

Учителят
Петър Дънов

ВАС
ВИ НАРЕКОХ
ПРИЯТЕЛИ

Неделни беседи
22.09.1935 - 05.07.1936

Първо издание
Кърджали 1998

Петър Константинов Дънов

**Вас
ви нарекох
приятели**

**Неделни беседи
22.09.1935 - 05.07.1936
Първо издание**

Компютърен набор: Стоил Янев, Хенриета Недкова
Коректори: Стоил Янев, Христов Андонов
Графично оформление: Бехиде Чаушева
Добронамерено и с разбиране съдействаха:
Виолета Станева, Минка Андонова
Координатор за отпечатване на неиздаденото
Слово на Учителя Дънов: Вергилий Кръстев

Предпечатна подготовка: ЕТ "БЕХИ"
© Издателство "АСК 93"

ISBN 954-9589-24-2

**ИЗДАТЕЛСКИЯТ ЕКИП ИЗКАЗВА БЛАГОДАРНОСТ
НА ВСИЧКИ, КОНТО С ЦЕНАТА НА ЛИШЕНИЯ,
ГРАНИЧЕЩИ С ГЕРОИЗЪМ, ЗАПАЗНА ЗА
ПОКОЛЕНИЯТА БЕЗЦЕННОТО СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ.
БЛАГОДАРИМ НА СТЕНОГРАФКИТЕ ПАША ТОДОРОВА
(1888–1972), САВКА КЕРЕМЕДЧИЕВА
(1901–1945), ЕЛЕНА АНДРЕЕВА (1899–1990) И
НА СЪХРАНЯВАЛИТЕ ГО ПРЕЗ ГОДИНИТЕ БЪЛГАРИ.**

**ДА БЪДЕ БЛАГОСЛОВЕН
САМООТВЕРЖЕНИЙТ ИМ ТРУД.**

**АВТЕНТИЧНОСТТА НА
СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСКИ Е
ЗАПАЗЕНА.**

**Всяко Божие слово е опитано.
То е щит за тези, които уповават на него.
Не притуряй на неговите думи,
за да те не обличи и се покажеш лъжец.**

Прит. 30; 5, 6

ЗАЩО ИМ ГОВОРИШ С ПРИТЧИ.

„Защо им говориш с притчи?“

Отче наш.

В Начало бе Словото.

Ще взема само 1 стих от 13 глава от Евангелието на Матей „Защо им говориш с притчи?“ Ще взема този стих по смисъл. Когато се говори на хората с притчи, всякога има две страни на разбиране. Така е било и в старо, и в ново време, така е било и в единия, и в другия начин на разбиране: единият начин е метафизичен, а другият е материалистичен. Целият спор, който съществува между хората, седи в това - материален ли е светът или духовен? Цял научен спор се води. Съвременната наука върви по пътя на субективното разбиране на нещата. Този път е за онези хора, които са начинаещи. Светът не може да се разбере вътрешно, ако не се разбере външно. Защото така, както сега съществува светът, той е резултат на една усилена дейтелност, която е работила с хиляди години. Какви са били условията, ние не знаем. Защо и за какво бил създаден светът, никой не ни е казал, но ние предполагаме. Геологът изважда заключение за земята от това как са били устроени пластовете. Той е извадил своите заключения от моретата и от океаните, как са били създадени. Те правят наблюденията си от това, което виждат в звездното пространство. Но това детинско състояние, в което днес се намира човек, и на него, както и на децата не може да се говори още философски. На тях може да се говори само образно. Но образното говорене е само повод, за да се изяснят нещата. Запример, при образното говорене, искате да обясните думата любов. Тъй както се пише думата любов на български, тя започва с буквата Л, която е съставена от две счупени линии. Втората буква Ю е образувана от една права линия, на нея една перпендикулярна, после едно О, буквата О (Ю); след това идват буквите Б, О, В и Ъ. Така написаната дума любов не е още любов. Това е само един символ на думата. То е само една притча. Дълго време трябва да се повиши, за да разбереш тази притча. Това е един символ, както в химията са формулите, но дълго време трябва да се работи с този символ, докато се разбере. Колко години трябва да се мъчи човек, докато я произнесе правилно. Колко години се е мъчил българинът, докато я научи как да я пише тази дума, и още не се е научил нито да я пише, нито да я произнесе. Вземете

буквата Л се пише в български език, като започне първо отдолу, после се качва нагоре, след това слиза надолу и пак се качва нагоре. Значи в любовта има един момент, който първо слиза отгоре, качва се нагоре, пак слиза и пак се качва нагоре. В английски език писането е малко по-друго. В латински език пък има едно слизание, после качване, пак слизание и пак качване, макар че буквата има друг характер. Във всеки народ, както се пише буквата Л, от написването на буквата се вижда какви противоречия съществуват. Под противоречия се разбират неща, които не са изяснени. Всички неща, които ние не разбираме, съставят противоречия. Например, ти не може да си обясниш защо не си богат, защо не си учен. Ако жабата се запита защо не е учена, много просто ще ѝ се отговори. Тя не може да бъде учена, защото мозъкът ѝ не отговаря на условията да бъде учена. Тя няма мозък за учен човек. Следователно, за да бъде човек учен, той трябва да има качествата на учения. Не всеки човек може да бъде учен. Ученият човек трябва да има един обективен ум, да наблюдава нещата. То не е въпрос само да си прави заключения, да си предполага нещата. Запример, изчислено е, че слънцето е много далеч от земята. Това е един обективен начин. Математиката не е обективна, тя е отвлечена. Математиката почива на известни математически данни. Ако математикът не разбира геометрия, той нищо не може да разреши. Следователно, трябва да преведем математическите понятия в геометрически. Геометрията е отвлечена наука, математиката, също. Като дойдете до математиката и до геометрията, трябва да се разсъждава. Геометрията е затворена книга, тя представя притчи. Ако не разсъждавате, нищо не можете да разберете.

Сега да дойдем към предмета. Природата, в която ние сега живеем, е велико училище. И самият човек представя един предмет за изучаване. Вие не можете да разберете света, ако не разберете себе си. Запример, ако аз бих се заел с изучаване, да изучавам вселената, първо бих се заел да изучавам човешкото око. Както е създадено човешкото око, така е създадена слънчевата система. Това е верно за мене, а за вас дали е верно, то е друг въпрос. Вие (може да мислите), че вашето око е създадено другояче. Не. Вашето око (е създадено) така, както е създадена слънчевата система. Чудно е създадено човешкото око. Ако искате да знаете какво е състоянието на слънцето, дадено човешкото око, ще го познаете по състоянието на вашето око. И каквото е състоянието на окото, такова е състоянието на слънцето. Който не разбира това, ще каже, че в казаното няма никаква логика. Добре, сега ще ви кажа нещо, в което има логика.

Човек е същество с два крака. Всяко същество, което има два крака, е човек. Кокошката има два крака, следователно кокошката е човек. Това е логически верно, но не е верно в своите предилки. Кокошката ходи с два крака, но то не е верно в своите предилки. Кокошката ходи на два крака, но по никой начин не ходи, както човека. Има голямо различие между двата прави крака на човека и тия на кокошката. Гръбначният стълб на кокошката е перпендикулярен на краката ѝ, когато у човека гръбначният стълб е успореден с краката. После, ако разгледате лицето на кокошката и лицето на човека, има грамадна разлика. За кокошката се изискват още милиони години, докато дойде на това място, додето човек е достигнал. Човек е извървял път от 180 градуса, за да (се) изправи на своите два крака. За да се извърви път от един градус, изискват се 25 000 години. Умножете 180 градуса по 25 000 години, да видите колко правят. Това са математически изчисления. Човешкото лице някога е било назад, а сега е дошло напред. Като умножите 180 по 25 000 години, ще видите колко време се е изминало, докато човешкото лице се обърне назад. Това са забавления. И в науката има такива забавления. Това са научни данни. Хубави са тия данни, по този начин човек се научава да мисли. Това е сложен въпрос. Като казвам, че човешкото лице е минало отзад напред, това вие не може да си представите. Един ден един учен ми разправяше дълго време за еволюцията на човека. Тогава аз го запитвам: Кажете ми как така ръцете на човека са отишли в задните крака на коня, а (в) предните крака на коня са отишли краката на човека. Задните крака на коня се свиват по същия начин, както се свиват ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват по същия начин, както краката на човека. Аз оставих този учен да ми обясни въпроса, но и досега още не ми го е обяснил. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, понеже всичката интелигентност на коня е в неговата опашка. Всички млекопитаещи мислят повече със своя гръбначен мозък, отколкото с предния си мозък. Там е всичката им погрешка. Това са само твърдения, които още не са доказани. Това не е теория, която може да се докаже с ред доказателства. Засега можете да го допуснете, а след време ще го приемете, или няма да го приемете. Ще разсъждавате като учените хора. Ако е верно, верно е. Ако не е верно, не е верно. Ама верно ли е това? Казва ви, ако е верно, верно е, ако не е верно, не е верно. Това не зависи от мене. Ако по същество е верно, и моята теория съвпада с верността, верно е значи. Ако не съвпада, не е верно. Ама докажи. Понякога, когато нещата се доказват, когато една теория се доказва, тя

се опровергава. Когато някои учени доказват известна своя теория, те сами се опровергават. Вземете теорията на Айнщайна. Сега от притчите минавам към Айнщайна. Защо? Когато трябва да се мине една река по един мост, мостът трябва да се мине от единия край до другия край. Айнщайн поддържа, че вселената е някаква относителна реалност. Той я представя във вид на яйце, а ние сме вътре в това яйце. Всички тия безброй звезди, които виждаме, са вътре в това яйце, което някога е било малко като сапунено мехурче. Сега това яйце е станало толкова голямо, че се изискват 90 хиляди години на светлината, за да се достигне до крайния предел на това яйце. Тази относителна реалност казва, че вселената продължава да расте. Колко още ще расте, не се знае. Това са теории, които Айнщайн сам ви е доказал. За всяка теория има известни данни, от които учените вадят своите заключения. В съвременната математика има някои учени, които доказват, че земята не е валчеста, но е вдлъбната, корубеста. Този учен, който дава тази теория, доказва я с данни. Той оспорва досегашното твърдение, че земята е валчеста. Той има ред данни, но дали са прави, не се знае. Той казва: Според досегашните твърдения, че земята е валчеста, ако има един предмет на 7 метра под хоризонта, той трябва да бъде видим. Обаче, той е правил своите наблюдения на океяна. Като гледал един параход на разстояние 100 километра, с телескоп, той го виждал. Според това, той поддържа, че земята не е валчеста, но корубеста. И това, той доказва с ред математически данни. Като слушате това, вие ще се объркате, валчеста ли е земята или е корубеста. Кого от двамата да слушате, не знаете. Като гледате небето отгоре, е корубесто, значи земята е валчеста. И едните, и другите имат основание. На някои места земята е валчеста, но на някои е корубеста. Ако земята е валчеста, валчеста е. Ако е корубеста, корубеста е. В същност, как е? Значи земята е или валчеста, или корубеста. Там ви оставам сега. Значи има две възможности: или ще бъде валчеста, или корубеста. Едно от двете ще бъде. Разбира се при едното или при другото, условията ще бъдат различни. Ако земята е валчеста, ще имаме един живот; ако е вдлъбната, ще имаме друг живот. Ако е валчеста, ще имаме положението на (планините) планетите. Ако е вдлъбната, ще имаме положението на долините. Но понеже ние имаме и положението на планините, и положението на долините, следователно, земята някъде е валчеста, някъде е корубеста. Това са изводи. Онези, които поддържат, че земята е валчеста, подкрепват своето твърдение с формата на капката вода. Ако вземете една капка вода, тя има валчеста

форма. Малко ако я бутнеш, тя се стряска. Значи земята е валчеста, а на някои места - на полюсите, тя е сплескана.

Сега аз привеждам този пример, само за да имате ясна представа, за всички тела, които трябва да изучавате. Един ден ние ще знаем реалността. Ако човек може да разшири съзнанието си така, че с него да обгърне земята от всички страни, той ще знае дали тя е валчеста или корубеста. Понеже, сега земята го обгръща, той не може да знае в същност реалността каква е. Безразлично е дали точно знаем каква е земята; ние пак си живеем. Ти може да не знаеш научните теории за светлината, но може да я използваш. Ти може нищо да не знаеш за теорията на топлината, но я използваш. Може да не знаеш нищо за яденето, но ядеш. Може да не знаеш нищо, за психически или логически правилното мислене, но пак мислиш. Ти може да не знаеш нищо за чувствуванията, но при това пак чувствуваш. Понякога ние знаем тези неща и без да сме ги учили. Ние се възхищаваме от сегашния прогрес на електричеството, на въздухоплаването, запример, но и едното, и другото са били известни още от преди милиони години. Има риби, които от милиони години преди човека са имали електрически фенерчета на опашките си, на мустачките си и са си служили с тези фенерчета. Човек едва сега преповтаря културата на рибите в това отношение. Преди милиони години птиците са ходили на земята, но като се намериха в трудно положение, те измислиха крилата, с които днес летят, хвъркат, като с аероплани. Хората едва сега са стигнали в положението на птиците в хвъркането. Колко прикачки му трябва за хвърчилото, с което лети във въздуха? От време навреме ще се развали или моторът, или някой друг апарат, или бензинът ще се свърши, и той ще трябва от време на време да спира на известни станции. И птицата си има станции, но дето тя пожелае. Като кацне някъде, тя е свободна, намери си храна и когато иска, хвърква. И птицата има свои свободни станции. Има някои чудовищни твърдения. Учените изучават с каква бързина пътуват птиците и насекомите. Един ден срещнах в едно научно известие, че има малки мухи, които хвърчат с бързина три хиляди километра в час. Аз не съм проверил това, но казвам, че някой е писал по този въпрос. Питам се кога тези мухи се научиха да хвъркат с такава голяма бързина? И да не е 3000 километра в час, хиляда да е, пак не е малка бързина. В кой университет са се учили и кой ги е учил? Ние се смеем на тия насекоми, а те могат да пътуват с една бързина от хиляди километра в час.

Сега аз не искам да вадя заключение, съществува ли Бог или не. Ако речем да разискваме, ние сме заинтересовани. Ние искаме да знаем съществува ли в света една разумност, която обуславя живота, върху която целият живот е съграден. Защото, когато ние отричаме нещата или ги твърдим, ние трябва да отричаме онези неща, които не съществуват, и да приемем онези, които съществуват. Сега, запример, мнозина твърдят, че материята произвежда живота. Следователно, ако материята произвежда живота, тя не е мъртва. Защото мъртвото не може да произвежда живо. Няма такъв закон. Светлината от светлина излиза. Силата от сила излиза. Ако поддържаме това, тогава нашите понятия за материята съвсем ще се изменят. Ако животът е складиран вътре в материята, тогава материята е една обвивка. Материята е външната страна на живота и повидимому ние се намираме в заблуждение. Една майка ражда дете. И ние казваме, че го е създала. Не, зародишът на това дете е съществувал милиони години преди майката да го е родила. Когато някой човек пусне една семка в нивата, той ли е създал тази семка? Не, човекът е само едно условие да посади тази семка. Земята ли ражда семето? Не, и земята е само условие за поникване на семето. Та когато ние изучаваме истината, това е с цел да се освободим от онзи тормоз дали има Господ или няма, дали съществува друг живот или не съществува и т. н. За да докажа този въпрос, аз заставам на положението, какво нещо е животът, аз зная. Но какво нещо е смъртта, не зная. Познавам. Аз още не съм умирал. Като умра, тогава мога да говоря. Зная, че живея, нищо повече. А това, че човек умира, че сърцето преставало да тупти, че телото се разлагало, ти умираш ли си да знаеш, че е така? Не, не съм умираш. Тогава като умреш можеш да говориш. Докато не си умрял, нищо не можеш да говориш. Има ред факти из живота, които показват, че смърт, в този смисъл, както хората говорят, не съществува. Един богат англичанин обичал да ходи по планините. Като всеки богат англичанин, то той обичал да си хапва. Един ден се качвал на Алпите със слугата си и из пътя си взел една печена кокошка. Като стигнал до едно място, той припаднал. Слугата го въртял натук-натам, най-после си казал, свърши моят господар. То се е видяло, че господарят ми няма да оживее, но чакай поне да се наям свободно. Отваря пътната чанта и намира печената кокошка. Седнал той свободно и изял кокошката. Като седял, затыжил се за господаря си, но вижда, че господарят му се събудил. Като се събудил, господарят му го запитал веднага, защо изяде кокошката? Като чу, че господарят му го пита за

кокошката, слугата се много уплашил и умрял от страх. Англичанинът-господар разправял как излязъл от тялото си и като бил някъде в пространството, видял как слугата яде кокошката. Тъжно му било затова, но не могъл нищо да проговори. Ще кажете, че това е скроена приказка. Възможно е, аз не отговарям за верността на фактите. Сега аз не искам да ви насилвам да вярвате, въпросът е за кокошката. Като дойде въпрос до реалността на нещата, аз ги проверявам по друг начин. Аз познавам живота и не се нуждая от никакви научни доказателства, от никакви научни факти. Има ли бъдещ живот или не, това е ясно за мене, няма защо да ми се доказва. Какво ще ми се доказва светлината? Слушам някой, че казва няма Господ. - Да, за тебе няма, ти си затворил кепенците си. За твоята глава няма Господ. Ти си затворил кепенците на твоите прозорци, разбира се, че няма светлина. Ти не си запалил свещта си, разбира се, че няма светлина. Аз, който съм отворил кепенците на моите прозорци и съм запалил свещта си, имам светлина, ясно виждам нещата.

Сега ние искаме да убеждаваме хората, има ли Господ или няма. Според мене това е светотатство. Аз мога да кажа на хората само това: Не лъжи себе си. Ти говориш едно, а сам вътре вярваш. Щом дойде да говориш на хората, не говориш истината. Тъй щото, когато някой ме пита има ли Господ, аз не му казвам има ли или няма, но му казвам: Не лъжи себе си! Както мислиш вътрешно, така се изкажи и външно. А ти отвътре мислиш едно, а отвън говориш друго. Това е самоизлъгване. Запример, материалистите не вярват в Бога, не вярват в друг живот, а носят портретите на своите велики хора, разнасят ги от едно място на друго, по улиците, манифестират с тях. Като няма друг живот, и те като не съществуват каква нужда има да разнасят портретите им? Значи техните велики хора живеят в тях самите и ги заставят да носят портретите им. Един кон върви свободно по пътя. Хване го властта, тури му един гем и го кара да върви по един определен път. Как мислите, може ли да каже този кон, че върви, дето иска? И да каже така, пак не вярвайте. При това, какво са казали съвременните мислители ново? Каквото и да са казали, то е все преповторение на онова какво е казал Платон, какво е казал Сократ или Декарт, или Христос, или Конфуций, или Буда. Всички тия велики хора са казали хубави неща, нашите почитания към тях. Те са казали много неща на своите ученици, но учениците им не са ги разбрали. Има учени хора, които отричат Господа, но те отричат онзи Господ, който хората са създали. Те казват: Такъв Господ, какъвто хората са създали, не съществува. Прави са тези хора.

Че ако вие имате един Господ, на когото се молите, а той не ви отговаря, съществува ли този Господ? Казвате, има ли въздух? Кой ще докаже въздуха и как ще го докаже? Духам, и казвам: Ето въздухът. Той ме слуша, отговаря ми. Значи, слуша ме Господ. Моят Господ ме слуша. Какво ми казва моят Господ? Той ми казва, ще ме задържаш за по-дълго време в дробовете си, за да се пречисти кръвта ти. Сега, онези от вас, които не са вярващи и ме слушат, ще кажат: Въздухът Господ ли е? Че и онези неща, които хората са написали, Божии ли са? Имате една свещена книга и казвате: Ето, аз нося свещената книга. Доколкото тази книга им носи истината, ще има моите уважение и почитания. Там, дето намеря неща, дето не са верни, казвам: Това е човешко. Не, че не са верни, но не са Божествени. Те не спадат към онзи вечен Божествен свят. В обективния свят става едно прекъсване на съзнанието. Той не е вечен свят. В него нещата се изменят. Ние се раждаме малки, растем, остаряваме и умираме. Това представя обективния свят. Той е свят на доброто и на злото. Той е свят на постоянни промени. Божественият свят е онзи свят, в който няма смърт, и в който хората се обичат. Следователно, като живееш в този свят, ти никого няма да мразиш, всички ще обичаш. Защо ще ме мрази един човек? Аз съм крак на човека. Може (ли) той да ме мрази? Без мене той не може да живее. Аз живея в него и му помагам ту с левия си крак, ту с десния. Защо ще ме мрази? Че аз сам създавам противоречията. Хората не се разбират, защото искат да направят себе си щастливи, а другите нещастни. Не само сега, но от хиляди години насам хората са гледали с презрение към растенията, към млекопитающите, към всички животни. Само една малка част от хората са гледали на тях като живи същества, създадени от Бога. Тогава какъв възглед е този за света? Тия хора, които презират растенията и животните, същевременно поддържат, че има Господ в света. Ако Бог съществува и е създал света, защо трябва да го отричате? Всяко нещо, което Бог е създал, е разумно, но не е проявено в неговата големина. Нещата се ценят не по тяхната големина, но по онова, за което те са създадени, за което могат да се употребят. Главата е важна, не защото е глава, но защото в нея са вложени всички функции, всичкото щастие. За да се реализира това щастие, нуждни са дробове. За да се реализира щастieto на дробовете, нужен е стомах. За да се реализира щастieto на стомаха, нуждни са крайниците - краката и ръцете, цялото тяло, всички мускули. В тялото виждаме цяла една система, която е преплетена. Сега вие ще кажете: Човек трябва да пожелае, обаче, като пожелае човек всичко

може да постигне, но всяко желание трябва да прониква вътре в мускулите, във всяка клетка. Това желание прониква от клетка в клетка и по този начин предава енергията на това желание. Има ред, ред научни теории, които доказват, че между всички клетки на човешкия организъм има едно разумно вътрешно единение. И когато човек предава своята воля, те я изпълняват. Обаче, болестите в човека се зараждат, когато се прояви едно противоречие между клетките и човешката мисъл - едно разединение. Запример у човека се яви едно желание да се качи на един връх. В това време се яви едно противоречие, едно противодействие и ти си казваш, къде ще се качвам, да се изпотявам, да се уморявам. И отлагаш изкачването си. Искаш да направиш едно добро, тези клетки казват, ти не можеш да направиш това добро. Искаш да мислиш, те казват: Няма какво да мислиш. От много мисъл човек подлудява. Това са човешки разбирания. От мисъл човек никога не подлудява. Човек се умопобърква само когато в него се намесят някакви противоречиви мисли в ума му, вследствие на което създават раздвоение на мисълта. При умопобъркването не се засяга предната част на мозъка, но задната. Това са данни. Но аз мога да ви изнеса още много данни, които съвременната наука е изнесла, но те са опасни. Аз мога да ви дам признаците как да познавате болестите, но ако ви ги дам, вие ще се разболеете от страх. Ако даже ви дам лекарства против туберкулозата, това лекарство няма да ви ползува, но ще се уплашите. Туберкулозата е болест на човешките чувства. Тя се поражда от големите противоречия, които съществуват в човешкия ум. И затова когато хората се отчайват, когато се обезсърчават, когато изгубят смисъла на живота, когато изгубят любовта си, те стават туберкулозни. Как се лекува туберкулозният? Трябва да го уплашиш. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. В бъдеще туберкулозният ще се лекува с аероплани. Ще го изнесеш най-първо на височина от 500 метра. После на височина от 1000 метра. След това на 1500 метра, на две хиляди, на 2500, до три хиляди метра височина. Повече от 3000 метра няма да го качвате, защото гърдите му са слаби, и може да стане скъсване на капилярните съдове и положението да се влоши. Без да подозират даже, туберкулозните са крайно завистливи хора. Те имат такава завист и омраза, каквата рядко съществува. Те заболяват от тази завист и омраза. Като ги изкачвате на високи места, у тях става едно разширяване и животът им става мил. С това заедно се изменя и мисълта им. Охтиката не е страшна болест. С едно духане може да се

излекува болният, но трябва да знае как да духне. Болният трябва да знае как да духне.

Аз зная един случай на лекуване от туберкулозата от един американец. Той изнася своята опитност и начин, по който сам се излекувал. Той се казваше доктор Бъкли. Той, може би, днес да е заминал за онзи свят. Беше много енергичен човек, марсианец, но и Венера имаше силно влияние върху него. Юпитер имаше също така влияние върху него. Той беше човек с достойнство. По едно време той заболя сериозно от туберкулоза. Вика лекари да го преглеждат, и всички се произнасят, че му остават още три месеца да живее. Как тъй! Не искам да умирам! Този свят, в който живея, го разбирам, но онзи, в който трябва да ида, не го разбирам още. Не искам да отида там. Като марсианец човек, той се противопостави на болестта. Лекарите му казали, че за неговите дробове е нужен малко въздух, не могат да се справят с много въздух. Какво измислил той? Взел едно малко масурче от житните зърна и през него вкарал въздуха в дробовете си. В това отношение аз одобрявам българите по начина, по който палят огън. Те запалят една клечка кибрит и започват да духат. Това духане на огъня помага за туберкулозните. После Бъкли взима една пищялка, туря вътре една дупка и през нея поема въздух. Когато ще го издиша, затваря дупката и през междинните изпуска въздуха. Така правил той по три пъти на ден. И какво стана? На първия месец след тия опити той ходеше вече из стаята си свободно. На втория месец излизаше на разходка 1 километър, на третия месец на 10 километра вън от града. И след това съвършено оздравя. После започна да дава наставления как се лекува туберкулозата. Той казваше, за да се излекува(ш) от туберкулозата, трябва да бъдеш марсианец. Да я хванеш и да се боксираш с нея по американски - дето завариш, там ще удряш: по носа, по устата. С други думи казано: Не оставяй в ума ти да се загнезди една отрицателна мисъл, която да произведе лоши последствия. Съвременните хора страдат от голямо честолюбие и тщеславие. Някой се докачил, че вестниците писали за него, че не бил учен човек. Как тъй да пишат такова нещо? Ако си учен, учен си, ако не си учен, не си учен. - Ама уронва се престижът ми. - Твоят престиж зависи от науката, която имаш вътре в себе си. Ако нямаш връзка с разумното в света, ти не можеш да цениш своя живот. Ако ти се безпокоиш постоянно от това кой какво казал за тебе, ти не си умен човек. Какво говорят тези хора за тебе? Че си бил много висок като някой връх. Да, но като дойдат ветровете и снеговете засипват този връх. Да, но какво

лошо има в това, че някой говори лошо за вас? Трябва да ви е приятно, когато се говори лошо за вас. Трябва да бъдете като онзи млад българин Стоян, на когото майка му често му казвала: Стоянчо, сине Стоянчо, от тебе човек няма да стане. Ако между вас има някой Стоян, да не се обижда. Една вечер той се напил и отишъл в една кръчма, дето се бил с някои хора. Те му пукнали главата, след което той се върнал дома си. На другия ден като изтрезнял, чете във вестника, дето се съобщава за боя в еди-коя си кръчма. Като прочел това съобщение, Стоян извикал майка си и казал: Мамо, ти казваш, че от мене човек няма да стане. Виж какво пишат вестниците за мене. Казвам, не е добре да пишат такива работи за човека, но за предпочитане е това, отколкото да държиш някакъв бръмбар в главата си, че не може да живее с жена си, или с окръжаващите, или да тръгне да се самоубива, да се хвърля от някой кладенец или да си туря на врата въже да се беси. Според мене за предпочитане е да живее според теорията на Стоянча, отколкото да си религиозен и да казваш, че еди-кой си човек бил такъв или онакъв, че не бил с всичкия си ум. Не, прями трябва да бъдете към себе си, а не прями към другите хора. При това не да бъдете прями, но груби. Като дойде да се произнасяте за някого, кажете си: Слушай, ако ти си на мястото на този човек, как ще разрешиш даденото положение? Всеки трябва да направи един опит със себе си, да знае как той сам ще постъпи и тогава да се произнася за другите.

По едно време във Франция издали един закон и който не се подчини на този закон, щял да бъде подложен на наказание да получи 25 тояги. Един млад французки офицер виждал, че няма да може да се подчини на този закон, тъй щото предварително знаел какво ще получи, но искал да се убеди в силата си дали ще може да издържи на това наказание. И ако може да издържи, тогава да се подчини. За тази цел той извикал у дома си един от своите добри приятели и му казал: Слушай, аз ще легна на земята и ще те моля да ми удариш с тъпата част на сабята няколко удара, докато ти кажа да спреш. - Ама как е възможно това? - Моля ти се не питай, изпълни молбата ми. Другарят му взел сабята си и започнал да удря, колкото сила има. Като изброил 25 тояги, първият офицер казал: Спри вече, достатъчно е. Той разбрал, че ще може да издържи на наказанието, което ще му наложи властта.

Питам, какво представят в тоя смисъл страданията? Аз не препоръчвам страданията. Но в този смисъл страданията, на които природата подлага, налага на хората, не са нищо друго, освен метод за-

каляване на човешкия характер. Характерът е външната страна на човека. Зад характера седи нашата непрерывна воля, с която човек трябва да работи.

“Говоря им с притчи”. Така се говори на животните. Човек говори на животните с притчи. Вземем остена си и ги води. Волът не знае защо го бодат господарят му. Но господарят му вземе гема, вземе остена и го впрегне на нивата. След това той го подкове. Като питат вола защо постъпват с него така, той казва: Не зная, но ме подковаха. Който го е подковал, той има една определена цел. Той знае, но волът не знае. Защо волът не знае? Защото на него се говори с притчи.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да излезете от условните неща, от външния порядък на нещата и да влезете във вътрешния порядък. Има ред мъчнотии в света, които икономически ограничават хората. Хората сами създават ограниченията си. Със своя непорядъчен живот един народ може така да разпръсне влагата от въздуха, че да създаде голяма суша, от която с години всички да страдат. Добрият и лошият живот имат отношения към хората. Следователно, ако хората са добри, ще има отлично налягане, ще има разширение на влагата и вътрешно напрежение на топлината. А за плодородието е необходимо тъкмо това: топлина, напрежение на въздуха, разширение на влагата и съответно налягане. От тези съчетания зависи благополучието или плодородието на дадена страна. И тогава някой пита: Защо трябва да бъдем добри? - За да не гладуваме. - Защо не трябва да бъдем лоши? - За да не си създадем нещастия. Следователно, доброто е един метод, не фиктивен. Доброто е метод само за материалния свят. Ти не можеш да постигнеш каквото и да е, каква и да е реалност, ако не си добър. Мускулите на човека трябва да бъдат добри. Тяхната добрина е външната страна на тяхната здравина. Външната страна на мозъка, това е неговото добро функциониране. Външната страна на ума, това е неговото добро мислене. Мисълта им има отношение към материята. Вие можете да направите опит с вашата мисъл. Ако можете да посадите едно дърво и да го поставите на влиянията на вашата добра мисъл, това дърво ще даде добри плодове. То няма да роди изобилно, но плодовете ще бъдат малко на брой, но доброкачествени. С вашата добра мисъл, вие ще отстраните всички ония паразити, които нападат дървото. Днес хората пръскат лозите със син камък. Защо? Защото са лоши. Тогава няма да има нужда да ги пръскат. Че се пръскат лозите със син камък, това показва, че са лоши. Като се яде грозде, пръскано със син

камък, той се отрозява върху езика и дълго време трябва да мине, докато се махне тази острота на езика. Сегашното грозде не е като едновременно, което не се пръска. Но за да не се пръска гроздето, както аз казвам, хората трябва да станат добри. Сега аз правя опити в това отношение, и виждам, че мисълта ми е права. Но съм забелязал, че всякога, когато спре моята добра мисъл някъде, нещастieto иде. Сега аз не искам да ви убеждавам в моята опитност, в моя начин на мислене, защото това може да ви постави на крив път. Моята опитност не е ваша опитност. Вие трябва да вървите в съвсем друг път. Вземете за пример, научните методи. Не е само един метод, по който могат да се правят научни изследвания. Всички вие трябва да се интересувате от науката. Науката е потребна за всички. Без нея вие не можете. Казвате за някого, че е наследил добри качества. Въпреки това, всеки трябва да работи, да развива своите най-силни дарби, защото от тях зависи тяхното щастие. При това вие трябва да се убедите от друго нещо. Че извън човешкия свят съществува друг един разумен свят, от който нашият живот се обуславя. Че съществува този свят, това за мене е една реалност, сто и едно на сто по-верна от съществуването на всички хора на земята. По-скоро може да се усъмня във вашето съществуване, дали сте около мене, отколкото в този реален свят. Как съм се убедил в това, няма да ви разправам. Вие сами може да се доберете до тези данни. Мнозина са питали какъв начин има за усиляването на човешките очи. Казвам: Един начин има, който е много прост. Избирайте тъмни и бурни нощи и тогава излизайте вън, да се взирате. С това взиране очите ви ще се усилят. Може да се блъснете тук, там - нищо не значи това. Дръжте винаги ръката си отпред, да не се ударите лошо. Вашите очи са отслабнали, поради това, че малко кръв приижда в тях. Като се взирате по този начин, очите ви ще се засилят. Като излизате вечер, взирайте се в небето да различавате звездите от шеста и седма степен величина. Като останете в стаята си пак, изгасете лампата и правете опити да се взирате в тъмната стая, да намирате този или онзи предмет. Това са елементарни опити, които аз правя и върху себе си. Освен това, за засилване на очите, на нервната система главно, качвайте се на височини, около 1500-2000 метра. Като прекарате на такива височини около 25 дни, очите ви ще се засилят и нервната ви система ще се подобри. Не ходете на планините за удоволствие. Аз отивам на планината, за да вляза в общение с Разумното начало в нея и да придобия от нея нещо. Планината е разумна, разумни сили я управляват. Какви книги, какви библиотеки има в нея!

Какви стихотворения има написани в нея! Какви стихотворения има в нея написани!

Седи при мене един ден една млада сестра и аз ѝ разprávям една приказка. "Поникнало едно малко кокиче при един извор. Ето отдолу се задава един млад, левент момък, екскурзиант. С него върви млада красива мома. Като видяла кокичето, тя запитала момъка да откъсне ли това кокиче. - Недей го къса, защото ще извехне, ще се развали. След това момъкът се навел да помирише кокичето. То му благодарило и му казало: Благодаря ти, че възпря младата мома да не ме откъсне и да не се закичи с мене. Така ще пише поетът. А вие ще ми възразите: Кокичето може ли да говори? - Говори кокичето, говорят всички цветя. Аз съм правил опити в това отношение. В стаята си съм внасял цветя. И след време като ги изнеса навън, те повяхват от скръб. Когато се радват, цветята издават хубав мирис, хубав аромат. Цветята се привързват, те се обичат. Те имат съзнание, могат да виждат, за да говорят, разбира се по особен начин. Според мене и за мене цветята говорят, а за вас как е, не знам. Цветята си имат особен знак, особени думи, с които се разговарят. За любовта имат особени думи.

Сега като ви навеждам тия неща, имам съвсем друга мисъл. С това аз искам да ви кажа, че съществува друг един свят, на който всички растения и животни са изявление. Този разумен свят ръководи нашето развитие на земята. Съществата от този свят са същества на любовта, те са напреднали същества. В тяхните души, в тяхните умове и сърца няма нищо друго, освен любов. Като видят някой болен, те ще му кажат: Дишай дълбоко, излез малко между растенията и гледай нагоре към небето. Те ви говорят, но вие не ги разбирате. Аз не говоря за човешките духове, за онези, които са заминали от земята. Тези същества, за които ви говоря, са завършили вече своето развитие, те притежават знание. Те не могат да се явяват на земята с всевъзможни форми: като учени, като философи, като музиканти, художници, поети и т. н. Като видите един такъв човек, вие веднага ще познаете, че той е особен, не е като другите хора. Ако искаш адреса му, той няма да ти го даде, или ще ти даде някакъв фиктивен адрес, но веднаж дойде ли в дома ти, завинаги ще го помниш.

Казвам: Вашето щастие в света зависи от тези гении на човечеството. И всеки дом, всяко общество, всеки народ, всеки човек отделно има такива същества, които специално се грижат за него и му помагат. Ако хората биха слушали тези гении на човечеството, светът

би бил днес в друго положение. Но и тия същества обичат да остават хората свободни, да не им се налагат. Те само им внушават какво да правят, но като своенравни, хората правят, каквото искат, вследствие на което грешат. Тия същества ги остават, а хората се проявяват като своенравни деца. Затова Христос им говори с притчи. Сега, като ви говоря, някои може да ми вярват и турят в думите ми по-голям смисъл, отколкото аз съм вложил. Радвам се, когато някой тури в думите ми такъв смисъл, какъвто аз съм турил. Но когато някои започват да ги тълкуват, те изпадат в заблуждение. Аз не желая другите да турят в думите ми смисъл, какъвто аз не съм вложил. Аз не искам да ви навеждам на отвлечени работи. Сега ние говорим за обективния свят. Обективно е да обичаш някого. Но този, когото обичаш, трябва да има красиво лице, да е здрав. Когато обичаш, гледай ръцете му да не са деформирани, краката му да не са деформирани. Защо? Защото като обичаш някого, колкото и да е учен човек, той непременно ще предаде някои от своите качества. В това отношение любовта е опасна работа. Ако обичаш един вол, не го обичай като вол, защото непременно ще вземеш някои от неговите качества. Ако обичаш свиня, не я обичай като свиня, да не приемеш някои от нейните качества. Ако обичаш някое животно или някой човек, избери една от неговите добри черти, заради която да го обичаш. Ако обичаш очите на човека, ще намериш в очите му една отличителна черта, заради която ще го обичаш. Никога не обичай човека, който гледа надолу и лъчът от очите му да пада надолу. Никога не обичай човек, устата на когото е силно стисната, във вид на права линия. Красивите моми винаги стискат устата си, да изглеждат малки. В природата стиснати устни няма. Скрита уста има, но стисната уста няма. Устата трябва едва да се доближава. Каквото природа(та) е създала, тя иска да има свобода. Във всички свои движения тя иска да бъдем свободни. Никога не обичайте човек, на когото веждите са много дебели, като на Тарас Булба. Ако го обичате, вие ще придобиете някои от неговите качества. Обаче, има изключения от това правило. Човек с много дебели вежди, като Тарас Булба, показва човек много практичен, крайно обективен. Той не вярва на нищо, освен на онова, което е опитал и проверил сам. Същевременно тези хора са честни, добри и справедливи. Ако му искаш пари на заем, той може да ти говори, че познава майка ти и баща ти, като честни добри хора, но все пак ще ти иска трима гаранции, които да подпишат за тебе. И като ти даде парите, ще ти каже: Искам в скоро време да се видим, да си платиш! Обичай човек, на когото веждите

са тънки. Обаче, пръстите да не са конусообразни. Ако всичките пръсти на ръката на един човек са конусообразни, той е една мряна риба, която всякога се изплъзва. От такъв човек стой всякога надалеч. Не че е лош, но този човек си има свои фантазии за живота. Този човек може да ти обещае какво ли не, но едва едно от стотите ще може да изпълни. Благодарете, че в човека има черти на лицето, на главата и на ръката, които едни други се компенсират. Ако пръстите ви са заострени, вижте каква е главата ви. Тя може да спаси положението на пръстите. Ако главата ви е правилна, тя спасява положението. Лошо е, когато главата не е добре развита, когато лицето не е правилно и когато пръстите на ръката са заострени. Ако само единият пръст е заострен, както и да е, не е лошо. Но ако всичките пръсти са заострени и ако в основата си са дебели, този човек в живота си ще бъде изложен на големи противоречия. Много от противоречията могат да произтичат от някои наследствени черти в човека, но човек може всичко да измени. Когато един физиогномист описвал характера на Сократ, той казал за него, че бил човек невъздържан в чувствата си, пияница и човек на страстите. Сократ казал: Да, верно е, всичко това беше, но сега вече аз всичко измених. Носът на Сократа не е бил хубав, което показва, че му липсвала интелигентност, но главата му била добре развита, той имал капитал, вследствие на което могъл с голямо усилие да изправи живота си. Той се оженил за най-лошата жена в Гърция, Ксантипа. И когато го питали защо се ожени за тази жена, той отговорил: Ако аз мога да търпя тази жена и да се справя с нея, всичко друго ще мога да изнеса. И, наистина, няма по-лошо нещо от това човек да се справи с една лоша жена. Голямо геройство се изисква за това. Един ден той поканил свои приятели у дома си и помолил жена си да им услужи нещо. Тя се разфучала. Той казал на приятелите си: Бъдете готови, защото след това иде дъжд. След като дала вода на приятелите и на мъжа си да измият ръцете си, тя изсипала водата върху главите им. Това е анекдот. Сократ казал: Такъв е обичаят на моята жена. Но ето, аз какво изваждам от този пример. Той има своя добра страна. Като услужила на гостите с вода да си измият ръцете, искала да им каже: Вие виждате в мене едно противоречие, но като философи вие нищо не можехте да ме посъветвате как да изменя своя характер, затова ето, легенът върху главите ви.

Христос им говорил с притчи. Три неща са необходими, за да избегне човек притчите. Те са следните - Човек трябва да обича доброто. Той трябва да обича верното, истинното, и най-после трябва да обича

истината и свободата. В света човек трябва да обича всички. Под обич аз разбирам, каквото видиш, дето и да се обърнеш, всичко да обикнеш. На всичко да изпратиш една добра мисъл. Животно ли видиш, дърво ли видиш, бръмбарче или пчела видиш, изворче ли видиш, или вятър ли те лъхне, изпрати на всичко своята добра мисъл. На всичко, което те обикаля, ще изпращаш по една добра мисъл и по този начин ще образуваш около себе си една права мисъл. При това положение, дето и да минеш, от тебе ще лъха нещо хубаво и всички ще познаят, че не си обикновен човек. Като срещнеш разбойници, няма да се плашиш, но ще ги потупаш по гърба. Ти знаеш, че това им е занаятът. Те ще те погледнат и ще видят дали си от онези мазните, които те причакват. Ако не си от тях, ще кажат: Нека си отиде този човек, няма какво да вземам от него. Ще кажете, че тези разбойници са хванали кривия път. Че ако един съдия хване някого и въз основа на известни закони и на свидетелски показания осъди някой човек и го обесят, този съдия не е по-лош от разбойниците, които обират? Разбойниците хванат човека, оберт го и го пуснат. Съдията хване един човек и казва, че той е извършил това и това престъпление. И веднага го обесят или затворят в затвора. Обаче, природата е написала върху човека всяко престъпление, което той е извършил. Затова не са нуждни никакви свидетели. Съдиите трябва да знаят начина, по който да фотографират мозъка на престъпника. Щом го фотографират, върху мозъка ще се отпечата всички картини на убийството, което той е извършил и въз основа на тези картини могат да го осъдят. Ако няма никакви картини на убийство, те трябва да го освободят. Или някой откраднал пари. Да вземат този апарат, да фотографират мозъка на човека и да видят има ли картини на торбата, която той е откраднал или няма. Ако има такива картини, да го осъдят. Ако няма никакви подобни картини, да освободят човека. Сега какво правят? Ще вземат свидетели, които да показват истината. С това се занимава криминологията, защото тя не познава правилните типове. Те се основават на ония черти за престъпността на човека, които Люброза е представил. Но аз признавам само онази френология, която се занимава с правилните типове. Не се занимавам с криминологията, която е патологическа наука, т. е. тя разглежда патологическите признаци в хората.

Естественото положение на човека е написано на нормалната ръка, на нормално развитата глава и на правилното лице. Всяко едно отклонение от тази норма показва какви отклонения са станали с даден

тип. Според теорията на Лоброза е забелязано, че всички престъпни типове, които се раждат такива, първият пръст има форма, първата му фаланга на малък топуз, като малък възел. Забелязано е също така, че ръцете на всички крадци са дълги. Според мене причината за това се дължи на обстоятелството, че, дето са се приближавали, те са се ръководили единствено от мисълта да бръкнат някъде, да вземат нещо. Вследствие на това, че мисълта дълго време е работила в това направление, на ръцете им (е) прихождала повече кръв, която е хранила тези органи повече, отколкото другите. Също така и в маймуните ръцете са дълги, понеже са мислили все да откраднат, да вземат нещо. Обаче, дългите ръце, при една добре сформирована глава, при едно правилно лице и при една добре поставена и разработена ръка означават сръчност. Тези хора вече не са крадци, но каквато и работа им дадете, те ще могат да я свършат. Следователно, след време, когато у човека мисълта, чувствата и волята действуват правилно и хармонично, тези лоши навици могат да се превърнат в добри черти и да се впрегнат в добра, плодотворна работа. Тогава те се превръщат в едно велико благо за човека. Ето защо при бъдещето възпитание майките и бащите трябва да се занимават със своите деца и в това (време) направление да работят върху тяхните наследствени черти - да ги изменят в добри, ако са лоши. А сега хората питат: Трябва ли да се жени човек? Женитбата е съществувала в природата от памети века и продължава и до днес да съществува. Само че не в тази форма, както е днес. В това отношение птиците са по-умни от хората. Човек днес се ожени, но не знае кога трябва да се зачене детето и кога трябва да се роди. Те трябва да разбират от астрология, за да знаят кога съчетанията на планетите, на звездите, на слънцето е благоприятно, за да дадат онези жизнени сокове и енергии в детето. Сегашните хора раждат, когато и да е, не гледат на времето и очакват да се роди гениално дете. Не, гениите се раждат при специфични условия. Не само на раждането на детето трябва да се обърне внимание и на времето, когато детето се праща на училище. Същото се отнася и за посевите. Ти не може да сееш кога и да е. Трябва да избереш съответно време, почва и благоприятни условия. Пък и семето трябва да бъде добро.

При всичко това ние седим и питаме какво е проповядвал Христос. Христос е проповядвал една наука, която хората вече са забравили. Христос е проповядвал само в притчи. Той е казал: "Ако ти ударят едната страна, обърни другата". Вие казвате: Как е възможно да се

оставиш да те бият? Това е неразбрана работа. "Ако вземат едната ти дреха, дай и другата", и това е неразбрана работа. "Напусни баща си и майка си, отречи се от себе си и ела ме последвай". И това е неразбрана работа. Аз превождам това с мои думи: Онзи, който не може да обича, който не може да учи, и който не обича истината, той не може да бъде мой ученик. Той не може да бъде ученик на християнството, нито окултен ученик може да бъде и в Царството Божие да влезе и нито човек от него може да стане. Това мога да подпиша с двете си ръце. Човек може да стане от онзи, само който може да обича, който може да учи и който обича свободата. Този човек и в най-последното положение да се намира, пак ще се издигне и човек от него ще стане. Вярвайте в онова, което може да ви повдигне. То е Любовта. Следователно, вярвайте в Любовта, вярвайте в учението, вярвайте в истината и в свободата. Другояче казано: Вярвайте в Любовта, която може да се прояви в живота. Вярвайте в Мъдростта, която може да се прояви в учението, и вярвайте в Истината, която може да се прояви в свободата. Този е истинският път на бъдещата култура. Този е истинският път на бъдещите добри хора, които могат да оправят света. Обаче, докато мислим така, както сега мислим, ние ще имаме объркани работи и не можем да очакваме по-добри резултати от тези, които сега имаме. Не мислете, че вие може да оправите света. Знайте, че Онзи, Който създаде света, Той ще го оправи. Под думата Бог аз разбирам целокупния живот. Под думата Бог аз разбирам разумното в света, в което всеки живее. Това всеки може да опита и да провери. Всичко онова възвишено и благородно, което чувствате в себе си, се дължи именно на това разумно начало. Всичкото ваше бъдеще се дължи на това, в което вярвате. И като умрете, дали вярвате или не, това се дължи пак на същото. Вие може колкото искате да отричате Бога, може да имате каквито искате понятия за Него, нито пък ви налагам моите, но ще знаете, че при никакви случаи на живота, вие не може да се освободите от Онзи, Който ви е дал живот. Дето и да отидете, Той ще ви намери. Ще ви потупа по гърба и ще ви каже: "Хайде". Ако те намери в гроба, ще те потупа пак и ще ти каже: "Синко, какво правиш тук? Аз те пратих на земята, а ти защо си се скрил тук? Де си ходил и какво си правил?" Ако си заробен, пак ще те пита, кой ти тури тези букаи? Ако имаш гем, ще те пита кой ти го тури. Ако си съвсем закъсал, пак ще те пита де си ходил, че си закъсал толкова много. После ще те пита защо си нацапал толкова ръцете и устата си. Защо си се толкова изопачил. Ти ще кажеш, ядох и пих безобразно, и не мислех право.

Казвам: Трябва едно право верую. Всички трябва да напуснат онази злоба и да хванат едно верую на Любовта. Напуснете веруюто, от което произтича злобата и хванете веруюто на Любовта, което иде сега в света. Приемете това верую, в което човек на човека гледа като на свой брат, в когото Бог се проявява. Тази е новата идея, която сега ще ви оставя. А всички ваши предания, всички ваши неразбории, вие сте в сила сами да ги разрешите. Та вие сега живеете 2000 години след Христа, няма какво да се обезсърчавате. Както ви виждам, не намирам условия за обезсърчаване. При всяко обезсърчение, което ви дойде, произнесете едно от моите изречения, то ще ви насърчи. Когато се обезсърчите, това показва, че онези, които ви ръководят, ви обичат и ви поставят на условия да се развивате. Когато се обезсърчавате, вие се оглеждате в огледалото и се виждате. Тези огледала ви показват онези същества, които ви обичат. Щом се насърчите, те веднага скриват огледалата. При всичките лоши черти, които имате, пак имате възможност да се оправите. Пак ви обичат тези същества и ви помагат. Разправяше една ученичка от софийската гимназия една своя опитност или по право една случка от училищния им живот. Един ден при един от учителите дошъл директорът заедно с инспектора и влязли в клас да чуят как учителят преподавал, каква дисциплина има и т. н. Като се разговарял с директора и инспектора, учителят от време на време се обръщал към ученичките, които шумели и им показвал показалеца си, т. е. заканвал им се. Пак говори с инспектора и пак им се заканва. Те започнали още повече да се смеят. Те се смеят, защото той говори с инспектора и с директора нежно, глади, маже, а към ученичките е строг, заканва им се. С това иска да им каже: Вие ще ме компрометирате пред инспектора, да ме уволнят, но аз ще ви кажа после, ще ви науча. Така им се заканвал той. Същото правят хората и пред Господа. На Господа говорят нещо, а пред ближните се заканват с пръст. Той трябва да каже на министра или на инспектора: Извинете Господин министре, такива са днешните деца. Може бъдещето поколение да бъде по-добро, и да не им се заканва. После като си отиде инспектора, да се обърне към учениците и да каже: Браво, доволен съм от вас. Хайде сега, идете си дома.

Сега и на вас казвам: Хайде деца, идете си по домовете и слушайте министра, слушайте директора, слушайте всички, които ви ръководят.

**„Благословен Господ Бог наш“. Добрата Молитва
1-ва неделна беседа от Учителя,
държана на 22 септемврий 1935 година
София, Изгрев (Трудовият празник)**

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА.

Отче наш.

В Начало бе Словото.

15 стих от 15 глава от Матей: "Петър му отговори и рече:

Изтълкувай ни тази притча. В света, в който живеем, нещата са затворени, много малко знаем. Онова малкото дете, което се ражда, нищо не знае, тепърва има да учи. Некой път ние, които мислим, че много знаем, щом попаднем в трудно положение, виждаме, че много малко знаем. Когато некой човек се разболее, той може да е свършил няколко факултета, при това много малко знае как да си помогне на болестта. Може да не е много учен, ако падне в един кладенец, ще чака помощ отвънка. Наистина ние сме в света на загадките, дето от най-ранна възраст, докато замине човек от земята (в)се трябва да се учи човек. Никога не може да кажем, че знаем. Може да кажем, че знаем някои работи, но понеже не седим на едно място, знанието, което сега придобиваме, може би за бъдаще да ни ползува. Но за всеко ново условие знанието, което имаме, то е само спомагало за онова, което трябва да научим. Следствие на това човек постоянно трябва да се учи да има будно съзнание. Значи целият свет е в един прогресивен път. Има нещо в света, което се развива, но ние не сме прицелна точка, ние трябва да се съгласим с онова, което се развива в света. Вземете в едно военно положение, запример, има война, всичките коне, всичките добитъци вземат и ги карат. Карат ги без да искат. Какво ще кажете? Понеже има война, карат ги, те ни най-малко не знаят накъде, търпят, не разбират какво става, но се таки по един или друг начин ще вземат участие. Вземете житото, което седи спокойно в хамбаря. Изведнъж изнесат го из хамбаря, турят го за некая работа. Хората са гладни, война има, трябва жито и то отива да помага в тази война. Ако хората не ядат, ще умрат гладни. Въпрос е, защо житото трябва да страда? - За да живеят хората. Житото не умира, но страда. Житото не страда за себе си. Страданията на житото носят живот на хората. По некой път защо хората страдат? - За да живеят други същества. Следователно, в природата страданията са една позиция, начин, форма, за да влезе новият живот. И откак светът е създаден, нема друг начин, по който животът иде. Ние, съвременните хора, искаме един живот без страдания. Тогава нека всеки да си даде

един отчет: Как може един живот без страдания. Ние предполагаме, но не знаем как. Ние предполагаме живот без страдания. Ако вземете даже най-възвишения живот, вие си представяте живота на рая и същевременно вие имате контраст на рая - ада. Колкото едните са блажени, толкова другите са нещастни.

Сега да ви обясня. Има два начина. Разумните обясняват по един начин, неразумните - по друг начин. В туй няма никакъв произвол. Значи онзи, който страда, той доброволно страда и който се мъчи, той доброволно се мъчи; онзи, който благува, той пак доброволно благува. То по видимому не е така. Сега една притча трябва да се тълкува. В математиката имате да кажем: $A:B = C:D$. Имате едно отношение. То е едно просто отношение на известни количествени форми. Но под $A:B$ може да се даде друго тълкувание. Трябва да се преведат в геометрически форми. Следователно, ако едно понятие, едно математическо понятие, то е вътрешната страна. Математиката е една наука за духовния живот, на отвлеченото, дълбокото, което е причината на нещата. Геометрията в дадения случай представя физическия свят, туй, което може да се види, което може да бъде разбрано за нас. Нещата всекога геометрически стават видими; само тогава може да ги опитаме или можем да разберем нещо. Може някой да ви говори за доброто, може някой да ви говори за сладкото, те са неща непонятни. Онова, което вие опитвате, то е разбраното за вас, имате едно понятие. Реалното в света трябва всекога да се опита. Има един вътрешен опит - един опит експеримент. Някой учен човек прави някой опит с някой плъх, тури му инжекция, но този опит не е научен. Ще направиш един опит със себе си да го чувствуваш. Ти правиш опит - удряш с чука един камък. Това е външен опит. Ти с чука да удряш жив човек, ти с този чук да удряш себе си. Удариш камъка, казваш: Няма нищо от един удар. Така е върху камъка няма нищо. Но върху човека? Ако чукаш камъни, нямаш понятие какво нещо е ударът, но ако същият удар падне върху тебе, тогава ще имаш една представа. Тогава с всеки удар ще се породи желание как да го избегнеш. Сега при съвременните условия ние търсим лесния път, ние търсим път без страдание, без мъчности, без трудности и искаме всичко да ни е наред. То е идеален свет, то е само за Първопричината, то е верно само по отношение на Бога. Бог, Който разполага с всичко в света, само за Него това е верно. За нас, които сме създадени, това не се отнася за нас. Туй, което е приятно за очите, то не е приятно за краката. Да допуснем, ти видиш някое място, много красиво,

с очите си го виждаш. На планината очите не могат да идат, тогава караш краката четири, пет, шест часа да пътуват, за да видят очите това, което е красиво. За очите е много красиво, но краката казват: Пришки ни излезоха. Тази красота на нас много скъпо ни струва. Често туй, което устата иска, скъпо струва на ръцете. Устата казва: Онзи плод (в) круша, грозде и всичко това е приятно, но като туриш ръцете да работят, да изработят тия неща, те казват: За устата е много добре, но за нас. Вие как бихте го направили. Казват: Да не работим. Много хубаво, но това не е разрешение на въпроса. Всички да не работим. Тогава, ако всички не работим, какво ще имаме? Мъчнотията не е в работата. Всичката мъчнотия седи в едно вътрешно разбиране. Ние искаме един живот преждевременно. Ние схващаме един живот преди да сме минали известна фаза. Детето не може да се роди юнак. Най-големите герои не са родени герои. Те отпосле са станали герои. Най-първо това дете е слабо, майка му ще го къпе, ще го облича, след 15, 20, 21, 25 години на това дете майка му и баща му като му са помагали, то е станало вече герой. Даже и най-големите животни, всичките животни най-първо са слаби. Вземете един свят човек и той минава по същия път. Гениите на човечеството и те минават същия път, същия процес. Няма дарба в света, която да не е минала по същия път. Онова, Божественото развитие, върви от слабото към силното. Следователно, човек при всичките условия, ако разбира, може да стане силен. Под думата силен ние всякога разбираме разумно. Само разумното в света може да бъде силно. Вземете един параход, който пътува през океана, то е разумното в човека, което го е създало. Ние гледаме по небето хиляди и милиони звезди, които са горе на небето, вижте ги какви пътища, какъв живот, каква разумност, каква интелигентност се крие, какво знание се крие. Ние какво знаем? - Ние се занимаваме с обикновени работи: с ядене, пиене, с много маловажни работи се занимаваме, както малкото дете с куклите се занимава. Не че то е лошо, но този живот е ограничен.

Та казвам: Притчите имат нужда да се тълкуват. Погрешката в какво седи? - Ако се тълкува една притча правилно, то е благословение, ако тази притча се тълкува криво, то е страдание. Доброто седи в доброто тълкувание на притчата. Злото произтича, когато нещата се тълкуват криво. Злото не седи в яденето. Някой сготвил хубаво, прекрасно ядене. Ако вие преядете и турите в стомаха повече, отколкото стомахът може да смеле, веднага усещате една тежест. Както в ония времена, които описват историците. В Римската империя, в римската епоха, у римляните

вкусът за ядене бил толкова развит, че цяла нощ като пирували, вземали някакво лекарство, да повърнат яденето, че пак да ядат. Два, три пъти правили така, за да опитват вкуса. Какво ще бъде това ядене, като ядеш, да го повърнеш, че пак да усетиш вкуса. То е едно неразбиране. Защото животът не седи само в постоянното ядене. Яденето е едно благословение. То е една връзка. Чрез яденето ние влизаме да се запознаем с вътрешната страна на живота. То е връзка. Защото живот с живот се свързва. Казва някой: Някой човек се храни. Животът се поддържа само с живот. Разумното се поддържа от разумно. Силата се поддържа пак от сила. Слабото не може да поддържа силното. Слабото може да стане като условие, за да се образува една връзка. Каква връзка може да има между един силен и един слаб човек. Има една връзка. Има една връзка, че слабият може да мине оттам, отдето силният не може да мине. Една малка мушица може да мине през една малка дупчица, ти, човекът, който си голям, не можеш да минеш. Ако речеш да минеш, ще направиш голяма дупка, ще развалиш работите. Малката мушица може да влезе и да излезе. Тогава слабото по някой път може да помага на силното. Всичките силни работи са станали от слаби; Силните възжета от какво са станали? - От слабите конци, хиляди конци, турени заедно, образуват дебело въже. Тия, слабите букви, образуват една научна теза. Всички тия слаби работи трябва да ги наредим по известен закон, тогава вече те са проводници на онова, разумното, в света. Човек в прогреса на своето развитие трябва да работи над себе си. По някой път вие задавате въпроса: Защо човек трябва да живее? - Човек трябва да живее, човек винаги трябва да богатее. Казва: Аз не искам да бъда богат човек. Вие не сте родени да бъдете богати. - Сиромас съм. - Ти си кандидат за богат. - Аз съм невежа. - Ти си кандидат за учен. Ама съм грешен. - Ти си кандидат за светия, кандидат си за рая. Трябва да намерите пътя на вашето развитие, по който път да влезете в онова, което Бог е дал. За слабите Бог е определил пътя на тяхното развитие: За слабите е силата. Следователно, в света има две движения, аз ги наричам така: слабите възлизат, силните слизат. Когато силният слиза, слабият възлиза. Когато слабият възлиза, силният се качва. Като се срещнат, те вършат Волята Божия. Вземете в природата онзи велик закон: онази вода в океана не може да се дигне така из въздуха, тя се подига на малки капчици нагоре, на много малки капчици се издига нагоре и след туй пада на по-силни капки, поливат тревите. Ако капките не могат да се подигнат горе и ако не могат да станат големи да слязат

долу. не е правилен процес. Следователно, ако ти като станеш голям човек, надолу ще слезеш, като станеш много дребнав, много слаб, нагоре ще се качиш. Онези от вас, които са слаби, да си турат раници, нагоре да вървят; онези, които са силни, надолу да слизат. Или друго яче казано: Слабите хора са в света, които дълго време са работили, отслабнали са, те трябва да починат. Силният е който почива, той трябва да (е) потик и да идат да заместят слабите. Така е обяснението. Казва: Аз съм един слаб човек. Почивка ти трябва. На силния работа му трябва. - Невежа съм. - Почивка ти трябва. Трябва да отидеш да спиш. Защото от много работа си оглупял. Сега да ви обясня от какво разбирам. Някой търговец започнал с капитал, учен човек. Представете си в големите европейски градове с милиони разполага. Влезе в борсата, след няколко часа го изваждат, изиграл няколко операции, изгубил всичките пари, заборчал няколко милиона. Хващат го за главата, за краката, излиза, като няма пари, като изгубил всичко, умът не му стига. Докато имаш пари, ти си умен: докато имаш конци, ще плетеш едно въже, като няма какво да плетеш, как ще си покажеш изкуството. Това са само изяснения. Тъй както е това в човешкия живот, тъй както са наредени нещата. Има един живот от Бога, който хората още не могат да разберат добре. Има едно противоречие, което е човешко, което не е Божествено. То се отличава по следното: Човешките порядки всякога започват с щастието и свършват с нещастieto; започват с доброто и свършват със злото. Божествените порядки започват с нещастieto и свършват с щастието; започват със злото и свършват с доброто. Щом си започнал добре и си свършил зле, ти си в човешкия порядък; щом си започнал с щастието и си свършил с нещастieto, в човешкия порядък си. Щом си започнал с нещастieto и свършиш с щастието, в Божествения порядък си, щом започнеш със злото и свършиш с доброто, в Божествения порядък (си). То е диагноза. Най-първо трябва да знаеш: Човешкият порядък е временен, в човешките работи няма нещо завършено. След като посееш житното зърно, след 7, 8 месеца ще узрее и ще даде плод. Ако не го ожънеш, ще падне и пак наново ще изникне. Ако го ожънеш, ще имаш полза от него. Но има едно разсъждение: Житото в хамбара трябва да запази своята чистота. Не трябва да искаш, докато житото е в хамбара да се размножи. В хамбара то никога не може да се размножи. Защото ако в хамбара дойде влага, то ще поникне, но като израсте, не може да даде плод. Ако туй житно зърно иска да спечели нещо, трябва да го посеят на нивата. Но там ще дойдат други страдания. Следователно, всеки един в света, който не

иска да страда, той трябва да пази своята чистота. Който иска да придобие знание, той е на нивата, без тия страдания не може. От избора на човека зависят страданията му. Който е на нивата, има какво да придобие. Придобивките идат чрез закона на страданието. И обратният закон: За разбирането на Бога чистота е един метод. Ти, за да живееш при Бога, трябва да бъдеш чист. А за да можеш да живееш между хората, трябва да имаш знания. Някой казва: Да е силен човек. Ти за да живееш един добър живот между хората, може само, когато си умен, не когато си силен. Когато си силен, то е друг въпрос. Умният човек може да живее между хората, а чистият - при Бога. Когато човек слиза от невидимия свят, идва вече на земята. Каква е връзката сега? Казват: Каква полза има от чистотата? Тебе чистотата ти е необходима, понеже от чистота иде животът. Без чистота живот не можеш да имаш. Здравето на човека, то е неговата чистота. Ти когато дойдеш от Божествения свят, Бог ще бъде вътре в тебе. Понеже нечистота(та) е външна обвивка, ти влизаш в света на страданията. Страданията произтичат от нечистотата. Защото този, външният човек, го е страх, ще те окаля навсякъде. Знаем, че страданията произтичат от нечистотата. Много от страданията произтичат от запушване на порите. Следователно, когато някой се простуди, за да го лекуват, ще го разтриват, да се изпоти. Що е потта? Потта е вътрешна вода, която трябва да излезе, да отвори порите да може да диша през кожата, за да може да се възстанови чисто(та), да може Бог в него да работи. Бог чрез чистота постоянно работи. Щом сме нечисти, трябва да чистим външната кал. Какво ни трябва. Трябват ни страдания. Щом станем нещастни, какво трябва да правим? - Трябва да знаеш да се освободиш. Да ви дам един пример. Виждам един бивол легнал в една локва лятно време, зимно време не влизат, но лете, когато температурата е 35 градуса, влезе в локвата. Казваш: Какви глупости. Той се скрил от ония, хапливите мухи. Влиза в локвата, турил един пръст дебела броня, бронирали си кожата навсякъде, като излезе маха опашка. Ако ти не разбираш последствията на този бивол. Той, като маха опашка да се брани от мухите, ще хвърли малко кал отгоре ти. Питам тогава: Погрешката къде е - в мене, който не разбирам, или в бивола. Биволът казва: Лош е този свят. Няколко часа седи там в калта, туря кал да се освободи от мухите. Вие питате: Защо Господ създал света така? Защото млекопитающите станаха много лениви и да се не атрофират техните членове, тия, хапливите мухи, ги безпокоят да си махат опашката, пък махането на опашката раздвижва организма им.

карат ги да работят. Ти си станал, мислиш да работиш, някоя муха ще дойде, тя мисли, че си още говедо, току те ухапе. Ти вече копаяш, работиш, волът не е копал. Тя пак те мушне. Казвам: Не разбираш, ти си много глупава муха. Иде онзи, който не работил, казвам: Остави ме на спокойствие. Недоразуменията между хората се дължат често, както недоразуменията между сегашните мухи. Дойде една, тъкмо си събул чорапите от краката, бос си, ужили те. Ти четеш, тя казва: Стани да работиш. Казваш: Много лоши са тия мухи. Сега аз ви давам приблизително едно обяснение на нещата. Човек трябва да бъде умен, да разбира. Един ден и мухите ще поумнеят и те няма да хапят. Сега защо хапят мухите, кои са причините за това? - Мухите от немай-къде хапят. Тия мухи си имат остри хоботи, пък електричеството се набира на острите места, когато се разваля времето, когато в атмосферата влезе много влага, туй електричество се набира на хобота на хапливите мухи, започва да ги сърби, те ще дойдат да се освободят. Като кацне, електричеството иде в човека, мухата казва: Слава Богу! Тя остави на тебе електричеството, дето те бодне, ти мръднеш крака. Забележете, тия мухи, те, предават известно количество на електрическа енергия. Тя ти предава електричество. Мухата научно това не го знае. Но тя го остава на човешкия крак, на кожата на някое животно. Тогава Бог заставил мухите да карат хората и животните на работа. Като вижда човек как мухите хапят животните, казва, за да не ме ухапят, трябва да работя. Следователно, страданията в света това са хапливите мухи. Ако имаш много страдания, много хапливи мухи те хапят, за да не седиш под крушата с ръцете в джобовете, да разсъждаваш, както онзи философ, който седнал лятно време под една круша, с хубави зрели плодове, гледал нагоре. Казва: Господ не е направил света така, както трябва, толкова големи тикви турил на едно малко ластунче, а на тази, голямата круша, такива малки круши. Тук трябваше да тури тиквите - така си разсъждавал той. По едно време дошъл вятър, пада една голяма круша по носа и го разкървавила. Ние мислим, че нещата не са турени на място. Ако Господ беше направил, както ние мислим, щеше да бъде много по-лошо. И сега има доста големи круши, ако паднат, може да ти счупат носа. Има големи дюли, ако падне една такава дюла по главата, може да те удари силно. Ако света Бог го създаде, както ние мислим, ние ще увеличим нашите страдания. Следователно, при сегашните условия ние трябва да се примирим с нашите условия, но да се примирим значи при ония условия, при които живеем, ще намерим един път, по който можем да преодолеем

мъчнотиите, в които се намираме. Та сега главният начин седи в какво? При сегашното възпитание на децата в какво седи покварата на децата. Според моите наблюдения, първата причина не може да забележиш даже една поквара. Аз съм забелязал едно малко момиче пет-шестгодишно, като дойдат гости, то мълчи. Като няма майката, говори, ще кани, ще се разговаря, като чуе, че иде майката, то седне, да се покаже, че нищо не е правило. То вече е една поквара. Майката е закон там, а пък този гостенин е свободата. Майката като дойде, погледне, казва: Да не би тя да е направила нещо против законите. - Нищо. Като излезе майката, пак ще поговори. То казва: Майка ми малко ме ограничава, не ми дава свобода. Детето казва: Какво да правя? Той казва: Не правиш хубаво. Ами че майка си ти я измамваш, казваш, че си седяла мирно, а пък не си седяла. Майката казва: Да не говориш с гостенина, да го гледаш отдалече, а пък ти си приказвала. Гостенинът, казва, той говореше. Или момичето трябваше да попита майка си, да каже: Мамо, моля ти се да ми позволиш да поговоря с нашия гостенин. Гостът трябваше да постъпи педагогически. Това е правилният път, по който детето трябва да се възпита, за да не се развали. Та ние казваме: Да не говорим с този, с онзи. Не, при съвременните условия дайте свобода на детето да се прояви. После като дойде гостенинът и като замине, да каже: Мамо, добре ли постъпих, направих ли нещо, което не трябваше. Друго яче ти ще се научиш да лъжеш, да лицемериш; То не е възпитание. В училището има възпитание, закон има там. Учениците като влезе учителът, учениците са като светии, щом излезе, всички започват да говорят; щом влезе, пак стоят мирно. Това не е никакво възпитание. Не че е лошо, хубаво е! Но с туй ние имаме вече резултат. В туй възпитание учат ни за Бога, казват: Ако вие не живеете добре, ще идете в ада. Ако те е страх от ада, да бъдеш в небето и влезеш от страх в небето, ти нямаш правилно понятие за Бога. Трябва да знаеш, че Бог е благ баща, трябва да имаш синовни отношения. Трябва доброволно да изпълниш Неговата Воля, не от страх да изпълниш Неговата Воля, че ще те тури в ада. Сега този начин на възпитание може някога да е бил полезен, да е бил на място, но при сегашните условия, сега детето израснало, станало възрастен син, бащата ще му покаже законите, ще му ги обясни. - Ти към мене трябва да имаш уважение и почитание, понеже, ако ти не ме почиташ, ако ти не ме уважаваш, не ме обичаш, един ден каквото правиш на мене и твоите деца ще правят на тебе. Следователно любовта, почитта трябва да се върне към тебе. При сегашните условия онова, което вие вършите,

доброто ще се върне при вас. Вие трябва да се отнасяте добре към другите хора, (за) да се отнасят и те добре към вас. Вие трябва да се отнасяте добре към другите хора, за да станат проводници за тебе, което Бог е изпратил - при вас да дойде. Законът е там, че вие всякога трябва да държите вашето добро, което направите, да се върне при вас. Доброто от вас да се върне при Бога. Туй добро като дойде при вас, ще остави за вас каквото има, ще се върне после при Бога. Доброто, което правите, ще мине през вас, ще иде при вашите ближни, ще се върне при вас. То иде там, отдето е дошло. Така става подобренieto на живота. Така се придобива здраве. Ако искате да бъдете здрави, трябва да желаете здравето на всичките.

Сега съзнаваше Петър. Казва: Изтълкувай ни тази притча. Той се намираше в едно вътрешно безпокойствие на духа. Ти разсъждаваш за хиляди противоречия от хиляди години, които съществуват. Противоречия, които ангелите не са разрешили, противоречия, които боговете не са ги разрешили, и противоречия, които хората няма да разрешат, противоречия, които само Онзи, Който създал света, ще ги разреши. Има противоречия, които никога няма да се разрешат. Защо земята се движи с такава бързина, а не с по-голяма или с по-малка? Туй движение съответствува на онази степен на развитие, до каквато ние сме дошли. Ако земята се въртеше по-бързо, тогава хората щяха да изхвъркнат. Ако вие бихте увеличили земята да се движи хиляда пъти по-бързо, отколкото сега, ако в пространството вие бихте се движили хиляда пъти повече, отколкото сега се движи, знаете ли какво ще стане? Пак философски разсъждения. До вашия живот единично до вас не може да се даде, винаги групово се дава. Трябва да се внесе един закон в света, трябва да има общо приложение за всичките хора. Един закон за всички еднакво да се разбират. Вземете закона за дишането. Всички същества дишат. Този закон на дишането е най-правилният начин да възприемем въздуха и мислите, които идват чрез него, различават се. Понеже ние, сегашните хора, сме заети с известни препятствия, които носим от миналото. Какво можеш да разправяш на един беден човек или болен човек, с какво може да го утешавате. Ти можа да му кажеш, че Господ ще му помогне. Тази идея не е понятна на него. Казва: Как ще ми помогне? Аз не съм глупав. Хората винаги разбират, че Бог ще се прояви чрез някого в света. Този лекар, чрез когото Господ може да се прояви, ако ти не отвориш твоя път, ако ти си един човек много сприхав, ти може за дълго време да спреш да дойде този лекар до твоя дом. Аз

гледам някой старец иде при някой банкер, плаче, плаче, банкерът даде един лев. Иде някоя млада красива мома, само две сълзи като порони, той даде 5, 6 хиляди лева. Защо този банкер оценява сълзите на младата мома за 5, 6 хиляди лева, а тия на стария за един лев? Вие ще кажете, че е красива. Но в душата на тази мома има любов. Тя като влезе, запали от четири страни този огън, казва: Моля, моля, хайде вземете. Даде 4, 5 хиляди лева. Като иде старият, той носи толкоз студ, банкеринът се стегне от студ, даде един лев, казва: Да се махаш оттук! Защо? - Изстива. Срецам стария човек, казва: Не ме разбира. Казвам: С този студения характер никога няма да те разберат. Казва: Много опаки е тази мома. Казвам: В нея огън има. Ти се учи от нея, трябва да имаш такъв огън, че като влезеш, да му запалиш сърдцето. Ако аз бях на мястото на този, стария човек, ето как щях да постъпя. Сега аз излагам себе си, да не изложам вас. Този, богатият банкерин, дава пари, само трябва да го запалиш от четири страни. Ти имаш красива дъщеря. Ще пратиш дъщеря си, ще даде адреса. Ти като идеш после, понеже тя го е запалила, ти ще идеш да го гасиш. Аз ви говоря в картини: ще го запалиш да гори. Другояче е неразбрано. Човек докато не е започнал да гори, работите не стават. В горенето имат живот вътре. Не горение с дим, горение без дим. Вие сега казвате: Влюбил се. Оставете тези думи на страна. Запалил се човек гори.

Тази притча трябва да се изтълкува. Вие за да не страдате от студа, някой път вие чувствувате, че животът няма смисъл, празнота, студенина, недружелюбни, неприятни, не горят. Като ви запалят, всич(ки)те хора ще се изменят. Като започнете да горите, ще ви стане много топло. Нали тогава хич няма да са студени хората. Щом горите, на тебе ще ти бъде топло и на другите ще бъде топло. Питам сега: Кое е по-хубаво - да горят ли хората или да са студени? Да се топят ли хората или да са вцепенени? Нека се топят, нека се топят снеговете и ледовете горе, ще има благословение. Казва: Стопи се някой. Какво от това, че се стопил? Казвам: Благодари, че се е стопил. Като се стопиш на огъня, ще станеш восък, от който ще направят свещ, на хората светлина да дава и топлина да дава. Щом станеш светлина, ти на много работи има да се научиш. Тогава вие искате да останете незапалена свещ на 70, 80 години, побеляла главата, никога досега да не сте се запалили, сърдцето било студено, какво ще научите. Нямайте никакъв любовен роман. Аз от всички българи съм срещнал само един баща, тъй искрено ми казваше, че съжалява, че дъщеря му нямала любовен

роман с никого. Че ти си се родил да се запалиш, ако не гориш и пет пари не струваш. Свещта трябва да гори. Че какъв морал е това? Че ако ти не гориш, това е безморалие. Ако гориш, ще се определи степента на твоя морал, добре ли гориш или димиш. Другите казват: Съвсем безопасна работа е, не гори тази свещ. То е един нов начин за гледане. Кое е по-хубаво? Всяка една погрешка е възможност за една добродетел. При мене някой дойде и ми се оплаква. Представете си, аз съм един учен човек, лекар съм. Вървя по пътя, някой господин падне, счупи си крака. Аз отивам, оправям крака, изправям счупеното на крака, става връзка, запознаваме се. Не беше ли по-хубаво да се запознаем, отколкото да не се счупи крака и никак да се не познаваме. Ти сгрешиш - счупиш си крака, запознаеш се с Господа. Не струва ли да си счупиш крака, за да се запознаеш с Господа. Тъй гледайте на въпроса. Не сега да казвате, нещастие е, защо трябваше да се счупи крака. Аз давам като едно противоречие, от което не може да излезете. По-добре е да не се счупи крака. Ако може да стане запознаването без счупването на крака, но понеже сме неразумни, някой път насила ни счупват крака, за да се запознаем. Всичките тия противоречия, които съществуват, според думите на Писанието, си имат смисъл. "Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро". В това има един вътрешен смисъл. Ако така мислим, може да проверим. Аз не казвам да вярвате, но всичко туй трябва да се провери в живота. Постоянно трябва да мислим по този начин. Сега аз отхвърлям злото, но по някои други причини, не че злото е лошо. Ако ти в ума си държиш всички ония лоши форми, защото светът не е създаден само от лоши форми. Казвате: Целият свят е лош. То е полюс само. Като казвате, че целият свят е лош, в какво седи лошевината? Тази дума "лош" е много неопределена. Светът е лош. Но думата лош е форма в ума, понеже тя ще те лиши от възможността да намериш благоприятните условия за твоя живот.

Двама души спорят. Единият отива да вземе билет за влака, чичо му на умиране, последният влак трябва да вземе, за да стигне навреме, да го направят наследник. Някой на гарата му казва една обидна дума, той се скарва и пропуска влака. Защо трябваше да се разправя с такива работи се(га), когато отива да го направят наследник, като се върне, тогава да се разправя, нека върви по пътя си сега и да мисли за чичо си. Вие ще се спрете за една обидна дума, че сте нещастни, изгубите вашето наследство. Оставете вашите нещастия, вие сте кандидат за небето. Вие отивате за наследство, какво ще се спирате, че някой ви казал, че сте

невежа или че сте простак. Вие не вървите по правия път. Нека си говори, аз съм човекът, който зная дали вървя по правия път или не. Той нищо не разбира. Аз за себе си зная колко ми е силата. Ти, казва, не знаеш. Всеки ден опитвам силата: дигна един камък от десет килограма, дигна друг от 20 килограма - юнак съм. Дигна от 40, 50, 90, дойда до сто, не мога, моята сила не работи. Някой път някой знае много езици. Питам едного дали знае английски. - Знае. Докато се разговаряме до десет изречения, знае, после спира. Казва: Толкоз зная, как се иска вода, хляб и т. н. Но като дойде до онези сложни разисквания, там вече престава да мисли, той няма знание. Казва: Той е религиозен човек. Знае само молитвата Отче наш, друг знае десет молитви, това не е религиозен живот, то са заучени фрази. Това не е никакъв духовен език. Духовният език е следното: Аз съм посял градина, имам ниви стотина декара. Настанало суша, отдавна няма дъжд. Обръщам се към невидимия свят, казвам: Суша има, моля, пратете ми дъжд. Имам дъжд. Казва: Случайно. Утре на другите ниви поискам дъжд, пак пратят. Казва: То е случайно. На другите ниви не пада, изсъхнали нивите, а аз каквото кажа, става. Казва: Ти си голям простак, суеверен. Аз не искам да бъда учен като вас, да ми изсъхват нивите. Аз, простият човек, имам мир, разбирам живота. Тия, учените, постоянно се тревожат и за учени минават. Учени хора сте за тревоги, признавам, аз съм учен човек, който минал тревогите, сега минавам в нов клас без тревоги. Може ли? - Може. - Как? - Като го знаеш. Целият ден ти си се пънкал, работил си десет часа. Твоята работа аз за един час я свършвам, после чета, чета, свиря. Ти понеже не знаеш, десет часа ще работиш, аз, който зная, работя един час и цели девет часа ще почивам. Аз такъв невежа бързо ще свърша работата, хората ще се пънкат. Че това е разсъждение, това е логика. Казва: Много работя. Един е свършил работата за един час, друг свършил за десет часа. Трябва да се знае. Една шивачка целия ден шие, крои, пори, шие, пори, казва: Омръзна ми шивачеството. Не, не знае как да шие.

Сега вие казвате: Каква е връзката между силните и слабите. Аз да ви обясна: Вземам моята дреха, този ръкав е силен. Слабите са тук наредени по ръбовете като войници. После тия джобове са силни, слабите отстрани наредени им помагат. Ако не са слабите, ще изгубя ръкава. Ако слабите ги нямаше, ще изгубя джоба си. Благодарение на слабите, че джобът остава на мястото, ръкавите остават на мястото. Благодарение на слабите хора в света, героите остават на мястото. Ако бяха всичките тъй, щеше да бъдат големи Слабите хора в света това

са бримките, връзките, с които Бог ни връзва, че ние стоим на място. Слабото се връзва с възел. Следователно, ти казваш: Аз, слабият човек, какво може да направя? Ще държиш, ти си малко шевче, на място си. Хиляди такива слаби като тебе образуват един ръб. Ще държите цялото, ръкавите. Няма какво да се обезсърчават в света слабите хора. Само че вие сте хвърлили око да станете силни, да станете ръкав. Още за ръкав не е дошло времето. Ще чакаш. Че това е философия. Аз като гледам, казва: Какво гледаш на ръкава? Слабите хора в света вършат много добра работа. Силните не разбират работата. Конците разбраха, конците държат работата. Щом си слаб, на място си; щом се разгневиш, на място си. Дойде някое страдание, ти вече усещаш, то е придобивка, ти си почувствувал болките на целия свят. Влюбил си се в някого, чувствуваш болките на всички. Дошла светла идея в ума ти, радвай се. Ти влизах в този свят на мисъл на целия свят. Направил си едно добро, радвай се, че си направил връзка с доброто. Виждаш и злото, пак се радвай, ще придобиваш опитност: ще знаеш какво е зло. Кажеш ти една обидна дума, стане ти мъчно, радвай се, че си казал една обидна дума. Значи какво нещо е страданието? Като кажеш една обидна дума, ще видиш тежестта на тази дума, втори път ще се пазиш. Това са притчи, които постоянно трябва да се тълкуват. Седите и се молите да ви се даде малко друг живот. Хубаво. Стар ли да бъдеш или млад да бъдеш. Аз бих предпочел да бъда млад, никога не бих предпочел да бъда стар. Някъде бих предпочел млад да ме мъчи, някъде бих предпочел стар да ме мъчи. Как се тълкува тази притча? Дойде един при мене и казва: Запали ми се сърдцето. На 45 години човек, казва, женен съм, дъщеря имам, запали ми се сърдцето, видях млада мома, не може да спя вечер, из ума ми не излиза. Казвам: Престани да мислиш. - Да не дава Господ, мъча се, ама хубаво е, какво лошо има, да се мъча. Жена ми е ревнива, ако се научи, охоо. Тебе не те е страх от Господа, от жена ти те е страх. - От жена ми ме е страх, от Господа не ме е страх. Нас, всичките хора, от хората, от жените, но от Господа не ни е страх. Нека дойде свещеният страх от Бога! Този, другият страх, навън да излезе, на негово място нека дойде Любовта. Не роптай, че се запалило сърдцето ти. Като дойде Любовта, благодари, че си се запалил от четири страни. Няма нищо лошо в това. Щом реагираш в Любовта, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Щом искаш да се освободиш от Любовта, ще дойде най-голямото нещастие. Никога не се старайте да се освободите от Любовта. Освободете се от вашите криви разбирания, от вашите криви постъпки,

криви мисли, криви чувства, но от Любовта ни помен от мисъл да се освобождавате. То е най-свещеното. Че Бог, Който ви посетил, ако Той ви напусне, то е смърт. Ами че за такива разбирания ние казваме: За този мъж няма да мислиш, за тази жена няма да мислиш. За кого да мислим? - За Бога. Каква мисъл имаме. Ние казваме, че в Него живеят всичките хора, а казваме да не мислиш за някого. Това е едно противоречие. Щом трябва да напуснем всичките хора, Бог не е в тях, ако Бог е в тях, какво лошо има, че обичаш този човек. Казвам сега: Къде е лошото? Казва: С Любовта не се занимавай. - Ами с какво друго да се занимавам? - С наука. Че жената тя е в науката. Хванеш някоя буболечка - женска, хванеш някое дърво - женско, хванеш някой скъпоценен камък и той женски. И скъпоценните камъни са женски. Аз тук на иглата имам една жена. Скъпоценните камъни, които пречупват слънчевите лъчи, то са децата, раждат ги. Една жена ражда, пречупва слънчевите лъчи. Красива е. По някой път казват: Да се освободим от жените. Как ще се освободим от жените? Правилно трябва да се разбира смисълът. Казвам: Този камък много добре прави, много добре разрешава този въпрос на светлината. Казвам му: Аз бих желал да бъда чист като тебе. Чист е този камък. Досега не ме оцапал, досега горчива дума не ми казал. Приятел съм с него. Какво да си изкрива душата. Хубаво, как да се освободя от мъжа и как да се освободя от жената. Свобода има, само ако обичаш. Да се освободиш, значи да обичаш. Българите казват: Или да обичаш, или да бягаш. Къде трябва да бягаш? Къде ще идеш, къде ще избягаш? Любовта е най-силният магнит, като минеш някъде, ще те привлече, после никой не може да те извади. В Бостон от гражданската война бяха останали две оръдия, направил(и) от тях магнит, някога бил най-големият - сега има по-голям от него. Там мнозина имали много смешни опитности. Той бил толкоз силен, че 500, 600 килограма дигал. Приблужи някой с подковани обуца, току виж, обущата изведнаж се залепят, той се намери на гръб и той се залепи, извади обущата, остави ги. Всички, които отиват, били предупреждени, като отиват там, никакви гвоздеи, никакви петала, часовници, всичко оставят на страна, защото всичко привлича. Вие когато се приближавате при Божия Любов, ще се оставите от всичките противоречия, защото всичко ще залепне. Като залепнат обущата, ще ги оставиш.

Първото нещо. Вие казвате, че хубаво говоря. Хубаво говоря и аз зная, Любовта внася едно подмладяване на живота. Любовта има едно

качество: Любовта е тази сила, която подмладява. Любовта е това, което носи здраве, което носи мир, светлина за тялото. Условия са това. Само при Любовта умът функционира правилно. Аз не говоря за човешките чувства, те имат съвсем друг произход. Същината на нещата е друга. Любовта е мощна сила в света. Целият свят е създаден върху този принцип на Любовта. След нея се проявява Божията Мъдрост и Истина. Тия трите принципа работят. Ако във вас първият принцип не го познавате, той ще внесе подмладяване. Вие ще станете млади. След това ще внесе мисъл, че онзи, който обича, той не може да умре. Ако си на умирање и обичаш, ще оживееш. Човек, който има Любов, той не умира. Хората в света умират по единствената причина, че не работят. Ние имаме два полюса: единият полюс е в небето, другият полюс на земята. Докато има равновесие между действащата сила на Любовта на полюса, който седи в небесните жители и в полюса на земните жители, ние се намираме в центъра, ние живеем в средата, ние живеем на земята. Ако започнат нишките да се късат, че този не те обича, онзи не те обича, онзи център на небето станал толкова силен, че те привлече и ти умреш. Не си умрял, привлича те другият свят. Някой път тези нишки станат толкова силни, хората като те привлекат, ти идваш на земята, слизаш отгоре. Едни хора отиват горе, други слизат на земята. Ако вие умираете, на земята не обичат, горе ви обичат. Ако от горе слизате, на земята ви обичат повече, горе по-малко, затова слизате. Тъй щото, като виждате, вие, които сте дошли на земята, обичани сте. На земята сте обичани повече. Един ден когато престанат тук да ви обичат, ще идете горе тогава. Казвате: Еди-кой си умре. Не го обичаха. Бащата има Любов към дъщерята и майката има Любов, като дойде възлюбленият, наредат се всички негови роднини, по-силни са, току задигнат момата в чуждия дом. Казва: Дадохме нашата дъщеря. Не я дадохте, но взеха ви я. Тъй седи въпросът. Като привличат, тя се отрича от всички, от майка, от баща.

“Изтълкувай тази притча”. Трябва да се тълкуват притчите и да се осмисли вътрешният живот. По възможност по-малко противоречия. Да се въдвори по-голяма хармония между вас, да дойде подмладяването. Всички, както виждаме, сте остарели. По някой път може да се заплетете. В работите на земята има едно заплитане. Много моми се заплетат, не могат да се оженят. Знаеш защо не могат да се оженят? Десет момци ги искат, не могат да разрешат въпроса кой да е, не може да се оженят. Ако е един, тя ще се ожени, ами пет, шест души я искат, всичките я държат

ако, че не я дават. Някоя мома искат да завържат с няколко момци, но като я завържат, тя не може да се ожени. Единият казва: Или мене, или никого. Другият казва същото. Някои моми се оплакват, че не могат да се оженят. На вас казват: Пет любовници имат. Ако е само един, може да се ожени. Аз обяснявам този закон. Не може да влезеш в правия път, не може да подобриш живота си, двама любовници имаш. Той иска да се жени. Който иска да стане добър, той се жени. Като не може да се ожени, не може да стане добър. Защото онзи, лошият човек, е неженен човек. Лошите са, които не са женени. Женени са добрите. Да му мислят онези, които не са женени. Неженените са лоши, понеже онези, като са се влюбили, не им дават да се оженят, да станат добри. Като се оженят, тогава стават добри. Аз разбирам оженен да бъдеш, в състояние да вършиш доброто. Щом човек не е в състояние да върши доброто, неженен е. Някой път думата женитба означава свобода в един смисъл. Защото щом си при баща си, при майка си, има ред правила. Това нема да правиш, онова нема да правиш, оня се връща, няма никаква свобода. Щом се ожениш, този, възлюбленият, казва: Ела при мене, ти ще бъдеш като царица. Цялото ми царство ще бъде на твое разположение, венци турят на главата. Дали ще бъде така, то е друг въпрос. Тя, горката, тури венците.

Изтълкувайте тази притча. Що са скърбите, друг е въпросът. Аз говоря за поляризирането на Любовта, когато въздействува на видимия и невидимия свят, то е така. Онова положение, което нас може да ни избави, зависи от нас, зависи аз къде ще дам своята Любов. Едните ще ме привлекат и другите ще ме привлекат. Там, дето насоча своята Любов, то е разрешението, там ще идеш. От вас зависи накъде вие ще насочите вашата Любов, за да работите. То ще бъде разрешението на въпроса.

Тайна молитва.

**2-ра неделна беседа от Учителя,
държана на 29 септември 1935 г.
Изгрев**

КРИСТАЛИЗИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША.

Отче наш.

17 глава от Матей.

Ще прочета няколко страници от книгата - "Любов към Бога". Един малък превод. Пък после от голямата книга ще четем. Децата обичат детинските работи; възрастните обичат възрастни; старите обичат стари работи. Богатите хора говорят само за богатството; сиромасите хора говорят само за сиромашията, учените - само за наука, а светиите само за хубавото и красивото. Всеки говори за това, което обича, според своето разбиране. Има едно положение в живота. Важно е човек да го събудят. После като го събудят да има какво да очаква. Ако няма какво да очаква, животът е безсмислен. Трябва да чака. Сега очакването не е един завършен процес. Постепенно виждаш как нещата прииждат. Ти си в един концерт, в един театър, най-първо има встъпление на някаква пиеса или песен. После след встъплението иде вътрешното съдържание и най-после иде краят. След туй свършва концертът. Всяка една реч, каквато и да е, си има свое встъпление. Най-първо човек ще говори за Бога, ще определи какво нещо е Господ. Какво нещо е Господ, викайте децата да ви разправят какво нещо е Господ. Не викайте учените, философите. Философите, щом говорят за Господа, съвсем я забъркват. Каквото знаеш за Господа, ще го забъркаш. Учените хора понякога път правят погрешки. Един англичанин намира една стара златна монета написана, но била малко окаляна, дава я на слугата да я очисти, да я прочете по-добре. Той бил учен археолог, искал да види какво е написано. Слугата тъй изчистил, лъснал я хубаво и казва: Господарю, гледай как хубаво лъщи. Казва: Лъщи, но ти заличи всичко написано. И философите излъскват нещата, лъщят като златни, но написаното го няма. Важно е написаното. Сега тази погрешка всички правите, несъзнателно, неумишлено. Някой път вие искате да бъдем морални, да светим, да се покажем пред хората много добри. Като се стремим, забравяме най-хубавото, което Бог е написал. Светим, но тази светлина е само едно отражение като в едно огледало. Какво ще видиш в огледалото? В огледалото, като се поогледаш, ще видиш себе си. Вземеш една книга, започнеш да четеш, (в)се ще намериш нещо.

Та казвам: Има едно положение, пробуждане на съзнанието, когато човек се намира в особена обстановка, събуждат се всички противоречия, които седят в душата му. Представете си, че един човек излъже, че баща му умрял, че майка му умряла, че братята му, сестрите му, чичото, той останал сам в света. Потекат 4 реда сълзи. Но този човек седи и по едно време, погледнеш, дойде баща му, побутне го по гърба, казва: Синко, защо плачеш? Дойде майка му и тя го побутне по гърба, дойдат всички, които умрели, побутат го, той се чуди защо плакал. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на този, който казва, че всички умрели, и той сам останал в света. Сега това е един увод.

/Учителят прочете беседата "Които чакат Господа" от нашето място. Започна от: "Няма по-хубаво нещо от това, когато Господ дохожда да събуди онези, които спят..."/.

Туй, което ви прочетох, то е поетическа строфа, като когато четете стихотворение. Казват: Животът не е такъв. Аз съм гледал някоя жаба седи като някой философ, кацне някоя муха, мълчи. Дойде до едно място, отвори устата, пак я затвори и тя се качва. Сега да не се спирам върху това. Човек, който иска да получи сила в себе си, какво трябва да прави? Аз не съм против живота, който сега живеем. Какъвто и живот да живеем, както и да постъпваме, това са условия, които трябва да използваме. Ти никога не роптай за живота, който имаш. Дали си беден или богат, дали си умен, то е едно и също. Ако си праведен или грешен, ако си умен е едно и също. Ако си праведен, продаваш стока, ако си грешен, трябва да произвеждаш. Ако си грешен, трябва да работиш, ако си безгрешен, изработил си стоката, ще дойдат да купуват. Казва: Аз съм грешен човек. Няма никакъв грях. Стегни се, изпреди вълната, като дойдат хората да има да я продаваш. Така трябва да гледате. То е истинският смисъл на вашето разбиране. Вие сега искате да бъдете праведни. В какво седи силата на един търговец? - В стоката, която има. Като дойдат при него купувачи, рафтовете да са пълни. В какво седи силата на един учен? - Библиотеката да е пълна със съчинения, в работата, която той свършил, документите, които събрал. Един геолог, един археолог, веществени доказателства трябва да има този човек, не само картини.

Досега вие сте изучавали живота теоретически. Има учени хора, които изучават земята, геолози, какво са писали хората, еди-кой си учен какво писал, друг учен какво писал. Дали това е верно или не, защо онзи казал тъй. Хубаво е това, аз не отричам. Аз бих желал да слушам един

певец сега да пее, не да го слушам на грамофонна плоча или на кино. Слушам някой певец на грамофонна плоча, казвате: Отличен е този грамофон. Но той се отразява на ухото. Казвам, по-далеч да седи. За децата хубаво забавление. В един грамофон много нещо има изядено. Тъй че трябва онзи да ги намества на място. В Божествения свят не се допускат грамофони, на земята може. Но в Божествения свят, абсолютно никакво кино. Който иска кино, грамофон, тук на земята го прашат. Тяхните кина са живи. Ако искаш живо кино, може някой ангел да ти даде живо кино или грамофон. Но такива грамофони с плочи няма там никъде.

После в небето ти на авторитети не може да се осланяш. Че еднoй си казал това, не важи, ти трябва да го докажеш. Ти трябва да си като Дан Колов. Ако гътнеш противника си, Дан Колов си, ако тебе те гътнат, не си Дан Колов вече. Тогава всички имате един противник, голям противник, срещне ви един ден, мускулите ще ви изпъкнат, веждите, ще се борите. Ще дойде един подобен като Дан Колов, черен, като Дан Колов се бори с този абисинец, гътна го. Значи българинът има шанс да гътне. Питам: В какво седи силата на Дан Колов? Дан Колов вярва, че онова, което Бог вложил в него, може да го използва навреме. Там е силата. Казва: Силата е в моето дишане. Дишането е символ. Човек не може правилно да диша, ако правилно не мисли, ако правилно не чувства. Значи Дан Колов има материални работи, практически ги е обработил. За в бъдеще умът трябва да прогресира. Той сега се бори на физическото поле. Втората фаза на друго място ще бъде. Ще престане на физическото поле да се бори, ще дойде на друго място да се бори. Сега това са обяснения, които трябва да ни послужат като един вътрешен символ за онова, което трябва да постигнем в света. Всеки един човек, който вие срещате, трябва да бъде един стимул за вас. Всяко дърво, което видите, трябва да бъде стимул за вас. Всеки камък, всяка река, всяко езеро, всеки облак, всяка звезда, слънцето, движението на вятъра, всичко в света, човешката мисъл трябва да бъде стимул, понеже в този стимул е онзи Божествен Дух, който работи и събужда всичките хора. Когато Господ иска да те събуди, ще ти даде отличен баща, отлична майка, един отличен приятел, ще ти даде един отличен син. Когато иска да те приспи, ще ти даде обратното. Не е ли заспиване, когато човек казва, че животът няма смисъл? Ами че този човек е заспал вече. Има хора, които са се молили, молили, казват: Омръзна ни да се молим. То е еднообразие в молитвата. Какво е молитва?

- По един и същи начин два пъти не се моли. Щом станеш щастлив, Господ много сладко ти даде, малко горчиво. В какво седят горчивите работи? - Горчивите работи лекуват болестите. Горчевините и горчивите работи предпазват човека от много злини. Човек, ако се приспособи за някои отрови, той ще образува един имунитет в себе си, ще има вещества в себе си, които ще го предпазват от най-големите злини. Запример ти може да имаш имунитет против отровата на кобрата. Запример както сега против шарката има серуми, присадки, ако нямаш тази присадка, може да платиш с живота си. Човек трябва да се присади, че грехът да не може да го поврежда. Ето една наука. Що е грехът? - Ухапване на една духовна кобра. Ако те умъртви, ти си слаб, нямаш вяра. Казваш: Вярвам в Господа. Ако вярваш в Господа и умираш, каква е тази вяра? Вярвам в небето и умираш. В дадения случай твоето съзнание трябва да бъде пречистено, по-силен ти да бъдеш от отровата на една кобра. Онези змиеукротители, онези факири в Индия, които имат имунитет и да ги ухапе кобрата, нищо не им става. Един християнски индус, той написал една книга, влиза в една пещера. Той нямал този имунитет. Но той е християнин, един от повдигнатите индуси, в пълната смисъл на думата вярваш, вярваш в Христа, че всичко може да направи. Влиза той една вечер в една пещера и заспива. Като се събудил, гледа една кобра лежи при отвора на пещерата. Тя не се мърда, той трябва да излезе на работа. Той се помолил, казва: Господи, кажи ѝ да не ме хапе, кажи ѝ като мина, да не ме ухапе. Тръгва човекът. Тя се пооттеглила така в другото кюше, той минал, заминал. Това може да го четете, аз не съм го измислил. Може да има думи притурени, не цитирам буквално, както е в книгата, давам само вътрешния смисъл. Ако един вярваш при едно усилено положение не може да опита силата Божия, ако при едно вътрешно изпитание тази кобра ти допуснеш да те ухапе, ще умреш. Не може да кажеш като този индус, Господи, кажи на тази кобра да не ме хапе. Ако ме ухапе, няма нищо, нека се пооттегли да мине твоят слуга. Тя се оттегля и той минава. Вие сега не туряте Господа, ами разсъждавате дали ще те ухапе тази кобра или не. Казваш, я да я фиксирам. Но не може да я фиксираш, тя е по-умна. Един българин, който се учил да фиксира мечка, но тя не се фиксира. Тогава се качил на дървото и оттам я фиксира. Тя минала под дървото, помирисва. Той казва: По-добре е да я фиксирам отгоре, безопасно е горе нависоко, отколкото на ниското. Заmine мечката. Този българин пак хубаво разбрал: по-добре на дървото на живота, отколкото грубата материя. С

мечката не може да се бори. Казва: Господ ми дал ръце, я чакай да употребя своето акробатство. Вие, ако бяхте на мястото на този българин, какво щяхте да направите, ако не можете да фиксирате мечката? Сега ще направя сравнение: Имаме големи и малки мъчнотии, някой път имаме големи и малки мечки. Някой път ще срещнете тигри в живота, как ще се справите? Има един начин, по който човек може да се справи с нещата. Има една наука, която човек трябва да знае: Не трябва никога да изгубваме присъствието на духа. Защото ако изгубим присъствието на духа, скъсва се онази връзка, с която Божията сила работи, се проявява. Сега имаме много състояния, които ние претърпяваме. Те не са наши. Има навици, които имаме и те не са наши. Има навици, които са написани, ние вършим някои неща, без да знаем защо ги вършим. Вие, запример давате едно стихотворение на едно дете, за да го заучи да го декламира. Това дете не знае още да декламира. Хубаво е, не е лошо да декламира детето. Но онзи, който го ръководи в това декламирање, трябва да знае полезно ли е за детето. Майката някой път може да накара детето да яде някоя храна, която не му е приятна. Но майката настоява и то трябва да яде, понеже това е сготвила, детето трябва да яде, наново не може да готви за детето.

Понякой път в съвременния живот сме крайно нетолерантни. Ние имаме известно мнение, ние даже не сме проверили, вижте колко е верно. Разправяше ми един господин, който лекувал треска. Той излекувал човека от треската, той оздравял, пък треската него хванала, та три месеца го тресла треската. Как ще го изясните? Той взема просто един котел студена вода, онзи трепери, казва, аз като го блъснах с тази студена вода, тази треска излезе от него, дойде на мене. Аз турих студена вода, не минава, не ме напуска. Питам, защо студената вода в първия случай проработи, защо във втория случай не проработи. На първия човек, понеже, той му предал своята вяра, той повярвал, че със студената вода ще оздравее. А този вече като налива водата, той възприел състоянието на онзи, когото тресе. Той предал своята вяра на онзи, когото лекувал, той възприел неговото състояние. Някой път се случва вие да предадете вашето състояние на един човек, той се подига, пък вие страдате. Става обмяна на вашите възгледи. Човек, когато идва да помага на другите хора, трябва да бъде много силен, да не би да възприеме тяхните мисли, тяхните чувствавания, тяхните постъпки. Сега онези, които не разбират този закон, като направят добро, казват: Не си струва човек да прави добро. Трябва да излезете от този закон. Като направиш добро някому,

ще се случи точно обратното, което ти очакваш. Когато се случи обратното, то е човешкият порядък, по човешки очакваш. Ти нещата не ги прави заради хората, не ги прави дали ги оценяват или не, но провери Божествения Закон. Най-първо като провериш да няма никакво изключение. Тогава започни да разправяш на хората. Как ще те разбере човек? Абсолютната любов в какво седи? Какво нещо е абсолютната любов? Или човешката любов, или Божията Любов? В човешката любов има гниене, умиране, има смърт, има осиромашаване, всички тия недъзи, има грехове. В Божията Любов всички тия неща не се случват. Ако имаш Божията Любов, ти болен не може да бъдеш, сиромаш не може да бъдеш, глупав не може да бъдеш, безсилен не може да бъдеш. Божията Любов включва всичко. Щом имаш Божията Любов, всичко имаш на разположение. Тогава в ума си дръж тази мисъл. Казва: Имам Божията Любов. Но ти боледуваш. - Вярвам в Господа. Ако имаш тази вяра, няма да боледуваш. Аз ви казвам да правите диагноза. Дотогава, докато в тебе настават промени, ти си в човешкият порядък, нещата другояче вървят. Този порядък е временен, не е лош. Сам по себе си не трябва да смесваш Божествения порядък с човешкият порядък и обратно. Човешкият порядък води към Божественото. Когато търсиш Божествения порядък, ще влезеш в Божественото, той ще повлияе на тебе. Не трябва да искаш да се освободиш. Едновременно ще трябва да живееш в правилния човешки порядък, за да влезеш в Божествения порядък, тогава човешкият порядък само по себе си ще се осмисли.

Едно малко обяснение: Нека да допуснем сега един въглен да представлява една форма, която изгоряла, образувал се един въглен, който представя човешкият порядък. Ако вие можете да го стопите, ще образувате диамант. Този, стопеният въглен, който кристализирал и станал диамант, представя Божествения порядък. Въгленът не може да пречупи светлината, да даде тия краски, диамантът, обаче, може. В Божествения свят има красота на цветовете, пречупване има, в човешкият порядък е един въглен, който всичко поглъща в себе си, как ще мине. Трябват най-малко 10 хиляди градуса топлина, за да се разтопи един въглен и да се образува диамантът. Колкото топлината е по-грамадна, толкоз кристализацията ще бъде по-голяма. Колкото налягането е по-голямо, толкоз кристализирането на въглена ще бъде по-правилно. Следователно, законът в природата, който действа, е почти същият. Един човек от човешкият порядък не може да мине тъй лесно в Божествения порядък, през грамадната топлина в топлината на Любовта

и в налягането на мъдростта, мъдростта в тебе ще тури такова налягане, ти ще се чудиш какво правиш. Туй атмосферно налягане ще бъде, докато се кристализираш. Щом ти се кристализираш, веднага ти ще се освободиш от това налягане. Тогава ще бъдеш на главата на някой цар, на някой княз, като скъпоценен камък се ще бъдеш поставен някъде. Една душа, щом се кристализира, един ангел обръща внимание, обикаля я, обича я, но когато е въглен, не се интересува от нея. Ангелите не се спират върху души, които са въглени. Христос дойде да спаси хората, но да превърне въглените-души в диаманти чрез големите страдания, чрез огъня, чрез голямото външно налягане, докато се изчисти, тъй да може Божествената светлина да се почувствува и да образува една аура около тях с цветове. Йоан видял, че около главата на онзи, който говори, имало дъга. Той е един от съвършените.

Та когато Христос събуди Своите ученици, казва: Станете, онова, което видяхте, задръжте вътре в душата си, в себе си. Мойсей и Илия говориха на Исуса за голямата топлина, която ще дойде върху Него, за голямото налягане, което ще стане върху Него. За кристализацията, за всички последствия, които ще излязат от тази кристализация. Казва, какво има да се обезсърчавате в един порядък, в който Бог ръководи всичките тия работи, какво има да го обезсърчавате, когато най-възвишените същества, всички наши приятели, които са завършили своето развитие, съвършените взимат живо участие, всички праведници, които са завършили, вземат участие. Ние на земята се обезсърчаваме, че няма никой да мисли заради нас. Право е, докато сте въглени, само Бог мисли заради вас. Той мисли каква температура да тури отгоре, не малка температура, голяма да ви тури под някой калпак, като пусне онзи ток, изведнаж ти ще поскърцаш малко, понеже, бързо ще бъде, бързо ще стане. Няма да бъде продължително. При сегашните условия вземете тази мисъл. Любовта е път за кристализиране на човешката душа. Мъдростта е път за пречупване на Божествената светлина. Истината е път за реализиране на тази Божествена светлина, да я почувствувате. Тя ще ви даде свобода.

Отче наш.

3-та неделна беседа от Учителя,

гържана на 6 октомврий 1935 г.

София, Изгрев

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА.

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 5-тата глава
от Евангелието на Лука от 4 - 8 стих.

Ще взема само последните думи на петия стих: "Ще хвърля мрежата". Двойко значение имат думите "Ще хвърля мрежата". Ще взема положителния смисъл. Мрежата е едно условие, едно средство за прехрана. Нас, разбира се, не ни интересуват мрежите. Каква тайна може да се крие в една мрежа, направена от лико или от конопена прежда, изплетена по известен начин, за да се хване някоя риба. Какво изкуство има? Има разни мрежи, с които се хващат риби. За хората е много добре, но за рибите не е. Веднаж край Варна пътувам край брега, четирима души рибари хванали една голяма мрежа, в средата има един чувал, конусообразен. Голямо пространство завзема мрежата, в средата има един човал, в който като влязат рибите, не могат да излизат. Минавам там, мене ме интересува, гледам в човала такива карагъоз-чернооки риби, излизат от човала и се хвърлят във водата. Рибарите псуват, те скачат. Останаха в мрежата само няколко, онези карагъоз сто, двеста, като патици изхвъркнаха. Рибарите псуваха орталъка. Тия карагъози научиха, че тия човали са опасни. Това не е интересно. Турците казват: Като се намери човек в трудно положение и хорото разваля. Понеже, животът представя едно хоро. Хората мислят, че дошли на земята не да живеят, но да се удоволствуват. Тъй както сега хората са поставени, имат една идея, съвсем друга идея. От де са я взели, как са я научили, няма защо да се спирам, да ви разправам на вас. Всичките хора търсят този, красивия, щастливия живот на земята. (В)се за щастие говорят, а пък то иде точно обратното, противното. На земята, колкото щастиято го търсят, то бяга някъде. Казват за някого ще е щастлив. Учи се, за да стане щастлив. Стане учен човек и изгуби и малкото щастие, което има. - Хайде да израстна, за да стане щастлив. Докато е малък, носят го на ръце, после като порастне, отиде щастиято. Ходи сам, казва: Сам не се живее, да се ожена да си имам другарка, да стана щастлив. - Ожени се. - Хайде да имам деца, за да стана щастлив. Тия деца като награт

като гарджета. Жената, докато се ожени, казва: Господ ще промисли. Като се оженят, казва: Ти ще промислиш, разбираш ли ме, като си се женил, не мислиш, добре ще мислиш. Преди да се ожени, казва: Господ ще промисли, като се ожени, казва: Вече ти ще мислиш - Господа го няма, къде ще Го хвана, ти си негов наместник, плащай сега. Сега говоря за един вид хора, за вас не говоря. Вие сега опити правите. Вие още не сте ученици, оглашени сте. В туй отношение не сте членове от моето гледище, не сте членове на семейния живот. Голяма наука е ти да бъдеш баща, да знаеш как да възпитавааш децата; майка да си - да възпитавааш, да изкарваш синове и дъщери като себе си. То е гениална работа. Не е лошо това, толкоз знаете, толкоз правите. Оглашени сте. Три степени има. Сега това да не ви обижда, че сте оглашени, защото оглашеният е кандидат за нещо. Онзи ученик е кандидат за първо отделение, за второ, за трето, за четвърто, кандидат е за гимназия, за университет. Като стане на 21 година, тогава е на друго положение. Казвам: Това е едно общо положение, през което всичките хора минават. Тук не може ние да се смеем. Понеже, няма човек, който да не мине през тази процедура. Някой току гледаш, не знае как да живее, умрял. Не само, който не знае, умира, но и който знае, и той умира. Сега не е въпрос в умирането. Не е въпрос да те назначат учител. Важно е, не да те назначат учител, но важно е как ще преподаваш. Важно е не да станеш ученик, но важно е как ще учиш. Не е важно да се ожениш, но важно е какъв дом ще имаш, как ще го управляваш. По-лесна работа няма. Като кажеш: Обичам ви, без тебе не може да живея, сърцето ми гори, ако не ме вземеш, ще изгори сърцето. Аз ще умра, пък и ти ще бъдеш нещастен. Казва: Хайде да го взема, да не изгори сърцето му. Това е алегория сега. Казват, че на момците горели сърцата. Аз досега не съм видял някой момък да го гасят с вода. По този начин само се говори. Като ви говоря тази работа, мяза на един гръцки свещеник, който съпровождал едно умряло, пее там, и може 10-15-тина да пеят. Пък и на турски значи добре. Един турчин казва: Папаз ефенди, за тебе е добре, но за умрялото как е? То е разбиране. Казва: На тебе е добре. Утешава го човекът, като пее попът, утешава го, а турчинът разбира, че е много добре. Носят те на гърба, свещеникът ти пее, трябва да бъдеш много благодарен, че има кой да те утешава, кой да те зарови, да ти пее, да ти чете една молитва, да те оправи за другия свят.

Сега да пристъпим към онзи предмет. Животът в сегашния развой мяза на един театър. Всичките хора са артисти: Някои завземат главни роли, някои второстепенни, някои третостепенни. В този театър има

безброй роли. Всеки ще вземе една рол, която трябва да играе в тази драма на живота, която става. Вие знаете, аз върху драмата съм се произнасял и върху трагедията, и върху комедията съм се произнасял. Сега не искам да цитирам. Понеже, сме се намерили в живота, ние трябва да разбираме условията, при които трябва да живеем. Велики работи в света не можем да извършим. Великите работи се направиха, за нас не останаха велики работи. Вселената е създадена, звездите са създадени, какво ние ще направим в света? Да направиш един мост от месечината до земята не може. Някой железен път да направиш от земята до слънцето не може, с аероплан да прехвъркнеш до слънцето, не можеш, някоя малка работа да се проявиш, да напишеш 3-4 куплета с черно мастило, наредени думите, вестниците да пишат, че то е великолепно. Или като художник с малко боя да нацапа платното, казва: Великолепно. Като проповедник изкажеш няколко думи, казват: Великолепна проповед. Малките работи са за нас. Всички ние в живота се занимаваме с малки работи. Там е опасението сега, тия, малките работи, как да ги правим. Малките работи развалят живота. Ястието не е сготвено както трябва, лукът е препържен, ястието е прегоряло, пресолено, като дойде стопанинът на къщата, навъси вежди от яденето. Питам: Кой са причините за пресоляването на ястието? То си има свои причини. И според мене, понеже мъжът е господар на положението, неговата другарка трябва да го пита колко сол трябва да тури. Това трябва да определи дозата. Той трябва всичко с теглилка да определи. Трябва да определи колко вода да тури, половин кило, едно кило вода. Колко лук с теглилката да определи, колко домати с теглилката, колко сол с теглилката, всичко трябва на везните да определи. А пък сега жената нарежда без теглилка, всичко туря без теглилка, вследствие на това яденето се пресолява. Ако теглиш на теглилка, работите не се пресоляват. Сега тази е лесна работа. Този въпрос за яденето е разрешен. Вече толкоз хиляди години почти са се разрешили, дошли само до един въпрос. След като се храниха хората с много яденета, става въпрос с месо ли да се хранят или да бъдат плодоядци, вегетарианци. Ако станат месоядци у тях мускулната система у тях и костната система ще станат по-силни. Тяхният обективен ум ще се развие по-силен. Всички тия месоядни животни имат един отличен обективен ум. Много са прозорливи, хитри, стратегия във всичко тъй много добре разсъждават. Дойде ли до известна философия, морал. Тяхният морал почива върху тяхното удоволствие, за вълка, за мечката, за лъва, за всички тия

месоядни животни, морал. Това, дето те се удоволствуват. Като няма удоволствие, не е морално. Вегетарианската храна от друга страна ще усили повече нервната система, създава по-крепка нервна система. Образува се един организъм, устойчив, по-издръжлив. Всички тревопасни животни са по-издръжливи. Някои казват, че месоядните дълго живеели. Засега най-много живеят растенията. Те не са месоядни. Защото, ако растенията са месоядни, изключено е вегетарианството. Та казвам: Има тия два начина за хранене. Един начин уподобяване има - четири течения у човека, двете са устойчиви течения, които принадлежат към порядък възвишен, двете течения, които принадлежат към един понисш свят. Аз наричам този свят в човешките корени на живота. Онази пословица казва, че корените на човешкия живот са горчиви, а плодовете сладки. Верно е, че на земята човек желае своето удоволствие, около него хиляди хора ще пострадат. И ако някой би ни наложил морал да бъдем снисходителни към другите, ние ще се намерим в едно много голямо противоречие с бъдещия морал. За да бъдем щастливи, ние трябва да знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден и какво искат от нас. Ние едва сме дошли на степен на своето самосъзнание, разбираме да задоволим нашите нужди. Мислим като задоволим нашите нужди, в това седи нашето развитие. Но виждаме в основата тази философия има нещо право, но тази философия създава много нещастия. Почти всичките нещастия на земята се дължат на човешкия живот и неговото самосъзнание. В живота тяхното нещастие седи в това съзнание. Човек израстнал, той победил много качества на животните, но той не могъл да се храни с лошите страни на човешкия живот.

Сега казва Христос на Петра: "Хвърли мрежата!" Казва: Ще хвърля и хвана много риба. Добре, това не е сега съгласно със сегашното вегетарианство теория. Христос не е проповядвал вегетарианството в тази смисъл, както сега го разбират вегетарианците. Те са раздвоени на два лагера: Едни, които поддържат растителната храна, без изключение за всички живи същества. То е един научен въпрос, който се разглежда от две страни. Може да го разгледате от чисто научно-органическо гледище. Каква полза ще допринесе растителната храна и каква месоядната? Може да четете книги по този въпрос. Може да вземете, който искате възглед. Обаче във времето, когато Христос се яви, употребяваха рибите по известни съображения. Ако вие сте на северния полюс, с какво ще се храните? Условиата ще ви наложат да се храните

с месоядна храна. Растителна храна няма, риба има изобилно. С риба ще се храните. Това са външните условия. Но идеята за вегетарианството някои поддържат в окултната наука. Човек е ял месна храна при следните условия: Понеже животните и той вървели паралелно, слизали надолу, еднакво са вървели, човек могъл да яде, съвместно е било месната храна с човека. Но човек се отделил от животните, животните слизат надолу, човек продължил една възходяща светлина. Следователно, ако сега човек се храни с месна храна, той се чуди в едно противоречие, понеже, тежнението на животинската храна е да се повърнат към своя първоначален източник. Следователно, ако ти се храниш с месна храна, ще имаш тежнения, един ден ще влезеш в положението на животните. Растителната храна е във възходяща степен, растенията идват сега, слизат, те се диференцират, материята, не представляват такава опасност за човека, сега растителната храна е още в съгласие с него. Затова ония клетки, които се образуват от растенията, не се изисква голяма енергия да се задържат. Има два начина, които поддържат. Някои казват: Храната е лоша. В какво седи лошевината на една храна? Ако вие се храните със свинско месо, свинските клетки ще дойдат (да) се присадят у вас; ако вие се храните с овче месо, овчите клетки ще дойдат да се присадят у вас, ако вие се храните с домати, доматиените клетки ще дойдат да се присадят у вас. Един ден, ако ядете само месна храна, от натрупването на тия клетки ще вземете този характер на тия същества. При това свинските клетки са крайно индивидуални, изисква се голяма сила да ги задържаш. Ти ако ядеш свинско месо, клетките като дойдат, трябва два пъти повече енергия да ги задържиш, като разбойници трябва да ги пазиш, бягат, при най-малкото условие от човека. Ти трябва да туриш голям контрол. Ти ще харчиш повече да ги задържиш, отколкото придобиваш. Онези, които боледуват, свинските клетки избегали и задигнали това, което човек има. Тогава вие боледувате. Така поддържа окултната наука, че свинското месо е неестествено, понеже се изисква голяма енергия, с която трябва човек да ги поддържа. По-добре е човек да яде растителна храна, те са миролюбиви, трудолюбиви. Те може да се използват. Свинските клетки са много мързеливи, те са големи разрушители. Туй е казано на човешки език. Сега може от научно гледище да разгледате въпроса. Един въпрос е научен според мене, когато може да се приложи за подобрието на един човешки живот, за подобрието на една раса. Ако вълчата раса се подобрява, че могат по-лесно да хващат овците, подобриение ли е? И

действително вълкът достигнал до известно стъпало на интелигентност, много умен е. Там, дето се засягат интересите, не е глупав. После има друга добра страна във вълка, може в бъдеще да се развие. Той се много привързва. Вие после не сте наблюдавали във вълка, той има много тъжни очи. Той, като върви, опашката не е вдигната като на кучето, но простряна. Муцуната му е дълга като на философ. Казва: Лош е този живот, който живея, как ще го прекарам? Лоши времена настанаха, навсякъде го гонят, навсякъде го хукат. Следователно, вълк оправен не може да намериш, се ребрата му се четат. То е второстепенно, ние не се интересуваме от вълка. Сега ще кажете какво отношение има. Това е обяснение.

Хващат рибите. Христос казва: На какво основание улавяте рибите? Според нашето разбиране човек само с топла кръв ще живее. Щом изстине кръвта, изстинат краката, ти умираш като човек. Рибите са студенокръвни и пак живеят. Значи в рибите има една наука, която човек (е) забравил. Човек, ако иска да бъде хладнокръвен, трябва да яде риба. То са изводи. Този аргумент не допринася на вегетарианците. Че как ще добиете търпението? Казва: Бъди търпелив. Не само рибите може да допринесат за търпението. Христос обърна внимание на крина. Казва: "Не се грижете, що се безпокоите, вижте крина как расте". Господ го облякъл, бъдете спокойни. Значи в растителното царство, ако знаеш как да използваш растителната храна, може да придобиеш туй качество на търпението. За да бъде човек търпелив, трябва да дойдат известно количество клетки на търпение. Има няколко начина да бъде човек търпелив. Някой човек е нетърпелив, но когато се разстрои неговата симпатична нервна система. Тя влиза в разрез с неговите чувства с личните му чувства и влиза в стълкновение със самосъхранителните му чувства. Самосъхранителните чувства на човека са поставени около ушите, там са най-груби чувствата. В месоядните животни са силно развити. Личните чувства са добили своята насока, своето развитие у човека. Няма животни в света, у които личните чувства да са така силно развити, както у човека. Запример, лъвът има голямо честолюбие. Много от птиците имат туй чувство. Всички горе-долу го имат този мъжки елемент, но у човека личните чувства са силно развити. Някъде тия лични чувства са видоизменили човешката глава. Вземете един френолог. Френологът той ще ви покаже един човек със силно развити лични чувства. Той има особена форма на главата. Щом имате силно развити лични чувства, набира се излишна енергия, която винаги ще ви тури в

стълкновение. В личните чувства, във всяко чувство, във всяко помръдване, на лицето, на окото, всичко прави впечатление, веднага може да вземете кривата страна. Този въпрос е научен, второстепенен. Толкова не сте запознати с френологията. Ти ще буташ главата, но някой път, ако не знаеш как да буташ главата ти, ще си създадеш беля на главата. Тези френолози, които изследвали главата, казват: Някой човек ти каже: Искам да ти бутна главата. Ама не е хубаво всеки човек да ти бута главата. Един благороден човек, ако ти бутне главата, той ще ти предаде нещо в мозъчните чувства и способности. Един невежа да те бутне, ще ти предаде невежеството. Или от него ще стане лъчеизпускане, една гъста материя, която влиза в ума, веднага ще ограничи твоя ум. Забележете защо сега говедарите не са много интелигентни. Цял ден те се занимават с това говедо, това говедо удари, онова говедо удари, като поглежда тия говеда. Тия говедари са много хладнокръвни. Те не искат да знаят нищо. Те приемат това неразположение на животните. В овчарите работата седи другояче. Овцата е доста интелигентна, овцата може да се привързва. Всеки овчарин има любими овци, назовава ги на име, като ги повика на име, идват. Но един говедар не може да направи това. Много мъчно е да накараш едно говедо да дойде при тебе. Биволът е друго, биволът се привързва. То е изключително. Биволиите пушат в гората вечер, сутрин, като отиде този на един километър, като чуе гласа, биволът започва да издава глас и се връща.

Казвам: Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата малко противоречиво. Религиозните разглеждат малко едностранчиво. Онези, които разглеждат обществения живот, гледат едностранчиво. Няма една мярка, с която да знаем как да разглеждаме живота. Всеки, който казва: Трябва да си уреди живота, той трябва да бъде учен. Те са общи положения. Човек трябва да има едно изкуство, с което да е полезен на хората. Запример вземете човешката реч. Няма нещо по-стройно. Трябва да знаеш как да произнасяш думите. Няма нещо по-стройно от човешката реч. Ама ти не знаеш как да насочваш погледа си. Ами, че мощното в света, то е. Може да срещнеш една мечка, като срещнеш, да се стъписа: Може да срещнеш една боа, като срещнеш, да се стъписа. Ако не знаеш, ще се нахвърли отгоре ти. Ти може да срещнеш някой да е разбойник, апаш, като го погледнеш още на половин километър да го смразиш с поглед, да произведеш цял един преврат. Може да запитате по кой начин. Чудна работа. Германците, които разбират по техника, като им забраниха там да се увеличава флотата, после ги ограничиха да си правят

аероплани, да не се въоръжават, тия германци след дълго време намериха начин, по който да спират горението в мотора на аероплана. Известни газове като хвърлят в пространството да спрат вътрешното горение. Може една ескадра от аероплани, те като пратят своите лъчи, веднага всички аероплани като круши нападат. Как са го намерили? Намерили са го хората. Това е на опит, направили са го хората. Преди няколко дена дойдоха едни чужденци, искаха да се запознаят с мене. Онези, които ми ги препоръчват, мислят, че се заинтересовали от новото учение. Двамата дойдоха и двамата са изобретатели, те носят своите изобретени начини, по които снемат аеропланите, показват чертежите, питат, разбираш? Казвам: Разбирам малко от чертежи. Разправят ми на немски, малко руски говорят, малко английски. Единият чех, другият не зная от каква народност. Казва, може ли ние да идем да проповядваме вашето учение, ама ние като приемем вашето учение, да ни дадете билети да пътуваме за Абисиния. Съвсем материална работа. Казвам: През къде ще минете? През Персия ще минат за Абисиния. Казвам: Защо не минете през Египет, през Суецкия канал. Като имате това изобретение, спрете се, дайте го на англичаните. Те са пак постоянни работи за обяснение. Този човек тръгнал от Европа за Абисиния. Казва: Те имат нужда, там ще го продадем. И двамата са тръгнали. Аз казвам: Не мога да ви помогна, но тук се научих има да се издава списание "Абисиния", идете при редакцията на това списание, може да ви дадат билет за Абисиния. Единият ми разправяше той турил чертежите в една мукавена тръба, паднаха му чертежите на дъските, той не ги вижда, той държи мукавата. Аз ги вземам и му казвам. Отиваш в Абисиния, чертежите остави. Той ги тури в това и благодари. Казвам, запуши го от едната страна, че може пак да ги изгубиш.

Сега да се повърнем, онова в живота, което ни предстои, то са малките работи, които трябва да вземем и да прилагаме в ежедневиия си живот. Но ако човек вечер, сутрин се безпокои за своята прехрана, какво ще прави? Човек може да е осигурен за своята прехрана, но разваля се стомахът, може да се безпокои. Няма пари, може да се безпокои. Значи човек трябва да избегне. По някой път аз гледам хората. Аз завиждам на някой заяк. Но някой път аз съм се спирал, разпори си краката. Аз се спра, казвам: С големия страх, който имаш, ти пак живееш, пак се жениш и деца имаш. Бият те, стрелят те навсякъде, пак се спогаждаш, имаш това голямо досещане. Средствата и условията, които имаме в дадения случай за живота, не ги изпускай. Имаш една мрежа, стани рибар, хвърли

мрежата във водата, колко риби ти трябва? Трябват ти 5-10 риби, като ги хванеш, нито една не хващай повече. Всеки, който се опитал да хване повече риби, не е прокопсал. Онзи, който ходи и лови риба и той не прокопсва. Онези, които горят растения за въглища и те не прокопсват. Дерменджиите, въглищарите и рибарите не прокопсват, богати не могат да станат. Ти като рибарин, ако мислиш да станеш богат, лъжеш се, не може да бъде; ако мислиш като въглищар да гориш дърветата и да станеш богат, няма да бъде; ако мислиш като дерменджия (от) брашно да станеш богат, няма да бъде. Онези, другите, може да станат богати. Мрежата това е едно средство, едно условие. Дарбата, която Бог дал на човека, това са средства. Това са условия, които трябва да се турят на работа. Мъчнотиите, които сме създали, срещаме в живота, те са създадени от самите хора. Тия мъчнотии, които сме създали, трябва да ги премахнем. Ние не сме отговорни за всичките мъчнотии, които са в света; ние не сме отговорни за всичките страдания, които са в света. Бият се хората, какво ще ги правиш? Сега италианците се бият с абисинците, какво ще ги правиш? Кой кого ще съди? Победеният винаги е на кривата страна, победителят на правата страна. Съглашението като победи Тройния съюз, наложи на Германия 120 милиона контрибуции. Следователно, в света силните всякога имат право. Ако вие искате да имате право, трябва да бъдете силни. Как? Или по тяло трябва да бъдете силни, или по дух, или по морал трябва да бъдете силни. Сила трябва да има човек. Трябва да има нещо, на което той трябва да разчита в света.

Но сега ние казваме: Имай вяра. Но всички казват, че трябва да имаме вяра. Всички имаме вяра, а с тази вяра, която имаме, тя не ни помага, тя е една формална вяра, не една реална вяра, която може да прегледам в знание, която може да ни помогне. Има една вяра, в която човек никога не може да се разколебае. Тя е вярата, която помага. Хората са лековерни. Вземете идеята: Има ли Бог или не. Всеки един от вас може да се разколебае. Да кажем в дома всички измрели: бащата, майката, всички, останеш само ти сам, веднага се разколебаеш, казваш, какъв Господ е този. Един религиозен американски милионер имал един син, той умрял и оттам насетне станал безверник. Той бил на 25 години, праща го в Европа да се учи, като се връща, умира. Оттам насетне станал цял преврат. Може сега да е в друго състояние. Веднага в него настанало едно ожесточение как трябва да се лиши от едничкия си син, който му останал, защо Бог не му го оставил да живее. Той бил един американски

миллионер. Сега какво най-после. Няколко години бил ожесточен, най-после се явява син му в един и казва: Ти няма какво да се сърдиш на Господа, пък няма и на мене какво да се сърдиш, имаш 20 милиарда долара, определени за мене, аз съм в другия свят, виждам нещата, как ти не ги виждаш. Моето желание е, ако ме обичаш, ако ме слушаш, направи един университет, тези пари тури като поддръжка на университета, нека млади момци да се учат в този университет, да се приготвят в живота. Това ще има много по-голямо благо, отколкото ако останех на земята да живея. Тъй да направиш, ще разбереш истината. Така казал синът, най-после този създал този университет, направил както синът казал. И написал така: "Този, който умря, още говори".

Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата много едностранчиво. Някой казва: Аз не искам отвлечени работи. Животът не е отвлечен. Ние живота не го познаваме, нищо не знаем, ние познаваме само външната форма. Казва: Видях Драгана. Ти човека не си видел. Ти си видял неговия автомобил, неговото тяло. Тия, двете очи, те са фенерите отпред; неговите ноздри това са отворите, дето излизат газовете. Устата е пищелката. Между него самия и автомобила има грамадна разлика. Щом пътува, пръхти, щом спре, кротува. Казва: Аз видях, аз опитах живота. Тепърва има да опитваш живота. Казва, там в Евангелието: "Това е живот Вечен да позная Тебе Единаго Бога и Христа, Когото си пратил на земята. "Това е живот Вечен да позная Бога". В Него ние живеем и съществуваме. И следователно в даден момент, щом ти се отречеш, тази реалност се разделя в тебе на две противоположности, ти усещаш една тъга, една скръб, че нищо не си разбрал. Кой би намерил щастието в себе си, кажете ми? И човек може да намери Бога не в тялото си. Има едно място в съзнанието, дето човек може да намери Бога, то е една малка светлинка далечна и понякога път човек може да го намери при най-голямата скръб, когато е отчаян, като дойде до положението да се самоубие, не иска да живее, в неговото съзнание тогава се явява - така мнозина са ми разправяли своята опитност - една малка светлинка се явява, един много тих глас излиза от тази светлинка, казва: Ще се оправи тази работа, не се безпокои, търпение, търпение, ще се оправи тази работа. Как ще се оправи нищо не му казва. След няколко време се оправи работата. Как ще се оправи, може да ви приведа един пример. Не мислете, че всеки пример, който ви привеждам, може да се приложи. Той е неприложим. Да ви приведа един пример. Един свършил университет с отличие. Но понеже човек е с амбиция, няма

прогресивност, иска хората да съзнаят неговото знание, не е агресивен да си проправи път, започнал да прави добро, да привлича хората. На този направил добро, на онзи направил добро, раздал всичкото имане, нищо не оставил за себе си. Никой нищо не иска да знае, всички казват: Много глупав човек! Голям простак, баща му оставил, той ходи да помага на хората, свършил университет, с глупави работи се занимава. Той дошъл най-сетне до отчаяние. Това е един анекдот. Казва: Нищо не ми остава друго, хората не ме обичат, разбират, може да се удавя. Отива да се дави в реката. Казва: Отсега реших да не помагам. Наближил реката, гледа едно младо момиче се дави. - Да му помогна ли, че да се удавя или да не помагам да го оставя да се удави. Толкоз глупости съм направил, хайде да направя и тази глупост още. Тамън излиза на брега, хващат го стражарите, казват, дай си името. Казва си името. Това било царската дъщеря. Взели му името, за да разберат кой спасил царската дъщеря. Те му взели името да не се изгуби. Оттам насетне като направил последната глупост, всичко му тръгнало напред. И на вас ви казвам: Направете последната глупост. Вие, докато не дойдете до последната глупост, няма да разберете живота. Че не е сега меродавно общественото мнение. В какво седи общественото мнение? Аз не съм против общественото мнение, моите почитания на общественото мнение, но няма никакъв морал. Един ще ти говори едно, един ще ти говори, че не си прав. Ако вярваш в Бога, казва: Нестори му нещо. Значи по може да вървиш. Обществено мнение е много шантаво. Мисля ако четете този автор Джек Лондон - той описва своята история в един от героите Джеймс. Той описва кои са били подбудителните причини на този герой. Там иде една малка мома, която му дава един подтик да се съвземе. Сега разглежда общественото мнение, той вижда тия хора с високо обществено мнение, никак не разбират класиците; много хора са аристократи, без да са чели нито един класик. Много хубаво говорят по музика. Той ще свири някое парче от Бетховен, запознат бил с Бетховен, или някой друг автор. Това не е познанието. Но коя е най-любимата песен на Бетховен? - Въпрос е коя е. - Девета симфония. Не се знае. Кой е центърът, от който започва Бетховен или Бах? Знаете ли коя е ядката? Всяко нещо има своя ядка, отдето нещата излизат. Бетховен има особен пункт, отдето неговата музика се развива; Бетховен има един център, около този център всичко се движи. Имал нещо любимо в душата, неговото вдъхновение излиза. От този център са излезли всички негови творби в света. Когато говорят за Бетховен, че писал така или някой

поет има поетическа творба, от която са излезли всички други поетически творби. Или религиозният човек и той трябва да има място, от което да излиза, не посторонно вярване. Казва: Вярвам в Бога. Какво ме интересува, че вярваш в Бога? Какво ме интересува, че някой има свещ. Незапалената свещ мене не ме интересува. Казва: Имам десет свещи. - Не ме интересуват. Но една запалена свещ ме интересува, понеже и аз мога да се ползвам от тази светлина. За мене слънцето ме интересува. Има много други слънца по-големи от нашето, не издават светлина, какво ще ме интересуват. Мене ме интересуват тъмните слънца. Голяма катастрофа станала в света. Катастрофата, която станала в нашата слънчева система, има една планета разрушена. Грехопадането, което влезе в хората, се дължи на това, че преди няколко милиона години - няма да ви кажа колко - преди няколко милиона години, тъй в далечното минало, нашето слънце минало през едно черно слънце, което оставило всички лоши последствия. Без малко щяла да се изличи цялата човешка раса. И тогава, за да ви спася от нашето лошо положение, в което сме се намирали, Господ създал наша земя. Казва: В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Тогава създаде слънцето и луната, за да улесни сегашния наш живот. Сегашният наш живот дошъл до пътя да се освободим от това черно слънце, което дава съвсем друга насока. Сега не ви казвам да вярвате това. Те са теории, които обясняват, че Господ така направил света. Но непрактично е. Противоречията в живота са създадени от нас. Противоречията в живота ние ги създаваме. В сегашния живот, за да разберете произхода на злото, съберете двама музиканти. Най-първо дайте им един хубав роял първокласен. Никой да няма при тях, единият ще свири и другият ще свири, няма да се спорят. И двамата започнат да се хвалят, че са благодарни. Но пуснете публиката да ги слуша, веднага ще се измени тяхното състояние. Публиката ще започне да преценява, който от двамата свири по-хубаво: първият или вторият? Веднага ще се яви амбиция. Единият ще свири да се покаже и другият ще свири да се покаже. Стане вълнение у тях. Най-после публиката се произнася, че онзи свири по-добре, другият казва - публиката не разбира. Ако аз бих бил музикант, ето какви качества бих желал да развия, аз го проектирам тъй. Ето аз какво разбирам под музикант: Аз съм музикант, но користолюбив, скържав си, като ти изсвирия едно парче да се отвори сърцето да помагаш на бедните. Като се върне в къщи да е любезен с жена си, с децата си, казва: Днес слушах един музикант, направил цял един преврат в моя живот. Така ми

разправяше един американец: Аз слушах ученичката на Паганини, Камила Русо, да свири "Сънят на човешкия живот". Като свири, в мене стана един цял преврат, бях готов да дам всичкото имане, бях готов да се примиря със света. Като излязох оттам, бих желал да свиря като Камила Русо. Ами че то е изкуство. Какъв духовен човек си ти, ако не можеш да предадеш онова изкуство, което имаш. Този Божествен импулс да го предадеш, всички хора да са като тебе, не като мене да станат, но туй благородно чувство да се предаде, че всички да искат да бъдат музиканти. Аз вземам сега думата музикант за обяснение, и художник също. Не че музикантите не свирят хубаво, много правилно свирят. Никога светът не е свирил така хубаво, както сега свири. Едно време не е имало такива музиканти като сегашните. Какъв бил инструментът, на който Давид свирил? - На арфа. Много елементарна арфа била. В него имало музика вдъхновение. С туй вдъхновение даже при един прост инструмент той могъл да изкара такива особени звукове. Казвам: Всички имате едно благословение, което Бог ви дал, от което иде вашето щастие. Ларингсът, който имате, е едно благословение. От вашия ларингс, от вашата уста как да я отваряте зависи цялото ви щастие. Някой път една дума кажеш. Някой път седиш и не знаеш какво говориш, искаш много да говориш. При многото говорене грехът е неизбежен. Турците казват: Много приказки на воденицата.

Гледам по вашите лица една черта на песимизъм, много сте остарели, много сте сериозни. Ще напуснете вашата сериозност. Под думата сериозен човек разбирам: Човек трябва да мисли. И в мисълта човек трябва да е радостен. Той трябва да се радва, че може да мисли. За три неща ние трябва да се радваме. Ние трябва да се радваме, че може да мислим; ние трябва да се радваме, че може да чувстваме; ние трябва да се радваме в дадения случай, че може да постъпваме, както намираме за добре. В индуската философия казват: Не му търси корена, да се отрече човек да мисли. Но криво е преведено. Много класически правила са криво преведени. Убий всяко желание. - Правилно мисли, нищо повече. Тази мисъл, която не е правилна, остави я настрана. Вземи онзи камък, от който може да изкараш нещо. Първото нещо, гледай сутрин като станеш умът ти да е на място. Имаш тъжна философия. Има нещо, което те смущава. Попитай се защо се смущаваш? Казва: Аз съм много нещастен. Казвам: То е началото на твоето щастие. - Ама боледувам. То е нищо, че боледуваш. Един ден от теб няма нищо да остане: мертеци, всичко това ще изчезне, мозъкът ще изчезне, ти си в

началото, трябва да си герой. Ще ти вземат автомобил, ще те оставят без автомобил да ходиш. Не искам да ви представя лошата страна на живота, то е илюзия на живота. Ние мислим, че това, което имаме, то е щастие. Щастие е, ако знаем как да го употребим. Тялото е едно голямо благословение, без туй тело не можем да живеем на земята, не може да добием никаква опитност. Без този мозък не можем нищо да постигнем. Ти си неблагодарен за тази глава, която имаш, казваш: Умът ми не стига. Че ти малкия ум, който имаш, не знаеш как да го направляваш, тялото, което имаш, не знаеш как да го направляваш. Този, малкия ум, който Господ ти дал, не знаеш как да го направляваш, как ще управляваш, ако Господ ти даде едно голямо тяло? Преди няколко деня дойде при мене един младеж, който казва: Не ми се живее, ще взема един револвер, ще си тегля куршума. - Знаеш ли, че като влезеш в оня свят тамън девет кожи ще ти одерат от гърба тебе. Ти като влезеш в оня свят ще запазиш своето съзнание, понеже, няма в какво да живееш, ще бъдеш последен бедняк. Ще искаш да говориш, уста няма да имаш, ще искаш да гледаш, очи няма да имаш, ще искаш да слушаш, уши няма да имаш, ще искаш да ходиш, крака няма да имаш, ще искаш да ядеш, уста няма да имаш. Ще искаш да се върнеш в тялото, ще го намериш, че гние, не може да се върнеш. Ще идеш между хората, не те пущат, хлопаш, навсякъде затворено, не те пущат, отвсякъде те пъдят. Знаеш какво нещо е самотията? То е философия. Не е философия, не искам да ви представя мъчната страна, казвам: Такова е положението на един човек, който не разбира законите на добрия живот. От туй гледище реалното добро е най-хубавият път да се отворят възможности и за физическия, и за духовния, и за Божествения живот. Защото физическият живот, който имаме, и той е Божествен. Ако този, малкия физически живот, който имаме, не може да го използваме, как ще използваме грамадните духовни дарби, които имаме? - От земята трябва да започнем добре. Казва Христос: "Вървете напред, хвърлете мрежата, извадете риба, турете я на огъня". И ти си една риба, която ще влезеш в мрежата на големи същества, ще те турят в огъня, ще те пържат. Вашите страдания ето как ги представям фигуративно. Вашите страдания не са нищо друго, вие сте дойни крави. Някой изгладнял, ще те хване, ще те издои, ще извади млякото, ти ще идеш да пасеш да наваксаш млекото. После дойдеш, пак те издоят. Тебе защо ти е нещастieto, казва: Как ще се освободя, този свят не е така направен, както трябва. Има други същества около тебе, които се ползват от тебе. По този начин като

говоря, ако не разбирате духовния живот, ще се изпоплашите, казвате: Опасно е. Тия същества трябва да ги видите, те ходят по земята. Преди 4 години спирам се пред един мравуняк, дето всичките мрави проявяват голяма дейтелност. Седя с един приятел, изваждам тази лупа, слънцето грее, поставям отгоре на мравуняка лупата. Всичките мрави се наежиха, идат ту към фокуса, ту се отдалечават, като я парне, отскочи, всички обикалят, аз движа лупата, щом ги парне, всичките бягат. Какво ще кажат? - Едно чудо, една опашата звезда. Започва да дими тяхният мравуняк. Какво ще мислят, аз си правя опитите с тях, фокусирам, приближавам, отдалечавам, играя си с тях, от мене зависи, може да им разруша целия мравуняк. Те мислят, че са щастливи. Понеже съм снизходителен към тях. Ти живееш в света като мравуняк, гледай на тия господари да не престъпиш законите, защото току гледаш един ден дойдат със своите лупи, ходят насам-натам, казваш: Големи нещастия имаме. Големи нещастия идат. Нещастieto е признак всякога, че ти си нарушил някой закон, знаен или незнаен. Може ти да не си виновен, трябва да се учиш. Всички нещастия, страдания, се дължат на неща, които не знаем и ги правим. Трябва да ги научим. Щастieto зависи от нещо, което знаем и ги правим. Минаваш покрай един беден човек и му помагаш, никой не те вижда, вървиш, усещаш се весел. Направиш някоя погрешка някъде, пак никой не те вижда, но се връщаш паднал духом. Тия същества са недоволни от тебе. В първия случай казват: Много добре направи, ние ти благодарим, ние ще помогнем във втория случай. Видяхме твоята постъпка, ще те постигне, ще те стегнем тебе. Туй наричаме съвест. Като направиш тази погрешка, казват: Видяхме тази работа, къде ще се криеш? Направиш добро, похваляват те.

Ние казваме: Къде е другият свят? Че ние имаме ближни. Кой са нашите ближни? Вашите ближни са всички напреднали братя, които са завършили своята еволюция, които живеят на земята. Понякой път те слизат да живеят между хората. Какво да ви кажа? Те сега се веселят. Казват: Да се весели духът. Значи Бог изпратил повече от напредналите същества да се веселят в хората. Ако всеки ден вие се посещавате от тях, ако вие сте музикант, него ден ще свириш, както никога не си свирил. Ако си поет, ще пишеш него ден, както никога не си писал. Ако си оратор, ако си майка, учител, баща, всеки ден ще опитваш туй, което иначе никога не би опитал. Ако не те посетят, ти се отчаеш. Тяхното присъствие ще бъде забележително, щастлив ден. Мнозина са ми казвали: Така не се говори, те са отвлечени работи. Това са заблуждения, защо ще се

заблуждава светът? Казвам: Цветните лъчи съществуват ли? Тия цветни лъчи са разумни същества. Лъчите за мене са живи същества. Като видя червения цвят, считам, че това са същества. Синият цвят е разумно същество, зеленият цвят е друго разумно същество. Като видя един светъл лъч, той е съставен от седем лъчи. Един лъч като видя аз някой път, слушам музика, толкоз ми харесват. Аз най-хубави песни съм слушал сутрин, когато слънцето изгрява, то е едно нещо, какво да ви кажа, аз не искам да вярвате, защото ако вярвате, ще станете нещастни. Не искам да ви кажа, че вие не знаете. Най-първо ти при един лъч трябва да знаеш как да се поставиш. Ако вие изучавате едно положение физическо на светлината - ако сте умни и ме слушате - ако сутрин, когато изгрява слънцето, се изправите и гледате слънцето, един се изправил, друг се изправил да гледа слънцето. Не е прав метод да гледаш слънцето. Има един начин, ще се поставиш така, щото твойт лъч да влезе в твоето съзнание. Този лъч като влезе, с кое око гледаш ти. Но от вас забележете, колцина от вас имате нормални очи? Ако забележиш едното око гледа по-далеч, другото по-близо. Ако затвориш едното око, предметите са по-големи, ако затвориш другото око, предметите са по-малки. Следователно, не може да имате това разположение. Трябва да се поставите така, че тия лъчи трябва да влязат хармонично, тогава първото нещо, ако сте неразположени, ще почувствувате разположение, една голяма приятност, всичките хора ви се виждат мили, любезни - струва си да се живее. Ако дойдат тия неща, ти си се поставил добре и си възприел тия лъчи, ако не добиеш туй настроение, ти не си се поставил, както трябва. Аз на мнозина съм казвал да си пекат гърба. Гледал съм ги как си пекат гърба. Така не се пече гръб. Трябва да ви кажа ъгълът какъв трябва да бъде, вие трябва да разбирате много добре математическите отношения и геометрическите ъгли. Потребно е светлината да пада при един хармоничен ъгъл, при известни криви линии, трябва да ги знаете, това е наука. Ако вие не разберете науката на светлината, как вие ще разберете науката на вашата мисъл. Запример, при какви условия се ражда вашата мисъл? Какви образи трябва да имате? Във вашия ум трябва да седи идеята за Бога като за едно Същество, в Което вие живеете, Което досега ви е дало всичко и не е направило въпрос от хиляди и хиляди години - и живот, и здраве, и всичко благо ви дало. Вие още не сте се спрели да Му дадете още една благодарност, признателност за онова великото добро, с което ви е обгърнало. Вие седите цял ден като своенравни деца, бърборите. Какво

е това духовен живот, какво е това християнство? Аз, ако съм музикант, ще кажа. Днес ще свиря за Този, Който ми дал всичко, ще кажа: Господи, ще посвиря. Аз ще свиря на Господа и после ще свиря и на вас. Аз бих ви препоръчал: Вие най-първо не отивайте да правите добро на хората, идете направете някое добро на някое цвете в пясъка. Сега е суша, два месеца вземете вашата стомничка, полейте и кажете: Както аз поливам цветето, така Господ мене да полее. Едно цвете, второ, трето. Ще кажеш: Аз, човекът, който съм свършил университет, да ида да поливам едно просто цвете, да си губя времето. Ти, ученият, ще седнеш, ще запалиш цигарата, туриш половин или 1 кгр бира или вино и считаш, че това е учена работа. По-голяма страшна работа от тази няма. Или ще вземеш едно перо. Сега за изяснение ще вземеш едно перо, ще го туриш някое перо от някоя камилска птица на шапката. Най-първо отличителната черта на камилската птица каква е? - Тя е скороходец, при това туря яйцето в пясъка и казва: Тук ще се учи да познавате Господа, аз няма да ви мътя, малко спартански живот ви трябва. А пък главната работа на камилската птица, нейната погрешка седи в това, като я гонят, дойде до някое място, скрие си главата в пясъка, остави тялото си на открито. Ти носиш едно камилско перо, казвам, децата ли си учиш, бягаш или като се намериш в мъчнотии, си заравяш главата, а пък тялото оставяш. То е сега отрицателната страна, която ние сме наследили. Не че туй е лошо, но някой път тъгите идат несъзнателно. Дойде някоя тъга, ти не знаеш да се справяш с нея, казваш: Не ми се живее. Всеки импулс за живеене, за работа, за пеене, казва: Не искам. Как ще се справиш с това състояние? Трудно е, много трудно е. Все таки трябва да дойде някой по-напреднал, да каже една дума, блага дума, ще се оправи тази работа. Не се изисква много, трябваше да каже една сладка дума. Ще се оправи тази работа.

Казвам сега: Когато изпаднете в мъчно положение на живота, хвърлете вашите мрежи в езерото на Любовта и колкото риба хванете, вземете, опечете я и яжте. Всичката философия е там. Когато паднете в голяма несрета, отчаяние, хвърлете мрежата, която имате, в това чисто езеро, колкото хванете, извадете, нахранете се. Всички скърби, тъги и болести за момент ще изчезнат. Утре като дойдат пак. Всеки ден ще (хвърляте).

(Тайна молитва)

**4-та неделна беседа от Учителя,
държана на 13 октомврий 1935 година
София, Изгрев**

ЗАБРАВЕНИТЕ НЕЩА.

Отче наш.

Ще прочета една глава и ще говоря върху забравените неща. Да кажем, че страданията на хората се дължат на много забравени неща. Ще прочета 10 глава от Пророк Данаил. Тия работи, които се пишат, не искам да ви накарам да вярвате. Не е въпрос за вяра, да се проверяват нещата верни ли са или не. Това човек трябва да го направи. /Учителят прочете първите три стиха от 10 глава на Пророк Данаил./ Пости човек без да яде. Това не го прави един духовен човек, но един държавник. Три седмици пости един държавник като сегашните, за да се научи какво нещо е политика. /Учителят прочете следните 4 стиха./ Държавниците не ходят без свита. /Учителят прочете главата до края/.

Духът Божи

Говори се за неща, недостъпни за хората, които са посветени. Хората малцина вярват. Хората, изобщо имат едно такова смътно вярване, толкоз неопределено, че и те не разбират. Запример, мнозина от вас вярвате, че баща ви като заминал отишъл в онзи свят. Но досега нито един от вас нямат писмо от баща си. Баща ви заминал, не ви пише, майка ви заминала, брат ви, писма не пишат. Някои заминали има 1, 2, 5, 10 години, плачете, не знаете какво станало. Едни разправят, че оня свят е такъв-онакъв. Тези, които разправят, и те не вярват. Голямото нещастие на съвременната култура седи в това, че ние не вярваме в това, в което трябва да вярваме, а вярваме в това, в което не трябва да вярваме.

В миналото хората преди да имат сегашните телескопи бяха преброили 6-7 хиляди звезди - това беше тяхното небе. Ако някой би им казал, че има и други звезди, щяха да кажат: Защо не ги виждаме? Сегашните астрономи, като туриха големите тръби - телескопите - нагоре като погледнат виждат звезди от 15, 16, 17, 18, 19 дори от 20 величина и ги изброяват милиарди. Някой ще каже: Що ни интересува нас далечните работи, нас близките работи ни интересуват. Ние може да имаме разсъждението на този учения петел, който се качил на едно купище, след като свършил университет, след като взел диплома, и се качил на купището да изкукурига, че свършил училище. Като изкукуригал, искал да се покаже на кокошките, че много знае, майсторски да рови, като ровил, изровил един голям диамант. Казал, отде се намери тази пущина,

да беше едно житено зърно, струва повече. Но този петел трябваше да знае, че ако продаде този диамант - такъв голям аз го предполагам - имаше да храни всичките кокошки и петли по целия свят. Обаче, той имаше верую в онова житено зърно, което може да глътне и казва: Диамантът не е за нас. Те са далечни работи. Ако речем ние, съвременните хора, да проповядваме, че има един невидим свят, казвате: Тази работа е отвлечена, нас ни интересува сегашният живот. Някой дойде в света и те го изпъдят, някого държат 5 години и го изпъдят, интернират го на общо основание. Някой след 1 година, след 5, някой след 15, 20, някои след 120 години го интернират и той трябва да си върви. Казват: Още веднаж такъв стар да не идваш на земята, нас стари хора не ни трябва. На младите хилави казват: Такива хилави нас не ни трябва, хора за работа ни трябва. Сега характеризирам обикновените вярвания. Ние имаме един стремеж, който е много благороден. Всички искате да живеете много добре, да бъдете щастливи, да бъдете радостни, да бъдете здрави. Идеалът на хората е хубав, но методите, които употребяват, не съответствуват. Ние, съвременните хора, живеем само за този свят. То е неразбиране на света.

Сега ще ви представя 4 свята: Единият свят го наричам Божествен, другият свят го наричам свят на светлината, един свят имаме на тъмнината и друг един свят имаме на гъстата материя, в която ние живеем. Светът на гъстата материя е свят на хората. Светът на тъмнината е свят на интелигентни същества, но зли и силни същества, в които морал няма. Казват: Право е само онова, което ние правим. Те вярват, че е право само това, което те правят, и че добро е само това, което те правят. Другите на светлината са, които проповядват, че знание и светлина трябва на хората. Най-последно иде Божественият свят. Ще оставим човешкия свят. Сега аз ще охарактеризирам с по едно качество трите свята. Тия трите свята са непознати за нас. Ние имаме тяхното проявление. Нас ни обгръща тъмнината. Тъмнината е произлязла от света на тъмните същества. Те са майстори да произвеждат тъмнина. Светлината произтича от света на светлите същества. Сега тия същества на тъмнината и светлината имат голямо влияние върху нас. Цялото човечество изобщо е под влиянието ту на едните, ту на другите. Ние сме роби на тях, техни поданици. И по какво се отличават. В своите проявления тия същества са интелигентни. Както виждате, Данаил има работа с едно същество, че като го хванало, сила не останала у него. Сила не остана, не мога да говоря. То го укрепи и му разправя за работи,

които има да станат за далечното бъдеще. Казвам признаците, по които може да познаете на кои от тия същества служи човек. Тия същества на тъмнината употребяват хората тъй, както съвременните земледелци впрягатните животни, както коларите употребяват конете, както употребяват кравите, доят ги, както употребявате вашите овци и тях доите, по същия начин и те употребяват човека. Нищо повече. Те започват добре, свършват зле всякога. Най-първо ще те примамят с торбичка боб, това-онова, като туриш главата в ярема и оттам насетне целия живот ще ореш и ще копаеш. То е характерна черта. Който попадне така в работата, оплаква се, че жена му е лоша, децата лоши. Пък той господарят му е такъв. Вие сега се възмущавате.

Аз задавам един въпрос: Когато един овчар на сто овце остави два коча, на всеки един коч торят по 50 жени да ги има, в реда на естественото ли е? Туй желание на природата ли е или на овчаря. Защо природата наредила един коч една овца, един коч една овца, едно женско едно мъжко. А човек направил 1 мъжко 50 женски, едно мъжко, 10 женски. И ние се възмущаваме как тъй? Хубаво защо ние изменяме този порядък на природата. Какво право има овчарят да торя на сто овци един или два коча или четири, пак не е право. На сто овце сто коча. Вие сега питате откъде е произлязло многоженството в света? Многоженството произлязло от войните. Ставаха много войни, убиват се мъжете, останаха много жени, тогава започна многоженството. Тогава един мъж имаше много жени. Какво ще се прави сега, как ще се поправи? Ти ще идеш да убедиш този мъж какво прави с жените. Те започват да се карат за мъжа как да го имат. Аз изнасям факти, които съществуват, оставям вие да цените. Ние, сегашните поколения, не отговаряме за последствията на миналите поколения, но ние носим наследствени последствия, вярвания, привички, навици на нашите деди и прадеди: религиозни, обществени, семейни, такива морални, такива каши. Казват: Морал трябва да имаме. Трябва да имаме един морал, който за всичките да е еднакъв. Идеята за Бога трябва да бъде нещо определено. Идеята за тия два свята, че съществуват трябва да бъде ясна. Ние живеем заобиколени със същества. Ние не сме господари на земята. Господари са други. Ние си представяме, но фактически не сме ние ни най-малко. Онези, които управляват света, те женят хората, те ги венчават, развенчават, те ги карат да се раждат, да умират, интернират ги на общо основание в другия свят тия, които не се подчиняват, - хайде казват в другия свят, понеже, сме под властта на царството на тъмнината. И тъй разправят, че Христос дошъл да ни

избави, дошъл да ни избави, дошъл да ни изкупи. Няма да дойде Христос като абисинците да се бие със стрели с онези италианците с танкове, модерни оръжия, копията не държат вече. Трябва да знаеш как да воюваш. Някой против дявола да воюва. Дяволът не е глупав, той ще те ритне, ще се търкулиш. После възмущаваш се против лошите хора, гледаш на хорището дресират се. Тия, религиозните хора, гледат нагоре, молят се на Господа, не го знаят къде е. Четат молитви постоянно, две хиляди години искат да се молят молитви, да оправят света. Туй вземам за обяснение. Ония, които са религиозни, може да се обидят. По този начин не се служи на Бога, нито на себе си, нито на Бога. Лъжата в света, неправдата, злото в света не може да поправят нашия живот. Туй трябва да го знаете. Лъжата не е лоша. Тя е чужда стока, която ние продаваме на консигнация. После този преврат в нас, който става, един ден ти си неразположен, друг ден си разположен, един ден си гневен, друг не си гневен, не може да си дадеш отчет откъде е. Че ако аз правя една постъпка, аз трябва да съм господар. Туй, което правя, трябва да зная право ли е или не е право. Ако направя една постъпка, няма какво да съжелявам, ще обмисля, ако е крива, ще я поправам. Някой път правите погрешки, които отпосле не могат да се поправят. Ти убиваш един човек, но не може да му дадеш живот. Тогава някой пита: Има ли право човек да убие някого. - Имаш право, ако можеш да му дадеш живот наново. Един грънчар има право да счупи едно гърне, понеже, може да направи по-хубаво, по-хубаво да го изпече. Ти, който не знаеш да правиш гърнета, не чупи гърнето. Ти само купуваш. Аз искам вас да ви представя от забравените работи една истина от моето становище. Някои казват, че като се говори истината, вие, хората, още не сте готови за истината. Истината досега още никому не се говорила. Досега от 8 хиляди години откак човек паднал, никой не е говорил истината. Може да ви наведе много малко хора, които се явили, които говорят истината. Запример, ако аз говоря за някого с оглед не е истина. Истината включва в себе си целокупното съществуване на всички живи същества в света без разлика, тя има предвид доброто на всички същества. Аз гледам на света тъй. Аз обичам света не заради света, обичам света заради Онзи, Който го направил, понеже, Той е по-голям от света, понеже зная Неговата Любов, обичам света. Казват за някого, той е светски човек. Без разлика, за мене е направен от Бога. Той може да има слабости, за мене не неговите слабости са външна страна. Ето какво аз разбирам: Една златна монета падне в калта, окаля се. Аз не унищожавам монетата, измивам я, турям

я в джоба. Калта ни най-малко не намалява ценността на монетата. Ако човек се окаля, омия го, туря го в джоба си. Разсъждения са това. Ама казва: Той е грешен човек. Паднал в калта човека. Монетата може да падне и човек може да падне и да се окаля. Кал има различно забъркана. Сега ако искате да изучавате изкуството на грънчарството, може да ви кажа няколко места, може да копаете кал за грънци. Но то е един въпрос, който ни отдалечава от това, което аз предполагам, да говоря защото, ако се говори, хората разбират нещата много специфично. Казват: Този човек е светски, този е духовен. Ами кои хора са религиозни - светските или духовните? Духовните хора това са планински върхове, планински гребени, по тях нищо не може да сееш, на 2, на 3 хиляди метра височина. Пък светските хора са долини, богати долини, там се оре, сее, там стават хубави градини, хубаво жито, селища има там, концерти има, това-онова. На планините концерти не може да има, забавления долу в долините има. Следователно, духовните хора трябва да отправят своята енергия на светските хора, а светските хора да им дадат от плодовете, които произвеждат долините. Една обмяна трябва да има между светските хора и духовните - търговска обмяна. Ако аз бих срещнал един човек, ще му кажа тъй: Ние се различаваме, но съществено ние не се различаваме. Онзи, който е духовен и който е светски, в нищо не се различават. Приемат същата светлина, духовният приема същата светлина и светският приема същата светлина; духовният приема същия въздух и светският - същия въздух; духовният приема вода и светският приема вода; духовният приема хляб и светският приема хляб. Едно верую имат. Те са еднакви вярвания. Някой казва за някого, той е пианица. Та всички хора са пианици. Какво разбирате под думата пианица? Няма хора, които да не пият. В света има едно Божествено вино, направено, като пие човек, не се напива, и здрав бива. Другото вино от човека направено като го напива и главата си пробива. Питам сега, каква е разликата между вашето вино и нашето? Казвам: Нашето вино не пробива главите, вашето вино пробива главите; нашето вино не замайва главата, вашето вино замайва главата. И вие, и ние не знаем коя е причината. Може би, нашият планински свят е по-чист, затова ние не се опиваме. Вие долу като живеете в долините, може би, вашето вино е по-друго. Така бих говорил на един светски човек. Този, светският човек, ако го туря на планината, и той ще живее като мене, ако аз сляза на неговото положение, и аз ще живея като него.

Тогава ще ви приведа следния пример. Вие някой път се

самоизмамвате. Един от възвишените ангели, който гледал как Господ се занимава с хората, чудел се как се занимавал с такива глупави същества, толкоз грешни, как Господ ги търпи, те как не са в състояние да разберат Божията благодат. Господ го пратил на земята да проучава хората. Та като дошъл този ангел на земята, той направил два пъти повече прегрешения, отколкото човек. Та умният човек прави два пъти повече прегрешения, отколкото глупавият. Ние правим прегрешения не защото сме глупави, но защото сме умни. Нима мислите, че онзи, който задига парите от касата, е глупав човек? Нима мислите, че онзи адвокат, който защитава едно криво дело, е глупав човек? Закона там член по член знае, речта му тече логически, съдържанието, то стегнато, с точки, със запетаи. Погледнеш, спечелил делото. Чуди се сега как. Как няма да спечели. Тогава мен ми иде на ум един пример за спечелването по лесен начин едно дело. Един анекдот ще ви приведа из турския живот, понеже е натегната, да се уравни атмосферата, ще приведа един пример да покажа как в турско мислили. При един мирови съдия отива един, който имал дело, казва: Кади ефенди, имам едно дело, искам да го решиш в моя полза. И в знак на признателност му дава една турска лира - сто гроша значи. Казвам: Много добре, туря съдията лирата в джоба си. Иде другият, казва: Кади ефенди, няма така да бъде, аз ще ти дам две лири, да решиш делото в моя полза. Кадията турил и тях в джоба. Той осъдил онзи, който му дал една лира. Последният казва: Кади ефенди, гледай на лицето ми. - Какво да правя с онзи с двете лица? Това са значи известни материални мотиви. Ние може да се смеем, казваме. Толкоз ли е глупав да се подкупи със 100 гроша. Че ние не сме толкова умни. Ти видиш една красива мома, пощурееш подире ѝ. Напуснеш баща, майка - очите ѝ били такива лъскави, лицето ѝ такова. Че колко струва едно лице? Кажете ми? Тя се напудрила, теглила вежди, направила устата, това-онова, колко струва лицето? Без обида, то са изключителни условия. По някой път един телляк в банята, ако не си извърши добре длъжността, тогава е виноват. Не е виновата момата, че е красива, не е виноват момъкът, че се е влюбил, ами надценил лицето. Той пощурява защо? - Защото не разбира работата. Най-първо тя не е създадена за него. Нищо повече. Тя му казва - какво си тръгнал подир мене, иди свърши университет. Той казва: Вече не мога да уча, тя цял ден седи в ума му. Питам: Откъде дошло това чувство? Младият момък е жертва на тъмните сили на този свят, на тъмнината. Те са го хванали и оттам насетне се изменя характерът. Че е от тъмните сили се познава, понеже

той ще ѝ пише 1 писмо, 2, 3, 4 писма, най-после казва, ако ти не ме обичаш, ще те убия. Щом каже ще те убия, измени се работата. Той не е който се жертвува за нея. Ако не ме обичаш, ако не се ожениш за мене, аз ще те убия. Това не е неговата идея. Питам: В животинското царство, в птиците някой път мъжките се бият и между животните има борба. Но никога една птица не убива една женска птица. Никога едно мъжко куче не дави едно женско куче. Мъжкото куче може да се нахвърли върху някое куче, да го дави, но като види, че е женско - да не му кажа името - такава благородна дама, той се покланя, повърти опашка, обикаля около нея, казва: Много съм радостен, много съм щастлив, че ви срещнах. Ако някой се яви, казва: Да го ухапая ли? Недей, недей и маха опашка. Аз сега да кажа едно благородство в кучетата, в женските кучета. Аз имам само един такъв изключителен пример от моята опитност, той не трябва да се привежда, но ще го приведа за изяснение. Това беше във Варна в манастиря Св. Константин, там има военен пункт. Във военния пункт има кучета мъжки и женски. Аз ходя по брега и нося тояга, замислил съм се. По едно време гледам мъжките кучета са затичали оттам тичат, тичат и едно женско куче и то тича. Аз се спрях обичам да наблюдавам, искам да видя какво ще правят. Мъжките кучета казват да му дадем един урок, да види как смее, те искат да ме хапят. Дохожда кучката и тя казва: Не го бутайте. Те стоят около нея. Аз тръгнах, тя обикаля около мене и те около нея, мъжките кучета около кучката. Вървахме половин километър, най-после войникът повика кучетата, женската ги прибра и ги заведе. Питам: На какво се дължи? Аз казвам, в тази кучка в дадения случай беше под влияние на светлите духове, на тия същества. Тя казва: Този човек няма да хапете, ако го ухапете, целият кучешки род ще страда. Мъжките кучета казват: Ще му дадем един зъб. Аз за мен тъй го обяснявам, пък може да ви докажа и други тълкувания.

Та казвам: Несчастието на съвременните хора се дължи на това, че те не вярват в този свят, на тия светове, в които ние трябва да минем. Трябва да минем в тъмнината и в светлината, да влезем в света на тъмнината и в света на светлината, от света на светлината да влезем в Божествения свят, за да разберем смисъла. Тия светове на светлината, тяхните отношения са такива, както на сина и на дъщерята към бащата и майката. Ти веднага ще идеш при светлите духове. Ние в света не можем да бъдем господари. Всички сме господари на земята, ние само предполагаме. Ако служим на светлите духове, имаме отношение като синове. Синът трябва да служи на бащата. По какво се отличава синът?

И слугата, и синът работят, само че синът работи без пари, а слугата работи с пари. В света на светлината нещата започват зле и свършват добре. В света на тъмнината най-първо започват добре и свършват зле. Божественият свят се отличава с друго качество, нещата започват добре и свършват добре. Щом една работа започва добре и свършва добре, тя е Божествена. Щом започва зле и свършва добре, тя е под ръководството на светлите духове, на тия светлите същества. Щом започва добре и свършва зле, тя е под ръководството на тъмните сили. Това е диагноза. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Аз не искам да вярвате. Ако намерите, че е правдоподобно, добре, ако намерите, че не е, свободни сте. Ако така не разбирате, вие ще хвърлите вината там, където не трябва. Следователно, несправедливо е от ваша страна да осъждате хората, които не са виновати. Не е виноват ножът, който те убива, не е виновата пушката, която те убива, не е виновата ръката, която те ръга, не е виновата и главата, която не мисли. Онези вътре са причината, има една причина, другите неща са условия. И в себе си трябва да разбирате този закон. Всички трябва да разбирате още в самото начало под какво влияние сте. Сега много философи говорят, че човек бил абсолютно свободен. Не зная доколко е свободен човек. Човек е свободен в туй отношение, понеже той живее в Божествения свят. Свободата в Божествения свят е абсолютна. В духовния свят, на светлите духове, е относителна свобода, наполовина свобода. В света на тъмнината, на тъмните духове, си напълно в робство от единия край до другия край на живота, ти си роб. Някои хора не разбират защо животът е нещастен. Ти си в света на тъмнината. Докато не излезеш оттам, ти щастлив не може да бъдеш. Казваме: Ние сега търсим да бъдем късметлии. Кой е начинът, за да се избавим? - Първото нещо е Любовта, която избавя света. Но Любовта има отношение към Божествения свят. Не може в твоята душа да се прояви Любов, докато нямаш един обективен Божествен свят. То е светът, то е идеалното, туй, което ни блазни, за което ние въздишаме, че то е Божественото. То не е далеч, то е в нас вътре. Всеки един от вас има право да желае Божественото. Някои мислят, че само като умрат, ще намерят Божественото. Ти на земята като си може да вкусиш от Божественото. Има моменти в живота, когато човек е готов всичко да жертвува за Божественото. Има моменти в живота, когато сме под влиянието на светлите духове, те са наши приятели. Тия същества аз ги наричам, те са напреднали човешки същества. Тия същества са най-светли, понеже са живяли в друга една епоха милиони и милиони години

преди съществуването на сегашното човечество. Те са завършили една особена еволюция и следователно те поддържат, окултистите поддържат, когато тия същества са завършили своята еволюция, човек се намирал в стадията на растение. Каквото е нашето отношение към растенията, такива са били отношенията на тия същества към нас. Понеже в това време те са ни причинили много страдания и несгоди в живота, за да изправят своите минали погрешки, те слизат сега на земята от тия светове, за да ни помагат. Правят големи жертви, понеже разбират Божиите закони. Жертвуват всичко, за да изправят своите погрешки да ни научат да не грешим. Казват: Не правете нашата погрешка, защото ако ги правите, ще ги изкупвате. Те са ги правили несъзнателно. Тия погрешки в тяхния живот са произлязли от една необходимост. Те съзнават, че не са ги използвали за свои облаги, справедливо са постъпили. Сега искат да ни се отплащат за ония услуги на миналото, които ние сме направили на тях. Тия, тъмните сили, те имат друга философия. Те искат да заробят човечеството, да го спрат, искат да го повърнат, за да могат да се въплотяват и чрез въплотяване в хората да могат да подобрят своето положение. Те искат да повърнат човечеството в равнина, в който се намират, понеже ако не повърнат в равнина, в който се намират, не могат да се въплотят. Ако не повърнат цялото човечество към тяхния равен, значи всичко да се изгуби. Христос е един от възвишените духове, слезе и даде едно упътване да обърне цялото кормило на човешката еволюция на хората, да даде светлина да вървят напред, да не би да се повърнат назад, да им покаже, че пътят на човешкото спасение е в Любовта към Бога, в светлината, не в тъмнината.

Сега това, което може да ви спъне, е следното. Вие казвате: Имаме вяране в Бога. Вие мислите, че като вярвате в Бога, мислите, че всичко ще направите. Тази вяра е обикновена. Допуснете, че сме в университета, вземе книга и вярва, че само като слуша професора, ще знае. Той нищо не чете, а вярва, че прави нещо. И в края на краищата ще го скъсат, той вярва, че може да мине изпита. После вижда, че не минава. Вярата изисква работа, понеже тя е качество на човешкия ум. Доколкото човек повече учи, повече вярва; доколкото по-малко учи, по-малко вярва. В туй отношение не мислете, че простите хора имали повече вяра, но изключително учените хора имат повече вяра, но изключително учените хора имат по-голяма вяра, отколкото простите, невежите. Учените хора имат установена вяра, знаят в какво вярват.

Дойде някой и пита: Ти в Христа вярваш ли? Представете си, че Христос дойде на земята и го питате дали вярва в Христа. Вярва, разбира се. Някой ме пита: Ти в Христа вярваш ли? - Вярвам, разбира се. Има едно вярване в Христа отвън и вярване в Христа отвътре. Вие може всички сега да вярвате в Христа, както сега вярвате отвън. Щом вярвате в Христа, вие сте едно с Христа. Аз и Христос едно нещо сме. Събрани в едно, ние представляваме езеро или море, но разпръснати във въздуха на малки капки се отделят, тогава всички се индивидуализирани. Един ден всички като се съберете, къде ще бъдете? С Христа в морето. Вие искате да знаете ще съществувате ли такива, каквито сте. Тогава вие искате ли да съществувате такива. Представете си, че сте главорез, отрязал си главите на хиляди души. За в бъдеще искаш ли да съществуващ, да се запознаваш такъв. Трябва ли ние да помним, според закона на еволюцията, всичките минали форми, през които сме минали. Всичките хора са минали през животинското царство - дали го приемат или не, то е друг въпрос. Но, религиозните хора казват, че Бог създал човека. Бог създал човека, но Бог създал човека, когато минал през животинското царство, тогава Господ дойде и направи човека. Бог взе човека от животинското царство и го направи. Животното какво е? Казва: То е неразбрано, то е животно. Животното значи из живота. Казва, че живее. Живее в целия живот. На нас дал едно съзнание на индивидуализиране. Животните живеят групово, човек живее самосъзнателно. Ние се пъчим с Ивана, със Стояна. Някои мислят, че като възкръснем, че като оживеем втори път, дали ще мязате на сегашните хора. Човек не е добил своята форма, която взел. Туй, което е сега, човек ще остане ли така? На коя форма вие ще се установите от вашия живот: на детската, на пълната възраст или на старческата? Аз не се спирам нито на една. Кое е хубаво в детинството, кажете ми? Има неща вътрешни, които са много хубави, но има външни, които са много лоши. В пълната възраст има неща, които външно са много хубави, но вътрешно не са. Има нещо, което може да знаете, имаме наблюдения и факти, но не искам да ги изнасям, понеже няма да ви допринесат нищо. После в старческата възраст има неща много хубави, има неща много лоши. Тия лошевини в децата, във възрастния, в стария произтичат от съвсем други причини. Представете си, че човек е господар да става каквото иска. Когато иска да стане млад, когато иска да стане дете. Искане да стане дете на 5 години, стане дете на 5 години. Щом иска да стане млад, стане млад. Допуснете, че аз съм млад, един момък, който има тия

познания, може да бъде млад, може да бъде дете, може да бъде възрастен, може да бъде стар. Този момък вижда една мома, която му хваща окото, но той знае, че той като възрастен, тя не може да го обича. Той вижда, че тя има особена любов към децата. Той веднага се превърна на едно красиво дете. Тя като го види, помилва го, целуне го. Той е скрит в малкото дете, тя го обича. Всеки ден като го срещне, ще му даде бонбонче. Кое е сега хубаво да бъдеш сега - възрастен или дете? Ако искаш да имаш ласките на тази мома, хубаво е да бъдеш дете. Ако тя е мома, ти ще бъдеш малко момченце, ако е момък, ще бъдеш момиченце. Аз ви привеждам тия неща, за да ви покажа каква ще бъде възможността. Защото възрастната мома, тя не обича възрастния момък. Има нещо лошо във възрастните. Това е всичкото. Той не е господар на себе си. Момата не е господар и момъкът не е господар. Щом се съберат двамата, те са избухливи вещества, като се съединят, образуват една бомба, която ще се пръсне и се свършва всичкият въпрос. Двама, които постъпват в човешкия свят, в закона на Любовта, от какво произтича? Те пишат писма, казват, че един без друг не могат. Казва: Ти, ако не ме обичаш, ако не живееш заради мене, аз няма да живея. И той казва същото. Като ги узаконят, обърнат гръб, тя казва: Той не е заради мене. И той казва, че тя не е заради него. Нали я обичаше много хубаво, нали въздишаше да я види, сега въздиша да не я види. Сега ще ви приведа онзи пример. В турците има обичай, когато момъкът се жени за една мома, той не може да я види. Те ще представят момата на момъка. Един турски бей се оженил и момата била много грозна. След като се оженили, момата се показала на момъка и тя пита на кого от неговите роднини да се показва - на бащата, на майката, на брата и т. н. на близките роднини. Като се представила на бея неговата другарка и го попитала на кого да се представя. Той й казал: Комуто искаш се показвай, но не и на мен. Той не я обичал. Казвам на такива теми ние на себе представяме. Защо ние виждаме, че един човек е грозен. Трябва да знаем, че човек е творение на Бога, в човека има нещо много хубаво. Защо да не обичаш човека заради Онзи, Който го създал. Тогава в тебе ще се зароди едно чувство. Ти ще видиш, че грозните хора, ако ги обичаш или ако те обичат, стават красиви. Достатъчно е един човек да обича 5-10 да стане красив. Нали имате там в "Клетниците" - романа от Виктор Хюго, тази млада героиня като се влюбила, става красива. Има грозни хора, като се влюбят, стават красиви, много красиви хора стават грозни.

Ще ви приведа един пример. Един италиански художник търсил

да намери млад момък, който да наподобява Христа. Най-после намира един, който наподобявал и го нарисувал. След 10 години му дошло на ум да нарисува Юда Искаротски. Пак започнал да търси един тип, който да наподобява. Намерил и пак същия момък, който по-рано рисува за Христа, сега след 10 години да рисува Юда. Казва му момъкът: Чудно ми е как преди 10 години рисувахте Христа, сега след 10 години рисуваш Юда. В първите години живял един чист живот, бил под влиянието на светлите духове, после 10 години бил под влиянието на тъмните духове, изменило се лицето. Външните условия видоизменят лицето на човека. Този тормоз, който имаме, тия неверия, съмнения, подозрения, дали има бъдещ живот, къде ще бъдем, къде е баща ти, майка ти, дали са хората честни, всички тия неща отвличат от великата истина.

Та казвам сега: Този, който се явил: Виж, любезни мъже, до тебе съм пратен. Той се молил, молитвата достигнала до Бога. Изпратили от възвишения свят да му разправи за бъдещите работи, които има да стават. За тези същества не се говори, понеже ако много се говори за тях, падат в друга крайност, ще ги направят същества да им се покланят. Ние имаме разни религиозни вярвания. Има поклонници на дявола, на огъня, на лошите духове. Казват: На доброто няма какво да се покланяш, на лошите духове трябва да пренасяме жертва, за да ги укротим. И ние, културните хора, ние разбираме този свят, искаме по механически начин да обясним и да кажем, че няма друга разумност като нашата, всичко друго е произвол. Следователно, казват: Живей, както искаш. Ама не е така. Това не е верно. Сега аз не искам да аргументирам, да обяснявам своето твърдение в логически изводи. Аз искам да говоря върху един свят, който познавам. Донякъде като говоря, искам да ви направя да вярвате. Аз ви говоря, за да може животът да стане по-сносен, за да може да прекарате мъчнотиите, които имате. Понякоя път какви мисли не ви идват. За да се избавите, искам да ви кажа истината. Като дойдете до тесния път, да може да спомогнете.

Ще ви приведа един пример: Един българин живее в Америка, един и вярващ, който вярва в тия светове. Той има един приятел, който има чисто материалистически схващания. Но и двамата са приятели. Единият заминал по-рано в Америка, по-рано преди 10 години. Другият решава и той да иде, той седи във Франция една година, изяжда парите. Учител бил в България, отива в Америка без средства. Приятелят му казва, ще се поправи тази работа. - Как ще се поправи, пет пари нямам, гладен ще умра. - Не бой се, гладен няма да умреш. От големи тревоги

хваща го една жълтеница, той го праща в болницата. Оздравява, излиза и намира училище в Ню Йорк да се учи. Другият българин отива във Вашингтон. Онзи казва, ти ми говориш за празни работи, че в света имало Божя Промисъл, че имало други светове, гладни имало в света, аз имам да плащам в училището 20 долара, после ми трябват пари за пътуване, откъде ще ги взема? Никого не познавам, от кого ще ги взема? Приятелят му - този българин пише тъй: В деня, в който получиш това писмо, ще приемеш тия 20 долара, той искал да му прати още други 10 долара да си плати. И той искал да изпълни Волята Божия. И той искал да опита. Казва: Като получиш моето писмо, тия пари ще ги имаш. Минават две седмици, не пише. След две седмици казва: Вчерашният ден беше най-щастливият заради мене, в моя живот. Парите, които ми каза, аз ги имам и за път имам, и работа имам, и много ти благодаря. Ще ме извиниш, че тия работи моят ум не може да ги схване. Нищо не му пише какво се случило, само казва, че този ден бил най-щастливият. Питам: Откъде са дошли тия пари? Тия, светлите същества, те разпореждат с хората, те внушават на този, на онзи. Ако дойде един светъл дух при банкирина. Казва: Ти ще дадеш. Ако не са светли, казват: Ти пари няма да му даваш, изпъди го навън. Когато така ти говори, до тебе върви черен дух. Идеш на друго място, работата не върви, чер дух е вървял. Щом тръгне работата, светъл дух е вървял и ти помага. Вие ще се нахвърлите на банкирина: Той е безверник, той това, той онова. Не е философия това.

Аз веднаж на един православен свещеник бях на гости. Сега това е интимна работа. Дойде един калугерин от Света Гора. Ходил по света, добър човекът, не му останали пари в джоба, отива при свещеника, той го нагости хубаво, посреща го хубаво и му иска пари за път. Свещеникът казва: Нямам, едва седем лева имам. Дава му 7-те лева. Той го погледна, пък си отиде. Казвам на свещеника, знаеш ли кой е този? - Не, казва. - Христос. Кажи, ако е той, пари имам в сандъка. Право ли говориш или се шегуващ, да не би да ме лъжеш. Значи, ако е Христос, свещеникът има пари, ако е калугер, няма пари, - само 7 лева. Сега да дойдем до нас, защото някой път и ние не сме щедри. Казва, да бъде човек щедър. Чуеш онзи глас, казва: Не помагай. Аз имам много случаи. Понякой път и мене ме лъжат. Един ден вървя в един голям град като София, среща ме един и ми разправя, че жена му била болна, това-онова. Каквото имах в джоба, бръкнах и дадох. След два часа пак иде същият и не ме помни, и ми разправя същото: Жена ми болна, това-онова, казва ми още: Гладен

съм, не съм ял. Казвам: Ела с мене. Водя го със себе си в гостилницата и казвам на гостилничаря. Ако яде, да му даде ядене. Ако не яде, не му давам пари, да не ходи поне да лъже. Казвам: Не се учи да лъжеш, кажи си истината. Виждам, че жена ти не е болна, пък деца нямаш. Тук при мене иде един българин и три години все по 150 лева иска. Все жена му болна и все ще пътува с железница, 150 лева му трябват. Казвам: Как три години жена ти не оздравя ли? Но му казвам: Слушай, дето ти давам, ще те представя в моите проповеди за пример на другите хора да знаят, да не лъжат. Лъжата не е хубава. Че като човек няма да лъжеш. Ако не беше ме излъгал, ще ти дам 1000 лева. Тъй ли. Ще ви приведа още един пример. Бех в Търново. Един бедняк няколко пъти идва да иска пари. Казвам му: Слушай, аз не обичам да ме безпокоиш. Искай изведнаж, колкото поискаш ще ти дам. Давам ти свобода да поискаш, колкото искаш. Ще ти дам и да не ме безпокоиш повече, работа имам. Той като мисли, мисли, казва: 2500 лева. Аз вече знаех и изваждам, давам му ги. Въздъхна той. Как да не поискам 15 000 (лева). Казвам: Твоята вяра в мене била 2500 лева. Той не вярва, че може да му дам, мисли, че може да го изпитам. Казвам му, не лъжи, ти и тия пари ще изядеш и утре пак ще отидеш да просиш. Престани да лъжеш себе си, престани да лъжеш и другите. Престани да говориш неща, които не са верни. Не ставай оръдие, не е човешко, не е благородно. Бъди смел да кажеш, каквото искаш да кажеш и което не искаш да кажеш, не го казвай, не говори много. Не искам да ставам изповедник, не искам да зная твоите тайни. Няма защо да нося тайните на хората, всеки да носи своите тайни. Казвам: Законът е верен. Човек трябва да бъде отглас на човешките нужди. Те са противоречиви неща в живота. Сега вие някой път имате големи противоречия. Може да ги разрешите много лесно. Не за цял живот. Вие не разрешавайте мъчнотиите за 20 години. Разрешавайте ги за 1 ден. После имайте онази непреодолима вяра, че има един Промисъл. Няма някой от вас, който да не е вътре в туй съзнание на Бога, който да не е под покровителството на тия, светлите духове. От какво има вие да се безпокоите? Но не само да се самозаблуждавате от един опит. Не мислете, че по причина на вашата вяра туй става, че от голямата ви любов става. Любовта ви с пари не се продава. Вие, ако обичате, то е друг въпрос. Ние трябва да обичаме Бога, заради онова, което Той ни е дал. Трябва да имаме вяра, че онова, което Той промислил, ще бъде. Не че сега Бог е промислил. Той е промислил, и онова, което промислил, не може да се измени. То ще стане на време, не на нашето време, но на

времето, когато той определил, според наредбите на природата. Някои неща може да чакате година, две, пет, десет, някои може на старини да ви се дадат. Възможно е. Но да оставим сега.

Та казвам: Трябва да вярвате в този свят. Може да бъдете заобиколени от тия същества, от тия светли същества на Любовта. Пред тях никога не трябва да лъжете. Щом дойде в съзнанието мисълта за света на светлината, всяка лъжа трябва да бъде съвършено чиста и никаква лъжлива мисъл да нямате. Може да дойдат отвън лъжливи мисли, вие не сте отговорни за тях. Но в душата да няма помен да напакостите някому. Ще кажете: Да бъде Волята Божия. Ще чакате търпеливо, няма да се безпокоите. Ако се безпокоите, да бъде съвършено външно. Ако се безпокоите, работите няма да се поправят. Ние сме като своенравните деца, искаме нещата да станат точно на време. Казваме: Тъй е писано в Писанието. В Господнята Молитва е казано: “Хляба наш насъщний дай ни го нам днес”. И ако имаш жена, ако имаш деца, ако имаш приятели, на всички е определено, всички идат от един свят, вече уреден. Не мислете, че сега трябва да се уреди вашият живот. Имайте всички тази жива вяра и спокойствие и при най-големите изпитания. И Христос се моли и казва: “Не Моята воля да бъде, но твоята да бъде”. След като се моли, дойдоха ангели да Му служат. Вие не го вземате за утеха, казвате: Това беше само за Христа, Той е Син Божи, на Него може да служат, но при нас, грешните, кой ангел ще дойде, само дяволите идат. Който има духа Христов и сега ще стане. Ако духът Христов е с вас, и ангели ще ви служат. Но вярата ви е, вие вярвате, че сте християни, отказвате тия ангели, считате, че сте недостойни ангели да дойдат да ви служат. Божият Дух, който беше в Христа, ако ние имаме Божия Христов дух, тия същества, които са завършили своето развитие, най-благородните души, които може да ги срещнете, те живеят на земята и на небето, в пространството, посрещнеш ги, те се поусмихнат. Срещам един непознат човек, той е предрешен, някой път представляват старец с бяла Това не е заблуждение. Аз не поддържам ония поверия на народа. Има нещо верно, не тълкувам. Тия същества се явяват и на учени, и на прости, без разлика. Простите привидно може да са прости. Има хора, които по естество са учени. Казвам: Най-първото нещо е да се образува една вяра в реалното, невидимото. Кой са днес, които управляват света: Невежи или учени? - Невежите управляват света. На какво се дължи тази възвишеност на английския народ. В английския народ има най-много учени окултисти, хора просветени. Затова тяхната

политика е не най-съвършена, но най-умна. Всеки народ, който няма умни държавници, не върви напред. Тогава желая между духовенството, между владиците, свещеници да има просветени хора не само привидно, но които да са свързани със света на светлината. Сега вие поддържате, защитавате новото учение. Човекът на новото учение живее в Божествения свят. Човекът на новото учение живее в света на светлината, човекът на новото учение живее в света на тъмнината; човекът на новото учение живее в тъмнината. Човекът на новото учение живее в света на гъстата материя на човешкия свят. Той и с дявола другарува и с него приказва. Той не ругае дявола, казва, етикеция има в тях, отвън те са толкова фини, дипломати, че ти не може да подозираш. То е дяволът. Някои му турят опашка. Оставете, никаква опашка няма. Някои турят копита. Никакви копита няма. Той е умен, като те погледне, знае къде е слабостта. Той като те види, знае имаш ли слабост към жените, имаш ли слабост към парите, към тщеславието, дали си някакъв религиозен фанатик. Знае ти слабостите навсякъде и те бутне на болното място, ще започне да те маже. Казва: Ти си за манастир, като тебе човек няма, ти (си) човек, който може да оправиш живота. Ти се зарадваш. След туй като те тури за пръв министър, тъй ще те оплете, че като те снесе и хайде в затвора. Казват: Той е крадец, такъв-онакъв. Той оправял България, но после ще иде в затвора. Така светът не се оправя. Затова всички трябва да желаем в управлението да влязат хора, които вярват в света на светлината, да вярват в Божествения свят, да живеят в света на тъмнината и в света на гъстата материя на човека. Нека държавници, свещеници, учители и други нека всички да са поне половината от тях да са такива. Тъй само светът може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Нашето верую трябва да се измени. Едно време вярвах в идеали, светът не се оправи. Сега вярват в парите, няма да се оправи. Нито идеите, нито парите, нито силата, нито топовете - те са временни средства, те са потребни неща - но те не може да оправят света. Всичко е потребно, но трябва да имате един ум, който да е ръководен от Любовета. Като срещнеш един човек, да видиш едно същество, създадено от Бога, което Бог пратил на земята като такъв да се спогодите, да вършите Неговата Воля.

Та казвам: Вярвайте всички в светлите ваши братя, които идват при вас. Един от тях знаете, Той е Христос. Едни от тях са апостолите, светиите, те са служители. Има някои, които знаеха, евреите знаеха

Михаил, Гавраил, служители, висши същества, които отдавна са завършили своята еволюция. Сега някой, който ме слуша, ще каже: Ако е за знание да се състезаваме. Аз бих се състезавал със сегашното знание. Ако е за знание, едно от тия същества, за които ви говоря, знае повече, отколкото цялото човечество, повече знае. Едно от тия същества има много по-интересна история в своето развитие, отколкото цялото човечество. Турен на везните пред Божия поглед, седи по-високо, отколкото целия свят. Писанието казва, че Бог счита цялото човечество по-малко, отколкото един от тия духове. То е мярката. Като сравни цялото човечество с този светъл дух, върши Волята Божия много правилно, по-добре, отколкото цялото човечество. За Бога важи онзи, който може да извърши Неговата Воля съзнателно. Да извършим Неговата Воля е онова, което радва Бога. Той се радва в нас, когато сме готови като деца да извършим Неговата Воля. Ако знаем богатствата за в бъдеще, всички тия работи, цялата вечност седи пред нас. Той е приготвил неща, даже за които ние не сме сънували. Сега се изисква от вас вяра. За какво ще се безпокоите? Безпокоите се за дъщеря си. Защо? Безпокоите се за вашия мъж. Защо? Безпокоите се за България. Защо? Безпокоите се за управниците. Защо? Безпокоят се, че станали безверници. Защо? Че от де знаете, че сте безверници? Едно време един от големите пророци (на) Израил, казва: Господи, сам останах, всички избиха и моя живот изискват. Господ ме наказва. Че в Израил има още като него, които още не са подвили коляно пред ваала. Това е мощна сила. Знаете ли какво са? 7 хиляди? Един от тях се яви и очисти в една нощ от 50 000 от една армия. Един от тях, ако е толкова силен, че може за една нощ да избие 50 000, колко души изискват от тях, за да очистят цялото човечество. Не се изискват много. Силни са те не е количеството, но качеството.

Та казвам: Положете сега. Ха да не ви казвам положете, вярвайте в светлината, вярвайте в светлите духове, вярвайте в Любовта, вярвайте в Бога, вярвайте в тъмнината, вярвайте и в тъмните духове. Това трябва да го знаете. Те са добри служители. Най-после вярвайте в човешкия свят, вярвайте в хората. Бог е главата, ангелите са ръцете, черните духове са червата и стомахът, хората това са краката на битието. Това е целото битие, това е целият живот.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

5-та неделна беседа от Учителя,

гържана на 20 октомврий 1935 година, 10 ч.

Изгрев

ОМИХ СЕ И ГЛЕДАМ.

„Омих се и гледам“.

Отче наш. Бог е Любов.

Ще взема само няколко думи от 15-ти стих,
9-та глава от Ев. на Йоана. Духът Божи.

“И омих се и гледам”. Има два начина, два метода за работа в живота. Можеш да направиш работите много лесно и ще направиш хората мързеливи, лениви. Можеш да направиш работите много лесно и да направиш да обезсърдиш хората. Обаче съществува един среден метод, който нито е лесен, нито е мъчен. Опасността за хората от съвременната култура седи в това, че те мислят какво много знаят. Те мислят, че миналото поколение са знаели по-малко, отколкото днес хората знаят. В едно отношение са прави, но в друго отношение не са прави. Съгласен съм, че резултатите на миналото са се различавали от резултатите на настоящето. Но онези разумни сили, които са направили света в миналото. Те го направляват и днес. Разумните сили, които ръководят света, днес са едни и същи, каквито са били и в миналото. Едни и същи сили ръководят света, но резултатите само се различават. Ние казваме, че светските хора имат едно гледище, едно схващане за света, за живота, а религиозните - духовните хора, имат друго гледище. Това е само за възгледите им. Има светски вярвания, има и вярвания на религиозните хора. Има верую на безверието, има верую и на вярата. Верую на безлюбие то има, и верую на Любовта има. Много веруюта има в света. И всеки принадлежи към някое верую, или положително, или отрицателно. Това е само за изяснение, но има неща, които ние трябва да знаем. Запример, всички сте учили за светлината, за слънцето, за въздуха, за водата и за твърдата почва, без да разбирате, че седем десети от материалния /целия/ живот зависи от знанието на тези четири елемента: вода, въздух, светлина и земя. Остават само три десети, които не зависят от това знание. Запример, много пъти вие се оплаквате, че нямате едно здраво телосложение, но не знаете коя е причината за това. Причината на това слабо телосложение или на вашето болезнено състояние се дължи на факта, че или нямате достатъчно светлина, или че нямате достатъчно въздух, достатъчно вода или достатъчно храна.

Значи, нямате почва, върху която да се поставите. Тази е причината за вашите болезнени състояния. Лекарът ще определи, че вашата нервна система е отслабнала или че стомахът ви е разстроен и т. н. Това са само резултати, но кои са причините за тези резултати, не се знаят. След това лекарът ще ви даде няколко капки от някое лекарство и ще кажете, че ще оздравеете или че сте оздравели. Вие се самозаблуждавате. Вместо капките, които лекарът ви дава, може да ви даде в известна доза прана и с това да имате по-добри резултати. Запример, лекарът може да ви даде 50 грама домати, 60 грама моркови, 10 грама лук, 15 грама чисто дървено масло, 15 грама ситно нарязано зеле. Всичко това да се свари и да се изяде. Ако лекарът ви препоръча такава храна, всеки от вас ще започне да се смее, ще се хване за корема от смях, какво е това лекарство, каква е тази рецепта. Питам: Какво представя другото лекарство, което лекарът препоръчва? Той събрал по няколко грама от различни елементи и ги препоръчва на болния. В същност, вярата е, която помага. Ако вземете тази рецепта, вие ще оздравеете. Но нито в единия, нито в другия случай вие няма да имате полза. В същност, здравето на човека зависи от водата, от въздуха, от светлината, от храната, която приема от твърдата почва, от мястото, на което живее. Човек не може да бъде здрав, ако се намери отдолу, под едно силно подземно течение, под течението на някоя вода, която развива грамадно електричество. Човек не може да бъде здрав, ако постави главата си в това направление, по което тече тази вода. Имате една къща, но казвате: Не ми харесва тази къща, има нещо в нея, което ми създава известно неразположение. Има някакво течение отдолу. Причината за това е, че почвата, дето е построена тази къща, не е магнетично, но електрична. Като ставаш сутрин, усещаш се възбуден, имаш в организма си повече електричество, отколкото ти трябва, не знаеш де и как да го употребиш. И така ти се местиш от една къща в друга. Тъкмо се настаниш в една добра къща, но след време дойде господарят на къщата и ти казва: Хайде, изляз в друга къща, тази къща ми трябва. И най-после казваш: Така е, като няма човек своя къща! Но ако си направил своя къща, която струва 150 000 лева и после се окаже, че почвата, върху която е построена, е силно електрична и ти не можеш да живееш върху нея, какво ще направиш? Това са практически правила, които трябва да имате пред вид.

Сега вие ще разправяте какви са социалните условия, при които човек може да живее. Това не е лъжица за твоята уста. Социалните

въпроси, които хората разрешават, природата ги е разрешила, тя ги е оставила да се разпределят. Човек все трябва да даде нещо от себе си. Да делиш нещата, така не се разрешават социалните въпроси. Сега хората се натъкват на социалните въпроси и искат да ги разрешат, но те не могат да ги разрешат, докато те не знаят как да възприемат светлината. Ако не знаят как да дишат, как да възприемат въздуха, ако не знаят как да пият вода, ако не знаят как да се справят с почвата, върху която живеят или ако нямат почва, върху която да живеят.

В света съществуват два възгледа: Единият възглед е, че Бог създал всичко. Този възглед е на религиозните, на духовните хора. Другият възглед е материалистически, той е възглед на материалистите, които поддържат, че светът не е създаден както трябва, следователно ние трябва да го оправим. Ние трябва да го уреждаме. Това са двата възгледи, по които хората вървят. Но и едните, и другите не са сигурни в това, в което вярват. И едните вярват, и другите вярват. И едните са вярващи, и другите са вярващи. Ако приемем, че светът е създаден от Бога, той е създаден разумно, и ние трябва да приложим този план, който съществува в природата. Щом се съмняваме в този план, ние трябва да дойдем до едно друго противоречие. Хората се различават в своите възгледи, следствие на което между тях съществуват ред разногласия. Обаче това не значи, че светът не е създаден разумно. Светът е създаден разумно. Онези пък, които допускат, че светът не е създаден разумно, и искат да го оправят, те не знаят как да го създадат разумно. Те казват, че трябва да се приложи насилие - този да се обеси, онзи да се обеси. С хиляди години вече как бесят престъпниците, какви ли не наказания не се прилагат, но светът пак си е същ. Най-после казват: Този свят не може да се оправи. И те са прави. Наистина, докато хората мислят така, светът по никой начин няма да се оправи. В света все ще има едно разногласие. Сега не мислете, че аз ще ви кажа как ще се оправи светът. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, но искам само да ви дам едно изяснение на въпроса как може да се оправи вашият свят. Този свят ще бъде такъв, какъвто е създаден. Като говоря, че светът ще си остане такъв, какъвто /Липсва 4 стр./ ... ният, прав е и невежият. Но в какво отношение са прави? След това казвам: Крив е богатият, крив е и сиромашът. Крив е ученият, крив е и невежият. Крив е добрият, крив е и лошият. Но в какво отношение? Това са положения, които трябва да се обяснят. Ако богатият знае как да употреби своето богатство, аз го похвалявам. Богатството му е едно благо заради него, благо е и за

другите. Ако и сиромяхът разбира благото на своята сиромашия, и двамата са на правата страна. И сиромяхът е прав, и богатият е прав. Но ако сиромяхът не разбира своята сиромашия, и ако богатият не разбира своето богатство, и двамата са на кривата страна. Следователно, всеки сиромях е бил някога богат човек, който е изгубил своето богатство. И под богат човек разбирам всеки човек, който е пуснал своите средства в общия живот. Ние не разбираме онова богатство, което може да се натрупа за една-две години, но разбирам онова богатство, което човек събира в себе си с хиляди години. Този човек е оправил пътищата си. Та казвам: Тези възгледи, които сега възникват, те ще възникват. Разни възгледи може да възникват, но те са само методи, които за в бъдеще могат да бъдат само методи, плюс или един минус. От даден възглед вие или ще спечелите нещо, или ще изгубите. Те могат да бъдат или някаква придобивка за вас или някаква загуба. Не е въпросът какво аз мисля. Срещна един човек и мисля, че ще ми помогне. Срещам друг, но ни най-малко не мисля, че може да ми помогне. Нямам никаква надежда в този човек, но той ми помага. В дадения случай важи онова, което става, а не онова, което ние мислим, че може да стане, защото в света стават неща вън от нашите желания. Нещата не стават по нашите желания. И слънцето се движи не по нашето желание. Мога да ви наведа ред неща, които стават в света и все не по наше желание. Растенията растат не по наше желание, реките текат не по наше желание, ветровете веят не по наше желание. Много работи в света не стават така, както ние мислим. Както виждаме, случва се даже и в един дом, че синът не мисли като баща си, и дъщерята не мисли като майка си. И след това хората не могат да си обяснат причините за това нещо. Казват, че синът трябва да мяза на баща си, но това е възможно само когато бащата върви по прав път, по онези естествени линии в живота. Обаче там, дето се срещне най-малкото отклонение, синът не мяза вече на баща си. Той ще бъде при други условия поставен. Следователно този син ще мисли малко по друго яче от баща си. Неговите схващания и разбирания ще бъдат съвсем други. Не е лошо, че възгледите на хората се различават.

Сега ще дам едно определение на богатството и на сиромашията, както и на другите положения в живота. Богатството представя разнообразието в живота. Сиромашията - еднообразието. Учеността, това е разнообразието в живота, невежеството, това е еднообразието. Грешният, разточителният живот на човека, това е еднообразието в

живота, добрият живот, това е разнообразието. Еднообразните неща в живота винаги произвеждат слабостите. Щом станеш еднообразен, ти ще отслабнеш. Вие може да направите каквито щете опити в това направление. Да допустнем, че вие имате една разнообразна идея - искате да помогнете на хората във всяко едно отношение. Един ден си казвате: Защо ми трябва да се ангажирам с хората! Трябва да мисля само за себе си. В който ден започнете да мислите само за себе си, вие постепенно деградирате и се намирате в положението на онзи клон, който започва да казва: Защо ми трябва да мисля за цялото дърво. Не мога ли да мисля само за себе си? Аз ще работя само за себе си, ще бъда свободен. Какво ще става с другите клонища, той не иска да знае. Не е така! Ако клонищата един след друг започнат да изсъхват, и самото дърво ще започне да изсъхва, защото соковете идат от едно и също място. Вие трябва да разсъждавате правилно. Богатите хора са кандидати за сиромаси и сиромасите са кандидати за богати. Учените хора са кандидати за невежеството и невежите са кандидати за учени хора. Добрите хора са кандидати за лоши и лошите хора са кандидати за добри. Защо? - Ако доброто, което човек има в себе си, не знае как да го употреби, не знае как да се ползува от него, с това добро той ще слезе долу и ще стане кандидат за лош човек. Лошото в човека седи в това как той постъпва. Според постъпките на човека се определя лошото или доброто в него. Сега нашата цел не е да защитаваме или да отричаме възгледите на хората. Всеки трябва да има свои възгледи. Каквито и да са възгледите на хората, това е тяхна работа. Всеки може да мисли както иска. Той сам ще си носи последствията. Обаче има едни възгледи в природата, както и в целокупния живот, които са еднакви за всички, и тези възгледи именно всеки трябва да защитава. Има един морал, който е еднакъв за всички. Във всяко друго отношение моралните правила, за повдигане на човечеството, се различават. Богатският син може да се възпитава по един начин, а сиромашкият син може да се възпитава по друг начин. Но в резултатите ще има ли някакво различие? Важно е какви ще бъдат крайните резултати. За това се изисква едно учение днес. За това човек трябва да прави ред научни изследвания и наблюдения. Не е въпрос какво са писали разни автори, или какво е писано в еди-кой си роман. Ето всички хора казват, че трябва да живеем братски помежду си, а при това не живеят братски. Ние казваме, че хората трябва да бъдат вегетарианци, а повечето са месоядци. Ето повечето същества, повечето риби в морето са месоядци. Всички се

гълтат едни други. Много малко риби и то повечето от нисшите са вегетарианци. Рибите една друга се гълтат. По-голямата риба ще глътне по-малката. Друга по-голяма ще глътне първата. А трета по-голяма ще глътне и трите. Като хванете една голяма риба и разтворите корема ѝ, ще видите, че тя е нагълтала друга риба, която пък е нагълтала по-малка от себе си. Най-голямата е нагълтала и трите. Как ще разрешите този въпрос, кажете ми сега? Малката рибка, която е нагълтала още по-малка от себе си, мисли, че е уредила живота си. Дойде друга, нагълта и нея. Втората мисли, че е уредила работите си. Дойде най-голямата, нагълта и двете, и тя мисли, че е уредила работите си. Но най-после дойде човекът със своята мрежа, хване най-голямата риба, извади я вън от водата, разпори корема ѝ, изважда двете по-малки и остава най-голямата. Той счита, че малките не са за работа, изхвърля ги навън, а оставя най-голямата, като счита, че тя само влиза в работа. Но и тази риба не си е уредила работите. И растенията, които мислят, че са уредили работите си, дохождат хората и започват да ги сечат. Но има един закон, едно право, което защитава дърветата. Учените хора дават вече отзвук на това право, че не трябва да се секат безразборно горите. В Америка има случаи дето хиляди декари гори са изсечени от самите американци. На места те са запалвали цели декари гори, за да направят място за населението. Обаче сега в Америка се виждат лошите последствия от изсичането на тия гори. Почвата не е добре уредена, явяват се бури, червен вятър, разни урагани. И след всичко това, американците дойдоха до убеждението, че друго яче могло да се постъпи с горите. Не само това, но с изсичането на горите те пострадаха и органически. Тяхната нервна система се разклати. Не само това, но явяват се и много болести. Всички европейци, които отиват в Америка, забелязват, че гърдите им се сплескват, изгубват своята дълбочина. Те страдат и в чувствата си. В резултат на това всички учени хора поддържат, че трябва да се правят много упражнения. Мнозина поддържат, че това се дължи на особени микроби. Не, причината за това е, че американците живеят в крайности. Американците са много активни, те прилагат всичко, но има много системи, които нямат никакво приложение. В хигиенично отношение те са много непоследователни. Ако отидите зимно време на някоя вечеринка или забава в Америка, ще се намерите в чудо. Там ще ви предложат една чиния ледено от 150 грама, а след него ще ви поднесат една чиния горещо кафе от 250 грама. И като погледнете тия американци, всичките им зъби са позлатени,

нямат здрав зъб в устата си. При тези резки промени от студено на топло, пропуква се глечта. Много от тях страдат от диспепсия. Знаете ли каква болест е диспепсията? То е едно много тежко състояние. Който страда от диспепсия, изпада в много лошо състояние, в ипохондрия, не му се живее, не може да спи, лоши сънища го безпокоят, всичко се обръща с главата надолу. Това състояние аз наричам разстройство на симпатичната нервна система. То не е от зла воля. Някои американски психолози обясняват тези лоши състояния до известна степен на безразборното изстребление на индийците, които са дошли в Америка. И тези духове на убитите си отмъщават. Това не са научни факти, това са само твърдения, това са само възгледи. В едно отношение американците са много чисти, те пазят голяма хигиена в своя живот, но от друга страна са много големи месоядци. В сравнение с тях българинът е вегетарианец. Те по три пъти на ден ядат месо. Ще вземат един голям бут от шест килограма, ще го опекат на пържоли и ще те питат как искаш да бъдат опечени - по-сурови или по-опечени. В средата е порохав, а навътре е съвсем недопечен. Та от която част искате, оттам ще ви дадат. Това е едно голямо неразбиране. Като дойдете в България, тук пък има друго неразбиране. Като дойдете до религиозните хора, те казват, че Господ ще оправи света. Тогава, ако Господ оправи света, той ще ви заповядва. Той казва: Ако ти не възприемеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество въздух в дробовете си, който ще внесе необходимата енергия за обмяна на организма, ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество вода в организма си, която да стане проводник на живота, ти ще пострадаш. И най-последно, ако ти нямаш достатъчно твърда материя в организма си, която да прави тялото ти устойчиво, ти ще пострадаш. Някой път костите на зъбите се рушат. Най-устойчива е тази материя, от която е създадена нервната система. От какво зависи устройството на нервната система? От това как е създадено тялото, от мислите, от чувствата и от постъпките на човека. Каквито са мислите, каквито са чувствата, каквито са постъпките на човека, такова е и неговото тяло. Ако човек има в организма си повече желязо, отколкото трябва или повече злато, или повече сребро, или повече мед, това ще се отрази неблагоприятно върху неговия организъм. Има точно определена пропорция на елементите, които се срещат в човешкия организъм. Те са точно разпределени. В

организъма има около 70-80 елемента, които са правилно разпределени. Тия елементи се намират в съединено състояние. Понякога има в организъма на човека елементи, които действуват разрушително. Някои се оплакват, че страдат от сърдцебиене, че сърдцето му силно биело. Той не знае причината на това сърдцебиене. Понякога сърдцебиенето се дължи на излишно количество електричество или магнетизъм в организъма на човека. Понякога стават неправилни химически процеси, които така също се отразяват зле върху организъма. Когато пък в стомаха на човека влиза въздух или някакви въздухообразни вещества, тогава става едно разширение, което наляга върху диафрагмата, тя пък наляга върху дробовете, които натискат върху сърдцето. Тогава сърдцето не може да бие правилно, явява се сърдцебиене. След това трябва да се възстанови неговата дейтелност, да се създаде нормалният ход на нещата. Газовете в стомаха са отровни, вредни са и по този начин го разяждат, разстройват го. Следователно в стомаха трябва да има колкото може по-малко газове. Въздухът в дробовете е на място, но в стомаха е вреден. Какво правят хората? - Като се хранят, те отварят много устата си и заедно с храната внасят известно количество въздух и в стомаха си. Заедно с хляба вкарват и въздух. Но като влезе в стомаха, въздухът натиска на стените му, разширява се, обтяга стомаха и по този начин пречи на неговата правилна дейтелност. И затова като гълта, човек трябва да изпъди всичкия въздух навън и да остави в стомаха само приетата храна. Не че абсолютно може да се освободите от въздуха, който е в храната, но като поставите в ума си идеята за правилно хранене, да можете по възможност по-малко въздух да вкарвате в стомаха си. А вие бързате като ядете и не мислите за въздуха, който отправяте в стомаха си. Ще кажете, че това е идейно ядене. Не, тези работи не са идейни, те имат своето практическо приложение. Ще кажете може би, че този въпрос за яденето не е идеен. Вие не знаете как да ядете, а ще говорите за своето верою. Говорите за вашето верою, но вашето верою не помага. Ако ти не знаеш как да гледаш, как да дишаш, ако не знаеш как да пиеш вода, и ако не знаеш как да се храниш, ти не можеш да бъдеш щастлив. От тези четири неща зависи вашето щастие. Най-първо вие възприемате от живота. Чрез светлината вие се възпитавате. Чрез светлината вие възприемате най-чистите възприятия от външния свят. Най-първо като мине светлината през твоите очи, ти не гледай онова, което човек е направил, но погледни на онова, което Бог е създал: Погледни на синьото небе, погледни на онези хубави облаци горе.

погледни на планините, погледни как хубаво се движат облаците. Погледни на всичко Божествено. А после погледни на онези къщи, на онези картини, които художникът е рисувал. Като видиш всички хубави неща, благодари на Бога, че ти е дал очи да виждаш и да четеш по тия хубави образи. Като дойде светлината, благодари на Бога и помисли малко върху ония блага, които светлината е донесла до твоите очи. Нека се изпълне душата ти с благодарност за ония блага, които светлината е донесла. Вие седите и търсите щастието си другаде, дето го няма. Къде ще го търсите? Вън от очите си ли ще търсите своето щастие? Ако ти знаеш как да гледаш и ако ти знаеш как да използваш това, което си възприел с очите си, ти ще намериш своето щастие. Като възприемеш светлината отвън, после ще изпращаш друга светлина навън и от тази светлина именно ще зависи твоето бъдеще. От светлината, която излиза от твоите очи, от отражението, което изпратиш навън, ще зависи твоето щастие. Когато един човек те погледне както трябва, той изпраща нещо към тебе, и ти казваш: Колко мил поглед! Като те погледне този човек, той иска да каже: От изобилието, което Бог ми е дал, изпращам и на тебе. Много хора са скържави на тази светлина. Като погледне, той се намуси, свие очите си, скържав е този човек. Той не иска да изпрати един поглед, да не го познаят, какъв е вътре в себе си. Какво има от това? Нека хората ви познаят, че сте приели изобилно от светлината. Даром сте приели, даром давайте! И после като изпратите всичко, пак ще възприемете. Като дойде светлината, онова богатство пак започва да тече. Някой казва: Не зная защо Господ ми е дал тези очи. Да гледам ли само? Кога гледат повечето хора? Те гледат, за да вземат от тук - оттам. Че те са взели вече, какво им трябва още? Бъдещето на човека зависи от милия поглед, който могат да дадат някому. Бъдещето на човека не зависи от това, което взима, но от това, което дава. Някой хвърли един мил поглед някому и другият, който го е възприел, казва: Този човек ми изпрати такъв мил поглед, че никога няма да го забравя! Ето десет години минаха вече и аз не съм забравил този поглед. Един млад момък ми разправяше следното: Една стара баба, 70-80-годишна ми даде един ден такъв мил поглед, че никога няма да я забравя. Ако беше млада мома, непременно щях да се оженя за нея. Не зная дали младите моми могат да изпращат такъв мил поглед. И си казах на себе си: Защо тази баба не беше по-млада! Като ме погледна, съвършено изчезна нейната старост. Казвам на този момък: Ти отиде далеч. Благодари, че таз баба беше стара. Ако беше

млада, тя щеше да бъде много скържева, щеше скържево да те погледне. Тя ще те погледне страхливо. Тя се страхува да не я оберат. Старата баба е много щедра, тя казва: Синко, аз не се боя, богата съм, щедро давам.

Мнозина казват: Каква трябва да бъде нашата обхода? Казват, че е писано. Какво е писано? Какво е писал Соломон? Че кое е най-ценното в Соломона? - Най-ценното в Соломона беше неговата мъдрост. При един случай той отсъди много добре. И Соломон прие мъдростта. Бог му се яви и му каза, че ще му даде знание и мъдрост. И наистина, Той му даде знание и мъдрост. Сега аз искам да се спра малко върху Соломона. Върху неговия живот. Животът на Соломона има две страни. Едни много критикуват Соломона, казват, че имал много жени. Колко жени имал? Той имал 300 жени и 900 наложници. Всичко 1200. При това той бил окултист. Значи 12 зодии. Той турил на всяка зодия по сто жени. Що е жената? От окултно гледище вие много плитко разглеждате въпросите. Соломон е събрал една магнетическа сила. Отношението е едно към сто или едно към хиляда. Това представят 12-те зодии. Той е турил сто жени в запас. В прав смисъл зад всяка зодия има по 90 градуса. Тези 90 градуса представят всички възможности, с които човек в даден момент може да възприеме светлината. Значи той си е послужил с един ъгъл, от 90 градуса. Това са окултни изчисления, с които Соломон е искал да намери едно отношение. Колко жени трябва да има човек, за да намери една, с която да може да живее? Значи всички тия жени са били все кандидатки, за които Соломон е могъл да се жени. Но той не се е оженил за всички. Първите триста са били приети за редовни ученички, а останалите 900 са били кандидатки за ученички. Той ги изпитал всички колко от тях могат да му хвърлят по един мил поглед. И между всички тия 1200 жени, той не е могъл да намери нито една, която може да му даде един мил поглед. Един ден видял, че загазил много, той се отчаел, чудил се какво ще ги прави, как ще ги върне на бащите им. Защото всички били все кандидатки за царкини. Всички дошли при него с подаръци, да му се представят като кандидатки. Не е лошо това, но как ще ги върне назад? Според едно предание като загазил много, Соломон се обърнал с молитва към Господа, да му помогне по някакъв начин да се освободи от тези жени. Той се оплаквал, че съвсем се оплел в живота и не знае как да се освободи. Един ден като се разхождал така отчаен, срещнал една млада, красива овчарка - сунамка, която му дала този поглед, който търсил. Веднага сърдцето му мръднало.

За тази сунамка той написал цял роман: "Песен на песните". Той ѝ предложил да дойде в двореца да живее с него, но тя му отказала. Казала му, че неговият дворец не е построен така, както се е научила да живее. Неговият дворец не е като небето, под което тя живее. С нищо аз не искам да заместя този дом, в който живея, нито благата ти искам. И след това му казала: Ти имаш много добър, отличен ум, но сърдцето ти е лошо. Сърдцето ти не е на място. От тогава започва реформирането на Соломона. В него става цял преврат. За да се поправи, той започва с притчи. След тази среща, той написал: "Песен на песните", притчите. Той си казал: С притчи работа не става, но трябва приложение. Сунамката го питала: Какво искаш от мене? Какво виде особено в мене? Той ѝ казал: В погледа ти имаше нещо особено. Ти ми даде такъв поглед, какъвто никъде и никога до сега не съм срещал. Този поглед представя общение на душите, които се разбират. Тогава тя му казала: Ти не можеш да бъдеш свободен човек, докато сърдцето ти не е свободно. Ако ти искаш да ме имаш както другите жени, аз нямам нужда от такъв мъж, нямам нужда от мъж. Много жени имаш кандидатки да се женят за тебе. - Да, но аз имам нужда от такава жена! Казвам: Тази е вътрешната драма. Понякога ние искаме Божественото в нас да се ожени за нас. По този начин ние искаме да се осигурим. - Няма го майсторът! Вие ще срещнете тази сунамка, тя ще ви хвърли този поглед, но с нищо не можете да я подкупите. Вие с нищо не можете да подкупите един човек, който вярва в Божественото. Докато ви подкупват, че като влезете в една или в друга църква или в едно или друго общество, ще влезете в небето, вие не сте човек, който вярва в Божественото. Вие сте подкупени вече. Божественото с нищо не се подкупва! Ако ти бягаши и влезеш някъде, веднага ще ти кажат: Ела с нас! Не, ти няма да се подкупваш, нищо повече! Бог, Който изпраща светлина, показва пътя, по който трябва да живееш и да слушаш неговите заповеди. Ако отвътре го слушаш и знаеш как да изпращаш светлината, ти ще знаеш как да изпращаш своя поглед и ще уредиш своите работи, ще създадеш една хубава връзка с хората. Първо трябва да създадеш тази връзка. Ако създадеш тази връзка, аз наричам това служение на Бога. И наистина ти може да създадеш тази връзка, само когато служиш на Бога. И Писанието казва: Когато пътищата на хората са благоугодни на Бога, Той ги примирява с всичките им врагове, т. е. с онези, които му враждуват. Има хора, които не ти враждуват. Може да не ти са приятни, но не враждуват с тебе. Те не могат да се нарекат твои врагове. С враговете ти непременно трябва

да те примири Господ, за да се оправят пътищата ти. Само Бог е в състояние да те ръководи в пътя ти. Ставаш сутрин, не си разположен, намираш живота безсмислен, не намираш никаква светлина наоколо си. Гледаш на хората, не намираш никакъв смисъл в техния живот. Всички хора те гледат накриво. Имаш жена, имаш деца, имаш синове и дъщери, но нищо не ти хваща око. Има нещо, което липсва на човека. Какво му липсва? - Той не е възприел онази светлина, която му е нужна. Ще кажете, че с насилие трябва да си послужите. - С насилие работите не стават.

Сега не схващайте нещата криво. Аз не се занимавам със сегашния ви живот. Сегашният ви живот е резултат на онези възгледи, които сте имали в миналото. Резултатът си е резултат. Аз ще третирам онова, което е сега. Аз ще третирам онова, което за в бъдеще ще дойде. То е съвсем друго. И настоящето си има своите добри страни. И то си носи своите добри страни, своите опитности, но ако искате да разберете живота за в бъдеще и ако искате да го преустроите, преустрояването ще стане по друг начин и по други методи от тези, с които днес си служите.

Казвам: Възпитанието трябва по друг начин да стане и да започне. Да допустнем, че някои от вас го направят днес учител. Как би постъпил с учениците си? Като съм правил своите изследвания, посещавал съм много училища, и навсякъде виждам как учителите се оплакват от учениците си. Те бият, мърмрят, наказват учениците си, но въпреки това не могат да внесат никакъв порядък. Ако бях учител, щях да имам едно пиано на разположение. И трябва ми само четире ноти, за да внеса ред и порядък между учениците си: Слушайте деца! И ще започна да пея нотите: до, ми, сол и горно до. Ще разделя думите: Слушайте деца на срички и на всяка сричка ще приложа съответния тон: до, ми, сол, до. Ще попея пет минути и след това ще започна работата си. Като се раздвижат, като започнат да немируват, пак ще им попея. С това ще се внесе в децата едно разпаложение, и няма да се тревожа. Ако пък бях къщница и чаках мъжа си, който иде нещо разгневен, пак ще седна пред пианото и ще започна да пея със същите тонове: до, ми, сол, до с думите - добре дошел! Като чуе това, той веднага ще измени разположението си, ще каже: Хайде, изпей ми това още веднаж! Като му пея три пъти, той ще се разположи. Тогава ще му сложа ядене и ще ядем сладко. Така се разрешават въпросите. Аз не съм за социалните въпроси, но казвам: Има един естествен път, по който социалните въпроси могат да се

разрешат. Те са разрешени вече. Ако някой от вас би влязъл във висшите святове, той би видял как живеят там съществата и как възпитават децата си. Вие трябва да влезете в свят по-възвишен от вас, за да видите как възпитават там децата. Ако влезете в рибия свят, какво ще видите? Ще кажете, че светът е такъв: Представете си, че рибите са като хората. Те хвърлят яйцата си на брега или ги заравят в пясъка и не се грижат за тях. Една риба хвърля годишно около 300 000 яйца и ги оставя на произвола на съдбата.

Един наш приятел придава една приказка за костенурката и за пъдпъдъка. Костенурката кани един ден пъдпъдъка на гости при себе си. Той казва: Не мога да дойда, защото имам яйца, които мътят. Защо си толкова глупав! Виж, аз моите яйца заравям в земята и слънцето ги измътва. Пъдпъдъкът отговори: Онова, което земята измътва, по земята пълзи, а онова, което аз измътвам, хвърчи. Наистина онова, което земята измътва, пълзи. Онова, което ти измътваш, нагоре хвърчи. Това е Божественото. Тогава костенурката въздъхнала и тръгнала по своя път. Ако отидете при рибите, там по 300 хиляди ги изхвърля майката и имената им не знае. Досега никоя риба не знае имената на децата си. Какъв ще бъде светът, ако ние държим лекции на рибите, че всяка майка трябва да познава децата си и да знае имената им? Колко хиляди години ще вземе на рибата, докато се запознае с децата си и да им шета? Като отидете дома си, направете изчисление. Понякога човек трябва да се върне назад. Един ден, когато рибата стане човек, тя ще каже: Не ми трябва толкова много деца. Едно, две деца ми са достатъчни. Излишни ми са 300 хиляди деца, не е в многото, но в малкото. Едно дете да е, но на свят да е, отколкото хиляди да измътва земята.

Казвате: Де е онзи свят? - Горе е. Не е много далеч. Няколко километри нагоре е. Къде е рибият свят? Рибата пита: Де са хората? Тя не ги вижда. - Вън от вас са те. Те живеят в една среда по-рядка от водата. - Ами дишат ли и те като нас? Следователно има същества, които седят и по-високо от хората. Те не дишат въздух, но дишат етер. Рибите дишат с хриле, хората дишат с дробове, а има същества по-високостоящи от хората, които дишат с особени органи, т. е. те дишат чрез своите чувства или чрез своята симпатична нервна система. Те не дишат с дробове, но със своя слънчев възел. Та когато казваме, че човек трябва да живее правилно, ние имаме пред вид, че той трябва да започне още сега да се учи да диша със своята симпатична нервна система.

Защото като мине през физическия свят, той ще навлезе в полуфизическия свят, в свят, дето ще престане да диша с дробовете си. Той ще диша чрез чувствата си. Та когато обичате, вие развивате своите бъдещи дихателни органи. Ако не обичате, вашата бъдеща дихателна система ще остане неразвита. В това седи вашето нещастие. Ето защо има смисъл да обичаш и да бъдеш добър. Всичко това ще стане причина за развиване на онези органи, които са сега в зачатък. Както едно време са били зачатъчно състояние, нашите дробове, така сега нашата симпатична нервна система е зачатък на бъдещите дихателни органи. За в бъдеще дробовете ще се изменят и ние ще дишаме по друг начин.

Сега новата философия седи в това, че нещата ще придобият друг смисъл. Тогава ще мислите дали това е вярно или не. Вие можете да се съмнявате, а можете и да вярвате. Това нищо няма да ви ползува. За мене това е безразлично. Всеки от вас в пет минути може да провери дали говоря истината или не. И за мен пет минути са достатъчни да проверя дали вие сте възприели това, което говоря или не сте го възприели. Ако вие сте възприели нещата и влезете в хармония с цялото и станете уд от цялото, вие ще станете проводник на Божествените истини. Като ви говоря за светлината, аз ви говоря като едно благо, което Бог е създал, но има една опасност криво да разберете това, което можете да разберете, то е в приложението на светлината. И от най-стари времена и до сега светлината внася в човека един мек магнетически поглед. Сега да го обясня по-добре. В природата има една постоянна обмяна. Тази обмяна става и със светлината, и с въздуха, който хората възприемат. Това е вторият метод - методът на светлината, Божественият метод. Въздухът служи за емблем. Най-първо чрез дробовете си човек ще възприеме чистия въздух. Като влезе в организма, той ще окисли кръвта, ще я пречисти. И после отново ще излезе навън, като нечист въздух. Значи, каквото приеме чрез дробовете си, нищо от него няма да се задържи, ще се изхвърли навън и тогава дробовете ще останат свършено празни. След това ще настъпи вторият момент: Възприемане на чист въздух, и отново изхвърлянето му навън като нечист. Така ще се отплатите за това, което сте приели от въздуха. Има много системи за дишането, много правилни и неправилни. Всички методи за дишането са хубави, но в тях липсва един съществен елемент. Има наука за дишане на индусите, но и в нея липсва нещо. В него липсва волевото дишане. Този метод на индусите е придружен с големи противоречия: Големи печалби има, но и големи

загуби. В този начин на дишане стават големи кризи. Тези методи са упражнявани от индусите с хиляди години, вследствие на което те имат големи постижения. Каквито и колкото да са добри тези методи, те не са добри за европейците. Те дават големи жертви. Европейците нямат преживяванията на индусите. Един метод за дишането е следният: След като приемете в дробовете си чистия въздух, и го задържите 15-20-30 секунди, трябва да кажете в себе си положителните думи: Господи, заради голямото благо, което си ми дал, аз съм готов да изпълня Твоята Воля. Тези трептения, които излизат чрез въздуха, отиват в пространството и се хроникират. И това, което си приел от въздуха, образува се една реакция. И тогава приетата сила от въздуха се нагажда в организъма. И съществата от другия свят като ви слушат и те ще възприемат тази формула, която за тях е едно благо. Тъй щото едновременно с вас и те ще приемат благо от въздуха. Не само един път трябва да казваш тези думи, но колкото пъти дишаш през деня, все трябва да си служиш с някоя формула. Няколко формули трябва да употребява човек при дишането. С дишането човек може да се освободи от всякакво тягостно състояние. Още какво можете да кажете като дишате: Господи, аз се радвам и скърбя заедно с тези, които се радват и скърбят и аз ще бъда едно с тях. Ако не си ял три деня, започни да дишаш и кажи: Господи, благодаря ти, че не съм ял три деня, за да имам възможност да мисля повече и по-правилно за Тебе. Иначе, като се нахраните много, става ви тежко. Тъй щото като гладувате, имате възможност да мислите по-често за Господа. Като погладуваш известно време с благодарност, ще дойде някой добър човек при тебе с книга в ръка, в която е завил хляб. Той е изпратен от Бога да ти донесе Неговото благословение. Ти ще се ръкуваш с него, ще се запознаеш и ще благодариш за благо, което ти носи. Той ще ти донесе хляб, а заедно с това ще ти остави и нещо от себе си. Какво лошо има в глада? Ако не бяхте постили няколко деня, този добър човек нямаше да дойде при вас. Вие нищо не сте изгубили, но сте придобили нещо - запознали сте се с един добър човек. Ако една дървеница може да пости по шест месеца, защо човек да не може поне три деня да пости? Като пости, дървеницата става светица. Като е постила, като я погледнете, от единия до другия край, тя свети, станала е прозрачна. Като се наяде, отново потъмнее, отново дървеница става. И паякът също така може да пости с месеци. Той седи спокойно, с голямо търпение, дано се хване нещо в мрежата му. Казва: Каквото Господ даде! Само хората като постят 24 часа или

три деня, казват: Гладни ще умрем! Това не е постене. Като постиш три деня, през това време ще дишаш свободно, ще възприемаш въздух. Чрез въздуха ти можеш свободно да възприемаш достатъчно количество хранителна енергия. Един руски биолог сега прави свои научни изследвания малко фантастични, вследствие на което някои учени му възразяват. Той изследвал кръвта на хората, които са гладували 5-6 деня и след това изследвал кръвта на сития. Тогава той взел малко от кръвта на наситения и пръснал в кръвта на гладния. Не се минало много време и гладният усетил вливане на енергия в организъма си. Това става днес в Съветска Русия, дето хората не са духовни, а материалисти. Тъй щото, ако дойде при вас един гладен човек, ти ще нацъркаш малко от кръвта си в неговата и този човек ще се почувствува сит, доволен. Това не може да става всякога, но по този начин ще можете да влезете в положението на гладния и ще можете да го задоволите. Всеки човек, който е готов да ви даде капка кръв от себе си, той ще е готов да се пожертвува за вас, той ще е готов да ви даде и един самун хляб.

Съвременните хора са се обезверили. Безверието е глад - вярата е ситост. Любовта е едно наситено състояние, безлюбието е вътрешен глад, сиромашия. При безлюбието човек може да се нахране само с Любов. Тази Любов ще мине първо през въздуха, а въздухът е в състояние да направи всичко в човека. Той ще ти даде права мисъл. Като приемеш тази права мисъл, ти ще я проектираш в пространството. Ако изпратиш, ако проектираш тази мисъл до един човек, който е гладувал няколко деня, той ще се насити. Някой е гладен, седи, безпокои се. Няма какво да се безпокои. Нека влезе в станцията си, нека изпрати своята мисъл в пространството и ще види, че след малко време той ще получи чрез въздуха една успокоителна, бодра, хранителна мисъл и ще се насити. Тази мисъл е изпратена от някой добър, подигнат човек. Детето дойде в къщи и казва на майка си: Мамо, гладен съм. Кой от вас като детето се е отправил с мисълта си към Бога и е казал, че е гладен? - Вие отивате при Господа гневни и казвате, че сте гладни. Но при това положение не получавате никакъв отговор. Вие трябва да знаете, че гладът има свое предназначение. Гладът е вътрешен стремеж! Той е мощна сила, която подтиква хората да направят нещо добро. Ако не знае как да направи доброто, той ще направи зло. Ако не знаеш как да употребиш Любовта, от незнанието си ти ще направиш зло. Всичкото зло в света се дължи на факта, че не знаем как да употребим благата,

които ни са дадени. Тази е единствената причина за злото. С едно парче хляб, ти може да затикнеш дихателното гърло на човека и да го задушиш. Със сто грама вода ти можеш да задавиш човека. Човек не е просто същество. Ти искаш да обичаш един човек, но същевременно у вас стават известни реакции, които запушват дихателната система на душата ти, на чувствата ти. Това наричат подпушване на чувствата или подпушване на симпатичната нервна система, на слънчевия възел в човека. При това положение в човека става цяла пертурбация. Следователно, няма да обичате много, няма да се лакомите. Ще обичате по малко, постепенно ще давате. И като ви обичат, пак ще кажете: Давай ми по малко! Няма защо да бърза човек. Той с векове, с хиляди години има да проявява своята Любов. Не трябва изведнаж да я прояви. Ако изведнаж проявите всичката си Любов към някой човек, вие може да го удушите. Мога да ви приведа ред примери в това отношение из живота. Всички онези майки и бащи, които са дали изобилно своите чувства на децата си, в стари години са пожънали плодовете на тази Любов. Последствията на тази тяхна Любов са били всякога лоши. Не само това, но органите на тяхната духовна натура са били вече подпушени. В децата е ставало известно натрупване и те са започнали да мислят съвсем физически. Детето е започнало да гледа на баща си като на обикновен човек. И тогава то е казвало: И друг може да ми бъде баща. То е започнало да гледа и на майка си като на обикновен човек и е казвало: И друга може да ми бъде майка. Не, на земята друга не може да му бъде майка, нито друг да му бъде баща. Точно определено е коя може да му бъде майка и кой може да му бъде баща. Аз не говоря за Бога като за ваш баща. Ако вие познавате Бога като ваш баща, вие ще познавате и своя баща като негов заместник, и тази майка е негова заместница. Казвате: Тази не е моя майка. Щом Бог ти я дал, ти ще я зачиташ заради Любовта си към Бога. За времето, докато си на земята, ти ще я признаваш за своя майка. Ако тя те пита какво ще ти бъде в другия живот, ти ще кажеш: За другия живот не зная какво ще ми бъдеш. В този живот си моя майка, а за другия - не зная. В другия живот може да ми бъдеш или сестра, или брат. Какво означава думата майка? Чрез тази майка Бог ти е дал някои неща, които други никой не може да ти ги даде. Чрез майката Бог дава на децата, на хората най-добрия ум. Чрез бащата Той дава на хората най-доброто сърдце. Мъжът предава на синовете си и на дъщерите си най-доброто сърдце. Жената предава на синовете си и на дъщерите си най-добрия ум. Когато някой иска малко ум, той трябва да отиде при

майка си, тя ще му даде най-добрия ум. Затова именно е почитана майката. Ако детето почне да не вярва в майка си, неговият ум ще се обезвери, и постепенно ще почне да отслабва. Когато почвата отдолу отслабне и растенията отслабват. Ако почвата отдолу почне да се усилва и растенията се усилят. Ако твоята майка умствено се усилва и твоят ум ще се усили. Ако сърдцето на твоя баща почне да се усилва и твоето сърдце ще почне да се усилва. Затова е казано: Почитай баща си и майка си! Почитай майка си заради добрия ум в нея. Почитай брата си и сестра си, които се раждат заедно с тебе, защото те ще допринесат нещо за усиляване на твоята физическа сила. Това е домът от физическо гледище, а също така и от гледището на онези мистици от школата на възпитанието на дома.

Та казвам: Като дишате вие ще гледате да се свържете с онзи възвишен свят, ще мислите за съществата от този свят, които дишат не чрез дробовете, както хората, не чрез хрилете, както рибите, но чрез нови органи, които възприемат етера от въздуха. Вие се нуждаете от етер. Етерът е най-чистата материя, която човек може да изсмуче от въздуха. Този етер представя жизнения елексир. Но ако вие не можете да се свържете с тия същества, които възприемат етера от въздуха, дишането не е правилно.

Сега да оставим какво мислят хората. Вие, които вървите по пътя на окултизма, трябва да се научите да дишате правилно. Онзи свят трябва да ви бъде така ясен, и всяка година да имате поне по едно писмо от онзи свят. Всеки от вас да има поне по един познат от онзи свят. Когато се говори за онзи свят, вие мислите, че за да отиде там, той трябва да се излъчи. Не, има един естествен начин, по който човек може да отиде в другия свят. На човека се позволява поне един път в годината да посети онзи свят. Дава му се един месец отпуск да отиде на онзи свят, да прекара това време там и после пак да се върне на земята и да започне работата си. Нали същото става и със затворите на земята? Когато някой затворник прекара дълго време в затвора и покаже пред всички свои началници, че е започнал да се изправя, да подобрява живота си, те придобиват доверие в него и затова от време на време го пускат за един ден в града да се поразходи, да си направи някакви покупки и вечерта пак да се върне. Този човек има право вече да излиза. Така и всеки човек има право поне един месец да прекара в онзи свят и после да се върне на земята да продължи работата си. С този човек вече е станала някаква промяна.

Ще ви приведа един пример за едно посещение в онзи свят. Това ми разправяше един познат, началник в Чирпан, няма да кажа името му. Той имал само майка, която много обичал. Една слабост, която имал, била тази, че обичал много да партизанствува. Като дохождало въпрос до партизанщина, той не могъл вече да се самовлада. Един ден майка му заболяла и се принесла цели три дена в онзи свят. Като се върнала от там, казала на сина си: Синко, след един месец ще замина за онзи свят, трябва да се приготвиш за това. Като я слушах да говори така, аз си мислех, че е малко занесена. Казах си: Нищо, стара жена е, няма защо да ѝ се държи смятка за това. В същност тя не беше стара. Едва имаше 45-50 години. Наистина след един месец майка ми ме извика и ми каза: Синко, заминавам днес за онзи свят. Докато се разбере какво иска да ми каже, тя умря. Погребахме я, но аз изживях голяма скръб и отчаяние. Цели три месеци се затворих в къщи и прекарах само в плач. Никъде не излизах. Една вечер сънувам, че майка ми иде при мене и ми казва: Слушай, не искам да ме поиш със сълзите си. Аз искам да живееш един чист живот, да живееш по Бога и да се откажеш от това твое партизанство. Не искам повече да ме безпокоиш с твоите плачове. Да се облечеш хубаво, чисто и да излезеш между хората! Така иска Бог да се живее. Като станах сутринта, облякох се добре и излязох между хората. От този момент се убедих, че съществува друг свят. Сега и всички вие може да кажете, че умът на този човек е малко мръднал.

Казвам: Използвайте условията за онази вътрешна опитност. Вие отделяте Бога от хората, отделяте го от природата и искате да живеете по особен начин, да го видите по особен начин. Това е възможно за напредналите, вие трябва да видите Бога първо в хората. Вие трябва да видите Бога чрез растенията, чрез животните, чрез хората, чрез всички живи същества, чрез слънцето, звездите и т. н. Само така можете да добиете представа за Бога. Иначе като се говори за Бога има една опасност. За да познаят Бога, Той винаги се явява на хората при най-неблагоприятните условия на живота, че нищо вече не му се иска, никъде не може да се свърти, нищо не може да му помогне, тогава Бог ще му се яви. Когато Бог му се яви, всички груби състояния, всички груби чувства в него изчезват и с него става цял преврат. Който го види веднаж, оттам нататък той има вече особено понятие за живота. Той започва да търси страдания, мъчности и тягости. Дето отива, вижда нещата друго яче. Дето отива, всички го посрещат добре. От този момент пътят му се оправя и се отваря. Всички животни, всички хора се изменят спрямо

него. Който го погледне, все му се усмихва, всеки го кани, всеки е готов на услуги към него. В душата му настава един вътрешен мир. И му се отдават ред условия да бъде добър. Мъчно може да се определи какво нещо е Бог. Понятието за Бога е нещо, което не може да се определи. Понякога човек може да има само една фикция, само едно отражение за понятието Бог. Да видиш Бога само веднаж, това е нещо знаменателно, нещо епохално в твоя живот. То е достатъчно. Само веднаж да го видиш, ти никога няма да Го забравиш. Да Го носиш в себе си, не като вечен спомен, но като нещо, което постоянно се развива и усилва. Колкото и да се отдалечава тази светлина, ти всякога ще я виждаш. Където и да е, все ще Го виждаш. Между Бога и тебе ще бъдат наредени милиарди същества, ти ще Го виждаш някъде далеч от себе си. Обаче като се намериш пред някаква мъчнотия, или пред някаква скръб, тази светлина ще се увеличава все повече и повече. Щом стане някаква промяна, светлината ще се увеличи и всички хора ще бъдат в твоя помощ. Когато Бог иска да помогне на един народ, или на едно общество, или на едно семейство, или на един човек, всякога и на всякъде законът е един и същ.

Сега гледайте да имате тази вътрешна вяра, да изпитате доброто, което е скрито във всички хора, както и доброто, което е скрито във вашите души. До тогава до като ние не можем да проявим доброто, което е у нас, докато не можем да проявим Любовта, която е у нас, докато не можем да употребим знанието, което е у нас, както и свободата, която е у нас, ние не можем да видим и да познаем Бога! Щом проявим тези неща и Бог ще ни се изяви. В знанието, в което ние почваме да проявяваме Любовта си, в знанието, в което ние почваме да проявяваме своята мъдрост и свобода, които са в нас, ние, ние сме съзрели вече Бога.

“Омих се и прогледнах”. Пожелавам на всички да се омие и да прогледнете!

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

6-та неделна беседа от Учителя,

държана на 27-ми октомврий 1935 г. 10 ч.

София, Изгрев

КРОТКИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА.

ДВИЖЕНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ПОСТИЖЕНИЕ.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята“.

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Матей,
за блаженствата, които някои наричат:

Неразбраните блаженства на Христа.

Духът Божий.

Какво ще напишете, ако ви се даде една тема върху: Движение, приложение и постижение? “Ще наследят земята”. - Кои? - Кротките. Ако ти искаш да живееш на земята, да я наследиш, да имаш някакво наследство, Христос дава за това само едно положение. Какво е това положение? - Ти трябва да бъдеш кротък. Ако не си кротък, ти си странник на земята, ти не може да имаш нищо, ти си един пътник. Ще се спреш някъде и след няколко деня ще си платиш, каквото дължиш. След това ще тръгнеш в пътя си. Такова е положението на всеки, който отиде в някоя чужда държава. Той може да отиде дето иска, но гражданин на тази държава не може да бъде.

Сега едно малко разсъждение. Съвременният век се отличава с една доста висока култура. Мнозина от вас сте минали в гимназия, в университет, знаете например какво нещо е повдигането на едно число в квадрат или в куб. Повидимому това е проста работа, но ако искате да си обясните защо едни числа и кои числа именно се повдигат в квадрат и кои в куб, няма да можете да си обясните. - Всяко число, което се повдига в квадрат, изменя своето естество. И всяко число, което се повдига в куб, също така изменя своето естество. Тази работа е трудна даже и за математиците. Благодарете, че не знаете тези работи, защото ако ги знаете, най-голямото нещастие щеше да дойде върху главата ви.

Ще ви кажа защо: Представете си, че седите пред една каса, пълна с пари, но вие не знаете, че има в нея пари. Макар и да имате слабост към парите, щом не знаете, че в касата има пари, ще седите тих и спокоен, няма да я бутате. Но ако знаете, че има пари ще я бутате. Това бутане може да ви създаде ред неприятности. Могат да ви поставят в затвор, дето да седите цели десет години. Защо? - Защото сте бутнали касата. В това отношение касата е много целомъдрена мома. Ако някой я бутне, десет години затвор го чакат.

Ще приведа един пример из обществения живот. Има много прости неща, които трябва да се обяснят. Сега ще констатирам само един факт. Представете си, че една целомъдрена мома и един целомъдрен момък се срещнат и се обикнат. Те се оженят и заживеят един целомъдрен живот. След една година тази целомъдрена мома е на смъртно легло. Веднага викат един лекар, който дохожда и започва да изследва пулса ѝ, пипне ръката ѝ. После ще отвори гърдите и ще тури ухото си на гърдите ѝ и ще слуша. После ще смъкне малко ризата ѝ, ще я изслуша отзад по гърба да види какво е състоянието на дробовете ѝ. Най-после ще я накара да си извади езика, ще повдигне клепачите ѝ, ще я изследва най-щателно. Като гледа това възлюбеният намира всичко на място, като че е в реда на нещата да я пипа, да я изследва. Като я пипне този лекар тук-там, най-после тя оздравява. Тя е благодарна, доволна от този лекар и като го види, поглежда го умилно. Обаче, ако тя си позволи да каже сега на лекара: Не можеш ли пак да ме попипаш, да ме изслушаш, това няма да бъде в реда на нещата. Какво ще каже в този случай нейният възлюбен? В първия случай той намира, че е в реда на нещата така да постъпва лекарът. В този случай той и лекарът са едно и също нещо. Във втория случай обаче той намира, че това, което лекарът би направил, не е в реда на нещата. Сега вече неговото мнение и това на лекара не се съгласяват. Той казва: Аз съм на особено мнение, малко.

Сега аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го вие сами да го разрешите. Аз не искам да разрешавам този въпрос, оставям го на вас вие да го разрешите. Колкото и да се разрешава този въпрос, той остава един от неразрешените въпроси. Такова нещо представя и касата. Докато касата е болна, колкото и да я пипате, това е в реда на нещата. Но щом оздравее касата, само да я пипнете, очаква ви десет години затвор. Кога е болна касата? - Когато няма нищо в нея. Следователно, когато лекарът бутне праздната каса, той е вложил нещо в нея, и всички намират, че това е в реда на нещата. Той не е задигнал касата. Сега

касата тежи повече, отколкото по-рано, преди да е дохождал лекарът. Но ако този лекар или друг някой си позволи да бутне и да бръкне в здравата каса, и да вземе нещо от нея, всички считат това нещо за неморално. Тогава казваме, че това са човешки разбирания, човешки порядък на нещата.

Христос казва: Кротките ще наследят земята. За да бъде характерът ти устойчив, за да придобиеш някакво наследство, ти трябва да бъдеш кротък. Това, което е равносилно или което ще даде като награда за кротките, за кротостта, то е, че ще наследят земята. И после от свое гледище, Христос казва: “Ако искаш да бъдеш Син Божи, ти трябва да бъдеш миротворец. Ако пък искаш някой да те утешава, да те глади, ти трябва да бъдеш нажален. Ако искаш Царството Божие да бъде твое, ти трябва да бъдеш нищ духом”. Нищ духом не подразбира слаб или болничав, но човек, който може да се спогоди с всички хора, с всички същества. Този човек е в състояние да раздели хапката си с всички живи същества по лицето на земята. Той не влиза в стълкновение с никого: Нито с животните, нито с буболечките, нито с растенията, нито с хората. За такъв човек турците употребяват поговорката: Този човек е с девет криле или с девет царе в мире. Казано е по-нататък: “Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят”. Ако искаш да се наситиш, първо ще гладуваш. Някои искат да се наситят, без да са гладували и жадували. Само след като гладуваш и жадуваш, ти може да се наситиш. Насищането е резултат на гладуването и на жадуването. Значи, насищането е едно благо, възприемане на една награда. “Блажени милостивите, защото помилвани ще бъдат. Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога”. Който иска да види Бога, той трябва да бъде чистосърдечен. “Блажени гонените заради правдата, защото на тях е Царството небесно”.

Сега аз не зная дали всички сте съгласни с блаженствата, които Христос е изказал, но поне в едно нещо всички сте съгласни. Не зная дали всички ще бъдете съгласни с мене, но поне в едно вярвам, че сте съгласни: Всички сте подали заявление до Бога - искате да бъдете собственици на земята - нищо повече. Всеки от вас иска да има парче земя, да има къща. Според Христовото учение да имаш къща, за да имаш земя, ти непременно трябва да бъдеш кротък. Това са земни актове, които се наричат тапии. Често вие анализирате съвременния живот по лекарски. Едно време, ако някой се позволи само да бутне някой човек, биха го обесели, а сега лекарът взема своите ножчета и като някой орел

започва да разкъсва човека. Те режат вените, артериите, костите, мускулите и като свършат работата си, седнат в своята лаборатория и започват да си пушат тютюн. Гледаш тези хора доста благородни, но всеки взел ножчето си и реже: един взел десния крак, друг - левия, един взел дясната ръка, друг - лявата, и режат ли режат - всеки търси нещо в човека. Като режат човека, те изучават къде са нервите, къде са артериите, какви мускули и органи има, какви са техните функции и т. н. Като изучават по този начин човека, те лекуват здравите хора. Защото като лекувате човека, ако в него се е скъсал някой нерв, или се е приплел или се е пресякъл някъде, трябва да знаете накъде върви, какъв път минава и т. н. Това е учението на съвременните хора. Ние изучаваме умрелите хора по този начин, за да можем да бъдем полезни на живите хора. Често ние изучаваме морала на хиляди поколения преди нас. Обаче от този морал ние нищо не можем да приложим. Какъв е бил моралът на тези хора? Всички растения, всички животни и те имат своя морал. Във всички времена хората са имали известен начин на постъпки. Обаче в своето съзнание, те никога не са имали едно всеобединяващо правило. Те са имали частични схващания. Само някои от много напредналите същества от човешката раса са схващали тази нишка, която съществува между всички хора. Ето какво разбирам аз от това. На умрелия човек не е потребен нашият въздух. Следователно, за да може да се ползува от въздуха, човек трябва да бъде жив, да живее. След това той трябва да има дробове. И риба да е, той трябва да има хриле. Някои микроорганизми дишат чрез кожата си. Те имат съвсем други органи за дишане. Значи, в това отношение всички се ползват еднакво от въздуха, защото без въздух не може. През въздуха минава енергията на живота. Затова вие трябва съзнателно да дишате. Въздухът е общо благо за всички. Казвате: Какво нещо е въздухът? - Въздухът е това, при което човек почва да живее, да се движи. Докато не е всмукал въздух, човек е спокоен и инертен е, не се движи. Докато е в утробата на майка си, детето през всичкото време е спокойно, не се движи. Майката го храни по особен начин. Детето е обвито в една риза, наречена детинска риза. Тази риза храни детето, тя е едно ембрионическо тяло, с което детето живее в утробата на майка си. Ако бихте казали на това дете, че след време то ще умре, ще скъса връзките с майка си, и ще излезе навън, при което сегашното му тяло, сегашното му състояние съвсем ще се измени, то не би повярвало. Ако му кажете още, че майка му вече няма да му шета, ще има съвсем други отношения към него, то пак не би повярвало.

То ще влезе в друг свят. И докато е в утробата на майка си, то е в съвсем затворен свят, без никаква светлина. Детето е затворено в един тъмен свят, като една целомъдрена мома, която никои очи не трябва да я видят. Всяка мома, която хората поглеждат с лоши очи, може да се опятни. Това дете е като целомъдрената мома. Като прекара девет месеца в утробата на майка си, най-после майката казва: Ти не можеш да седиш повече вътре, трябва да излезеш вън. Тя въздъхва свободно и се освобождава. По никой начин тия двамата: майката и детето, не могат да живеят заедно повече от девет месеца. Те трябва да се разделят. И тогава майката усеща един страх. Докато се разделят някога са нуждни един ден, някога два, а някога три дена. Някой път тази работа става много лесно, но някой път се запрегне и положението се влошава. Това са символи на духовния живот, които аз искам да ви обясня.

Казвате: Какво отношение има всичко това към физическия свят? - Физическият свят е разгадаване на духовния. Всичко онова, което става на земята, всички противоречия, които срещате, трябва да се тълкуват. В тълкуването им ще разберете духовния свят. Който не разбира нещата, той мисли, че едни са вредни, а други полезни. Но случва се, че вредните неща за едни са полезни за други и полезните неща за едни са вредни за други. Следователно, като разглеждате нещата от чисто духовно гледище, ще видите, че има един висш живот, който обединява всички неща. Но този живот е далеч от нас, той не е за нас. Ние не можем да примирим всички неща. Тъмнината и светлината са непримирими. Всички нещастия в света произтичат от тъмнината. Всички блага в света произтичат от светлината. Всичката Любов в света произтича от огъня. Всичката умраза в света произтича от студа. Защото, ако вие не разбирате основните закони в живота, не ще знаете как да постъпвате със замръзналия човек. Ако речете да размързвате замръзналия човек с топлина, вие ще му причините най-големите страдания. Следователно, замръзналия няма да го размързвате с огън, но постепенно ще го оставите да се размързва, за да не му причините болки от топлината. Мислите ли, че като обикнете един човек, когото мразите, че той ще се преобрази? Мислите ли, че ако заставите един човек, който обича, да започне да мрази, че той ще се измени? И в единия, и в другия случай, ако дадете Любовта на един човек, който мрази, или ако дадете умразата на един човек, който обича, вие ще му причините страдания - нищо повече!

Сега аз не искам да ви заставя насила да приемете нещата. Аз не

искам да изменя възгледите ви, но да ви дам условия за разсъждение. Това са възгледи, това са разни социални схващания. Ето, във времето на Римската империя, граждани се считаха само римляните, а всички други чужденци се считаха само римски поданици. Един християнин ще каже, че всички сме чада Божии. Вие казвате същевременно, че всички хора са ваши братя. Защо тогава като сте братя, ако един ваш брат ви обере, вие се оплаквате от него? Щом ви е брат, той има право да ви обере, и като ви обере, вие не трябва да се оплаквате. Сега аз говоря от гледището на вашите идеи. Ако отидите на един извор, ще видите, че и вълкът, и змията, и мечката, и човекът, всички имат право да пият вода. В това няма никакво престъпление. Всеки трябва да дойде на своето място и на своето време да пие вода. Но ако сте поставили водата в едно шише, и дойде мечката и изпие тази вода, вие ще ѝ теглите един куршум. Тя няма право да пие водата, която сте сипали в шишето. Сега във вашия ум ще остане идеята какво искам да ви кажа. Аз искам да ви кажа, че вие сте много учени хора, и мислите, че знаете работите. Вашите нещастия произтичат от много знания. Вие искате замръзналия човек да го турите много близо до огъня, да го размръзвате, но не знаете, че ще му причините най-голямото нещастие. Той ще вика, ще кряска. Турете замръзналия на студа, нека зъзне. Така по-лесно ще се размръзи, отколкото да го оставите пред огъня.

Ще приведа един пример, който разправяше един български офицер, във време на Сръбската война. От този случай той разбрал добрината на своите войници. По едно време този офицер бил ранен и останал съвсем самичек, на едно разстояние стотина метра от бойната линия. В това време обаче, никой не могъл да се приближи до него, защото огънят, стрелбата били силни. Всякакви помръдване на човек около това място означавало смърт. По едно време войници свалиха коланите си, съединиха ги един до друг и образуваха едно голямо въже. Свободният край на въжето дадоха в моята ръка и постепенно започнаха да ме теглят по земята. Така ме теглиха на разстояние 150-200 метра. Аз знаех какво беше моето положение, разправяше този офицер. И всичко това той е трябвало да принесе без да извика, без да даде вид, че страда, защото най-малкото забелязване от страна на сърбите, че там има човек, рискувало живота му. Офицерът казваше: Аз виждам доброто желание на моите войници да ми помогнат, но аз знаех какво правих: прочетох всички молитви до като ме доведат до мястото, на което щях да бъда вън от всяка опасност. Всеки, който се би явил на това място, би платил

с живота си. Затова полека, полека през целия ден го теглили, до като го довели до определеното място. И най-после след като ме изтеглиха на линията, казах си: Голям герой съм бил! Какво показва това? - Че всички войници мислили колективно, търсили начин как да му помогнат и най-после намерили един начин и му помогнали. Но той изпитал най-големите страдания. Казвам: Не трябва да причиняваме страдания на човека! Но тези войници разбрали, че ако го оставят на мястото, където го ранили, той ще пострада с живота си, а така, макар и с големи страдания, те го спасили. Все пак при това положение имало шанс да оживее някак. И като оживял, той разправил своята опитност. Той видял, че в тези войници имало душа, имало съобразителност, имало ум, с колани го домъкнали, но го избавили от смъртта. На другата страна ние, съвременните хора, се намираме на друго противоречие. Съвременните хора сами са създали ред противоречия в живота си и спорят помежду си: Има ли бъдещ живот или няма, има ли Господ или няма. Управлява ли се светът от нещо разумно или не се управлява? Всички спорят така и цели трактати, цели философски доводи се правят. Аз никога не се селя да доказвам има ли Господ или няма. Това е за мене безпредметно. Безпредметно е за мене да ми разправят за хляба, който съм ял. Аз познавам този хляб, няма какво да ми разправят какъв е той. Искат да ми разправят от какви елементи бил съставен, как бил омесен и т. н. Аз не искам да зная какъв е. Ядох от него и оздравях. Нищо повече не ме интересува. Ама ти не си го ял както трябва. - Как трябва да го ям? - От резултатите ще го познаем. Какво трябва да бъде вероюто на един човек? Казвате, че вие не вярвате в Бога. За каква вяра говорите? Вярата не е нещо физическо, отвън да я гледаш. Само в това, което си видял, може да вярваш. И когато не виждаш нещата отвън, вярата представа да бъде съзнателна. И преди да си видял нещата, можеш да имаш вяра, но вярата се отнася до постъпките на някои много напреднали същества, а не до нас. Ние можем да имаме вяра само в същества много напреднали, които седат много високо от нас. Никога не можем да имаме вяра в същества, които седат по-ниско от нас. Вяра можем да имаме само в това, което е над нас, а не в онова, което е под нас. Следователно в живота, който е под нас, ние имаме безверие. От мое гледище, безверието се дължи на онова, което е под нас, а вярата се дължи на онова, което е над нас. Разбирам онова, което е в умствено отношение по-високо от нас. Всеки човек усеща, че има нещо по-високо от него, което го контролира, което го обуславя, което го ограничава.

Разправяха ми един случай за един господин, от Видин, който често обичал да говори против Христа нецензурни думи. Майка му често му казвала: Синко, не говори такива думи за Христа. Този човек е живял две хиляди години преди тебе, не ти е направил нищо лошо. Ако ти е направил някаква пакост, разбирам, но така защо ще говориш такива лоши думи? Той продължавал да държи същия език против Христа. Не искал да чуе думите на майка си. Една сутрин станал рано и плачел. Пита го майка му: Защо плачиш? - Как да не плача? Сънувах снощи, че бях на църква. По едно време от олтаря излезе Христос и ми удари такива силни две плесници, че ме повали на земята почти в безсъзнание. И какво се случва? След две седмици този млад човек заболява и умира. Това е факт, който се е случил във Видин. Вие ще кажете: Какъв е Христос, че да бие? Не, вие трябва да разсъждавате малко по друго яче. Ако вие влезете в една хизба и се отдалечите от светлината, вие ще изпитате влагата и тъмнината на тази хизба. Казвате: Не искам да видя светлината, не ми трябва светлина. Питам: Какво ще бъде вашето състояние, след като прекарате една година в тази хизба? Мислите ли, че ще бъдете здрав човек? Не, вие ще изгубите здравето си. Вашето здраве се дължи на светлината, на чистия въздух, на чистата вода и на чистата храна, които приемате. Ако се отдалечите от тази светлина, от тази вода, от този чист въздух, от храната, като неизбежни условия за вашия живот, смърт ви очаква - нищо повече! Това е безсмислие. Плесниците, които Христос е ударил на този момък, това е език, с който му се говори.

Сега вие казвате: Дали това, което се говори, е истина или не? Направете същия опит и ще се уверите. Ще видите дали е истина или не. Аз не искам да ви аргументирам, да ви убеждавам, влезте в една тъмна, затворена изба само една година време и ще видите дали това е верно или не. Като говоря по този начин мнозина си мислят върху други въпроси и казват: Кажи ми какви са твоите възгледи върху социалните въпроси. Според мене социални въпроси не съществуват. Има известни въпроси, спорове, с които хората не се споразумяват. Това са въпросите на вземане и даване. Една държава взема, друга дава - това са фирми. Казвате: Социални отношения съществуват. Според мене социални отношения има само към природата. Само в този смисъл двама души могат да имат правилни отношения. Щом вие не живеете правилно, не можете да имате никакви социални отношения. Тогава се явяват патологически състояния. Според мене социалните отношения, които

хората имат помежду си, това са здравословните отношения, здравословните състояния. Ако отношенията между тях не са здравословни, това са патологически състояния. Патологията не е социално отношение, но болезнено. Патологическите работи са вметнати, те са влезли в живота, в социалния живот, но не представляват самия живот. Само здравословните неща са социални отношения. С това аз не опроверждавам схващанията на съвременните учени социолози. Те искат да обяснят някои социални противоречия, както лекарите обясняват някои болести, някои патологически състояния при болестите. Те препоръчват известни лекарства, които някой път са сполучливи, а някой път не са сполучливи.

Та всички хора трябва да изучават онези правилни отношения, които човек трябва да има спрямо природата, в която живее. Той трябва да счита природата разумна, и неговите отношения са първо към нея. Ако той разбира езика на природата, тя всякога ще му бъде като майка. Под думата природа аз разбирам онази вътрешна разумност, която прониква навсякъде, и която всякога се притичва, за да уреди всичките противоречия между хората. Като се притичва да уреди всичко, тя най-после се притичва да уреди и онези работи, които хората сами не могат да си наредат. Вие може да кръстите тази природа под разни имена. Някои я наричат Бог, поддържат, че Бог съществува, а при това затварят хората и ги избиват. Казват, че има Господ, а при това правят войни и се избиват едни други. Какъв е този Господ? И християните вярват в Бога, но и те правят войни. И еврейският народ вярваше в Бога, Мойсей казваше даже: Не убивай това, което Бог е създал. Единственият в света, Който има право да убива, това е само Бог. Само онзи, който е направил нещата, има право да ги унищожава. Само грънчарът, който прави гърнета, има право да ги чупи. Всеки друг, който счупи едно грънчарско гърне, той трябва да го плати. Ако го купи, той е свободен да го счупи. И след като го счупи, той трябва да си купи ново гърне.

Сега аз не ви говоря да влезете в противоречие със себе си, защото и без това вие сте в противоречие със себе си. От толкова години вече аз почти не съм срещал хора, които да не са в противоречие със себе си. Противоречията си имат свои причини, и те не могат да изчезнат, но вие трябва да се освободите от тях. Противоречията на големите ветрове, на големите бури си имат своите причини, но тия големи противоречия донасят големи блага в природата. Всеки има противоречие в живота си. Запример, съмнението, умразата, проникват в човешката душа, но

вие не може да си обясните произхода на тези противоречия, на тия отрицателни състояния за вас. В едно отношение тия неща са противоречие за индивидите, но в друго отношение те са големи блага за тях. Запример, някой човек може да е дал само повод за умраза, да го мразят други, но той сам не е създал умразата. Друг някой може да е дал повод да го обичат, но той сам не е създал Любовта. Казвате, че еди-кой си човек има обич. Вие се лъжете. Никой не може да ви обича. Ако Любовта сега се създава, тя ще изчезне. Ако огънят сега се запалва, той ще изгасне. Вие виждали ли сте огън на земята, който като се запали веднаж, никога да не изгасва? Има такъв огън, той е огънят на вулканите. Той не е огън, с който хората могат да си служат. Обаче този подземен огън създава постоянни трусове. Той създава големи бели на хората. Този огън може да изчезне, да престане някога, но знаете ли тогава какво щеше да бъде състоянието на земята? Ако подземният огън изчезне, заедно с това ще изчезне и животът на земята. За предпочитане е малкото зло, пред голямото. Предпочитам умразата от изчезване на Любовта. Предпочитам безлюбието от изчезване на Любовта. По-добре да мразиш, защото зад умразата седи Любовта, отколкото Любовта да изчезне. Аз бих предпочел умразата, но зад която седи Любовта, отколкото един свят, в който няма никаква умраза, но няма и никаква Любов.

Сега в какво седи приложението? Сега аз не искам да ви товаря за вашите възгледи. Дали това е съгласно с вашите възгледи, не е важно, защото и вашите възгледи не са съгласни с възгледите на природата. Всеки си мисли както си иска. Дойде някой и казва: Никой не ме обича! Казвам: Радвай се, че не те обичат. Ти си щастлив, че не те обичат. В някое отношение аз бих се радвал, че не ме обичат. Защо? - Защото, ако ме обичат, аз ще бъда за тях кокошка, която един ден ще заколят и ще сварят. И така ще вляза в една тенджера. Ако съм жито и ме обичат, ще вляза в хромела и ще ме направят на хляб. Ако съм някоя обична дреха, постоянно ще ме калят, ще ме цапат, и често ще бъда в коритото. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако седите на гърба на един човек като една риза и постоянно виждате какво прави този човек? Вие виждате престъпленията, които той върши, но нямате език, нищо не можете да кажете. И като ви перат, какво ще кажете? Ще кажете: Ужасен светия е този човек! Понякога срещам някои хора, които искат да ми се покажат, че ризите им са прани. Аз изпадам в едно изкушение: Зная, че ризите им са непрани, нечисти, но нищо не мога да кажа. По какво ги познавам? - Като срещна човек, на когото ризата е прана, той ми хвърли

един мил поглед. Искам да зная кой е прал ризата му. Когато го срещна начумерен, сърдит, аз зная пак, че ризата му не е прана. Казвам: Оставете този човек, той духом не е добре разположен, оставете го да си изпере ризата. Утре ще хвърли един мил поглед. Не е само до праните и непраните ризи, но лесно мога да го зная дали някой е направил добро на даден човек. Като го срещна, лесно мога да позная. Срещам един човек начумерен, сърдит, недоволен от всички. Аз зная, че този човек има да дава, да плаща много полици, но като хвърли един мил поглед, казвам: Платени са полиците на този човек. Искам да зная кой му ги е платил. Казвате: Защо някой човек е сериозен? - Има да плаща полици. Защо някой има мил поглед? - Защото полиците му са платени. Това са изяснения. Те не се отнасят до вас. Това са психологически моменти отвън. Досега нито един от вас не е хвърлил мил поглед. Сега аз забелязвам, че вие сте дали дрехите си да ги перат и са ви дали обещание, че ще бъдат хубаво опрани. Докато дрехите ви не бъдат хубаво опрани, никакъв мил поглед няма. Като ви гледам сериозни, казвам: Вашите дрехи са дадени да се перат. Вярвам, че скоро ще бъдат опрани. И като ги операт и срещнете някого, ще хвърлите мил поглед. Кое е прането на дрехите? - Това представляват вашите възгледи. Не очаквайте нещата така да станат, че да се подобри вашето положение лично на вас, или положението на вашата другарка, или на вашия брат, или на вашата сестра, или на баща ви и на майка ви. След като се уредат работите ви, вие казвате: Слава Богу, уредиха се нашите работи! Да, вашите работи се уредиха, уредиха се полиците ви и вие сте радостни и весели. Това показва, че ризата ви е опрана. Вие се намирате в един свят, в който не разбирате законите. Вие сте в едно преходно положение. Вашето положение мяза на това на просяците, които ходят по улиците да просят. Някой ден се случва някой по-добър човек да даде повече, а някой по-малко. Просекът вземе един лев и казва: Господ живот и здраве да ти дава! После му дадат петаче, той пак казва: Господ живот и здраве да ти дава! Така и ние ходим цял ден натук-натам, въртим търговия, но като се върнем вечерта, виждаме, че много малко търговия имало. Всички хора са търговци на дребно. Те си разбират много добре от занаята. Като дойде някой клиент, търговец, казва: Господ живот и здраве да му дава! Клиентът изважда един лев. После дойде друг клиент, той изваде пет лева и търговецът пак казва: Господ живот и здраве да му дава! Той продава стоката си. Клиентът казва: Дано стане така, както търговецът каза. Някои просеци са много отзивчиви. Като влезе някой богат момък,

те му се усмихнат, поздравят го и кажат: Много голямо благо те чака, много щастлив си. След няколко деня ще дойде нещо хубаво. Хвали стоката си. И момъкът бръкне в джеба си, изваде 20 лева и му ги даде. И после като мине малко време, вижда, че мисълта на този човек работи. Каквото е казал просекът, след четири-пет деня така е станало. Вие ще кажете, че тези неща не са естествени. Факт е, че стават. Кажете ми кои неща в света са правилни? Кажете ми едно нещо, което да е станало без пари. Някои хора казват, че някои работи стават без пари. Парите не се ядат, но те са една обмяна. Всички вие се учите как да трансформирате златото в храна. Досега всички вие се учите да знаете цената на парите, как да употребите парите си, че чрез парите да ви дойдат всички необходими потреби, които ви са нужни, да ви дадат храна чрез парите. Запример, ако вие сте болен човек, ни най-малко не можете да употребите парите, да станете богат човек. Лошавината не е в парите, но в употребата на парите, как да ги употребите. Ако парите станат господари, а човек слуга, той ще се разболее, те ще погълнат неговия живот. Парите са само едно средство. В това отношение въздухът, който приемаш в дробовете си, ти не можеш да го задържиш повече, отколкото трябва. По същия начин, ние не можем да задържим и парите в себе си повече, отколкото трябва. Това е несъвместим закон. Парите можеш да задържиш в себе си ден, два, три, година, десет или повече, но за винаги не можеш да ги задържиш. Ако ги задържиш повече, отколкото трябва, от тях нищо няма да остане, но и от тебе нищо няма да остане. Като поемеш въздух в себе си, след десет секунди, трябва да го върнеш назад. Някои индуси, йоги, могат да задържат въздуха в себе си около 20 минути. Някои от вас го задържат две-три минути, най-много, но и това е прекомерно. Понякога голямото напрежение може да произведе обратни резултати. Всякога задържането на въздуха може да трае определено време. Ако знаеш как да го приемеш и колко да го задържиш в себе си, ти можеш да се ползуваш от него. Същият закон се отнася и до парите. Същият закон се отнася и до храната. Ако ти задържиш храната си в стомаха повече време, отколкото трябва, ти ще имаш обратни резултати. Ако и водата се задържа повече време, отколкото трябва, явява се водянка. Много болести се дължат на това задържане на водата повече време, отколкото трябва в организма и след това със седмици трябва да се вади водата. Понякога като влезе в дробовете въздуха, не извършва онази служба, която му е определена. Често ние, съвременните хора, сме погълнати от чужд живот. Ние се безпокоим от

неща, които не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш как ще свършиш живота си или какво те чака след 20 години. Ти се безпокоиш дали ще постигнеш нещата или няма да ги постигнеш. Питам: Какво има да се безпокои един скъпоценен камък за живота си, който е заровен на две хиляди метра дълбочина в земята? Какво ще мисли за своето бъдеще? - Неговото бъдеще е отлично. Когато и да го намерят в земята, той всякога ще има цена. Какво ще се безпокоите за златото? - Като го намерите излязло на повърхността на земята, то ще има цена. Какво има да се безпокои надареният човек от Бога? - Той има отличен ум, той има отлично сърдце. Ще кажете, че няма работа. Той ще си създаде работа.

Сега ще ви приведа примера за онзи учен персиец, който свършил науките си и мислил, че ще си пробие път в Персия, но се намерил в чудо, работите му не тръгнали, навсякъде имало все обратни резултати. Най-после той се оженил. Един ден жена му казала: Слушай, тази работа не може да остане така. Ти ще станеш гадател. Че аз за гадател не се учих, че да ставам гадател! - Не, ти си роден за гадател. Аз ще ти покажа как ще гадаеш. Тя му дава първите уроци по гадане. Най-после като видял, че няма никаква работа, слуша съвета на жена си, и излиза на пътя, на едно отдалечено място и чака хора да им гадае. Оттук-оттам, той се прочул. Идва един ден при него един персиец и му казва: Виж, можеш ли да познаеш какво имам в тези гащи. Носи едни гащи със себе си. Този турчин, който дошел при гадателя, се казвал Чешил. Тогава гадателят си помислил и казал: Е, Чешил, един път на пазар, втори път на пазар, докато те уловят. Като чул това, турчинът Чешил помислил, че гадателят познал какво има в гащите, а гадателят говорел за себе си, и веднага казал: Позна, че имам в гащите една лисица. Ето, вземи я за себе си. Като се прочул много, извикали го един ден в персийския дворец, дето станала една голяма кражба, откраднали една голяма скъпоценност на персийския шах. Като го извикали, той казал на жена си: Е, жена, сега е мъчна работата! Едва познах какво има в гащите на турчина, и сега трябва да отгадам кой е направил обира в двореца. Намерил се в чудо! Като отишел в двореца, разправили му какви били обиците, които откраднали. Тогава той казал на шаха: Моля, да ми дадете 30 дена на разположение да намеря крадеца. Той пожелал да го оставят свободен някъде вън от града и там да си помисли. За тази цел той взел 30 царевични зърна и всеки ден преди изгрев слънце вземал едно от тия зрънца и чакал да мине денят. При залез слънце той пак вземал същото царевично зрънце и въздъхвал дълбоко като си казвал: Ето, единият

ден мина. На втория, на третия ден, пак правил същото, броил колко дена му остават да живее. Онези, които извършили кражбата, като чули, че този прочут гадател се заел с издирването им, решили един по един да отидат далеч от него да го видят какво прави. Като минал първият крадец покрай гадателя, чул, че той въздъхнал и казал: Ето, единият мина. Той помислил, че се говори за него. На втория ден отишел вторият крадец, минал покрай него и чул като казал: Ето, вторият мина. Така се изредили няколко от крадците и после се явили при него и му казали: Молим ти се, не ни издавай! Ето ние връщаме откраднатата скъпоценност, но само името ни не издавай. Тогава гадателят благодарил на Бога, че го избавил по такъв начин и се явил в двореца при шаха, като му казал: Намерих крадците, взех от тях откраднатата скъпоценност, но това ми съобщи Аллах - не търсете имената им. Питам: Ако и вие се намерите в такова трудно положение като този персиец - гадател, няма ли да направите и вие същото? Има едно съвпадение на нещата, което всякога може да помага на човека. В края на краищата ние казваме, че един човек е живял добре, а друг е живял зле. По какво се познава това? Добрият живот има отношение към друг един свят. Ако моят стомах се намира в здравословно състояние, и аз живея добре, стомахът ми ще има отношение към белите дробове. Белите ми дробове пък ще имат отношение към главата ми. Ако стомахът ми се намира в здравословно състояние, и функционира добре, тогава и мислите ми, и чувствата ми ще бъдат чисти. Ако стомахът е разстроен, тогава и дробовете, и главата ще бъдат разстроени. Следователно, ако ние сме добри, това показва, че ние сме в един свят, който е вън от физическия. Значи, едновременно ние живеем един отвлечен живот. Понякога вие мислите, че живеете само на земята. Не, това, което вие желаете, към което вие се стремите, няма го на земята. А въпреки това, вие се стремите, виждате вашите стремежи в един, във втори, в трети човек, но това ваше стремление е само отчасти там. Само сянката му е там. Вие виждате една картина на екрана, но тази картина не е на екрана, тя е само сянката на реалността. Реалността съществува вън от платното. Тези картини са съществували, но вие ги виждате като сенки на екрана, те са вън от екрана, вън от платното. Ако сте умен човек, от тази сянка вие може да съдите за реалността на нещата.

Христос казва: "Кротките ще наследят земята". Първо вие трябва да знаете какво нещо е кротостта, която ще наследи земята. Кроткият човек е богат човек. Кроткият човек не е сприхав, не е човек, който се

обезсърдчава. Кои хора се обезсърдчават? - Които нямат нищо. Докато човек е здрав, докато умът и сърдцето му са на място, докато има къща, пари, ниви, приятели, той не може да се обезсърдчава. Но в който ден започнат да дохождат загубите, този човек може да се обезсърдчи, а може и да не се обезсърдчи, зависи доколко е кротък. Вие имате такъв пример с Йова. При него започват да дохождат големите изпитания. При него идва князът на тъмните сили - така го наричам аз, а там го наричат - духа на Сатаната. Господ го запитал: Ти обърнал ли си внимание на Йова, най-кротък и най-добър от човеците? - Какъв ти добър? Ти си му дал толкова богатство, толкова блага! Къщи, ниви, лозя, говеда, камили, деца, затова е добър. Хиляди блага си му дал. Не, че те обича, но е задоволен от всичко. Я, му вземи тези богатства, тогава ще го видиш! И след този разговор идват изпитанията на Йова. В целия библейски разказ се изпитва характерът на Йова и се вижда как издържа. Той постепенно губи всичките си богатства, но след като разреши задачата си, той придоби отново загубеното. Той реши въпроса, че всеки човек, който живее добре, той никога не губи.

Често аз съм се спирал върху смъртта. Аз не говоря за смъртта на земята. Има една смърт, през която човек може да мине още докато е на земята. В този смисъл да умре човек, това значи да отстрани от себе си всички отрицателни качества. Това значи да се отрече човек от всички свои деди и прадеди, да се отрече и от себе си. Ако може да се отрече и да умре заради тях, той е умрял заради един стар живот. Понякога ние казваме, че човек може да умре. Ние свързваме това умирање с физическото умирање. Който умира, той пак ще се роди. В света между светлината и тъмнината има борба, между живота и смъртта има борба. Всякога когато един човек умира, на негово място ще се роди друг. Съвременната статистика е намерила, че годишно умират повече от 30 милиона хора. Приблизително шест пъти повече от жителите на България. Но затова близо пет милиона хора се раждат годишно повече от ония, които умират. Във времето на Юстиниана, в Европа е имало 25 милиона жители, а днес са увеличени. Въпреки това, животът е по-силен от смъртта. Следователно, не е смъртта, която царува, но животът. Смъртта е само едно видоизменение на формите в живота. Следователно, животът ще преодолее, ще махне смъртта и ще възстанови онези форми, които никога няма да се разрушат. Смъртта сега разрушава само несвършените форми. Всички онези хора, които не са достигнали до положението на свършени същества, са подложени на ножа на смъртта.

Като станат съвършени, те няма да умират. Тогава хората ще се размножават по съвсем друг начин, а не като сега. Размножаването е закон на несъвършенството. Какъв ще бъде този закон? - Ще има смяна и размножаване. Тогава ще има движение, приложение и постижение. В движението е животът; в приложението е мъдростта, а в постижението е истината. Следователно, който иска да познае Любовта, той трябва да има движение. Който иска да познае, т. е. да придобие знанието и мъдростта в живота, той трябва да има приложение. Той трябва да приложи нещата. А който иска да приложи истината в нейната целокупност, той трябва да има постижение. Аз не говоря за човешките постижения. Постижението има за идеал съвършенството, а съвършенството е цел на човешкия живот. Постиженията на всички хора в света не могат да се сравнят с постиженията на истината, със съвършенството. Всичко онова, което вие може да постигнете, то даже не е една хилядна част от съвършенството, което може да постигнете. Следователно, като казвам постиженията, имам пред вид да влезете в пътя на съвършенството. Този път е вън от смъртта. В съвършенството ще имате всичките възможности да разбирате смисъла на сегашния живот. И тогава хората ще могат да организират света. Сега всички хора искат да организират света. Но, за да се организира светът, много фактори трябва да се вземат пред вид. Запример, сега не могат да ви заставят да живеете братски. Всяка държава живее и си има свои интереси. Коя е онази мощна сила, която може да застави всички хора да се хармонизират. Ние казваме, че Христос е дошел за това на света и цитираме стиха: "Едно стадо, един пастир". Туй ще бъде, но кога най-първо трябва да се намери законът, според който да влезе Любовта. Сега ние още не разбираме закона на Любовта. В закона на Любовта влизат безброй противоречия. При приложенията всеки закон може да се приложи, но и при това има свои противоречия. И при постижението се зараждат известни противоречия. Запример, един генерал е постигнал известна победа, но има известно постижение. Значи, едно движение, което е съвпрегнато с Любовта, едно приложение, което е съвпрегнато с Мъдростта, и едно постижение е съвпрегнато с Истината, само когато няма в тях никакво противоречие.

Сега аз ви навеждам тези неща, но те са външни. Вие ще кажете тогава: В света не може да има приложение. Казвам: Когато един човек разбира законите на природата, няма причини, които да му препятствуват. Запример, вас ви е страх от дявола. Че какво има да ви е

страх от дявола. Кое е което ви плаши от дявола? Дяволът е голям кавалер. Той има големи разбирания. Като дойде на земята, той ходи с цилиндър, с черна връзка, с черен фрак, много учтив е, на дясно, на ляво се кланя. Като види дами, по десет пъти ще им се покланя. Отдалеч още като ги види, кланя им се. Като види майки и бащи, всички поглежда и на всички се покланя. Като влезе в къщи, всичко знае, веднага си прави известни търговски предприятия. Но като излезе след това, той ще създаде много големи бели. Кой е признакът, че дяволът ви е посетил? - Един от признаците е, че в тебе се заражда едно неестествено желание. Ти имаш една целомъдрена дъщеря, която е надарена от Бога с всички дарби. Като баща, един ден ти се поревне да ѝ купиш една копринена рокля, първокласна шапка с камилско перо. Да ѝ купиш обуца от камилска кожа. От този ден ти разваляш вече целомъдрието на дъщеря си. Ти я приготвяш да се омъжи. Ти я туряш на служба, но трябва да знаеш на каква служба да я назначиш. Ти я излагаш на продан на витрината, на които се излагат дъщерите. И търсиш млад момък, който да я купи. Това не е разбирания, това не е култура. По този начин ти ще туриш дъщеря си на един изпит. Ако аз имах дъщеря, ето аз какво щях да направя. След като ѝ купя копринена рокля и обуца от камилска кожа, ще я накарам цяла година да посещава бедни, да им слугува, да им мие паниците. Ще ѝ кажа: Ще слугуваш без да се цапаш! Тъй ще слугуваш, че няма да имаш нито едно петно на роклята си, при това няма да туряш никаква престилка. Така ще видя колко е внимателна и как е мила чиниите. Ако е умна, тя ще си избере една бедна жена, ще отиде при нея и ще ѝ каже: Сестра, ще дойда да ви омия чиниите с хубава нова рокля, но така ще си наготвите, и така ще си сипите яденето, че никак да не изцапвате чиниите. Аз ще дойда при вас с копринена рокля и с хубава шапка, но месни работи не гответе. Сгответе само житце, вземете си ябълки, круши, череши, грозде, че като дойда да ви измия чиниите, ще ги измия хубаво, без да се оцапам. От това ще се види, че баща ѝ е умен, но и тя е умна. Така щях да възпитам своята дъщеря. Всички ние на земята сме изпратени за изпити, за проба. Вие мислите да живеете, но баща ви облекъл в копринена рокля, той иска да ви изпита доколко сте умни. Ще миете чиниите на бедните хора без да се цапате. Ако бащата има втора дъщеря, т. е. втора дъщеря аз не допускам, но син има. Допускам, че сестрата се родила първа, а после братът. Ако е мой син, ще му купя едни сукнени гащи, обувките пак ще бъдат хубави от камилска кожа, ще му купя един самурен калпак, и ще

го изпратя да обиколи всички бедни вдовици, дето сестрата е ходила да мие чиниите. Така той ще провери дали тия бедни хора са доволни от нея и какво добро ще говорят за сестра му. След това той ще донесе тия дознания на бащата. Такава ще бъде службата на този син, като някой рапортиор, всичко това ще го отбележиш. Голяма ще бъде неговата служба. И като дойдат, ще снемем копринената рокля на дъщеря си, и ще снемем сукнените гащи на сина си. Ето какво аз разбирам под това. Когато майката снемем пелените на своето дете, тя има пред вид да тури нещо по-хубаво. А туй, по-хубавото, не може да се опише. Като казвам, че ще снемем копринената рокля, тази рокля представлява пелените още. И като снемем сукнените гащи и ще му дам нова дреха с класическа форма: дълга дреха, не от коприна, но от чист лен със златен пояс. И на сестрата, и на брата дрехите ще бъдат едни и същи - дълги дрехи със златен пояс. Тъй щото между брата и сестрата няма да има никакво различие. Никаква коприна няма да има, никакви пера. Косата ще бъде хубаво причесана.

“Кротките ще наследят земята”. Под думата кротък, Христос разбира тези хора, които познават законите на земята. Всеки човек, който е дошел на земята, трябва да бъде много умен. За да живееш щастливо на земята, ти трябва да бъдеш гениален. Един ден, когато на земята дойдат тези хора, които ще я наследят, всички трябва да бъдат светии. Не такива светии, каквито вие знаете, но те ще бъдат най-умните хора, най-добрите хора, най-любящите хора. Какъв е признакът, по който ще се познаят тези хора? Трима души учители дошле на земята. Първият от тях, като получил подаръци от Господа, напустнал земята и отишел на небето. Така разбрал той. Вторият, като получил тези подаръци от Господа, той пък престанал да се интересува от хората. Той казал: Не трябва да се интересувам от хората. Третият учител, на когото Бог дал подаръци, той се свързал с живота, разбрал нуждите на хората и почнал да ги учи. От тримата учители първият отишел на небето да живее, както разбира. Вторият си казал: Кой ще ходи да се тревожи с хората да ги учи, нека се учат, както аз се учих. Третият обаче останал на земята да се занимава с хората и да ги учи.

Та сега много от вас, по стремежи, спадате към стремежите на първия учител, искате да отидите на небето, да станете свършени, и да не се връщате на земята. Стремежите на други от вас спадат към стремежите на втория учител - искате да бъдете свършени, но да нямате вземане-даване с хората на земята. И третите от вас, искате като третия

учител, като придобиете Божиите дарби, да отидите да помагате на хората. Това е естественото положение. Това са кротките хора, които са разбрали смисъла на живота и те остават на земята, за да помагат на всички живи същества да станат щастливи.

Това е кроткият човек!

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

**7-ма неделна беседа от Учителя,
гържана на 3-ти ноемврий 1935 г. 10 ч.
София, Изгрев**

РОДЕНОТО ОТ ПЛЪТТА.

„Рогеното от плътта, плът е, а рогеното от Духа, Дух е“.

Сега ще говоря върху положителната страна на плътта. Мнозина отричат плътта. Като се натъкнат на някакви погрешки и престъпления, от които сами са недоволни, казват: Плътска работа. Плътта е неразбран предмет. Казват някои, че плътта не е нужна на човека. Ако наистина плътта не беше потребна за човека, каква нужда имаше духът да се облича в плът? Щом духът е облечен в плът, значи плътта има свое определено място и служба. Тя е на мястото си, но трябва да се намери нейното място, трябва да се разбира нейната служба. Плътта е предговорът на живота, т. е. животът започва с плътта. Тя е почвата, тя е първото условие, при което животът може да се прояви. Докато една идея не вземе някаква форма, до като не се въплати, не може да бъде ясна. Тази идея остава отвлечена за нас и ние не можем да мислим за нея. Ето защо първо ние започваме с предметно учение, т. е. с учението на формите, което не е нищо друго, освен въплатени идеи. Следователно, от тези въплатени, осезаеми форми ние постепенно минаваме към отвлечените форми, към формите на духовния свят, който е далечен за нас по своите форми. Разликата между плътта и духа се заключава в техните трептения: Плътта има един вид трептения, а духът - съвършено други. Същото нещо се забелязва и в музиката. Музикалните тонове се отличават едни от други по своите трептения. Значи, всеки тон има свои особени, специфични трептения, по които се познава. За да се схване правилно един тон, трябва да познавате трептенията му. Човек може да не знае точно колко трептения има един тон, обаче може да познае формата му. Сегашната музика е създадена механически. Тя още не е достигнала до положението на музиката, която съществува в природата. Всеки предмет има известен тон, по който се различава. Някои предмети дават тона до, други - тона ре, трети - ми, четвърти - фа, пети - сол, шести - ла, седми - си. Други предмети пък дават тоновете: до диез, ми диез и т. н.

Сега като дойда до печената кокошка, ще ви позанимая малко с музиката. Трябва да имате търпение да ме изслушате. Понякога хората са изгладнели много, бързат час по-скоро да се сложи трапезата, да ядат. Докато не се нахранят, те не влизат в разговор, не им се говори. Сега и аз турих кокошката във фурната, но докато се опече, ще ви поговоря друго нещо. Затова не мислете за кокошката. Запример, казвам някому

да изпее диез, после му казвам да изпее бимол. Ако вземете тия два тона на пианото, той ще види, че в същност те са един и същ тон. Привидно е така, обаче има разлика в трептенията на тия два тона. Всички тонове от мажорните гами или всички тонове, в които има повишение, т. е. диез, имат особеност, разположение за даване. И в природата е същото. Всички мажорни гами, всички тонове, които имат един или два диеза, дават нещо от себе си. Като се намери в затруднение, човек влиза в природата между мажорните й тонове и чака нещо да му даде. Не минава много и природата му дава. Тази е причината, поради което музиката в някои отношения лекува. Значи, има начин за лекуване чрез музиката. За да се лекува чрез музиката, човек трябва да разбира нейните закони, да знае как да ги използва.

Освен с музика, съвременните лекари лекуват още и със смях. Разправят за един американски лекар, който направил много опити чрез лекуване със смях, и получил добри резултати. След като проучил всички методи за лекуване, този лекар се спрял върху смеха като рационален метод. За тази цел той тръгнал от село в село да лекува чрез смях и навсякъде имал успех. Така той се прочул и започнали да го викат и в градовете. По едно време той бил извикан в дома на един американски милионер, който му казал: Господин докторе, умирам! Лекарът започнал да се смее. - Не се смейте, положението ми е сериозно! Лекарът продължавал да се смее: Кис, кис, кис. - Защо се смеете? - Кис, кис, кис. - Смея се, защото отиваш вече на онзи свят. - Лесно ви е да се смеете, но моето положение е ужасно. - Кис, кис, кис. Кажи поне кой час си определил да умираш? - Не се смейте, моля ви се! Никакъв час не искам да определям. - Кис, кис, кис. Ами паспорт извади ли си вече? - То се е видяло, че ти няма да ме лекуваш, но да се облека и да изляза да си свърша работата, казал богатият американец. Да, но ще платиш за лекуването! Лекарът постъпил точно по американски.

При лекуването на хората има известна философия, която трябва да се знае. Който не познава тая философия, той ще каже, че лекарът погледнал с подигравка на своя болен. Болният вика лекарът, разправя му, че ще умре, готви се за онзи свят, а той се смее, не иска да знае. Лекарът е умен човек, той застава на психологическа основа, иска да измени състоянието на своя болен. Като вижда, че болният фиксирал в ума си мисълта, че ще умре, лекарът иска да измени състоянието на неговия ум. Като се смее, лекарът иска да покаже на болния, че той няма да умре. Най-после богатият американец забравил, че е болен и

казал на лекара: Както се вижда, ти няма да ми дадеш цяр, но чакай поне да се облека, че да си вървя по работата. Лекарът го хваща за ръка по американски и му казва: Като се разболееш втори път, пак ме викай да те лекувам! - Не, аз ще те викам, когато съм здрав, защото си голям веселяк. Тогава ще те разбере по-добре.

И тъй, не схващайте нещата като този милиардер, на когото лекарът се смее. Сега и вие приписвате на плътта различни отрицателни неща и казвате: Плътта е това, плътта е онова. И най-после вие искате да се освободите от плътта. Това не е правилно схващане. Ако искате да се освободите от смеха, от веселието, вие не сте на прав път. Смехът, веселието е външен израз, външна форма на един център, на една способност в човека. Някои хора по натура са весели. Техният строеж е такъв. Други хора пък по натура са по-сериозни, замислени. Причината за това е, че чувството на веселие в тях е слабо развито. Същевременно в тях са слабо развити вярата, надеждата, милосърдието. Те постоянно мислят върху конкретните неща, безпокоят се как ще прекарат живота си. Прави са хората, трябва да мислят как ще минат живота си. И болният мисли как ще прекара живота си на земята. - Болният ще лежи на кревата си - нищо повече! Така е, болният ще лежи на кревата. Умрелия ще заровят в земята и ще кажат: Бог да го прости! Живия, който се ражда, ще го увият в пелени. Но и едните, и другите са на почетно място. Обаче голяма разлика има между заровения човек и заровеното житно зърно. Като извадят заровеното житно зърно от хамбаря и го заровят в земята, то не очаква да кажат за него: Господ да го прости, но погледнеш след няколко дена - поникнало. Вие виждате, че тази работа не е както с човека. Щом поникне, зърното влиза вече в рая. Докато е в хамбаря, житното зърно е в света, в който и ние живеем, в който не става никакви съществени промени. Щом се посади в земята, зърното пониква вече, т. е. влиза в онзи свят, в света на истинските промени, в рая. Така става със зърното, но не и с човека. Като заровите човека в земята, той не пониква. Впрочем и той пониква, но на онзи свят. Докато човек е бил на земята, вие не искате да си спомните за него, но щом умре, започвате да тъгувате, да си спомняте за него. Защо? - Защото той е поникнал в онзи свят и от там започва да говори на ума ви. Сутрин и вечер, той обикаля около вас и ви изпраща своите мисли.

Това са отвлечени мисли, върху които няма да се спирам. Аз няма да ви обяснявам законите, на които се подчиняват, защото ще изпаднете в неестествен страх. Един офицер, който вземал участие във войните,

разправял се с пушки, със саби, от нищо не се страхувал. Като започнал да чете спиритически книги, попаднал под влиянието на някакъв особен, неестествен страх. Като излизал вън, викал жена си да го придружава, не могъл да се справи със страха си. Казвал на жена си: Ела с мене, моля ти се! Нали знаеш, че съм боравил с пушки и със саби, но ето сега, не мога да надвия със страха в себе си.

“Роденото от плътта, плът е”. Плътта е реално нещо на земята. Тя има свои особени закони, с които вие трябва да се запознаете. Често религиозните хора и проповедниците говорят за плътта неверни неща. Не, плътта има закони, които трябва да се спазват. И духът също така има закони, които трябва да се спазват. Едва сега хората започват да изучават плътта. Не е въпрос да се отречеш от плътта, но трябва да се проверят методите, начините, с които тя си служи. Тя има своя култура, свои навици, някои от които трябва да се изменят. Има една спънка в плътта. Тази спънка се дължи на нейната инертност. Понякога плътта става инертна. За да я избави от тази инертност, духът влиза в нея, в плътта. Ако остане в своето инертно състояние, плътта не би могла да се развива. Щом не може да се развива, плътта ще остане спънка за развитието на човешкия живот. За да не се спъва човек, за да се развива и за да преодолее спънките на своя плът, трябва да му се дадат ред страдания. Следователно, всички страдания се дължат на плътта, а не на духа. Тъй щото, когато страдате, когато плачете, когато не искате да живеете, всичко това се дължи на плътта, а не на духа. Духът мисли и чувства по друг начин, а не както плътта. Ако разглеждате нещата от положението на плътта, вие ще се намерите в съвсем затворен, в безизходен път. Ако гладуваш само 24 часа, плътта ще каже: Ще умра гладен! Духът обаче ще каже: Няма да умреш гладен. Ще се намери изходен път от това положение.

Всички закони, които съществуват в сегашните общества, в сегашните домове, се отнасят изключително за плътта, а не за духа. В това отношение плътта е детето в обществото, както детето в дома. Значи, първо трябва да се възпитава това дете: Неговото тело, неговите чувства и неговите мисли. Като мине през това възпитание, човек трябва да дойде до духовното възпитание, което има съвсем друга основа. Тогава ние казваме, че плътта е подложка, върху която духовният живот се предава. Следователно, ако унищожим тази подложка, с нея заедно ще унищожим и духовното. Защо? - Защото без тези условия духовното не може да расте. В този смисъл, плътта служи като духовен период, докато

духът расте.

Като не разбират живота, мнозина се опълчват против плътта. Искат да се махне, а да остане само духът. Щом тя се махне, с нея заедно ще се махне и духът. Те мислят, че като се освободят от духа, направо ще отидат при Бога. Чудни са хората със своите разбирания! Кой създаде плътта? - Който създаде духа, Той е създал и плътта. Всичко в света излиза от Бога, с изключение само на кривите форми, в които днес духът е облечен. Същината на плътта е излязла от Бога. Обаче формата, в която плътта функционира на земята, не е излязла от Бога. Като не разбират тия неща, хората страдат. Щом някой позатлъстее, радва се. - Не, това е наплъстяване, натрупване на материя, което не подразбира организиране на материята. Натрупването на материята е товар, а не организиране. Натрупването на плътта показва, че тя има много желания: Тя иска да яде, да събира много богатства и имоти. Плътта казва на духа: Какво си тръгнал да мислиш за небето? Не знаеш ли, че трябва вода, въздух, пари, къща? Не знаеш ли, че трябва хляб? Това е реалното в света. - И без пари може! - Остави тези работи. Днес с пари, утре без пари. Така пише плътта. Веруюто на плътта е следното: Днес с пари, утре без пари. Днес с вяра, утре без вяра. Тя разрешава въпроса за вярата и безверието много разумно. Някои хора са станали безверници. Според мене безверници могат да бъдат само духовните хора. Само високо духовният човек може да живее без вяра, а плътският може да живее само с вяра. По-лесно е да се всади безверието в ума на духовния човек, отколкото в ума на плътския. Как ще кажете на плътския човек, че може без хляб? Той ще ви каже: Какво ще ми говориш, че може без хляб? Каквото и да ми говориш, аз не ставам безверник. Без хляб не може! Колкото за другите работи, в които плътта не участва, там безверие може да съществува. Един човек без плът може да стане безверник, но като дойдете до плътта, тя казва: Аз не искам да стана безверница. Плътта е много практична. Като ѝ говорят, че без хляб може, че без пари може, тя казва: Аз искам да докажеш, че можеш без хляб, стой 10-15 дни гладен. Човек може и до 40 деня да не яде. Христос прекара 40-дневен пост. И в Писанието е казано, че на 40-ия ден, Христос огладне. След 40-тия ден плътта заговори в Христа. Тогава дойдоха изкушенията, които той отхвърли от себе си и на всички издържа. Христос разбра, че хлябът, храната, това е Божественото слово, което се съдържа в него. Вярата съдържа разумността в себе си. И най-последно силата на човека се съдържа в това да се поклони на първото начало на живота. Заведе го

Сатаната на едно място и му каза: Направи тези камъни на хляб. Божественото трябва да влезе в тях. Понеже сега Божественото не може да влезе в тях, аз не мога да ги превърна в хляб. После дяволът го качи на храма и му каза: Хвърли се от храма, защото е казано, че ще заповяда на ангелите си да дойдат, на ръце да те повдигнат да не би да препънеш ногата си в камъка. Така ще покажеш, че вярваш в Бога. Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. - Моята вяра не седи да се хвърля от храма. Моята вяра се заключава в това: Да остана на основата на камъка. Най-после дяволът го заведе на едно високо място, отдето се виждаха всички царства, и му каза: Ако ми се поклониш, ще ти дам всички тия царства. - Върни се, отдето си дошел! Покланянето е само на Бога. Само на Него можеш да служиш и да Му се поклониш.

Това са вметнати изречения, които дават понятие за плътта. Казват на някого: Ти съвсем си се занемарил, не мислиш за живота. Че и плътта има правилна мисъл. На какво се дължат страданията? - На плътта. Когато плътта страда, духът се ползува. Духът използва известни моменти на страданието и за себе си. При това той предава на света онази велика наука, която му е необходима. Чрез плътта се изразяват най-красивите форми. Красотата в света седи в това, че всички ще са облечени в материални форми. Във всички материални форми е вложено някакво материално желание. Като четете разни окултни и теософски книги или като проследите индуската философия, ще срещнете някои мисли, изказани от видни адепти, които са достигнали до висока степен на развитие и на разбиране, но и тия мисли се нуждаят от преводи. Запример, те казват: "Убий всяко желание в себе си!" Те го превеждат с думите: Да се отречеш от живота си, от себе си. Не, това е криво разбиране на Христовото учение. Много проповедници са говорили върху отричането, но никой не е дошел до неговото дълбоко разбиране, до неговия дълбок смисъл. Не е въпрос да се правят корекции, защото корекциите сами по себе си ще дойдат. От какво трябва да се откаже човек? Представете си, че някой човек носи пълно шише с вода, но във вместимост от един килограм. Три дена наред носи водата, но не я излива, държи я за критични моменти, когато ожаднее и около него няма вода. По едно време той се приближава до един чист, планински извор. Какво трябва да направи с водата, която носи в шишето? Ако не се откаже от водата в шишето, той не може да си налее прясна, чиста вода от извора. Той трябва да каже: Отричам се от водата в шишето, за да си наляя прясна вода от извора. Излива водата от шишето и си налива

прясна вода. Какво е изгубил? Освен, че не е изгубил нещо, но той е спечелил. Човек може да се откаже и от хляба си, но по какъв начин? Имаш в торбата си корав, сух хляб. Ще се откажеш от него. За коравия хляб се изискват здрави зъби. Затова ще го извадиш от торбата си и ще го дадеш на кучетата. След това ще вземеш топъл, пресен хляб. Това значи да се откаже човек от старите, от мухлясалите идеи и неща в живота и да ги замени с нещо Божествено. Това е разбирал Христос под думите: "Да се откажеш от майка си и баща си, от брата си и сестрата си". Това е мухлясалият живот, животът на плътта. Отиваш в една дрехарница, купуваш си нови дрехи, носиш ги година-две, по едно време забелязваш, че дрехите ти се скъсали, трябва да си купиш нови. Не си ли готов да се откажеш от старите си дрехи да си купиш нов костюм? Какво ще изгубиш? Ще изгубиш ли нещо като се откажеш от старите си дрехи? Нищо няма да изгубиш, но ще спечелиш нещо. Лесно е да се откажете от старите дрехи, но като дойде до живота, казвате: Как може да се откаже от своя живот? Да се откажете от живота си, това считате за нещо отвлечено. В същност, това е толкова просто, че и децата го разбират. Някой казва, че лесно може да се откаже от живота си. Човек никога не може да се откаже от нещо, докато няма какво да вземе. Значи, той се отказва от нещо, защото ще получи нещо по-добро. Лесно може да се откаже човек, когато се намира пред хубавото, пред чистото, пред възвишеното, пред Божественото, защото то е реалното в живота.

Сега аз не говоря за нещо, което не се вижда. Аз говоря за неща, които могат да се виждат, говоря за неща, които могат да се пипат, да се опитват, които могат да се помиришат, които могат да се чуят. Тези неща са явни, оттам плътта започва. Всички животни са врати, през които трябва да се мине. Това е реалното в живота. Като минете през тази дисциплина, т. е. през дисциплината на тази школа, вие ще влезете в по-възвишена школа. Всяко животно е символ, буква от азбуката, която изучавате в тяхната школа. Ако в тази школа разберете тези символи, тази азбука, вие ще ги разберете и във възвишения живот, в който ви предстои да влезете. Ако един математик или геометрик ви запита що е отношение, какво ще кажете? Отношението между двама души не е връзка, отношението образува връзка. Но връзката не е отношение. Връзката съдържа отношението в себе си, но тя подразбира по-тясно сближение. Отношението е отвлечен процес. Геометриктът казва още, че когато повърхността на едно тяло се разширява, обемът му се уголемява. На физическия свят телата имат три измерения. Повърхностите или

равнините имат две измерения, а границите - само едно измерение. Следователно, когато двуизмерните тела се разширяват, триизмерните се уголемяват. Когато едноизмерните се продължават, двуизмерните се разширяват, а триизмерните се уголемяват. Значи, когато линията се изменява на дължина, т. е. когато телата от едноизмерния свят се променят на дължина, телата от двуизмерния свят се разширяват, а телата от триизмерния свят се уголемяват. В световите над физическия стават ред промени, които вие по никой начин не можете да си ги представите. Как може да си представите промените на четириизмерния свят? Каква е разликата между триизмерния и четириизмерния свят? Който живее в триизмерния свят, той вижда нещата главно отпред, под ъгъл от 180 градуса. Когато влезе в четириизмерното пространство, той вижда нещата под ъгъл от 360 градуса, т. е. отдолу и отгоре, отпред и отзад, отдясно и отляво. В триизмерното пространство предметите са вън от човека, в четириизмерното пространство предметите са вътре в човека. В четириизмерното пространство предметът е ограден отвсякъде и живее в самия човек. И затова когато казвате, че някой човек живее в сърцето ви, това показва, че вие живеете в четириизмерното пространство. Казвате: Този човек е оживял в сърцето ми. Защо? - Защото си го обхванал от всякъде. Той живее в тебе, затова виждаш всичко. Ако го виждаш само отвън, ти живееш в триизмерния свят, на физическото поле. За да разберете какво значи отвътре, вие трябва да имате ясна, геометрическа представа за нещата. Да виждате нещата отвътре, това подразбира да ги виждате отвътре, отвсякъде: Отпред, отзад, отгоре, отдолу, да няма страна, от която да не си ги видял. Щом не виждаш нещата от всички страни, по-добре не говори за тях. Вие говорите за Бога, но не го познавате. Ако идеята за Бога е права във вас, ще знаете, че той живее във висшия свят и виждате нещата отвсякъде. Ако го търсите горе някъде на небето, там никога няма да го намерите. Да мислите, че Бог е само горе, това говори за една прозаична идея, тази идея е от трето измерение. Човек живее и се движи в Бога, който вижда отвсякъде, чрез всички хора. В този смисъл в него няма нищо скрито-покрито. Като стъпиш на земята, казваш: Тук е Господ, като пиеш вода, казваш: Тук е Господ! Дишаш въздух, казваш: Тук е Господ! Той е навсякъде. Така трябва да се мисли.

“Роденото от плътта, плът е”. Нека остане в умовете ви идеята за плътта и мислете върху нея. Докато живеете само в плътта, вие никога не можете да разберете какво нещо е Бог. Докато съзнателно не почнете

да учите, вие никога няма да разберете какво нещо е Бог, какво нещо представя Любовта, Мъдростта, Истината. Като наблюдавам религиозните хора, виждам колко прости са много от тях. Те говорят за отношения, за проекции, но математиката не разбират, геометрия не знаят. Говорят за рая, а не го познават. С думи само раят не се обяснява. Ще кажете, че Данте е описал рая и ада. Данте не е описал ада, както е в същност. Адът е по-страшен, отколкото Данте го е описал. Раят, който Милтон е описал, не е истинският рай. Хората си представят рая такъв, какъвто не е в действителност. Те казват, че раят е пълен с ангели, със същества, с крила, облечени в бели дрехи. Това не е рай. Да влезете в рая, това значи да почувствувате, че всички хора, всички живи същества живеят във вас и вие в тях. По този начин вие ще ги обичате и те ще ви обичат. Това състояние, при което хората чувствуват всички живи същества в себе си и те в тях, разбират и са разбирани от тях, обичат и са обичани от тях. Радват се на техните постижения като на свои. Това е истински рай в духовно отношение, който хората се стремят да постигнат. Външният рай, какъвто хората разбират, не съществува. Един ден всички хора ще разберете това.

От всички хора се изисква съзнателна работа, да развият в себе си това, което природата е вложила в тях. Дойде едно дете при мене, погледна го, виждам, че природата е вложила в него музикалност, която след време ще се развие. Днес това дете нищо не разбира от музика, но утре ще започне да учи, да се развива и след време от него ще излезе един музикант. Следователно и вие трябва да развивате в себе си онова, което природата е вложила, не се спирайте върху онова, което не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, че сте невежи, вие сте прави, но невежеството е относително нещо. По отношение на знанието на висшите същества, вие сте невежи, но по отношение на по-долностоящите от вас, вие минавате за учени. Запример, ако ви запитат какво е времето на Витоша днес - ясно ли е или облачно, вие нищо не можете да кажете - невежи сте. Вие знаете, че тук е мъгливо, слънцето не се вижда, но онези, които са на Витоша знаят, че там слънцето грее, небето е ясно, светло. Те имат по-ясна представа за Витоша, отколкото вие, които сте долу. Обаче след три часа и вие можете да станете толкова учени, колкото са и те. Как? - Като отидите на Витоша. Като слязат долу и те ще бъдат невежи като вас. Докато е обгърнат в гъста материя и нищо не вижда човек, той е невежа. Това е една обстановка на нещата, която трябва да имаш пред вид и която трябва да превъзмогнеш.

Христос казва: “Роденото от плът, плът е и роденото от духа, дух е”. Човек не може да дойде на земята, ако не се роди от плътта. Човек не може да влезе в духовния свят, ако не се роди от духа. Следователно, който иска да влезе в духовния свят, той трябва да се роди от Духа. Който иска да слезе на земята, той трябва да се роди от плътта. Значи, вие сте пожелали да дойдете на земята, затова сте се родили от плътта. Един ден, когато пожелаете да се родите от духа, т. е. когато пожелаете да влезете в духовния свят, трябва да се родите от духа. И там ще имате тяло. Мнозина се запитват има ли ядене и пиене в духовния свят? - Ядене и пиене има навсякъде, във всички свята. Не мислете, че съществата от духовния свят гладуват и жадуват. Там не знаят какво нещо е глад и жажда. Гладът не е лошо нещо. Той представя импулс, подтик в живота. Съществата в духовния свят имат отлични обяди, но чинии не мият. Те не си служат с чинии, ножове и лъжици. Кърпи за ядене също не им са нужни. Там няма куфни, защото не готвят като хората: Лук не пържат, месо не пекат, храната им се различава от нашата.

Дохожда при мене един познат и аз му разправам, че не трябва да яде. - Може ли човек да не яде? - Може. Но какво не трябва да яде? - Месо не трябва да яде. Месото не е здравословна храна. - Какво трябва да ядем? - Ще ядеш плодове. Като отидете в онзи свят и там ще ядете, но по друг начин и съвсем друга храна. Тогава вие ще имате съвсем друга диета. Едно трябва да знаете: Ако разберете добре този свят, ще разберете добре и онзи свят. Ако не разберете добре този свят, няма да разберете добре и онзи свят. Чудни са хората! Те мислят, че макар и да не са разбрали добре физическия свят, ще могат да разберат духовния. Ако мислят така, те се лъжат. Ако човекът не е научил добре материала от първо отделение, буквите, той нищо не може да разбере по-нататък. Ако добре е усвоил основата, колкото по-горе отива, толкова по-добре ще се ориентира. Четирите отделения представят основата, върху която почива по-нататъшното знание. Ученикът не може да се освободи от елементите на първо отделение. Можеш ли да се освободиш от буквите, които си изучил в първо отделение? Можеш ли да се освободиш от числата, от едно до десет? - Не можеш. - Буквите, както и числата от едно до десет представят плътта. Щом научиш буквите, ще знаеш правилно да ги съчетаваши. Това е разумността.

Сега вие искате да се освободите от плътта. Това е невъзможно. Има някои работи, от които може да се освободите. Но от някои по никой начин не можете да се освободите. Тях ще носите със себе си,

както черният ще занесе своята чернота и на онзи свят. И до сега още Христос носи раните на гърдите и на ръцете Си, които евреите Му причиниха. От време на време Той поглежда на ръцете Си и от раните, които още личат, и до сега познава дали светът е готов да дойде втори път между тях. Той казва, като погледне на раните Си: Светът не е готов още! Казвате: Кога ще дойде Христос на земята? Сега и аз, за да ви отговоря на въпроса, ще искам като американския доктор, който лекувал със смях, да си платите. - Христос ще дойде втори път на земята, когато раните Му започнат да оздравяват.

Един учен евреин запитал един мъдрец - християнин: С разпъването на Христа ние се огрешихме по отношение на Него, като към наш месия. Каква ще бъде нашата служба в Царството на Христа? Каква ще бъде нашата служба, когато дойде втори път на земята? Мъдрецът му отговорил: Вашата служба ще бъде да запушите раната на Христа, която римските войници направиха с копие то си. Целият еврейски народ трябва да се намести в тази рана, и да я запуши, за да може Христос да функционира.

Йов казва: "Пак с плътта си ще видя Господа". Сега и вие ако мислите, че без плът може, лъжете се. За да се справят с въпроса за плътта, учените казват: Плътта трябва да се одухотвори, да се облагороди и т. н. Докато се постигне това, плътта е поставена на големи и изложена на големи мъчности, на третирания, както въгленът се излага на голяма температура и високо налягане, за да се превърне в диамант. По същия начин и плътта може да се превърне в диамант, за да пречупва светлината и да я пръска на всички страни. Следователно, един ден и плътта ще се превърне в скъпоценен камък.

Мнозина делят живота на светски и духовен. Те нямат ясна представа за светския живот. Съвременните хора не разбират светския живот. Те не разбират и законите на плътта. Като говорят за светския живот, хората имат пред вид плътския живот. Под плътски живот те разбират само ядене и пиене. - Не, да товари човек плътта си, това не е още плътски живот. Да преуморяваш плътта си, това не е плътски живот. Два начина има за преуморяване на плътта: Чрез чрезмерен пост и чрез прекомерно хранене. Запример, един калугер може да изтощи телото си чрез прекомерен пост. Богатият може да изтощи телото си чрез прекомерно хранене. Така са правили едно време римските благородници. След всеки пищен обед, те са употребявали различни медикаменти, за да повърнат приетата храна. Като облекчат стомаха

си, те отново ядат до насищане. После пак вземат медикаменти да повърнат храната, после пак ядат и т. н. Те са употребявали най-редки яденета. От езиците на славеите са употребявали за приготвяне на различни деликатеси. Човек трябва да яде толкова, колкото плътта изисква: Някой път повече, някой път по-малко, но никога да не я товарите или изтощавате. Плътта има свои изисквания, заради които трябва да я разбирате. Плътта прави големи услуги на хората. Въпреки това хората считат плътта виновна за всяко нещастие, за всяко зло. Волята на човека е виновна за неговите неуспехи и нещастия, а не плътта. Лошите състояния на човека не се дължат на неговата плът, но на волята му. Плътта е носителка на лошото, но тя не го причинява. Обаче има моменти, когато съзнанието на човека се пробужда, той става господар на своята плът, на своята воля. Понякога той злоупотребява със своята свобода. Той е подобен на онзи господар, който впряга хиляди работници на работа и злоупотребява с техния труд. Тези хора трябва да работят, но каква е мярката за това? Колко часа трябва да работи човек през деня? В бъдеще при възпитанието на хората трябва да се има определено число часове за работа. За да се възпита, човек трябва да спазва известни норми в живота си за ядене, за работа, за начин на живеене. Докато не се научи да изпълнява законите на плътта си, каквото може тя да прави, човек не може да се възпита. Христос казва на учениците си: "Духът е вечен, мощен, плътта е немошна". Щом плътта е немошна, вие трябва да имате пред вид тази немощ. Вие сте облечени в плът, вследствие на което не можете да разполагате, както искате. Когато дойдете до плътта, вие непременно трябва да си дадете отпуск. Всяко безпокойствие и терзание, което преживявате за отвлечени работи, вие можете да повредите вашата плът. За малки работи даже, човек може да си повреди. Представете си, че сте вложили 50-60 хиляди лева в някоя частна банка, която след време фалира. Вие изживявате ужас! Ако бяхте вложили парите си в държавна банка, те щяха да бъдат по-сигурни. В Америка, при съвременната криза, от 26 хиляди банки фалираха десет хиляди. При това във всяка банка са били вложени по сто милиона долари. Това са пари, вложени от работници, които са бедни, за черни дни. Черните дни останаха, а парите отидоха, изгубиха се. Къде отидоха тези пари?

Съвременните хора се стремят към осигуровка, всички искат да се осигурят. Те влагат живота си, парите си ту в една, ту в друга банка, но утре тези банки фалират. Как са се осигурили? Сигурността седи не

толкова в банките, колкото във възпитанието на човека. Хората трябва да са сигурни, а не банките. Днес банките са по-сигурни от хората. Къде отидоха парите от фалиралите банки? След няколко години ще чуете, че в еди-кой си град, под еди-какво си название се е образувала нова банка с капитал от 500-600 хиляди долари. На друго място се е образувала друга банка с капитал от 800 хиляди долари. Как изникнаха тези нови банки? - Те изникнаха от парите на фалиралите банки. Парите на тези банки били скрити някъде и в следствие на това, от десетте фалирали банки се образували 50-60 нови банки. Какво заключение може да се извади от тези примери? - Заключение то седи в това, че човек търси сигурността там, дето не трябва. Ако искате да се осигурите, вложете парите си в някоя държавна банка, а не в частни банки, както мнозина правят. Ако живеете в България, вложете парите си в Българската народна банка. Наистина ще получите по-малко лихва, но ще бъдете поне сигурни. Един турски ходжа спечелил много пари. Той искал да даде парите си някъде с голяма лихва да спечели още повече. Един ден го срещнал един голям банкер, който му казал: Хаджи ефенди, така наричали ходжата, защото някога ходил на хаджилък, ти имаш пари, но ги държиш в гърнета. Наместо да ги държиш неизползувани, дай ги на мене, аз ще ти дам сто на сто лихва! - Наистина ли можеш да ми дадеш такава лихва? - Мога, разбира се. Ходжата се съгласил. Дал парите на банкерина. Първите пет-шест месеца банкеринът плащал редовно лихвите сто на сто на ходжата според обещанието. Като получавал лихвите си редовно, ходжата си казал: Много съм доволен от този банкер. Скоро след това обаче, банкерът престанал да плаща и лихвите даже. Тогава ходжата го запитал: Какво стана с майката на парите? - Ти остави майката на страни, не питай за нея. Значи банкерът върнал само 250 хиляди лева на ходжата, а останалите 250 хиляди лева задържал за себе си. Това значи сто на сто лихва! Това е банкерска работа. - Не, сигурността не е в големите лихви и в банките. Вие товарите живота на своята плът с много излишни работи, когато тя изисква спокоен живот. Духът в човека изисква това-онова, а не плътта. Духът се бори в човека. Понякога той не взема във внимание дали тя може да издържи на тази борба.

Следователно, всички, които следват новото учение, трябва да вземат във внимание слабостите на плътта. Плътта е дете, за което постоянно трябва да се грижат. Тя постепенно заяква. Като знаете това, вие не можете и не трябва да изисквате от нея много работи. Вие постоянно

се безпокоите за воловете си, за здравето си. Щом изпълнявате законите на плътта, вие ще бъдете здрави, богати, ще живеете отлично. Казвате, че плътта има желания. Аз не говоря за желанията на плътта, но за законите на плътта. Като слиза на земята, човек се въплътява, облича се в плът и трябва да спазва нейните закони. Като слезе на земята и Христос се облече в плът и спазваше законите на плътта. На земята Христос нямаше къща, защото знаеше, че ако има къща, ще си отвори работа с кираджии. Той и пари нямаше, защото знаеше, че ако има пари, ще си отвори работа с банките и с банкерите, че не платили на време и т. н. Той считаше тези неща за безполезни и казваше: “Нека други да се занимават с тия работи!” Онези, които последваха Христа, пожелаха да се откажат от живота си, от парите. Христос каза: “Който уповава на парите, той не може да следва моето учение”. Обаче и Христовите ученици носили каса със себе си. Те туряли в нея парите, които окръжаващите хора им давали. Юда носил касата. Той имал много хубаво име. Юда означава Слава Божия. Със своите дела той показва, че наместо да бъде Слава Божия, по-добре ще бъде за слава на плътта, за слава на парите. “Роденото от плът, плът е”. Човек трябва да разбира законите, на които плътта се подчинява, и като ги разбира, да ги спазва. Никога не плашете плътта си с вечния огън или с други неща. Тя е дете, на която трябва да се говори с положителен език, никога да се не лъже. Щом я излъжите веднаж, тя помни това и не вярва вече. Само три пъти най-много може да излъжете плътта. Ако я излъжете повече от три пъти и светия да сте, тя не вярва вече. Следователно, бъдете всякога изправни по отношение на плътта си. Не лъжете себе си, не лъжете и себе си. Когато искате да я нахраните, ще ѝ кажете: Ще почакаш до 12 часа. Приготвил съм ти хубаво ядене. Тя знае това и чака. Като дойде 12 часа, сложете ѝ да яде, но да не преяжда. Ще ѝ кажете да яде малко, защото и довечера ще яде пак, та да ѝ бъде сладко. Като дойде вечерта, пак ѝ кажете: Не яж много, защото и утре пак ще ядеш. Така ще ѝ говорите, ще я възпитавате като дете. Никога не задоволявайте плътта си напълно. Оставайте поне една трета гладна. Когато ѝ шиете дреха, пак не задоволявайте изискванията ѝ напълно. Нека ѝ липсва нещо: било копче, било яката и не точно, както трябва. Каквото дадете или каквото направите на плътта, нека не бъде абсолютно свършено. Ако всичко бъде свършено, работите ѝ няма да вървят.

Сега ще приведа един пример, който се отнася отчасти към суеверията. Преди години един грък във Варна решил да си направи

голяма къща, на два етажа, близо до мъжката гимназия. Един познат му подшушнал, че ако довърши втория етаж на къщата си, непременно ще умре. Той се отказал да довърши втория етаж, защото се уплашил. Като останал етажът недовършен, стотици гълъби влезли там и започнали да се размножават. След няколко години срещнал го друг познат, който му казал: Защо ставаш толкова глупав? я, си довърши етаж да го използваш, както трябва. Той послушал своя познат, завършил етаж си, но скоро след това умре. От този пример ще извадим следното правило за плътта: Докато сте на земята, не завършвайте всичките си работи наведнаж. Оставете нещо незавършено. Завършили ли всичките си работи изведнаж, ще заминеш за другия свят. Ако завършите всичките си работи наведнаж, вие ще добиете лош навик, ще станете пасивни. Не, човек трябва да остави нещо недовършено, да има какво да работи, да се стреми към нещо. Хората искат да приложат съвършенството на земята, т. е. да станат съвършени. Обаче те не знаят, че съвършенството принадлежи на друг свят. То е от други възможности, от други условия, от друго развитие. Днес няма още възможности в човека да бъде съвършен. Възможностите в човека да бъде съвършен, съществуват в неговия дух. Той трябва да бъде в положението на дете, последователно да се възпитава. Човек може да живее на земята хиляда, две и три и повече години. Какво лошо има в това? Ще кажете, че земният живот ви е дотегнал. Мислите ли, че като замините за другия свят, ще бъдете по-добре? Преди години в Америка беше излязла една книга, в която се описваше състоянието на ония, които преждевременно са заминали за оня свят. Тази книга изнася факти от онзи свят, във вид на роман. Запример, когато се яви желание на някой от заминалите да хапне, той вижда пред себе си богата, добре наредена трапеза, с всякакъв вид ястия. Той взема стола си, приближава към трапезата, но и трапезата върви, отдалечава се от него. Той върви и тя се движи, не може да си хапне. Заминалите си казват: Всичко има в този свят за ядене, но ние не можем да си хапнем. Защо ви е такъв свят, в който не можете да си хапнете? В какво седи хубавото в онзи свят?

Всички религиозни, духовни хора се стремят към изпълнение на Волята Божия. Изпълнение на Волята Божия е въпрос, широко философски, той засяга цялото битие, целия космос. Хората не познават още онези велики закони, според които са построени. Ако познаваха тези закони, те щяха да живеят така, както Бог е определил. Ще благодариш на Бога за онова, което знаеш, ще благодариш на Бога за

условията, ще благодариш за храната, която ти е дал. Ще благодариш на Бога за въздуха, за водата, за светлината. Ще благодариш на Бога за хората, които са около тебе, били те свършени или не свършени.

Ще приведа един пример за жените. Ще кажете, че жените са все виновни за всичко и ще се обидите. Една жена постоянно се оплаквала от мъжа си. Казвала му, че той не знаел как да се отнася с нея, бил много груб и невнимателен към нея. Един ден мъжът ѝ решил да изиграе роля на млад момък, да ѝ покаже, че може да бъде нежен, внимателен човек. За тази цел той написал едно нежно, любовно писмо на жена си, в което ѝ се обяснявал в любов. Той ѝ писал, че я обича много и че не може да живее без нея. В писмото ѝ определил място, дето да се срещнат, да се поразговорят малко и я поканил да се отзове на поканата му. В определения ден и час той се облякъл с нови, чисти дрехи, които тя не познавала, турил си маска на лицето и така се явил пред жена си. Като получила писмото, тя си казала: Добре е да видя кой е и какъв е този момък, който ми пише това писмо. Тя отишла на определената среща и останала доволна от момъка. В един разговор с мъжа си тя му казала: Вчера срещнах един млад момък с отлични качества на мъж: внимателен, нежен към жената. Да, той има тези качества, аз ги нямам. Какво да правя сега? За да се яви такъв, този млад момък е имал добри условия, а не като моите. Както и да е, но той има добра обхода, мек характер, говори тихо, спокойно. - Какво да направя? Ще се постарая и аз да бъда като него.

“Роденото от плът, плът е”. Пак повтарям: Вие трябва да познавате законите на плътта и да ги спазвате. Когато хората се приближават по плът повече, отколкото трябва, в тях настава ужасна реакция, която ги измъчва. За да не настъпва тази реакция между тях, те трябва да бъдат едни от други на известно разстояние. Астролозите са изчислили, че между слънцето Алфаценторус и нашето слънце разстоянието е толкова голямо, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата и пак да остане свободно място. Същото може да се каже и за хората. За да съществуват нормални, хармонични отношения между хората, те трябва да бъдат на такова разстояние един от друг, че между тях да могат да се вместят три хиляди души. Когато между хората не съществуват хармонични отношения, това показва, че те не са спазили това разстояние. Понякога човек бяга от дома си. Защо? - Защото е много близо до домашните си. Когато става въпрос за разстоянието на хората по плът, те трябва да бъдат не много близо, не много далеч един от

друг. Запример, земята има известни отношения към слънцето, към Марс, към Юпитер, към Сатурн, към Венера, към Меркурий и в зависимост от тия отношения се определя и разстоянията между тях. Значи, има една норма, която определя разстоянията между планетите, между слънцата и между звездите. Разстоянието от слънцето до Меркурий запример, определя един начин на живеене; разстоянието от слънцето до Венера, до Сатурн, до Уран, до Нептун, определят все нови начини на живеене, които трябва да се изучават. Когато изучите живота на земята, вие постепенно ще обикаляте и другите планети, докато научите и техния живот. Които познават качествата и проявите на разните планети, казват за някой човек, че е тип меркурианец, запример, или марсианец, или венерин тип и т. н. Това са мерки, отношения, мащаб, проекция, според които се определя кой човек къде се отнася.

Съвременните хора говорят за слънцето, без да го познават, без да знаят как да използват неговата топлина и светлина. Те не знаят как да използват електричеството и магнетизъма на слънцето. Като не знаят как да се ползват от тия сили, понякога човек се усеща крайно нервен. Тази нервност се дължи на голяма сухота в организъма. Два фактора са причината за тази сухота в организъма: Чрезмерната топлина и чрезмерното изстудяване. Следователно, за да се избегне тази сухота, между студа и топлината трябва да се създаде вътрешна връзка. Ако топлината е повече, отколкото трябва, и не може да привлече влагата, човешката кожа изсъхва, вследствие на което се явяват известни болести, като маясъл, проказа и прочие. При тези болести кожата започва да се напуква. Проказата не е толкова страшна болест, както хората си я представят. Тя се дължи на отсъствие на влага в организъма. Понякога по кожата се явява голям сърбеж, и този сърбеж се дължи на сухотата, която е настанала в организъма. Причина пък за сухотата са чувствата. Чувствата на човека се намират в неестествено състояние. Такива хора могат да се лекуват като влизат в общение с жизнерадостни хора, у които чувствата са в естествено състояние. По този начин те ще приемат от тях по малко магнетизъм. Който има такъв сърбеж по кожата си, нека отиде в някоя дъбова гора и облегне гърба си на някой стар, стогодишен дъб да приеме малко от неговия магнетизъм. За да влезе във връзка с дъба, той трябва да го разбира, да гледа на него като на разумно същество. Те имат тъй наречените иконос станции за приемане. В тях е развита телевизията, посредством която се съобщават помежду си. Запример, женското дърво може да е в София, а мъжкото няколко

километра далеч от него. Те отварят радиото и се разговарят помежду си. Мъжкото дърво отдалеч се радва на красотата на жена си. И растенията имат театри, кина, представления, но не точно като тия на хората.

Като говоря така, аз не искам да вярвате на думите ми. Изключвам вярата. Това, което говоря, е реалност за мене, но не като човешката реалност. Аз зная положително, че растенията са разумни същества. В някои отношения те са отлични химици и физици, съобразяват се с външните условия. Според външните условия, те надебеляват и изтъняват кората си. Те познават природни начини за лекуване, те познават природната медицина. Те имат разбирания, различават добрите от лошите условия. Запример, ако забодете суха пръчка около корена на някой виеш се боб, той ще се покачи по пръчката отгоре. Обаче, ако до този боб има наблизко жива фиданка, той ще обиколи сухата пръчка и ще се обвие около фиданката. Това говори за известна степен съзнание. Които не разбират това, казват: Дърво, растение е това! По този начин те искат да подчертаят невежеството на растенията. Не са невежи растенията! Ако мислите, че растенията са невежи, какво трябва да кажете за себе си, щом се храните с растения? Ако растенията бяха невежи и ние щяхме да възприемем тяхното невежество. Мнозина мислят, че житото, царевицата, ечемикът са глупави, неразумни същества. Не е така. Съвременната философия и наука се дължат на слънчевата светлина и топлина, както и на храната, която хората употребяват, а някои неща се дължат и на самите хора. Ако не мислят върху тия неща, хората вадят криви, повърхностни заключения. Те казват тогава, че всичко зависи от тях. Когато ядат хляб, те възприемат идеите на житото. Чрез хляба, житото казва на хората: Условията, при които ние живеем, са такива, че не можем да приложим своите идеи. Понеже вие сте по-свободни, приложете идеите ни вместо нас. Всяка идея, която носи радост и светлина, е Божествена. Такива са идеите на растенията. Ако схващате нещата така, вие ще разберете какво представя плътта.

“Роденото от плътта, плът е”. Плътта представя по-ограничен, по-висш живот като този на детето. Затова тя трябва да се възпитава. Духът представя висшия живот на човека. Като знаете това, не се оплаквайте против вашата плът, не я изключвайте. Бъдете снизходителни към плътта си. Прощавайте на плътта си, когато направи някаква погрешка. Бъдете снизходителни към задоволяването на плътта, но към нейните погрешки. Само по този начин вие ще изправите живота си. Ако не сте

снизходителни към погрешките на вашата плът, вие ще си създадете ред неприятности и страдания. Тогава хората изпадат в друга крайност. Като направят една погрешка, те искат да я изправят с ядене. Яденето е само условие. Какво иска плътта? - Преди всичко плътта иска да се организира. Като дойде в телото, тя постоянно се преорганизира. Неорганизираните клетки на плътта постоянно работят, за да се организират. Като знаете това, никога не внасяйте лоши, отрицателни мисли в ума си. От внушаване на такива мисли много от клетките на вашия организъм престават да работят. Тогава вие ще усетите болки в рамото, в кръста, в коляното. Забелязано е, че като се затрудни в нещо, човек казва: Моята работа се свърши, нищо няма да излезе от нея! Не говори глупости. Не се е свършила твоята работа! Ти ще живееш много още време на земята. Като умреш, пак ще дойдеш и отново ще започнеш работата си. Казвате: Дотегна ми животът! - Животът не ти е дотегнал, но дотегнаха ти условията, при които живееш. Ти искаш нови, по-добри условия на живота. В това отношение религията трябва да бъде онази наука, която да подобри условията на живота, при които човек може да се развива. Религията ще освободи човека от неговия вътрешен страх. Страхът не е наука, а Любовта е наука, знание. Знанието води към всички хубави работи, към всичко хубаво и добро, към всичко велико и към велики добродетели, които могат да се въплътят в нас. И тогава като погледнеш в лицето на човека, да видиш написани всички добродетели: честност, милосърдие, справедливост и т. н. На челото му да виждаш широки познания, а в погледа му, нищо друго, освен идеализъм. Идеализмът не е нещо отвлечено, не е нещо отдалечено. Идеализмът борави с видимите неща, с цялата вселена, с всички святове, с всички планети, с всички хора. Това значи: Идеализмът борави с вечните форми, които не се разрушават, но се усъвършенствуват.

Съвременният свят се нуждае от велики писатели, които да възприемат идеите на новото учение за възпитанието на младежта. Новите идеи трябва да се възприемат и от религията. Не е достатъчно само да се повтаря това, което Христос е казал. Христос е казал много хубави неща, но така, както се проповядва, това не е Христос. Той е казал: "Ще отделя козите от една страна и овцете от друга страна". Това не е цялата епоха, това е край на века. Като се завърши векът, ще отделя козите от овцете и ще ги възпитава пак. Понеже козите обичат да гризят кората на дърветата, в бъдеще Господ ще пусне овцете в кориите, а козите - в полетата, дето няма растения, няма дървета, няма

какво да гризят. Тогава козите ще предъвкват тревата. Те са много внимателни. Като дойде до някое растение, до някое дърво, козата ще се повдигне малко на високо и ще почне да гризи кората. Наблюдавали ли сте как козата огризва кората на дърветата? На вас казвам: Не огризвайте корите на вашия живот, както правят козите с кората на дърветата! Да гризиш кората на своя живот, това значи да се самокритикуваш. Щом се самокритикуваш, щом се обявяваш като критик на своя живот, ти си коза. Ако си човек с широко сърдце и гледаш с широко на живота, и вярваш, че всичко ще се оправи, ти си овца. Който има широки схващания за живота, не гризи кората на своя живот, а казва, че Господ е добър, и ще оправи всичко, той е овца.

“Роденото от плътта, плът е, а роденото от духа, дух е”. Ако човек не се роди по плът, той и по дух не може да се роди. И ако по плът се роди, той и по дух ще се роди.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя,

държана на 10-ти ноемврий 1935 г.

София, Изгрев

ПЛЕВЕЛИ.

Отче наш. Ще се развеселя.

Ще прочета 13-та глава от Матей, от 24-тия стих на долу.

Духът Божий.

„И посея плевели на нивата и си отиде“.

Ще говоря върху думата “плевели” от прочетения 25-ти стих. В съвременния живот съществуват ред противоречия, без да могат хората да си ги изяснят, без да могат да си обяснят техния произход. Съвременната наука едва сега започва да ни обяснява как са се създали противоречията. Запример, от къде е произлязла болестта малария. Хрумнало е на ума на един комар да си забие хобота на някой човек, и като пие малко от кръвта му, после оставя малки същества, които почват бързо да се размножават. Този човек казва: Здрав бях, а сега съм болен. Откъде ми дойде това нещо? Един комар дошел, спрял се някъде, забил си хобота и маларията дошла. И след това този човек ще вика лекар да дойде да го лекува. Понякога трябва да се минат години, докато този човек се излекува. Търговец си, изгубиш 200 хиляди лева и след това в ума ти се яви една опасна мисъл и ставаш неврастеник. Тогава казваш: Здрав човек бях, но сега съм болен. Защо си болен? - Защото си изгубил 200 хиляди лева. Нищо не струват тия 200 хиляди лева, но загубата на тия пари, като комара, остават в ума ти бацили, които създават неврастенията. Как ще се излекува този човек? - Върнете му тия пари и неврастенията ще изчезне.

“Плевели”. Тия плевели съществуват навсякъде и съвременните хора ги обясняват по разни начини. Те не спъват цялото човечество, но индивидуално спъват хората, спъват техните мисли, техните чувства, правят големи пакости. Плевелите съществуват навсякъде. Те могат да се родят между двама приятели и да падне един от тях. Какво представят плевелите? - Те представят кривите схващания, кривите заблуждения на хората. Навсякъде съществуват криви схващания и заблуждения. Навсякъде съществува неразбиране на онова, което природата е създала.

Сега ние се мъчем да си обясним защо земята е създадена. Но да оставим този въпрос настрана, той е един широк въпрос. Когато земята

се е създавала, нашето съзнание не е било свободно. Защо се е създавала земята не знаем, но че сме на земята, това знаем. Човек може да не е присъствувал там, когато се е създавал един голям, модерен параход, но се е качил на него и пътува. Може да не знаете как и кога се е създал големият французки параход "Нормандия", но можете да се качите на него и да пътувате с него. Сега и в Англия има такъв голям параход, който още не е пуснат в движение. Той носи името на една от английските кралици. Имаме ред изобретатели и изобретения, едни от изобретенията са полезни, а други са вредни. Вземете за пример сегашните картечници. Имаме картечници, които в една минута хвърлят хиляди куршуми-скорострелки. Вредни са също така и задушливите газове. Това е физическата страна. Имаме и книги било религиозни или научни, или с някакви тенденции, които са поставили хората в крив път. Те учат човека на неща, които не са: И в науката те учат, и в семейството те учат - навсякъде. Говорят за някакво приложение, но като опитащ, виждаш, че няма никакво приложение. Според мене истина е само това, което има поне едно малко приложение в живота. Дойде един лекар, даде ти една рецепта, едно лекарство и ти го вземаш един, два и повече пъти, но болестта не минава. Едно лекарство е ефикасно, когато като го вземеш един път и с това се свърши. Това показва, че това лекарство помага. Има лекарства, които действуват.

Ще приведа един анекдот да видите как действува внушението. Някъде внушението не работи, а някъде работи. По какво се отличава реалността в едно отношение от нереалността? С внушението ти може да държиш един човек гладен 20-30-40 деня, но с това внушение той постепенно ще почне да губи от теглото си и ще дойде до положение, дето повече не ще може да издържа. След като го държиш три месеца гладен с внушение, най-после той ще заспи, а щом го храниш, въпросът вече е друг. Той започва да печели по малко в тежастта си, да придобива нещо. Следователно, в живота си ние имаме два процеса: В младените си човек постоянно печели. Детето постоянно расте, в младените си също, и до 45-тата си година все притуря нещо. От 45 години той постепенно губи по малко: с по един милиграм, после с един грам, с един килограм и така тежестта се губи, докато с увеличаване на годините дохожда на 80-90-100-120 години и той изгубва много нещо от себе си, от своето тегло. Ние не си даваме отчет какво става, а казваме: Остарява този човек! Тогава какъв смисъл има един живот, който остарява? Но това не се отнася до живота, животът никога не остарява. Животът всякога е млад.

Само в едно отношение съм съгласен с вас, че животът е стар, в смисъл на вечен. Думата стар произтича от думата - сатан, което значи да се проявиш. Това, което се е проявило в даден случай, е старо. Старият човек следователно, се е проявил. Стар човек не е онзи, който е изгубил своята сила, но който се е проявил. Но има и второ разбиране. Стар човек е онзи, който е бил първоначално умен и се е проявил, но отпосле е изгубил силата си. Той е бил умен човек, но отпосле е изгубил силата си и станал извеян вече. Хората употребяват думата извеян за стар човек, в смисъл, че не мисли вече. Не е право това. Старите хора са много по-умни от младите. Нищо повече! Това са наблюдения. Обаче когато младият иска да се мери със стария, за да се насърдчи, той казва на стария: Той е стар човек, той е отслабнал вече. Не е така. Старите хора са силни. Ето вземете в борбата с нашия пехливанин - Дан Колов, излезе да се бори един млад човек - Ферещанов, но Дан Колов, който беше по-стар от него, го надви.

Понякога вие разглеждате явленията такива, каквито не са. Има неща, които не са обяснени научно. Сега ще ви приведа един анекдот. Един стар дядо видял един трап и си казал: На млади години прескачах много такива трапове, и сега мога да го прескоча. Затичал се и хоп - в трапа. Почнал да мисли и си казал: На млади години не беше така, но като поостарее човек, така става. После се огледал на около и като видял, че никой не го вижда, казал: Каквото беше на млади години, така е и сега на стари години. Глупавият на стари години е глупав и на млади години. Човек не е нищо друго, освен израз на това, което носи в себе си. Думата глупав ние не вземаме в обидна смисъл, а за недоразвитите способности, които човек има в себе си. Сегашните хора страдат не от недоимък, но от голямо изобилие. Човек има много дарби в себе си, които не е развил и вървят в крива посока на живота, вследствие на неразбиране. В съвременната култура хората търсят своето щастие там, дето го няма. Природата обича разнообразието. Няма две същества в света, които природата да е надарила еднакво. Тя е надарила всички различно. Всеки трябва да се развива в своята среда. Една жена не може да развие качествата на един мъж, и един мъж не може да развие качествата на една жена. Те се различават. После и бащата не може да има качествата на своето дете. Той е бил дете, но това дете, което се ражда от него, има свои качества, които го различават. До известна възраст детето се различава от баща си, но после започва да мяза на него. Гледате един млад човек, сравнявате неговата физиономия с тази в детинството му, и

след време с тази от детинството му, неговата старост и виждате колко се различават тия физиономии. Грамадна разлика съществува! Вие не можете да намерите спомен от онези благородни черти, които е имал някога. Като че друго някакво същество е сега. Той си носи своите възпоминания от детинството си.

Сега да оставим тия неща на страна. Аз наричам тия неща, необясними. Според мене, нещата, които ние не можем да обясним, са по-приятни за изследване от тези, които можем да изследваме и да обясним. По-приятно е да бъдеш при една голяма река, отколкото при едно малко ручейче, което едва цицирика, че образува само кал. В това малко ручейче нищо няма за обяснение. Седиш при една голяма българска река, при нея има голямо разнообразие, а при ручейчето има само кал. Та и да обясните малките дребни работи, които всеки може да прекраче, това не е наука. Големите работи, които не могат да се обяснят, представят интерес. Ние обясняваме само една фаза от големите работи. Запример, ние обясняваме факта, че месечината се пълни и празни. В същност, месечината пълни ли се и празни ли се? Това са наши понятия. Месечината е една и съща и като се пълни, и като се празни. Тя нищо не губи от тежастта си. В тези фази на пълнене и изпразване тя има особено отношение по отношение на земята. Наши понятия са тези за разпръсване на месечината. Българите запример, имат понятие че могат да свалят месечината на земята и да я издоят като крава. Месечината дои ли се? - Не се дои. Това не е право. Някои могат да доят месечината, то е друг въпрос. Това е алегоричен език и който разбира смисъла, знае какво се разбира под думите - да се издои месечината. В тези думи хората са турили една идея. Който не разбира тази идея, може да я изтълкува криво. Понякога ние може да разберем криво и теориите на учените. Понякога може да разберем криво и самите учени. Запример, вземете сега земята, така както сега съществува и при каквито условия ние живеем. Религиозните хора запример, мислят, че светът е създаден от Бога, а Бог е най-разумното, най-доброто, най-силното същество в света. Тогава един човек, който не вярва в Бога, ще каже: Как е възможно в един свят, създаден от най-разумното и доброто същество в света, да има толкова много противоречия? Как ще докажете това? Ето съществуват тия противоречия. Хората се бият, убиват се, изнасилват се помежду си, вършат всички престъпления. Как е възможно тогава в един разумен свят да съществуват такива работи? От друга страна ще кажат някои, че това са изключения, случайности в света.

Как е възможно при такива случайности да са се създали такива разумни вагабонти, които да ограбват света? Как е възможно от случайните, от неразумните неща в света да са се създали такива големи различия? Такива различия между хората! И в единия, и в другия случай нещата остават неизяснени. Ние ги схващаме частично и затова казваме, че някои неща са неразумни. Неразумни са тия неща, защото не сме във връзка с тях. Защото всяко нещо, което е свързано с нас, ние считаме за разумно. Всяко нещо, с което не сме свързани, е неразумно за нас, защото няма с какво да го ценим. Тия неща за нас са необясними. Запример, всеки човек, който ви обича, вие сте свързани с него, неговата обхода е една. А онзи, който не ви обича, който няма никаква връзка с вас, той ще бъде нера разумен за вас, неговата обхода ще бъде неразумна, и той няма да иска да знае за вашите възгледи, за вашите чувствавания.

Сега аз обяснявам нещата психически, тъй както са в хората. Между хората отпосле се явява една вътрешна борба, те искат да бъдат свободни. Свободата е един импулс в хората. И природата сама иска да се освободи. Има известни ограничения в природата. И тя се стреми към нещо. - Към какво? - Това е за нас загадка. Това движение, което виждаме в нея. Земята се движи, слънцето се движи, всичко се движи! За какво? И за къде? - Има своя цел. За нас обаче вселената ни интересува дотолкова, доколкото ние можем да бъдем съучастници в благата, които тя има, в работата, която тя върши, и до колкото можем да използваме тия блага. Нека вземем запример, сегашното наше развитие. Има ред теории, създадени на Изток за противоречията, които обясняват и кръщават с различни имена. Някои, като в Индия, обясняват противоречията с думата карма. Някои - с думата съдба, и казват: Съдбата му е такава! Други пък с - предопределение. Възможно е да е така, във всички тия определения все има известна истина. Питам, когато на един учен се яви идеята да отреже един клон от тръна и да го присади с някой съответстващ клон, какво ще мисли трънът за това? Това е цяло нещастие за тръна? Ще го пресадят и след време на това клонче ще се роди нещо, което съвсем се различава от тръна. Това клонче няма да се развива като трън, а като нещо друго. Трънът може да се присажда, да стане добра подложка. И обратното може да се случи: На една хубава ябълка може (да) отгоре да ѝ се присади дивачка. Тогава питомната ябълка ще се чуди как именно израстнаха върху нея тези диви клончета. Та ѝ сегашните хора са присадки. Те едва сега започват да изучават закона на наследствеността, както трябва. Този закон не е нищо друго,

освен една присадка. Някой е наследил нещо от баща си и от майка си. Какво е наследил? Аз вземам първата причина. Как всички хора са излезли от един и същ източник, те трябва да притежават едни и същи качества. И в своето пътуване едни са отишли напред, а други са останали назад. Но има вторични причини, които са спънали човека в неговата еволюция.. Вземете за пример, като изучавате типовете според Ломброзо, има престъпни типове, които се отличават по това, че главата им при ушите е широка. После, обективният им ум е силно развит. Моралните чувства в тях са слабо развити. Те имат почти животински апетит. В крадците пък са силно развити ръцете, те имат дълги ръце. Защо в престъпниците и в убийците ръцете са къси и пръстите деформирани? Донякъде и брадата им е деформирана. Това се среща в родените престъпници. Има престъпници, които отпосле са станали такива - при социалните условия. Значи има родени престъпници, има и такива, които отпосле са станали такива. В последните черепът отпосле е деформиран. В крадците е обратното: И ръцете са дълги и пръстите са дълги. Това донякъде може да се обясни със следното: Понеже в ума на крадеца постоянно седи мисълта да открадне нещо, да бръкне в някой джоб, вследствие на това, в ръцете им приижда повече кръв и храни тия части повече от другите. Като държи тази мисъл постоянно в ума си, ръцете им стават дълги. Това е станало от ред поколения. Сега онези, които изучават тия науки, ще кажат, че всички хора, които имат дълги ръце, са крадци. - Днес може да не са крадци, но някога са били такива. Сега са само сръчни хора. Какво нещо е кражбата? - Кражбата е плевел. Ти искаш по един лесен начин да добиеш благото в живота, за което някои хора с хиляди години са работили до като го придобият. Ти искаш на негова сметка да ядеш и да пиеш, а той да работи заради тебе. Това са вътрешни разсъждения, които съществуват. Те си имат своето основание. Съвременните учени хора изследват, че всичко това са все анормални състояния на типове, които са родени при неблагоприятни условия, от майки, които са се намирали в болезнено състояние във време на своята бременност. Бащата пък е имал някакъв порок, или е бил пияница, или е имал друг лош навик. Вследствие на това детето се е родило при много лоши условия. Следователно, ако на това дете не се даде някаква външна помощ, то не може да изправи недъзите, с които е присадено. За пример, три статистики има в това отношение. Ако бащата е бил гневен във време на зачеването на детето, искал да убие някого, но не е имал благоприятни условия да извърши това убийство, понеже тази мисъл е

била постоянно в неговия ум, то когато се зачене детето, което може да бъде син, един ден то непременно ще бъде изпълнител на идеите на своя баща. Синът непременно ще извърши убийството. Значи, ако бащата е искал да извърши, но не е могъл, синът непременно ще извърши това убийство. Както един военен дава заповед на своите войници, това да направят, онова да направят, и те изпълняват, така и синът изпълнява волята на баща си. И след това вие мислите, че сте свободни, не знаете, че изпълнявате волята на баща си, който ви е дал заповед, още преди да се родите, да направите това или онова. Питам: Кой е отговорен за това? - Отговорен си затова, че без оглед си изпълнил заповедта на баща си. Ти трябваше да подложиш тази заповед на критика, даже и в мирно време.

Разправяше ми един познат военен как генералът му дал заповед да застреля няколко души. Той му казал: Господин генерал, преди да изпълня заповедта, искам да ми дадете писмено някакъв документ, да знам кой ще носи отговорността за изпълнение на тази заповед. Искам да вида държавния глава, подписал ли е тази присъда. Също така искам да знам народът желае ли това нещо. Ако това е само ваше желание, аз искам да намерите друг някой, който да изпълни тази заповед. Аз отказвам да я изпълня. Казвам: Така и вие в живота си трябва да подложите на критика всички ваши лоши постъпки. Трябва да знаете на какво основание трябва да изпълните нещо. Ако една постъпка е разумна, можете да я изпълните, но ако не е разумна, ще се откажете. Но да оставим това на страна. Трябва да знаете, че сегашният строй, през който хората минават, не е произволен. Човечеството е минало през много строеве, има още да минава. Каквото и да мислите вие, той е наложен от по-високо място. Сега според Дарвиновата теория, кажете коя е била подбудителната причина, задето от животно е произлязъл човекът? Има едно предположение, според което от разумното разумно излиза. Следователно, за да излезе човекът от животното, трябва да е имало една разумна причина, която е работила. Виждате един часовник, но той не е създаден от само себе си. Той не съзнава своето съществуване, но е създаден от една разумна сила, вън от него. Той не съзнава своето съвършенство да показва времето. Един ден, като се развали, той ще отиде при един часовникар, и пак ще се върне назад.

Та казвам: У нас има известни идеи, които не са наши. У нас са напластени много архаични идеи. Според Дарвиновата теория ние сме минали през 400 хиляди форми на животинското царство. Всички тия

животински форми са оставили у нас своите качества, своите навици. Често в човека се заражда желание да глътне някого. Това е желанието, което рибите имат. То е остатък от времето, когато сте минавали през рибия живот. Понякога у човека се явява желание да обеси някого. Това е желанието на паека, да хване една муха и да я обеси на своята паяджина. Понякога се явява в него желание да хване някого, да го обвие и да му счупи костите. Това е желанието на лъва, на тигъра, на леопарда. Лъвът като хване едно млекопитающе, чукне го с лапата си по главата, счупи я, излезе му мозъкът и по този начин вижда работата му. Та като казвате, че някои неща у вас са наследствени, питам: От кой баща са наследени? Значи, вие имате 400 хиляди форми бащи. Мога да ви ги наредя всичките. Та като казвате, че нещо сте наследили от баща си, или от майка си, питам ви: От кой баща или от коя майка, от всички тия 400 хиляди видове животни сте наследили дадено качество? През всички тия малки и големи форми сте минали. Във всяка в тези форми ти имаш майка и баща. Кой баща поддържате вие? Турците, които не обичат да мислят много, казват: Акала зараз. Това значи: Седем ката горе, седем ката долу - повече от това, от дявола. Няма защо повече да се мисли. Пак ще ви приведа примера за онзи негърски проповедник, в Америка, който минавал за голям философ. Един ден той разправял на слушателите си как Господ създал човека. Като разправял, че цели шест дни работил, докато ги направи, най-после им казал, че Господ турил човека на плета да се суши. Тук се сушил той цели три деня, докато хубаво се изсуши. Като го изсушил, той му вдъхнал нещо в ноздрите. Той станал жива душа, подскочил и се проявил като човек. Като го слушали, един от събранието го запитал: Господин проповедник, отде е взел Господ този плет, кой го е направил, за да се суши там човекът? - Това не е твоя работа, отговорил проповедникът. Значи, негова работа, на проповедника е работа да разправя как Бог сушил човека на плета, а негърът няма право да пита кой е направил този плет? Каква е била идеята на проповедника? Аз мога да обясня какво означават тези пръти, но не мога да обясня каква е била идеята на проповедника. Проповедникът е създал един много оригинален образ. Той мислил много механически, не че бил създаден човек, тъй както той е мислил. Създаването на човека представя един дълъг период от време. Много време се е минало, докато Бог събере всичкото вещество, от което е създал тялото на човека. Не става дума за неговия дух, но само тялото на човека. Понеже така е било писано, че след като човек е бил направен

от пръст, после му се е вдъхнал дух, т. е. човекът станал жива душа. Там всичко е било предвидено. Няма нещо, което да пожелаете и да го няма там. И сегашните най-нови изследвания показват това. Като не знаят тия работи, мнозина мислят, че рибите са невежи. И те си имат градини, и те си имат фенерчета. Даже и хората нямат такива фенерчета, каквито някои риби носят със себе си. Някои риби носят по две фенерчета на опашката си, на устата си - по четири-пет фенерчета носят със себе си, да се осветляват. Защо им са тези електрически батерии? Откъде са ги взели? Сега кой ще ни доказва това? Или ще почнат да ни доказват колко разумно е бил създаден светът от Бога, как го е създал и т. н. Тогава ние ще изпаднем в едно противоречие.

Един евангелски проповедник разправя на сина си: Синко, ти знаеш ли колко разумно е създал Господ света? Трябва да знаеш това. Виж само как е създаден щъркелът с дълги крака, да ходи на високи места и с дълъг клон да лови лесно жабите и змиите. Виж само каква разумност съществува в света! Синът казва: Татко, за щъркела ще бъде хубаво с този клон да лови лесно жабите и змиите, но за жабите и за змиите какво ще бъде? Башата намира, че с дългия си клон щъркелът да лови жабите и змиите е много закономерно, но за жабите и змиите какво ще бъде, той не знае. Там неговата закономерност спира. Ние се отдалечаваме по този начин, отдалечаваме и животните от себе си. Има други хора, които гледат по друг начин. И те имат свое мнение. Според тях цялото животинско и растително царство не е било нищо друго освен човекът, разложен на своите части. Цялото животинско и растителни царства, които съществуват, се дължат изключително на човека. Човек прави опити със себе си - нищо повече! Господ го е пратил като господар на земята, и той си прави опити. А природата постоянно коригира неговите опити. Прогресът седи в това, че природата постоянно коригира неговите постъпки. Тя казва: Не е право! Сегашният морал на хората е по-висок, отколкото едно време. Хората едно време са били по-жестоки, отколкото сега. Запример, влезте в света на рибите и ще видите голямата тяхна жестокост. Рибите, които са студенокръвни, се гълтат цели. Даже и сега ще намерите, че една риба е нагълтала една по-малка от нея. Тя пък е нагълтала още по-малка и т. н. Ако разпорите корема на една голяма риба, ще видите, че в нея има друга, която е нагълтала трета. Три риби можете да намерите в корема на една голяма риба. И при този живот в океана никой няма право да протестира. Ще те нагълтат и нищо повече, никой не хроникира даже тези престъпления. Обаче природата е

намерила, че това положение е един от опитите на човека. Едно време Блерио прокара канала. Това представя цяла епоха. Предсказваше се на времето какво голямо благо ще има от аеропланите, а сега тия аероплани снасят своите яйца във въздуха. Те могат да снесат едно яйце от хиляда тона, пълно с взривни вещества. Като падне това яйце на земята, то се размътва наоколо. Хиляди малки се измътват от него. Защо ги прави човек? Всеки човек иска да уплаши другия, да му покаже, че е по-силен. Ето, имаме една война, която сега се води между етиопците и италианците. Италианците употребяват своите аероплани, своите топове и най-модерни оръжия, а етиопците се защищават по стар начин. Италианците се извиняват пред другите народи, че водят една цивилизована война, за да освободят своите от робство. Но дали ще постигнат това или ще създадат ново робство, това е друг въпрос. Защото робството се прекратява в една форма, а се ражда в друга. В едно отношение робството се прекратява в една форма, а се ражда в друга. В едно отношение робството се прекратява, а в друго не. Хубаво е желанието да се създаде свобода на всички, но не се постига това желание. Хубави са всичките теории на хората, те имат свое предназначение. Има учени, има религиозни теории, всички имат за цел да освободят човека от робството. И в науката, и в религията, и моралистите - всички искат да освободят хората от робството. Но щом приложат своите теории, в едно отношение ги освобождават, в друго ги заробват. И в религията е същото: Като освободиха хората от едни заблуждения, наложиха им други. Запример, хората вече минаха фазата на идолопоклонството, в неговата груба форма. Ние вече на големи идоли не се кланяме, но в Индия, в Китай ги има още. Обаче нашите идоли са в банките. Като вземете един чек, отидите с него в някоя банка, поклоните се, кажете няколко думи и веднага ти плащат. Само Франция колко милиарда има! Тя държи своите пари 25 метра под земята. Америка ги държи още по-долу. И това са християнски държави, но техният Господ е снет долу под земята, някъде. Турците казват: Имаш ли пари, има Хасан, нямаш ли пари, няма Хасан. Дали съзнаваме това или не, борбата вътре пак съществува. Борбата съществува независимо от нашите идеи. Съществува една борба, в която искаме или не искаме, ще вземем участие. Не е изяснено накъде ще гледаш. И между най-добрите хора пак ще има едно състезание. Борбата се започва от най-малките форми, от учениците, от едно поощрение, до като дойде до най-грубите състезания. Като дойдете до външните страни, до политическия живот,

там всеки иска да има власт. Слушал съм някой българин да казва: Да ме направят министър, ще обеся всички. Това е стара идея. Кога не са бесели, кога не са убивали? Кога не са клали? Кой как дойде, все коли и беси. Едни ще изчистят, други ще дойдат. В един от островите на Индийския океан се явили едни плъхове, които били много опасни. Затова поискали от Египет, от тяхните плъхове, които унищожавали другите. Обаче египетските плъхове били по-опасни от другите, които се размножили на острова. Та самият наш метод, който ние употребяваме за изстребването на нещо, става по-опасен от другия.

Сега ние казваме: Нали човек е направен от Бога, как и откъде се е родило злото? Христос казва: "Враждебник човек е посадил това. Какво да правим, да го изтръгнем ли?" - Не, има известен период, през който ще го държиш и след това разумно ще се справиш с него. Кога? - Като дойде времето на жетва, тогава ще събереш плевелите на една страна, на едно място, а житото на друго и така ще се освободиш. Във второто поколение, за плевелите не може да има присадка. Запример, човек може да тури една присадка, но природата е турила една преграда на този процес. Ти може да съчетаеш една кобила с едно магаре и да имаш един катър, но от катъра по-нататък нищо не можеш да направиш. Катърът си остава катър, той е завършено явление. Значи, ти може да направиш само едно престъпление в живота си, второ престъпление не може да направиш. Природата е турила край на всички престъпления. Но на доброто не е турила край - само в това се различават. Доброто се разплодява, а злото не се разплодява. Че злото съществува, съществува от едно съчетание на доброто със злото. Когато се казва в Писанието, че грешните ще изчезнат, това значи, че те няма да се раждат, и сами по себе си изчезват. Ако двама грешника се съединят на едно място, те не могат да родят дете. Ако се съединят един грешник и един праведен, само тогава могат да родят едно дете. Ще се роди един катър, но катърът остава безплоден. Значи всички постъпки, които са неестествени, природата ги е осъдила на безплодие, вследствие на което те сами се заличават. Те могат да съществуват един период от 10-20-30-40-50-100 години, най-много, след което те се заличават. Следователно, когато питаме как ще се оправи светът, казвам: Светът сам по себе си ще се оправи! Тогава и ние ще се оправим. Когато казвам, че светът сам ще се оправи, аз имам предвид следното: Има три проявления - има един свят, който е механически, разумността я няма там. Той е като една кола. Има един свят, който е разумен, разумността в този свят е отвън.

Той представя кола, в която е впрегнат един кон. И най-после имате третото положение: Колата я няма, но човекът се качва на коня - разумността е отвътре. Във втория случай, колата се движи, но конят я тегли. В третия случай, човек ездя коня, той го управлява. Има и четвърто положение: Човекът слиза от коня, и нито колата я има, нито коня, човекът сам си върви. Това е истинското положение.

Казвам: Сега има едно социално разрешаване на противоречията, които съществуват за хората. Хората трябва да се ръководят, те трябва да мислят, да поемат новите идеи, или една идея. В това отношение те трябва да направят един опит, не се изисква дълго време. Най-първо ще се направи един социален опит. Затова в сегашния период, хората трябва да намалят размножаването си. Те трябва да дойдат до положението, във всяко семейство да има по две деца, само: едно момче и едно момиче. Сега хората ги насърчават да се размножават повече, но те не знаят, че няма условия за това. Навсякъде няма условия - и в селата, и в градовете. Обаче, така както се увеличават децата, животът ще стане неносен, няма да има храна, няма да има земя за всички. Какво ще правят гражданите с тези деца в оскъдните времена, които днес светът минава? И търговията не върви, а децата трябва да се отглеждат. За тия деца се изискват средства, а те са повече, отколкото са средствата. С това не искам да кажа, че хората не трябва да се размножават, но всякога когато животът се поддържа, трябва да има толкова средства, колкото са хората или толкова хора, колкото са средствата. Сега е точно обратното, защото държавите се занимават съвсем с други въпроси, те се занимават с икономическите въпроси, а не разглеждат въпроса икономически как може да се оправи светът. Нека се раждат толкова хора, колкото са средствата, а останалите да чакат там, дето са. Ще кажете: Да оставим всеки човек да се роди там, според както Господ е дал. Питам: Ако оставиш нивата си неразорана, какво ще израстне от нея? Ако не я разореш, тръне и бодили ще израстнат върху нея. Ако я изореш, все ще даде нещо, даже и най-проста да е почвата ѝ. Значи в живота е нужна една правилна философия. Хората трябва да бъдат искрени, честни, справедливи, и да желаят доброто на своите близки преди те да са дошли на земята. Трябва да знаете, че като дойдат на земята, трябва да има предвидени условия за тях. Преди още да станат майка и баща, родителите от преди 20 години насам трябва да знаят с какви средства разполагат, за да създадат потомство. Пък и държавата трябва да знае това нещо. Не е само да се каже, че някоя

жена е бременна. Бременната жена трябва да се постави при най-добри условия. Не се ли постави при такива условия, тя ще роди плевели. В бременното си състояние тя е крайно чувствителна. Следователно, не я ли поставят при съответни условия, ще осакатят зародиша ѝ. Старите гърци са знаели това и са го спазвали. Когато някоя жена у тях била бременна, те са я поставяли при най-хубава обстановка, при най-добри условия. Окръжавали са я с най-хубави картини, давали ѝ са да чете най-хубави книги, и по този начин са ѝ въздействували в добър смисъл, давали са ѝ добър подтик. Затова виждаме между гърците толкова красиви типове. Особено такива са били старите, класическите типове. Това показва, че великите хора на миналото са имали права идея в това отношение. Не е въпросът да се пеят тъжни песни на бременната жена, но най-хубави песни, най-хубава музика. Картините също така да бъдат най-художествени. Ако едно дете се роди при такива условия, то ще има добри заложби в себе си. Сега ние вървим по закона на наследствеността. Ако има такива условия, няма да се родят гении, но поне ще има по-добри съчетания в живота на тия деца. Защото и без това в природата има доста големи мъчности, които трябва да се преодолеят. И без това природата е създала на хората доста големи мъчности, тъй щото те сами не трябва да си създават ненужни страдания и мъчности.

Казвате: Защо е дошел Христос на земята? - Христос дойде на земята, за да донесе на хората една наука, с която да им покаже как да живеят, за да се обновят във всички направления. Не само духовно, не само за онзи свят, но и за този свят. Той донесе идеята за братството, че всички хора да се смятат братя помежду си. Той казва: Един е вашият Отец, затова не считайте, че имате много бащи. Един е вашият Отец, а вие сте всички братя помежду си. Следователно, вашият Отец иска вие всички да живеете, не отвън чрез закон да ви заплашват, но от Любов към живота. Така всички ще бъдете едно помежду си, но по закона на Любовта. Но за да имаме този закон, какво възпитание трябва да имаме? И после онзи, който прави доброто, не само той да се остави да бъде използван, но и онзи, на когото правят добро, и той трябва да помага. И двамата да работят за благото на другите. При сегашните условия ние искаме да направим хората членове на братството, т. е. на членове, но да проникне в тях идеята за подигане на човечеството, да се внесат в тях новите идеи: чистият въздух, чистата храна, чистата вода, чистата светлина, всичко чисто в света! Нас ни трябва първо идеята да обусловим всичко, както в природата, после да изучим по-отвлечената, разумна

природа. Има една нова наука сега, която аз наричам - параметафизика. Нещата, които не можем да обясним, а можем да приложим, те са важни. Следователно, според тази наука, ние трябва първо да изучим нещата, в природата, а след като ги проучим, тогава да ги приложим. А сега ние първо създаваме теории за направата на света, а после искаме да преустроим нашия живот. Животът по този начин не може да се преустрои. Първо ние трябва да знаем живота, а после да създадем теории за преустрояването му. Първо човек трябва да знае хубаво да пее, и да свири, а после да създаде теория на музиката. Ти можеш да знаеш теории, а да не можеш да пееш. А можеш да пееш добре и без да знаеш теорията. На когото съм предавал моята теория на музиката, все ще каже, че е неразбираема. Аз казвам, че тонът до, означава яйце, което иска да се излюпи. Как може да бъде така? Тонът ре е излюпеното се вече яйце, което се движи и ходи. Тонът ми е пилето, което е почнало да мисли. Че каква е тази музика? - Това не е никаква музика. Аз съм правил ред наблюдения по отношение на музиката и съм забелязал, че всички богати и щастливи хора имат една щастлива песен, няма да я кажа каква е. Те си я тананикат и стават богати. На тези хора им върви, а на онези, които не върви, причината е тази, че не знаят песента, която богатите свирят и пеят. Има цяла статистика за това. Онези ученици, които обичат да пеят, които имат своя песен, всякога им върви в уроците. На всички способни, гениални, даровити деца или ученици им върви в училището, понеже те си имат своя песен, която постоянно си пеят в училище. Никой не ги чува, те тихо си я тананикат. Те сами си дават такт. Като влезе в клас, учителят погледне към учениците си, способният ученик го погледне спокойно, с отворено лице, и като че ли иска да каже на учителя си: Дигни ме, аз зная урока си! И учителят го познава, че е готов с уроците си, но не иска него да дигне. Учителят ще погледне към другите ученици и като види, че някой се е сгушил, крие се, него ще дигне на урок. Учените са дошли до идеята, че животът е вечна хармония. Навсякъде днес ще намерите хора фанатици, и учени, и религиозни, и социолози - те са ограничени, не разбират нещата в тяхната дълбочина. Като погледнете техния череп, ще видите, че има все нещо изопачено в техния череп. Някога ще ви говоря върху думите - изопачен череп. Има хора с много правилни черепи, а има такива, черепите на които са доста изопачени, неправилни. Във всичките им части не съществува хармония. Като погледнете към долната част на брадата, у някой човек, че тя е малко издадена навън. Брадата представя една плоскост. Ушите му са

хубаво поставени. Носът е малко назад прилепен, но има една хубава постановка. После долната част на ушите е широка, а горната е тясна. Такива уши мязат на животинските, дето горната част е заострена, а долната - широка. В човека горната част на ухото представя разумното, затова трябва да бъде широка, а долната част представя животинското, затова трябва да бъде тясна. В един правилно развит организъм трябва да има известно съотношение между всички части. Между широчината и дължината на ръката и мозъка трябва да има известно съответствие. Между дължината и широчината на ръката и самия мозък трябва да съществуват правилни отношения. Правилна пропорция. Малко хора има с правилно развити ръце. Някои ръце по отношение на лицето са доста добре построени. Колкото е дължината на ръката, толкова дълго трябва да бъде лицето. Някога пръстите на ръката са с два сантиметра по-къси или по-дълги. При това пръстите трябва да са добре затворени, да имат хубава форма. Някога ще се спря да ви обясня какво означава правилна форма. Трябва да има хубаво съчетание на линиите. Но съществуват известни препятствия в линиите. Дето съществува някакъв дефект в очите, или в носа, това говори и за известен дефект и в мозъка на човека. Следователно, ние трябва да започнем от мозъка, за да изправим всички дефекти в човека. Един американски учен представя една картина, в която е изобразен един престъпен тип, когото всички искат да морализират. За тази цел всички го стрелят - цялата му глава е станала на решето - отгоре, отдолу, от страни, от зад, дано убият злото у него, обаче никой не е могъл да улучи на това място, дето е злото у него. Този учен казва, че злото е в малкия мозък на човека. Този човек има слабост към жените, и от любов към тях ги души. И след всичко това ще говорите на този човек за Господа. Той нищо не знае за Него. Няма какво да го морализирате. На този човек трябва да се говори, както железарят говори на желязото. Той взема желязото и го туря в огъня, като му казва: Ти трябва да любиш! Като го нагорещи добре, ще го извади от огъня и ще започне с чука: трака-чука - ти трябва да се подчиниш на законите. После пак ще го тури в огъня, пак ще го чука и т. н. Но трябва да слуша и да се подчинява. Казвате: Господ ще оправи света! - Как мислите, че Господ ще оправи света? - С чука отгоре. Чукът ще играе отгоре ви. Така постъпва и скулпторът, когато прави своите статуи. Вие мислите, че тази работа ще стане много лесно. Не, няма да стане лесно! Някои от вас ще бъдат чукани повече, а някои по-малко.

Сега вие имате големи постижения, но в бъдеще условията на живота

ще бъдат по-трудни. Тогава ще се предизвикат у вас много способности. Вие със старото знание лесно ще се справите, но за новите условия се изискват нови знания, нови методи. Също така и вярата, която сега имате, няма да ви помогне. Ако детето иска да разполага със своята детинска възраст и когато възмъжее, няма да може да направи нищо. Или ако със своята възмъжалост човек може да се справи и като остарее, и тогава няма да може да си помогне. Защо? - Защото всяка възраст се отнася за своето време. Защо човек остарява? - Защото не разполага с такава сила, каквато е имал като възрастен. Щом изгуби силата си, той започва да остарява. Старите хора стават банкери, турят парите си в банките и престават да работят. Така те се обленяват, изгубват силата си. Не преставайте да работите! Аз съм наблюдавал какво правят учениците, и не съм намерил нито едно изключение в това отношение. Запример, някой чиновник казва: Да изкарам 15 години да работя, ще се пенсионирам и ще започна да работя в духовно отношение. Обаче какво става? - Като се пенсионира, заминава за онзи свят и пак не може да работи, както е мислил. Казвам: Не чакайте да станите пенсионери и тогава да работите. Работете на всяко време и без да сте пенсионери. Като станете пенсионери, ще ви задигнат на онзи свят. По-хубаво пенсиониране от отиването ви горе няма. Да чакате да ви пенсионират и тогава да работите, това е неразбиране на идеята. Вие трябва да имате естествен подтик да работите. Че сте били чиновници, това нищо не значи.

Чиновничеството нищо не може да ви пречи. Някоя жена казва: Аз съм жена, нищо не мога да направя. И като жена можеш да направиш нещо. Аз не съм даровит. - Колкото си даровит, толкова можеш да направиш. Всеки човек на своето място представя една важна еденица. Малкото пръстче на ръката не е само украшение. Човек за нищо не би дал да му се отреже. Като видите един цигулар, той свири, служи си с малкото пръстче, взема някои тонове, които с другите пръсти не могат да се вземат. Големият пръст върши друга работа. Големият пръст е алфа. А големият (малкият) е омега. Големият пръст е начало, а малкият - край. С малкия и с големия мериш нещата, казваш: Една педя. Когато големият пръст се обиди нещо, тогава малкият казва: Можеш да започнеш да мериш от мене първо. Обикновено правилно е да се мери с големия пръст първо, а после с малкия. Кой начин е по-хубав? В старо време мериха от големия пръст към малкия, а в ново време мерят от малкия към големия. Големият е начало, а малкият е край на нещата.

Следователно, големият пръст представя разумното начало, което трябва да ръководи нещата. Малкият пръст е малко шмекер, той показва слабостта на човешкото естество. Ако оставите той да ви ръководи, всякога ще ви сметне, ще ви излъже нещо. А големият е майстор, той гради. Силата на човека се равнява на големия пръст. Ако отрежат големия пръст на човека, той нищо не струва. Големият пръст представя Божественото начало в човека, а малкият пръст - човешкото начало. Останалите пръсти седат между тия два. Те гласуват понякога за малкия пръст, а понякога - за големия.

Сега ние можем да нанесем човешката ръка върху неговия мозък. Ние можем да я нанесем на вътрешния живот на човека. Та вие трябва да знаете всички ваши удове, техните размери и отношения. Трябва да знаете какво означават движенията, и кои движения са правилни. Това е необходимо за вашето самовъзпитание. Запример, някой седи и движи рамото си. Какво означава това движение? Като движите често рамото си или нещо пипате, с това усилвате рамото си, ставате годен да носите по-голям товар. Ти ще станеш материалист и ще разбираш добре работите. Но за да разбираш добре смисъла на живота, ти трябва да се занимаваш, да работиш. Наблюдавайте великите хора, какви движения правят и от тях се учете. Това ще ви послужи като добър метод за самовъзпитание. Техните движения са особени. С това аз не искам да разкривам онова, което човек сам може и трябва да направи, и постигне. Понякога човек се чувства силно възбуден, гневен, иска да се бие с този, онзи. Какво трябва да направиш, за да се успокоиш? Хвани лявата си ръка и я поглади така десет пъти, като започнеш от единия до другия край на пръстите, отгоре на ръката. След това отвори ръката си отвътре и пак започни да я гладиш, от пръстите и ще слизаш постепенно надолу. Така направи десет пъти. След това виж какво ще усетиш. Казвате: Какво ще си гладя ръката? Ако не направиш това упражнение, ще удариш някой човек по главата, ще му причиниш някаква вреда, и след това ще те съдят, ще те затворят в затвор десет години. А така като направиш упражнението, ще избегнеш затвора. Ако някой мъж обича да потупва жена си, ето какво трябва да направи тя, преди още да е дошел мъжът ѝ от работа. Нека поглади десет пъти дясната си ръка отгоре и да каже: Колко си добър! Дясната ръка представя мъжа в човека. Като дойде мъжът, той ще бъде разположен и няма да бие жена си. Това могат да правят и учениците, и студентите, когато искат да предразположат някой свой учител или професор, който се отличава с голяма сприхавост. Като

излеза на изпит пред този професор, предварително ще погладя дясната си ръка няколко пъти и ще кажа: Колко е добър моят професор! Така ще издържа по-лесно изпита си. И вие трябва да правите това упражнение. Какво правят сегашните ученици? - Като се явят на изпит при някой сприхав учител или професор, те чупят ръцете си една в друга, търсят начин да облекчат положението си, да смекчат характера на своя професор или учител. Това е един научен метод. Сега оставам на вас, вие да усъвършенствувате въпроса по-добре. Тъй щото, когато сте нервни, когато сте възбудени, прекарайте дясната си ръка върху лявата отгоре, от пръстите надолу десетина пъти и ще забележите, че настроението ви, неразположението ви веднага ще се измени. Събраната енергия у вас ще се асимилира и вие ще имате едно здравословно състояние. Хората трябва понякога да говорят на ръцете си, да си въздействуват сами. Първият пръст е свързан с хора от едно разумно общество. И като го погалиш (показалеца), веднага съществата от небето, които са свързани с този пръст, поглеждат към тебе и ти помагат. Когато пипнеш третия си пръст, Сатурн, ти се свързваш с други същества разумни, гениални, които веднага ти се притичат на помощ. Като пипнеш четвъртия, безименния пръст, ти веднага се свързваш със съществата на слънцето. И ако си малко болен, те веднага ще ти се притекат на помощ.

Казвате: Верни ли са тия работи? - Опитайте ги! Не ви казвам неверни неща. За себе си аз съм ги проверил и знам, че те са верни. Остава вие сами да ги проверите, да видите дали са верни. Можете да намерите друг начин да направите опита. Викат ме един ден при един наш приятел, който заболял. Понеже не мога да отида при него, казвам на близките му: Нека изпие три-четири чаши гореща вода и всичко ще мине. На другия ден ми казват, че пил гореща вода, но нищо не станало, не му помогнало. Колко чаши вода е пил? Пи, четири-пет чаши. А колко време? - В продължение на четири-пет часа. Не, така не се пие гореща вода! Ако искате да се лекувате с гореща вода, ще пиете пет-шест чаши гореща вода лъжичка след лъжичка, но в продължение само на половин час. Наистина ще се присилите малко, но ще си помогнете. Някой път работите не стават по аристократически, но по демократически начин. Ще вземеш мотиката и ще копаеш. Не ще копаеш като дядо си и баба си, ти си от едно поколение по-напред. Ти ще израстеш, ще се присадиш на дядо си и на баба си като едно клонче и ще израстеш като тях. Идущата година и върху тебе ще израстнат.

“Плевелите”. По този начин само ще се освободите от плевелите. Ще усилите житото, плевелите няма да корените, но те сами по себе си ще изчезнат. Като усилите вашите добри способности, вашите хубави способности, плевелите ви, т. е. вашите вътрешни недъзи, няма да имат условие да се развиват. Ще дойде ден, когато плевелите няма да могат да растат, тогава ще дойде жетвата. Тогава човек ще се справи със своите сили, ще бъде здрав и ще мисли правилно. Щом мисли правилно, той ще може да приложи всяка права теория в живота си. Онези от вас, които сте напреднали, трябва да приложите новите идеи. Представете си, че някой от вас се чувства неразположен, гневен, температурата му се повдига. Какво трябва да направи? Пийте гореща вода - нищо повече! Като се изпотите добре, ще можете спокойно да заспите и състоянието ви ще се измени. Колкото и да сте зле, всяка вечер пийте гореща вода и си кажете, че състоянието ви ще се подобри и няма да мине много време, вие ще бъдете съвършено здрав. Казвате: Кой знае какво ще стане с мене? Състоянието ми ще се влоши. - Не, дръжте в ума си само положителни, хубави мисли! Всякога, когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, чрез тези положителни мисли, Бог действа у вас и ви помага. Когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, това е Божественото, което действа у вас. Когато казвате, че положението ви ще се влоши, това е човешкото, което действа у вас. В Божественото всякога работите стават по-добре. В човешкото работите стават по-зле. Когато свързваме човешкото с Божественото, ние всякога куцаме. Никога не свързвайте човешкото с Божественото, защото формите на човешкото не могат да издържат на потенциалната енергия, която се съдържа в Божествените форми. Това е разбрал Христос със стиха: “Никога не наливайте ново вино в стари мехове, защото ще се разпукнат”. Никога не наливайте Божественото съдържание в човешка форма, т. е. в човешки ум, защото ще се разпръсне. Като знаете това, ще разберете защо никога не се е случило така, както мислите, както сте мислили.

Една млада мома разправяше една своя опитност. Когато бях млада мома, мислех си, че ще се ожения за някой добър, богат момък, ще си нареди къщата добре. Казах си, че всичко искам, но не искам болен мъж да го гледам. Какво стана после? - Даде ми се точно това, което не съм мислила и което не мислих, исках. Мъжът ми скоро заболел и боледува цели седем години. През това време той стана толкова нервен, толкова сприхав, че мъчно можеше да му се угоди. Това негово състояние ме научи на много неща, придобих търпение. От това, от което се страхувала,

това ѝ се паднало. Но коя е причината за това нещо? - Причината се дължи на факта, че тя се е оженила за друг мъж, а не за този, който ѝ бил определен от Бога. Затова именно мъжът ѝ трябвало да боледува, да научи урока си. Следователно, ако в живота си имате противоречия, ще знаете, че вие сте се омъжили за мъж, който не ви е бил определен от Бога. Сега не остава нищо друго, освен да търпите. Онези, които идват при мене и разправят положението си, казвам: Ако бяхте дошли при мене преди да се ожените, щях да ви кажа дали сте един за други. Но понеже сте бързали и не сте питали, сега не остава нищо друго, освен да се търпите. Сега не правете втора погрешка - да се развеждате. Първата погрешка сте направили, пребързали сте да се ожените за човек, с когото не си схождате, поне втората погрешка не правете. Разправят за един турски княз на князете следното нещо: Той си казвал често: Дотегна ми този живот вече! Хайде, да се сгодя да видя какво ще стане. Хората казвали за него: Сега си близо до всички хора. После си казал: Хайде да се оженя! - Сега си с хората наедно. Като поживял с жена си една година, казал: Ще се разведа. - Сега си станал маскара, по-долу от хората. Не правете и вие същото, защото и за вас ще кажат, че сте слезли по-долу от хората. Сега от всички се изисква едно ново разбиране, което да регулира вашето битие. У всинца ви има нещо, което регулира живота ви. Това нещо често ви подшушва, кога по-силно, кога по-слабо, но вие трябва да го слушате. В някои от вас интуицията е по-силно развита, а у някои по-слабо развита. Някои хора предчувствуват нещата. Дръжте се с тях, дружете с такива хора! Дружете с хора, които мислят право. Дружете с хора, които имат добре развити морални чувства. Казвате за някой, че е много сприхав. Сприхавите хора са добри. Ако се качиш на един сприхав кон, за половин час ще те заведе. Ако се качиш на слабо конче, хилаво, няколко часа ще те кара. Как мислите, светлината не е ли сприхава? - По-сприхаво нещо от светлината няма. Отдето мине, всички ще осветли, на всички ще даде нещо. Следователно, ние се нуждаем от сприхави, от разумни и добри хора. Гледаш някой сприхав човек, всички го дирижират, всички искат да им свърши нещо. Жена му го кара да направи това, да направи онова, туря му бент, иска да му покаже как трябва да направи една работа. Като се види заобиколен с бентове, той се разритва и казва: Аз не се ожених за бентове, аз се ожених за жена. Ритам вече! Казвам и на жени, и на мъже, които сте идеалисти: Като видите, че ви турят бентове, не можете да се проявите, ритайте!

Сега ще ви превода един пример из живота на българите. Един

българин венчавал един млад момък, станал му кум. Като дошло време за хората, кумът казал на младоженика: Слушай, ще играеш на хорото, но кумец си, няма да казваш: Иху-ху! Ще играеш тихо, без да викаш така. Ако издържиш, ще ти дам една крава с телето. Той започнал да скача на хорото без да казва: Иху-ху. По едно време хорото се разиграло живо и кумецът казал: Кръстник, ритам и кравата и телето, но казвам: Иху-ху!

И тъй, ако жена ти дава крава и теле, кажи: Ритам и кравата, и телето, и казвам: Иху-ху! Ако мъжът ти иска да те ограничи с една крава и едно теле, кажи: Господ ми е дал ум, сърдце и воля, и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове: Иху-ху. И мъжът да каже на жена си: Господ ми е дал ум, сърдце и воля и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове, жена: Иху-ху! Ако постъпвате така, казвам: Имате право. Следователно, в света трябва да се създаде идея за право, за свобода. Семейният живот трябва да представи основа на живота. Жената трябва да влиза в положението на мъжа и мъжът да постъпва по Божествен начин. Ако тя направи една погрешка, нека да не казва това на мъжа си веднага. Нека почака да мине един ден, или една седмица, или един месец и тогава да му каже. Понякога и мъжете знаят как да се отнасят с жените си. Един ден един млад мъж отишел с жена си на гости при своя кръстник. Като седнали да вечерят, жената започнала да побутва мъжа си да не яде много, защото обичал повечко да си похапва. Но той казал: Слушай, жено, няма защо да ме буташ. И в къщи ме буташ, и тук ме буташ. И при кръстника ли ще ме буташ? Ако бях на мястото на кръстника, ето какво щях да направя. Щях да тура кумецът да седне срещу кумата, а кумецът срещу кумицата, и така нямаше да може да го мушка жена му. По този начин кумецът изложил жена си.

Казвам: Няма нищо по-лошо от това, когато искаме да се спираме един друг в своите прояви. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Вие никого няма да изправите. Нито аз ще го изправя, нито вие ще го изправите. Оставете пияния сам да си падне, не го бутайте. Не мислете, че вие ще оправите света. Ако мислите по този начин, тази идея трябва да излезе от ума ви. Вложете в себе си най-хубавото и най-благородното и ще видите, че можете да придобиете и да развиете онова, което Бог е вложил във вас. Другите работи оставете на страна. Ако ви оставят да изправите вие света, добре. Но, ако не ви оставят, изправете себе си. Оправете своя ум и ще бъдете щастливи. Щом оправите себе си, ще дойде тогава Божието благословение. Тогава Господ ще каже на

жетварите: Помогнете на този човек! И въпросът ще се свърши.

Та сега за всички се изисква едно ново разбиране, една нова мисъл, една нова свобода. Всеки човек трябва да даде свобода на себе си, да даде свобода и на другите. И тогава всички да се молят за своите близни. Този е пътът, по който ще стане новото въздигане в света!

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

**9-та неделна беседа от Учителя,
държана на 17-ти ноемврий 1935 г.
София, Изгрев**

ЗАКХЕЕ, СЛАЗ СКОРО!

Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 19-та глава от Лука.

Всичко в живота е постижимо.

Ще взема само няколко думи от петия стих,
от прочетената глава: „Закхее, слаз скоро!“

Това, което дава подтик, живот на нещата, ние наричаме начало. Младостта е първата форма на началото. Който е млад, той носи живот. Най-първо той не знае как да постъпва, как да се развива. Някой път ние искаме да знаем какъв е край на нещата. Всяко нещо, което има край, умира. Значи, край на нещата е смъртта. Краят, завършването на една епоха, означава смърт на тази епоха. Младият след като завърши своята епоха, ще остарее и ще умре. След това ще го погребат, ще му турят един хубав надпис, че тук лежи един герой, силен и мощен, който след като се е подвизавал в живота, е умрял. Мнозина питат какъв е смисълът на живота. Ако си млад, Бог ще те прати на земята да вървиш и да живееш. Да вървиш в правия път и да живееш. Ако мислиш какъв ще бъде край на живота, ще знаеш, че ще умреш и ще ти турят един голям, хубав паметник. Нас ни интересува началото на живота, не ни интересуват паметниците. Според схващанията си хората говорят за паметни дни. Кой ден е паметен? - Паметен е денът, в който хората разпнали Исуса. Но какво ни ползува паметният ден на разпъването на Христа? Нас ни интересува началото, раждането на Христа. Нас ни интересува възкресението на Христа, а не неговата смърт. Някои говорят за разпъването, за смъртта на Христа, като за някакъв минал факт, а въпреки това, Христос и до днес още не е престанал още да се разпъва. Всеки ден Го разпъват. Всеки ден ще чуете, че обесили някого, че го турили в затвор, хиляди и милиони хора все ще продължават да разпъват Христа. Кажете: Как разпънаха Христа? Ето всяка година умират близо 35 милиона хора на земята. Това е един обикновен бюджет, който се взема всяка година от човечеството. Това е един данък, който се събира всяка година редовно. Това са 35 милиона английски стерлинги.

Христос каза на Закхея: „Закхее, слаз скоро долу“.

Като видял един човек на дървото, Христос му казал: Слез скоро от дървото, не ти е мястото тук. По дърветата крушите трябва да седят,

а не хората. Сляз скоро долу! Ти ще се качиш на някоя висока къща, на третия или на петия етаж. И там не ти е мястото. Сляз скоро долу! Птиците се качват високо във въздуха, но твоето място не е във въздуха. Сляз скоро долу на земята! Човек трябва да мисли, а не да се качва горе във въздуха. Птиците се качват горе във въздуха, но не за никакви научни изследвания. Птицата се качи горе, но през всичкото време гледа на земята, тя отива да инспектира нещата, да намери нещо за ядене. Като види някой умрял заек или някакво друго животно, тя веднага ще слезе долу. Затова птицата се качва горе, за да улесни живота си. Хвърченето за птиците представя едно от най-евтините превозни средства: Мостове не й трябва, шосета не й трябва, нито тренове и аероплани - лесна е нейната работа! Тя няма нужда от никакви други пътища и съобщения, със себе си ти (ги) носи.

Това, което сега ви говоря, е само програмата. Запример, викат ви на бал. За тази цел вие трябва да бъдете облечени с черен фрак, с разрязани поли, със завъртени краища отпред, с хубава бяла риза, с бяла или от друг някакъв цвят вратовръзка, с бяла колосана яка, с лачени обувки, без никакво петно на дрехите си - с една дума безупречно облечен. Ако не се съобразите с правилата на бала и с изискванията, ще ви упрекнат. Понякога може, както в борсата, да го изпъдят навън. Сега вие се интересувате да ви се каже истината. Истината може да я каже и един фонограф и един грамофон. Запример, едно произведение на Бетовен може да се предаде и с грамофона. Казвате: Изсвирете ни едно от произведенията на Бетовена. Веднага турят плочата на грамофона и започват да свирят. Като се завърти тази плоча, започва да бърби, да свири нещо, но в нея има нещо механическо. Като слушам грамофонните плочи, намирам, че има нещо в тях, което съска. Казвате: Колко хубаво свири! - Хубаво свири, но плоча е това, не е нещо живо. Тя иска да изсвири нещо, но тенекия е това, воденица, която се върти и само брашно мели. Хубава работа върши воденицата, но горко на житото, което е долу под хромела. Сега да оставим отрицателната страна на живота. Защото за умния човек противоречията имат смисъл, но за глупавия човек противоречията са големи спънки. Те, всичките спънки в живота, това са задачи, които трябва да се разрешат. Който ги разреши, той минава за умен. Който ги остава неразрешени, той минава за обикновен човек и казва: Тази работа не е за мене. Аз не се интересувам за бъдещия живот, не се занимавам с въпроса съществува ли Бог и това-онова. Мене ме занимава обикновеният живот, да имам какво да хапна и да пийна.

Много пари не искам, но искам да имам на разположение една къща, да поживея малко охолно. Питам: Тогава защо му е трябвало да става човек? Не е ли по-добре да си е останал в гората като животно, свободно да се разхожда? Защо му е трябвало да си дава кандидатурата за човек? Щом си дошел на земята като човек, ти си вече чиновник. Всички хора на земята, това са чиновници. Ти можеш да ходиш в гората като животно, да си махаш опашката натук-натам, а ти си махнал опашката си, изправил си се на два крака, хвърлил си козината си, само тук-таме си оставил малко косми. Сега ви говоря в преносен смисъл. Какво ще правите сега в положението на човек? Вие трябва да разбирате преносния език, да правите верни преводи. Правили ли сте преводи от английски на български език или от български на английски, или от български на френски или от френски на български, да видите колко мъчно се правят преводи. Преведете запример, на български език французкия израз:..... Както и да превеждате на български тази дума, не можете да я преведете. Защо? - Защото буквите, съчетанието на буквите, и на трептенията на тази дума..... на френски език по никой начин не съответствуват на тия в българската преводна дума. Както и да я преведете, ще употребите една дума, която няма същия строеж. Българската дума приблизително само предава значението на френската, но по никой начин вие не можете да преведете една българска с френска така, че да си отговарят напълно на трептенията, на строежа, който първоначално им е даден. Когато искате да преведете някоя класическа книга на български език, както и да я преведете, този превод не е истинският, не отговаря на дълбокия смисъл, който е вложен във всяка дума.

Сега ще ви заведа в една област на музиката, в която нито учениците, нито учителите по музика са влезли и могат да влязат. Тя е една отвлечена област в музиката, но красива област. Според нея има три начина за свирене в областта на музиката. Единият начин е механическо свирене, да свири човек направо по нотите. Това значи да свириш правилно, както нотите са отпечатани, да се спазват всички правила, всички интервали. Ако окото на музиканта е добре упражнено в четене на нотите, той ще може да свири технически много добре. Така свири всеки опитен изпълнител. Обаче всеки тон си има свое съдържание. Следователно, вторият начин на свирене се заключава в свирене по съдържание, по звуковете, които нотите включват в себе си. Така може да свири само онзи, който схваща звуковете вътрешно. Когато свири

или пее по този начин, човек трябва да има добре развито музикално ухо, да схваща съдържанието на звуковете. Това наричат съдържание на музиката. Добрите музиканти са схванали тази философия на музиката и те могат да свирят без ноти. Отличният музикант може да произведе тоновете в ума си и после да ги изсвири на пиано, на цигулка или на какъв и да е инструмент. Докато се учи да свири, човек изучава формите по книга, и при такова свирене той всякога ще прави погрешки. Това е дървено свирене! Когато започне да свири по съдържание, човек започва да слуша тоновете в себе си и тогава всеки тон изпъква сам по себе си в него, като че ли го слуша отнякъде. Той слуша тоновете. Като че ли от природата идват. В природата тоновете съществуват в своята първична чистота. Някои искат да слушат и да произвеждат тоновете, както в една грамофонна плоча се произвеждат. Не, в грамофонната плоча тоновете не могат да се произвеждат, както са в своята чистота. Там тонът е осакатен, няма никакъв отзвук в себе си. Третият начин за свирене е - да свириш по смисъл.

Същият закон се отнася и до мислите на човека. Всяка мисъл може да се прочете от някоя книга - това е механическо възприемане на мисълта. Но при второто положение всяка мисъл може да изпъкне в ума на човека, това е възпроизвеждане на мислите по съдържание. Това значи, че всяка мисъл има свой отзвук, по който може да се приеме. Тъй щото не е достатъчно да четете човек какво нещо е моралът. Моралът трябва да се чува, да се приеме като звук, да му е приятно на човек да му се говори за морал. А някога като ви говорят за морал, не ви е приятно и казвате: Оставете този въпрос настрана! Когато ви е приятно да се говори за морал, причината за това се дължи на факта, че вие сте чули звука на морала. Няма по-голяма музика и поезия от това да слушате какво нещо е духовният живот. Когато се отегчавате от духовния живот, това е техническа работа. Казвате: Не ми говорете за светите! - Че вие не знаете какво нещо е светията? Имате ли ясна представа какво нещо е светията? - Светията е човек, който може да ви срещне в една тъмна, бурна нощ, когато сте изгубили пътя си и той ще ви освети пътя, ще каже: Ето, тук е пътят! Светията е човек, който когато палачът седне с ножа си над вашата глава, може да ви снесе от кладата. Светия е онзи човек, който, когато сте увиснали на въжето, ще извади ножа си, ще пререже въжето и ще каже: Оставете този човек, вие по погрешка сте го турили тука. Светията е човек, който като ви срещне беден, лишен от условия да се развивате, веднага ще ви вземе под свое покровителство,

ще каже, че сте способен и ще ви помогне да учите. Светии са ония, които подтикват света към прогрес. Те носят културата на човечеството. Светиите не говорят много, но те дават винаги нещо от себе си. Ако попитате светията дали е светия, той ще каже: Аз не съм светия, но съм човек, който е дошел на земята да си поживее малко. Ще се усмихне и ще си замине. Той няма никакви претенции в себе си за светия. Ще кажете, че има някои светии, които мязат на светиите от миналото и сега. - Не, всички, които са около мене, те са по-високи и по-големи светии от мене, защото те търсят писаните светии в църквите и по иконите, в книгите. Хубави са и класическите светии, но те са писани светии, не са нито по форма, нито по съдържание, по същество. Колко светии са умрели до днес, но този, който умира, не е светия. Ето и Христос вече две хиляди години как е умрял, но и до сега още ходят да го търсят в Ерусалим, в Палестиня, дето са му съградили големи паметници. Всички търсят гроба на Христа, всички искат да знаят как е умрял и къде е умрял, но щом се отнася до това, което е учил, там ги няма.

Христос казва: "Закхее, сляз скоро. Днес ще вляза в твоя дом". Закхей беше митар, един от тези, които събират данък и се качи горе да види де какъв гешефт има, да вземе нещо отнякъде. Но като слезе долу, според думите на Христа, той разбра, че животът не седи в гешефтарството и каза: Господи, Господи, виждам, че животът има и друг смисъл. Ето, половината от имането си давам на бедните и когото съм обидил, ще въздам четирикратно. По-нататък Христос казва: "Днес стана спасението на този дом". Това значи, от днес този дом ще влезе в правия път. Вие ще кажете, че от толкова години се стремите, от толкова години търсите Христа и т. н., че това и християните правят. Вие сте един Закхей, който се е качил на дървото да види Исуса Христа от високо. Но Христос му казва: "Закхей, сляз скоро!" Днес ще дойда в твоя дом. Когато Христос влезе в твоя дом наистина, в тебе трябва да стане един преврат. Докато от сутрин до вечер мислите само за себе си, вие не можете да се посветите на Божественото учение. Листата на дървото не мислят само за себе си. Щастието на листата на дървото не зависят от тях, но зависят от целокупния живот на дървото. Ако листът е на дървото и на него ще бъде добре, и на дървото ще бъде добре. Дървото не може да бъде щастливо от един лист. Всичкото щастие на дървото е от всичките листа. Дървото не е направено за листа, но листът е направен за дървото. Листата ще окапят, но идната година от това дърво отново ще изникнат нови листа. Дървото всякога остава.

Сега да минем към реалното, към смисъла на живота. Понякога вие се интересувате от личния живот. Така и учениците в едно училище се състезават помежду си кой ще има най-високи бележки, кой да бъде най-способен от всички. Хубаво е това в училището да се надпреварват, но ученикът може да свърши училище с отличие, но животът да не свърши добре. Важно е как ще свърши и животът си. Аз бих предпочел един ученик да започне с отличие, но никога да не свършва. Тази идея, че трябва да свършва, не е добра. Ученикът всякога трябва да започва. После не е хубаво, между двама ученици да се състезават помежду си кой от двамата да бъде пръв, кой да има по-високи бележки. Аз бих желал, ако хората се състезават, в желанието си да правят добро. Има ли състезание днес на хората в правене на добро? Във всеки човек трябва да има един вътрешен подтик към правене на добро. Не да се прави добро по един механически начин, но да чувствуваш този подтик, както в музиката, да чувствуваш тона на правенето на добро. Не да правиш доброто, както онзи музикант свири, за да му плашат, но доброто и желанието към правене на добро да изтича от човека. С това аз не осъждам музикантите, че свирят за пари. Парите са един подтик в живота, но този подтик е временен. Ще дойде време, когато парите ще изгубят своя смисъл. Парите са само едно условие. Дотогава до като парите са само едно условие, животът има смисъл. Щом парите станат цел в живота, и животът изгубва своя смисъл. Защо? - Защото целта на живота е Любовта. Нищо повече! Животът има за цел Любовта. Към това трябва да се стремим. Колкото повече животът се усъвършенствува, това показва, че вървим в правата посока на Любовта. Тогава какъв е смисълът на Любовта? - Смисълът на Любовта е стремеж към светлината. Стремежът на светлината е към свободата. И светлината иска да бъде свободна. Следователно, Любовта се стреми към Мъдростта, Мъдростта се стреми към Истината. Казвате: Какво ще правя като добия Любовта? - Като придобиеш Любовта, ти ще имаш стремеж към Мъдростта, щом се стремиш към Мъдростта, ще придобиеш знание и светлина. Като придобиеш Мъдростта, ще се стремиш към Истината, а в Истината ще придобиеш свободата. Като придобиеш Любовта, Мъдростта и Истината, тогава само ще се стремиш към Бога, към вечността, към безконечността. Никой не може да познае Бога вън от Любовта, вън от безконечността! Ти не можеш да вярваш в Бога, ако нямаш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога, ако нямаш Мъдростта - ако нямаш знание и светлина. Ти не може да вярваш в Бога, ако нямаш в себе си Истината и

свободата. Да ви представя тази мисъл по-ясно. Ти не можеш да виждаш, ако нямаш очи. Ти не можеш да чуваш, ако нямаш уши. Ти не можеш да говориш, ако нямаш уста. Това е закон. За да видиш, ти трябва да имаш очи. Някой казва, че и без очи можеш да виждаш. Не, не може без очи! Разбирате ли? Не е въпрос само да се говори. Казвате: Да живеем! - Животът има за цел само Любовта. Това е първата мисъл. Съвременните учени хора са се отклонили от Любовта. Те търсят друг някакъв идеал, който не съществува в живота. Всеки друг идеал, вън от Любовта, е отклонение от правия път. Всеки друг идеал носи нещастие в живота. Всички нещастия, които сега съществуват в живота, не са нищо друго освен отклонение от великия идеал на живота - Любовта, вследствие на това, в живота има толкова много примеси, че е станал цяла тиня. Тези примеси са причина на тия големи страдания и нещастия в живота. Тогава какво да правим? - Да направим една реформа. - Каква реформа ще направите? - Повече пари ни трябва. - Значи, по-голямо нещастие. - Силни трябва да бъдем. - По-голямо нещастие. - Повече хляб ни трябва. - Повече нещастие. Колкото повече хляб имате, толкова по-голямо нещастие ще ви дойде!

Аз съм привеждал много доказателства за това, но понякога се боя да ги изнасям, защото не можете да ги разберете. Ако свинята се угои много, какво я очаква? - Нож я очаква. Господарът ѝ по няколко пъти на ден отива да я храни с цел да я угои. Той ѝ дава някаква свинска каша с цел повече да се угои. Това е, което наричаме тиня-квит. Или както французите казват: Фе-тасомпли - Свършена работа! Като храни с тази каша, работата ѝ ще бъде свършена. - Квит работа. То е нещо, което е завършено, свършена съдба. Но този квит не е в полза на прасето, но в полза на онзи, който я хранил, който се е грижил за нея, да се плати неговият труд, дето по няколко пъти - вечер и през деня, я е наобикалял и ѝ давал храна. Той казва на свинята: Ще знаеш, че ти трябва да си платиш, дето толкова пъти не съм могъл да спя спокойно и да си гледам работата през деня, за тебе!

Та навсякъде в света се явява едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Някои тонове са много капризни. Те могат да те скарат и с всички останали тонове, а могат да те скарат даже и с капелмайстора. Ако на един тон не дадете определеното време, на цял тон, или на четвърт с точка или на осмина, веднага капелмайсторът мръдва с пръчицата си. Който и да е тонът,

ако не го вземете точно, колкото е неговото траене, веднага капелмайсторът се оплаква от вас, не е доволен. Той казва: „Правилно трябва да вземате тоновете, нито на йота повече или по-малко време. Всеки тон трябва да се взима правилно и с всичкият му израз.

“Закхее, сляз скоро”! Каква е била идеята на Христос, за да каже тия думи на Закхея, Той знае. Той казал: “Днес ще вляза в твоя дом”. В тебе трябва да стане едно преобразование. Христос искаше да му обърне внимание, че е къс човек. Да бъде човек къс, според турците, се счита за нещо белялия. Те имат специална поговорка: “Късите хора са беля на Господа”. Няма да превеждам точно тяхната поговорка, но казвам: Когато имате една беля, която се качва на дървото като Закхея, ще ѝ кажете, скоро да слезе долу. Не пъдете белята, но кажете ѝ: Слез долу! Като слезе в тебе, кажете ѝ: Досега ти беше в моя дом, но отсега нататък аз ще бъда в твоя дом. С тебе трябва да стане едно преобразование. Посещавали ли сте белята? Първото нещо: Като се обърнеш, като имаш някакъв възглед за живота, ти ще посетиш белята и ще ѝ кажеш: Слез скоро долу, за да бъде в твоя живот. Защото белята, това именно чака. Тя се е качила на дървото да те види. Тя чакаше да те види, както Закхей искаше да види Христа. Ако минеш и заминеш покрай нея, и не я видиш на дървото, тя ще ти се докачи и ще иска да ти отмъсти, защото си я пренебрегнал. Когато желае да ти отмъсти, ти ще ѝ кажеш: Слез долу скоро! Тя ще слезе от дървото и ще каже: Половината от имането си давам на бедните, и когото съм обидил, ще му въздам четирикратно. Тогава ти ще кажеш: Днес става спасението на дома ти, спасението на белята. Сега ще приведа този пример малко по-близо до вашето разбиране. Ставате сутрин и се чувствувате крайно неразположени. Казвате: Тази работа няма да я бъде! Съвсем наопъки отиват моите работи. Седиш и мислиш как да разрешиш тази работа. Понякога обаче в главата ти идват съвсем дяволски мисли: Идва ти на ум да се качиш на някоя канара и оттам да се хвърлиш долу, или да вземеш хинин и да се отровиш, или да вземеш малко сода каустик и да я изпиеш, или най-после дохожда ти на ум да си теглиш един куршум в главата. Не, като ставате сутрин и сте неразположени, ще си кажете: Скоро сляз долу! Днес ще дойда в твоя дом. Днес ще стане спасението на твоя дом. Вие нали искате да станете герои? Щом искате да станете герои, не трябва да бъдете страхлив. Какъв герой ще бъдеш, ако не можеш да влезеш в дома на белята, в дома на този страхливец? Голям страхливец е белята.

Сега аз говоря само на онези от вас, които искат да бъдат герои. Не

искам да ви изнасилвам, да ви заставям сляпо да вярвате в това, което ви говоря. Аз не искам да ви занимавам с това, което вярвам. Както виждам, вие всички сте дошли със свободни билети, нищо от никого не съм взел. За моята сказка всеки би взел поне 50 лева. При други условия и с 50 лева на човек не бих ви говорил. Наскоро бях на един концерт. Гледам на една линия се наредили музикантите, критици - извадили лист и молив, всички пишат своята критика. Те гледат ту нагоре, ту надолу, ловят как свирят. Казвам: Тия критици нищо не разбират от музика. Те нямат понятие даже за онази музика, която съществува в природата. Те нищо не разбират от философията на музиката. Те не знаят, че тонът до означава излюпването на пилето от яйцето. Значи, за да се излюпи едно пиле от яйцето, кокошката трябва да изпее тона до. За да започне това пиле да се движи, кокошката трябва да изпее тона ре. За да се научи пилето как да кълве, то трябва да изпее тона ми. За да яде хубаво, трябва да изпее тона фа. За да го научи на благоприличие, майка му трябва да изпее тона ла. За да се научи как да се моли на майка си, трябва да изпее тона си. Какъв музикант е този, който не знае как да излюпи едно пиле, или който не знае как да свърши една работа? Той ще каже, че някъде в музиката се срещал някакъв мажорен или минорен тон или мажорна или минорна гама. Когато Бетовен е писал своите произведения, той имал съвсем друга идея от тази, която сегашните музиканти разбират. Той е писал върху един музикален свят, от който е правил ред преводи. Той не е казвал своята опитност, но се е мъчил това, което е горе, да го преведе на земята, да му даде по възможност най-верен израз. Това е цял един свят на тоновете. Но ако вие влезете в света на музиката неподготвени, там ще ви сполетят най-големи нещастия. Обаче, ако взема кого и да е от вас, който има най-големи нещастия в живота си, но е подготвен за музиката и го заведе в този възвишен свят на музиката, всичките му нещастия моментално ще изчезнат, нищо няма да остане от тях. Те ще отскочат от него така, както прахът отскача от тъпана, когато се бие. Каквото нещастие или страдание да сте минали, всичко ще изчезне от вас за една секунда и тогава ще разберете колко сте били глупави, че сте се поддавали на такива работи. И тогава животът ви ще влезе в друга една форма. Казвате: Защо трябва да пеem? - Вие трябва да пеете, не защото силата е в пеенето, но чрез пеенето, чрез музиката, вие ще се свържите с един възвишен свят, отдето животът иде. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не пееш; ти не може да бъдеш учен човек, ако не пееш; ти не може да бъдеш любящ човек, ако не

пееш. Това е закон, който е проверен в живота. Ставаш сутрин, запей си! И да не знаеш много да пееш, потананикай си малко. За да пее, човек трябва да си представи, че всичките му работи са наред. Очите ти са на място, ушите ти са на място, ръцете и краката ти са на място, какво има да се смущаваш от другите работи? Ако Бог ти е дал очи, той ти е дал възможност да виждаш: Ако ти е дал уши, дал ти е възможност да чуваш. Той всичко е предвидел!

Сега аз не говоря за Бога в обикновен смисъл на думата. Бог обича ние да живеем добре, защото всички сме листа на Неговото дърво. Той иска Неговият живот да функционира в нас и всички ние да бъдем така добри, така умни, така щастливи, както е Той. Това е желанието на Бога. Ако някой от вас не може да представя лист от Неговото дърво, и да живее, както Той изисква, той в скоро време ще изсъхне и ще падне от дървото. Когато листата от дървото окапват, това говори за някаква аномалност. Вие ще кажете, че необходимо е всяка есен листата на дърветата да окапват. Това не е неизбежен и необходим закон. Окапването на листата е един временен процес, който не е необходим. В истинското дърво листата никога не окапват. В това дърво листата падат само при едно условие, а именно: когато някой човек е болен, някои от листата на това дърво окапват, за да лекуват този болен. Ако някой е паднал лошо и се е ударил, случило му се е голямо нещастие, тогава трябва да се вземе някой от тия листа, да се употребят като лапа. Иначе без такава важна причина, никога листата на истинското дърво не падат. Следователно, когато листата на дърветата падат преждевременно, това не е добър признак. Ако лятно време падат листата, и това не е добър признак. Ако и вашите мисли и чувства, които представят листата на вашето дърво, окапват преждевременно във вашия живот, и вие се отчаеете, считате, че животът ви се е свършил, това показва, че условията на вашия живот не са добри. Ти си едва 25-30-годишен, как е възможно да окапят твоите мисли и чувства и да се свърши животът ти? Тази работа трябва да се подобри. Аз сега нямам за цел да представям тъжната страна на живота, но съществува неразбиране на живота. Аз не искам да ви изнасям мъчнотиите на живота. Според мене мъчнотии не съществуват. Ако съществуват някакви мъчнотии, те не са създадени от Бога. Нито адът е създаден от Бога. Падналите ангели създадоха ада. Бог ги хвана, върза ги, за да ги накара да оправят това, което са създали. Те създадоха ад в своето царство. И понеже те го създадоха, Бог ги изпрати на земята да го опитат, а после и други го опитаха. Всеки човек трябва да опита

сам това, което той е създал. Сега да оставим настрана отвлечените и отдалечените работи, но да се спрем върху това, което е потребно в този живот. Сега мнозина от вас сте млади, някои сте възрастни, а други минават за стари. Според мене всички сте млади, а онези, които минават за стари, това е тяхно заблуждение. Срецам една баба, стара на 84 години и ми казва: Е, синко, стара съм вече! Толкова години съм живяла на земята. Аз пък я виждам в положението на едно малко дете и я питам: Като си живяла толкова години на небето какво си научила? Ако беше ми казала, че си на 85 милиона години, разбирам, може би ще намеря една малка разлика в годините ти, едва на един милион разлика само, а така, като ми казваш, че си на 84 години, аз те виждам като едно малко детенце, което едва сега се учи да пълзи. Знаете ли колко милиони години са се изминали, докато човек стане човек, докато го виждаме в положението, в което днес се намира? Аз не искам да се спирам върху развитието на човека. Това е велика история. Докато човек е проходил, какви етапи е минал в живота си, какви стихии е прекарал! През какви светове е минал, докато е дошъл на земята в тази форма на развитие, каквото днес го виждаме! Той на земята е проходил. Отсега нататък обаче, ще се учи правилно да ходи. Отсега нататък ще се учи правилно да мисли, правилно да чувствава и най-последно от сега нататък ще се залови за великата наука, как да обича. Не мислете, че е лесно да обичате. Това е най-мъчната работа - да обичате. Ти не можеш да се научиш да обичаш, докато не знаеш как да даваш от себе си. В български(я) език думата Любов започва с думата давам. В английски език с думата give; hand. Във всеки език: италиански, френски, китайски и другите си имат специална дума за Любовта. Като даваш, ти всякога имаш в ума си мисълта, че трябва да вземаш. Така е навсякъде: и в Англия, и във Франция и т. н. Който дава, той всякога иска да вземе, но идеята не е пълна. Това даване още не представя Любовта. Любовта всякога дава. Тя има за цел да се прояви животът, а не да взима. Като дава нещо от себе си, тя има за цел да се разшири, да даде живот, да прояви живота в своята пълнота. Това е даване! Когато даваш, ти трябва да имаш желание да се прояви Божественият живот в тебе. Ако даваш на един беден човек, ти трябва да даваш с цел да се прояви животът. Като давате вие трябва да следите дали вашето даване (е) право или не. Ако след като дадеш на някой беден, твоят живот се разшири, това е право даване. Ако животът ти не се разшири, това не е право даване. Тогава ти усещаш едно стеснение в себе си. Всяко даване, което стеснява ума и сърдцето на човека, не е

право даване. Всяко даване, което разширява ума и сърдцето на човека, е право даване, в истинския смисъл на думата.

Сега да дойдем до идеята: Какво означава физическият живот? Всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство, е твърдо тяло. По какво се отличава водата от твърдите тела? - Водата се различава от твърдите тела по това, че се разширява. Следователно, всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство в широчина, е течено тяло. И всяко тяло, което на физическия свят заема най-малко пространство по обем, е въздухообразно. Тогава и ние като тела на физическия свят, се стремим по възможност да ограничим своите разходи, да правим икономия, да заемаме по-малки пространства по обем, по широчина. Разходите ни не трябва да бъдат излишни, понеже разходите ни на физическия свят са за сметка на духовния. Който живее разкошно на земята, той е разточителен в духовния свят. Той разпилява своята духовна енергия. И тогава като се върнеш в духовния свят, ти ще бъдеш беден човек. Защо? - Защото си разпилял своите блага още на физическия свят. Ако прави известни спестявания, не да се въздържа, но да употребява само онова, което му е потребно, той ще се върне в пълния живот, дето има всички условия за развиване. При сегашното възпитание на хората, всички са дошли до положение да считат, че животът е само на земята. Първо човек е млад и после остарява. Какъв смисъл има това остаряване? Като остарее, човек започва да мисли, че дъщерите и синовете му ще продължат неговата работа. Не, той се лъже, те няма да продължат неговата работа, но ще продължат своята работа. Вие не знаете още закона на живота. Когато бащата умре, животът му ще се влее в живота на сина му. Животът на сина му пък ще се влее в неговия правнук. Значи, вливане става в живота. Тъй щото ще зависи как е живял бащата, как е живял дядото и т. н. Когато става вливане на няколко живота, всички отиват на едно място. Вие мислите, че като умре бащата ще отиде на едно място, а синът ще остане на земята, и всеки ще живее за себе си. Не, това е едно първично схващане. Във всички неща в света има едно единство. Който живее добре, той разбира философията на живота. Защо човек трябва да живее добре? - Най-първо ако пея, аз няма да пея за хората, но ще пея за себе си, защото с всяко правилно вземане на тоновете, аз увеличавам своя живот. Когато боледува човек, той не трябва да търси никакво лекарство, но да започне да пее и да свири някоя своя песен само за себе си. Като пее и свири за себе си, и болестта ще изчезне. Каква е тази песен? - И цял свят да ви дават, не

казвайте тази песен. Тя е собствено притежание. Нито вие трябва да я дадете на някого, нито тя иска да има друг господар. Тя казва: Ти можеш да ме пееш, колкото искаш, но друг господар не искам. Ако вашата песен сама съизволи, разбирам, но никой не може насила да я застави да отиде при друг господар. Щом се усъмните в силата на своята песен, тя не може да ви лекува. Така дохождат при мене и ми казват: Ти можеш ли да ме излекуваш? - Ако вярваш, мога да те излекувам! - Ти ме излекувай, че после и аз ще повярвам и ще кажа, че можеш да лекуваш, че имаш сила в себе си. Дойде някой, който страда от ревматизъм и ме пита колко струва лекарството, което ще му дам? Казвам му, че това лекарство не струва 50 лева, както той се мисли, но струва много повече. - Къде е тази аптека? - Нито аптеката ще ти кажа, нито лекарството ще ти дам, то струва повече от 25 хиляди английски лири. Това, дето не ви давам това лекарство, то е защото мъчно се лекува ревматизъм. Вие мислите, че лесно се лекува. Не се лекува лесно. Пък и главоболието не се лекува лесно.

Сега вие искате да дадете обявление, че аз съм светия и мога да лекувам. Като съм се заел да лекувам някой от ревматизъм, запример, казвал съм му: Аз ще те излекувам, но с условие никога да не лъжеш. Ако ме лъжеш, ще знаеш, че сега ако те боли едното рамо, заради лъжата ще те заболи и второто рамо. Ако продължаваш да ме лъжеш, ще те заболи едното, после и второто коляно. След това ще те заболи и кръстът и т. н., не трябва да ме лъжеш по никой начин! Дойде друг, оплаква се, че страда от ставен ревматизъм и не може да ходи, иска да го лекувам. Казвам му: Ще те излекувам само с едно условие. - Какво е това условие? - Всеки ден да ходиш в дома на някоя бедна вдовица и да носиш по половин човал брашно, за нея и за децата ѝ. Тъй щото в продължение на 365 дни от годината ще занесеш толкова половинки човали брашно. - По-малко не може ли? - Не може! Това ще правиш всеки ден, в продължение на една година и ревматизмът ти ще мине. Така се лекува ревматизъм! Това брашно ще занесете на вдовици бедни, които се молят на Бога. Вие ще помислите, че този човал, който ви казвам, е от големите по 75 килограма. Не, ето как разбирам това нещо. Представете си, че всяка сутрин занасям по едно малко шишенце, пълно с жито. Шишенцето събира само сто грама. Като дам това шишенце с жито на бедната вдовица, казвам ѝ: Ето това шишенце, което ще ви послужи, само в критични моменти на живота. Във всяко друго време вие трябва да си работите, но когато се намерите в трудно положение, без никакъв изход,

тогава вземете шишенцето, потупайте го малко, погладете го и го оставете на масата. След малко на масата ще се яви един топъл, хубав хляб. По този опит няма да казвате на никого. Като ви питат от къде сте взели този хляб, ще мълчите. Но ще се ползвате с шишенцето само в трудни моменти на живота, когато от никъде не можете да намерите хляб. Щом имате хляб, това ви е достатъчно. Хлябът само ви интересува.

Това е едната страна на разбирането. Ще кажете, че това е лесна работа. Щом имате шишенцето, лесно се живее. Сега ще направя работата още по-проста. Като се намирате в трудно положение, изговорете следната формула: Йова е ре. Щом нямаш хляб и се намираш в трудно положение, изговори тази формула дълбоко в себе си, с вяра и упование в Бога, и хлябът ще дойде. Но никому няма да казвате формулата. Сега като ви давам тази формула, не се лъжете, че като я произнесете, хлябът ще дойде. Защо? - Защото тя е преведена и не е на същинския език. На този език, на който е произнесена за пръв път, тя има сила, но на български език няма тази сила. Ако произнесете формулата и очаквате хляб, хлябът няма да дойде. Тогава вие ще се намерите в положението на една кметица, която докато мъжът ѝ бил кмет в селото, тя имала на разположение всичко: дърва, хляб, месо, зеленчуци и т. н. случило си(е), че мъжът ѝ умрял, и тя се намерила в трудно положение. По едно време ѝ потрябвали дърва. Какво да прави? Отишла при една своя съседка да се оплаче. Съседката ѝ казала: Аз съм много заета, не мога да ти помогна, но ето какъв съвет мога да ти дам: Ще отидеш сама в гората, ще си натовариш един голям сноп с дърва, ще ги туриш на едно място и ще започнеш да викаш високо името на една жена, която е добра помощница на всички като тебе в случая. Тя ще дойде, ще тури снопа дърва на гърба си и ще ти ги донесе в дома. Кметицата направила, според както съседката я посъветвала. Събрала един сноп дърва и започнала да вика помощницата, която се наричала - нужда или неволя. Дълго време викала, но никаква жена не се явила. Тогава кметицата натоварила дървата на гърба си и ги занесла сама в дома си.

И тъй в света съществува един велик закон, който всички трябва да познавате. Достатъчно е да знаете как да произнесете една дума, за да видите силата на този закон, който действа навсякъде в света. Ако знаете как да произнесете думата Любов, вие ще се свържите с всички добри хора по лицето на земята, с всички светли любящи души, в които Любовта живее, които имат будно съзнание, те веднага ще ви послужат.

Ако знаете как да произнесете тази дума, всички хора по лицето на земята, дето и да са, в които Любовта живее, още до вечерта ще пристигнат при вас. Ако сте гладни и произнесете тази дума, веднага тия същества ще се погрижат за вас и до вечерта хлябът ще пристигне. Ако не се свържете с тия същества, колкото и да викате за хляб, хлябът няма да пристигне.

За потвърждаване на тази мисъл ще ви приведа един малък разказ, дето същата идея се предава в друга форма. Едно малко детенце останало сираче. Майка му умряла, но то често слушало от нея за Господа Исуса Христа, Който живее на небето и помага на всички хора. Затова, като се намерило в нужда и нямало какво да яде, то взело един лист и написало едно писмо до Господа Исуса Христа на небето. В писмото то писало: Господи, Исусе Христе, от няколко време съм сираче, майка ми умре, няма кой да се грижи за мене. Никой не мисли за мене, гладен съм, няма какво да ям. Погрижи се Ти да ми уредиш работите! Детето написало писмото, затворило го в плик, адресирало го до Господа Исуса Христа на небето и отгоре на писмото детето написало своя адрес, и го пуснало в пощата. Това писмо веднага проговорило на всички чиновници в пощата. Всички чули за него и се очудили на вярата на това дете, което се опитало да пише писмо на Господа. Ще кажете, че това дете било много глупаво. Както и да мислите, това дете не е било глупаво, защото *то получило отговор на писмото си. Най-първо директорът на пощата, началникът и всички останали чиновници до пощаджиите, всички се притекли в помощ на детето и му помогнали.* Ако вие имате тази детинска вяра, чудеса бихте направили с нея. Защо вие не успявате? - Мнозина не успяват. Защото мислят, че не са достойни, не заслужават и не смеят да се обърнат към Господа. Ако се обърнат с вярата на детето, те ще получат отговор на своята молитва. Не, кажи в себе си: Това слънце грее заради мене, птиците хвъркат заради мене, цветята цъвтят заради мене, дърветата растят заради мене, листата се развиват заради мене и т. н. Какво има да плачете? - Ама нашите философи и писатели казват друго нещо. - Оставете вашите дървени философи и вашите дървени писатели. Аз не бих поставил перото си на хартия, никога, за да напиша една дървена философия като тяхната. - Ама Бог бил непостижим. - За кой е непостижим Бог? - Бог е непостижим за най-учените хора, но за децата той е постижим, на тях той всякога отговаря. На учените Господ никога не отговаря.

Русите имат един хубав анекдот за случая. Един руски владика

пътувал с параход за някъде, и в това време параходът спрял на един остров. Владиката слязъл малко да се поразходи и видял наблизко един овчар, който прескачал нещо и поглеждал към небето. - Какво правиш тук? - запитал го владиката. - Моля се на Господа. - Как се молиш? Владиката се почудил на този род молитва. Овчарът прескачал леглото си от едната и от другата страна и при всяко прескачане, повдигал очите си нагоре. Тогава той му казал: Слушай, така не се моли човек! - Как се моли, кажи ми да се науча! Владиката започнал да му чете Отче наш и го накарал да го повтори. След това владиката се качил на парахода и продължил своя път. Като започнал сам да се моли, овчарът видял, че забравил молитвата. Той веднага се спуснал да гони парахода, метнал кожуха си на морските води и започнал да плава по морето. Като видял владиката, че някой гони парахода, очудил се, че това било овчарът, когото той учил да се моли правилно на Бога. Овчарът достигнал скоро парахода. Владиката тогава го запитал: Какво искаш? - Забравих молитвата, на която ме научи. - Няма нужда да знаеш никаква молитва. Моли се както си знаеш! И наистина ние виждаме, че владиката, който се моли правилно със своите треби, пак не може да преплава морето по начина, по който овчарът го преплава.

Питам: Ако вие не можете да направите едно добро, както трябва, какви хора сте тогава? Човек трябва да прави добро, защото доброто и истината са двете релси, по които човешкият живот върви. Истината и доброто имат стремеж нагоре, те се стремят към Бога. Ако твоята кола не върви по тези две релси, ти никъде не можеш да отидиш. Истината, това е пътят към Бога. Доброто, това е пътят към Бога. Като се качиш по тези две релси, ти си намерил вече пътя на Любовта, по който върви животът. - Не искам да правя добро! - Едната релса на твоя живот я няма. - Не искам да говоря истината. - Втората релса на твоя живот я няма. Без тези две релси, вие не можете да вървите по пътя. Истината и доброто са вложени в човешката душа. Стремежът към доброто и истината са вложени в човешката душа. Следвайте този стремеж, следвайте порива на вашата душа! Вървете към този стремеж, който ви тласка към хубавото, към красивото, към великото и възвишеното, към доброто. Вървете в тази посока и не се спирайте към онези неща, които могат да катурнат, да спънат живота ви!

Христос казва: "Закхее, слез скоро от дървото и приеми новите идеи!" Ако седиш на дървото и гледаш кое е морално и кое е неморално, кой живот е правилен и кой не е правилен, ти нищо няма да постигнеш.

Оставете въпроса с обходата, кой как се обходил с вас. Настанало е време, когато хората трябва да гледат не кой как се е обходил с тях, но как те се обхождат с другите хора. Аз не гледам как другите хора се обхождат с мене, но гледам как аз се обхождам с хората. Това е важно за мене. Важно е за мене как аз се обхождам с хората! Аз не бих желал хората да се обхождат добре с мене, ако аз не се обхождам добре с тях. Ако дадат някому един мухлясъл хляб, аз ще взема хляба от ръцете му и ще кажа: Слушай, тебе са те излъгали. След това ще взема от най-хубавото брашно, ще омеся един топъл, хубав хляб и ще му го предложа. Това заслужава той като човек, а не мухлясалия хляб. Това е заслуженото. Това е идеалното, така трябва да се отнасяме към всички. Такава трябва да бъде нашата обхода към всички други хора. Ако ние се обхождаме към другите хора, така както и Бог се отнася към нас и вътре в нас, така ще се отнасят и другите към нас. Това е идеалът, това е правилното обхождане. Ако не можете да спазвате това правило, няма други правила отвън. Това е истинското правило на живота. Това правило е написано и в самия човек. Как да се изправите отвън, как да постъпвате, вътре в самия човек. Как да се изправите отвън, как да се обхождате с другите хора, това отвън не може да се научи, то е написано у вас. И ако вие се държите за това, което е у вас написано, ще можете да ги приложите и отвън.

И тъй, казвам днес на всинца ви: Слезте скоро долу!
Христос ще бъде във вашия дом!

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

10-та неделна беседа от Учителя,

гържана на 24-ти ноемврий 1935 г.

София, Изгрев

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ!

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета Евангелие от Йоана 4 глава от 1-17 стих.

Духът Божий.

Ще говоря върху последните думи върху 16 стих: “Иди повикай мъжа си!” Ако е въпрос за женената жена, ще ѝ се каже: Иди повикай мъжа си. Ако е за детето, за сина, ще му се каже: Иди повикай баща си. Ако е за дъщерята, ще ѝ се каже: Иди повикай майка си! Ако е за ученика, ще му се каже: Иди повикай учителя си! Ако е за слугата, ще му се каже, иди повикай господаря си! Всеки има да вика някой по-голям авторитет. В български език под думата мъж се разбира човек, който е силен, който е глава на една жена. В стария език под мъж се разбира същество, което е господар на своята мисъл. Мъж е този, който знае да извиква своята мисъл на време. Ние живеем в една особена епоха във всяко отношение. Сегашните учени хора изнасят един интересен факт. Преди милиони години, преди 500 милиони години, именно от гледището на тези учени, земята е била в разтопено състояние. По-рядката материя е била на повърхността. Понеже земята тогава се е движила много бързо около своята ос, денят е бил три часа. Това, което сега изминава за 24 часа, тогава е изминавало за 3 часа. В това бързо движение на земята луната се е откъснала от нея и изхвъркнала, и се образувала сегашната месечина. Това е една научна теория за образуването на сегашната месечина.

Простият човек ще каже: Що ни интересува нас въпроса, че месечината се е откъснала от земята преди толкова милиони години? Това не е моя работа. Наистина ходенето не е за умрелите хора. Да разправяш на един умрял човек за ходенето, за движението, това е безпредметно за него. Когато говорим за движението, ние подразбираме живите хора. Знанието не е за невежите хора. Има хора, които са невежи, но те имат съзнание, имат желание да бъдат учени. Учението е предмет, към който трябва да се стремим. Нас ни трябва знание. Не е въпрос за обикновеното знание, но изобщо от много знание главата не боли. Мнозина си предполагат дали не ще дойде ден, когато не ще имаме

нужда от знание. Дали ще дойде ден, когато няма да имаме нужда от знание - това е особено схващане. Ние схващаме материалния живот в три условия: Настояще, минало и бъдеще. Живот, който се обуславя от такова едно положение, е всякога ограничен. Каквото и да направите, той е ограничен, вие не сте господари на това положение. Човек, който има минало, който има настояще и който има бъдеще, непременно е осъден да умре, щом има тия три положения в себе си - присъдата му е теглена. Когато и да е, който и да е, все ще бъде екзекутиран. Някого ще екзекутират след няколко дена или седмици, някой след месеци или години, но всеки все ще бъде екзекутиран един ден. - Все ще дойде присъдата му. Ние говорим за физическия свят, за физическия живот. Сега вие плачете - присъдата е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: Все е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: все е изпълнена върху някого и все сте недоволни. Кой ви осъжда, и кой ви екзекутира, не знаете. В края на краищата все ще ви изкарат виновни. Кой ви е осъдил, не знаете. Да има някой външен съдия специално, не знаете. Някой път има специален съд, осъждат го и го хващат. Осъждат го като престъпник и го поставят в затвор. Някои хора пък никой не ги съди, тях направо ги екзекутират.

Питам, де е онова разумното човешко начало? В човешкото разсъждение има единство. Всички онези неща, които произвеждат разединение в човешкия ум, не са разумни. Когато мислим, че един човек е по-прав, а друг по-крив, това са относителни неща. По отношение на възрастния човек, детето има много свои недъзи. Възрастният по отношение на стария, също така има много недъзи - това е от наше гледище. Питам: По какво се отличават детето, възрастният, старият и най-младият човек? Малко философски трябва да се погледне на въпроса. Каква разлика има между големия дъб, на сто, до 500 години и между малкото жълъдче? Жълъдчето е неприявен дъб още, но все таки качества на дъба се съдържат и в него. Сегашната култура, която се отличава по степента на своето съзнание, по големия си успех, все таки се намира в едно преходно положение. В нашата култура, в нашата епоха се създава нещо ново. В нашата епоха се създава една нова луна, досега нашата земя е била в една луна само, а сега вече се създава нова луна, с особена светлина. Учените хора намират, че месечината е мъртва. Те не знаят каква служба има, защо се е отделила от земята, защо е умрела. Според теорията за създаването на луната, има два възгледа:

Едните считат, че земята е дъщеря на луната, а други считат, че земята е майка на луната. Ние няма да спорим върху тези възгледи, това е въпрос за учените хора. Каквото и да поддържат - дали земята е майка или дъщеря, това за нас е безразлично. И майка да е, и дъщеря да е, все луна е. За нас поне така е. Какво е предназначението на луната? От гледището на учените хора, от органическо гледище луната има съвсем друго предназначение. Предназначението на луната е съвсем не такова, каквото тя в същност има. Като се е отделила от земята, с това луната е намалила нейната скорост, да не се движи толкова бързо. Ако ние бихме се родили на земята в това време, когато тя се е движила толкова бързо, в три часа отгоре тя би ни изхвърлила вън от себе си, нямаше да живеем спокойно. За да се уравни нейното движение, за се увеличи денят и за да се намали движението, и за да стане земята така достъпна за органическия живот, както е сега, при тези условия, трябвало е луната да се отдели по някакъв начин и да въздействува върху движението на земята. Това са научни положения. Второто положение, втората функция на месечината е, че всички онези нечистотии, които хората имат даже и най-престъпните им замисли и желания, луната ги е намалила 75 на сто. В това отношение тя поглъща нечистотиите на земята. Ако не беше луната, хората щяха да имат престъпления сто на сто, а сега луната поглъща 75 на сто от престъпленията им, а остава само 25 на сто. Като се създаде втора луна на земята, няма да има на земята никакви престъпления, хората ще бъдат свободни от престъпления. Когато дойде втората луна, тя съвършено ще уравни движението на земята. Сега вие считате, че числото 24 е щастливо число. То е създадено от две числа, от две и от четири. Двойката е нещастно число, а четворката, четирите е щастливо число. Като умножите две по две, получавате четири. Да знаете правилно да умножавате две по две, това значи да знаете как да превръщате злото в добро. Това е цяла алхимия. Имаш числото две, не знаеш какво да правиш. Трябва да го умножиш само на себе си. Като го умножиш само на себе си, ще получиш числото четири. Четирите дава насока на човешката фамилия.

“Иди повикай мъжа си!” Този мъж, това е човешкият ум. Когато отиде при Господа, Той ви казва: Иди повикай ума си. Ти не може да отидеш при Господа, ти не може да влезеш в космоса, да разсъждаваш, ако не повикаш мъжа си. Без този ум, без мъжа, човек представя една разпусната жена. Умът го няма там. Тази жена, с която Христос разговарял при кладенеца, имала 5 мъжа - това представя чувствения

живот. Това представя жена, която служи на своите чувства. Тя е като животно, което постоянно върти опашката си насам-натам. Сега схващайте право. На мене често са ми казвали, че жените въртят опашките си. Досега аз не съм видял никаква опашка на жените, но така ми казват, че си въртяли опашките. Понеже съм учен човек, аз тълкувам това и казвам: Тази жена върти опашката си - това значи, тя служи на своите чувства, мъжът ѝ го няма. Като служи на чувствата си, тя си върти опашката, нищо повече. Аз намирам опашката на жената в нейните чувства. Който не знае да превежда нещата, ще отиде към теорията на Дарвина, според когото още отдавна опашката на човека е паднала. Според теорията на Дарвина опашката на жената е паднала и опашката на мъжа е паднала, още с развиване тежестта на мозъка и преместването му не отзад, както е било по-рано, но отпред. Центърът на тежестта в човека се е изменила. Когато центърът на тежестта в човека е бил отзад в мозъка, тогава той имал опашка, но когато минал напред и той почнал да мисли, нямал вече нужда от опашка. На времето си опашката е била комендант, капелмайстор, тя дирижирала. Сега човек е останал без капелмайстор. Онези, които не мислят, капелмайсторът в тях е отзад, а които мислят, те нямат капелмайстор.

“Иди повикай мъжа си!” Казвам: Тези условия, при които ние сега живеем, ще се изменят. Защо? Защото ние сме влязли в една епоха на промени във всяко отношение. Някой път ще се спра да ви говоря от мое становище какво нещо е държавата. Ще я опиша тъй, както е в същност. Някога трябва да се спра да ви опиша какво нещо е женитбата, какво нещо е семейството, какво представя обществената любов. Ще разгледам тези въпроси от съвсем ново гледище, нова светлина ще хвърля върху тях. Ще кажете, че върху тези въпроси не е времето дошло още. Понеже сегашният живот е преходен, то и хората не са установени. Няма установени възгледи в света. Глед са установените възгледи? Наскоро е излязла една книга на английски език. “Побратимяване всеобщо на всички религии”. Тя е голяма книга, около хиляда страници. Там е изложено мнението на всички представители на религиите, които присъствували на един конгрес. Всеки от тия представители е изложил въпрос от свое гледище. На този конгрес е говорил и един наш приятел, държал една реч, която била цели 46 страници, но те я напечатали само в 9 страници, съкратили я доста. Защо? Защото там били събрани около 300-400 души, представители на различните религии в света, и всички говорили по въпроса, та трябвало да се напечатат речите на всички

говорители. На всички речите били съкратени по на девет страници. Този приятел мяза на онзи турски ходжа, който бил голям любител на пари, че давал ги под големи лихви. Като се разчул, идва по едно време при него един умен банкер и му казва: Защо държиш парите си заровени в земята? Какво да ги правя? Дай ги на мене, аз ще ти дам лихви сто на сто. - Колко искаш? - Дай ми 500 000 лева. Турчинът му дал 500 000 лева. В продължение на шест месеца банкерът редовно плащал лихвите. Като минали шест месеца, ходжата го запитал: Ами майката на парите? - Е, майката я остави. Следователно, всички блага, които ще ви се дадат от хората, ще бъдат само половината от онова, което някога вие сте дали. Те ще изядат половината, а другата половина ще ви дадат. Като ги запитате: Де е цялото, те ще ви отговорят: Оставете тази работа настрана, не питайте за нея. Питам: При такова състояние може ли да има едно разумно разрешение на всички въпроси от органически, психически, обществен и политически характер? В политическия живот сега не може да се говори за политика. Двама италианци искали да посветят една своя книга на английския писател Бернард Шоу, на Шекспир и на още един английски виден писател, обаче, Бернард Шоу им казал: Аз съм англичанин и не искам да имам такава привилегия. Щом изключвате всички останали английски писатели, изхвърлете и мене. Аз съм англичанин и не мога да се откажа от своя народ. Питам тогава: Ако един англичанин не иска да се откаже от своя народ, трябва ли ние, хората, да се откажем от разумното в себе си? Трябва ли да се откажем от човечеството? Какъв е произходът на човека? Чудни са хората, когато искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуна или от някакво животно изобщо. Най-голямата философия седи в това да ти се докаже, че човек е произлязъл от една малка клетка, от една малка животинка, която си въртяла опашката. Аз и на това правя превод. Когато ми доказват как е направена моята къща, аз имам прѐдвид от какъв материал е направена, как е построена, какви майстори са я правили, но когато дойдат да ми обясняват моя разумен произход, че съм създаден, както е създадена моята къща, тук не съм съгласен. Човек не е съграден така, както е съградена неговата къща. Човешката душа не е произлязла така, както е произлязла неговата къща, или както човешкото тяло е произлязло. И в Писанието е казано, че човекът е направен от прѐст. Преводът не е прав. Може би учените, които са обяснявали този въпрос, за да не съблазняват хората, като малките деца, те са направили този превод, като им казват, че човек бил направен

от пръст. Това не е човекът. Казва се в Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот. От този момент човек почнал да чувства, в него се пробудило съзнанието. Вдъхнал в носа жива душа, т. е. това се отнасяло за момента. Сегашният момент е още по-важен от тогавашния. Сегашната епоха е по-важна от онази, когато Господ е създал човек в рая. Сегашният момент е много по-важен от миналия. За онази епоха, когато Господ е създал Адама, първия човек от пръст, Той е трябвало скъпо да плати за него. Този човек направи такава погрешка, че Господ трябваше да изпрати своя любим син да стане жертва, за да изкупи човечеството. Христос е дошъл да изкупи погрешката на миналото човечество, което не е знаело как да употреби своето съзнание. Първите хора направиха погрешка по незнание етикециите на яденето. Защо е създаден мъжът, защо е създадена жената и защо е създадена змията? Според законите на невидимия свят, или според законите на един висш свят, Адам и Ева първи трябвало да поканят един гост в рая. Този гост, когото първите човеци поканили в рая, бил господин Змиорков. Те му приготвили нещо хубаво, според всичките правила на рая, както трябвало да го поканят. Тогава Адам останал у дома си да приготвя за угощението на госта, а изпратил другарката си Ева с госта да го разведе из рая да му покаже всичките забележителни места, да види какви хубави неща е направил Господ. Като се спрели пред дървото за познаване на доброто и на злото, гостът запитал Ева: Какво е това дърво? - Мене ми се вижда някак особено. - Да, особено е, но от него Господ ни забрани да ядем. Не трябва да го бутаме. - Че как така може да ви забранява? Мене ми се вижда, че е много хубаво дърво. Тъй както виждам плодовете му, виждат ми се много хубави. И започнал той да развива своята философия. Обаче, в рая обичаят бил такъв, че когато трябвало да се опита някой плод, първо гостът трябвало да го опита, а после домакините. Гостът казал на Ева: Опитай този плод, да видим какво щастие носи в себе си. Ева направила първата погрешка: Тя опитала плода първа, без да каже на госта, че по правилата на рая той пръв трябва да го опита. Гостът продължил: Такива у нас има много. Те правят човека гениален, равен на Бога. Тя трябваше да каже на госта: Пръв опитайте вие от този плод, да ни покажете как се яде, защото ние не сме яли от него, не го познаваме. Същевременно тя трябваше да извика мъжа си, с него да се посъветва по въпроса. Обаче, без да повика мъжа си, без да си припомни правилото на рая, тя вкуси от забранения плод и даде после на Адама да яде. И Адам вкусил от плода, без да я

запита: Ти даде ли първо на госта да яде от този плод: Като дошъл Господ при тях, Той ги наказал. Той повикал първо Адама и го запитал: Кой ви даде от това дърво да ядете? Нали ви казах, че не трябва да ядете от него? Адам казал: Жена ми ми даде. Тя ми го донесе, да ядеме от него. Адам казал: Другарката ми Ева, като се разхождала с госта из рая, видяла, че плодовете на това дърво са хубави, вкусила от тях и после и на мене даде да ги опитам. Бог нищо не му каза; Той извикал Ева и я попитал: Кой ти даде от плодовете на това дърво? Тя каза: Като се разхождах с гостенина из рая, той ми каза, че такива дървета, като това, имали много в рая, и плодовете му били много вкусни. Ти накара ли го да яде от плодовете на това дърво? - Не го накарах. Тогава Бог казал на Адама: Ти ми поиска една помощница и аз ти дадох такава. Обаче ти не се погрижи да й дадеш първото правило, че когато дойде някой гост, първо трябва да опита той плодовете, а после вие да ги опитате. Понеже ти не направи това, затова земята ще бъде проклета заради тебе - много ще работиш, много ще се потиш, а малко ще печелиш. После се обърнал към Ева и казал: Понеже ти не изпълни първото правило на рая, не даде първо гостът да опита плодовете, а после ти да ядеш, с болести ще раждаш. Каквото заченеш, с болести ще раждаш и за да видиш какво произлиза от лошите работи. После и на змията казал: Понеже ти влезе в страноприемницата и си послужи с измама, излъга, като наруши първото правило в рая, не опита първо ти плода, а даде на домакините да ядат и ги изкуси, затова ти ще се влачеш по корем и с пръст ще се храниш. Ти наруши първия етикет в рая. Сегашните хора почти изцяло нарушават този закон.

Казвам: Щом ви дойде гост, накарайте го първо той да опита от плодовете, които вие не познавате. Когато ви дават някаква храна, не яжте от нея, докато други преди вас не са я опитали. Казвате: Ами еди-кой си лекар, еди-кой си учен казва това и това. - Оставете лекарите, оставете учените хора. Не уповавай на това, което другите могат да ти кажат. Защо? Защото като умираш, никой не може да ти помогне. Даже и до най-близните да се отнася, пак не уповавайте на тях, докато сами не познавате известно положение. Когато дойдете да умираете и близните ви не ще могат да ви помогнат. Близният ти няма да умре заради тебе, ти ще умреш. След това, колкото и да плачат заради тебе, те няма да ти помогнат. Следователно, трябва да знаеш, че при умирането никой не може да ти помогне. Ти трябва да бъдеш господар на себе си и да поемеш всичката отговорност на нещата върху себе си,

в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Защото от твоите мисли, от твоите чувства и от твоите постъпки зависи твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. От тебе зависи какво ще бъдеш в бъдещия живот. Казвате: Има ли духовен живот? Има ли физически живот? Има и физически живот, живот на гъстата материя. Има и духовен живот - живот на сърцето, на чувствата. Има и умствен живот, в който сега ние живеем. Има един живот, който е извън времето и пространството - причинният свят, в който се разрешават всички противоречия, в които сега хората живеят. Има един свят, в който, ако бихте отишли, бихте намерили лек за всички ваши недъзи, болести и страдания, и нещастия. Но колцина могат да се домогнат до този свят? Малцина могат да се домогнат. Този свят е наречен свят на безсмъртието. Безсмъртието е училище, в което като влезете, ще научите законите на този свят, към който се стремите. Ако човек не може да влезе в света и в законите на безсмъртието, т. е. ако не може да научи, да придобие новото знание, то той нищо не е разбрал. Не е въпросът на (да) мисли, че като умре, всичко ще научи. Не, той трябва да научи всичко това на земята. Земният живот е велико училище. Науката във всички свои отрасли, във всичко това, което сега става на земята, всичко е необходимо за човека. Няма нито един отрасъл, нито едно явление в живота, което да не е употребено и използвано за човека. Всичко е употребено за човека. Вие можете да кажете, че всичко не е необходимо на човека във физическия живот, в практическия живот, който той минава на земята. Ако мислите така, вие се лъжете. Или ако кажете, че това не е необходимо на човека за обществения или за религиозния му живот, вие пак се лъжете. Вие не разбирате живота. Всичко ви е необходимо - и общественият живот, и политиката - всичко е необходимо на човека. Това е начин за живот. Общественият живот е широк живот. Политическият живот е широк, в него има ред отношения, които трябва да се спазват. Никой в света не живее за себе си. Вашата философия мяза като на Настрадин Ходжа, който казва: Като умре жена ми, с нейната смърт половината свят се свършва. Като умра аз, целият свят се свършва. Питам: Нима като умре един човек, светът изчезва и престава да съществува? Следователно като умрете и вие, всички хора ще си живеят със своите стремежи. Причината на нашата преждевременна смърт се дължи на нашите неразбирания на живота. Хората не разбират отношенията, които съществуват помежду им.

Сега аз не искам да ви морализирам: какво разбирам под думата

морализиране? Аз не искам да ви накарам насила да станете добри. Преди всичко това е невъзможно. Добротата е един вечен принцип. За да бъде добър, човек трябва да бъде абсолютно свободен. И човек е свободен, но той не знае как да използва своята свобода. Че е свободен човек, това подразбира, че му са дадени условия за свобода в самия него. Веднаж има ум, сърце, воля, той има свобода. Свободата, това е великият смисъл. Човек не може да бъде човек, ако не е свободен; човек не може да бъде човек, ако не може да мисли; човек не може да бъде човек, ако не обича. Защото Любавта ражда живота. Мъдростта ражда знанието и светлината, а Истината ражда свободата. Ако нямаш Любов, ти не можеш да живееш. Ако нямаш Мъдрост, ти не можеш да имаш знание и светлина; ако нямаш Истина, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са твърдения, но нещата трябва да се доказват. За да се докажат някои неща, нужно е най-малко един час. Има неща, които на вас могат да се докажат в няколко секунди. Как ще се докажат: Запример, казвам ви: Не бутайте огъня! Защо да не го бутаме? - Не го бутайте, защото ще се изгорите, ще изгорите пръстите си. - Докажи ни това? Добре, дръж тогава пръстите си нагоре. Запалвам една клечка кибрит и я докосвам до пръстите ви; вие веднага подскочате. Казвам: Ако една клечка кибрит може да ви обгори и да подскочите, колко повече ще се изгорите от огъня. Затова ви казвам: Не туряйте пръстите си на огъня! - Ами какво да правим? Турете един азбест. Следователно, за да мислиш правилно, за да бъдеш неуязвим, ти трябва да намериш едно вещество, подобно на азбеста, което никога да не изгаря. Човешката мисъл трябва да има един матрикс да има нещо пробно, да е като златото, да не се окислява. Човек трябва да има устойчиви възгледи. Човешката мисъл трябва да бъде нанизана като маниста. Човек трябва да се интересува от всичко. Нима от геология не трябва да се интересува? Нима от математика, от геометрия, от социалните науки не трябва да се интересува? Нима от изкуство, от художество, от музика не трябва да се интересува? От всичко трябва човек да се интересува. Нима от готвачество не трябва да се интересува човек? Ако вие бихте били един знатен готвач, за предпочитане е някъде да сте готвач, добре платен, отколкото да получавате някаква дребна заплата от 1500 лева. Знаете ли колко се плаща на готвача на английския крал? Този готвач е французин по произхождение. Този готвач е почтен, виден готвач. Ако един готвач знае как да сготви ядене на някой богат болен човек, това негово ядене ще струва хиляди левове, ако болният оздравее от него. Ако вие знаехте

това изкуство да готвите по този начин, вие бихте лекували с готвенето. Ако имате ревматизъм, ще сготвите по един начин, ако имате невралгия, ще сготвите по друг начин; ако страдате от главоболие, ще ви сготвят съвсем друго ядене. Изобщо за различните болести ще се готви по различен начин. Няма болест, която да не може да се лекува с ядене. Някой казва, човек трябва да се въздържа от ядене. Има смисъл човек да се въздържа от ядене, но от храни, които раждат различни болести. Има храни, които са несъвместими с човешкия организъм. В някои научни трактати има случаи, дето се препоръчват храни за един народ. Когато дойде въпрос за друг народ, за него се препоръчват друг род храни. Значи едни храни са добри за един народ, а несъвместими за друг. Всички народи се различават един от друг и по храната, която приемат. Преди години доказвах, че за да живее дълго време, човек трябва да се храни с месо, защото месото прави човека силен, смел и умен. Прави са тези хора. Всички месоядни животни са крайно досетливи, интелигентни, смели и свирепи. Тревопасните животни не им стига умът. За пример лисицата е смела, хитра. Когато иска да си открадне една кокошка, тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Дали ще може да излезе после вън от курника, това е въпрос. Важно е, че може да влезе в курника.

Сега като говоря по този начин, някои питат, нима ние имаме някакво знание? Това знание, което имате сега, е знание на малките деца. С това знание вие ни най-малко не сте готови да влезете в бъдещите условия на живота. Ако мислите, че (с) тези знания ще отидете далеч, вие се лъжете. Това е мъчна работа. То е все таки, както някои обикновени пътници-екскурзанти искат с обикновените си приготовления, както за Витоша, да отидат на Хималаите. Ако мислите, че тия обикновени приготовления, които правите за Витоша, можете да отидете и на Хималаите, лъжете се. За там се изискват особени приготовления, особени предохранителни мерки. За Хималаите се изисква дълго време. Там с един ден работа не става. Там се изискват най-малко 4-5 седмици и дали ще постигнете целта си, това е въпрос още. Та като се говори по този начин, аз виждам една опасност за вас, защото нещата, фактите се изнасят общо. Вие мислите, че знаете много. Често аз съм правил изследвания, правил съм ред опити, да видя ще мога ли да предскажа какво ще бъде времето. Макар и да зная съчетанията в природата много

добре, но все пак има известни изключения. От най-новите си наблюдения, които правя, виждам, че за да вали дъжд, трябва да имаме едно налягане от 600-700 километра по барометъра. Същевременно трябва да има едно увеличение на влагата от 60-70-80. Понякога съм забелязал, че и когато разширението на влагата не е толкова голямо, когато и налягането на барометъра не е толкова голямо, когато разширението на влагата е голямо, тогава и пермутациите на електричеството са големи, има общо разместване на въздушните пластове. И като изучавате човека, ще видите, че има известни органи, известни чувства, известни жлези, турени в него, като уреди, чрез които вие може да определите как трябва да мислите, как трябва да чувствувате, да разсъждавате и да действувате. Чрез тези органи вие може да определите кога ще ви се случи някакво нещастие. Разправяше ми една госпожа, която сега е заминала за онзи свят, каква опитност на предчувствие имала при едно пътуване с мъжа си от Виена за Берлин. Тя не вярвала толкова в предчувствието, но се уверила тогава. Като се качили в трена, веднага тя изпитала голямо смущение в себе си, нещо силно я притискало, голямо стеснение. Чуди се коя може да бъде причината за това. Спомня си, че от дома си тръгнала много добре, разделили се добре с децата си, чуди се коя ще бъде причината за това голямо безпокойствие. Мъжът ѝ заспал, нямало с кого да сподели това тягостно вътрешно състояние. По едно време както тренът пътува, става едно голямо сътресение, от което всички куфари изпадали на земята, един от куфарите ударил мъжа ѝ по главата, пътниците се блъснали един в друг. Каква била причината за това сътресение? Както пътувал тренът, случило се, че се ударил силно в един вагон, който останал точно на пътя, дето минавал тяхният трен. Този вагон се откъснал от експреса, който минавал преди няколко часа по същия път. Тогава тяхният трен спрял, докато дойде нов локомотив, който поел вагоните. Те трябвало на това място да прекарат цели два часа. Като тръгнали наново, тя се успокоила съвършено, всичката предишна тревога изчезнала. Питам: Кое е било онова, което ѝ притеснявало душата. Имало нещо, което я притеснявало. Вътре в нея нещо ѝ подсказвало, че ще (се) случи нещо, ще прекарат една малка катастрофа. Такава катастрофа се случила и в умствения свят едновременно. Често хората очакват някой да дойде да им предскаже какво има да им се случи отвън. И това е хубаво. Бог е дал предсказвачи, пророци, но не всякога тия предсказвачи са гадатели. В София има двама видни гадатели на кафе. Понеже човек

само не може да си гадае, един ден двамата тръгнали за Витоша, там да пият кафе и да си гадаят. Те си взели джезветата, чашки за кафе, чисто хубаво, смляно кафе и тръгнали. Те искали да покажат кой от двамата по-добре пророкувал. Там си сварили кафе, пили и сменили чашките си, защото човек сам не може да си гледа. Сега решили да покажат изкуството си. Те искали да видят ще се сбъдне ли това, което ще си гадаят. Но всеки искал да му кажат нещо специално. Кое е специалното? Хайде след 3 месеца, 25 деня, 3 часа и пет минути ще ти се роди една дъщеря със сини очи. На петата си година тя ще прояви музикална дарба и ще бъде добра пианистка. Че това е предсказание. Ще видиш, ако не е верно; ако не стане, не е верно. Лесно е да гадае човек, но всички неща, които предсказва, трябва да станат. Вие сте майстори да предскажете онези неща, които не стават. Всеки може да предсказва по своите уреди. Вие не сте наблюдавали вашите уреди и по тях да предсказвате.

Христос казва на жената да отиде да повика мъжа си. Той ѝ казва, че ще ѝ даде жива вода. Каква е тази жива вода? Живата вода това е Христовото знание. Това знание, тези вярвания, които имате, с тях нищо не можете да постигнете. "Иди повикай мъжа си!" Този мъж, който досега си имала, и той не е твой мъж. Досега ти си имала 5 мъжа. С такива мъже работа не върви. И пак ѝ казва: "Иди повикай мъжа си!" Тя отива да разкаже в града, че е видяла човек, който знае всичко. Много работи ще ви каже. Да не би Той да е Месия? Кой е Месия в света? Месия е онзи, който може да научи хората да мислят правилно, да прилагат своята мисъл. Месия е онзи, който може да научи хората на науката да не лъжат. Могат да създадат колкото искат теории, но съзнателни лъжи да няма. Всяко нещо да е обосновано на известни факти. После да няма никакво морализиране и в това морализиране да няма никаква задкулисност, да няма никакво самолюбие. Ние не можем съвсем да се отречем от света, но във всяко нещо да седи истината. Ние трябва да знаем, че благото, което ние искаме, искат го, искат го и всички останали хора. Щом сме на земята, трябва да знаем как да споделим благата, които имаме. Да допуснем, че вие сте едно общество, което ме слушате тук. Едновременно днес се държат хиляди други беседи в света. И за какво се говори във всички тия беседи? Навсякъде се говори все за подобрение на живота. Едни ще проповядват за икономическото подобрение на живота, други за политическото подобрение, трети - за общественото подобрение, четвърти за семейното подобрение на живота,

пети за научното подобрене на живота, за подобреното на условията на живота и т. н. Условия има този живот. Пари ви трябва в този живот, те са необходими. Но преди всичко това са условия. В човека съществуват известни неща, които могат да му подсказват какво да направи. Бог днес говори на хората чрез тяхното сърце и чрез техния ум. В това отношение умът и сърцето му могат да предскажат, да подшушнат на човека какво да прави и какво има да му се случи. Обаче, Бог може да живее само в душата на човека. Ако имаш душа, Бог може да живее в твоята душа. Ако нямаш душа, Бог не може да живее в тебе. Казано е, че Бог пребъдва в сърцето на човека, на смирените. Аз бих превел този стих другояче: Бог живее само в онези хора, които имат души. Този превод е необходим, за да се избегне противоречието, което е поставено в Писанието. Понеже сърцето на човека е грешно, Бог не може да живее там, дето е грехът. По нямане на други думи, казват, че Бог живее в сърцата на смирените. Не, в душата живее Бог, а не в сърцето. Душата е чиста, а сърцето е опорочено. Следователно, Бог може да живее у нас само в душите ни. Това всички трябва да знаете. Който е без душа, той трябва да знае, че Бог не живее в него. А пък, за да може Бог да живее в душата на човека, той непременно трябва да има едно отлично сърце и един отличен ум. Това са слугите на Божественото в нас. Понякога ние седим и не знаем какво представяме, какво сме сами по себе си. Ти си човек, който имаш душа, в когото Бог трябва да живее. Това трябва да стане. И като знаеш това, ти не трябва да бъдеш един страхливец, като заек, само да подскачаш, но трябва да си човек, който трябва правилно да мислиш. Казвате: Как ще се живее без пари? Как ще се живее сам? Какво значи да живееш сам, това значи да живееш с Божественото със себе си. Ако човек сам не може да живее, той нищо не знае. Възпитанието на човека трябва да започне със самотата. Ако човек сам не може да живее, той с никого не може да живее. Ако сам може да живее, с всички ще може да живее. Това е пробният камък. Ако можеш да живееш с Бога, ти с всичките хора ще можеш да живееш. Това значи сам да живееш. Да живееш сам, значи да живееш с Бога, Който пребъдва в твоята душа. Щом можеш да живееш с Него, с всички ще можеш да живееш. Понеже Божията Любов включва всичко. Ако не можеш да живееш с Бога, въпросът е свършен. Ако ти не обичаш майка си и баща си на земята и не можеш да живееш с тях, как ще можеш да живееш с другите хора? Ако не обичате майка си и баща си и не можете да живеете с тях, вие не можете да живеете и с другите хора. Досега аз не съм срещнал

един човек, който да не обича майка си и баща си. Не съм срещнал един мъж, който да не обича една жена. Не съм срещнал една жена, която да не обича един мъж. Даже жената да е мъжемразка, все ще обича един мъж. И мъжът да е женомразец, все ще обича една жена. Другояче човек не би бил човек. Той все трябва да обича. Да обичаш, това е смисълът на живота. Единственият, който обича живота, трябва да знаете, това е майката. Майката, която обича своето дете, то е всичко заради нея. Оттам започва животът. Този, когото обичаме, той е подтикът, той е високият връх. Обичаният в живота, той е най-високият връх. Радвайте се, когато имате един, когото обичате. Казвате, че Яков обичал повече Йосифа, Адам обичал Исака. Всеки обича някого повече от другите. Вие ще кажете, че майката обича всичките си деца еднакво. Каквото и да казват майките, аз знам, че всяка майка има едно от децата си, което обича повече от другите, но това тя крие. Каквото и да казват, това е така. Аз съм наблюдавал какво правят някои майки в селата. Като вземе да дава на децата си хляб с масло, най-напред ще вземе една филия хляб, ще я намаже с малко масло и ще я даде на едно от децата си, което най-много обича тя ще му намаже една дебела филия най-малко с един пръст масло и ще му я даде. Ще кажете, може би, че така се е случило по-дебело маслото. Не, Любовта на майката към това дете е по-дебеличка. А на другите маслото е по-тънничко. Това са факти из всекидневния живот. Всички ваши материални отношения, всякаква ваша обхода в света се обуславя все от Любовта. Ти даваш на едно дете по-хубави дрехи, защото повече го обичаш. На друго даваш по-скъсани дрехи, защото по-малко го обичаш. Няма нищо лошо в това. Това е наука. Това е до степента на Любовта. Не е лошо, че сте дали някому хубава дреха. Ако друго някое дете утре стане център на повече Любов, и то ще има повече дрехи. Ако предизвикаш Любовта на другите хора, и ти ще имаш повече дрехи, повече шапки и обувца. Ако предизвикаш малко Любов, малко ще имаш. Ако предизвикаш много Любов, много ще имаш. Значи от вас зависи. Любовта на Бога към нас се обуславя от степента на Любовта, която ние имаме към Него. Ние сме мярка на Божиата Любов към нас. Божиата Любов е капитал, мярка, с която ние си служим в живота. И от правилното обръщение на този капитал зависи и Любовта на Бога към нас. Любовта е стимул, от който започват всички други неща. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако нямаш Любов, при това ти не можеш да бъдеш свободен човек, ако нямаш Любов, ако не обичаш. Аз взимам знанието и свободата в широк смисъл. Свободен човек аз

наричам този, който има Любов, който има и знание. Който обича, той е богат. Истинското богатство в света, това е Любовта. Истинската сила и мощ на човека, с които той може да се брани, това е знанието. А най-хубавото място, дето човек може да живее, това е истината. Адам живееше в рая, в най-хубавото място. Казвате рай, но какво е същинското име на рая? Той има едно специално име, което вие не знаете. Оттам Адам беше изпъден, понеже, не устоя на правилата в рая. Той се оказа непослушен, не изпълни Божиите заповеди. Бог го остави свършено свободен в рая, не постави в постъпките му да го следи никакъв стражар. Той беше господар на положението, нямаше кой да го контролира в постъпките му. Това е мястото на истината, дето владее свършена свобода. Като сгреши, тогава се яви Господ при него и го запитва защо не спазва правилата на рая? Защо не запази свободата, която имаше? Сега и вие трябва да изплащате тази първа грешка на първите хора. Сега и всеки от нас трябва да знае доколко може да спазва свободата, която му е дадена. И вие трябва да бъдете почтени и богати да имате Божиата Любов. С какво можете да докажете това? Ако вие по 4-5 пъти на ден се молите, или ако по няколко пъти на седмицата се молите, какво доверие можете да имате? Вие трябва да имате определени възгледи за живота. Сега хората се запитват обича ли Господ. Когато някой ме запитва дали го обичам, аз му казвам: Това е моя работа. - Ами ти какво мислиш, аз обичам ли те? - То е твоя работа. Дали обичам или не, това само аз го зная. Аз зная, че моят живот, че моят напредък, че моето щастие, всичко това зависи от моята Любов. Моето бъдеще се определя от Любовта, която аз показвам към всяко най-малко растение, към всяко насекомо или малко или голямо животно, към хората, във всякакъв закон. Любовта ми към всичко в света определя моето бъдеще. Това и аз зная, това и хората трябва да знаят. Не е въпросът какво хората мислят за мене. Но Любовта е мощната сила, която работи в мене, и определя целия ми живот и цялото мое бъдеще. Значи, аз съм, който създавам своето бъдеще. Казвате: Защо трябва да любим? Аз любя, защото създавам по този начин своето бъдеще. Че обичам някого, аз няма да му казвам, но спазвам всички онези правила, които Любовта изисква, защото тя прониква в цялото органическо царство, тя прониква в цялото битие. Няма място в целия живот, дето Любовта да не прониква. Там, дето Любовта прониква, всичко бъбли или гъмжи с живот в себе си. Всяко нещо, в което има живот, показва, че там е проникнала Любовта. Няма нещо в света, което да е мъртво. Колкото нещо да е мъртво в

повидимому, то все има живот в себе си. Ако днес дойде Христос в света, какво ще ви каже според вашето детинско схващане? Според това детинско схващане, вие чакате да дойде Христос и да ви тури едни от дясно, а други отляво и да каже: Елате, вие благословени деца мои! Не, това е въпрос на бъдещето. Вие очаквате такова нещо, което зависи от хиляди ваши съществувания. Оставете бъдещата присъда. Въпрос е, какво сега може да ви се даде, какво в настоящето може да получите. Важно е как сега ще живеете. Вие ще се претеглите и ще ви кажат: Елате вие при мене, благословени от Отца Моего! Елате, вие благословени, които сте живяли по закона на Любовта. И наследете Царството Божие, понеже то е заради вас. А на онези, които не сте изпълнили закона на Любовта, ще каже: Идете далеч от Мене! - Какво ще стане с нас? - Когато и вие се научите да прилагате закона на Любовта, тогава и вие ще дойдете при Мене. Понеже още не сте го научили, идете далеч от Мене. Къде е несправедливостта тук? Ще кажете, че еди-кой си не заслужава да го обичате. Любовта не е до заслугата. Ти ще обичаш човека, понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога, понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога, понеже живее във всяка душа. Като обичаш Бога, ще спазваш Любовта и към своя ближен, и заради единството, което Бог внася. Ако не държиш Бога в ума си, ти ще повредиш сам на себе си. - Ама еди-кой си не заслужава Любов. - Всеки заслужава Любов. Всеки един, в когото живее Вечният, Безграничният, заслужава нашата Любов. Всеки, в когото живее Вечният, Безграничният, Който е създал света, заслужава нашата Любов, защото само Любовта внася онова, което осмисля живота. Тя е, която внася живот, тя е, която внася знание и светлина, тя е, която внася свобода. *Следователно, човек се отличава по новото, което иде сега в света. Сега иде нова епоха, в която се създава нова месечина. Съгласно това Писанието казва: "Ето, създавам нова земя и ново небе, ново слънце и нова месечина."* Не знам дали всички тия неща ги има в Писанието. Ако ги няма, аз си позволявам да ги вмъкна. Ако ме държат отговорен, аз съм съгласен, не се отказвам да отговарям. И затова казвам: В Писанието се казва, че ще създам ново небе, нова земя, ново слънце и нова месечина, и нови звезди. Елате, вие благословени от Бога, които сте излезли от Любовта и наследете Царството Божие. Слънцето, това е бъдещият обществен живот на хората. Месечината, това са бъдещите религии на света. Звездите, това са всички добри хора, всички учени от всички отрасли на науката, те ще бъдат тези плеада звезди, които ще украсяват

небето. Навсякъде ще говорят тези звезди. Небето пък това е Бог, в Когото ние живеем, и се движим. А пък аз съм човекът, който гледам всичко това и се радвам на онова, което Бог е създал.

„Иди повикай мъжа си!“

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

11 неделна беседа от Учителя,

гържана на 1 декемврий 1935 година

София, Изгрев

ДВАНАДЕСЕТИЯТ ЧАС.

Отче наш. Ще се развеселя.

Ще прочета само част от Евангелието на Йоана,

11 глава от първия до десетия стих.

Духът Божи.

Има неща в света, които нас ни се виждат интересни, а други безинтересни. Това е по отношение на обикновените хора. Обикновените хора мислят, че някои неща са интересни, а други неща не са интересни. Обаче за гениалните хора, за светиите не е така. Те мислят, че всички неща в света са интересни. Там, дето обикновеният човек вижда нещата неинтересни, за тях тия неща са интересни. Много естествено, да ви приведа един пример за изяснение на мисълта си. Ако един кон дойде и помирише Библията, какво ще каже? Той ще каже, малко зобчица струва повече, отколкото тази книга - Библията. За обикновения човек безинтересното е само закон и Библията. За мъдреца, който разбира нещата, не е така. Някои неща имат своята цена отвън, а някои имат своята цена отвътре. Една статуя има своята цена отвън, а други предмети имат цена отвътре. Един скъпоценен камък има цената си отвътре. Златото има цената си отвътре, теглят го. Цената на златото не е в образа, който е поставен върху монетата, но в неговата вътрешна стойност и затова го теглят. И да няма никаква образ златото, като го претеглят, то пак е ценно. Обаче, ако имате една статуя и изличите това, което скулпторът е поставил върху нея, тя става безпредметна, без никакъв интерес. Това е за сравнение, а не че камъкът сам по себе си няма никаква цена. Има и в камъка нещо ценно, но ние използваме златото, затова го ценим. В същност и камъкът има толкова цена, колкото и златото. Ние можем да мислим, че златото е ценно, а желязото не е ценно, защото се окислява. Но и желязото е ценно. С желязото хората орат, воюват на бойното поле, придобиват победи, правят железни релси. Хората не пътуват по златни релси, но по железни.

Та ние сме дошли до една епоха, когато трябва да мислим. Понякога хората имат едно състояние, каквото и животните имат. Те мислят като животните. От сутрин до вечер те чувствуват, това не е мисъл, това не е живот. Като станат сутрин, веднага започват да мислят за закуска, каква ли закуска е приготвил гостилничарят, или майката, или бащата, или

къщницата. Сега както хората живеят, има една опасност и в говоренето. И в морала има една опасност. Постоянно да морализираш хората. Моралът това е най-голямото ограничаване. Това няма да правиш, онова няма да правиш, навсякъде ограничения, не знаеш накъде да се мръднеш. Ти не знаеш кое е морал и кое не е морал. В едно отношение направиш нещо, морално било. В друго отношение направиш нещо, не било морално. Ако пиеш една чашка винце, от религиозно гледище било морално, а от светско гледище не било морално. Ако един въздържател си позволи да глътне няколко глътки вино, веднага ще го питат как си е позволил като въздържател да не издържи на обещанието си, а го престъпва? Не само тук има ограничения, но навсякъде. Вземете една девица. Докато тази девица е при баща си, тя е свободна, може да гледа навсякъде. Отиде при прозореца, отвори го и гледа свободно, баща ѝ не ѝ прави бележки защо гледа през прозореца. Той казва: Нека си погледа, няма другарки, свободна е. Но щом се ожени за някой мъж и си позволи да гледа от прозореца, той веднага я пита: Какво гледаш навън? Какво разбира той, защо не ѝ дава да гледа през прозореца? Ако човек обърне очите си наляво или надясно, какво престъпление има в това? Ако види, че някой убива някого, аз ли съм престъпникът? Видял съм, че някой убива. Но кажи кой го е убил? Аз не съм го убил. Не съм го убил, но си намирам беля на главата. Това аз наричам обикновен живот. Животът е пълен с големи препятствия. Аз наричам този живот на нощта, когато има опасност навсякъде, дето ходиш, да се спънеш и да паднеш. Навсякъде съществува едно неразбиране. Всички хора искат да живеят. Това е право чувство. Какво трябва да разбираме под думата живот? Най-големият стремеж на душата на всички разумни същества седи в това, че искат да живеят. Този стремеж съществува и в животните, само че подбудителната причина в животните е една, а в човека - друга.

Казват: 12 часа има на деня. Казвате какъв е 12-ият час, не знаем. Има един, два, три, десет до 12 часа, но каква философия има в 12-те! То е конското мирисане на Библията. Такова нещо е 12-те. А шест показва положителните качества в човека, а другото шест показва отрицателните качества в човека. Следователно, на деня шест часа са за мъжа и шест часа за жената. Значи, мъжът и жената управляват деня. Мъжът го управлява от сутрин докато изгрее слънцето. От обед жената поема управлението до вечерта, когато слънцето залезе. Вечерта, след залязването на слънцето, братът поема управлението до посред нощ, а сестрата от сред нощ до сутринта. Всекиму се падат по шест часа.

Какво означава първият час? Първият час представя онова интензивно желание в човека, което е затворено в една черупка, че иска да излезе вън от тази черупка да види белия ден. Първият час представя още понеделника, който българите имат хокесертник. Значи досадиш (посадиш) нещо, да го измътиш. В понеделник трябва да насадиш нещо. Тогава ти не мислиш какво ще измътиш. Понеделник е денят на луната. Ти си въобразяваш, че живееш в един широк свят. Това са непостижими неща. С един ден работа не става. С един крак не се ходи. Два крака трябва да имаш. Вторият ден вече пилето се е излупило. Трябва да ходи, движение се иска от него. За втория ден, за вторника българите казват вторник повторник. Той е ден на нисшето в човека, което трябва да работи. Навсякъде има войни, мъчнотии, препатствия, ти трябва да работиш, да си пробиеш път, да изсичаш гори, да правиш пътища, шосета, да прекарваш железници, навсякъде да процъвти индустрията - навсякъде по земята трябва да туриш ред и порядък. Средата, това е третият ден, третият час на деня. Това значи, като си турил вече ред и порядък, навсякъде трябва да го изучаваш, учение ти трябва. Тогава ще впрегнеш ума си, ще работиш, развитие на ума ти трябва. Третият час е за ума. Четвъртият час е за онова възвишеното и благородното в човека. Петият ден, петият час, това е Любовта в човека, за чувствата, за удоволствие, за ядене и пиене, в човека като си сготвиш малко, ще събереш приятелите си при тебе, ще седнеш на сладки думи, тъй на комшулук. Шестият ден е последният час, в който трябва да се замислиш, да си дадеш отчет, сметка за всичко онова, което си направил. След това, като не знаеш какво да правиш, ще дойде нощта. Тогава ще си легнеш на кревата, ще се завиеш с юргана и ще спиш, това е обикновеният човек, който като не знае, какво да прави, все юргани търси. Оттук се обърне, оттам се обърне и разправя, че леглото му не било меко, че имало дървеници, че това-онова. Обаче на светията, на учителя, юргани, кревати не му трябват. Той не се нуждае от сън. Казвате: Какво трябва да се прави? Когато работиш цели шест часа, че научваш из стаята какво прави учителят. Той изпъжда учениците си вън да излязат. Това излизане на човека вън не е нищо друго, освен спане. През това време стаите ще се изметат, ще се измият и като изгрее слънцето, пак ще започнат работа. За обикновените хора нощта носи пречистване. Вечер ще поправиш погрешките си. Престанете да мислите за обикновените работи. Казвате: Големи грехове имам. Оставете големите и малките грехове. В света няма малки и големи грехове. Какво нещо е грехът? Вие виждали ли сте греха?

Никой досега не е виждал греха. Това, което вие наричате грехове, това са резултати. Какъв грях има в това, че си обидил един човек? Ти казваш, че някой е голям будала. Ти виждал ли си будалата да знаеш какво нещо е будала? По какво се познава будалата? - Че ти не си виждал будала, как ще говориш за него? Ако един човек не знае да те лъже, това будала ли е? Че някой човек не е знаел как да те сметне, това ни най-малко не е будала. Или пък ако знае да те изиграе, това ни най-малко не говори за някаква интелигентност.

Сега другата, опасната страна на живота седи в това, че като се говори днес нещо, веднага казвате: За кого ли говори той? За никого. Аз говоря за неща, които стават в света. Вие, които живеете тук, не се познавате още, не сте се видяли. Това са вашите сенки само. Че сте сенки, един ден ще се убедите в това. Как ще се убедите? Като видите, че един ден ще залезете. До шестия час ще бъдете на земята, а от шестия час нататък ще бъдете на другия свят и ще кажат за вас, че Петко, Стоян или друг някой изчезнал. Че какъв е бил той по-рано? Нима ако вие се снемете на портрет, това сте самите вие? Това са сенките на вашето тяло. Та всеки човек на земята е само едно произведение на един скулптор, но истинският човек още вие не сте го видяли какво представя. Казвате: Видяхме го. Това, което вие виждате, още не е човекът. Казвате, че в Библията пише Бог е създал човека по образ и подобие свое. Това, което Бог е създал, не го е създал на земята, но горе някъде. Човек е пришелец отнякъде. Тези, създадените хора, вие сте ги създали. И сега вие искате на тези създадени хора от самите вас да турите един Божествен надпис и да кажете, че Бог ги е създал. Не, човек от човека е създаден. Ще кажете, че човек има душа. - Това е друг въпрос. Не ми говорете за душата. Душата не може да живее на земята, тя не е дошла на земята, тя не се е родила на земята. Душата е от съвсем друг свят. Тя принадлежи на друг свят. Казвате: Има ли друг живот, духовен живот, освен този на земята? Това е друга работа. Чудно нещо. Ще дойде една мравя при вас и ще ви пита има ли човешки свят? Някой нравешки философ ще каже, че човешкият свят е точно като нравешкия. Тъй щото светът, в който нравите живеят, и човек живее, но човешкият свят не е нравешки. Човекът няма разбиранията на мравята. Кой свят е по-висок? Човешкият свят е по-висок, но мравята, която се мисли за философ, е първокласна будала. Като бутнеш една мравя, тя се изпъчи насреща ти и казва, знаеш ли какво съм аз, знаеш ли за какви работи мисля. Често съм правил такива опити с мравите. Като бутна някоя мравя, тя веднага се изпъчи. Аз й

духна и тя отскочи. После пак се съвземе. Пак ѝ духна, пак отскочи. Тя се чуди какво става с нея. Тя мисли, че нещо голямо става с нея. Като дойде в себе си, казвам ѝ: Ти няма да ме питаш кой съм и какво мисля, но ще ме питаш: Мога ли да науча нещо? Ако не ме питаш, ще духна и ти пак ще отскочиш. Сега и вие понякога се спирате и питате, защо светът е така създаден? Като духна върху вас, ще отхвъркнете далеч. Сега вие четете някои философски книги как е бил създаден светът. Каквото да пише, това са негови логически изводи. Този философ нищо не разбира от създаването на света. Преди всичко той не е бил там, когато светът се е създавал. А при това така убедително говори. Казват, че Мойсей описал създаването на света. Мойсей нищо не е описал за създаването на света. Преди всичко той не е бил там, когато светът се е създавал. А при това така убедително говори. Казват, че Мойсей описал създаването на света. Мойсей нищо не е описал за създаването на света. Това описание, което той е дал, ако го четете, нищо няма да научите. Тъй както е писал Мойсей, че светът бил създаден в 6 деня, всеки ден от по 24 часа, както ние го разбираме, нищо не можете да знаете за създаването на света, и в седмия ден Господ си починал. Какво е разбирал Мойсей и какво сегашните хора разбират, това са две различни неща. Като се спирам върху този въпрос аз искам да ви наведа на една мисъл и във вашите разсъждения, и във вашето верую, нова мисъл искам да внеса във вашите умове. Понякога вие пресилвате нещата и си създавате ненуждни страдания. Седите и мислите като умрете ще отидете ли в онзи свят или няма да отидете. Преди всичко вие не мислите право. В никакъв свят няма да отидете. Вие ще бъдете в този свят. Разликата е само в отношенията, в разбиранията. В тоя свят вие сте само един слуга, нищо повече. Заповядват ви, това направи, онова направи. Ти ще носиш вода, ще миеш и ще чистиш стаите. Значи ученик си същевременно, ще учиш. Като влезете в училището, трябва да станете ученик, да научите нещо. Тази е само разликата. В този свят ще бъдете слуги, а в онзи свят, ученици. Разликата е само в заниманията. Като слуга ще вършиш външните работи. Като ученик ще изучаваш живота. Докато вие се занимавате с външната страна на живота, вие сте слуги. Това всички трябва да знаете. Това е една почтена работа. А сега значи сте слуги. Вие знаете как наричат училищните слуги. Различни сте в училището. Щом влезете в училището, веднага ще ви кажат: Разсилен, донеси, това-онова, иди на пощата, изчисти и измий стаите и т. н. Мнозина му казват: Господин разсилен, но все пак е разсилен, не е още ученик. Някой казва,

дотегна ми вече да живея. Какво му дотегнало? Дотегнало му да бъде разсилен по училищата и по разните учреждения. Какво трябва да стане? Ученикът трябва да стане. Ще вземе книгата, ще влезе в училището и ще чака учителят да дойде. При това положение няма да го карат да отиде тук-там, да носи вода, да отива на пощата, но като дойде учителят, ще почне да му разправя за слънцето, за луната, за звездите, за съединяването на елементите, ще му прави опити по химия, по физика, какви ли не научни работи ще му се преподават.

Казвам: Сегашните хора искат да разберат смисъла на живота при това положение, в което днес се намират. Но, така както изучавате живота, вие ще знаете само къде е пощата, колко писма се получават на ден, колко вода трябва да се носи, колко стаи има за метене и за чистене, колко прах се дига при метене, колко пъти на ден се отварят и затварят прозорците и т. н. За всички тия неща, вие имате цяла статистика. Да, но това още не е животът, това е животът на еднообразието - първата година същата работа, втората година пак същата работа, третата година - също, докато дойдете до 25-годишна служба - все по пощата ще ходите. Ами, че вие отваряте и затваряте Библията, Евангелието и четете: В Начало бе Словото и Словото бе у Бога. Четете Евангелието на Йоана и сте доволни, че сте прочели нещо. Какво разбирате под думите в Начало бе Словото. Това значи: В начало бе семето и семето бе начало на всичко онова, което израсте. В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Значи в Начало бе семето и силата беше в семето. И всичко, каквото стана, чрез семето стана, чрез силата, която беше в семето. Това е разбиране. Вие ще седнете да четете и ще проектирате Словото като в един човек. Това не е никакво разбиране. Всеки човек сам за себе си е Словото. Ако разбирате защо сте дошли на земята, трябва да знаете, че като човек вие сте Божественото семе, Божественото Слово. За какво си дошъл? Ти, семето чакаш да дойде някой спасител на света да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Това е най-глупавото, което човек може да мисли. Да, ще дойде един спасител, един благодетел, но не за да те спасява, а ще те извади от хамбаря, ще те посади на нивата и ще те зарови отгоре. Тогава той ще ти каже: Сега ти ще израстеш и добро семе ще дадеш. Едно 30, едно 60 и едно 100. Това е твоето спасение. Ако така разбираш спасението, на прав път си. В този смисъл всеки велик учител е говорил и говори на човечеството. Сега мнозина очакват Христос да ги спаси и да ги заведе

на някакъв особен рай на небето. Те имат схващане за рая, както турците имат. Знаете ли какво е турският рай? Сега аз не искам да се спирам по този въпрос, но казвам: Това е свещено понятие за мохамеданите. Те си представят, че в тяхния рай има цели планини от пилаф и всички ще седнат пред него със златни лъжици. Те ще ядат пилаф и ще пушат наргеле. А от време на време красиви моми ще играят пред тях кючек. Всеки ден момите ще се смеят. Тъй щото, през цялата година ще им играят 365 (дни) от най-красивите моми. Те ще седят и ще гледат а ла турка. Това представление за рай се отнася до обикновените турци, а малко по-напредналите си представят рая по-особено. Понякога и християнските вярвания не отиват по-далеч от турските. Това, обаче, не представя никакъв рай, това е човешки измислен рай. Раят е нещо, което не може да се опише. Там няма никакви планини с пилаф. Там няма никакви наргелета, нито игра от моми. Там няма никакви кинематографи, както тук. Ако там има такива нимфи да им играят, това е робство, не е никакъв рай. Там всички са свободни, не могат да играят да забавляват някои. Раят е съвсем друго нещо от това, което турците или християните си представят. Тази представа за рая е нещо подобно на това, което мравите си мислят за хората. Те казват: Дали и хората като нас представят такова общество? Мнозина искат да докажат, че и мравите по някакъв начин са организирани. Не, не може да се прави никакво сравнение между мравите и живота на човека. У мравите няма никаква мисъл, никаква реч, никакви логически изводи. Има някакво усещане и в тях, но то е съвсем друго нещо. В мравешкия живот има един застой. Това са степени на развитие. Цялото животинско царство представя една справочна книга на миналото. Тази книга показва къде човек може да сгреша. Всички животни и растения показват пътя, през който човек е минал и минава. Като четете тази книга, той ще знае къде може да се спъне. Мравите са една спънка за човека. Пчелите са друга спънка. Ще кажете, че пчелите са чисти. Така е, но в тях има друга една страна, която може да спъне човека. Един познат отишъл един ден при пчелите, интересува се от тях, иска да ги разгледа. По едно време излезе една пчела от кошера и го жилна по окото. Когато някой се доближи до кошера на пчелите, една от тях излезе, бутне го два-три пъти по главата и ако не послуша, ужили го. Разумност има в пчелите. Те не говорят на човека, но го боднат и с това си изкажат недоволството от него. Тя казва: Като не разбираш, ето какво мога да ти направя. Жилни го и нищо повече. Знаете ли какво може да направи една мравя или една пчела на човека?

Една пчела ужили един господин и той се толкова много разгневи, че взе един голям котел с вода, обърна кошера във водата и извади (издави) всичките пчели. Защо трябва да жили пчелата? Дано и човек жили по същия начин. Защо трябва да жилиш? Ти си една пчела, която жили. Като жилиш, ето какво направят с тебе. Ще обърнат кошера в котела с вода и всичката твоя философия ще се свърши. Понякога и вие вадите ножа си, както пчелата своето жило и казвате: Знаеш ли какво мога да направя с тебе? Какво ще направиш? Ще станеш причина да обърнат кошера ти в котел с вода и всичко с тебе ще се свърши. Силата на човека не се заключава в неговата физическа сила, нито в неговото богатство, нито в неговото знание, нито в неговата добрина. Това са капитали. Силата на човека седи в неговото разбиране на великите Божии Закони, които направляват неговия живот. Всички други неща се обуславят от мисълта на човека. Мисълта, това е здравословното състояние на човека. Ако не може да мисли право, човек не може да бъде здрав. Ако не мисли добре, правилно, тогава и чувствата на човека не могат да бъдат здравословни, не могат да бъдат нормални. Защото чувствата се обуславят от човешката мисъл. Постъпките на човека се обуславят от неговото сърце. Аз правя едно разграничение между мислите, чувствата и постъпките на човека. Това не е като съвременните психолози. Правилните мисли и чувства на човека създават неговата сила. Що е човешката воля? Като се съединят човешките мисли и чувства, те дават човешката воля. Силата на човешките мисли плюс силата на човешките чувства дават човешката воля. Умът и сърцето съединени в едно раждат човешката воля. Следователно, ако съедините ума и сърцето в едно, вие имате човешката воля. Ако умът и сърцето ви не са съединени в едно, волята ще отсъствува у вас. Животните нямат воля. Защо? Защото умът у тях отсъствува. Те нямат воля. У тях долната част на лицето, брадата, както е в човека, в животните не съществува. Също така те нямат и нос, както хората имат. Носът е резултат на човешката интелигентност. Челото, брадата в човека също така са резултат. Като съедините човешките мисли и чувства, вие ще имате челото и брадата. Чувствата пък са във връзка с устата на човека.

Сега ще ви дам една мярка за човешкото търпение. Тази мярка е относителна, а не абсолютна. Като турите ръката си до устата, до там най-много може да достига търпението. Значи, ще мерите от краката долу до устата. Следователно, като влезете във водата и дойдете донякъде, ще внимавате да не дойдете над устата. Щом стигнете до

устата, бързайте да излезете вън от водата, върнете се назад. Ако не знаеш да плуваш, можеш да стигнеш най-много до устата. Щом дойдеш до устата, не отивай по-нататък. Тогава ще премерите колко е разстоянието от краката до устата ти и според тази мярка на ръста, толкова е търпението ви. Значи ще измервате търпението си със сантиметри. Измервали ли сте колко сантиметра най-много е търпението ви. Тъй щото вашето търпение може да бъде най-много метър или метър и половина. Следователно, ако вие не може да търпите до устата, нямате търпение. Някой има търпение до раменете си, някой до кръста, трети до коленете, а някой едва до големия си пръст на краката. Това е материален начин за измерване. Но, ако нямате търпение, каква разумност ще имате? Външното тяло е пособие, по което човек може да се ръководи. Седи някой и не може да търпи, постоянно мърда тялото си, движи се от едно място на друго. Това показва, че той не може да владее мисълта си. Имаше една учителка, която се страхуваше много от биволи. Един ден тя пътувала с кола за Търново. Из пътя колата настигна един бивол. Като видяла бивола, тя веднага скочила от колата и хукнала да бяга. Тя не може да се владее от страх, а не знае, че в колата имаше по-голяма опасност да не я нападне бивола, отколкото да слязла от колата и хукнала да бяга. Това е нетърпение. Питам: Ако вие не може да се справите в тялото си, как ще се справите като излезете вън от него? Мнозина мислят, че като излязат от тялото си и отидат в другия свят, лесно ще се справят там. Не, без тело именно, те съвсем ще загазят. Който отива в духовния свят без тяло и мисли, че може да живее така, той трябва да бъде гений или светия. Ако си обикновен човек и такъв отидеш в другия свят без тело, ти ще бъдеш изложен на големи нещастия. Това е най-голямото нещастие за тебе. Това е неразбиране. То е все едно да вземете един човек без глава, без ръце и без крака и тяло и да го направите търговец. Това е неразбиране на въпроса. За тия неща човек трябва да има една светла мисъл. Тялото, което човек има, е дадено от Бога като условие, с което той може да се развива. Разумната природа е предвидила всички възможности, всички условия, всички нужди на човека и му е дала съответни органи. Всеки орган трябва да се приспособи при известни условия. Вземете съвременните условия. Ние живеем при едни неестествени положения. Вземете, запример в птиците. Те снасят по няколко яйца и започват да ги мътят. В това време майката и бащата се грижат. Като се излюпят пиленцата и женската, и мъжката се грижат да ги отгледат, докато израстнат. После ги оставят сами да се грижат. В

това няма никаква наука. Гледам какво правят сегашните хора. Като се ожени момата, става къщовница и като сготви ядене на мъжа си, чака да си дойде на обед. В свободното си време седи със скръстени ръце, чака мъжа си. Като се нахранят, тя измие чиниите, изчисти къщата и пак седи със скръстени ръце, чака вечерта мъжа ѝ да се върне от работа. Тази къщница живее като птица, а мисли, че е човек. По отношение на майката и на бащата много деца са като птиците. Ако майката не изпрати детето си на училище, да научи нещо, то ще остане в положението на птица. Малкото птиченце знае, колкото майка си и баща си, но в човека не е така. Човек трябва да се подложи на възпитание, да се учи - човек подлежи на развитие. Вземете сега религиозните хора постоянно говорят за един Бог, който се намира вън от тях. Те не говорят за Бога, който е вътре в тях. Нас ни е умръзнало да ни се говори за единния Бог, който се намира някъде вън от вас. От много говорене ние сме се отегчили. Ние дишаме чист въздух, който нищо не ни помага. Защо? Защото не знаем как да го използваме. За Бога ние трябва да имаме една възвишена, една благородна идея, която трябва да дойде от някакво високо знание. Бог не е нито горе, нито долу. Той е навсякъде.

Сега като казвам, че Бог е навсякъде, вие трябва да разбирате възможностите. В една линия има две точки, понеже, линията е светът на точката. Една точка може да се движи по права линия в права линия в две посоки, напред и назад. Ако вие сте човек с разбиране на точката, ще можете да се движите само в две посоки - напред и назад. Вие ще знаете да нападате и да отстъпвате. Питам: Какво ще бъде вашето знание тогава в света? Какво знание може да има един търговец, който купува и продава стока? Той купува стоката, отиде напред. После продаде стоката, върне се назад. Така се извършва човешкият живот. Земледелецът, който е извадил житото от нивата си, занася го после на търговци, с цел да го продаде по-скъпо, ще се възнагради трудът му. Но и търговецът, който го купува, гледа да го купи по-евтино, да спечели повече, затова казва на земеделеца, че житото му не струва. С това той иска да подбие цената на житото. И двамата се лъжат. И земеделецът е взел от земята повече, отколкото трябва. Той е обрал повече, отколкото трябва. Всички съвременни земеделци посяват повече, отколкото трябва. Те казват: Ние имаме право да поседем повече, отколкото трябва. Не е така. Земята трябва от време на време да си почива. Всякога не е нужно една и съща площ да се засява. Не мислете, че е безконечно нейното използване. И тя трябва да си почива. Земята с милионни

години е събирала това богатство, с което ние днес се ползуваме. Не мислете, че вие може да постъпвате с нея безразборно. Тъй както хората се развиват и вървят, един ден тези ресурси ще изчезнат. Ако няма от де да дохождат нови притоци, нови средства, сегашните ще изчезнат. Тъй както сега се развива индустрията, един ден всичко ще се изхарчи, и нищо няма да остане. Какво ще правите тогава?

Сега аз искам да ви наведе на мисълта да мислите по-правилно. И вашето тело съдържа в себе си известни сили, известни богатства, спрямо които вие не трябва да бъдете разточителни. Вие не трябва да бъдете разточителни с тялото си и да казвате: Аз мога да мисля, да правя каквото искам. Вие правите известна погрешка. Вие не можете да мислите каквото и както искате. Понякога хората изпитват горчиви, приятни и неприятни чувства и ги смесват с мисълта, казват, че много мислят. Не, в мисълта няма нищо неспокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В мисълта няма нищо безпокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В мисълта няма нищо безпокойно. Мисълта е нещо трезво, нещо спокойно. Щом мислиш нещо, ти започваш работа. Там, дето има тревоги, това е човешкото нисше сърце, което още наричаме конкретния човешки ум. Ти се безпокоиш, че някои неща не са станали както трябва, т. е. както си очаквал. Ти се тревожиш, че нещо си купил по-скъпо. Това не е мисъл, това е чувство. Ти мислиш защо нещо си продал по-евтино. Това не е мисъл. В мисълта има нещо друго. Човешката мисъл има съвсем друго предназначение. Христос казва: "Който ходи в светлината, той не се препъва". В заключение казвам: Всеки, който ходи в своята мисъл, в мисълта, която Бог му е дал, не се препъва. И тогава всичките му работи стават, както ги е намислил. Щом работите не стават както трябва, твоята мисъл е от съвсем друг характер. Ние загазваме понякога, когато искаме нашите работи да станат лесно. Значи добрата, правата мисъл не е безпокойствие, тя е нещо трезво. Вие трябва да имате предвид, че малко хора в света мислят право. Тия хора имат нещо светло на лицето си, те виждат нещата ясно. Виждате някой човек ходи замаян, очите му премрежени и казва, че мисли нещо. - Нищо не мисли този човек, той съвсем я загазил в чувствата си. Той мисли как по-скоро да излезе от положението си, в което е загазил. Той казва: Аз в нищо не вярвам. Този човек съвсем е загазил. Всички хора, които не вярват в нищо, това са хора, които нищо не мислят, те съвсем са загазили в чувствата си. Тези хора минават за учени и казват, че в нищо не вярват. Те вярват в себе си, в науката, в държавата и в нейните закони, а казват,

че в нищо не вярват. Дойде един стражар при него и тежко му казва: Скоро тук ще дойдеш. Той вярва в стражара, в законите, които изпълнява. Дадат му една монета, той я взима и вярва в нея, а казва, че в нищо не вярва. Дадат му една книга, той веднага я прочита и вярва в написаното в книгата, а казва, че в нищо не вярва. Той вярва в законите, в книгите, в това-в онова, а казва, че в нищо не вярва. Това не е никаква мисъл, това е обикновен човешки жаргон. И после казват, че вярата осакатявала хората. Не е така. Само глупавите чувства осакатяват хората. Ти чувствуваш като някое животно и мислиш, че с тези чувства ще отидеш далеч някъде. Знаете ли на какво мязат тези, които само чувствуват? Разправят един случай с един бивол в Гебедже. Когато англичаните прекарвали линията през Гебедже - Варна, един бивол, като видял, че минава нещо голямо, черно, затекъл се на пътя, през който щял да мине тренът и насочил рогите си срещу него. Тренът изсвирил, но биволът не се махнал, той насочил рогите си срещу трена и започнал да се бори с него. Обаче, локомотивът минал през бивола и оставил от него само костите му. Така и хората често се лъжат, че това не е право, това не е право и се силят те да уредят работите, но от тях нищо не остава. Вие трябва да знаете, че когато Божественият трен мине през вас, от вас нищо няма да остане. Костите ви ще бъдат надробени. Казвате, че човек трябва да се бори. С кого трябва да се бори? С вятъра ли, с воденицата ли като Дон Кихот или с мъчнотиите си ще бориш? Според мене, човек няма никакви врагове в лицето на своите мъчнотии. По-голям враг от себе си човек няма. Най-големият враг на човека е неговото неразбиране. Вие трябва да си обяснявате нещата психологически. Хората искат да изкарат дявола виновен за всичко. Те казват, че дяволът влязъл в райската градина и изкусил човека. Това е една много интересна приказка, върху която са писани цели томове. Но никой досега не може да каже, че е бил там във времето, когато са ставали тия работи. Пък и никой от вас не е чул разговора между Ева и змията, нито пък е чул какво Господ е казал на първите хора. И всичко това хората приемат на вяра, като деца. Те казват, че това е станало някъде в Мала Азия, дето е бил раят. Наистина раят е бил някъде между реките Тигър и Ефрат, които и до днес още съществуват. Но в Библията се говори за четири реки. Де са останалите две реки. В Писанието се описва качествата на тия реки. Сега аз да ви кажа де са четирите реки. Двете реки Тигър и Ефрат представляват двете системи в човека: артериалната и венозната. От другите две изчезнали реки едната представя мозъчната

система в човека, а другата: симпатичната нервна система. Някои казват, че раят е някъде в пространството. Не, той е в мозъка на човека. Раят е в мозъка на човека, но той представя свят не като нашия, неизмерим е този свят, в който се помещава раят.

Сега вие можете да ми възразите, да кажете, че не ви интересуват тия неща. Ще кажете, че искате да ви се говори нещо сериозно. Кажете ми какво сериозно сте извършили досега? Покажете ми една ваша сериозна работа. Като разглеждам живота на хората, намирам, че всички работи, които те вършат, са все забавления. Някой вземе перото, потопи го в мастилото, завърти го няколко пъти на листа и мисли, че е написал нещо хубаво. Това е забавление. Друг вземе лист и молив, рисува нещо, мисли, вече, че е нарисувал нещо хубаво. - И това е забавление. Трети вземе цигулката и стърже и мисли, че свири нещо хубаво. - И това е забавление. Друг съди хората, мисли, че върши нещо. - И това е забавление. Ще кажете, че това не е човешко. - Де е човешкото? Че и мравите мислят, че са гении. Но ако и те останат завинаги в положението на мрави, какво ще бъде тяхното положение? Какво по-лошо за човека да остане за цял живот в положението на една мравка? Каква мисъл имат (мравите) правите? - Вие си представяте ангелите нещо подобно на хората, както и мравите си представят хората като тях. Ангелите са излязли от хора, но не са хора. Те са нещо повече от хората. Те са нещо повече от хората; те са нещо повече от светиите. Един светия е само кандидат за забавачницата на ангелите. Геният пък е кандидат само за няколко месеца да влезе, да надзърне в ангелския свят и след това пак да се върне на земята. Такова нещо представляват ангелите. Те могат да надзърнат най-много до 3 месеца в ангелския свят и после да се върнат на земята. Щом изминат трите месеца, веднага му казват: Ти ще слезеш вече на земята, няма какво да правиш между нас. Неговата гениалност нищо не струва в ангелския свят. Казвате: Гениялен е този човек. - В какво седи неговата гениалност? Когато се говори за ангели, ще знаете поне, че един ангел може да носи земята на гърба си. Те могат да носят на гърба си сто свята като нашите. Това е само за сравнение, да видите каква мощна сила представя един ангел. Така трябва да разбирате силата на ангела. Един ангел може да отклони с мисълта си земята на един, два, до сто и повече километра от нейния път. Кой обикновен човек може със своята мисъл да отклони земята от нейния път? Но един ангел може да я отклони. Сегашните астрономи виждат, че земята сега не се движи по своя път, но се движи по някакви афели и

перифелии. Защо е така и те не знаят, но това е факт. Някой път човек трябва да се приближава при Бога, а някога трябва да се отдалечи. Когато става свят, човек се приближава при Бога. Щом стане грешен, човек се отдалечава от Бога. Значи грехът отдалечава човека от Бога. Щом ставаш разумен, ще се приближаваш към Бога. Щом ставаш глупав, щом оглупяваш, ще се отдалечаваш от Бога. Следователно, когато земята поумнява, тя се приближава към Бога, към слънцето. Когато става глупава, тя се отдалечава. Не считайте, че това е знание. Това са разбирания. Не казвам, че това е новото знание, но това са забавления. Знание подразбира да ви се отворят очите така, че да излезете на отворено и да видите, да прозрете, че всичко, което става, е на място и да го проверите. Казвате: Дали това е верно или не е верно? Казвам: Дръжте вашите стари разбирания. Това, което казвам, аз го зная, а вие само можете да го предполагате. Това, което говоря, само аз зная дали е верно или не. Това, което аз мисля, само аз зная дали е право или не. Само аз зная дали моята мисъл е права. Вие можете само да предполагате дали моята мисъл е права или не. Сега аз не искам да ви заставям да вярвате дали моята мисъл е права или не, защото при приближаването и отдалечаването на земята, това знание няма приложение във вашия живот, какво ще ви ползува? Когато земята се приближава към слънцето, тя приема повече. Когато се отдалечава, тя приема по-малко. Ако земята се върти по-бързо около своята ос, един ден тя ще почне да изменя своя живот. И един ден, след милиони години тя ще почне да се изменя - денят ще стане по-голям, ще стане равен на 25-26-30, а може да стигне и до 30 часа. Понякога може да достигне и до 50-60 и до 100 часа. Може да дойде ден, когато земята ще престане да се върти около себе си, и ще се върти само около слънцето. Кои са причините за въртението на земята около слънцето? - Представете си, че може да се въртите само в една посока, представете си, че имате един център, около който се въртите и не може да се обръщате на другата страна, какво ще стане с вас? Тогава ще се огрява само едната ви страна. Сега вие гледате на слънцето от едната си страна, от към лицето си, но ако искате, вие може да обърнете и гърба си към слънцето и да се печете на него. После може да обърнете дясната или лявата си страна и пак да се печете на слънцето. Какво щеше да бъде положението ви, ако не можехте да се обръщате към всички страни? Вие днес се чувствувате господар на положението си, а иначе щяхте да бъдете в лошо положение. Тъй щото сега не можете да кажете, че зависите от слънцето. От слънцето зависи само светлината и

топлината, а от вас зависи накъде да се обърнете и как да използвате неговата светлина и топлина. Оттук водим следното заключение: Благата идват от живота, но използването на тези блага в живота зависят от нас. Тогава никой от вас не може да се оплаква, че няма никакви дарби или никакви блага в живота. Всеки от вас има много дарби, но вие не сте работили върху себе си да развиете тези дарби. В какво седи сегашното възпитание? - Младата мома я възпитават в този дух, да порасне, красива да стане, да се ожени. Като се ожени, да роди няколко деца и всичко се свършва с нея. Младият момък пък го възпитават в този дух, че трябва да учи, да стане учен човек, да заеме високо обществено положение. После трябва да се ожени и с това всичко се свършва. Какво възпитание е това? Какво нещо е раждането? Преди всичко всеки, който се е родил, трябва да знае защо се е родил, жена или мъж. Жената задържа в себе си потенциалните енергии, събрани от миналите векове. На него предстои да използва всичката енергия, която жената е събрала в себе си. Мъжът се ражда по-напред от жената, понеже той е дошъл да използва всичката енергия. Ако отидете в един дом и разбирате нещата, ще видите колко са свързани всички там. Трябва да разбирате формите, за да схванете връзката, която съществува между тях. В някой дом първо се ражда мъжко дете, после женско. В друг дом е точно обратно: Първо се ражда женско дете, а после се ражда мъжко. Някъде пък се раждат две мъжки и две женски. Защо е така, вие не знаете. Казвате: Господ знае защо е така. В това отношение вие мязате на турците, които казват: Седем ката горе и седем ката долу. По-нататък Господ знае. Когато в един дом се роди първо мъжко дете, бащата и майката трябва да турят мъдростта на работа, да си услужат със знанието. С това Господ иска да каже, че и бащата, и майката трябва да бъдат носители на Божественото знание. Когато в един дом се ражда първо женско дете, с това Господ иска да каже на родителите да работят с Любовта, да развиват сърцето си. Сега, като се роди женско дете, и майката, и бащата казват, особено бащата: Отде дойде това дете? Мнозина желаят като им се роди, да бъде мъжко. И прави са да искат това. Защо? Понеже Любовта е събирала, тя отпосле трябва да дойде. Първо трябва да се роди мъжко, а после женско. И Господ първо създаде мъжа, после жената. Адам беше първият син на Бога, а Ева - първата дъщеря на Бога. В рая те живееха като брат и сестра. Те живееха там свободно, не мислеха да се женят. Като сгрехиха, като престъпиха Божия закон и ядоха от забранения плод, тогава ги изпъдиха от рая. Вън те забъркаха една каша и тогава Адам се ожени за

сестра си. Така правят и птиците. Птиците се женят за сестрите си. Вземете в птиците като се снесат няколко яйца и се излупват там, същите мъжки се женят за своите сестри - женските и обратно. В хората човекът се е диференцирал. Защо е така, не искам да се спирам. Нещата не са произволни.

“Дванадесетият час на деня”. Следователно, първите шест часа ще работиш за знанието, вторите 6 часа от деня ще работиш за придобиване на Любовта, на чувствата, за силата на Любовта. Останалите 12 часа на нощта ще посветиш за своята воля. И тогава като съединиш силите на твоето сърце, силите на твоя ум, ще имаш работата за твоята воля. Това нещо обновява човешкия организъм. Такова трябва да бъде новото възпитание, ако искате да имате ново поколение. Сегашното поколение е хилаво. Сегашните деца са като черупките на яйцата. Малко да ги бутнеш и те ще се счупят.

Сега искам да оставя във вас едно нещо. Силата на човека седи в новата мисъл. Това представя мъжкия принцип, т. е. онова ново знание, което ще ни научи на законите, които управляват природата. Като знаем тези закони, ще ги спазваме и няма да се излагаме на страдания. Значи човек трябва да посвети първите 6 часа за придобиване на новото знание. Вторите 6 часа за облагородяване на своите чувства, а останалите часове за развиване на своята воля. Това ще стане, когато се съединят умът и сърцето на човека. Една е религията в света, една е науката. Науката е създадена за развиване на човешкия ум, а религията за развиване на човешкото сърце. Това е специфичното. А това, което наричат философия на живота, тя е създадена, за да съедини силите на човешкия ум и силите на човешкото сърце в едно. Щом приложите това, вие вече ще имате ново възпитание. Казвате: Този човек е голям философ. - Това е философ, но не знае как да съедини силите на своя ум и на своето сърце в едно. Казвате, че някой е много учен човек, но този много учен не знае законите на своя ум и на своето сърце и се тревожи за нищо и никакво. Той е готов да се бие. Да направиш една война, това още не е човешкият ум. Човешкият ум отпосле дойде да помага. Сърцето, обаче, е, което работи. Бият се хората и те не знаят защо. Те не знаят, че по този начин ще повредят живота си. Сега и в човека вътре стават войни, и то не е по един път на ден, но по няколко часа на деня. Вие се разгневите. Знаете ли в едно разгневяване по колко милиона клетки умират на вашия мозък стават жертва на това разгневяване. При едно разгневяване могат да умрат 50-60, а някога и до 100 хиляди клетки. Понякога при един грях

могат да измрат и до 1 милион клетки в човешкия организъм. При едно голямо безпокойствие или едно отчаяние може да умрат милиони клетки в човешкия организъм. Няма защо да се отчайвате, че дошла сиромашията и ви уплашила. Няма защо да се плашите. Знаете ли, че при една такава уплаха, вие може да уморите много свят в себе си? Казвам: Оставете се от вашето глупаво вярване. Оставете се и от вашето глупаво неверие. Оставете се и от вашето глупаво знание. Елате в разумното знание. Аз не говоря за знанието, което осакатява хората, но за знанието, което повдига и облагородява хората, аз не говоря за знанието, което разединява хората, но за знанието, което ги кара братски да живеят. Аз не говоря за онези чувства, които разединяват хората, но говоря за онези чувства, които ги обединяват. Аз не говоря за онези чувства, които заробват хората, но за онези чувства, които ги освобождават. Аз се радвам, че сега в Америка се е образувал парламент на религиите или тъй нареченото "Световно сдружение или сприятеляване, или побратимяване на религиите". С това те искат да докажат, че всички вери имат един и същ произход. Всеки (всички) вери вярват в един и същи принцип. Не е въпрос до дуализъма в света. Ние трябва да напуснем дуализъма. Дуализъмът е човешко понятие. В света съществува само една разумна причина, т. е. една вечност, една безконечност, както искате можете да я наречете. Други я наричат Бог. Една Причина съществува в света, която обема всичко. Не е въпрос до дуализъма. В дуализъма съществува добро и зло. Следователно, ако вярвате в Първата Причина на нещата, в Разумното Начало, ще знаете, че всичко, което става и съществува в света, ще се обърне на добро. Вие не си поставяйте свой план в живота и да искате всичко да стане според вашия план. Някой е роден жена и е недоволен, иска да се е родил мъж. Защо иска да бъде мъж? Чувал съм някои мъже са недоволни от положението си, че са (се) родили мъже, искали да бъдат жени. Друг мъж е недоволен, че му се родило момче, той искал момиче. Някой пък искал да му се роди момче, а не момиче. Човек все е недоволен от положението си, или от онова, което му е наложено. Човек трябва да бъде доволен от онова положение, което му е наложено. То не е вечно. Ти не можеш да живееш хиляда години на земята. Ще живееш най-много 60-70 години и един ден положението ти ще се измени. Ти можеш да живееш на земята най-много 120 години и един ден положението ти ще се измени. Важно е какво можеш да направиш в тия 120 години. Не съжелявайте за вашия живот, но се радвайте. Каквито погрешки и да сте

направили, не мислете за тях. Аз не искам да мислите за своето минало. От миналото взимайте поука, нищо повече. На бъдещето гледайте като една светла цел в живота. А на настоящето трябва да се радвате. Че ако вие сте жена, какво по-хубаво от това? Не (е) ли хубаво да бъдете носителка на Любовта, на тази велика, мощна сила, която е създала света? Ако сте мъж, не трябва ли да се радвате? Какво по-хубаво от това да бъдете носител на онази велика мощна сила - Мъдростта, която урежда и предвижда всичко? Какво по-хубаво от това да бъдеш израз на Мъдростта? Или ако сте син или дъщеря, какво лошо има в това? Какво по-хубаво от това да бъдете израз, носител на Истината? - Истината има две страни: Положителна и отрицателна. Едната, положителната, я наричат истина, а другата факт. Казват, че и фактът бил истина. Да, фактът е истина, но върху един факт няма какво да се спори, не може да се критикува и разисква, а върху истината може много да се спори и разисква. Фактът съдържа потенциална енергия, а истината - кинетическа. Какво е истината не може да се каже. Не само нашият, българският език, но всички езици са толкова бедни, че не може да изкаже с тях всички ония понятия, които съществуват във възвишения мир. Няма думи, с които може да се изкаже възвишеното. Ние говорим за Бога, но нямаме ясна представа за Него. Ние говорим за Любовта, но тази дума не изразява какво нещо е Любовта. Мислиш за Любовта, но тази мисъл не е самата Любов. Мислиш за Истината, но тази истина не се изразява с тази мисъл. Как така? Като ми говорите нещо, това факт ли е? Това истина ли е, което не търпи никаква критика? Казват: Това е един факт, нещо, което е завършено. Кой мисли така, я ми кажете? Казвате: Това са дълбоки работи. Че съвременната наша мисъл трябва да мине през много състояния. Тъй както сега хората мислят, светът не може да се оправи. Тъй както сега хората мислят и хиляди години още да се минат, съвсем друго нещо ще имаме, светът обаче, няма да се изправи. Нещата коренно трябва да се изменят. Не само това, но ние трябва да имаме нови майки, нови бащи, нови проповедници и учители, нови държавници. Казвате: Дали това, което ни се говори, е верно? Нали аз говоря истината, ще видите и ще опитате. Но дали вие ме слушате, аз зная това. След половин час, като изляза оттук, аз зная вече дали сте ме разбрали. Когато някой се запитва дали е верно това, което говоря, казвам: Ти има още много да теглиш. Като ви говоря, аз ви въвеждам в един свят. Ако бях по-користолобив човек, за тази сказка бих ви поискал най-малко хиляда лева. А сега вие слушате без пари и казвате: Какво ли

иска да ни каже той? Какво искам да кажа? Искам да кажа на глупавите, че има да страдат, а на умните, че има да благуват. Ако умните ме слушат, ще знаят, че те ще благуват така, както никога не са благували. А онези, които не ме слушат, те ще страдат така, както никога досега не са страдали. Дали ще ме вярвате или не, аз не се интересувам за страданията на хората, аз не се интересувам за това, което е станало, аз не се интересувам и за това, което има да стане. Казвам: Не предизвиквайте бъдещите страдания, т. е. не превръщайте бъдещите блага, които идват, в страдания. Не влизайте във вода да се удавите. Не бъдете като онзи, който отишъл пред един голям джобур с вино да се напие. Понеже искал да пие повечко, той се навел над джобура оттам да пие. Но по невнимание той хлътнал някак с главата си вътре в джобура и се удавил. По-добре вземете една чаша и пийте с нея от джобура, отколкото да се наведете и изведнаж да пиете много. Оставете се от лакомията. По-добре по-малко, защото иначе ще бъде лошо за самите вас. Това е здравата мисъл. Така трябва да се учи всеки от вас. Това казвам на всинца ви - от каквото вярване или верую да сте. Законът е един и същи за всички хора. Бог изисква от всинца ни да мислим и да имаме едно разбирателство помежду си. Той изисква от всинца да пазим своята свобода чиста, да пазим своите мисли и чувства чисти, да пазим своите отношения чисти. Той изисква от всинца ни да си помагаме едни-други и да бъдем носители на Божественото навсякъде. Никой не трябва да бъде натрапник, но да помага на другите. Някой път човек може да направи една погрешка, но той трябва да бъде акуратен в мисълта си, да не изнудва другите хора. Понякога вие изисквате от човека някои неща, които той не може да направи. Това е натрапничество. Ти нали вярваш в Бога? Ти трябва да направиш това. Не, това е натрапничество. - Защо вързваш този човек? Ти остави на неговата добра воля, той сам да направи нещо. Защо вързваш човека с Господа? Господ не е отвън. Аз не вярвам в никакъв външен Господ. Аз не вярвам в никакви външни богове, но имам една вътрешна непоколебима вяра. Аз вярвам в един Бог, Който е и отвън, и от вътре. Аз вярвам в Един Господ, Който е и у мен, и у вас. Навсякъде е Той. Аз вярвам в Един Господ, Който ще ви направи по-умни, Който в един ден ще ви направи здрави, Който ще ви помогне и ще ви издигне от това ниско положение, в което сега се намирате. По какъв начин ще стане това? И аз не зная, но казвам ви, че това, което не зная, то е верно; ако ви кажа, че го зная, то не е верно. Аз ви казвам, че не е верно, за да го знаете, че е верно. Ако ви кажа, че е верно,

то няма да бъде верно. Ето какво зная аз: Аз зная малко да ям, но хубаво да ям; аз зная малко да дишам, но хубаво да дишам; аз зная малко да пея, но хубаво пея; аз зная малко да свиря, но каквото свиря, хубаво го свиря; аз зная малко да обичам, но обичам така, както никой не обича. Малко зная, но каквото зная, могат да ме поставят на изпит. Големите работи оставам за вас. За големите работи още не съм кандидат. Сега аз ви говоря така, защото съм искрен. Аз не искам да ви съблазнявам, защото иначе ще кажат, че много съм се надигнал. Аз взимам последното място, защото големите, високите места са ги взели вече преди мене. И аз не искам никого да свалям от местото му, да взема аз неговото място. Аз взимам сега най-малкото място. Нека другите работят на останалите места. Та сега съветвам и вас да следвате и моя пример, като намерите най-малкото място, най-малкото положение да се прекомандирвате на него. По-нататък добър е Господ, стига да вземете най-малкото място и да тръгнете по моя път. Имайте идеал за вечното добро. Както ви виждам, вие мечтаете все за големи служби. Не, вземете най-малкото място. Ако се стремите все към големи служби, ще останете на понеделник, но гледайте да не направите същата погрешка, каквато направил един българин, който не разбирал турски много добре. Даже криво разбирал някои думи. Някои думи на турски се тълкуват по два начина. Този турчин бил поканен някъде, дето имало шест менюта приготвени, все хубави яденета. Той чул, че се говори за 6 паници, това значи менюта, чул и думата йокха, което значи, че отпосле няма нищо. Той обаче, разбрал, че после ще има юфка, затова се въздържал да яде, очаквал да сложат юфката. Чакал той, но нищо не получил. Казвам 6 чинии, които ви дават, те са сигурни, а седмата представя илюзиите на живота. Турци си по нещо от 6-те чинии, защото, ако чакаш от седмата, нищо няма да получиш. Някои от вас чакат като умрат, тогава да се обърнат към Бога. Не правете погрешката на един млад момък, който тръгнал един ден на църква. По пътя го срещнал дяволът и го запитал: Млади момко, къде отиваш? - Отивам на църква да се помоля на Бога, да ме благослови. - Не ти трябва на тебе църква. Ти си млад, интелигентен момък, трябва да си поживееш малко, да си походиш с младите моми, да се ожениш и деца да имаш. На стари години можеш да ходиш на църква. - Е, тогава ще те послушам. Гледам те добър, благороден човек, стар си при това. Върнал се момъкът у дома си. На стари години, като станал 60-годишен, пак тръгнал на църква. Пак го срещнал дяволът и го запитал: Къде си тръгнал? - На църква. - Какво си тръгнал на църква на тия години? На

църква трябва да ходят младите хора, а като тебе такива трябва да си седят дома си и да си почиват. Казвам: Не слушайте какво ви говори дяволът с бялата брада. Каквото добро можете да направите днес, направете го. Каквато светла мисъл можете днес да приложите, приложете я. Каквато светла мисъл днес можете да възприемете, приложете я. Днес приложете всичко, не отлагайте за утре. Днес първия ден, първия час започни. От първия до шестия час ти ще бъдеш професор, а жена ти ще бъде асистент. Като 12-ия час, ти, мъжът, ще бъдеш асистент, а жена ти - професорка. След това, като си легнете да спите, ще оставите вашия син и дъщеря да станат професори, а вие ще спите. Тогава те ще отидат в онзи духовен, номинален свят, те ще бъдат будни, а вие ще спите. Синът и дъщерята, за които говоря, са в самите вас. Синът, това е вашият дух; дъщерята, това е вашата душа, мъжът, разбирам човешкия ум, а жената, човешкото сърце. Значи душата седи по-високо от сърцето, а духът по-високо от ума.

Желая сега на цялата ваша фамилия да прекарате по-спокойно.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

12 неделна беседа от Учителя,

на 8 декемврий 1935 година.

София, Изгрев

ДА СЕ НЕ ИЗГУБИ НИЩО.

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 6 глава
от Евангелието на Иоана до 12 стих.

Духът Божий.

Ще взема само няколко думи от последния 12 стих на прочетената глава: “Да се не изгуби нищо”.

В умствения свет няма по-приятно нещо от това да знаеш да слушаш. Няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да слушаш. В духовния свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да чувствуваш. Във физическия свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да направиш нещо. Това са неща желани. Има известни системи, които ние сами си създаваме изкуствено. Като направиш една къща, ти ще си направиш стъпала да се качваш по тях горе. Не че те са необходими. Ти сам си създаваш тези стъпала, понеже обичаш високи къщи. Щом искаш висока къща, направи си една къща на Витоша. Ти не си направиш къща на Витоша, а ще си направиш в града една висока къща от няколко етажа. Защо да не си направиш на Витоша? Но дадените условия не са такива. Хората на земята са като малките деца. Кога са дошли на земята, не знаят. Когато ще си отидат, и това не знаят. Колко време ще останат на земята, и това не знаят. Едва сега ги учат на тия неща. Хората едва сега учат да ходят. Те едва сега учат кога са дошли на земята, кога ще отидат на онзи свет. Те нищо не знаят. И въпреки това, хората спорят по тези въпроси. Какви ли книги няма написани по въпроса, отде идат хората и къде отиват. Като чета тези книги, аз често си размишлявам. Запитвам се: Откъде съм дошъл в третия етаж на тази къща. Как съм попаднал в този етаж. И после си отговарям, че за да дойда в този етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, оттам съм се качил. За да се кача на третия етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, а не отгоре. Защо съм се качил на третия етаж, именно? - За по-удобно. Иначе, и аз не зная по каква причина съм се качил на третия етаж. Не, не е за по-удобно, че съм се качил на първия етаж. Дойдох в първия етаж, нямаше място. Потърсих във втория етаж, пак нямаше място. И тогава от немай къде се качих на третия

етаж. Некой път ние се запитваме каква е мисията на човека на земята. Много мъчно е да се отговори на този въпрос. Друг път се запитваме, защо сме се родили мъже. Много мъчна работа е тази. Защо сме се родили жени - и тази е мъчна работа. Защо сме се родили момичета или момчета - и тази е мъчна работа. Защо сме се родили господари или слуги - и тази е мъчна работа да се отговори. Кой ги е направил господари, кой ги е направил слуги, никой не знае. Единият е станал господар, другият слуга. Традиция е това. Главата се намира горе, а краката долу - по отношение на земята. Като се намерила горе, главата станала господар. Като се намерили долу, краката станали слуги. Ако речеш да обърнеш този порядък на нещата обратно, главата да се намери долу, а краката долу (горе), отиде та се не види. В реда на нещата е, главата да бъде господар, а краката да бъдат слуги. По-добри слуги от краката няма. И за главата е така. По-добри слуги от краката за нея няма. Ако рече главата да замести тия крака с някои дървени, отиде та се не виде. По-добри слуги от краката няма. Понекога хората на земята искат да заменят Божественото с човешкото. От немай къде човек може да си послужи с човешкото, но да го използва във всички случаи, това не е право. Да си послужиш с дървен крак от немай къде, както и да е, но да отрежеш здравия си крак и да го замениш с дървен, защото било мода, това никога няма да направиш. Да отсечеш ръката си и да туриш вместо нея некая златна или от какво и да е, няма да бъдеш доволен, ще кажеш: Не искам тази ръка. Ама мода било. - За никаква мода не се съгласявам. Ако другите искат, могат да си направят, каквато ръка искат, но аз не давам своята. Така е от мое гледище, а как е за вас, не зная.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват, че нямат никакви богатства, дотегнала им сиромашията. Казвам: Заложи едното си око, пет милиона лева дават. Сега има учени, които присаждат изкуствени очи. Ще ти извадят едното око и ще го присадят изкуствено. Като кажа на некого така, виждам го, като че ли се замисли. Казва си: Това са пет милиона, струва човек да пожертвува едното си око. И с едно око ще мога, достатъчно ми е едно око. Казвам: Онзи човек, който е готов за пет милиона лева да продаде окото си, това е човек, който не разбира живота, който не съзнава, както е изгубил с едното си око. Той ще вземе пет милиона, но ще изгуби сто милиона. Този човек не е от умните, той не е добър финансист, той не знае какво нещо са финансите. Некои ще цитират известни стихове от Писанието, гдето Христос е казал: "Ако те

съблазни десното ти око, извади го". Тези хора не разбират езика на Христа, следствие на което са го изопачили. Христос ни най-малко не е подразбирал да извади човек окото си. Нито е подразбирал да отсече ръката си. Това е криво разбиране на Христовите думи.

Мнозина са казвали, че не говори логически. Аз ни най-малко не искам да си служи с логиката на земята. Земната логика нищо не струва. Логическите работи на земята са само изкуствени работи. Логически ти нищо не можеш да изправиш. Казват за некого, че разсъждавал логически. Човек е същество, с два крака. Всеко същество, което има два крака е човек? Следователно, петелът е човек. Възможно е това. Ола белир. Според закона на еволюцията възможно е некога петелът да стане човек. Двата крака на петела са признак, че некога той може да стане човек. Един адвокат, или един съдник в съда може да защитава логически своя повереник и да го изкара невинен, но нима логиката изразява правдата. Не, ни най-малко. Много пъти логически обоснованата реч защитава неправдата. Един мирови съдия, у когото съвестта беше добре развита, ми разправяше следния пример. Дойде при мене едно дело. Обвиняемият беше един беден човек, богатият го съдеше. Като гледам как върви работата, намирам, че бедният е прав, но законът е против него. Онзи адвокат, който защитава богатия кождер, като нанизал речта си като маниста, а онзи, който защитава бедния, не знаел как да го защитава, какво да говори. - Пък аз, казва съдията, нали съм егоист, гледам да не изгубя положението си. Виждам, че бедният е на правата страна и логически, и по правда, но ако се застъпя за него, ще изгубя службата си. По човешка логика не съм на правата страна. И току теглих една резолюция, че правият е крив. С това не искам да кажа, че логиката няма място в живота, но за сега тя е едно средство, едно спомагало за хората. Тя се намира в прогресивен етап. Всички сегашни науки са прогресивни и за в бъдеще те ще се изменят. В бъдеще ще имаме не математика, но параматематика. Не логика, но паралогика. Това са термини, както в санскритски език, запример..... Това е нещо, както източните народи обичат да спорят, какво нещо е Брама. Брама е онова начало, от което човек е излезъл. Аз Брама съм ти, от когото съм произлезъл. А ти е той, третото лице, от когото аз, Брама и ти си излезъл. Аз в същност е човекът. Ти - душата, а той - от когото всичко излиза.

Сега някои философи спорят колко вечни начала има в света. Онези, които поддържат дуализъма, казват, че има две вечни начала, а онези,

които поддържат монизма, казват, че има едно вечно начало. Колкото и да спорят, това е безпредметно. Философите в това отношение са като военните стратегии - цела стратегия имат. Като видите техните логически основания, цела крепост са създали. За да се разрушат техните крепости, трябва да се вземат онези далнобойните, че да разрушат крепостите им и да изкарат философите навън. Закрепил се човекът, трябва да се борите с него. Като излезеш насреща му, той казва: Ти си профан, нищо не разбираш. - А ти разбираш, защото си в крепостта вътре. Я излез малко вън от крепостта, аз ще ти кажа на тебе. Така и всички ние, като сме дошли на земята, закрепили сме се в телата си, като в една крепост, и имаме такива разсъждения, които са съвсем изопачени. И ако..... хора са нещастни днес, това се дължи на техните разбирания. Ако проследим живота на хората, от страданията им ще се определи степента на техните знания. Човек има две естества, едното е крайно консервативно. Тази консервативност произтича от материята, от която той е направен, понеже материята е инертна. Аз наричам материята майка на човека. Тя е много разложена, от нищо не се безспокои. Че плачело детето, нищо от това - нека си поплаче, то полива своята градинка, трябва да се полива, тя не се безспокои. Животът има нужда от дъжд. Ама кръвта му изтекла. - Нема нищо, нека изтече. Каквото й кажат, тя не се смущава - усмихва се и с радост гледа на нещата. Някоя майка плаче за детето си, а материята поглежда отдолу и се радва. И след това всички питат защо светът е така създаден. Отде знаете, че светът е лошо направен. На вас е студено отвън и мислите, че на всички е студено. Вътре е топло. Виждал съм някои трескави хора, вън е горещо, 35 градуса горещина, а той се свил на кълбо, студено му е, трепери. Това е негово схващане. Друг пък казва, че е топло, когато вън е студ около 35 градуса. Такова е неговото схващане. Това са вътрешни психологически състояния. Като дойдем до живота, ние мислим, че всички хора са щастливи. Обективно всички хора са щастливи, но в разбиранията си всички хора не са щастливи. Според разбиранията си, едни хора са щастливи, а други са нещастни. Щастieto на хората е на степени. Един е щастлив, защото има много пари; друг е щастлив, защото има знания; трети е щастлив, защото има голяма библиотека с книги; четвърти е щастлив, защото заема висок голем (пост) в обществото; пети е щастлив, защото има земя, овце, говеда, ниви, къщи; шести пък е щастлив, защото има добра жена, а децата му са здрави и добри. Някои пък имат всичко и пак са нещастни. Те се страхуват да не изгубят всичко това, което имат. Някои хора страдат от

фикс идеи. Преди години срещнах един българин, който ми се оплака, че бил много нещастен. Защо си толкова нещастен? Да не би да си болен нещо? - Не, не съм болен, но имам красива жена, с която много се обичаме, но от известно време ми е влезла в ума идеята, че тя скоро ще умре. Откак е влезла тази идея в ума ми, всичко ми е почернело пред очите. Иди сега го освобождавай от тази мисъл. Той не иска да съобщи това нещо на жена си, но постоянно върви замислен и тревожен. Другаде пък на жената може да влезе такава мисъл, че мъжът ѝ ще умре. В ума на този мъж има некаква материална мисъл. Той се страхува, че ако умре жена му, няма да намери като нея друга. Ако можете да убедите този мъж, че жена му няма да умре, той ще бъде щастлив. Ако убедите жената, че мъж ѝ няма да умре, и тя ще бъде щастлива. Ако убедите болния, че никого(а) няма да се повтори неговата сиромашия, и ще забогатее, той ще стане щастлив. Изобщо, ако успеете да убедите хората в противното на това, което те чувствуват, те ще бъдат щастливи. Хората се борят, защото мислят, че са нещастни. Желанията, които те имат, са прави, на местото са, но методите, с които си служат, за постигане на своите желания, не са прави. Хората са изпратени на земята, да свършат нещо. Коралите изпълниха своята мисия. Те създадоха островите. Преди човека дойдоха много същества, които извършиха ред химически реакции и създадоха условия за живота на човека. Сега ние влизаме в един парафизически свет. Преди човека, живяха на земята същества, които създадоха огъня. Те създадоха цел катаклизъм. Те си направиха здания - ядоха, пиха, танцуваха, и като изгориха всичко, напуснаха земята. И като се превърна всичко в пепел, дойдоха хора на земята и казаха, че всичко на земята е пепел. Това са човешки разсъждения. Почвата, върху която сега ний живеем, не е нищо друго, освен пепелта, останала от съществата на огъня. Сега ние живеем върху тази пепел, и на нея отгоре сеем, правим своите градини, а съществата на огъня се скриха под земята. Като учени същества, те често си правят шеги с хората. Като вземат няколко бомби, хвърлят ги отдолу под земята, и по този начин разтърсят цялата земя. От тези големи трусове земята се разтърси, къщите на хората се съборят, а тези същества се смеят, не искат да знаят. После отново се омълчат, пет-шест години никакви не се чуват. Това, което ви говоря сега, е парафизическо, не е научно доказано. Ако е научно, ще се говори на друг език. Ще се каже, че в земята стават известни размествания на пластовете, че се образуват ред химически процеси, става вътрешно горене, вследствие на което се образуват различни

задушливи газове. Тези газове се разширяват от топлината, и предизвикват големо напращане върху земната кора. Те търсят простор да излезат навън, и като намерят някои части на земната кора по-тънка, пропукват я и излизат навън. Както и да е, и на това съм съгласен. По който начин и да ми обясняват едно физическо явление, аз съм съгласен с него. За мене всички явления, както и да се обясняват, все е едно. В духовния свет, обаче, човек не може да каже нито една лъжа. Каквато лъжа кажете в духовния свет, тя ще бъде истина. Сега това е парафизика, понеже никой от вас не е бил там и не е проверил нещата. Там няма авторитети. Сега това, което казвам, всичко е предположение, догадки. За мене, обаче, това не са предположения. Ще кажете: Къде е духовният свет. Аз пък ще ви питам, къде е физическият свет. Ще кажете, че физическият свет е тук. И аз ще кажа, че духовният свет е тук. Казвате: Докажи: Докажете и вие. Ама ние говорим истината. - И аз говоря истината. - Ама ние го виждаме. - И аз виждам духовния свет, за който ви говоря. - Как го виждате? Както и вие виждате земята. Аз ни най-малко не искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват, понеже немислимо е да говориш за неща, които не съществуват. Някое дете нарисова един човек, но лошо го нарисувало. Както и да го нарисова, този човек съществува. Не може да нарисуваш един обект, който не съществува. Преди всичко то не може да го измисли. Нека дойде некой да нарисова нещо, или да каже, което не съществува. Нека да измисли нещо, да видим ще може ли човек да измисли нещо, което не съществува. Нищо не може да се измисли. Каквото да каже човек, или каквото да нарисова, той го е взел все от природата, или от тук от там, това нещо все съществува някъде. Ето ние говорим за доброто, говорим и за злото. Виждали ли сте доброто и злото, за което говорим? Като заставам на вашето становище, питам: Като говорите за доброто и за злото, виждали ли сте ги поне? Казвате, че некой човек бие некого, и това наричате зло. Друг пък милва некого, и това наричате добро. Виждате, че некой човек дава хляб на друг. Казвате, че това е добро. Друг не дава хляб на бедните, казвате, че това е зло. Кажете ми, конкретно, какви са качества на доброто и на злото. Хване ви некой за гърлото, стисне ви, не можете да поемете въздух - това наричате зло. Отпусне ви, това наричате добро. Значи, злото отнима, а доброто дава. Следователно, всеки процес, който отнима нещо от качества на живота, наричаме зло, всеки процес, който предава нещо към качества на живота, наричаме добро. Това е относително така. Вземете за пример, какво правите с дървеницата. Като

хванете една дървеница, вие веднага отнимате живота ѝ, без да считате това за зло. Колцина от вас хващате адвокати, да защитават дървеницата. Колцина от вас сте дадени под съд за това, че сте убили една дървеница. Щом хванете една дървеница, веднага я поставяте на ауто дафе. Според вас дървениците нямат право да живеят. Не, дървениците нямат право да живеят в къщите на хората - нищо повече. Но отвън те имат право да живеят, колкото искат. Обаче, щом хванете една дървеница в къщата, вие веднага ѝ теглите куршум. Има ли някой от вас, който да не е теглил куршум на дървениците? Сега всички вие се стремите към високи работи. Вие се стремите към обществен ред, към социалните въпроси, към висок морал. Всичко това са грандиозни работи. За да имате морал, от всички се изисква една велика наука, да знаете какво нещо е морал. Хубави неща са тия, да разисква човек върху морала, върху социалните въпроси. Аз немам нищо против теориите, но всека теория трябва да има поне микроскопическо приложение. Всички вери в света не са нищо друго освен строители, инженери, които са опитвали да направят мостове между видимите и невидимите светове. Всички са учени, инженери, но още нищо не са успели да постигнат. Ако имаше вече поставени мостове, трябваше да има най-малко поща от там. Вий получавали ли сте писма от невидимия свет. Тук-там има по едно-две писма получени, но това нещо се оспорва от учените хора. Още нема редовна поща от невидимия свет. Вие имате заминал баща за онзи свет, но знаете ли как го наричат там? Ако отидете при него, как ще попитате за името му? Вие знаете, че вашият баща тук се е наричал Иван Стоянов, но ако отидете в Англия, там ще го търсите на друго име. Там ще питате за Мистер Джонстон. В Англия не вървят Петкановци и Стояновци. Други имена има там. Така и в невидимия свет, ако отидете, трябва да знаете имената на вашите заминали - съвсем други имена им се дават там. Да кажем, че отговорите на името. После пък ще ви питат за адреса. Вий се молите на ден по няколко пъти. Какво представя молитвата. Молитвата представя писма, които изпращате чрез радиото за онзи свет. Вие казвате, че това е глупава работа. Чудно нещо! Като говорят в Англия, вие слушате тук всичко, каквото се говори. И вие като говорите тук, от Англия ви слушат. Това ви се вижда естествено, а като става въпрос за възприемане от невидимия свет, считате го за глупаво. В невидимия свет има установени такива пътища, каквито на земята няма. Достатъчно е човек да повдигне мисълта си нагоре, и след десетина минути, или най-много след половин час, получи отговор на

молитвата си.

Един американец разправя своята опитност. Един ден той отишел на лов с пушката си. По едно време на десетина крачки от него излезъл един лъв. Като се уплашил, той не могъл да си послужи с пушката и останал като вкаменен. В това време могъл само да се помоли на Бога за помощ. Така силно се съсредоточил, че получил в скоро време отговор на молитвата си. Той чул гласа на майка си, която в това време била някъде в Англия. Тя му казала: В джоба на дрехата си имаш кибрит, драсни една клечка и ще се спасиш. Той послушал гласа на майка си, бързо извадил кутията кибрит от джоба си и драснал една клечка. Тревата, която била около него, била съвсем суха, тя веднага се запалила и пламнала. Лъвът, като видел огън, уплашил се и избегал вътре в гората. Какво е станало? Понеже радиото на майка му било съединено с Бога, той получил отговор чрез майка си, понеже неговото радио пък било съединено с това на майката. Той чул гласа на майка си, която му дошла на помощ. След това той попитал майка си какво чувствувала в този момент. Тя му казала, че се чувствувала некак особено неразположена, но ни най-малко не съзнавала, че синът ѝ се намира в опасност. Как ще си обясните това? Съществува духовен свет, който не е далеч от физическия. И духовният свет е тук, около нас, както физическият. Духовният свет ни заобикаля, както физическият. Ако ние не възприемаме гласа на некой англичанин по въздуха, ние по никой начин не бихме могли да се разговаряме. Но понеже гласът на този англичанин запример, се предава чрез въздушните вълни в пространството, ние приемаме неговия глас и можем да се разговаряме. В този смисъл Англия за нас е онзи свет. Следователно, с помощта на радиото, ние сме в границите на онзи свет. Значи, с помощта на късите вълни, които възприемаме звуковите вълни, ние можем да се съобщаваме както с отдалечените за нас видими светове, така и с невидимите, с духовния свет. Не само сега става това, но от хиляди години насам, съществата от слънцето постоянно ни телефонират. Учените същества на слънцето са в постоянна връзка с нас. Сега аз не искам непременно да вярвате в това, което ви говоря, но считайте, че ви говоря некаква приказка, или некакъв роман, или от приказките от хиляда и една нощ. Според новата логика а-то е а и а-то не е а. Това е паралогика. И едното е верно, и другото е верно. Във физическия свет частта никога не може да бъде по-голяма от целото. В духовния свет, обаче, частта може да бъде по-малка от целото, може да бъде равна на целото, а може да бъде по-голема от целото. Как

ще разберете това нещо, това е парадокс. Това е абсурд. Вари го, печи го, абсурд е това, абсурдът нищо не разрешава. Благодарим на абсурдите. Когато някои казват, че еди-кой си неща са абсурдни, казвам, често и най-хубавите неща са абсурдни. Запример, всеко ново изобретение първоначално е било абсурд, никой не го е приемал. Едно време е било абсурд да се мисли, че може да се хвърка из въздуха. Днес вече хората хвъркат из въздуха. Сега е абсурд, че некога хората ще пътуват до месечината. Ще дойде ден, когато и това ще се осъществи, хората ще отиват и ще се връщат от месечината. Днес това е заблуждение. Кога ще стане това? Може би след 25 000 години, може би след едно обръщане на слънцето, което трае около един период от двадесет и пет хиляди години. Ако това стане след три такива обращения, значи след 75 000 години. Може след толкова хиляди години именно, ще имаме едно отиване и връщане до месечината. След толкова хиляди години ще имаме прекаран път до месечината. След това ще можем да отидем и до слънцето. Но днес, с тези пособия, с които разполагаме, невъзможно е това. Съвсем други сили трябва да се употребят, за да се отиде до слънцето. Тогава човечеството ще има един организъм, съвсем другояче устроен от сегашния. Ако сравним днешния човек с преди историческия, ще видим, каква грамадна разлика има между тях. Те се коренно различават, и по кости, и по мускули, и по жлези, по устройството на целия организъм. Трябва да благодарим, че след 75 000 години, хората ще знаят най-малко два пъти повече, отколкото сега знаят. След 75 000 години децата ще знаят толкова, колкото знаят сегашните учени хора. Предполагам да бъде така. Не е ли хубаво нашите деца да знаят, колкото знаят сегашните най-учени хора. Казвате: Какво ни интересуват тия неща? Вас трябва да ви интересува слънцето, луната, звездите. Не е въпрос да се кланяте на тия звезди. Но те трябва да представят за вас библиотека, от която да четете. Като влезе в една библиотека, аз не се интересувам колко тома книги има там, нито колко автори са ги писали, което представя статистическата страна на въпроса. Аз се интересувам от съдържанието на тези книги. Съдържанието на тези книги може да ми допринесе нещо. Казвам: Всека наука има нещо, с което може да интересува човека. Има чисто физически науки, които се отнасят до конкретния, до обективния, до външния свет. Има един обективен свет, който седи по-ниско от нас, но има и един обективен свет, който седи по-високо от нас. Има и един субективен свет, субективна наука. Това са термини, които аз употребявам. За в бъдаще тези термини ще ви

станат по-ясни. Има и един субективен, вътрешен свет, който е по-малък от нас и седи по-ниско от нас. Има един субективен свет, който седи по-високо от нас. Значи, има един обективен свет, който е по-голем от нас; има и един субективен свет, който е по-голем от нас. Има един обективен свет, който е по-малък от нашия; има и един субективен свет, който е по-малък от нашия. Това е от наше гледище. Когато аз говоря, че има един свет по-голем и един свет по-малък, аз внасям в този свет живот, подразбирам свет, в който работят разумни сили. Аз не разбирам един неорганизиран свет. Аз не говоря за слънцето, така както го виждаме, и то е право. Като говоря за човека, аз не взимам във внимание неговите дрехи, с които е облечен. Дрехите на човека не представят нещо умно. Аз имам предвид онова, което седи зад дрехите. То е умното в човека. Ученият човек носи една шапка, която не е философска, но е просташка. Той може да носи едни обуца, които не са учени, но просташки са, обаче, той има нужди от тия просташки обуца и дрехи. Но щом ученият носи тези дрехи и обуца, от това гледище, те не са просташки, те са учени дрехи. Как ще си обясните тогава, готовността на хората да дадат хиляди левове само да имат едно малко парченце от честния кръст, на който Христос е бил разпнат. Един американец е готов да даде два милиона долари за едно малко парченце от този кръст, стига да знае, че наистина това парченце е от кръста, на който Христос е бил разпнат. В какво седи цената на това дърво? Цената на този кръст, на който Христос беше разпнат, седи в това, че той и до сега още е жив. Този кръст, това дърво не е мъртво. Всека негова частица оживе след разпъването на Христа. Този кръст оживе и до сега още върви след Христа. Каквото го попитате, той знае, може да разправи цели истории от времето на Христа до днес. Този кръст на всякъде се хвали, че на него бил разпнат Христос. Той казва: Ако не бех аз, Христос щеше да падне и да си строши главата на земята, но благодарение на мене, той се крепеше. И до днес още всички хора носят такива кръстове, но тези кръстове са човешки кръстове, не са от Христовия кръст. Ако Христовият кръст днес влезе в некой дом, веднага всички ще му кажат: Хайде да си вървиш, нам не ни трябва такива кръстове. Сега като ме слушате да говоря така, ще си кажете: Какви ли разговори могат да се водят с този кръст? Не, този кръст не ходи подир Христа, той не е жив. Това (са) абсурди. Но и ако този кръст е мъртав, защо трябва да се туря по църквите? Ако се интересувате от този кръст, вие се интересувате от него като от жив кръст. Вие се интересувате от живите неща. По закон ние се интересуваме от живите

неща, а не се интересуваме от мъртвите. Мъртвите неща миришат, защо трябва да се държат в къщите ви? Живот е този кръст, от него излиза живот. Дето влезе, той носи със себе си огън. Понеже Христос знаеше, че ще бъде разпнат на кръст, той се молеше на Господа: Господо моля ти се, да направиш хората по образ и подобие на моите страдания. Ето вие сте един жив кръст, който се разхождате. Като разперете ръцете си настрана, вие сте един жив кръст. Не знаете ли, че Христос беше разпнат на вас? Всеки от вас е един жив кръст, на който Христос беше разпнат. Каква е моята логика сега? Това вече не е паралогика, но е логика. Всички вие сте били свидетели на страданията, на които Христос е прекарал. Всички вие бехте там, но или сте забравили, или не искате да кажете, че помните. Аз поне помня. Това е парадокс, това е абсурд. Че какво помня? Дайте четири-пет килограма вино на който човек, ще видите, че всичко ще забрави. Като изтрезнее, ще си спомни, че се е напил. Защо не помни? Защото е бил пиян. Защо помни? Защото е изтрезнел. Не е лошо, че е пил, но като е пил повече, отколкото трябва, че се е напил, а е забравил всичко - станал е по-широк, че е забравил жена, деца и къща. Докато пие и се весели, казва: Добре е човек да се повесели. Като излезе от това състояние, като изтрезнее, започва да мисли и казва: Лошо нещо е пиянството, човек изгубва всичко, каквото е придобил. Това са ред разсъждения. Донекъде е добре човек да е малко пийнал. Разправяше една жена една своя опитност с мъжа си. Тя казваше: Моят мъж обича да попейва. Два-три пъти поне в седмицата все ще се напие. Като се напие, нищо не помни. След като изтрезнее, става много внимателен към жена си, започва да я гали, да я нарича миличка, да ѝ се извинява, че бил като говедо, че не помнил какво правил. Тя казваше: Като биваше толкова внимателен към мене, казвах си, че добре е дето от време на време пие.

Христос казва: "Да се не изгуби нищо". Значи, след като народът се нахрани, Христос казал да се съберат укрухите, да не се изгуби нищо. Укрухите представят Божественото в нас, към което ние трябва да бъдем внимателни, да не се изгуби нищо. Опасно е Божественото да не се изгуби. Като се напивал този мъж, ставал внимателен и се извинявал на жена си, че си пийнал малко. Ти си един ангел. Но като изтрезнел, пак ставал груб. Във време на своето пиянство, той става медиум. Виното не му е взимало нищо. Виното е опасно, когато направи човека разточителен и стане причина човек да изгуби благородното чувство в себе си. Не считайте, че аз препоръчвам пиянството, но пиянството е

опасно тогава, когато човек губи Божественото в себе си. Според мене това е пиянство. Дали е така във вашия ум, във вашето сърдце и във вашите разбирания, не зная, но според мене пиянство е всеко състояние, при което човек губи Божественото в себе си. Когато човек губи своята добра обхода, това е пиянство. Но когато човек придобива нещо хубаво, това не е пиянство, това е изтрезнело състояние.

Сега да се върнем към съществените неща. Тези неща са вметнати. Пиянството си има свой произход. Причината на пиянството е в човешките чувства. Когато вие блокирате, или възпрете чувствата на човека, който иска да се прояви. Когато някой човек има какъв и да е идеал, или какъв и да е порив, и вие спрете проявата на тези чувства в него, тогава се явяват три порива в този човек. Първият порив е, че в този човек ще се яви желание да разкъса това препятствие, ще иска да се бие. Вторият порив ще бъде нахлуване на силна скръб. Третият порив ще бъде желанието му да пие, да се напие. Турете човека в естественото му положение и пиянството ще изчезне. Следователно пиянството е явление, което се предизвиква вследствие подпушване на човешките чувства. Ако някой млад момък се влюби в някоя мома и подпушат чувствата му, в него се явява желание да пие. Лекарите лекуват пиянството с разни лекарства, но най-доброто средство в случая е да се замести това чувство или желание за пиене с некакво по-силно, по-високо чувство. Винаги силните чувства в човека, заместват слабо проявените чувства. Пиянството не е от най-силните чувства.

Казвам: При всички противоречия на живота, ние търсим начин как да се справим с тях. Ние търсим една философия, с която да ги разрешим. Философията седи в това, да възприемем Любовта като творческа сила, която дава силни импулси за работа. Под работа разбирам работа в какво и да е направление, а не само работа в духовно или физическо отношение, нито работа в умствено отношение само. Всека работа, която е придружена с благородни пориви, е работа, подтик на Любовта. Понеже умът се подкрепва от чувствата, а чувствата от постъпките. Вие трябва да постъпвате добре, защото вашите добри постъпки ще подкрепят вашите чувства, а вашите добри чувства ще подкрепят вашите добри мисли, вашия ум. Вашият ум пък ще определи пътя, който ще вземете. Само умът, само сърдцето, само волята са в сила да ни издигнат. Следователно, ние трябва да ценим ума си, сърдцето си и волята си, защото само върху тези три стълба ние градим нашето щастие. Следователно, нашето щастие почива върху нашия ум,

върху нашето сърдце и върху нашата воля. От това гледище именно, хората трябва да се научат да мислят право, защото всека права мисъл е достойствие на всички хора. Всички хора еднакво се ползват от правата мисъл, следователно, всички хора трябва еднакво да мислят. Щастлив е онзи, който мисли право, без разлика какъв е той. Откъдето и да иде правата мисъл, тя трябва да ни радва. Чистите чувства трябва да ни радват, защото се простират в пространството чрез своите трептения. И добрите постъпки трябва да ни радват. Едно добро дело трябва да ни радва, една права мисъл трябва да ни радва и едно чисто чувство трябва да ни радва. Сега хората се разделят, кой е от нашите, и кой не е от нашите. Всеки човек, с когото можеш да се разбереш, е от вашите. Времето, с което можеш да се разбереш, е твое. Слънцето, с което можеш да се разбереш, е твое. Звездите, с които можеш да се разбереш, са твои. Всеко нещо, с което в даден момент можеш да се разбереш, е твое. Всеко нещо, с което в даден момент не можеш да се разбереш, не е твое. Това е философията. Сега аз не говоря за общото. Тогава частните неща в света ще добият друг смисъл. Ние искаме един народ да се повдигне. Всеки народ е уд на целото човечество, а човечеството е уд на нещо по-високо. Всички тия неща са свързани едно с друго. Човекът, домът, обществото, народът и целото човечество, както и цялата вселена се намират в една вътрешна зависимост. Всички зависят едни от други не по некакъв външен установен закон. Къде има закон, който казва на човека, че трябва да прави добро! Въпреки това, като срещнете един страдащ човек, във вас веднага се поражда желание да му помогнете по некакъв начин. Ако видите, че той е беден човек, вие веднага бръквате в джоба си и му давате нещо. Също така може да го извикате дома си, да го нахраните. И цяла година да седи при вас, вие не съжелявате. Друг път и да ви застави некой да помогнете на даден човек, вие не сте съгласни и роптаете. Питам: В първия случай кой ви застави да помогнете на страдащия? Видимо нищо и никой не ви застави, но има нещо отвътре, което ви застави да помогнете на този или на онзи човек.

Казвам: При новото разбиране, вие трябва да дойдете в съприкосновение с новата религия в света. Сега да ви кажа какво нещо е старата религия и какво нещо е новата религия. Това нещо, което ти можеш да направиш за човечеството, това е достатъчно. Същото може да се каже и за религията, за старата религия. Това, което тя може да направи за човечеството и което трябваше да направи, достатъчно е. За в бъдеще тя не може повече да ни помага. И да искаме повече да ни

помага, тя не може. Както една майка, която е гледала детето си, две-три години наред, докато е било малко, тя го е носила на ръце, но като стане на шест-седем години, и да иска тя не може повече да се занимава с него, както по-рано се е занимавала. Като стане на тази възраст, тя го праща на училище. Като свърши гимназия, праща го в университет, не може повече да се занимава с него, да го носи на ръце. Тя иска да излезе вън от нея, да отиде да се учи. Какво лошо има в това, че детето е излезло от дома си. Нема нищо лошо. Следователно, новата религия няма да разидинява хората, но ще ги обединява. Новата религия ще усмисли всички неща в света. Тя ще даде един нов начин за възпитание, нов начин за образуване на общества, нов начин за управление на света, нов начин за живеене на хората. Не мислете, че това може да стане изведнаж. Дълго време трябва да се разправя на един човек как трябва да живее. Не е лесна работа тази. Сега ще ви превода един пример, за да разберете. Представете си, че някой е взел от хиляда лева, или пък че сте изгубили хиляда лева, които са ви потребни. Ако сте изгубили парите, вие се безпокоите защо е станало така, чудите се какво да правите, как да ги намерите, защото много ви трябва. Иначе сте богат човек, но в случая трябва ти тези хиляда лева. Ако сте православен, ще отидете в една, в друга църква, ще се молите, ще целувате икони, дано някак ги намерите. Щом сте в новата религия, ето какво ще стане. Някой човек, който иска да се запознае с вас, като чуе, че сте изгубили тези хиляда лева, ще ги намери отнекъде и ще ви ги донесе. По този начин между вас и него ще се образува приятелство. Ако се разболеете от некаква болест и сте в новата религия, ето какво ще стане с вас. В това време някой от вашите добри приятели, които вие още не познавате, веднага ще се погрижат да ви изпратят един виден лекар да ви лекува. Като ви излекува, по този начин вие ще образувате приятелство с този лекар. Затова идат болестите в света. Те имат за цел да направят връзка между болния и лекаря. Оттам насетне животът ви ще тръгне по мед и масло. Какво лошо има в заболяването? Много неща мога още да ви кажа за новата религия, но ще ви съблазнят. Има неща, които като се говорят на хората, те се съблазняват. Има една опасност, че като им се говори за бъдещето, те изгубват настоящето, в което живеят, там е опасността да не се съблазнят. Аз не ги осъждам, но казвам, че по този начин ще изгубите времето си. В някое село има един добър млад момък, много работен. По едно време той чува, че някаква нова религия се явила, т. е. някаква нова мома, красива, хубава, се явила в селото. Като я види, този

момък се влюбва в момата и мисли, че като нея друга няма. За него тя е цел ангел. Той ходи натук-натам, не може место да си намери. Цел е като замаян, не може да си гледа работата. Той ходи, пъшка, иска да срещне този член на новата религия. Бащата пита сина си: Какво има синко, че си толкова разсеян? - Остави се татко, срещнах един член от новата религия. Този момък не разбира нещата. И след като срещне тази мома, той пак трябва да си гледа работата, да ходи на нивата, да работи даже по-усърдно от по-рано. Обаче, той се афектира и преставя вече да работи. Той се страхува да не я вземе друг някой. Затова той ходи, пъшка, измъчва се, нищо не работи и казва: И аз искам да стана член на тази нова религия. Сега аз не знам дали за някои от вас има такава опасност. Та сега като говоря за новата религия, не че тя е съблазнителна, но като се говори за нея на хора, които още не са готови, те се увличат в бъдещето и забравят настоящето, в което живеят. Казвате: Откъде ми влезе този бръмбар в главата? Където и да отидеш, все за тази религия разправят. Сегашното е важно и то онова спасителното, което е хубаво, което е реално. Вие знаете ли кой ви е пратил на земята? В новата религия се разправя кой ви е пратил на земята. Вие трябва да му намерите адреса. Вие не знаете адреса му и казвате, че майка ви и баща ви са ви пратили на земята. Добре, но и те не знаят кой ги е пратил. Ако хванете дедо си и баба си, и те не знаят кой ги е пратил на земята и казват: Не знаем, който ни е изпратил, но тук сме от толкова години вече. За случая турците имат една поговорка много класическа. Те казват: Говедо дошел, вол си отишъл. От това незнание на нещата в хората се явява едно озлобление, което обезсмисля живота. Вие мислите, че животът няма смисъл, че никой не ви обича. Като гледате нагоре-надолу вие се чувствувате изоставени, казвате, че нема кой да се грижи за вас. Човекът, това малко същество се обезсърчава и казва, че животът няма смисъл. Не, има кой да ви обича. Има един който ви обича. Нема човек на земята, който да не е обичан. Само че вие не знаете къде е този, който ви обича. Всички хора пъшкат, страдат, че няма кой да ги обича. Има един и като го намерите, ще видите, че никой не може да ви обича като Него. Като Го зърнете веднаж и Той като ви зърне, ще можете всичко да постигнете на земята. Тогава ще видите, че няма нещо, което не можете да постигнете. В 24 часа само и художник може да станеш, и музикант, и скулптор, и учен, и философ, и поет, и силен, сто пъти по-силен от Дан Колов. Ще кажете, че това е абсурд. Ще ме питат станало ли е това нещо некога? Казвам: Не е било, нито е станало. Как може да стане

това, което не е станало? Как може да стане това, което не е било? Там е всичкото, че това, което не е станало, което не е било, може да стане. В природата нещата два пъти не може да станат. Казвате: Че слънцето изгрева и залязва. Това е относително, слънцето никога не изгрева и никога не залязва. Ако се качите горе в пространството, на голяма височина, ще видите, че слънцето се върти около земята в една линия, без да залязва и да изгрева. И земята се върти около слънцето, обаче, на земята ние сме такава обстановка, че виждаме земята да се върти около слънцето и слънцето около земята. И сме много добре при това положение. По-добре майката да се движи около люлката на детето си, а не детето около майка си. Следователно, днес големото се движи около нас, а след време ние ще се движим около него. Това са парадокси, това са небивалици, това са абсурди, това са квадратни глупости, така мислят светските хора, а пък аз казвам, че целият свет е една квадратна глупост. Според мене този глупав свет е умен. Аз бих желал всички хора да оглупеят, за да станат умни. Старият философ, който е написал 200 тома от своите философии, в бъдеще няма да дойде пак като философ, учен човек, с бяла брада, но ще дойде като малко дете, което отново ще започне да учи. Ако не стане малко дете, той не може да прогресира. Един ден като порасне, това малко дете ще попадне на своята минала философия, ще я чете и ще критикува. Ще каже, този философ не е писал право, не е логичен в мисълта си. Без да знае, той критикува своята философия. Сега аз ще подкрепя своята мисъл, ще я аргументирам по този начин. И затова, питам: Кой от вас е доволен от своя минал живот? Казвате: Колко глупаво съм постъпил. - Не сте постъпили глупаво, но на времето си, с тогавашните разбирания сте постъпили много умно. Мислите ли, че както сега постъпвате, не постъпвате умно, умно постъпвате. Обаче, един ден, като се видите по-напреднали, пак ще бъдете недоволни от себе си. Според мене глупави неща са само тия, които в даден момент спъват моя прогрес. Всеко глупаво нещо, което в даден случай може да ме подтикне към прогрес, то не е глупост, то е учение, то е знание. Така аз определям какво е глупост и какво е знание. Следователно, всеко нещо, което ме подтиква към прогрес, е знание, наука. Всеко нещо, което ме спъва, колкото и да се представя за нещо голямо, за некакво знание, според мене то е глупост. Аз разбирам прогрес в трояко направление: Прогрес на ума, прогрес на сърдцето и прогрес на волята. Това произвежда култура в света. Там, де човек прогресира едновременно в умствено, в сърдечно и във волево отношение - там е

прогресът. В това седи истинският прогрес.

Сега, ето в какво седи новото възпитание, към което хората се стремят. В областта на новото възпитание аз съм правил много опити, които много са ми коствали. Запример, аз се натъкна на некая отрицателна мисъл, за да се освободя от нейното влияние, трябва да правя опити абсолютно да се абстрахирам от нея. Или представете си, че некой човек е изгубил сто хиляди лева. Какво трябва да направи този човек? За да не се терзае от мисълта за изгубените пари, той трябва абсолютно да се абстрахира от тях, да счита, че не са изгубени, да мисли, че тези пари се намират в некаква каса, и след време ще се върнат пак при него. Той трябва да мисли, че тези пари са дадени в некая банка и след време ще ги получи заедно с лихвите им. Кога ще стане това, да не мисли. Ако не мисли така, и не разбере закона, ще му дойде на главата още по-голяма беля. Това не значи, че трябва да станете фаталисти, да мислите, че е така трябвало да се случи, че така е писано, но да знаете, че всичко, каквото ви се случва в живота, е едно разумно съчетание на нещата, което има за цел да ви подтикне да мислите. Разумният, невидимият, Божественият свет прави едно давление, едно налягане върху нас, за да ни застави да мислим. Защо? Защото в човека има едно скрито желание да не мисли, да не чувства, да не постъпва, а да прекара едно пасивно спокойно състояние. Обаче, природата не търпи пасивните състояния. Всичко седи в движения, и то не само в движенията, но в разумните движения. Представете си сега следното положение. Среща ви една сестра, аз наричам всички ни сестри, защото са произлезли от една и съща майка. Ева. Нали и в Писанието се казва, в стария завет, че Ева е майка на човечеството. Тази сестра сега ви каже, че сте прости като фасул. Тя казва: Едно време аз имах високо мнение за вас, но сега виждам, че сте по-прости и от фасул. Вие веднага се обиждате и казвате: Как смее да ме нарича прост човек. Не, считайте, че тази сестра ви говори хубави работи. Какво означава думата прост? Да ти каже некой, че си прост човек, това значи, че сте вече завързал плод, който наскоро ще узрее. Едно време сте били външно красиви, но тогава сте били току що цъвнал цвет, а сега вече сте завързали и ще узреете. Какво лошо има в това? То е все едно, че сте натоварена камила или натоварен кон, който носи на гърба си големи богатства. При това положение ти имаш и достатъчно воля да преодолееш всички мъчнотии. Така тълкувам аз думата прост човек като фасул. Този човек може ли да се нарече прост? В какво отношение фасулът е полезен на човека?

Едно време, когато фасулът за пръв път дошъл на гости на човека, започнал много внимателно да го разглежда и изучава, и се влюбил в бъбреците му. Щом се влюбил в бъбреците на човека, той взел техната форма. Вследствие на формата, която днес фасулът има, той играе важна роля в човешкия организъм. Водата на фасула, като минава през бъбреците, пречиства ги. После минава и през пикочния мехур и него пречиства. Благодарение на фасула, който пречиства бъбреците ви, за да функционират правилно. Знаете ли какво щеше да стане с вашата философия, ако бъбреците ви не функционираха правилно?

Сега при новото възпитание, за да може човек да говори нещо, той трябва да го е постигнал, или най-малко да го познава. Казвате: Ние сме религиозни, ние сме културни хора. За да каже човек за себе си, че е културен, това значи да може правилно да мисли. Всека мисъл, всеко чувство в човека има свои специфични напрежения. Не са лоши тия напрежения, но човек трябва да знае как да се справи с тях. Ако не се справи на време, те могат да избухнат като бомби и да предизвикат известни експлозии в човека. Тези експлозии в организма на човека са причина за различни болести, като неврастения, невропатия. Те са причина и за различните страдания в човека. Всички болести и страдания в човека се дължат на мозъчната, нервна система и на симпатичната нервна система, които не функционират правилно в човека. И разните жлези в човешкия организъм също не функционират правилно. Сега ще ви дам едно правило, което трябва да спазвате, ако искате да възстановите здравословното състояние на организма си. Ако искате да бъдете здрави, дружете със съвършено здрави хора, но не привидно здрави - здрави в пълния смисъл на думата. Ако искате да бъдете умен човек, дружете с умни хора. Ако искате да бъдете добър човек, дружете с добри хора. Ако искате да развиете и засилите волята си, дружете с хора, които имат силна воля. Всеки човек, който има нещо в излишък, той може да ви предаде от своята излишна енергия. Умният човек ще ви предаде нещо от своя ум. Ще кажете, че той ще ви парализира. Всеки човек, който парализира другите, не е умен човек. Умният човек е извор, който постоянно дава от себе си. Добрият човек е извор, който добре постъпва. Умният, добрият човек са хора, които постоянно дават от себе си. Това са добрите хора в света. Ако сте слаби, никога не дружете с хора медиократи, т. е. с посредствени хора. Ако сте слаби, не ходете при хора, които страдат от лоши болести, защото ще се изплашите. Ако сте силни, ходете при болни хора. Тъй щото, за да бъдете добри, дружете

с добри хора. Богатият винаги трябва да държи касата си пълна със злато, да има какво да дава. Той трябва да бъде пълен в себе си, да знае какво да каже на човека, който е дошъл при него. Такива качества трябва да имат и лекарите. - Като отиде при некой болен, лекарят пипне пулса и вижда, че вместо да бие 72 пъти в минутата, както е нормално, той бие 120 пъти. Отива при друг болен, там пък намира, че пулсът е спаднал на 55-70 биения в минута. Отиде на трето място, намира един болен, в когото жлезите не работят, и този лекар се замисли и казва в себе си: Нема да го бъде този болен. Понеже болните са чувствителни, те възприемат мисълта на лекаря и питат, как е положението ми, господин докторе? - Няма нищо сериозно, ще мине. - Това е лицемерие от страна на лекаря. Лекарят трябва да седне при болния и да изнесе работата, както е в същност. Той трябва да му каже: Слушай, твоето сърдце не бие правилно, понеже не мислиш право. В ума ти има нещо неправилно, което трябва да изправиш. Щом изправиш мисълта си, и пулсът ти ще се възстанови. В пулса ти има една неправилност, ту се усилва, ту отслабва, което се дължи на чувствата ти. Трябва да чувствуваш право, за да се възстанови и пулсът ти. Също така и постъпките ти не са прави. Ти си ял и пил, изгулял си и своето, и си взел неправедно и от хората. Всичко, което си взел от тях, трябва да го върнеш. Само така ще се подобри здравето ти. Този човек е бил търговец и всичко опропастил. Така трябва да говори лекарят на болния, а не да го залъгва. Един богат американски милионер се разболел сериозно и повикал проповедника от близката до дома му църква. - Какво искаш от мене? - Искам да се помолиш на Бога за моето здраве. - Не мога да се моля. - Защо? - Защото до сега ти нищо не си дал за Бога, никакво добро не си направил. Ти си един непотребен повече човек, защото само си ял и пил. За да се моля за тебе, трябва да има какво да постеля под коленете си. А така как ще се моля. Виж, ако дадеш поне половината от богатството си за бедните, мога да се моля. Но иначе, не се моля за тебе. - По-малко не може ли? - Не може. Така трябва да говорите на болния. А така, кикери-микери, - нищо не ползува.

Сега и на вас казвам: Ако искате да оздравеете, да подобрите здравето си, внесете в ума си чисти мисли. Това не значи, че вашите мисли не са чисти, но трябва да ги филтрирате, да минат през щателно пречистване. Не че чувствата ви не са чисти, но турете още един филтр, през който да минат. Не че постъпките ви не са чисти, но турете още един филтр, през който да минат. Филтрирайте мислите, филтрирайте

чувствата, филтрирайте и постъпките си и вярвайте, че има Един, Който ви обича и иска вие да прогресирате. Той иска да постигнете онези желания, които е вложил в душата ви. Това и аз желая на всинца ви.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

**13 неделна беседа от Учителя,
държана на 15-ти декемврий 1935 г.
София, Изгрев**

ДА ИМАТ ЖИВОТ.

„Аз го ъдох, за да имат живот и да го имат преизобилно“.

Отче наш.

Ще се развеселя.

Сега ще прочета няколко стиха от шеста глава на Иоана от 10 стих нататък. Ще пристъпя към най-същественото; това което интересува хората, е най-същественото.

Стихът, върху който ще говоря сега, се намира в десета глава от Евангелието на Иоана, 10 стих.

“Да имат живот”. В живота има главно две противоречия. Животът може да се прояви при приятни и при неприятни условия. В органическо отношение приятният живот се обуславя в това, човек първо да има добре..... после трябва да има добре организиран стомах и като съединителна нишка между тях, той трябва да има добре организирани дробове. Дробовите са двата полюса на живота. Те свързват главата със стомаха. Между мозъка и стомаха има известно отношение. Като знаете това, ще имате една диагноза, с която ще проверявате състоянията си. Когато разстройството на човека е в главата, то винаги ще се придружава с болки в стомаха, в корема. Когато разстройството е в стомаха, то винаги ще се придружава от главоболие. Тъй щото, когато искате да изцерите стомаха си, ще изправите състоянието на мозъка си. Когато искате да изцерите главоболието си, ще изправите състоянието на стомаха си. Така са свързани стомахът и главата със своите функции, че състоянието на един уд е в зависимост от състоянието на другия.

Сега аз няма да се спирам в подробности върху тези неща, но казвам: Който иска да чете нещо повече по физиологията на човешкия организъм, може да чете, колкото книги иска - много нещо е писано по тези въпроси. Съвременната наука познава много неща върху физиологията на мозъка и на стомаха. Мозъкът представя физическата къща, в която човек живее. Чудно е, че този човек, който външно е толкова претенциозен, който иска да има голяма къща, цел палат, в който да живее, се задоволява с една толкова малка къщичка, каквато е неговият

мозък. Този човек се задоволява да живее в една къщичка на дължина около 19-20-24 най-много до 22 см в дължина и около 14, най-много до 17 см в широчина. Тази негова къщичка има само два прозореца, от които той е напълно доволен. Значи, външно не е доволен, а вътрешно е доволен от къщичката си. Питам, къде е човекът? Защо външно човек не е доволен от къщичката си? Понеже той има автомобили, говеда, които трябва да се приберат някъде. Вътрешно, обаче, той е доволен от една малка къщичка, дълга около 19 см и широка около 15 см, в нея той има място само за едно легло. При това положение той счита, че му е достатъчно.

Сега искат да разрешат щастието външно. Какво нещо е щастието в света. Човек трябва да бъде щастлив. Кога ще бъде щастлив? Когато има една отлична глава, един отличен ум, един отличен стомах и едни отлични дробове. Като пипнете тези удове да бъдат здрави. Под думата здрави аз разбирам да не са отвлечени, т. е. да не се движат. Като минеш един ден покрай тях, да не са на местото си. Казвате: Отвлечена работа! На български казват: отвлечена идея. Коя идея е отвлечена? Отвлечена идея е тази, която се движи. Кой са отвлечените идеи? - Които се движат. По-добре е да намерите една идея, която се е спряла някъде, отколкото такава, която постоянно се движи. Астрономията е наука, която се занимава с отвлечени работи. Четете в някои астрономии се разправя за Меркурий, в други за слънцето, за разните звезди, за млечния път и т. н. Други пък разправят за съществуването на некакви особени вселени. Четете, че някой астроном открил еди-каква си нова звезда. Това било преди еди-колко си милиона години, а днес тази звезда няма вече. Това са отвлечени работи. Понякога и вашите идеи се движат, вследствие на което вие съвсем забърквате живота си. Сегашните астрономи си разделили небето на малки квадратчета, които се разделят помежду си точно, и всеки един от астрономите, английски, руски, френски, германски взимат по едно или няколко от тия квадратчета и специално се занимават с него.

Сега, като се влоши некому животът, казват, че този човек забъркал живота си. Казват след това, че всичко в живота е лъжа. Защо всичко е лъжа? Защото нещата не са на местото си. Това са отвлечени работи. Истината седи в това да намериш едно тело, един предмет на това място, на което Господ го е поставил първоначално още. Щом не можете да го намерите на местото му, това е отвлечена работа. Казвате, че отвлечените работи са временни наши субективни схващания. Конкретният свет е

съставен от конкретни неща. Конкретните неща представят обективния свет. Тези неща, които виждаме отвън, са предметни, които не виждаме отвън, са субективни, вътрешни. Всичко е в спор с нашите схващания. Ние не можем да съгласим духовния, Божествения свет с външното, което ние знаем. Ний имаме особена идея за живота. Всеки е дошъл на земята и иска да живее тъй, както никой не може да живее. Ако един заяк дойде на земята и си постави програма на своя живот, да служи на Господа, ще бъде верен на убежденията си и няма да се мърда от местото си. Че ще бъде щастлив с жена си и с децата си. Мислите ли, че това ще бъде така? Достатъчно е да чуе най-малкия шум в гората и да удари на краката си и да бяга. Мислите ли, че заякът може да бъде щастлив? Ще кажете: Защо Господ даде такъв живот на заяка? Защо го направи такъв? Бог искал да даде много по-добър живот на заяка от този, който сега има, но се случило, че заякът в това време се влюбил в една мома, която му предложила и следното условие: Тя ще го вземе, само ако той излезе най-големият беглец в света. Първоначално името му не било заяк, той отпосле се нарекъл така. Тогава Господ искал да му даде една добра служба, но заякът не разбрал това и си останал и до днес в това положение, в което го виждаме. Той постъпил, както един българин след освобождението се върнал от Америка, свършил некакви науки и се явил при Батемберг за служба. Като го видел, че е учен човек, свършил в Америка, Батемберг намисли да го направи министър-председател в България. Князът го запитал, какво искате да ви услужа. - Искам да ме назначите за директор на некая гимназия. - С това се занимава министър-председателят, казал князът, идете при него, той ще ви назначи, каквото искате. Този българин бил родом от Свищов. Докато Батемберг го готвел за министър-председател, той се задоволи само с едно директорско място. Често и вие искате да станете директори. Кой ви е крив тогава? Господ не се занимава с тези служби, това не е работа на Бога, това е работа на министър-председателя. Ако министърът ще ви назначи за директор в некая гимназия, Бог не е виновен за това. Господ иска да ви назначи на висока служба, а вие искате да станете директори, да живеете добре и спокойно на земята. Господ казва: Ще отидете при министра-председателя, той ще ви назначи на служба.

Сега ще знаете, че всичките ви служби на земята са все от министра-председателя, не са от Господа. Затова няма какво да се сърдите на него. Въпросът е предрешен. Но сега да се върнем към въпроса за здравословния живот. Човек трябва да има в ума си

нормални мисли. Нормални мисли са тези, които дават живот, които дават стабилност на човека. Мисълта на човека не трябва да се колебае. Човек не трябва да се колебае в своите разбирания. Запример некой казва за некого: Аз мисля, че този човек бил ангел, а той бил цял дявол. - Питам, какво знание е това, да не можете да различите един вълк от едно агне? Вълкът и овцата не са едно и също нещо. Ако вие предадете качествата на вълка върху овцата и качествата на овцата върху вълка, где ви е тогава знанието? Вие трябва да изучавате вълка такъв, какъвто си е и овцата трябва да я познавате каквато си е. Главата на вълка е съвсем другояче построена от тази на овцата. Вълкът има нокти, а овцата няма никакви нокти. Тя е двукопитно животно, с разрезани копита. После кътните ѝ зъби са добре развити. Овцата се занимава със съвсем други работи в сравнение с вълка: Тя се занимава с вълнарство, с млекарство, други индустрии не я интересуват. Вий пили ли сте млеко от вълчица? Казвате, че сте мислили, че некой е ангел. Че какъв образ имате за ангел? Ангелът ни най-малко няма мустаци. Какви са космите на ангела? Ако един ангел слезе на земята, какви ще бъдат неговите коси: Руси, черни или червени? Какви ще бъдат очите, устата, носа, брадата му? Вие трябва да разбирате от геометрия, да можете точно да измерите ъгъла на неговата интелигентност. В кавказката раса камперовият ъгъл е 85 градуса. Още 5 градуса трябва, за да дойде до 90 градуса. Колкото този ъгъл повече се намалява, толкова интелигентността се намалява. Това се забелязва в животните, у които двете челюсти се издават навън. В нисшите животни например, в маймуните, този ъгъл е около 60-65 градуса.

Това са научни данни, които трябва да се познават. Добрият човек е построен по един начин, престъпният, анормалният е построен по съвсем друг начин. Значи, в природата има един път, по който хората са създадени. Всички животни са създадени по специфичен за тях начин. Като се изучават всичките раси, ще видите, че от първата до сегашната раса има една голяма разлика. Всички се отличават една от друга по строежа си. За сега най-правилна форма на телото на лицето има белата раса. Новата раса, която ще дойде в бъдеще, ще има още по-правилна форма. Казвам: Нещата в природата са строго определени. Това значи, че живата природа е разумна сама по себе си. Следователно, всичко онова, което тя е създала и определила, е напълно разумно. Понякога ние внасяме криви тълкувания на нещата, вследствие на което изопачаваме формите. Оттам ние изопачаваме и резултатите, които

могат да се яват. Запример, понеже при сегашните условия на живот хората са изложени на големи страдания, явява се голяма опасност да не се изопачат техните форми от тия страдания. Понякога големите борби и страдания изопачават външните форми на човека, и той приема такива форми, каквито не желае. Следователно, трябва да се настоява, човек трябва да използва всички средства, които природата му е дала, за да живее разумно. Под разумен живот разбираме онези условия, които самата природа е установила. Щом се спазват тия условия, животът е разумен. Засега има два възгледа, които преобладават, единият възглед поддържа, че животът е само на земята. Докато е на земята, човек ще живее известно време и после ще изчезне. Не, животът не изчезва, нито човек изчезва. Той живее първо като зародиш, после като плод, който като узрее, пада на земята, но от него остава семката, за бъдещ живот. Следователно, зрееенето на плода не е в света. Това е една форма само. Пъпката трябва да се разцъпти, от цвета трябва да се яви плодът, плодът трябва да даде семка, от семката отново трябва да се роди това растение, което първоначално е живело. Значи, семката трябва да се посади в земята и отново да поникне. Съвременните учени хора са дошли до положението да вярват, че нищо в света не се губи. Некой казва, че човек ще умре, и ще изчезне. Обаче, ученият знае, че нищо в света не се губи. Това, което е, то ще си остане. Материята не се губи, силите не се губят. Изменят се само функциите на нещата. Един разумен човек ще живее по един начин, а един неразумен ще живее по друг начин. Единият ще бъде щастлив, а другият ще бъде нещастен. Това се дължи на разбиранията. Ако се качите на един луд кон, той ще ви носи до едно място и после ще ви хвърли и ще ви осакати. Кой е виновен за това? Вие трябвало да знаете на какъв кон се качвате. Ако некой съгради един мост от греди, направени от житни сламки, колко ще издържи този мост? Този мост трябва да бъде направен или от дъбове или от железни греди. Религиозните хора казват: Е, каквото Господ е направил. - Не е така. Господ е направил така, че в живота си вие трябва да поставите за основа най-хубавите, най-чистите, най-здравите си мисли. Така трябва да бъде без никакво изключение. Така трябва да вярвате. Преди няколко дена дохожда при мене един господин и ми казва: Можеш ли да ми гледаш на календар? - Аз не зная да гледам на календар, но зная, че има такива календари, с които се врачува. Какво мога да врачувам на един човек. Как мога да му кажа нещо? Представете си, че дойде при мене един, който е учил азбуката на даден език и започне да пише нещо.

Същевременно и аз зная азбуката. Ще следя как се движи ръката му. По движението на неговата ръка аз мога да кажа какво е написал той. Който не знае азбуката и не може да пише, нищо не може да каже. Следователно, ако вие знаете да четете и да пишете, ако знаете азбуката на нещата, ще можете и да гадаете.

Казвам: Животът е резултат или проявление на разумността в света. Ние не трябва да считаме, че животът е достояние само на един човек. Целото човечество представя един жив организъм, а народите, обществата, това са удове на този целокупен живот. Всички народи, всички общества, всички хора имат връзка помежду си и са като клончета, като листа на едно дърво. Листът на дървото не може да живее самостоятелно и да каже: На мене да ми е добре, че на другите, каквото и да е, безразлично ми е. Не, не само на един лист трябва да му е добре, но и на всички останали листа. Не само на листата, но и на клончетата, и на цветовете трябва да е добре - на целото дърво трябва да е добре. Сега всички учени хора се стремят да намерят методи по кой начин, именно да внесат новите форми, новите идеи в света, за да направят живота на хората малко по-добър. Ние трябва да знаем каква основа трябва да турим на живота. Старите греди, които до сега са служили на човечеството са се изхабили вече, и вместо тях трябва да се турят нови греди. Старият хляб, старото ядене, с което до сега сме се хранили, е минало вече своето време. Нов хляб, ново ядене иска човечеството. Старите къщи на хората трябва да се заместят с нови, направени по нов, по модерен начин. Новите къщи трябва да се правят по нов начин. Сегашните къщи са по-хигиенични от старите, а бъдащите трябва да са по-хигиенични от днешните. Тогава какво трябва да бъде бъдащото верую на хората? Бъдащото верую на хората трябва да бъде онова доверие между тях. Всички хора трябва да имат едно доверие помежду си и никой да ни си позволява да лъже другите. Сама по себе си лъжата е отричане на истината. Има нещо съществено в лъжата, което се отразява вредно върху човека. Запример, ако вземете едно дете, и постоянно го храните с лъжи, с илюзии, ще видите, че в скоро време това дете ще се деформира. Ако започнете да изпълнявате всички прищевки и желания на някой човек, ще видите, че лицето му ще се измени. По този начин цели фамилии са деформирани. Те не са живели добър живот и той се е отпечатал върху тях. Природата е турила известен отпечатък върху тях и по този начин се деформирал мозъкът им, стомахът им, дробовете им. Съвременната наука нарича това израждане. За да се възстанови първото

положение, тия хора трябва да възприемат от природата тъй наречените здравословни сили. Значи в природата, в света съществуват такива здравословни сили, които човек трябва да използва. Ние искаме да бъдем силни хора. Силен човек може да бъде само здравият човек. Здравето зависи от човешката мисъл. Човешката мисъл зависи от добре организирания мозък. Добре организираният мозък зависи от здравословната храна, както и това, при какви условия трябва да вземеш храната си.

Христос казва: "Да имат живот!" Христос подразбира един живот, значи, всеки човек трябва да има ясна представа за живота. Не е въпрос как другите хора живеят, но как сам човек живее. Ний казваме, че се намираме под влиянието на земята. Целият свет е пълен с разумни същества, а целото пространство е изпълнено със светове. Щом вярват хората, че целото пространство е изпълнено със светове, населени от разумни същества, какъв е тогава техният живот? Досега хората вярваха, че живот има само на земята, а другите светове са пусти, без никакъв живот. Не е така. Във всички светове има живи същества. Ако ние казваме, че Бог е вечен, безконечен и че изпълва целото пространство, че е разумно начало в света, как можем тогава да отричаме живота в своята целокупност? Как можем да отричаме живота във всички светове? Има едно състояние, до което като дойде човек, ще почне да чувства, че всичко в света е живо. Не е само това, но ще могат да се правят научни опити, които ще докажат това. Запример, вземете две цветя, поставете ги външно при еднакви условия, а вътрешно при различни условия; ще имате два различни резултати. Ако първото цвете само поливате, а на второто, освен, че го поливате, но го гладите, свирите му, пеете му, първото едва ще се развива, а второто ще бъде весело, бодро, ще расте и ще се развива добре. Не само тия условия благоприятствуват за доброто развиване на растенията, но и хората им указват благотворно влияние. Има градинари, или някои домакини жени, които щом пипнат някое цвете, то започва да расте. Други пък, като го пипнат, то увехва. Човек излъчва от себе си сили, които благоприятствуват на растенията или пък им препятствуват за развитието, някой човек, каквото пипне, не расте.

Съществува една наука за разбиране на човешката душа. Човек трябва да се убеди в едно нещо. Всички хора трябва да се убедят в съществуването на душата, а не в това какво писателите и учените пишат за нея. Всеки сам трябва да има убеждение по въпроса. Преди всичко вие не разбирате съвременните писатели. Като четете съчиненията на

некого, вие казвате, че този писател е безверник. Не, той не е безверник, но разглежда нещата от друго гледище. Някои хора казват, че всичко в света е материя. Те са прави, но те не знаят какво нещо е материя. Други пък казват, че всичко в света е сила. Но какво е силата и те не знаят. Ние знаем само проявлението на материята и на силата. Като говорим за тия неща човек трябва да разбира какво нещо е материя и какво - сила. Така, има гадатели, които гадаят нещата. Някои могат да гадаят по човешкия почерк, други по човешката ръка, трети по човешката глава, четвърти - по човешкото лице. Някои пък гадаят по това, което са писали разните писатели. Хората вадят заключение за някой писател от това, което той е писал. Когато човек е добре организиран, неговият цвет на лицето е приятен, а кожата е много мека, деликатна и възприемчива. Кожа, която възприема вибрациите на светлината, е здрава кожа. Когато кожата на хората е груба, тези хора са изложени на повече страдания. Ето защо, човек не трябва да загрубява кожата си, защото физическият живот на хората се дължи повече на доброто устройство на техната кожа. Щом кожата огрубее, човек се излага на големи страдания. И тогава ние търсим причината за страданията на хората. Като не можем да я намерим другаде, казваме, че съдбата на някои хора е тежка, или че имат лоши наследствени черти. Действително, има наследствени черти в хората, но не са само те причина. Сега хората търсят начини, чрез възпитанието да намалят страданията си. Как трябва да се възпитава хората. Не само с ядене трябва да се възпитава. Възпитанието трябва да се разбира така, както градинарят разбира добре условията за развиване на своите растения и изкарва от тях добри плодове. Има лозари, които са изучили добре изкуството на лозарството, те разбират добре законите на лозарството и могат да ги прилагат. Обаче, когато дойдем до възпитанието на хората, ние нямаме ясна представа за него. Питам: При такова разбиране, какъв живот може да имате? Всички не можете да бъдете специалисти за възпитанието, но трябва да пазите следното правило: Като се събудите сутрин, всички трябва да имате добро разположение на духа. Ако разположението ви не е добро, непременно трябва да го смените. За да има това добро разположение на духа, зависи от начина на храненето и храната, която е употребил, както и времето, когато се е хранил човек. Някой яде късно, при това хранил се е с некаква мъчносмилаема храна и като си легне вечерта, цела нощ не може да спи, обръща се на една, на друга страна. Тази храна е образувала известни горчивини, които се отразяват зле върху

стомаха. Стомахът наляга на дихателните органи. Това пречи на цялото кръвообръщение. И на края на краищата, като станете сутрин, разположението ви е лошо. Човек трябва да се хранил най-малко два-три часа преди лягане, за да се смели добре храната, да не се образуват никакви горчивини в стомаха. Същевременно човек не трябва да остава в ума си никакви лоши, отрицателни мисли в ума си, които биха произвели в него некакви реакции. Казано е в Писанието: Нощта не трябва да ви завари непримирени. Ако има да се примиряваш с некого, примири се. Религиозните мисли трябва да се приведат в една строго научна форма. Значи, всяка мисъл, която остане в ума в пасивно състояние, не се впрегне на работа, произвежда в човека неприятни, тежки състояния. Казвате: Не мога да простя на този човек. Не, прости му, прости заради своето собствено благо. Прости му за себе си, а не за него. По същия закон, ако Господ не ни прощаваше, знаете ли какво щеше да стане с нас? Затова казвам: Не се занимавайте с работи, с които природата се занимава. Когато казвам, че ние трябва да прощаваме, това е, защото има работи, които не са наши. Има една човешка деятелност, която всеки трябва да има пред вид. Всеки трябва да знае какво му е дадено да работи, с какво трябва да се занимава. В работата си човек трябва да се простира до онези рамки, до които му е позволено да влиза. Човек може да мисли, да чувства, но в онези рамки, до които му е позволено, додето се простира неговата деятелност. Вън от това, той няма право да се занимава. Никой не може да забрани на човека да мисли. Човек е свободен в своите мисли и чувства, но е ограничен в постъпките си. Как така? Запример, може ли човек да дигне два тона? Колкото и да се упражнява, това не може да направи. Аз знам един американец, който може да дига един голем кон и едно малко конче върху него. И това даже е много. Ако имате човек, който тежи 100-120 килограма, най-много, което може да дигне, това е хиляда килограма. Значи, този човек дига тежест десет пъти по-голема от теглото му. В това отношение една мравка може да вдигне товар 10-20 пъти по-голям от теглото ѝ. Обаче, човек е силен в своята мисъл. С мисълта си човек може да дигне не десет тона, но хиляда тона даже.

Та разумното знание в живота седи в приложението. С мисълта си човек може да помогне на хората. Хубавата, светлата мисъл е сила. И ако вие не помагате на хората с мисълта си, това показва, че имате некакъв дефект в себе си. Ама аз не мога да помагам. Можеш. - Аз съм слаб човек. - Нищо от това. Отде знаеш, че твоята помощ не е последната.

която може да помогне за една работа да тръгне напред? Не мислете, че нищо не можете да направите. Некога зависи от човешкия ръст. Некой път зависи от едно малко мускулче. Ако това мускулче не функционира както трябва, нарушава се хармонията на целия организъм. В човека има две крайности, които трябва да се хармонизират. В старо време хората са вервали, че всичко е от Бога. В най-новите времена се вярва, че всичко е от хората. Каквото те направят, това ще стане. И едното е верно, и другото е верно, но това са относителни неща. Всичко е от Бога - това е относително. Всичко е от хората - и това е относително. Ако разберем и посеем нивата, тя ще израстне - всичко е от Бога. Но ако не я изорем и не я посеем, Бог нищо няма да направи. Господ няма да ни даде плод, но ще ни даде тръни и бодили. Ако ти родиш детето си добре и вложиш в него някои възвишени принципи, Бог ще възрастне тия принципи. Но ако нищо не вложиш в детето си, и Бог няма какво (да) възраства в него. Жан Жак Русо говори за свободното възпитание на децата. Под думата свободно възпитание се разбира да се даде подтик на човешката мисъл свободно да се проявява и да се даде подтик на човешките чувства свободно да се развиват, правилно да се развиват. Сега вие сте оставили този естествен път и мислите кой човек е по-добър. Кой човек е по-добър - това не разрешава въпроса. Въпросът днес се разрешава другояче - колко хора са умни, разумни. Под думата умен човек, разбирам този, който не работи само за себе си, но работи за благото на цялото човечество. Значи, той има пред вид всички хора. Добър човек наричам онзи, който работи за цялото. Ще кажете, че това е непостижимо. Ако човек работи за себе си само, той няма да се интересува от работата на другите хора, няма да влиза в техните интереси. Виждате един астроном, който изучава небето и казвате: Ние не се интересуваме от небето, ние се интересуваме от земята. Добре, представете си, че изучавате само земята. Какво ще придобиете от това? Ще кажете, че искате да имате удобства. Имате и удобства, но какво ни ползува това. Един ден ще дойдете в стълкновение със себе си. Представете си, че при това положение, при тези благоприятни условия хората не умират. Какво ще стане един ден? Един ден хората ще се умножат толкова много, че ще станат като рибите във водата. Какво ще правят тогава? - Ще започнат да мислят за колонии, които да образуват извън земята. Тогава ще започнат да мислят по какъв начин да колонизират месечината. Да не умираме, ние разбираме, животът да не се унищожава, а само да се трансформира. И сега хората виждат, че

като умрат, те заминават за някъде, но къде отиват, не знаят. Някои остават на земята, а други заминават, отиват в широкия свет, извън земята. Сега, каквото и да се говори, то не е научно, това са само предположения, понеже ние казваме, че само това е верно, което може да се провери. Че какво има да се проверява? Учените хора говорят за звездите, но те са ги измерили, знаят техната големина, светлината им е такава, намират се на еди-какво си разстояние от земята и т. н. Те си имат свой начин, по който са дошли до тези знания, значи не е само един начин, по който могат да се измерват нещата. Работите се мерят, не само с нашите мерки, само с нашите обикновени разбирания. Сега тук се ражда едно противоречие. Защото, когато се говори, у нас се явява едно желание да изменим пътя на хората, по който те се движат. Не, всеки човек трябва да се остави свободно да върви по своя път. Най-много, което може да се направи, е да му се посочи правият път. Човек по никой начин не може да се върне към своето минало. Миналото е преживено вече, с него всичко е свършено. Сега човек трябва да върви напред, към своето бъдеще, да дойде при най-добрите условия. Ние виждаме, че цялата природа постъпва по същия начин. Дърво на дърво не може да помогне. Дърветата могат да си помагат, но след като всичката енергия, всичката сила, която е необходима за развитието им, дойде от слънцето. Доколкото едно растение само може да приеме енергията, която иде от слънцето, дотолкова то може да си помогне. Един човек може да е богат, а при това да е осъден на големи страдания. Един човек може да е сиромас, но да е разумен, и да използва всичката слънчева енергия, която му се дава, да използва правите човешки мисли и чувствавания. Така и хората могат да си помагат едни други, защото между тях има връзка, те са свързани по чувства и по мисъл. Хората не са така чужди помежду си, както външно изглежда. Вземете, това се вижда даже и в животните. Ако се опитате да вземете едно свинче от стадо свине, всички ще се нахвърлят върху вас и могат да ви разкъсат. Това говори за една солидарност между тях. В краен случай може да се яви друго некакво желание. Казвате, че между хората няма връзка. - Има връзка, но ако хората не могат да се обичат и не могат да си помагат, това е защото те са болни. Отивате при един човек, искате да ви помогне, той казва: Не мога да ти помогна, защото съм болен. И да иска да ти помогне, не може човекът. Болен е. По какво се отличава човек от животните? Човек се отличава от животните по това, че има един добре организиран мозък, един добре организиран стомах, едни добре

организиранни дробове, сърдце. Също така, той има спомагателни удове - ръце, крака, очи, уши, нос, уста, които изобщо помагат за проявлението на човека. И сега в съвременната наука има хора, които се занимават с изучаване на престъпните типове. Те ходят по затворите да изучават аномалностите на тия видове. Поставят ръцете, пръстите им в разни вещества, да вадят от тях отпечатъци. По отпечатъците правят някои свои изследвания. Обаче, те са дошли до заключение, че лошите условия създават престъпността, както престъпните типове. Един англичанин разправя една своя опитност при едно пътешествие. Във време на пътешествието той е видел какво лошо нещо, какво ужасно нещо има в човека скрито, което при специални условия може да се прояви. Той пътувал с един английски параход, който потънал в морето. От целия екипаж успели да се спасят само 12 англичани, които влезли в една лодка и продължили да пътуват. Колкото храна има, те я изяди. По едно време храната им се съвсем свършила, те гладували 5-6 дена, и толкова се изтощили, че рискували от глад да умрат. Тогава те започнали да се гледат едни други, докато най-после съсредоточили погледа си към одного от тях. Удушили го и го изяди. Така задоволили малко своя глад. Като минали няколко дена и от никъде не дошла храна, те пак започнали да се гледат, да видят кой от 11-те ще стане жертва на останалите. Те пак одушили още един и така щели да продължават, ако наскоро не се явил един параход на помощ и ги спасил. С тази своя опитност този англичанин обяснява психологически как при мъчните условия, човек може да прояви своето грубо естество. Значи, може да бъде поставен при такива условия, че да се прояви грубото, лошото в него. Ето как учените обясняват причината за проява на грубото, на лошото в човека. Представете си, че вие сте химик и правите опити. Имате едно съединение, на което действувате с елемент, който има по-голема ифинита към един от съединените елементи, отколкото те помежду си. Тогава външният елемент ще бъде в състояние да изпъди другия от съединението и да отиде на негово място. И тогава, онзи, който се е освободил от съединението, той става опасен елемент. Този елемент, който се е съединил, той става вече безопасен. Значи, всеки елемент, който се е освободил от съединението, който остава свободен, той може да произведе една малка пертурбация. В света кои хора произвеждат пертурбация. - Ония, които са останали без работа. Вие ги оставяте некъде, че никой не мисли за тях. Никой не мисли за тях, но тия хора имат в себе си енергия, която трябва да се пласира, да се впрегне на

работа. Като не мисли никой за тях, те най-после казват: Ние сами ще си намерим работа. Криво ляво те си създават работа. Ако я създадат разумно, все ще произведат нещо добро. Но ако я създадат неразумно, те ще го турят в затвора или в друго некое заведение и ще се питат кой е виновен за това престъпление.

И тъй, животът изисква едно правилно разбиране. За тази цел трябва да разбирате Божиите закони. Ние говорим за Бога, не като нещо извън нас. Когато говорим за Божествени идеи, ние разбираме правилните човешки мисли. Права мисъл има между две същества, които се съберат в името Божие и правилно гледат на нещата, без да се ограничават. Те всякога ще си помагат взаимно един на друг. Тогава те правилно ще разрешат техническите въпроси. Двама земеделци, събрани на едно място, разумно ще разрешат въпросите за земеделието. Двама зидари, събрани на едно място, и те ще разрешат правилно въпросите по зидарството. И най-после, когато и ние правилно разрешаваме въпросите, които трябва да извършим, това наричаме разумен живот. Питам: При сегашните условия, когато животът не е уреден, какво трябва да направим. Да допуснем, че вълн е студено, има снег, буря, виелица. Какво трябва да правим ние? Да кажем на времето да не вали, няма да ни слуша. Да кажем на снега да се стопи и той няма да ни слуша. Ние трябва да съобразим според времето. Ще си вземем по-дебели дрешки, здрави обуца, ще се облечем топло. Но ще възникне друг въпрос между вас: Средства нямате. Че нямате средства, това е относително нещо. Ако къртът може да изкара храна си от земята, ако гъсеницата може да се прехранва с листа, ако птичката може да намира храна и при най-трудните условия на живота си, човек при по-лоши условия ли е поставен? Заекът при по-добри условия ли е? Тогава какво трябва да прави заякът. И два кобура да му дадете, военен не може да стане - безпредметно е. Хиляди години трябва да се упражнява той, за да стане военен, т. е. да стане герой. Сега като притупа само некъде, и той веднага бега. Какво ще му разправяте, че трябва да се бори в живота? На заяка може да му се каже само да се размножава повече, това е за него. Ушите му са много дълги и отдалеч той чува, долавя, че някоя лисица или вълк се задава, и веднага удря на бег. Това бегане не е глупаво. Заякът има тактика, като го гонят кучетата, той има една усмивка, извива се на тук натам, прави кръгове, а хрътката го гони на тук погони, гони го натам и тя си играе. Като го настигне, заякът се слегне толкова ниско, че хрътката го прескочи. Той пак стане и започне да бега. Тя го стигне

отново, той се слегне, тя го прескочи. Така се повтаря няколко пъти, докато заякът се скрие някъде в гората, и казва на хрътката: Сбогом, ще знаеш, че не се яде лесно заяк. Това са човешки описания. Заякът не може да мисли като човека, но все пак има нещо в него, което го ръководи, учи го как да постъпва.

Сега ний сме в една нова фаза на живота. Трябва да вярвате в хубавото, което е вложено в хората. Трябва да вярвате, че от всеки човек може да излезе нещо хубаво. Някои казват, че светът е непоправим. Не, това е криво заключение. И при най-лошите условия има един изходен път, от който човек може да излезе.

“Да имате живот!” Как ще придобие човек живота? Животът е обословен от човешките мисли и от човешките чувствавания. Според както мисли и както чувства такъв ще бъде животът и успехът на човека. Ако мислиш здраво и не се обезсърдчаваш и при най-големите противоречия, които срещаш в живота си, ти ще сполучиш. Вземете германците, цели 25 години се готвеха, имаха силни оръжия, но въпреки това, англичаните, които нямаха толкова силни снаряжения, в четири години само със своята енергия във всеобщата война, надвиха германците. Казвам: Ако и сегашните народи продължават да се въоръжават, те ще се намерят пред положение когато въпросите няма вече да се разрешават с физическа сила. Само разумното, само общите интереси ще разрешават въпросите. В това отношение народите започват вече да мислят, защото всеки народ иска да му е добре. Не само на един народ да е добре, но на всички народи да е добре. Една Англия, която беше изолирана, сега застава на друго становище. Тя вижда, че ако върви по същия път, съвсем ще се изолира, затова взима каузата на самите народи. Всички народи виждат опасността, че ако вървят по старите пътища, ще дойдат до една задънена улица. Сега ние се отвлечаме от въпроса. Казвате, ако вървим така, ние можем да попаднем в неблагоприятни условия. Какво трябва да се прави при неблагоприятните условия, при които се намираме? Да допуснем, че вие сте един беден човек с хилаво телосложение, какво трябва да правите? Щом телосложението ти е хилаво, ще се научиш да дишаш добре. Ако езикът ти не е добър, ще станеш умен. Езикът на човека трябва да бъде сладък. Ако слугата е по-умен от господаря си, той винаги ще има надмощие над господаря си. Ако слугата е по-глупав, господарят ще има надмощие над слугата си. Ако господарят почувствува, че слугата му е по-умен от него, той винаги ще постъпва добре спрямо него. Каквото

каже слугата, ще може да го направи. Мисълта има сила. Каквото слугата намисли да направи, стига му умът. Господарът цени слугата си и винаги се домогва до неговия съвет, като казва: Умен е този слуга, полезен ми е в работата. Казвам: При лошите условия в живота си, човек има към какво да се допита. В себе си той има едно чувство, интуиция, която всякога му пошепва какво трябва да направи. Не е въпрос в какво трябва да вярваш. Безразлично е това. Туй чувство ще ти пошепне какво трябва да правиш.

Та казвам: Ние, разумните хора, в света трябва да уповаваме на това, което имаме в себе си, на интуицията, която имаме в себе си и която ни свързва с невидимия свет. Ние говорим за онзи свет, като че нямаме нищо общо с него. Обаче, интуицията е във връзка с невидимия свет, с който, може би, след хиляди години да влезем. Като влезем в този свет, тогава ще го проверим. Тогава онзи свет ще стане факт за всички. Ако го има, има го; ако го няма, няма го, не съществува. Тогава всеки ще се запознае с това, което е там, ще го провери и опита. Сега аз не искам да ви накарам да вярвате в това, което не е у нас. Казвам ви, че сами ще проверите дали има друг свет или нема. Дали светът е разумен или не, и това ще проверите. Дали на всеки човек се въздава това, което му се пада, и това ще проверите. Съществува една велика справедливост.

Разправяха ми едно 5-6-годишно момченце от Габрово, какво направило един ден. То се качило на едно дърво, дето имало полочка на една ластовичка и в нея няколко малки ластовичета. То се качило на това дърво и отрезало езичетата на всички ластовичета, които били около пет, шест. Майката видела това и започнала да се смее, да разправя на съседите си какво направило нейното момченце. Минават се години, това дете расте, пораста, става голем момък и се оженва. Раждат му се 5, 6 деца, но всички неми. Един господин ми разправяше друг случай. Това станало в с. Чатма, Варненско. На гредата на една кръчма две ластовички си свили гнездо. Всеки ден ходили да си събират материал да си направят гнездото и двете работили усилено. Така работили в продължение на две седмици. Едната ластовичка поглеждала към гнездото си, чудела се къде отивала калта, която носила за гнездото си. Един ден тя пак отишла да търси кал и скоро се върнала. В гнездото си обаче, тя намерила другата ластовичка, която взимала калта за своето гнездо. Тогава двете ластовички се скарали и в борбата си и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се спуснала върху тях, сграбчила една от ластовичките - оказало се, че тя била крадлата.

Ще кажете, може би, че това е съвпадение, възможно е да е съвпадение. Друг един пример ми разправяха с един кръчмар. Той искал да заколи един вол. Но волът цел час се борил, не се давал да го заколят. Обаче от гнев, че волът не се подчинява, касапинът го съборил на земята и с нож му извадил едното око и тогава могъл да го заколи. Това не е човешко вече. След две седмици, обаче, касапинът колил друг вол. В това време волът го мушнал с рогата си и му извадил едното око. Този вол се бори, иска да живее. Касапинът се гневи, как да не му се подчинява - много просто! Волът иска да живее, обича живота, не му се мре. Който слуша тоя пример, ще каже, че това са случайни работи. В природата случайни работи не съществуват. Ето защо е създадена религията. Религията е създадена като наука, която да научи хората на правилни отношения помежду си. Всички учители, които са идвали между хората, са проповядвали едно хубаво учение. Всички учители са проповядвали братство между хората, но техните ученици, техните последователи изопачиха това учение и станаха буквоеди. Ето и Мойсей е донесъл добро учение. Той е дал отлични правила на хората, които и до днес още не могат да се спазят. Ако хората бяха спазили моисеевото учение, светът щеше да бъде друг. Той е поставил правила как трябва да се отнасят към странниците, какви трябва да бъдат отношенията между мъжете и жените, между братята и сестрите. Запример, той е казал: Ако някой ти работи на нивата, да му заплатиш, да не му вземеш заплатата. Ако някой ти дължи, да не му вземеш дрехата в залог. А сегашните християни казват: Вземи му залог. Щом им дължи някой, те казват: Нека си плати! При това тези хора проповядват, че има Господ. Мойсей казваше: Не продавай котлите на вдовицата за дълг, да не опълчиш Господа против себе си. При това, туй е учение преди три и повече хиляди години. Макар и старозаветник, умен човек беше Мойсей. Вие казвате: Нека си помогне сам. Казвам: Помогни си сам и Господ да ти помогне. Това е само половината истина. Добре е да мислите, както хората мислят, но по-добре е да мислите, както Бог мисли, за да ви бъде добре. Това е същият закон. Не прави на другите хора това, което не искаш и на тебе да правят, понеже каквато мисъл се зароди в тебе, същата мисъл ще се зароди и в другите хора. Законът е много верен. Мислиш ли добре за другите хора и те ще мислят добре за тебе. Ако мислиш лошо за тях, и те ще мислят лошо заради тебе.

Сега ще ви превода един пример, който и на мене предадоха като анекдот. Доколкото е верен, не отговарям, ще го предам, както съм го

чул. Един набожен човек тръгнал от град в град да проповядва на хората. В един от градовете го хванали и го завели при градоначалника. Градоначалникът му казал: Какво си тръгнал като нехранимайко да лъжеш хората? Господин началник, Господ ме е пратил да проповядвам. - Аз ще ти дам на тебе, Господ те е пратил. Знаеш ли, че аз ще те затворя, дето заблуждаваш хората? - Господин началник, ти ще ме затвориш, но и тебе ще затворят. - Внимавай, че тояга има. Ако има тояга за мене и за тебе ще има тояга. - Аз ще ти дам тебе да разбереш как се говори на началник. Ти нищо не можеш да ми направиш, ако не ти е позволено да ми направиш нещо. - Аз ще ти дам на тебе да се разбереш. Стражар! Арестувай това магаре, да знае. Господин началник, ако арестувате мене и вас ще арестуват. Стражарът го изкарва вън и го арестува. След един месец началникът извиква стражара и му казва: Пусни това куче от там, да не направи някаква беля. Такъв смахнат всичко може да ти направи. Господ ще арестува и началника, разбира се. Как ще го арестува? Не по същия начин, но ще изпрати други хора, които ще освободят арестувания набожен човек. Други ще се застъпят за този набожен човек. Господ живее във всички хора. Той има много ръце и работи чрез всички. Той ще каже на едного: Освободете този. На другото ще каже: Уволнете този. Това е външната страна. Има нещо, в което хората трябва да вярват. И тогава те ще видят, че няма мъчнотия в света, която не може да се изправи. Ако всички отделни хора, ако всички народи, всички общества, всички семейства се съберат на едно място в името на една обща идея, на една трезва идея и я приложат в живота си, те непременно ще имат добри резултати. И Христос е казал: Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях. И каквото попросят в Мое име, ще им се даде. Каквото разумно попросят, ще им бъде. Ако много хора на едно място се сплотят и работят заедно, те няма да станат банкери, но ако се заемат заедно да обработват земя, работите им ще вървят напред. Не е въпросът да станат роби на труда, но всеки да работи според силите си, да се обичат помежду си, в скоро време те ще имат добри плодове. Но ако всеки иска да се усигури за сметка на другите, работата ще се развали.

Съвременните хора се ръководят от принципите, в които са възпитани и всеки гледа първо той да се спаси, а после да се спасяват другите хора. Има хора, които са спасени, няма какво повече да се спасяват. Здравите хора няма какво да работят за болните. Умните хора трябва да работят за онези, които имат разбиране. Всека деятелност в

света, каквато и да е, тя има свое място. Тогава не мислете, че всяка дейтелност има право да съществува. Всяка дейтелност, която може разумно да се използва, има право да съществува. Разумните същества, обаче, винаги използват дейтелността, която е пред тях. И химикът използва дейтелността на всички елементи. Той знае как да се справя с тях. Взривните елементи, избухливите вещества, той ги е затворил в здрави съдове. Ако иска да ги използва за някаква работа, той ги поставя в гранати, които като се ударят или като им се тури една запалка, веднага се разпръсват и избухват. Много химици, като не са разбирали свойствата на тия елементи, са пострадали. Други, които са изучили свойствата на взривните елементи, са много внимателни към тях. Те ги използват съзнателно при специални случаи. И човек е пълен с такива взривни елементи и вещества. Достатъчно е да го поставите при най-лоши, при най-неблагоприятни условия, за да предизвикате експлозия на едно от тия вещества в него. Ако вие сте силен и злоупотребите със силата си и започнете да измъчвате някой човек, да постъпвате спрямо него несправедливо, той ще се настрои срещу вас, ще се озлоби и ще ви намрази. Дето ви срещне, все ще ви се заканва и ще казва: Ще ти дам аз да разбереш! Няма да мине много време, той ще ви отмъсти. В това отношение албанците са така отмъстителни. Ако направите нещо на някой албанец, той в няколко поколения може да ви преследва, с цел да ви отмъсти.

Казвам: Социалните въпроси са въпроси за целото човечество. За да се поправи светът, това не е работа за един човек, това е работа на всички хора. Всички хора, разбирам ония хора, в които съзнанието е пробудено. Тези хора трябва да работят за изправяне на човечеството. Всеки съзнателен човек трябва да впрегне ума си на работа, според както е казано в Господната молитва: Да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, да се освети името Твое. Значи, да дойде Царството Божие на земята, да се освети името Му, да има нещо свето и всеки човек да (има) идея да знае за какво да работи. Всеки човек трябва да има идеал, за който да работи. Когато човек работи по закона на Любовта, не е тежко да работи, но когато работи без Любов, безидейно, няма по-тежка работа от тази. До известна степен от вас зависи какъв да бъде животът ви. Три условия, три фактора има в живота, които трябва да се имат пред вид: Първото условие е самият човек - от него зависи 25 на сто. Второто условие е обществото, от което също зависи 25 на сто и третото условие е природата, от която зависи 50 на сто. Следователно, ако не

разчитате на вашите 25 %, т. е. ако не разчитате на вашата разумност, разчитайте тогава на 25-те, които обществото ще ви даде. Ако и на обществото не можете да разчитате, разчитайте тогава на природата, която напълно ще ви даде 50 %. Природата никога няма да ви изневери. Тя не е заинтересувана от никого, тя не е пристрастена към никого. Човек може да бъде донякъде пристрастен, обществото също, обаче, природата никога и към никого не може да бъде пристрастена. Следователно, ако виждаме някаква несправедливост в природата, тя е привидна, тя зависи от нашите разбирания. Вижте, например, как е устроена слънчевата система. Природата разполага с въздуха, въпреки това безразборно го дава на всички живи същества, растения, животни и хора, като казва на всеки да си вземе толкова въздух, колкото му трябва. Когато и колкото въздух ви трябва, свободно можете да си взимате, тя никому няма да забрани, никого няма да ограничи. Почти същото може да се каже и за водата. Вие можете, дето искате и колкото искате вода да си взимате. Единственият елемент, който днес е ограничен, това е хлябът. Там е всичката мъчнотия в живота. Ако искаш да имаш сутрин хляб, трябва да дадеш 5 лева. На обед пак трябва да дадеш 5 лева и вечер ще дадеш 5 лева - на ден трябва да имаш 15 лева за хляб. Един ден, когато въпросът за хляба се уреди по друг начин, както е въпросът за въздуха и водата, тогава и хлябът ще бъде свободен. Днес никой не дава хляб без пари. Христос е казал: Аз съм живият хляб. Под живия хляб се разбира разумното в живота. Ако всички сте разумни, да мислим, както трябва, ще имаме на разположение от живия хляб, колкото и когато искате. Не е въпросът да станем религиозни, както сегашните хора, но нашият религиозен живот трябва да обхване целия живот, живот - умствения, сърдечния и физическия живот на хората. Тогава всички светове ще се уредят и човек ще стане добър. Умственият свет обхваща мислите на човека; чувственият свет - неговите чувства, а физическият свет - неговите постъпки. Само на физическия свет има постъпки. Сега ето какво ви препоръчвам: Станете сутрин: Кажете, днес всичко ще ми върви. Ама времето било студено, кално, дъждовно, работите не ви се уреждат, не, кажете си пак: Всичко ще ми върви. Ставате втория ден, пак не ви върви. Кажете си: Днес всичко ще ми върви. При каквито условия да се намирате, кажете си: Днес всичко ще ми върви. Дръжте в ума си тази положителна мисъл, и ще видите как работите ви ще се нареждат. Седнеш на един голем камък, удариш веднаж, не се кърти. Удариш втори, трети път, докато най-после камъкът се разкърти. Значи,

постоянство се изисква от всички. Много от вашите работи остават наполовина недовършени. Защо, защото много скоро се обезсърчавате. Казвате: Немам радост в живота си, няма за кого да работя. - Все има за кого да работиш. Работи за майка си, за баща си, за сестра си, за брата си, пък работи най-после за своя възлюблен. Нема човек, който да няма една възлюблена или един възлюблен. Вий ги наричате симпатии. Всеки си има по една симпатия. Никой не е без симпатия. Не възможно е човек да живее без симпатия. Докато има симпатия, човек живее. Щом изгуби симпатията си, той отива на другия свет. Никой не може да живее без симпатия. Аз се радвам, че имате симпатия. Ето какво разбирам аз под думата симпатия. Който има симпатия, през очите на своята симпатия той трябва да вижда всички други симпатии. През очите на жена си, мъжът трябва да вижда всички други жени. През очите на мъжа си, жената трябва да вижда всички други мъже. Ако жената гледа другояче на мъжете, тя ще изпадне в грешка. И ако мъжът гледа другояче на жените, и той ще изпадне в грешка. Всичките мъже и всичките жени са разнообразието в живота. Един закон свързва хората. Любовта е една и съща, но по един начин не се проявява. Тя се проявява по различни начини. С някои хора вие не можете да имате любовни отношения, в този смисъл, че едни за други хората са проводници. В дома ви може да дойде един човек, който да обединява целия дом, всички членове. В некой дом влезе една слугиня, която внесе мир между всички членове в семейството: Мъжът, жената, децата, всички са в хармония, тя ги обединява. Тя тонира цялото семейство. Всички казват: Откак дойде тази слугиня между нас, внесе мир в целия дом. Защо? Умна е тази слугиня, тя познава всички, знае как да се отнесе с всеки едного. За нея няма никакви противоречия. Откак влезе в този дом, тя произведе преврат във всички членове на дома. Друга някоя слугиня влезе в един дом и внесе размирие, целия дом обърне наопъки. Трудно е да се говори на съвременните хора, защото са много учени. Всеки мисли за себе си, че е учен. Кой от вас не разбира от физиология, от музика, от изкуство, от астрономия, както и от всички останали науки? Дето ги бутнеш, всичко знаят. И след това казват: Кажете ми нещо ново. Кое е най-новото? Преди две години дойде една млада мома при мене и ми казва: Аз съм отчаяна, не ми се живее. Всичко е измама, илюзия, лъжа, не струва да се живее. Аз съм разочарована. Не можеш ли някак да се насърдиш? Не мога. Не ми се живее. - Ами знаеш ли, че след две години ще дойде твойт възлюблен. Той е заминал за странство и след две години ще се

върне. - Така ли? - Да, така. Гледам след това, очите ѝ се отвориха и изведнаж станаха светли. Тогава животът има смисъл. Тя разбра, че нейната симпатия ще дойде. Нейната симпатия, това е тя. Казвам ѝ: Твоят възлюблен сега се намира в неблагоприятни условия, не ти е писал, защото не иска да те тревожи. След две години ще се върне и тогава ти ще разбереш всичко. - Хайде тогава, от твоята уста, в Божиите уши. Казвам: Това, което осмисля живота, е Любовта. В каквото и да е отношение, дали в социално, в семейно, в индивидуално, в умствено - навсякъде Любовта, в своето голямо разнообразие, осмисля живота. Любовта е всеобемаща сила. Тя не може да бъде нито само умствена, нито само сърдечна, нито само социална - Любовта не е достояние на едного, тя е обща за всички. Тя е като въздуха. Всеки може да вземе от нея, колкото иска. Любовта е най-свободната, от която можете да дишате. Аз бих желал всички да дишате от Любовта и сърдцето ви да се стопли. Всички трябва да имате вяра, която да произтича от тази Любов. Вярвайте във вашата симпатия. Ако вие нямате вяра в човека, когото обичате, какво ще стане с вас. В кого тогава ще имате вяра? Когато се казва, че човек трябва да вярва в себе си, аз не разбирам физическия човек, но вътре в мене има едно същество, в което аз трябва да вярвам. Човек трябва да вярва. Двоен е човек в себе си. Некой път сте неразположени и казвате: Дотегна ми този живот. - Нищо, ще се оправи тази работа. - Как ще се оправи? - Не бой се, ще се оправи тази работа. Ти само работи. Това е съществото в тебе, което ти казва, че работите ти ще се оправят. И наистина не се минават няколко години и работите ти се оправят. Вярвайте във вашата симпатия, която ви казва, че работите ви ще се оправят. Ако вие вярвате в нея, ще вярвате и на всички вън от нея. Човек не е в онова, с което е облечен. Не са дрехите, които говорят за човека. Онова, което ме препоръчва, това са моят ум, моето сърдце и моята воля. Онова, което съм в същност, това е моята душа, това е моят дух. Душата, както и духът, това е възвишеното, благородното, което обима всички хора. Като дойдем до там, вече противоречия не съществуват. Тогава всички трябва да се радваме. Като видим един беден човек, ние не трябва да гледаме на него като на беден, като на нещастен, но да се радваме, че по този начин ни се дават условия да покажем на този човек пътя, по който може да се спаси. Колкото беден да е човек, той има в себе си капитал, с който може да работи. Той има в себе си един ум, едно сърдце и една воля, с които може да работи. Той има и друг един капитал - една душа и един дух. Това е вложено във

всеки едного. От какво се обезсърдчавате вие? Аз виждам, че вие не сте от онези, които се обезсърдчавате, но не мислите, че светът може да вярва тъй, както вие вярвате. Ние трябва да се радваме на голямото разнообразие, което съществува в света. Ние трябва да се радваме на всички веруюта, каквито и да са те. Радвайте се на всички веруюта, били те от умствен или от духовен характер. Всеко верую в света има свое приложение, макар и в най-малък размер. Вярвайте в своето верую, но дръжте го за себе си. Защото това ваше верую ще ви изведе на спасителен брег. Ако нямате това верую, вий ще се изложите на голяма опасност. Следователно, не желайте да имате едно тело, като другите хора. Това тело, което ви е дадено, то е най-подходящо за вас. Един американски професор казваше: Аз за нищо в света не бих желал да заменя своето тяло, с това на некой цар. Онова, което имам, струва повече, отколкото това, което един цар има. Това, което вий имате, струва повече, отколкото това, което си въобразявате. Вий не знаете какво е положението на царското тело.

Сега да се върнем към въпроса. Некой пита, къде е Господ? Аз ще ви кажа де е Господ. На къде е местото Му. Но да го познаете. Представете си, че вий сте обезсърдени, отчаяни. Както седите, изведнаж в ума ви мине една хубава светла мисъл. Това е Господ. Веднага вий се развеселите. Или както седите, веднага дойде един ваш приятел и ви каже само една дума: Не се безпокой, аз ще ти помогна. Това е Господ. Следователно, всека хубава, светла мисъл, всеко хубаво чувство и всека добра воля, която се заражда във вас, това е Божественото у вас. Всички хора, които ви помагат, това е Бог. Тази вера към Бога трябва да бъде жива, за да създаде новото човечество. Вие се безпокоите какво ще стане с вас като умрете. Кой ще ви погребее. Оставете мъртвите да погребват мъртвите си, а онези от вас, които са живи, които са готови за новата култура, за новото в света, те трябва да живеят. Има един свет, по-широк от този, в който сега живеете. Има един свет, дето няма затвори; има един свет, дето няма караници между хората. Има един свет, дето няма гробища; има един свет, дето няма болници; има един свет, дето няма никакви религиозни деления, там всички хора живеят братски. Аз зная какъв е този свет. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, което ви говоря. Но питате къде е Господ. Аз мога да ви дам разни опити да проверите това, да намерите Господа, но с това ще ви създам големи бели. Съвременната наука е дошла до ред опити. Тя може да постави човека в магнетичен сън до трета степен и да разполага със субекта

както иска. Тя може да манипулира с него както си желае, да му каже, че пред него има вода, да се пази, че има огън. И всичко това той ще приеме както му се казва. Обаче, щом мине четвъртата степен, той вече не се поддава на заповедите отвън. Той става вече учен човек. В това състояние той ще може да проверява нещата. Запример, некой може да му каже, че негов брат живее в Ню Йорк. Веди-коя си улица, и не знае от дълго време какво прави. Този субект веднага ще отиде в Ню Йорк и ще провери какво е състоянието на брата. В десетина минути само той ще може да му даде най-точни сведения. После ще му кажат, че еди-кой си болен страда, да провери какво е състоянието му. Той ще провери състоянието на болния и ще предпише цер. Щом го събудят от този сън, той става пак обикновен човек. Като го поставят в магнетичен сън, отново става учен, философ човек. Та когато хората повярват в Бога, те трябва да минат през това състояние, когато човек става ясновидец. Когато дойде истинската вера, тя ще отмахне всички противоречия, и човек ще види своето бъдеще. По този начин той ще види последствията на всички свои животи и тогава няма какво повече да говори. Вярващият не може да остане в едно и също положение, той ще расте и ще се развива. Майката ни най-малко не би желала малкото ѝ дете, което носи на ръце до 21 година да остане все в същото положение. Нима Господ иска хората да останат такива малки бебета, да се носят вечно на ръце? Ни най-малко. Затова вий ще израстнете и един ден ще станете като ангелите, хубави и красиви. Тогава лицата ви няма да бъдат така посърнали, както са сегашните. Ще имате светли лица, ясни, чисти очи и поглед. Тогава няма да говорите за погребение, но ще говорите на съвсем друг език. Където искате, ще се разхождате. По месечината, на Юпитер, на Сатурн, даже и до Сириус. Щом ви дотегне животът на земята, можете да се разходите по планетите, по различните звезди. Тогава и въпросите лесно ще се разрешават. Когато мъж и жена не се спогаждат, жената ще си вземе билет и ще отиде на слънцето. От там тя ще изпрати телеграма на мъжа си и ще му каже: Аз съм на слънцето. Мъжът ще се почуди, че е отишла на слънцето, но нищо няма да ѝ каже. Мъжът не може вече да заповядва на жена, която отива на слънцето и се връща. Жената не може да заповядва на мъж, който отива на слънцето. Обаче, ако не можете да отидете на слънцето, непременно ще ви заповядват. Щом искате да бъдете свободни, идете на слънцето, и като се разходите, върнете се пак назад. Аз ви съветвам често да ходите на слънцето. Казано е в Писанието: Слънце на живота? Значи има и друго

едно слънце.

Сега от вас се иска да учите. Понеже сте постъпили в училището, трябва да свършите. Някои от вас сте в отделенията, други в прогимназията, трети в гимназията и малцина в университета. Затова иска(м) всички да свършите добре, с успех, да не ви изпъдят от училището. Лошо или добре, всички трябва да свършите. И като свършите училището, тогава въпросът се решава: Всички ще имате живот. Като свършите училището, ще ви се даде разумният живот. Тогава ще станете господари на положението си и ще влезете в новия живот. Тогава ще разберете живота в нов смисъл. Всички трябва да се опретнете да учите. Изучавайте себе си, изучавайте ближните си, изучавайте природата, изучавайте растенията, животните, водата, въздуха, звездите, слънцето. Изучавайте снега, всичко изучавайте. Не е въпрос само да седите в къщи и да метете. Вие не знаете, като сте мели толкова години, по колко прашинки се вдигат на едно метене. От всичко трябва да учите. Гледам един ден моята котка се изхитрила, понеже ѝ давам нещо, качила се горе на прозореца и там ме гледа. С това иска да ми каже: Какво си се скрил чак тук? Защо не слезеш долу? Аз ѝ казах: Ще ме извиниш, слез долу, аз ще дойда, ще ти дам нещо да си хапнеш. Къде ме намери? Това ме очуди.

Та и на вас сега казвам: Ако вратата, от която обикновено сте влизали, е затворена, намерете прозорците и там идете да видите Онзи, Когото търсите. Тя ме намери от северните прозорци, а северът е място на истината. Така прогресиращ човек. Като намерите истината, всичко ще ви тръгне напред. Вие гледате сега само към южната страна, дето най-много грее слънцето. Отсега нататък гледайте към север и изток. В духовния свет те са хубавите точки.

“Да имат живот!” На всички онези, които обичат Христа, казвам: Да имат живот и да го имат преизобилно!

**14 неделна беседа от Учителя,
гържана на 22 декемврий 1935 г.
София, Изгрев**

ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ.

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Иоана, от 8-15 стих.

Духът Божий.

„Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае, що прави господарът му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го“.

Този стих има една научна страна. Съвременното човечество е дошло вече до онзи предел на знанието. Има една наука, която не е теоретична, но която се прилага вече в живота. Тя е наука в дребните работи, а не в големите работи. Дребна, малка работа, запример е науката за дишането. Всеки знае да диша, но колко много зависи от дишането! Всеки знае да яде, но колко много зависи от яденето. Казвате: Всеки ден се яде. Там именно е изкуството, че много малко хора знаят как трябва да ядат. Всички хора ядат, и животните ядат, но това е едно безразборно ядене. В това отношение животните имат едно установено правило, те се хранят по инстинкт, но при това хранене, запример, тревопасните приемат храната си такава, каквато я намират, покрита с прах, с кал и всичко поглъщат. Те приемат много малко храна такава, каквато трябва. Ако дойдем до месоядните животни, в тях има много малко хигиена, т. е. почти никаква хигиена няма. Някой вълк ще отиде вечер около стадата, ще открадне едно агне и ще избега. Като дойдем до хората, те приемат нечиста храна, но я гарнират с някакви приправки, и по този начин заблуждават вкуса си. След като задоволят донекъде стомаха си, той казва: Господарю, тази храна не е добра. Ние не можем да я обработим, нищо не излиза от нея. И тогава. И тогава издават едно решение да се върнат назад, да вземат друга храна. Сега казвате: Ние ядем, както Господ е дал. Ако Господ е дал тази храна, кои са правилата за това? Трябва да има правила какво да се яде и как да се яде. Не е въпросът до механически правила.

“Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави

господарът му". Рабът е в положението на едно животно, а приятелят е в положението, когато в човека има вече мисъл, може да мисли. В животните има само просто съзнание. В човешкото съзнание има няколко направления. Един английски писател е написал една голяма книга върху така нареченото космическо съзнание. Той разделя съзнанието на три вида - просто съзнание, съзнание и космическо съзнание. Според друг някой, има друго деление на съзнанията: съзнание, самосъзнание, подсъзнание, свръхсъзнание и космическо съзнание. Това са нови термени. Какво значи подсъзнание? Подсъзнанието е плат, върху който природата е складирала всичко. Онези същества, които имат подсъзнание, не подозират това. В тях има особено желание, особено направление. Всеко същество, което се движи в една посока, отива само напред и се връща по същия път, е същество от простото съзнание, от елементарно съзнание. То казва: Трябва да се върви в правия път. И учените сега говорят за правия път. Питам: Ако ти ходиш и се връщаш по правия път, какво ще добиеш? Нима сутрин учениците не отиват по правия път? Те тръгват от дома си и отиват на училището все по правия път. Майката им казва: Гледайте да вървите по правия път. Какво им казва учителят? Учителят им казва: Като излезете от училището, вървете право в дома си. Нищо такова не им казва, но им казва: Като отидете у дома си, гледайте да си научите уроците.

Казвам: Сега се изисква от всички разсъждение. Ако се впусна да обяснявам тия неща теоретически, няма какво да ви интересува. Мога да ви дам цела една статистика за най-богатите хора в света, за най-учените, за поетите, като ви цитирам и техните стихотворения, мога да ви говоря за най-великите музиканти, да ви цитирам техните произведения, но всичко това и вие сами можете да научете. В която библиотека да отидете, ще съберете каквито сведения искате, ще се осведомите по всички тия въпроси. Но има съществени работи, които в дадения случай са необходими. Обаче, има такива несъществени работи, които не са необходими в случая. За водолаза, който влиза в морето, не са му нуждни толкова теоретически знания. И теоретическото знание е потребно, но когато водолазът влиза в морето на дълбочина сто, двеста, триста и повече метра, той трябва да знае как да се справи с условията.

Напоследък вестниците писаха за един прочут американски водолаз Вехекес следния случай. Той се спуснал на една дълбочина от хиляда метра да извади едно съкровище. Като се спуснал от парахода, нападнал го един голям ахтопод и се започнала една отчаяна борба. Водолазът се

бори отчаяно със своята брадва, но ахтоподът го обърнал добре. Той се помолил на Бога и видел, че няма спасение, ще предаде душа, още повече, че се намира в царството на ахтопода. По едно време видел, че друг един ахтопод се задал отнекъде и се хвърлил върху първия, с намерение той да вземе жертвата. Започнала се една усилена борба между двата ахтопода. В това време водолазът дал знак да го изтеглят. Той не останал във водата да види кой от двата ахтопода ще победи, но дал знак час по-скоро да го извадят. Единият ахтопод казал: На мене се пада тази жертва. Другият казал: На мене се пада жертвата. По този начин те се скарали, а водолазът се намерил на повърхността на земята и се спасил.

Казвам: Всеки от вас има по един ахтопод. Като ви нападне, друг някой ще дойде да ви спаси. В такъв случай, вие не чакайте да видите какво ще стане, но гледайте по-скоро да ви извадят от опасността. Сега вие сте от онези хора, които много вярват. Вие не взимате пред вид онази опасност, с която сте заобиколени. Не че тези опасности са нарочно поставени, но има нещо в живота, което не разбирате и вследствие на това могат да ви постигнат много страдания. Вземете за пример идеята за Любовта, какви нещастия причинява на хората. Те я разтеглят, делят я на Любов към Бога, към майката, към бащата, към децата, към приятелите, към господарите и т. н. Каква любов е това? Туй, което хората наричат любов, е само едно отражение, привидно отражение на Любовта. То е нещо подобно на това, когато човек се оглежда в огледалото. В огледалото вие виждате само едно привидно отражение на вашия образ. Истинската Любов се основава на нещо. Любовта започва със здравето. Тя носи в себе си едно здравословно състояние на човешките чувства, на човешките мисли и тя носи в себе си един вътрешен импулс и дава условия за един вътрешен дълъг безсмъртен живот. Който е намерил Любовта, той е намерил всичко. Любовта е основа. Който е намерил Любовта, той ще намери и интелигентността. След като намери интелигентността, на трето място иде истината. Като намери истината, ще намери и доброто в света. Този е пътът, по който трябва да се върви. Ако ти нямаш в себе си Любовта, ако нямаш интелигентността, ако нямаш истината и ако нямаш доброто, ти нищо не можеш да постигнеш. Всичко друго е безпредметно. Без тези четири неща човек го няма там. Там няма и никаква наука, никаква основа.

Казвам: Ние сме дошли до една област, дето Любовта може да се постави на изпит. Ако един човек има Любовта в себе си, в който дом

влезе и намери болни, тия болни ще оздравеят. Болният в неговата аура ще оздравее. Човек, който носи Любовта в себе си, като влезе между сиромаси, хора сиромаси няма да останат. След един, два месеца работите им ще се оправят. Ако човекът на Любовта влезе между хора, които не обичат истината и правото, тези хора ще почнат да се стесняват от него, и постепенно ще започнат да говорят истината. Любовта на всякъде внася едно преобразование. Сегашните учени хора са влезли в една хубава област. Това, което може да се харесва в тях, е техната добросъвестност. Те искат да избавят света от заблужденията. Колкото и да се стараят да направят това, те не могат да го постигнат лесно. Ето, когато се създаде науката за Бога, в първо време хората приеха, че съществува само един Бог. После приеха, че съществува два Бога, после три, четири, пет и т. н. По този начин се внесоха много заблуждения между човечеството. Ако отидете в Индия, там пък съществуват 35 милиона богове. На кой от тях първо ще служите. Това е неразбиране. Такъв принцип не съществува в живота. Този принцип преди всичко не е научен. Едно начало има в света. Като се говори за Бога, някои казват, че той е подобен на въздух. Не, Бог не е нито въздух, нито етер. Всичко онова, към което съвременното човечество се стреми и което е придобило, хвърля един отенък за Бога. Човек в себе си може да води Бога. Казвате: В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Ами ако вярвате в един човек, в какво в него ще вярвате? Ако вярваш в човека, ти ще вярваш в неговото сърдце, т. е. в неговата Любов, в неговата интелигентност, в неговата истина и в доброто, което той носи в себе си. Това съставя човека. И за Бога същото. Човек е подобен на Бога, и Бог е подобен на човека. Така трябва да кажа, за да ме разберете. Като казвам, че човек е подобен на Бога, не разбирам неговото тело, както е сега. Като казвам, че човек е подобен на Бога, ето каква аналогия, какво сравнение правя. Запример, дали един човек е богат или учен, това не може да се заключи само от неговата къща. Един богат и учен човек може да живее в една колиба, ако (е) скромен. И един богат и учен човек може да живее в един палат. Това не значи, че първият не е богат, нито учен, а вторият, който живее в палат, е учен човек. Учен, богат човек наричам този, който може да се преобрази, който може да тури на работа своето сърдце, своя ум и своята воля. Аз наричам умен човек онзи, който може да служи на своята душа. Сега ний сме дошли до тази степен на развитие, когато човек не трябва да служи на своя ум, но умът трябва да служи на нас. Ние не трябва да служим и на сърдцето си, нито на волята си. Дойдем ли до душата си.

обаче, ние трябва да ѝ служим. На душата всички трябва да ѝ служим. Аз взимам думата служене в най-добър смисъл. Аз разбирам такова служене, както майката може да служи на детето си, както професорът може да служи на своите добри ученици. Такова служене, такова поведение трябва да имате всички.

Сега къде седи научната страна на въпроса? Каквото мисли човек, това става от него. Човешката мисъл е магията на съвременното човечество. Бог е дал ума на човека като магическа тояжка, но човек е направил в това отношение една погрешка. Той и досега още не е употребил тази тояжка. Ще ви приведа онзи анекдот на един стар дядо и неговия внук. Когато наближило да умира, той извикал своя внук и му казал: Синко, тази тояжка ми остана от моят дедо. С нея се ожених, с нея родих и отгледах деца, тя ми помогна много в моя живот. Тази тояга е излезла от рая. Ако я вземеш и на тебе ще ти помогне. След това дедото умира. Синът (внукът) взел тоягата, държал я година, две, три, пазил я, но в това време нищо не работил. Очаквал всичко на тояжката, тя да му донесе щастието. В това време работите му съвсем се забъркали, той съвсем закъсал. Изминали десет години, но положението му не се подобрило. Един ден той си казал: Чудно нещо, с тази тояга съвсем се заблудих. Откак я взех, работите ми се объркаха повече. Ако не бех я взел в тези десет години човек щех да стана. Той взел да мисли как да се освободи от тоягата. Да я продаде, никой не я иска. Да я остави някъде, жал му било. Един ден взел тоягата в ръката си и тръгнал да се разходи. Върви той и си мисли: Бре, от мене по-голям будала няма. В това време един бик го напада. Той започнал да се брани с тоягата си и в тази борба тоягата се счупила на две. От местото, дето се счупила тоягата, започнали да текат пари, злато се изсипало. Като видел това, той си казал: Защо не се случи туй нещо преди десет години?

И тъй, мъчнотиите, които срещаме в живота си, не са нищо друго, освен онзи бик, който ни заставя да употребим тоягата си. При борбата с мъчнотиите, тоягата ни ще се счупи, но като се счупи, ще започне от нея да изтича злато. Все ще излезе нещо от тоягата. Следователно, по-добре е криво да мислиш, отколкото нищо да не мислиш. Казвате, ами като мислим криво, можем да се заблудим. Оставете тази ваша философия. Първо трябва да поставите в ума си мисълта, че всички трябва да мислите. Първо трябва да мислите, защо Господ създаде въздуха, защо създаде водата, защо създаде светлината и защо създаде хляба. Това са четири елемента, които играят важна роля в живота. За

тех човек трябва да си отговори. Въздухът е създаден, за да накара човек да мисли. Всички органически същества се нуждаят най-много от въздуха. Човек може да има знания, може да е силен, но ако само за три-четири минути спре дишането си, той изгубва и знание, и сила.

Този изкуствен начин, по който ние работим, ще развалим своето дишане. Често с нашата извънредна чувствителност, ние си поставяме най-лоши, най-опасни мисли в ума. Вие седите и си казвате: Какво ще стане с нас, как ще прекараме живота си? Некой седи и си въобразява: Ще стана милионер. Ами ако ми откраднат парите. Или ако ме убият? После си мисли: Цар ще стана. - Ами ако ме детронират и убият? Тогава ще стана професор. Това ще стане, онова ще стане, въобразява си различни неща, а с това страхът му расте. Най-после казвате: Не ми трябва тия работи, чакай да стана поне земеделец, че никой да не ме вижда. Че и там има трудности. Некога житото не стане, закъсаш и ще дойдат бирници, трябва да плащаш данъка си. И това не е лесно. Още по-опасна работа е тази. Вълци, мечки ще нападат овцете, стадото ти. Къде ще намериш мир? Тогава казваш. Чакай поне да се ожена. Ами ако жена ми изневери? Той не трябва да туря такава мисъл. После пък ще каже: Ами ако децата умрат? И при това положение ще чуете един проповедник, който се качил на амвона да разправя, че ще умрат хората. Това не е истина. Човек ще умре, но ако след като живее, не туря ума си на работа. Ако турите ума си на работа, всички ще живеете. И тогава иде друга една философия. Казвате: Чакай да се понаживея, защото на онзи свет имало и без това големи мъчнотии. Мнозина са ме питали, къде е адът? И аз не го зная. - Че как така, нали си учен човек? - Не зная къде е адът. В това отношение съм невежа. Не съм ходил там, нищо не зная. Казват, че имало вечен огън, че дяволът с вили мушкал хората. - Такова писмо не е имало, нищо не зная. Един от видните художници на времето си нарисувал една картина, в която представил положението на хората в ада. Там поставил много видни хора, между които и попове, владици. Най-после поставил отгоре и папата, да има кой да ги ръководи. Отишел един от онези, които гледали картината при папата и му казал: Ваше светейшество, на една картина са поставили няколко владици и попове, между които и папата. - Извикайте художника при мене. Дохожда художникът и папата му казва: Вие ще извадите от картината си онзи папа, когото сте поставили. - Ваше светейшество, това не може да бъде. Според установените правила на църквата, това, което веднъж е влезло в ада, не може да излезе навън. Такова е вярването на католическата

църква. че ако влезеш веднъж в ада, не можеш повече да излезеш. Това са все наши понятия, които ние сме наследили. - Ама това еди-кой си писал. Данте писал за ада. Данте ходил ли е в ада? Ние не спорим по този въпрос, но казваме, че има две мнения за ада. Данте е писал едно нещо за ада, а Христос е ходил в ада и нищо не е писал за това, което видел там. Данте пише за мъчнотиите на ада. А Христос, Който е ходил там, извадил всички, които били в ада навън. Дяволите дълго време след това съжелявали, че пуснали Христа в ада. Като влязъл в ада, Данте само описал страданията на хората в ада, а Христос понеже имал знания, Той извадил вън от ада всички души, които вярвали. Има един ад, който ние сами си създаваме в ума и в сърдцето си. Аз ще ви говоря за този ад, именно. В този ад, именно се крие голямото противоречие. И след това ще кажете, че науката това е създала или онова е създала. Науката това е доказала или онова е доказала. Не, това са теории. Науката е доказала все хубави работи. Електричеството, запример, е било знайно още от преди две, три, пет до десет хиляди години. Адептите в Египет са познавали електричеството от най-ранни времена. Това, което се говори, че боговете са вдигнали завесите на Изида, това не е нищо друго, освен електричеството. Ще кажете, че това са заблуждения. Да, това са външни заблуждения. Сега ние нямаме ли заблуждения? Не е ли заблуждение да вярваш, запример, че ако вярваш в една църква или в една вера, ще се спасиш? Това не е ли заблуждение? Спасението не зависи само от една църква. Или по право спасението не зависи от никаква църква. Спасението е качество само на Бога. Само Бог е единственият, който може да спасява. Никакъв владика, никакъв поп, никаква църква, никакъв проповедник не е в състояние да спасява. Апостол Павел казваше: Бог беше в Христа и помиряваше хората със себе си, като не им вменяваше греховете. Това е учението сега. Да не се заблуждавате. Ти сам можеш да изправиш погрешките си. Така трябва да говорят истината. Аз не съм против тех, но те трябва да говорят истината. Всички хора, съдии, свещеници, учители, държавници, трябва да говорят истината. Понеже ако не говорят истината, горко им. Истината е велик фактор, който играе роля за развитието на ума. Ние никога не можем да поставим своя ум на онази висота на развитие, ако не говорим истината. Истината трябва да присъствува в ума на всеки човек. Когато истината влезе в ума на човека, тя му показва пътя към свободата. Истината ще ни освободи от всички несгоди. Истината е за ума, а доброто - за сърдцето. Следователно, истината и доброто

представят една фамилия. Доброто е онази чиста девица на небето. Истината е онази, за която се казва - Глава на Твоето Слово е Истината. Истината е начало. Истината е това, което освобождава, това, което дава простор, което дава мощ и сила на човека. Това самосъзнание да побеждава над всичко в човека, това е истина. И всеки трябва да има Любов към тази истина.

“Не ви наричам вече раби, но приятели”. Кога може да се наречете приятели на Христа? Когато придобиете истината, тогава вие ще се почувствувате свободен, ще почувствувате, че не сте вече раби. И тогава Бог за тебе няма да бъде като господар, но като Баща. Понеже от Него излиза истината, като погледнете към Него, ще почувствувате в Неговото лице Баща. Като ви е създал, Той ви е изпратил в света да учите. Това е един подтик. Той ви подтиква към хубави мисли. С това именно се отличава Той, че към всички наши прегрешения, които вършим, Той ни казва постоянно: Изправяйте, изправяйте! Каквито погрешки правим, Той казва: Нищо, че правите погрешки, но трябва да ги изправяте. Сега ако ме слуша някой от православната църква, ще каже: Защо не проповядва така, както православната църква проповядва? Ако ме слуша някой евангелист, ще каже: Защо не проповядва така, както евангелизмът учи? Ако ме слуша някой учен, ще каже: Защо не говори така, както учените хора говорят? Казвам: Слушайте, аз уважавам учението на всички, но аз ще проповядвам по старому, както аз разбирам истината. Ще туря на работа и науката, и философията, и църквата, и владиците, и поповете - всички. С всичко ще си послужа, защото няма нещо в света, което да не съм бил. Аз съм бил всичко: и поп, и владика, и цар, и какво ли не. Аз съм бил и слуга, и господар, и търговец, и майка, и баща - всичко съм бил. Всичко имам в себе си. Няма нещо, което да не съм бил. Следователно, аз изучавам живота в себе си. Каквото пожелаю, всичко имам в себе си. Казвате: Нека видим как живее..... Не, аз не се занимавам във външни жени. - Ама да видим как живее този мъж. И с външни мъже не се занимавам. Жените и мъжете, това са сенки. Аз не се занимавам със сенките на нещата. Не казвам, че това са заблуждения, но казвам: Не губи времето си да се занимаваш със сенките си. Като станеш учен човек, можеш да впрегнеш сенката си на работа. Голема работа се изисква, за да впрегне сенката си на работа. Учени хора се изискват за това. За сега сенките само ще ни покажат пътя към истината.

Христос казва: “Не ви наричам вече раби”. Защо? Защото Той туря

Любовта като основа на живота. Като поставя Любовта като основа на живота, същевременно Той показва начин как трябва да се употреби тази Любов. Това зависи от ума на самия човек. Като казвам, че от човека зависи, имам пред вид всички ония дарби, които Бог е вложил в него. Като е дал тия дарби на хората, Той изисква с тях да свършат некаква работа. Като излизате в планината между растения, животните, минералите, вие трябва да ги изучавате. Като отивате в обществата между хората, също така трябва да ги изучавате. Всички неща, всички явления в природата трябва да се изучават научно. Като изучаваме всички форми, в които животът се проявява, дохождаме най-последно човека, който е най-съвършената форма. Това е като сравняваме човека с животните, но като дойдем до ангелите, които са пак същества от човешки род, по-съвършени, виждаме грамадната разлика между хората и ангелите. Казвате: Къде са тия ангели? Те са на земята, а ние, хората, живеем извън земята. Ние сме още в предверието на земята. Земята е много по-голяма, отколкото ние я знаем. За сега измерват земята и казват, че е всичко 12 хиляди километра в диаметър. Това е до схващането на съществата. Ако животните биха измервали земята, те щяха да имат съвсем друга представа за нея. Това е до съзнанието. Хората са дошли в съзнанието си до 12 хиляди километра, но земята е много по-голема. Най-първо ние не сме жители на земята, но сме дошли на земята, да се научим на онзи велик закон, как трябва да се ражда човек и как трябва да се възпитава, и как трябва да преодолява мъчнотиите. Затова е дошъл той на земята. Пък ако иска безсмъртие, той ще се върне на слънцето. Слънцето е истинският живот. Слънцето е истинската земя. То има сто хиляди километра в диаметър. Слънцето от астролозите се разглежда като земя. Астрологически те се взимат като един от зодиаците. Казват: Слънчев тип, сатурнов тип и т. н. Значи, астрологически слънцето е планета. И те са прави в това отношение. Слънцето е една голяма земя, (на) която се живее най-добре.

Сега да оставим този въпрос, дали това е верно или не е верно. Колкото моите думи са верни, толкова и вашите съмнения са верни. Ако кажете, че думите не са верни, и вашето съмнение тогава не е верно, а ако моите думи са верни, и вашето съмнение е верно. Аз не защитавам една теория. Все таки аз се основавам върху известни факти, върху известни данни. Ако ви превода данните на някои напреднали хора, които са ходили на слънцето, ще кажете, че това не е верно, че това са въображаеми неща. Вий сте прави, но съществува един закон: Вий никога

не можете да приемете некаква мисъл или никога в ума ви не може да се роди некаква мисъл, която да няма никакъв външен обект. Или никога не можете да си въобразите неща, които не съществуват. Аз бих желал някой да ми каже една мисъл, която не съществува в света. Каквото и да е мисълта, която се е породила в ума ви, все има некакво основание. Казвате: Може ли човек да ходи на 100 крака? Че той все е ходил некога на сто крака. Какво нещо е стоногата? Некога и човек е бил в положението на стонога. Но ако сега има сто крака, какво ще прави? Сто ботуша ще му трябват. Като е мислил дълго време, той най-после е дошъл до онова економическо положение, да разбере, че не му трябват сто крака, но само два. Хиляди години е мислил по този въпрос, докато най-после дошъл до заключението, че му трябват само два крака, и то не в хоризонтално положение на земята, а перпендикулярно на нея; това е до известна степен така. Аз не искам да споря по въпроса. Спорът никога не разрешава въпросите. Той не представя никаква истина. Всичкият труд, който човечеството полага, и той си има своето място. Всички учени хора, които служат на олтаря на науката, имат пред вид доброто на човечеството. Всички имат най-добри желания по отношение на него. Ний не можем да ги обвиним. Никого не можем да обвиним. Има някои, които са били заинтересувани, но милиони от тях са били разпнати за истината. И след тях пак милиони са били техни истински ученици. Обаче, онези ученици, които до някъде само са разбирали учителите си, те са изопачили истината. Като дойдете до някъде, вие казвате, че трябва да примирите религията и науката. - Нема какво да примирявате религията и науката. Религията трябва да се занимава с Любовта, а науката - с човешката интелигентност. Религията трябва да се занимава с доброто, а областта на науката е външният, обективният свет, т. е. всичко онова, което Бог е създал отвън. Религията се занимава с вътрешния свет у нас. От това гледище, ние трябва да проучим Любовта, която действа в нашето сърдце, както и доброто, което действа в нашето сърдце. Тези неща са в самия човек. Човешката интелигентност е отпред на челото, а религията е отгоре на главата. Те образуват помежду си прав ъгъл. Освен тези области, има и други, за които сега няма да говоря. Тези са две важни области. Човек се отличава по челото си и по темето си горе. Кривата линия отгоре отличава човека от другите същества. Челото и темето в гениалните хора има отлична линия. У хора, които не са религиозни, тази линия на темето е счупена, изкривена. У хора, които не са умни, не са интелигентни, линията на челото е изкривена,

вдлъбната. Някои художници могат да нарисуват главата на човека, да покажат каква трябва да бъде линията на челото и тази на главата, короната, темето отгоре. Главата е първият опит, най-генеалното нещо, което човек е създал до сега. Всички животни, вълците, мечките, тигрите, овцете и др. са създали жилище за себе си, но такова удобно жилище, каквото е човешката глава, нито едно животно не е създало. Главата е във връзка с всичко живо. Тя има своите апарати: Свое радио, свои тренове, с всички е в съобщение. Тя е в съобщение със звездите, със слънцето, с всички планети, с всичката вселена изобщо, както и с Бога. Това са връзка(и), направени все с главата. Щом бутнеш това радио, веднага ще заговориш с Господа. Некому радиото е ръждясало. Той не може да влезе в съобщение с Господа и пита: Къде е Господ? - Бутни радиото си и ще чуеш Божия глас. Сега аз не мога да ви направя религиозни. Ако сега трябва да ви направя религиозни, вий сте закъсали. Аз говоря за Любовта, а не за религията. Религията е външната страна, а Любовта е вътрешната страна в човека. В този смисъл религията е наука за Любовта. Все трябва да има един когото да обича, и който да ни обича. Всички търсят някого да го обичат. Гледате една жена гича, търси някого. Кого търсиш. Тя търси своята симпатия. Гледам един момък, търси и той своята симпатия. Отворил очите си, казва: Къде е тя? Като я намери, като дойде до нея, става кавалер, внимателен, нежен. За него целият свет е светъл. Изгуби ли симпатията си, светът му потъмнее. Казвате: Кажете некаква истина. - Искате да ви говоря калугерски работи, да ви кажа, че симпатии не ви трябва. Аз ви препоръчвам най-малко една симпатия. Като намерите едната, ще дойде и втора, и трета, и четвърта и т. н. Щом се роди първото дете, това е вече една симпатия. Защо са децата? Когато човек влезе в брак, той вижда, че не е свободен от своето животинско състояние. В него се ражда подозрение, завист, корестолубие, ревност, страх, че някой ще му вземе жената. И той е готов вече да вади нож да се защитава. Щом му се роди едно дете, умът му се отвлича, и той представя да тормози жена си. Като се роди детето му, той разделя Любовта си. Дава част от нея и на своето дете. Това дете е друга негова симпатия. Следователно, през тези симпатии ти търсиш Любовта. Нямах ли Любов в себе си? Знайте, че една симпатия представя една буква. Хилядите симпатии представят буквите на една голяма азбука, с която трябва да говориш. Защо човек трябва да мисли, че другите хора ще му вземат симпатията? Симпатията, която Бог ни е дал, никой не може да ни я вземе. Твоята

симпатия трябва да бъде толкова учена, че когато един момък хвърли око на нея, тя трябва моментално да стане невидима. Като види тази опасност, тя веднага ще се скрие в тебе. Като мине опасността, тя веднага ще излезе и ще каже: Аз само тебе искам да гледам. През твоите очи искам да гледам света. Така говори симпатията. Ще кажете: Говори малко по-религиозно. Не, в моите очи вие още не сте религиозни. Мислите ли, че когато някой гледа една жена, това е лошо. Не, това е благословение. През очите на тази жена Бог изпитва ума на този човек. Също така и през очите на жената Бог изпитва мъжа, какъв му е ангелът - слаб или силен. Като ме погледне през жената Бог вижда нещо свещено. Изобщо, чрез очите на мъжа, и чрез очите на жената се изпитват хората.

Така се познава и Бог. Като дойде Любовта и тя така гледа. Сега това е едната страна. За да мисли правилно, човек трябва да впрегне ума си на работа. Ако не впрегнете ума си на работа, вие бедствувате да изгубите това, което имате. Според Библията, хората били поставени в рая, като в школа за посвещение. Тогава Бог им казал по какъв начин трябва да учат. Бог прекарал всички животни през Адама да им тури имена. Там Бог му даде цяла програма как да работи. Откъде дойде грехът? Грехът дойде с влизането на змията, на адепта, на учения в рая и каза на Ева, че ако ядат от плода на забраненото дърво, те ще придобият много повече знания от тези, които Бог ще им даде. Това е заблуждение. Плодът не може да съдържа повече знания, отколкото човешката глава. Ева имаше повече знание, отколкото се съдържаеше в плода. Като направиха опит, те видеха, че изгубиха и това знание, което имаха и придобиха знанието, което съдържаеше това дърво. Какво беше това знание? Знанието, което сега имаме. Казва се, че това дърво беше дърво на познание доброто и злото. Според нас, това дърво беше един голям паразит. Ева яде от този плод, поради което днес всички хора не могат да се освободят от това паразитно състояние. То е като един неканен гост. Днес от всички се искат усилия да се освободят от тези впечатления, от известни заблуждения в света. Заблужденията винаги се дължат на известен недоимок. Не е богатството, което ражда лошия живот в света. Идеята за богатството е родила смъртта. А сиромашията е родила лошия живот, кражбата и какви ли не още престъпления. Казвате: Блажени нищите духом. Нищите, за които Христос говори, не са тия сиромаси, които са родили и създали престъпленията в света. За каква сиромашия се говори в случая - за сиромашията на сърдцето, за сиромашията в ума и за сиромашията във волята на човека. Тази сиромашия, именно е родила

хилядите грехове в света. Ако един мъж би имал една умна жена, която може да ходи и да се връща от слънцето, би ли се съблазнил в нея? Какво би направила тя? В една минута отгоре тя би го накарала да изтрезнее. Ако той се съмнява в нея, тя ще го издигне 10-20 километра нагоре във въздуха и ще го пита: Съмняваш ли се още? Той ще ѝ каже: Моля ти се, пусни ме долу. Ако още продължава да се съмнява, тя ще го вдигне на по-голема височина. Там има студени пространства. Този мъж така ще се възпита, че кой каквото се опита да каже за жена му, той ще каже: Моля ви се, не се опитвайте да говорите нещо за жена ми, че тя ще ви вдигне горе в пространството на голяма височина. Знание има тази жена. Тя не е човек, с когото можеш да си играеш. Това е Любов. Тя ще те дигне горе във въздуха и ще каже: Ти трябва да слушаш и ти ще се подчиниш. И ти щеш не щеш ще ѝ се подчиниш. Мъжът представя другия въпрос, разумното в света. Ако пък жената подозира мъжа си и той може да отива до слънцето и да се връща, и той ще направи с нея същото, каквото жената може да направи с мъжа си. Той ще я хване за косата и ще я пита: Ти съмняваш ли се в мене. Ако се съмнява, той ще вдигне още по-високо във въздуха. Тогава жената ще каже за мъжа си: Не го закачайте. Той не се шегува. Той е страшна работа. Тези знания, които има, никой не може да му се противопостави. Това е само за изяснение. Тези неща са възможности. Това са неща, които хората почнаха да ги правят. Някои богати хора, като се разгневи нещо жената, мъжът ѝ купува билет и я туря на аероплан и хайде на високо. Като се качи няколко километра нагоре, всичката ѝ неврастения изчезва. Чистият въздух сменя състоянията. Еднообразният живот, еднообразните мисли и чувства, които човек преживява, го правят неврастеник. От сутрин до вечер ние сме в една малка клетка, че няма с какво да се занимаваме. Най-голямото разнообразие за човека е в неговата глава. Там са събрани повече от три билиона и 700 милиона клетки на едно място. Това са същества, които живеят в един голям град в света. Като влезете в главата, там ще намерите толкова учени същества, и то от различни области на науката. Там всички работят. Когато един ангел слезе от невидимия свет, той няма да говори на хората, но само ще бутне радиото и от там ще ти проговори. Казвате: Някой ми бутна радиото. Това наричат хората интуиция, свръхсъзнание, самосъзнание. Сега да обясня какво нещо е простото съзнание. Човек с просто съзнание има впечатления само от външния свет. Това същество не отличава себе си от личността. То се движи в много тесен кръг. За него животът е много обикновен. Освен

това имате същество с обикновено съзнание, каквото е съзнанието на обикновените хора. Той е привързан повече за земята. В този човек се зараждат чувства на скръб и на страдания. Най-после имаме човек на самосъзнанието. Той е човек на сегашната култура, сегашният човек. Ние искаме да изправим погрешките на своето минало. Обаче, трябва да знаем, че не можем да изправим погрешките на миналото си в своето самосъзнание. За да изправим погрешките си, ние трябва да минем в космическото съзнание, или в свръхсъзнанието, или в съзнанието, чрез което Бог ще ни подеждува. Това е вътрешната интуиция, при която ще дойде нещо и тихо ще ти пошепне: Пътът, в който вървиш, не е прав. Това наричаме покаяние. Ще се покаеш от какво? - Ще се покаеш от онези криви разбирания, които си имал за живота. Какво по-криво разбиране от това да желаеш да станеш богат. Да туриш пари в една банка и да се усигориш, че за нищо да не мислиш. Че ако баща ти те обича, ти няма за какво да мислиш. Ако се усигуряваме по този начин, именно, чрез богатство, чрез пари в банките, ний никога няма да прогресиране. Щом провидението ни праща на земята, ний сме усигурени вече, но трябва да учим. Ний сме пратени на земята да учим - нищо повече; Добрите хора трябва да учат. И тогава, през всичките положения, през които минаваме, ний трябва да учим, понеже съзнанието ни постоянно се сменя. Като учиш, ще придобиеш нещо. Животът не е еднообразен. Но човешкият живот, животът на хора с простото съзнание, е еднообразен. Ти си богат, имаш на едно ядене най-малко 5 блюда, значи три пъти на ден по пет блюда правят 15 блюда. Като умножите 365 дена по 15 минюта, какво правят? Какво ще научи човек от тези блюда. Какво ще научи човек от яденето? Ще кажете, че днес яденето е много хубаво. Какво хубаво има в яденето. Какви ли дреболии има в него. Утре ще кажете, че яденето ще бъде по-хубаво. На други ден ще бъде още по-хубаво и т. н. И тогава, ний прекарваме живота без да мислим. След като си ял едно хубаво ядене, след това трябва да отидеш да учиш, да научиш нещо, да си платиш за яденето. За всеко ядене трябва да плащаш. Идеите в човека не са в самосъзнанието. Те са резултат или основа, върху която се развива космическото съзнание. Космическото съзнание е широкото съзнание, което ще побратими хората. Самосъзнанието показва нашите погрешки, но то ни разделя. То е създало у нас личния елемент, който човек е въздигнал в култ, вследствие на което е дошъл до положението да се чувства обиден, унижен. В какво сме унижени. Унижени сме в това, че не разсъждаваме. Аз се

унижавам, когато не мисля за хората, както трябва и не мисля това, което трябва, аз се унижавам, когато не мисля за светиите, за ангелите това, което трябва: аз се унижавам, когато и за Бога не мисля това, което трябва. Аз се унижавам, когато за природата мисля това, което тя не е. Унижение е, когато за всички неща мислим това, което не е. Когато почна да мисля това, което е, аз започвам да се подигам, започвам да функционирам правилно. Дойде в тебе една мисъл, не знаеш как да се справиш. Дойде една болест, не знаеш как да се справиш. Дойде едно съмнение, не знаеш как да се справиш. Човек трябва да знае как да се справи с всичко това. Как ще се справи? Ще се молим на Господа ли?

- Не, ще влезем в Божественото училище, ще се помолим да ни изправят, да ни просветят, да разберем откъде идем и накъде отиваме. Така ще разберем от где идат и на къде отиват сегашните противоречия. Създаде се една теория на противоречия. Тя все ще ни наведе на известна истина. Обвиняват някой мъж, че имал няколко жени. Или обвиняват една жена, че имала няколко мъжа. На какво се дължи това? Оженил се някой мъж, но видял една мома, която го обикнала. Тази мома е неговата майка, която го обича. Ама тя го прегърнала. Тя е младата му майка. Ама нямала право да го прегръща. Дошла след това жена му неразположена.

- Че тази мома била едно време негова майка. Тази мома е търсила с години брата си, намерила го, прегърнала го. Какво има от това. Този мъж е бил нейният любим брат, когото тя едва днес е намерила. - Ами от где дойде тази сестра? - Че той има много сестри, не само една. Тъй щото, възлюбената на един мъж, може да е била некога негова майка или негова сестра. Значи, на мъжа може да дойде майка му, сестра му от някъде, а на жената може да дойде баща ѝ или брат ѝ. Питат ги: От где дойдоха тия ваши майка и баща, както брата и сестрата ви? Питам: Каква престъпност има в това, че ти храниш не едно плътско, но едно любовно чувство към некого. Вие трябва да различавате тия чувства в себе си. Плътското чувство е користолюбиво чувство. Ако имаш едно плътско чувство към кокошката, ти гледаш да я нахраниш, да стане годна за колене и един ден ще я заколиш и изядеш. Ако имаш любовно чувство към кокошката, ти ще я гледаш, ще я храниш, ще я оставиш свободно да живее при тебе. Къде е престъпността, че един мъж обича една жена или че една жена обича един мъж? В това няма никаква престъпност. Защо тогава ще туряме престъпността там, дето тя не съществува? Тогава за какво ще ни послужи нас религията? Ако истинската религия внася в нас Любов, тези работи ще изчезнат. Тогава

в отношенията на хората няма да има никаква престъпност. Защото закон е, когато един човек обича друг, той никога не може да направи престъпление. В Любовта престъплението е изключено. Престъпленията стават само в безлюбието. Една жена може да съгреша само тогава, когато няма Любов. И мъжът може да съгреша само тогава, когато няма Любов. Мъжът греша само тогава, когато в него интелигентността не работи. Щом той е интелигентен, умен, той ще има и Любов в себе си. Докато истината работи в ума на мъжа, той не може да греша. Щом истината престане в него да работи, той започва да греша. Докато доброто работи в сърцето на мъжа, той не греша. Щом доброто престане в него да работи, той започва да греша. Това са научни данни. Ще знаете тогава защо прави човек погрешки. Аз правя разлика между погрешки и грехове. Има разлика между грешки, погрешки, престъпления и грехове. Тъй щото, аз не говоря за грехове, но за погрешки на хората. Тогава как ще корегирате престъпленията, които стават от Любовта? Казвате за некая жена, че се е влюбила. Като се влюбила, според вас, това е престъпление. Според мене пък, никога една жена, която се е влюбила, не може да направи престъпление. Аз не вярвам в нейните престъпления. Ако пък наистина е направила някакво престъпление, това вече не е Любов, но е плътско увлечение. Плътското увлечение е едно течение, което взима човека и го носи. Любовта е едно разумно движение, разумна сила, която повдига човека и го носи в планината. Тя не е сила, която сваля човека надолу и го търкаля като камък. Похотта е камък, който се търкаля, но Любовта е сила, която дига човека нагоре в планината. Който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления. Един камък, който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления; каквото срещне на пътя си, ще удари, ще осакати.

“Не ви наричам вече раби, но приятели”. Рабът не знае каква е Волята Божия. Сега, запример, се препоръчва економическо подобрене на човечеството. Но за да се постигне това, трябва да се постави една основа. Каква трябва да бъде тази основа? За да се подобри човечеството економически, за да се създаде един добър строй, трябва да се повикат най-разумните хора в света, които познават социалните закони, които познават добре и човешкото естество. Най-умните, най-честните, най-справедливите, най-добрите хора трябва да се поставят на чело, за да разрешат правилно въпросите. Когато дойде до религията, ще повикаме онези хора, в които царува истината и Любовта. Ние казваме, че всички тия хора се раждат готови. Между съвременното човечество има хора

готови родени, които могат да поведат човечеството напред. Ние сами се спъваме. Непросветените спъват просветените. За да изясня тази идея, ще послужи с картината на един английски художник. Той нарисувал един висок планински връх, на който поставил един идеал, към който всички хора се стремят. В полите на върха се виждат безброй хора, които се стремят към този връх и правят усилие да го постигнат. Обаче, като рече един да се покатери по-високо от другите, веднага близките около него го хващат за дрехата и го свалят надолу. Второ(и) се покатери и с него направят същото. Така всички хора с години обикалят около този връх, но нито един не може да стигне височината, защото сами се спъват. Всеки казва: Слез ти, за да се кача аз. Ако ти се качиш пръв, но не подготвен, какво ще видиш? Ще видиш толкова, колкото е видел един българин, който отишел на хаджилък в Ерусалим. Като стигнал в Ерусалим, казали му, че там има един прозорец, от който като надникнеш, ще можеш да влезеш в съобщение с жителите на духовния свет. Като се върнал от хаджилъка, питали го какво видел, но той отговорил: Много неща видех. - Виде ли този прозорец, можа ли да се разговаряш със съществата от духовния свет? - Прозорецът видех, видел там много запалени свещи, но с никого не можах да се разговоря. Че това именно е най-важното, да влезеш в съприкосновение с възвишения свет, със съществата там, да влезеш във връзка с мислите на тези, възвишени, трезви души. Това показва, че ний, хората, още сме много изолирани от този свет. Затова хората се срещат и се питат помежду си къде живеят поетите, къде живеят философите, учените хора, царете и т. н. Всички живеят на земята, на земята между вас, но не ги виждате. Че и ангелите живеят на земята, но не ги виждате. И рибите живеят на земята между хората, но те не виждат хората. Само че рибите живеят във водата, а хората на сушата. Напредналите същества не си служат вече с въздуха. За тях въздухът е такова нещо, каквото за нас представлява водата, като среда за живеене. Днес и въздухът за нас е вреден. Та тия същества живеят пак на земята, но ако се отворят очите ви, ще видите, че земята е най-малко десет пъти по-голема, отколкото ние я виждаме. Ако питате рибите, колко е голяма земята, те какво ще кажат? Как ще измерят земята? Или как ще измерят океана, в който живеят? Ние измерваме въздуха, но има нещо, което не можем да измерим. Ние измерваме това, в което само не можем да живеем. Разумните същества не живеят само във въздуха. Средата, в която живеят, те я наричат етер. Има нещо, има едно положение, при което човек може да стане безсмъртен. Като влезе

в съответната за това среда, човек става безсмъртен. Тогава и да искаш да умреш, невъзможно ще бъде. Ако искаш да умреш, ще слезеш на земята. Ако не искаш да умреш, ще се качиш горе в съзнанието си, да се повдигнеш.

Христос казва на Своите ученици: “Както Аз не съм от този свет, така и вий не сте от този свет”. Че как да не сме от този свет. Това значи, ние, хората, не сме от света на животните. Ние отдавна сме се отрекли от животните и ги караме сега да ни служат. С това вие им казвате: Вие ще се научите да мислите като нас. И когато се научите да мислите като нас, тогава ще ви освободим. Но докато мислите по животински, вие ще орете нашите ниви - нищо повече. Ще се научите да мислите като нас. Сега всички искате да влезете в Царството Божие. Царството Божие е този свет, за който сега ви говоря. Съществата от онзи свет живеят на земята, както и ний живеем на земята, само че те имат високо съзнание за нещата. Тези същества не се безпокоят от болести, от сиромашия от лошите хора - нищо не ги безпокои тех. Вие с нищо не можете да ги обидите, но и те не дават за това никакъв повод. Ако кажете на някои от тия същества, че му се сърдите, той веднага ще извади една кесия със злато от джоба си и ще каже: Заповедайте. Никой не може да говори лошо за тех, защото каквото кажете, те веднага ще ви дадат кесия със злато. Те ще вземат златото, ще ви го дадат в ръце и вие веднага ще престанете да говорите за тех. Сега всичко в света се прави с пари.

Ще приведа един пример за силата на парите. В Русия по едно време искали да прекарат един много строг закон против евреите. Обаче, евреите успели да подкупят всички руски министри, да говорят в тяхна полза. Но не успели да подкупят само председателя. Този закон искал да изкара евреите като вредни хора за Русия. По едно време един богат евреин отишъл при председателя, подал му една голяма торба със злато и му казал: Ще ви моля, Господин председателю, да чуете само две думи от мене. Подал торбата в ръката му и казал: Вземи и мълчи! Ще кажете, че не е добре да подкупват министрите. Че и онези, които прокарват този закон, трябва да знаят, че земята не е тяхна, земята е за всички хора. Ний сме за всички хора. Българите, англичаните, русите и всички останали народи дойдоха от после. Първо се създаде земята, а после хората. Преди всичко ний сме хора, които имаме четири качества в себе си, първо Любовта действ(у)ва у нас, второ - разумността работи у нас. Трето, ний имаме истината в себе си и четвърто - ний сме добри. Тези четири качества отличават човека от другите животни.

Най-после, в деня, когато министерският съвет заседавал, за да реши да се приеме или не се приеме законът, всички министри говорили в полза на евреите. Само министър-председателят мълчал. По едно време императорът го запитал. Вие защо мълчите? - Ваше величество, всички министри взеха торби, за да говорят, а аз взех торба, за да мълча. Та сега и вий понякога защищавате истината, защото сте взели торба, за да я защищавате. Някога пък, замълчавате истината, защото сте взели торба, за да мълчите. Понекога казвате: Ти трябва да проповядваш истина. Питам: Ако си една запалена свещ, трябва ли да се загасиш? - Никога. Има място за запалване. Има място за мълчание, но никога не загасявай свещта си. Никога не загасявай свещта на своя ум. Мисълта трябва постоянно да тече във вашия ум, силата на вашия живот не седи само в думите, но седи в онова, което мислиш. Ако мислим право, ние ще привлечем силите на природата. В света и в природата има здравословни вещества, които ний привличаме с мисълта си. Има един разумен свет, който постоянно ни заобикаля. Всичкото ни нещастие седи в онова, което ний разбираме. Разбирането трябва да бъде без сенки, разбиране без съмнение. Разбирането трябва да се обуславя на онази вътрешна интуиция, която се намира във вашето свръхсъзнание, както и в опитността на всички хора, които мислят като тебе. Мога да ви цитирам ред случаи. Нема да се мине дълго време и пред вас ще се отвори светът, и вие ще добиете това висше съзнание. И тогава за един ден вие ще научите толкова, колкото за хиляда години не бихте научили. Много неща има още да учите. Какво ще видите, като се отворят очите ви? Много чудесии ще видите, и като се върнете, ще кажете: Сега разбрах как трябва да се живее. Трябва ли богатият да се възмушава от бедния? Не, богатият трябва да потупа бедния, който всеки ден го безпокои, като му иска пари или друго нещо и да му каже: Братко, не си само ти, който се нуждае, много бедни като тебе има в света. Един анархист отива при един милионер и му казва: Слушай, ще дадеш една голяма сума, или ще видиш /показва му револвера си/. Милионерът му казал: Знаеш ли на колко милиона възлиза моето богатство? Анархистът казал приблизително. - Знаеш ли колко милиарда хора има по света - два милиарда. Направи сметка тогава, колко се пада на всеки човек. На тебе ти се пада, както и на всички хора по четвърт долар. Вземи тогава този четвърт долар и си върви. Нека дойдат и останалите хора, всеки да се вземе частта. Аз не мога да раздам богатството на цялото човечество само на одного. Та като дойде некой при мене, пада му се четвърт долар,

от това, което имам. Повече не мога да му дам. Като вземе своето, да си върви. Аз не мога да му дам нещо, което струва милиони. Като дойде в дома ми, аз му дам нещо, покажа му своята Любов, и той си отива и казва: Много ти благодаря. Много нещо придобих днес. Досега бестрахливец, но сега разбрах как трябва да се живее. Сега вече съм безстрашлив, зная как да живея. Това, което е придобил, то е богатство. Какво донесе Христос със Себе си. Той не искаше да ни направи богати. Природните богатства лесно могат да се придобият. Аз ще ви дам едно правило за това. Ще ви дам една магическа тояжка. Аз ще ви кажа как може да се провери къде има злато. Първо ще вземете един наполеон и ще го заровите в земята някъде. След това ще вземете една пръчка и ще отидете с нея до местото, дето наполеонът е заровен. Пръчицата веднага ще почне да се огъва. Понеже златото има афинита към човека, пръчицата ще почне да се огъва. Ще разровите земята на това място и ще намерите наполеона. Така човек ще започне да познава къде има заровено злато в земята. Мнозина са идвали при мене да ме питат зная ли къде има злато. Казвам: Аз не се занимавам с такива работи, не гадая, не откривам на хората къде има злато. Наука има за това. А на вас казвам: Ще се опретнете да работите, като работите, ще намерите пари. Който не може да работи, не му е определено да има пари. Той ще си остане сиромас.

Казвам: Бог е вложил сила във вашите умове и във вашите сърдца. Всички трябва да имате един свещен трепет към знанието. Не да се роди състезание между вас, то да се роди един свещен трепет, да придобивате знание. Колко хубаво е, когато човек знае! При мене са идвали мнозина да ме питат: Какво мислиш за мене. Казвам: Ти се съмняваш в жена си. В жена ти има две хубави черти, които показват, че тя мъчно може да сгреши. Тя е много честна жена. Ти подозираш жена си и се съмняваш в нея, но нямаш право. В тебе има по-големи слабости, отколкото в нея. Ти се измъчваш от това, което не може да стане. Всеки човек си има един страх от нещо в живота. В страха има обратни течения. Когато страхът дойде, кръвта нахлува във вътрешните съдове, вследствие на което човек външно приbledнява, пожълтява. Ако не знае как да се справи със страха и не знае как да се лекува, в човека ще стане една реакция, която може да го отрови. Ако не знаеш как да се лекуваш, страхът ще причини в тебе голяма умраза. Страхливите хора обикновено имат голяма умраза в себе си. Страхливият може да напакости на всеки човек, към когото изпитва известна умраза. В страха се образуват много отрови, които тровят човека. И в Писанието е казано: Страхливите няма да

наследят земята. Те нито могат да мислят, нито могат да направят добро. Друг е въпросът ако страхът е във връзка с човешкия ум, с човешката интелигентност, ще се яви благоразумието. Благоразумието се дължи на човешкия страх. Ако човек съчетае причинността, която е отпред на челото, със страха, който е от страна на главата, той ще създаде в себе си едно добро качество. Той ще владее силите, с които ще може да си помогне във всеки даден случай. Вземете, запример, кобрата, като види един тигър, тя веднага се изправя и застава срещу него. Като я види, тигърът веднага се свива от страх, защото знае, че ако тя го клъвне по опашката някъде, животът му веднага ще отиде. Кобрата е малка в сравнение с тигъра, но има силна мисъл, която действа хипнотично. Тя казва на тигъра: Опитай се само, но ще платиш с живота си. Сега и на вас казвам: Ако пред вас излезе един ваш неприятел, как ще се опълчите срещу него. Като кобрата и ще му кажете: Опитай се само. Животът ти ще коштува. Казвате: Каквото каже Господ. - Че вие Господа отвън ли ще го търсите. Отвътре трябва да го търсите. Ето какво разбирам да търсите Бога отвътре. Един индийски адепт поддържал, че всичко е от Брама създадено. Следователно, никой няма право да се меси в неговите работи. Като се оженил, родило му се едно хубаво гениално детенце. Един ден, като спело детето в люлката, явила се в стаята една кобра и се надвесила над детето. Нещо отвътре му казало. Застъпи се за детето. Но той си казал. Брама създаде детето, Брама създаде и кобрата. Той да се разправя с нея. Кобрата се приближила при детето и то умрело. След това се явил индусът при Брама. Последният го запитал: Защо остави кобрата да клъвне детето? - Че ти създаде детето, ти създаде и кобрата. Аз мислех, че ти ще се застъпиш за детето. - Че и ти си създаден от мене. Защо не изпълни волята ми? Понеже не изпълни волята ми и не се застъпи за това дете, ще те изпратя на неговото място. Не, като дойде кобрата, ще застъпите правото на детето с една цепеница и ще кажете, че няма право да се занимава с децата, но ще ходи из горите, дето е нейното място. Какво представя тази кобра? Всека завист, всека умраза, всеко отрицателно чувство у вас, което всеки момент се готви да ви ухапе, да отнеме най-хубавото във вас, не е ли тази кобра, която всеки момент може да ви умрѣтви. На тази кобра ѝ трябва само една цепеница. - Нищо повече. Не питайте защо Господ създаде тази кобра, но вземете една цепеница и я ударете. Под цепеница разбирам магическа тояжка.

“Не ви наричам вече раби, но приятели, защото рабът не знае

какво прави господарят му". За да бъдем свободни, ние трябва да се застъпваме, но не с думи. Двама души спорят помежду си. Единият има да дава, другият има да взема. Длъжникът казва, че няма сега възможност да се изплати, а кредиторът настоява да му плати. Ти слушаш този спор, приближаваш се и питаш: Какво спорите? - Този има да ми дава. Колко? 200 лева. - Добре. Ето тези 200 лева, аз плащам заради него, защото отдавна имам да му давам, но не мога да го намеря да се изплатя. Дълго време как го търся, но не мога да го намеря. Това значи Любов. Нема какво да убеждавате кредитора да пусне длъжника си или да отложи плащането. Ще платиш заради брата си. Тъй се върши Волята Божия. Какво ще ходиш да убеждаваш човека, да прости или да отложи полицата. Плати заради него - нищо повече. - Готов ли си да простиш? - Нема какво да се разправяте с човека. Ще отидеш при кредитора му и ще платиш вместо него. Всеки, който отива да примирява, той трябва да направи нещо от своя страна. Не трябва само теория. Ние трябва да се покажем силни в малките неща. От всички се изисква самообладание. Затова вие трябва да възстановите верата си. Аз не говоря за суеверие, но за вера. Верата трябва да послужи за основа на вашите интелектуални сили. Интелектуалните сили ще бъдат плод на вашата Любов, те ще бъдат плод на доброто, което действа у вас.

И тъй, всички се нуждаете от един отличен ум. Вий го имате, но трябва да го развиете до съвършенство. Аз съм правил много опити, и понякога се радвам като виждам, че светът може да се поправи много лесно, толкова лесно, че никому не дохожда на ум как може да стане това. Сега ще ви превода един пример, който съм превеждал много пъти. Едно момче отишло при един грънчар майстор, да учи занаят. То прекарало при него три години и се научило да прави стомни, грънци - разни грънчарски изделия. Един ден то казало на господаря си, искам вече да се отделя на самостоятелна работа. Искам да ми дадеш майсторско свидетелство. Грънчарът се съгласил, дал му свидетелство, произвел го майстор и го пуснал да отиде свободно да работи. Момчето, вече млад момък, започнало да прави различни грънци. Направило си пещ и започнало да пече своите произведения. Какво било очудването му, когато видело, че всички грънци се пукали в пещта. Тогава той отишел при господаря си и казал: Господарю, не зная каква е причината, но всички грънци, които направих, при поставяне в пещта се пукат. - Лесна работа, казал майсторът. Остани при мене още три години, ще научиш и това изкуство. Този момък внимавал какво прави господарят му, когато

ще пече грънците. Като ги поставял в пещта, той духвал във всяко гърне, казвал "ху" и изваждал гърнето от пещта здраво, добре опечено. И момъкът научил това изкуство, но казал на майстора си. Бре, за едно "ху" трябваше да прекарам още три години при тебе. Сега всички хора за едно "ху" трябва да прекарат още три години при майстора си да учат занаят. Това "ху", аз го превеждам - не е нищо друго, освен една сладка дума.

Наскоро имах една опитност. Една вечер дойде при мене един мой познат, но започна така да ме ругае, както рядко можете да наругаете некого. Защо? Защото бил сиромаш, защото бил гладен. Не ми трябват твоите проповеди, казва той, аз се нуждая от пари. Гледах го, гледах го, оставих го да се изкаже и после му казвам: Виж, ако е да постъпя по човешки, аз не би трябвало да ти дам нито парче хляб, но аз ще постъпя според Божиата Любов. Понеже Бог дава еднакво на всички, аз ще ти услужакато на приятел. Като се наяде добре, казва: Извини ме, много добър човек си. - Така можем да бъдем всички добри. С това аз проповядвам закона. Ако бях му казал, че той няма право да говори така, че знае ли колко и какви добрини съм му правил, той нямаше да придобие нищо. Но аз си казах за себе си: Аз ще постъпя по Божия закон, а останалото е негова работа. Той най-малко имаше право да постъпи така, но ще се научи. Като се нахрани добре, извини се, съзна погрешката си. Този пример трябваше да ви го дам, за това се случи това нещо. Казвам си: Ще превода този пример на своите ученици. Всичко, каквото става в света, е за добро на онези, които любят Бога. Турете Любовта за основа, интелигентността за сила, истината за тил, а доброто като по(д)будителна сила в живота си.

Казвам: Не ходете да се оплаквате, че това или онова сте изгубили. Некои се оплакват, че са изгубили майка си, баща си, или сина си, или парите, или слугата си, и т. н. - Оставете тези ваши заблуждения. Нищо не сте изгубили. Вий не сте родени да бъдете нито богати, нито професори, нито философи и ред други неща. Това са второстепенни работи. Вий сте родени мислящи същества да вършите Волята Божия. Ако това можете да направите, всичко друго ще имате, всичко друго е във времето. Ако не се научите право да мислите, всички други неща са безполезни. Ако се научите право да мислите, всичко друго е полезно и не ви е забранено. Защо ще се жениш, само да мъчиш жена си. То е все едно да имаш едно богатство, което да не знаеш как да употребиш. Ако си умен човек и милиони могат да ти дадат, но поне ще знаеш как да ги

използуваш. Ако си глупав, няма смисъл да си богат. Бог задържа своите благословения от нас по единствената причина, че не сме достатъчно умни и разумни. Това не е за упрек. Не казвам, че не сте добри, че не сте святи, но ако сте добри, или ако сте святи, бъдете такива на свет. Ако сте свети, само за да признаят другите вашата святост, тази святост няма смисъл. Каква святост е тази, с която не можете да изправите света. Аз бих желал светът да познае, че вий сте хора, които можете да го оправите. Какво ви коштува сега да се съединим всинца и да подемем делото Христово? Можем тогава да носим Неговото име. От това, което Христос е направил от преди две хиляди години, ний можем да притурим към него поне малко нещо, да подемем делото Му. Това, което Христос изисква от нас, е да се откажем от непотребните неща. Всичко, каквото Христос е проповядвал, може да се изрази в няколко думи: Да се отречете от себе си. Какво подразбирате под думите себе си. Това значи, да се отречете от вашето невежество, да се отречете от своята завист, от своята злоба, от своето неверство, да се отречете от своето недоволство - от всичко отрицателно в себе си. Отречете се от баща и от майка си и възлюбете тогава истината и доброто. Казано е даже да възлюбиш враговете си. Христос никъде не е казал да напуснете жените и мъжете си и да отидете в некой манастир. И в манастирите има изкушения.

Ще ви превода един пример из манастирския живот на калугерите. В един руски манастир един от калугерите се влюбил в една симпатия. Било обаче забранено жена да влезе в манастира. Тя искала да отиде некога в манастира да види как живеят там. Но не било възможно. Тогава на нея ѝ дошла една светла идея. Тя казала на своя възлюблен: Тури ме в един чувал, да видя как живееш там. Той се съгласил. Турил я в човала и я понесъл към манастиря. По пътя го среща егуменът и го пита: Какво носиш в чувала? - Гъби. - Я да ги видя. Като отворил човала егуменът се засмял и казал: Какая щука! Той го запитал: Какво стана, че гъбите се превърнаха в такава мома. Казвам: Много пъти и нашите гъби се превръщат в моми, а момите в гъби. Та сега и ние много пъти искаме да избегнем от закона, като този калугер. Защо трябва да я носи в чувал? Ако бех на местото на този калугер, щех да кажа на егумена или на архимандрита: Моля ви се, имам една приятелка, която иска да дойде в манастиря, да види как живеем. Какво лошо има в това? На жената е забранено даже в света Гора да отиде. Там е забранено дори каквото и да е женско животно, да не би да се съблазнят, да нямамо същества от женски пол. Ами дърветата, които раждат плодове, не са ли женски?

Всеки плод не е ли женски? Маслинките, които калугерите ядат, не са ли женски? Не, чист ум, чисто сърдце се изисква от човека. Аз не искам да изнасям тия неща, но казвам: Каква голема съблазън има днес между хората, какви големи заблуждения съществуват, че те не могат да се освободят сами от съблазните, които съществуват. Всеки може да се освободи от съблазните, като повярва в Бога. Всеки може да се освободи, когато разбере онази висша интелигентност в света и разбере, че всичко е създадено от Бога и е добро. И тогава няма какво да ни съблазнява. Нема какво да ни съблазнява нито котката, нито какво и да е женско животно. Съблазънта е признак на невежество. Само слабият се съблазнява.

“Рабът не знае какво прави господарят му”. И ако ние не знаем какво прави господарят му, или ако ние не знаем какво прави Господ, ние сме раби. Ако знаем какво Господ изисква от нас, ние сме интелигентни, и тази интелигентност трябва да я впрегнем на работа. Затова от всички се изисква една взаимна любов, една взаимна интелигентност, една взаимна истина и едно взаимно добро, с които всички можем да работим. Тогава ще впрегнем всички сили в природата за повдигане на цялото човечество.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва.

**15 неделна беседа от Учителя,
държана на 29 декемврий 1935 г.**

София, Изгрев

ОНОВА, КОЕТО ДАВА ЖИВОТ.

„Духът е онова, което дава живот“.

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета част от 15 глава на Матей, от 18 стих.

Духът Божий.

Ще говоря върху част от 63 стих от шеста глава на Евангелието от Иоана - “Онова, което дава живот”. Обикновено хората се интересуват само от онова, което изгубват. Целата наша наука се състои в това, да изучава онова, което е вече минало. Запример, ние изучаваме какво е било състоянието на земята преди хиляди години. По този начин се създава науката геология. Сега изучаваме животните, които са били създадени преди милиони години. Сега изучаваме растенията, които са били създадени преди милиони години. Така се е създавала науката ботаника. Едва сега в най-новите времена започва да се изучава астрономията. Сегашните астрономи изучават състоянието на звездите. Някои астрономи сега започват да изучават звездите, които от милиони години са били създадени. Какво е сегашното състояние на вселената, не знаем. Какво има на месечината, не знаем; какво има на Марс, на Юпитер, на слънцето - пак не знаем. Знаем само, че слънцето има висока температура. Някои казват, че слънцето има температура шест хиляди градуса; други казват, че има температура около 25 хиляди градуси, а трети казват, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуси. Кое от трите е верно? Бъдещата наука има думата. Разбира се, като се говори за температурата на слънцето, разбира се това човешко мерене, според техните градуси. Както виждате, много знаем, но в същото време ние имаме много малко положителни работи. Аз наричам положителни неща тия, от които вие можете в даден случай да се ползвате. Ти можеш в даден случай да се ползуваш от въздуха. Какъв е произходът на въздуха, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от него. Какъв е произходът на светлината, не знаеш, но в даден случай свободно можеш да се ползуваш от нея. Какъв е произходът на водата, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от нея. Дойде ли до хляба, въпросът вече е поставен другояче. Хлябът с пари се купува, не можете свободно

(да) се ползвате от него. Хлябът го продават, той даром не се дава. Единственият економически въпрос, който затруднява хората и ги кара да се запитват как ще живеят, как ще прекарат живота си, това е въпросът за хляба. Те цел живот прекарват с мисълта да имат пари, да си купят хляб, да не умрат от глад.

Сега като разглеждам човечеството в миналото и сегашното, намирам, че в некое отношение те имат прогрес, а в некое отношение - нямат. Днешните хора са така страхливи, както едновременношните. Днешните хора в некое отношение са така лековерни както едновременношните. Запример, едновременношните хора бяха така лековерни да мислят, че като се поклонят на идолите, те ще им помогнат. Ако някой от тях е бил болен, той ще се моли, ще кади на идолите, и ако се случи да оздравее, казва: Помогна ми този идол. Сегашните хора са освободени от това лековерие, но те пък се кланят на парите. Като имат стотина, двеста хиляди лева в някоя банка като идол, щом им се поклони, понякога и те помагат. Когато имат нужда, понякога помага. Когато искате да отидете на училище, помага. Понякога и този идол не помага. Като дойдеш да умираш, този идол не помага. Като дойде смъртта, всичкото си богатство да дадеш, нищо не помага. Тя те задига и те занася в неизвестна земя. Човекът с много знания и с един Бог, на Когото уповава, умира. Питам: Какво ни ползват съществата, в които вярваме и които не могат да ни упазят? Тогава ние се намираме в положението на онзи турски бей, който посетил един български чорбаджия и забелязал в дома му три икони: Света Богородица, св. Георги и св. Никола. - Защо ти са тия икони. - Пазят ме при всички лоши условия на живота. - Как те пазят? Както виждаш: Имам едно малко кандилце, в което турям за един, два лева масло и цела нощ ме пази. - Много евтина била тази работа. А аз имам по няколко слуги, на които толкова скъпо плащам, за да ме пазят. Чакай и аз да си купя три такива икони. Отива си турчинът у дома си, уволнява слугите си, които го пазили и си купил трите икони. Закачил ги на стената, купил си едно кандилце, което напълнил с дървено масло и казал на иконите: От сега нататък се оставям на вас да ме пазите. Запалил кандилото и си легнал спокоен. След два, три дена разбойници се научили, че този турски бей уволнил слугите си, които го пазили и влезли вечерта в дома му и го обрали. Като видял това нещо, сутринта беят отишел при иконите и най-напред се спрел пред иконата на Св. Богородица (и) ѝ казал: Хайде тебе те извинявам. Ти си майка, имаш малко дете, за което се грижиш,

не можеш да се месиш в моите работи. После се спрел пред иконата на Св. Георги и му казал: Хайде, и тебе те извинявам, ти си млад, имаш кон, с който се разхождаш. И най-после се обърнал към Св. Никола и му казал: Виж, ти нямаш нито малко дете, нито кон, тебе не те извинявам с нищо. Ти трябваше да бъдеш внимателен, да ме пазиш, да не ме обират. За наказание на това, беят заповядал да обърнат иконата на св. Никола с лицето към стената, като му казал: Слушай, старче, няма да те обърна с лицето нагоре, докато не намериш крадците. Случило се, че крадците били лековерни, страхливи хора. Те се уплашили и в една нощ върнали краденото на бея. Тогава той казал на св. Никола: Сега вече ще бъдеш внимателен, да не (се) случват втори път подобни работи. Това е анекдот, който се отнася точно за нашите внушения, до нашите вярвания. Та сега и ние казваме, че уповаваме на небето, но при всичкото пазене, случва се някой път, че ни се изгубва нещо.

Сега това са анекдоти, това са развлечения, с цел да се обяснят някои работи. Питам: Какво се ползува човек от това, че има едно учение, или че има знания, или че вярва в това или онова, когато това верую не може да ни помогне? Въпросът е за истинската вера. Сега ние не засегаме религиите. Ние оставяме религиите на страна. Това са школи, които имат своята отговорност. Нема какво да се занимаваме с религиите. Всека религия е дошла на своето време и място. Християнството запример, дошло преди две хиляди години. Будизъмът е още по-стар. Мойсей е още по-стар. Мохамеданството в сравнение с Мойсея е малко по-ново. Всички по-нови религии и учения поддържат идеята, че в тях седи спасението на цялото човечество. Въпреки всички религии, светът си върви по своя път, и в света стават много нещастия. Въпреки нашата вяра и вярвания в Бога, нещастията и страданията вървят подир хората. Вий вярвате, но в какво вярвате, не знаете още. Хората казват, че вярват в един Бог. Други пък казват: Все е хубаво да вярваш в нещо. Все е хубаво да имаш един Господ на земята. Кой ще е този Господ на земята? Той или ще е някой богат човек, или ще е някой banker, или някой, който заема високо положение, или някой княз - все таки някой човек, който може да ти помогне в трудните положения на твоя живот. Не е лошо това упование. Човек все трябва да има некого, в когото да вярва - това е в реда на нещата, защото в човека има едно чувство, нужда да има познайници, хора, на които да вярва. Малкото дете трябва да вярва в баща си. Малкото момиченце трябва да вярва в майка си. Но въпросът седи малко по друго яче. Когато изучаваме

градинарството и садим някое растение, вие трябва да избирате почвата му. Запример, при новото градинарство, трябва да се изучават условията, да се знае при какви условия, при каква почва могат да се поставят съответни подложки.

“Онова, което дава живот”. Науката и религията, това са външните условия за повдигане на човешкия дух, да служат на човека. Не е въпрос човек да служи на религията и науката, но науката и религията трябва да служат на човека. Човек не е създаден за религията и науката, но науката и религията са създадени за човека. Грешката е там, че някои хора мислят какво човек непременно трябва да бъде религиозен, че той трябва да има условия. Под думата религия, се разбира наука за човешкото сърдце. Обаче, ако човек е изправен в сърдцето си в пълния смисъл на думата, той няма да има нужда от никаква религия, разбирам външна религия. Но понеже сърдцето на човека още не е изправно, той има нужда от религия, от външна религия. Ако умът на човека беше напълно изправен, той нямаше да има нужда от никаква наука. Но понеже умът му не е още напълно изправен, той има нужда от външна наука. Запример, защо има нужда от болници? Защото има болни хора. Ако нямаше болни хора, нямаше да има никаква нужда от болници. Тогава щеше да има нужда само от така наречените хигиенични здания, в които лекарите щяха да дават наставления как да живеят хората. Следователно, в бъдеще религията ще съществува като хигиенична наука, да покаже на хората как трябва да живеят. Не е въпросът какво трябва да бъде при сегашното положение. При сегашното положение ще бъде така, както е било до сега. Щом има болни хора, ще има и болници. Щом има гладни хора, ще има и гостилници. Всички хора нямат възможност в дома си да се хранят. Едно време имаше страноприемници, а сега има съвсем нов род страноприемници. Те са от по няколко етажа. Някои стигат по 10 и повече етажа, с по 40-50 стаи в етаж, добре наредени, с прислуга. Като влезете в една от тия страноприемници, всички ви приемат любезно и ви казват: Добре дошли. Като излизате, обаче те не ви пушат и ви казват: Докато не платите, няма да излезете. С тия страноприемници вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който вярвал в Бога, но изпаднал в трудно положение. Отишел той един ден на банята да се окъпе, но влязъл без пари, като си мислил, че Бог ще се погрижи по някакъв начин за него. Той се окъпал много добре и като излизал от банята, казал на баняджията, много ти благодаря, хубаво се окъпах, нищо повече

не искам, толкова съм доволен от банята. - Доволен си от банята, но трябва да си платиш, само с благодарност работата не става. - Ами нали за това направихте банята да се къпят хората. - Да, направихме банята да се къпят хората, но за това трябва да се плаща. Който се къпе, той трябва да си плаща. - Ето сега беля, си казал дервишинът. Казвам: Още като влизаше дервишът в банята, трябваше да пита, може ли да се изкъпе без пари. Сега той е на кривата страна. Щом се е окъпал и излиза от банята, той трябва вече да си плати. Сега да оставим тази приказка на страна, но казвам: Човек трябва да има една прецелна точка, към която да се стреми. Човек трябва да работи за нещо. Казвате, че трябва да се работи с пари. Да, с пари е мъчно да се работи, или да се слугува, но без пари е още по-мъчно. С хлеб е мъчно да се живее, но без хлеб е още по-мъчно. Какво трябва да се направи? Некой път казват, че без пари не могло да се живее. Може и без пари да се живее, как да не може, но трябва да знаете как да се живее. Нима птиците живеят с пари? При сегашния строй, както хората живеят, за тях е мъчно да живеят без пари, но ако този строй се измени, тогава ще стане възможно да се живее без пари. Някои неща са възможни, някои неща са невъзможни - това е по отношение на времето, това е по отношение на традициите, на реда и порядъка в света. Човек не може да мине пеш през океана или през морето, но все трябва да има един параход, но трябва да се плати на този параход. Все таки, пари или без пари, в света човек все трябва да плаща нещо. Дервишът трябваше да каже на баняджията така: Слушай, аз нямам пари да платя за банята, но искам да се окъпя; в замяна на това ще остана един ден при тебе да ти послужа, да си платя за банята. Дервишът искал тъй по религиозному: Влезъл човекът в банята, окъпал се и да благодари само. Той искал лесно да се изхлузи. Не, той трябва да се опретне на работа. Хотелджиите са много снизходителни, като решите да им слугувате. Лесно е да кажеш на хотелджията, много ти благодаря и да излезеш. Не, ще се опретнеш да работиш, и ще си платиш. Даже и в най-благотворителните учреждения като влезете, ще трябва да си платите. Такива са за пример училищата. И при това положение, при което са поставени, училищата прават големи благодеяния за възпитанието и образованието на младежта. Ако един ученик рече да се занимава частно, да има на свое разположение частни учители, за една година няма да му стигнат и 20-30 хиляди лева за учители само. На тези учители се плаща по 3, 4 хиляди лева месечно да преподават. Големо снизхождение е за учениците да могат така евтино

да получават своето образование. Днес, за да постъпи в някоя гимназия или университет, ученикът трябва да плати някаква малка такса и с това въпросът се изчерпва. Освен това, ще дадат и няколко стотин лева за учебници. Това не е нищо. Значи, доста големи услуги се правят на учениците, за да учат, да следват в разните училища и университети. В бъдаще, когато хората станат още по-умни, тези положения още повече ще се подобрят. Подобрение се изисква в живота. Изискват се начини, по които да се подобри вътрешният живот на човека. Сега се преподава наука на хората, чрез която се изискват ред подобрения в света. Общото подобрение върви, но върви и частното подобрение. Има подобрение на видовете, запример. Ние виждаме как при създаването на света, първо се явяват един вид животни, после втори, трети, четвърти, докато най-после се явил и човекът. Значи, всички животни преди човека са били пионери, които са приготвили пътя за явяването на човека. В съвременната наука има приготвителни условия за подобрието на човешкия живот. Някои са турили като първо условие парите. Наистина, парите са необходими при днешните условия. Има държави, които не могат да съществуват без пари. Парите за тях са първа необходимост. При сегашните условия никоя държава не може да съществува без пари. Тя непременно трябва да ги има. Ако няма, тя ще фалира. Каквато и да е банка или учреждение не може да функционира без средства. Така е наредено поне. Дали е добре или е лошо, Христос говори по това. Когато дойдоха при Него да искат данък, Той разреши лесно този въпрос. Запитаха учениците Му: Вашият Учител няма ли да си плати данъка? Дойде Петър при Христа и го запита: Държава(та) от кого взима данъка, от синовете си или от своите граждани? Христос му отговори: Държавата ще взима данък от своите граждани, а синовете ще бъдат свободни. Но за да не ги съблазняваме, вземи мрежата си и я хвърли в морето. Там ще намериш една риба, ще я хванеш в мрежата си и в нея ще намериш една златна монета. Ще вземеш тази златна монета и с нея ще платиш и за Мене, и за тебе. Понеже Христос разбирал законите, лесно се справил с въпроса за данъка. Ако вие се намерите в трудно положение, какво трябва да правите? Аз съм уверен, че от всички, които сега ме слушате, няма да се намери нито един, който, ако хвърли мрежа в морето, няма да улови такава риба, която да съдържа в себе си една златна монета. Защо? Защото всички златни монети сега са в банките. Едно време парите бяха разхвърляни, но сега вече са прибрани в банките. Сега е настъпило голямо безпаричие. В американските банки е събрано

около 10 милиарда злато. Във френските банки е събрано по-малко злато, отколкото в американските банки. Изобщо, държавите сега са складирали в банките си златото за бъдащи нужди. И природата е складирала милиона тонове въглища в земята. Също така тя е складирала и разни метали, като злато, сребро, мед, желязо и др. И човек днес се е домогнал до богатствата на природата. Той е извадил златото, среброто, медта, желязото от природата и ги използва. Той е намерил слабата страна на природата и тя, като добра майка, казва: Хайде, нека от мене да мине. Понеже това мое дете отива на училище да се учи, ще му отпусна кредит да завърши образованието си. Това е външната страна на културата. Сега всеки народ се счита за много културен, защото има големи параходи, големи банки, добра индустрия, добре уредени заведения, голямо количество аероплани, добре въоръжена армия, с добра войска и модерни оръжия. Запример, ако някой е живел в Англия, като англичанин, за него е отворен и целият свет. Но ако е роден българин, той не може да се движи из широкия свет като англичанина. Представете си, че един ден всички граници се отворят и всички народи бъдат като една държава, могат свободно да преминават границите от една държава в друга. Какво ще бъде тогава положението на отделния човек? Всички ще се считат свободни граждани на всяка държава. Това ще дойде един ден. Това време ще дойде. За тази цел идеите на съвременните хора трябва да се изменят. Не само да се изменят, но плюс това да се приложи нещо ново към тях.

“Духът е онова, което дава живот”. Та онова, което организира света, което движи света, това е разумното в света. На санскритски имате една дума “ом”, от която дума излиза нашата дума ум. Значи, ом и ум имат един и същ произход. Те имат и един и същ корен. Те означават това, което съдържа всичко в себе си. В природата се съдържа всичко. Или казано на друг език: Духът е онова, което носи живот, което съдържа всичко в себе си. Всеки човек трябва да се стреми към едно верую, на което да разчита. Той трябва да опита това верую, да направи най-малкия опит, и този опит трябва да бъде разумен. Всички вие имате условия да правите ред опити. Запример, който от вас има ревматизъм в крака, в коленото си. Ето един случай да опитате, доколко вашата вера е силна. С този опит може да проверите колко е вашето знание. Затова, нека всеки каже на себе си: Според онова, в което вярвам, според духа, в когото вярвам, казвам на болката в крака си: Аз искам да вярваш в това, в което и аз вярвам. Ако кракът ти повярва в това, в което ти

вярваш, той ще оздравее. Защото, ако кракът те боли, то е еретик. Ако те боли главата, тя е еретик. Ако те боли ухото, и то е еретик. Ако те боли окото, и то е еретик. Ще му кажеш: Слушай, еретици не искам. Ако ви боли главата, ухото или окото, ще им кажете: Слушайте, еретици не искам. Не е ли смешно, когато един проповедник иска да убеди еретиците в правоверието. И ръцете, и краката, и очите, и ушите - всичко е еретическо, и той мисли, че ще може да го направи православен. И лекарят трябва първо да излекува своето еретичество, и тогава да лекува другите хора. Аз съм против еретичеството. Всички болни хора са еретици. Това е широко разбиране. Казват за някого, че е еретик. Според мен, който е здрав, аз не го считам, че е еретик. Който мисли добре, аз не го считам еретик. Който разбира работите добре, който е честен, той не е еретик. Който е добър, той е в правата вера, той не е еретик.

Казвам: Сега трябва да дойдем до истинското положение на работите. Следователно, ако ти може да убедиш крака си да вярва в това, в което и ти вярваш, той ще оздравее. Съвременните психолози казват, че всички клетки са живи, имат един език, на който можеш да им говориш. Ако знаеш този език, ти можеш да им говориш на него и ще видиш колко са послушни. Понекога ние им внушаваме някоя мисъл и ги сплашваме. Запример, някой казва: Аз ще се разболея. По този начин ти ги смущаваш. Затова, именно, съвременната психология казва: Не внасяй никога една отрицателна мисъл в ума си, защото тя ще се предаде на целия организъм. Не само това, но човек може да си влоши и материалното положение по този начин. Има цяла статистика по този въпрос. Запример, някой богат търговец постоянно казва: Аз ще пропадна, аз ще изгубя капитала си. Като изговори тази мисъл няколко пъти на ден, не се минава много време и той наистина изгубва своя капитал. И обратното се случва. Някой сиромаш търговец постоянно казва в себе си: Тази година аз ще спечеля най-малко 20 000 лева. И наистина не се минава много време, той спечелва и постепенно забогатява. Друг казва: Аз ще стана учен човек, и наистина става учен. Каквото тури човек в ума си, става и за добро, и за зло. Законът е: Каквото човек постави в своето подсъзнание и свръхсъзнание, става. Казвате: Безразлично е в какво човек вярва. Не е безразлично в какво човек вярва. Не е безразлично какво мисли. Не е безразлично какво си внушава. Защо? Защото във внушението си човек или съгражда своето бъдеще или го разрушава. Аз съм забелязал между българите, имат обичай да се оплакват и често да казват: Не ми вървят работите. Или

на зле ми отиват работите. Щом мислят така, и наистина работите им отиват на зле. Друг някой казва: Дано Бог помогне, ще се оправят работите ми. Щом каже така, работите му започват да се оправят. И Христос казва: Дето двама или трима се съберат на едно място, и каквото помислят в Мое име, става. Значи, ако всички народи се съюзят в една посока, каквото помислят, ще стане. Не е въпросът сега да се поддържа кой е прав. Прав е онзи човек, който не греши; прав е онзи, който не боледува. Прав е онзи, който и като боледува, знае как да се лекува. Не лекарите да го лекуват, но той сам да се лекува. Болният ще бъде първият лекар, който ще дава наставления. След това той може да извика един, двама, трима, четирма лекари, като асистенти и да им плати, като им каже: Моля ви се, аз съм намислил да взема такова и такова лекарство, вие какво ще кажете по този въпрос? Съгласни ли сте с мене? И тогава, всички ще се произнесат, че това лекарство е съгласно със съвременната медицина. Тъй щото, аз не съм против лекарите, но първо човек сам на себе си трябва да бъде лекар. Некой изисква само от учителите да бъдат педагози. Не, педагози. Не, всека майка, всеки баща трябва да бъдат педагози, тогава майката и бащата, като отлични педагози, могат да извикат и друг някой педагог. Те не трябва да мислят, че педагогията не е за тях, но за учителите само, и те трябва да се занимават с нея. Ние не мислим и казваме: Каквото Господ даде. Ако сте прави, в това ваше заключение, тогава трябва да бъдете доволни и на болестите, които Господ дава. Защо тогава роптаете? Докато Господ дава здраве и богатства, вие сте съгласни с това, доволни сте. Щом ви даде болести, не сте съгласни, ставате на друго мнение. Коя е причината за това раздвояване? Благодарение на болестите е започнало човешкото тело да се изучава. Това, което знаем за човешкото тело, се дължи на болестите. Благодарение на болестите са направени днешните открития. Болестите, болезнените състояния са признак на това, че човек минава от едно състояние в друго. Малките деца се разболяват, когато започват да им никнат зъби. Тогава се явява в тях възпаление, температурата им се увеличава. Момичетата на 14-годишната си възраст пак минават известни болезнени състояния. Значи, във всички преходни периоди човек прекарва некакво болезнено състояние, а именно: От 2-7-годишна възраст, от 7-14, от 15-21, от 21-28, от 28-35 и т. н. Във всеки преходен период хората минават през известни състояния, които ние наричаме боледувания, или болезнени състояния. След това човек дохожда до едно малко откритие, до едно

просвещение. Съвременните хора дават на болестите различни тълкувания и обяснения. Болестите са големо благословение за човечеството. Ако светът не боледуваше, щеше да се намира в цел ад. Благодарение на болестите хората се малко очовечват. Гледате един човек стиснат, нищо не дава. Като го хване една болест, той започва да дава, става мекичък. Той започва да влиза в положението на хората. Гледате някой здравеняк мъж, третира жена си. Като се разболе, хване го някоя тежка болест, и той започва да омеква, да става внимателен, да влиза в положението на жена си. Същото може да се каже и за жената. Докато е здрава, жената мисли, че от никого няма да има нужда. Като се разболе, и тя става мекичка. Това показва, че хората нямат ясна представа какъв трябва да бъде животът. Казвате, че външните условия са лоши. Обаче, ако разгледате съвременното общество, ще видите, че то напълно отговаря на нашия умствен живот, за който ние сме готови. Какъв по-добър живот може да ви се даде от сегашния? На всяка епоха външните условия отговарят на онова умствено положение, до което хората от тази епоха са достигнали. За да дойде един по-добър порядък, така както ние искаме, за това се изисква един по-голям подем на човечеството. Запример, от две хиляди години, откак християнството дойде на земята, настана едно малко подигане на човечеството. Колкото и да са груби народите днес, християнският свет, белата раса се отличава от всички предшествуващи я раси и народи. В бялата раса има по-голяма справедливост. Като се наблюдават черепите им, в тях справедливостта е по-силно развита. Те имат по-високо съзнание от предишните раси. В бялата раса има по-голямо милосърдие, отколкото всички онези раси, които са минали преди нея. Ако отидете в Китай и влезете в някой съд, ще видите, че когато подсъдимият влиза, той влиза наведен, пъпли по колене, не може да се изправи на краката си. Така седи той пред съдията. Ако отидете в някой европейски съд, там ще видите, че подсъдимият влиза прав, достойно застава пред съдията. Ще кажете, че това са малки работи. Малки работи са, но къде е да се изправиш на краката си и къде е да пъплиш на колене пред съдията, да не можеш да се изправиш. Положението на китаеца е подобно на положението на онзи англичанин, който ходил някъде в Индия на лов. Той носил със себе си пушката си, пълна с онези куршуми дум-дум. Като разглеждал природата, изведнаж един тигър се хвърлил върху него и му счупил лявата ръка и го задигнал в легловището си. Едно го спасявало само, че пушката му била в десната ръка, която останала

здрава и би могъл всякога да се брани с нея. Там имало две малки тигърчета. Като се опитвал да повдигне главата си, да види какво прави тигрицата, тя веднага му натискала главата, да не гледа. По този начин тя възпитавала малките си, как да натискат главата на англичанина. Като си освободи лявата ръка, англичанинът могъл да се прицели с дясната си ръка към майката тигрица и я повалил на земята. След това той разправя своята опитност, като казва: Не ми беше мъчно, че лявата ръка ми беше счупена, но това, че не можех да повдигна главата си. Това значи да пъплиш като китаец пред съдията. Щом се опитал да повдигне главата си, веднага тигрицата го натискала с лапата си и с това искала да му каже: Твоята английска глава може да седи и долу. Знаете ли какво било за него? Англичанин е това, да се опита една тигрица да му натисне главата долу. Най-после той успел да ѝ отмъсти.

Казвам: И ние, съвременните хора, не сме свободни от животните у нас: От тигрите, от леопардите, от мечките, от лъвовете и т. н. Съвременните психолози искат да обяснят аномалностите, които съществуват в хората, именно с животинските влияния в тях. В човека, освен човешкото и Божественото, има и друго едно животинско естество, което често взема надмощия в него. Вследствие на това нисше естество, в човека се раждат ред животински състояния, които говорят за атавизъм, на който често се натъква. В доста книги е писано по това. Давани са ред примери, от които се вижда, че достатъчно е в едно животинско състояние, т. е. в едно неестествено състояние да пожелае нещо човек, за да се повдигне неговото животинско естество. Достатъчно е при това състояние човек да хвърли само един такъв поглед некъде, за да се произведе цела катастрофа в него. Религиите в миналото, както и в настоящето са се стремели да дадат права насока на животинското в човека, да не вземе надмощие на Божественото в него. Затова религиите препоръчват на човека да се моли на Бога. Не е само в молитвата. Човек трябва да знае как да се моли. Преди всичко, молитвата е само едно средство. Какво представлява молитвата? За да се моли човек трябва да знае първо какво да мисли и как да мисли. Ще кажете, че човек трябва да верва. И до верата не е само. Не е достатъчно да мисли човек, че верва, но той трябва да подложи своята вера на опит. Ако искаш да изпиташ верата си, иди в една гора, дето има мечки. Застани на пътя, дето ще мине някоя мечка. Като излезе мечката на среща ти, не се отдалечавай от нея, но опитай да видиш, мечката ли е по-силна или твоят ум. Ти минаваш за културен човек и в Бога верваш. Обаче, ако

имаш вера, изобщо, и твоята вера е силна, застани на пътя на мечката и не бягай от нея. Знай, че тя ще мине покрай тебе, без да ти направи нещо. Като мине покрай тебе, ти да останеш тих и спокоен и да я погладиш по гърба ѝ. Кажи си: Приятно ми е, че срещам една мечка. Защото Господ живее и в мене, и в мечката. Вярвам, че Ти, Който живееш в мечката, няма да позволиш да се нахвърли тя върху мене. Страхлив съм, но вярвам, че няма да ме изплашиш. Тази мечка ще мине покрай тебе, ще се осмихне и няма да ти направи нищо. Господ ще види, че мислиш добре. Но ако кажеш: Какъв е този звер, който иде отгоре - мечката непременно ще се нахвърли върху тебе. Не мислете, че Божественият Промисъл не взема всички неща предвид. Вземете пример от шъркела и лестовицата, които са си извоювали правото хората да ги считат за свещени животни. Като дойде въпрос до гнездото на лестовичката, никой не смее да го бута. Що се отнася до другите птици, техните гнезда ни най-малко не са свещени.

Разправяха ми един пример, който се е случил някъде в Габровско, в едно село. Едно малко дете видело на едно дърво лестовиче гнездо. Един ден то взело една стълба, подпрело я на дървото и се качило горе, дето било гнездото на лестовичката. Там имало 5 малки лестовичета. То взело едно ножче и отрезало езичетата на всичките лестовичета. Като слезло от дървото, разправило на майка си какво направило. Майката казала: Грешка е наистина, но малко дете. И започнала тя да разправя на съседките си какво правило детето ѝ. Смеела се и се чудила, отде му дошло на ума да изреже езичетата на тия малки лестовички. Не се минали много години, това дете расло, порасло, станало голем момък, който се оженил. Започнали да му се раждат деца. Родили се пет деца, но всички били неми. Какво ще кажете на това отгоре. Пет деца неми и на пет лестовичета били отрезани езичетата. Този пример показва, че Божественият Промисъл работи и в животинското царство. Разправяха ми друг един пример, който се е случил в с. Чатма, Варненско. Това е станало пред очите на един кръчмар, добър човек, който не обичаше да лъже. Той казваше: На една греда пред моята кръчма две лестовички си направили гнездо. Едната лестовичка била много работна; постоянно ходила да си събира калчица за гнездото. Другата лестовичка се изхитрила и всякога оставала в гнездото си да чака първата да донесе кал. Първата отивала, донасяла калчица и отново се връщала още да носи. В това време другата лестовичка се ползувала от нейното отсъствие, влизала в гнездото и открадвала калчицата, и я занасяла в

своето гнездо. Първата лестовичка отивала, връщала се, носила калчица за гнездото си, но същевременно забелязвала, че калчицата липсва. Две недели вече как работила в гнездото си, но то все още оставало недовършено, калчицата не стигала. Един ден, като се връщала пак с калчица в устата си, намерила втората лестовичка в гнездото си. Тя моментално разбрала кой бил причина за липсата на калчицата и се хвърлила върху втората лестовичка. Те се сбили, но в борба и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и успела да сграбчи и задуши една от лестовичките. Каква била изненадата му, когато забелязал, че лестовичката, която била задушена от котката, се указала крадлата.

Сега вие трябва да знаете въз основа на този закон, че всека мисъл, която минава през ума ви, ще остави своите добри или лоши последствия. Безразлично какви сте, дали философи, поети, учени, религиозни, всека постъпка, която вие правите съзнателно, непременно ще остави своите последици у вас. Има един закон в природата, който донекъде само може да ни извини, но не и да ни оправдае. В религията, както и в обикновения живот мнозина мислят, че богатият може да прави, каквото иска, никой не го държи отговорен, а сиромасът не може да прави, каквото иска. Не, законът е еднакъв и за сиромаси, и за богати, и за учени, и за прости. Той е еднакъв не само за всички хора, но и народите държи отговорни за техните дела. В това отношение мога да ви превода много примери от историята, тя е пълна с такива примери, но не искам да се спирам.

“Онова, което дава живот” - какво е това, което дава живот? Това е разумното в човека, онова правилно, вътрешно разбиране, което човек може да има към природата и живота. Има едно същество в света, което всички разумни същества на земята, както и в цялата вселена Го признават. Това същество именно, това Божествено начало е създало всичко в света. От Него е излязло всичко. Две мнения не съществуват по този въпрос. Когато не искаме да признаем, че съществува само едно, един принцип, едно начало, ние приемаме съществуването на два принципа, на две начала у нас. Щом се усъмним в първото начало, ражда се злото в света. Това е животинското състояние в човека. Щом човек се поколебае в доброто, ражда се злото в света. Да допуснем, че някой от вас е сиромас и вижда касата на един богат човек отворена. Сиромасът веднага казва: Господ е отворил тази каса за мен. И без да мислиш много, ти бръкваш в касата на богатяша, взимаш си, колкото

искаш и казваш: Тази каса е отворена за мене. Ти се озърташ насам, натам, страх те е да не те видят хората, а не се страхуваш, че Господ ще те види. Ти трябва да попиташ Господа: Господи, позволяваш ли ми да бръкна в тази каса? Като запиташ, чакай да ти отговори. Ако ти позволи да бръкнеш, бръкни. Ако не ти позволи, не бъркай. Всички трябва да се допитват до Господа. Някой път се разгневите, искате да изявите своя гнев навън, да направите нещо. Не, не бързайте, запитайте Господа да се проявите или не. Вие без да питате се проявите и не искате да знаете нищо повече. Ако всички спазвахте това правило, за всяка работа да се запитват до Господа в себе си, те нямаше да правят погрешка. Някога извикват работници да ви работят. Като дойде да плащате, казвате си: Криза има. Чакай да отделия по един-два лева от всеки работник. Не, преди да направите това, запитайте се, да отделите ли от заплатата на работниците по нещо или да не отделяте нищо. Като се запитате, ще чуете в себе си един тих глас, който ще ви говори: Не само, че не трябва да отделяш, но прибави към заплатата на всеки работник по още един лев отгоре. Има един, когото не обичаш, трябва да се запиташ в себе си, да го приемеш у дома си или да не го приемеш. Този глас ще ти отговори, че не само трябва да го приемеш, но добре да го угостиш, и сладко да му говориш. Има в човека едно Божествено съзнание, което постоянно му говори и го напътва какво да прави и как да постъпва. Не си ти човекът, който искаш да си отмъщаваш на този или на онзи и който не обичаш - този ли онзи.

Та казвам: Истинска религия е онази, която може да се приложи на всякъде в социалния живот. Некой съдия вижда, че подсъдимият не е виновен и се чуди какво трябва да прави. Той трябва да се запита дълбоко в себе си и да каже: Да осъдя ли този човек или да не го осъждам? Божественото в него ще му отговори: Ти ще пуснеш този човек, защото не е виновен. - Ами какво ще стане с мене после? - Нема да мислиш за себе си. Ще пуснеш човека на свобода и на всички ще кажеш, че той не е виновен - нищо повече. Кое е правото в света? Ние не можем всякога да вярваме на свидетели. Често свидетелите не установяват правото. Те не изнасят нещата, както са. Преди години в България изнесоха един факт във вестниците, от който се вижда доколко истината не може да се провери. Обвиняват един баща, че убил сина си. Разпитват бащата защо убил сина си, искат да каже причините за убийството. Бащата отрича, че е убил сина си, но никой не го слуша. Започнали да го изтезават, да го плашат, че ще го хвърлят в Дунава, ако

не се признае за виновен. Като се видел в чудо, най-после бащата се признал за виновник в изчезването на сина му. Тогава съдът го осъдил на смъртно наказание. В деня на изпълнение на присъдата, синът се явил пред съда и казал, че е жив. Синът казал: Както виждате, аз съм жив, но по своя некаква причина и желание напуснах бащиния си дом без да се обадя на некого. Значи, бащата бил принуден да се признае за убиец на сина си, без да извърши некакво убийство, само да престанат да го измъчват и тормозят. Значи, щастливият живот, който търсите, зависи от пълната вера, която имате. Ако имате тази вера, чудеса бихте правили. Христос казва на едно място: Ако имате вера, колкото синапово зърно, вие гори бихте местили.

Съвременните хора искат логически доказателства за нещата. Те не знаят, че много неща не могат по този начин да се доказват. Дойде некой при мене да му докажа чистотата на въздуха. Казвам: Няма какво да ти доказвам, че въздухът е чист, но излез вълн на двора, подишай от този въздух половин или един час и след това ти сам ще ми кажеш дали въздухът е чист или не. Ти сам ще провериш тези неща. След това го завеждам при един чист планински извор и му казвам: Пий от тази вода. Ти сам ще докажеш и ще се увериш дали тази вода е чиста или не. Ако е чиста, в един два часа, тя ще произведе голяма промена в организма ти. Ти ще придобиеш добро разположение, ще имаш добра опитност за водата и за нейната чистота. Казвам: Има неща, които аз не искам да изнасям, защото те ще се опорочат. Ще дойде некой да ми разправя, че духът му говорил нещо. Това е едно скрито тщеславие в него. Той иска да се похвали, че е свет човек, че за каквото се е помолил, всекога е бил послушван. Има неща, има опити, които човек трябва да прави в тайна, никой да не знае какъв опит прави и какви резултати имат неговите опити. Само така опитите могат да излизат сполучливи. Ако опитът ви излезе сполучлив и вие се похвалите некому, втори път няма да имате успех в опитите си. Некои хора имат видения. Щом се похвалят, те изгубват това, което са придобили. Други пък имат дарбата да виждат. Щом се похвалят за това, те губят тази си дарба. Това, което човек вижда, или което знае, то е дадено заради него, а не заради хората. Ако това беше за тех, и те щяха да виждат. Разказвате на некого една своя опитност, но той ви казва, че имал същата опитност. Имал същата опитност, а ви пита да му докажете как стават тия неща. Той ви пита, съществува ли друг свет или не. Това вече показва, че никакви видения няма този човек. Как ще се доказва на хората съществува ли друг свет

или не? - Ама еди-кой си учен в Англия, в Русия, в Германия казал еди-какво си. Щом остане тази работа да се доказва от учените хора, тя е свършена вече.

Сега аз ще ви дам едно правило как да правите своите опити. Първо направете опита с мечката. Щом видите, че мечката иде на среща ви и забележите, че в ума и сърдцето ви се яви най-малкото раздвояване, не правете опита, но бързайте да се качите горе на крушата. Ако в ума и в сърдцето ви е спокойно, направете опита. Тогава мечката ще мине покрай вас, ще ви погледне без да ви направи нещо, или най-малкото ще се отбие от пътя си. Ще бъдете внимателни, като правите опита, после да не додете да се разправяте с мене, че мечката ви е търкаляла на земята и че съм ви изложил на такава голяма опасност. Не знам колко от вас могат да направят опита. Един ми разправяше една своя опитност. Казваше ми: Аз се борих с мечка. Така ли? Кога? Как? - Борих се, но мечкарът я държеше. Има една хубава страна в човека, тя е следната: В човешката душа има едно хубаво, чисто, детинско състояние, без никакви примеси - чисто като дете. Аз не говоря за глупаво дете, но за едно чисто детинско състояние, в което човек може да изучава Божиите пътища. Този човек наричам аз набожен. Според мене, набожен човек е този, който е способен за всички работи в света. Набожният човек и слуга може да стане, и господар може да стане. Той може да стане и офицер, и войник. Той може да стане и хлебар - всичко може да изпълни в света. Нема професия, която той да не може да изпълни. Дето отиде, навсякъде го приемат добре дошъл. Според мене, този човек е набожен, защото може да извърши всички работи в света, с изключение само на едно. Едно нещо има, което набожният не може да прави: - Той не може да греши. Този е набожен човек. Той е всякога здрав, даровит - той всичко може да постигне в света. Като казвам, че този човек всичко може да постигне, имам предвид всичко онова, което е постижимо на земята. Защото има неща, които човек не може да постигне, неговият организъм не е създаден така, че да може да ги постигне. Има неща, които човек може да постигне. Защо? Организмът му е така създаден, че може да ги постигне. Онези неща пък, които човек не може да постигне, той трябва да се стреми към тях. Некои учени хора, както и некои прости хора, са забелязали, че некои лечебни растения растат на места, дето има или заровено злато, или златни жили. Намерено е, че други растения пък растат там, дето има скъпоценни камъни или некои от благородните метали, като злато,

сребро. Други растения растат там, дето има мед, желязо и т. н. Човек трябва да познава тази именно ботаника, да знае къде какви растения растат. Някои растения растат изключително при места, дето има злато. Някои растения пък имат само лечебни свойства. Всичко това трябва да се изучава. То представя скритата страна на ботаниката. Аз не искам да разкривам и друга страна на ботаниката. Именно: Има такива растения, от които достатъчно е да пиете само няколко капки, за да се подмладите, или да станете красиви. Запример, има растения, които са в състояние да прояснят ума на човека, да усилят паметта му. Една-две капки от тия растения са в сила да извършат това нещо. Казвате: Кажи ни кои са тия растения. Това е тайна в природата, която не е позволено да се открива. Също така и от храната, която хората употребяват, зависи дали те ще бъдат умни или глупави. Това зависи не само от вас, но и от вашите родители, от вашите деди и прадеди. Много зависи и от храната, с която са се хранили вашите майка и баща, както и вашите деди и прадеди. Това е цела наука. За в бъдеще ние ще създадем едно поколение на добрите условия, за да се родят добри, отлични деца. Растителното царство не е създадено само за украшение. То има своето възпитателно въздействие върху хората. Майките трябва да възпитават децата си чрез растенията и цветята. За това те трябва да знаят кое цвете какво въздействие указва върху различните деца. Ако едно дете е хилаво, нека майка му направи една малка градинка и го остави да обработва, да отглежда червени карамфили. Няма да се мине година, две, и това дете ще започне да се поправя. Червените карамфили се отразяват здравословно върху децата. Ако някое дете е много буйно, няма да отглежда червени карамфили, но сини или бели. Ако влезе в един дом и видя, че няма цветя в този дом, зная вече, че тези хора там не са много от умните. Когато мъжът и жената в някой дом обичат цветята, те имат нещо благородно в характера си.

И тъй, Бог създаде външния свет, като предметно учение, да разберем пътищата, по които трябва да вървим. Той създаде минералите, скъпоценните камъни, металите, растенията, животните и хората като предметно учение. Той създаде въздуха, светлината и водата като предметно учение. Дали ти си учен или невежа, това е безразлично - ти трябва да учиш от тоя свет. Ти си обиколен с растения, с животни, които не изучаващ, а очакваш да отидеш на онзи свет при ангелите и там да се учиш. Как така? Тези растения, с които ти се кичиш на земята, с тях се занимават ангелите на небето. Растенията са картините,

художеството на ангелите. Ако ти не се занимаваш с техното художество, как ще отидеш при тях. Ти казваш: Аз не искам да се занимавам с растенията. Обаче, ангелите се занимават с растенията. Следователно, ако искаш да се запознаеш с ангелите, ти трябва да започнеш от растенията. Ако искаш да се запознаеш с архангелите, ти трябва да започнеш от млекопитаещите. Ти не си милостив към животните си, към воловете си, а искаш да отидеш при ангелите и арахангелите. Те се занимават с животни, а ти гледаш на тях от високо. Казваш: Животно е това - това не е никаква философия. Така може да говори само невежият човек, който не разбира великия закон, който съществува в света. Ако кажеш, че това е животно, и напредналите същества пред и над тебе ще ти кажат, че и ти имаш животно в себе си.

“Онова, което дава живот”. Кое е това, което дава живот? - То е Бог, Който ви е създал. И аз ви съветвам, като приятели, изучавайте Божиите дела, изучавайте Неговите знания, които ни е дал и никога не петнете Божиите работи. Никога не казвайте, че това е глупаво или онова е глупаво. Вие не знаете защо Господ е направил света така. Никога не си давайте мнението по тези въпроси. Ако си давате мнението, непременно ще изпаднете в некаква погрешка. В природата няма излишни неща. Добро е всеко нещо, което е на своето място. Лошо или зло е това, което не е на своето място. Злото произтича не от това, че то не е потребно, но че не е на своето място. Следователно, ако у нас има някои лоши работи, те се дължат на това, че не са на своето място. Казвам: Турете всеко нещо на местото си. И тогава онова, което дава живот, това е Божественият Дух, Който действа у нас. Той ни дава това възвишеното, да бъдем справедливи спрямо себе си, да бъдем справедливи спрямо ближните си и да бъдем справедливи спрямо своите по-нисши братя. На всякъде и всякога да бъдем справедливи!

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

16 неделна беседа от Учителя,

гържана на 5 януарий 1936 година

София, Изгрев

НЕ СЪДЕТЕ ПО ЛИЦЕ.

„Не съдете по лице, по права съдба съдете“.

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 7 глава
от Йоана, от 21 стих нататък.

Духът Божий.

"Не съдете по лице, но по права съдба съдете".

Има нещо, което куца в живота. Какво е то? Има нещо, което не достига на хората. Какво е това? Има нещо в света, на което хората не обръщат внимание. Какво е това? Най-после кое е това реалното в света, на което човек трябва да уповава? Хората казват, че това е реално, онова е реално, а всички тези реални неща изчезват. Това, което изчезва, не е реално. Реално е това, което всякога може да бъде в услуга на човешката разумност, без изключение. Това, което не може да бъде в услуга на човешката разумност, не е реалност. Като казвам разумност, разбирам човека. Този, който е умен, може да се нарече човек. Онези, които не са умни, не са хора. Онези, които са умни, те са хора, те са човеци. Онези, които не са умни, те са извън тази категория, те нямат думата. Те не са граждани на това царство, те нямат право да гласуват. Ще бъде смешно немите хора да ти говорят. Ще бъде смешно да очакваш глухите хора да те чуят. Смешно е да очаквате слепи хора да те видят. Това са контрасти. Аз не искам да ви говоря за неща, които вие знаете. Това е ваша привилегия. Тъй щото оставам вие да говорите за това, което знаете. Нема защо да говорим за това, което се е говорило, понеже това, което веднаж се е говорило, няма защо втори път да се говори за него. Ти не можеш да говориш за едно нещо два пъти, понеже обстановката ще се измени. След години ти можеш да говориш за същия предмет, но вече обстановката не е същата. Ти можеш да говориш за една обстановка в детинството си, когато си бил на 21 година, но същата обстановка няма да бъде на твоята 90-годишна възраст. Запример, като си бил на 21 години, дали са ти един хубав обед, който никога не можеш да забравиш. На 90-годишна възраст са ти дали пак също такъв хубав обед, но

обстановката не е същата. Този обед, който ще ви се даде, когато сте на 95 години, не е така сладък, като онзи, който е даден на 21 или на 25 години. Сега аз мога да ви доказвам това нещо, но не е лесно да се доказва. Вий сами знаете, че е така. Защо? - Защото в млади години стомахът функционира правилно, на стари години стомахът се изтощава от много работа и иска да си почини. Той става аристократ, на особено мнение. Като му давате една работа, той казва: Тази работа не искам, онази работа не искам, докато най-после става толкова взискателен, че казва един ден на господаря си: Господарю, знаеш ли, че аз искам да те напусна? Не искам да живея при такъв господар като тебе. Скоро ще те напусна. Ти започваш да трепереш, защото ако той те напусне, целата фирма ще отиде. Стомахът е важен фактор, каквото обработи, колкото капитал е събрал, всичко ще отиде. Ако стомахът не работи, във всички други работи човек ще загази. Казвате: Умствени работи, духовни работи. - Така е, но ако стомахът ти не работи, всички тия работи ще се загази. Аз разглеждам въпроса като обикновен реалист от гледището на обикновения реализъм.

И така, като говоря по този начин, аз не искам да ви убеждавам в нищо, но ако и искам да ви убеждавам, тогава вие сте много глупави хора. И ако искам да ви уча, тогава вие сте много невежи хора. Аз искам да ви дам едно малко забавление, едно малко развлечение, понеже виждам, че сте се много уморили от голем труд в света. Затова сте дошли вие при мене, да ви дам едно малко развлечение, че като се върнете дома си да започнете отново своята работа. Това развлечение не такова, каквото вие разбирате. Думата развлечение на български език започва с частицата ра, която е хубава, но веднага след нея идва буквата з, която не е хубава. Тъй щото, в български език всеко развлечение започва добре, а свършва зле. Запример, някои се развличат в кръчмата, пият, но после се сбият, пукнат главите си и с това се свършва развлечението. Съвременните хора са културни, но ако отидете в американския департамент, в народното им събрание, или ако отидете в Англия, в най-благородните събрание, ще видите, че столовете им са завинтени, завъртени с винтове, да не се движат. Това показва, че при някоя своя реч, някои депутати толкова много се възбуждат, че могат да дигнат некой стол да блъснат некого по главата. Затова именно, всичките им столове са с винтове. Не зная какво е положението със столовете в българската камара. Струва ми се, че и тук столовете са с винтове. Това е една предпазителна мерка. Като знае това нещо, и природата е

предвидела много работи. Често и столовете, на които ние седим, също така са завинтени с винтове. И ако ме питат, защо столовете ви са завинтени, казвам: Природата е взела тия предпазителни мерки, да не би, като седне който на един от тия столове да извърши нещо нежелателно. Ако столът не е завинтен, най-малкото може да се открадне, а като е завинтен, поне е в пълна безопасност във всяко отношение. Като ви говоря за развлечението, трябва да разбирате право. Развлечение има и в азбуката. Това развлечение всеки го знае. Най-големото развлечение е там. Вижте един поет, като вземе да описва едно цвете, ще го опише такова, каквото не е. Ще му вложи такива работи, каквито в него не съществуват. Той ще пише, че цветето му говорило, ще му вложи такива работи, каквито не съществуват. Аз никога не съм чувал цвете да говори. После ще пише как цветето му се усмихнало, как се молило на Бога. Аз поне не съм виждал едно цвете да се моли на Господа. Може би едно цвете да се моли по особен начин. Когато цветето е жадно, то клюмва малко надолу. Като го напоите с вода, повдига се нагоре. Ето как тълкувам аз клюмването надолу. Това е едно развлечение. Цветето казва: Който ме напои, аз ще му благодаря. То му благодари и клюмва, поздравява с главата си. Преди още да го е полел който с вода, то клюмва глава, с което иска да каже: Кой ме напои с вода, ще му благодаря и ще го поздравя по този начин. Вие наричате това реверанс, или поклон. Като го гледате в това положение, казвате: Горкото цвете, увиснала е главата му. Не може да увисне главата на цветето. Най-първо цветето няма глава. Главата на цветето е заровена в земята. Ако мислите, че неговата дрешка е главата на цветето, тогава вие не разбирате нищо. Хайде, да не казвам, че не разбирате, защото това е обида, но ще кажа, че не са ви осведомили добре, или езикът, на който се изразявате, не е така правилен, както са нещата в природата. Цветето има една ръчка, както детето, което се държи в утробата на майка си. От тази малка ръчка то черпи сокове да се храни. Детето не се храни чрез главата си, но се храни чрез пъпа си. Ако вие считате, че неговият пъп е неговата глава, вие се лъжете. Това е устата на стомаха. Това не е главата, която мисли. Следователно, ние трябва да проучим сегашната природа. За да се осведомите върху някои неща, вие трябва да проучите природата, за да видите в нея има нещо велико и хубаво. Казвам: Едно цвете се познава по неговия плод. Когато едно цвете цъфне, аз го оценявам от плода му, който ще му даде живот. Цветът е предисловие на плода, който трябва да дойде, а плодът носи в себе си онази семка, която може

да произведе онова, от което плодът е станал. Следователно, ако човек се храни с храна, която няма семки, той ще опита и нейните резултати. Сега ние искаме плодове без семена. Когато някой се храни с растителна храна, казваме, че този човек е вегетарианец. Едно трябва да знаете: Човек, който се храни с трева, ще замяза на воловете. Който се храни с месо, ще замяза на зверовете. Който се храни с плодове, ще замяза на птиците. Де е човекът тогава? Значи, ако се храниш с трева, между воловете си; ако се храниш с месо, между зверовете си; ако се храниш с плодове, между птиците си. Това е факт. Какво ще ми разправяте отгоре. Нито месната храна, нито растителната храна, нито плодната храна са създали човека. Тревите ще създадат животинския живот на тревопасните. Месната храна ще създаде тези енергии в човека, с които той ще обича да се бори, да воюва, а плодната храна ще създаде в човека енергии, които могат да се употребяват за някакво чувствуване, за някаква мисъл в света. Това още не е истинско хранене. Когато дойде на земята, Христос каза: "Всеки, който се храни с обикновения хляб, той ще умре и ще страда." Но всеки, който се храни с хляб, който слиза от небето, той вечно ще живее. Хлебът, който слиза отгоре, той е човешкият хляб, това е храната за човека. И сегашните философи са дошли до тази мисъл. Само онзи човек се храни, който мисли. Човек, който като яде не мисли, той е тревопасно животно. Човек, който яде и къса храната си, той е месоядно животно. Човек, който яде и кълве храната си, той е пернато животно. Ако тревата я няма, тревопасните животни ще изчезнат. Ако месната храна я няма, месоядните животни ще изчезнат. Ако плодната храна я няма, пернатите животни ще изчезнат, т. е. птиците ще изчезнат. И най-последно, ако и мисъл няма в света, и човек ще изчезне. Следователно, реално е само това, в което се проявява мисълта. Който иска да тури една нова основа в живота си, да разбира живота, така трябва да мисли. Защото, ако вие се храните с месна храна, ще имате разбиранията и чувствуванията на животните. Ако се храните с растителна храна, ще имате донекъде разбиранията на тревопасните. Ако се храните с плодна храна, ще имате разбиранията на птиците, ни най-малко няма да имате разбиранията на човека. Храната днес не служи ли за спор между животните? - Служи. Тревопасните животни спорят за тревата; месоядните спорят за месото, а птиците спорят за плодовете. Дето има спор за храната, животът се намира в едно тягостно състояние. Следователно, когато говорим за човека, ние разбираме една нова обстановка на нещата. Човек все ще се

храни, и то за сега с една от тия три вида храни: или с месна, или с растителна, или с плодна храна. При тази храна, той ще придобие трите вида живот на тревопасните, на месоядните или на птиците, но като човек, той трябва да мисли. В сегашната фаза на живот, важна е човешката мисъл, не тази обикновена мисъл, в която се раждат всичките противоречия, но онази мисъл, която носи новата култура, новите разбирания онази култура, в която могат да се съградят бъдещият порядък. Какъв ще бъде бъдещият строй, бъдещият порядък на света? Този порядък съществува, но хората още не са дошли до него, не могат да го възприемат и приложат в живота си. Сега се говори за изобретенията на хората. Но представете си, че земята пътува в едно безвъздушно пространство, в етера, в една материя, която е хиляди пъти по-редка от водорода. Следователно, водородът сравнен с тази материя, ще изглежда като кал. Представете си сега земята, която е милиарди кубически метра тежка, пътува в тази редка материя, каквато е етерът, в безвъздушни пространства, значи, тази грамадна земя се движи с шеметна бързина в това безвъздушно пространство. Също така и слънцето, което е милион и половина пъти по-големо от земята, се движи в тази редка материя. Кой ги държи тия грамадни тела, на какво се държат в това безвъздушно пространство, можете ли да кажете? При такива чудни явления вие се чудите на човешките изобретения. Аз отговарям на този въпрос. Само мисълта, само умът държи тия грамадни тела в безвъздушното пространство. Целата природа, целата вечност, целото пространство е проникнато с ум и с мисъл. Следователно, мисълта поддържа земята и слънцето, и звездите, както и всички хора тя поддържа всичко в живота и вселената.

Сега дали вярвате или не, това са научни работи. Наука е това. Аз не искам вяра от вас. Глава се иска от вас, която да мисли. Който няма глава да мисли, той ще си върти опашката като животното. Той ще мисли като животните, като тревопасните, като птиците и като растенията. - Ама ние имаме религия. Аз нямам нищо против това. Този, който иска да мисли, той трябва да има глава, с която да мисли. Питам тогава: Кое е онова, което поддържа човешкия живот? - Това е пак човешката мисъл - мисълта изобщо поддържа човешкия живот. Докато мислиш, ти живееш. Щом престанеш да мислиш, ти умираш. Сега, разберайте ме добре. Аз не разглеждам смъртта като процес на разлагане. Представете си, че поставяте един човек в сънно състояние. Представете си, че неговото дишане се спре. Този човек ще бъде като

труп, без да гние, без да се разлага. Каква полза ще принесе този човек, ако с хиляди години се задържи в това положение? Пипате ръцете му - студени. Казвате, че този човек може да се съживи. И вие очаквате един ден вашите умрели майки и бащи да възкръснат, да се срещнете някъде с тях. Това е поне общо вярване. Но кой ще ги възкреси? Ще кажете, че това е вече въпрос на вера. В света има две веруюта. Едното верую е следното: Аз вярвам в това, което е, и получавам това, което е. Безверникаът вярва в това, което не е, и получава това, което не е. Тази е разликата между двете вервания. Нямам нищо против това, но казвам на безверника: Ти един ден ще дойдеш да вярваш в това, което е. За когото и да се отнася това, безразлично, но той трябва да знае, че силата е в мене, в това, което е. Следователно, това, което е, винаги дава успокоение, мир на човека. Това, което не е, то всекога носи тревога на човека. Вземете, запример, един търговец, баща на няколко деца. Дето ходи, той постоянно се безпокои, тревожи се, че заборчлел, че ще загуби всичко. Той вярва в това, което не е. Той казва: Отиде нашата работа. Питам: Ако построя воденицата си при един богат извор, който никога не пресъхва, имам ли право да се съмнявам? Има ли опасност един ден този извор да пресъхне? Няма защо да се колебая, че един ден тази вода ще пресъхне. Щом водата няма да пресъхне, и воденицата ми няма да престане да се върти. Следователно, ако в живота ни има някакво пресъхване, или някакво противоречие, това се дължи на обстоятелството, че ние нямаме едно право верую, едно право разбиране. Ако вие бихте живели преди осем хиляди години, преди създаването на човека, както е писано и в Библията, вие щехте да срещнете грамадни животни, които свободно щеха да се разхождат по лицето на земята, като високопоставени личности, свободно щяха да си махат опашките. Те делеха земята помежду си, постоянно беха във война, кои от тях да завладеят земята. Тогава тези големи животни беха върхът на цивилизацията. Обаче, един ден между тях се яви едно същество малко, което те считаха за малчуган и което се отличавахе от тях по това, че те ходиха в положение хоризонтално, успоредно на земята, а това малко същество беше в перпендикулярно положение на земята и изправено на два крака. Това малко същество им стана господар. Значи, този малчуган днес е господар на тия животни и им заповядва. В какво се заключавахе силата на съществата от преди осем хиляди години и силата на човека? Силата на животните седеше в техните мускули, а силата на човека седеше в неговия ум, в неговата мисъл. Днес всички

искате да бъдете силни. Казвам: Ако ядеш трева, ще бъдеш силен като вола. Ако ядеш само месо, ще бъдеш силен като животните. Ако ядеш само плодове, ще бъдеш силен като птиците. И най-последно, ако мислиш, ще бъдеш силен като човек.

Сега ще дойде другото възражение. Аз не отричам сегашното положение на хората, но казвам: Вие имате още понятието на животните - мислите, че други същества по-съвършени няма. Вие мислите, че хората на земята са всичко. Не е така. Сега вече иде един нов човек, когото скоро ще го видите. На земята този човек има свойството да вижда и отпред и отзад, и отгоре и отдолу. Той вижда от всякъде и навсякъде. Този човек е вече на земята, ще го видите, и той е един малчуган, какъвто е бил некогашният човек пред животните. Като седи в къщи, той вижда всичко, каквото става по моретата. Каквото и да се разправя на вас, вие нищо не виждате. Но той всичко вижда, за него няма нещо скрито. Този човек вижда какво става на слънцето, какво става на месечината - всичко вижда. На земята всичко вижда, знае кой колко пари има, кой ще дойде да ги обере и т. н. Ако някой отиде него да обере, той ще му покаже колко е по-учен от него. Ако някой дойде да вземе от него хиляда лева, той ще му вземе десет хиляди лева, с което иска да му покаже, че всичките пари са на разположението му. Той е господар на всичко в света. На всички хора, които воюват, той ще им каже, че нямат право да воюват, правото е негово. Това нещо и религиозните хора го знаят, но не могат да си го обяснят. В Писанието е казано: Царствата земни станаха царства на Господа Исуса Христа. Всички еврейски пророци са казали, че всички земни корони ще се поклонят пред него и ще изпълнят Неговата Воля. Всички племена, от малки до големи, ще му въздадат славата. Това всички ще видите. Онези от вас, които умират, няма да го видите. Но онези от вас, които не умираете, ще видите това, ще видите този човек. Нима животните, които живеят в културата на хората, разбират защо са създадени човешките университети, защо са създадени човешките черкови. Нима животните разбират онова различие на вери, което съществува между хората. Те ни най-малко не разбират тия неща, нито пък се интересуват. Обаче, онзи човек, който сега иде, новият човек в света, той е синтез на всички. Той иде в света да организира нещата, да внесе онова хубавото, красивото, което и вие желаете и към което се стремите. Той е, който носи живот в себе си. Той е умният човек, който сега се заражда. Той иде да покаже пътищата, по които може да се оправи светът. Човек трябва да знае как ще се оправи светът. Естествено

е да имаме и ние тези възгледи за оправянето на света. Това е естествен стремеж, който са имали и животните, и тревопасните, и птиците, и рибите. Всички животни са имали този стремеж, обаче, никой от тях не е могъл да разреши този въпрос. И сегашният човек, който е дошъл след животните, и той не може да даде това разрешение. Казано е за човека да завлада земята, да тури ред и порядък в нея. Бог създаде света, но човешкият свет още не е уреден. Той сега се пресъздава. Вие живеете в една епоха, когато стават странни работи в света. Като не можете да си ги обясните, вие се тревожите. Сега аз говоря за умните хора. Ако детето плаче за майка си, която е отишла на работа, то е от неразумните деца. Майката е учителка, преподава лекции някъде, а то плаче, дига шум цел ден, че майка му я нямало в къщи. Ако майката не ходи да преподава уроци, то ще умре от глад. Ако това дете беше умно, трябваше да каже: Майка ми преподава уроци, тя ще дойде, когато свърши работата си. Та ако за някои от вас нещата не стават така, както вие ги мислите, ще знаете, че вашите майки са отишли да преподават уроци. Ще имате търпение да дочакате, когато те се върнат от работа. Съвременните хора могат да се кръстят с едно общо име: Хора на постоянното разочарование. Те започват добре, а свършват зле. Започваш млад с идеи, с желание това да направиш, онова да направиш и в края на краищата нищо не свършваш. Един ден умреш, погребат те, турят една каменна плоча на гроба ти и всичко с тебе се свършва. Дойдат други млади хора и те започват да разрешават същите въпроси, докато един ден и те остарееят и заминат за онзи свет. Така всички вървят. Всички вярват в нещо. В какво седи вярата? Всички вярват в ума, в онова разумно същество, което ще дойде като господар в света. То ще бъде господар на смъртта. Хората още не са господари на смъртта. Има много аномалности в света. Сега ние идваме до философите, които са писали за и против живота. Няма какво да говорим за и против, но ние трябва да изучаваме природата. Защо? Понеже ние нищо не можем да предадем на природата и нищо не можем да ѝ отнемем. Каквито възгледи и да имаме, те са толкова верни, доколкото са съобразени с природата. Всички други неща, колкото и красиво да са описани, щом не са съобразени с природата, те не са верни. Сега това, което ви говоря, не го свързвайте с вашия живот, защото сегашният ви живот, в който се намирате, непременно трябва да се измени и ще се измени. Ето наскоро един американец е измислил една машина-математик, която е решавала и най-сложните задачи, каквито

математиците разрешават. Англия вече е поръчала една такава машина от Америка, купила си е и си служи с нея, като че nekaj виден математик работи. Студентите могат да си купят една такава машина и да работят с нея. За в бъдеще може да се очаква да се измисли такава машина-музикант, която да свири като Паганини. Като завъртите някой ключ, тя веднага ще започне да свири, да пее. От тази машина ще се учите как да пеете и да свирите. Това ще бъде най-хубавата музика. Това са улеснения на човека в бъдеще. Обаче, колкото съвършена да е тази машина-математик, все пак тя е направена от човек. Каквато и да е тази машина, тя от само себе си не излезе. Пак я създаде човек, един американски учен математик. Той е предвидел всички възможности как да се разрешават с нея най-сложни математически задачи. Каквото и да се изобрети, в това отношение природата е недостижната. В човешкия ум има такива апарати, с които могат да се предсказват различни неща. В мозъка, запример, има един апарат, с който в 24 часа най-малко могат да се предскажат точно всички промени, които ще станат с времето. Този апарат може да предскаже на човека какво ще бъде времето и след един ден, или след една седмица, или след един месец, или след една година, а може да предскаже времето и след сто години. Има един овчар българин, който без да е учил метрология, може точно да предсказва какво ще бъде времето. Той казвал каква ще бъде зимата. Казвал: Около Коледа ще има снег половин метър дълбок. И наистина, точно в това време завалел снег, дълбок половин метър. Ставало, както той предсказвал. Доколко бил уверен в своите предсказания, се вижда от това, че той се обзалагал с овцете си, като давал половината от тех, ако думите му не се сбъднат. Той имал 500 овце и давал половината от тех. Този българин си служил точно със своя апарат за времето. Той имал метеорологически апарат в себе си. Вчера един познат ми казваше: Тази сутрин петлите пропеха в десет часа. Това показва, че времето ще се развали. Забелязано е, че когато петлите пропеят, вечер в десет часа, времето се разваля, но и когато в десет часа сутринта пропеят, времето пак се разваля. Защо е така? Понеже животните, запример, петелът в случая, е нагласен съобразно промените в природата, то като става некаква промена в природата, петелът долавя тази промена, в него се събира излишна енергия и той просто ще се пукне. Тогава той се качва някъде на високо и изкукуригва. Като изкукурига, по този начин той се освобождава от излишната енергия в себе си. Значи, от немай къде той кукурига, а не защото му е приятно по това време да кукурига. Той не

знае, че времето ще се развали, но казва: Ще стане нещо. Нека тогава да изкукуригам поне, че да става каквото ще. Обаче, човекът, който знае тези работи, който е следил промените в природата, знае за това казва: Петелът пропе, времето ще се развали. Той тълкува нещата правилно.

Христос казва: Не съдете по лице. Това значи, не съдете по външната страна, по повърхността на нещата. Защо? - Защото ние се движим по нашата земя като в един параход. Ние се движим в пространството и непрекъснато се бием, воюваме помежду си. Мнозина казват, че след време слънцето ще изгасне и тогава животът на земята ще изчезне. Фламарион е писал една книга как един ден светът ще се измени, какви промени ще настанат. Той описва как хората един по един измират и как свършват и последните хора. Ако е верно това, че всички хора ще измрат и светът ще се свърши, защо тогава трябва да стават тези войни, защо са тези ежби между хората. Какво ще спечелят те от всичко това? Мъже и жени се карат в домовете, децата се карат помежду си, обществата не се разбират, държавите воюват - навсякъде недоразумения и спор. Защо е този спор, защо е това недоразумение? Има някои неща у нас, които ний можем да избегнем. И ние, като петела трябва да кукуригаме. Когато в симпатичната нервна система се набере излишна материя, човек започва да плаче. Когато се набере излишна енергия в предната част на мозъка, човек започва да мисли. Когато се набере излишна енергия на темето му, на горната част на главата, човек се моли на Бога. Когато се набере излишна енергия при ушите му, човек започва да се бие и кара с хората. Когато се набере излишна енергия отзад на главата, човек започва да мисли за образуване на семейство, за създаване на деца. Това са новите, научните данни, с които разполага новата наука. Човек иска да пласира излишна енергия в себе си. Той казва: Аз съм набожен човек. - Никаква набожност няма в този човек. Той кукурига като петел. Той казва: Аз вярвам в Бога. - Че и петелът вярва като кукурига. Вера без мисъл не е вера. Верата има свое реализиране. Ако тази вера е обоснована на мисъл, тя е вера. Вера, в която няма мисъл, това е суеверие. Вера, която ражда противоречия в живота, това не е вера. Вера, която зад себе си има човешката мисъл и урежда нещата, това е вера. Верата е велико нещо в света. Това е една вътрешна интуитивна сила. С тази интуиция ти можеш да знаеш най-малко след 20 години какъв ще бъде твоят живот. Ти можеш да знаеш след 20 години ще свършиш ли, ще се повдигнеш ли, ще бъдеш ли полезен. С верата можеш да знаеш как е построен светът, има ли жители

на месечината или няма, има ли жители на слънцето, на Сириус, на Алфа Центариус. С верата можеш да знаеш ще отидеш ли на небето или няма да отидеш и т. н. С тази вера ти ще знаеш в коя звезда има живот и в коя няма. Като имаш тази мисъл, ти сам ще знаеш, дали си божество или не. Който мисли, той е божество. Който не мисли той е едно говедо. Аз бих предпочел да съм божество, отколкото да съм едно говедо. Под думата божество разбирам, че съм човек, който се храни с божествена храна, върви според законите, които Бог е създал, признавам Го - значи Бог мисли, Бог е първият, Който е започнал да мисли. Ако мислиш, ти мязаш на него. Ако не мислиш, не мязаш на него. Тогава от какво произтичат противоречията в света? Противоречията произтичат от това, че не мислим, както Бог мисли. Това са моите заключения. Когато говоря за Любовта, аз подразбирам въплотената Божия мисъл. Любовта е въплотена Божествена мисъл, която работи вече за човека. Следователно това, което можем да опитаме в света, това реалното, то е Любовта. Любовта е най-реалното, което ний имаме в сегашния си живот. Зад това реалното седи Божествената мисъл. Следователно, всяка любов, зад която не седи божествената мисъл, тази любов се разпилява като водата. А Любов, зад която седи Божествената мисъл, колкото повече време минава, толкова повече се усилва и разпалва. И тогава нищо не е в състояние да измени тази Любов. Там, дето тази любов съществува в човека, в дома или в народа, този човек расте, мяза на едно горящо слънце. Мнозина вярват в идването на Христа и казват: Като дойде Христос втори път на земята. Че Христос веднаж дойде на земята. Какво научиха хората от него? Най-първо те го изпитаха дали може да търпи. Те казаха: Чакай да видим дали си ти Христос или не си. Те го хванаха, и Христос им каза: Съборете този храм и аз в три дня ще мога да го въздигна отново. Той искаше да им каже, че този храм е Неговото тело, което Той в три дня ще може да въздигне. Еврейските учени, еврейските равини разбираха това и казваха: Чакай, ний ще те опитаме. Ний ще ти създадем такива изпитания, каквито не си помислил. Ти говориш, но недей много да говориш. И те създадоха закон, според който го осъдиха. Те го разпънаха на кръста и му казваха: „....., как ще можеш в три дня да слезеш от кръста? И после, когато Христос възкръсна, те отидоха при Пилата и му казаха: Понеже Христос е излязъл от гроба, което и войниците са видели, идете да кажете, че учениците Му са взели телото, за да не стане голем шум между народа, да поверват повече в Него. И ние ще уредим тази работа с пари. Как ще

си обясните това. Ако Христос не е възкръснал, в какво вярват тия 500 милиона души християни, които са готови да положат живота си за Христа? На некакво суеверие ли се дължи това? Не, силата на християнството седи в онази Божествена мисъл. Христос мислеше, Той беше човек на мисълта. Той вечер не спеше, но прекарваше в дълбоко размишление. Христос изучаваше света, изучаваше хората. Той знаеше какви нужди имат, какво им липсва. Той знаеше какво щеше да стане. Той знаеше, мъже и жени (и жени) от какво се нуждаят и имаше всичко предвид. Той казваше: Като отида при Отца си, ще ви изпратя друго същество да мисли. Духът, който ще дойде, той ще ви научи да мислите. На учениците си казваше: Вие идете и приповядавайте, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Казвате: Де е Христос? - Там, дето има мисъл, там е Христос; там дето няма мисъл, там не е Христос. Там, дето има Любов, там е Христос, дето има караница там не е Христос. Там, дето има култура, братство, там е Христос. Дето нема култура, нема братство, нема Го Христос. В първото си идване, Христос дойде на земята като малко дете. Ангели слязоха от небето и пеха, но сега няма да бъде така. Като дойде сега Христос на земята, целата земя ще проиграе. Тогава хората ще скачат по 10 метра на високо, - така ще се радват. Всичко ще се разиграе толкова много, че и къщи, и параходи, и тренове, и хора - всички ще се разиграят, ще скачат на високо. Тогава ще бъде най-хубавото хоро, което до сега хората са играли. После ще има такава илюминация, каквато никога досега не сте виждали. След това ще чуете един глас, ще дойде новата култура. С всички свои подаръци, които небето е изпратило; и ще кажат: Елате сега всички, които сте готови - все ще ви се падне нещо. Че сте готови, това се вижда от факта, че сте мислили, че сте вервали в това.

Сега у вас може да се зароди едно възражение. Много естествено, ако аз бех на ваше място, щех да кажа: Това ми се вижда малко пресилено. Пресилена работа е тази. Моят ум не я хваща некак. Всеки един иска да помогне на един беден човек. Той му казва: Да ти дам 1000 лева да започнеш търговия. Не може, не искам, не искам да правя такива опити. - Тогава да ти дам 2000 лева. - Не искам. - 10 000 лева ти давам тогава. - Не искам. - Тогава мога да ти дам десет милиона лева. Виж, сега може. Значи, с десетте милиона лева се събужда енергията в този човек. Той е готов да работи. Това е идеята. Този човек мисли, че с това грамадно богатство, с този капитал ще може да започне работа. Какво е спечелил този човек? Преди всичко той не е видел на лице тези десет

милиона, те не му са броени, но верва на думите на човека. После казва: Хайде брой ми тези пари, да видя черно на бело. Този човек, още като му обещава десет милиона, иска да направи опит с тех. Значи, ние трябва да имаме нещо, на което да разчитаме. Този закон е верен и в живота. Всекога, когато зад нас има един човек, на когото можем да разчитаме, ний сме смели и решителни. Тогава човек може да започне всекаква работа. Обаче, ако остане сам на себе си, той е индиферентен. Много мъже казват: Докато беше жива другарката ми, аз имах импулс за работа, можех да пиша, но откак тя умре, животът изгуби за мене всекакъв смисъл. Сега няма кой да ме вдъхновява. Тогава аз го закачам: Ами друга по-млада не можеш ли да намериш? - Остави се, знаеш ли какъв характер ще бъде, каква ще бъде тя? - Ами твоята жена не е умрела. - Как да не е умрела, вчера занесоха на гробищата. - Ама аз вчера срещнах жена ти и се разговарях с нея. Ти сега искаш съвсем да ме заблудиш. - Ами ако сега дойде жена ти при тебе, ще повярваш ли? Може ли да бъде това? - Отварям вратата и жена му влиза. - Сега вярваш ли? Той се чуди, двоуми се дали това е жена му, или някакъв долап му е устроен. Но жена му започва да му разправя това-онова, а той я гледа. Тя му разправя как се срещнали пръв път, какво било първото му писмо, какво било второто, третото писмо и т. н. Като му разправя всичко за техния живот, най-после той повярва, че това е неговата жена. Тя му казва: Онази, която умре, беше твоята слугиня, а господарката на дома, която е сега пред тебе; ходих на разходка и сега се връщам. - Добре, че умре слугинята ми, а не господарката на дома. Той се счел за заблуден, но господарката му се върнала. Закон е: Не може да умре онзи, когото вие обичате. Ако умре, тогава грешката е или у вас, или в него. И Христос не може да умре, понеже имаше един възлюбен ученик. Христос имаше в лицето на Йоана един ученик, който много го обичаше. Йоан обичаше Христа, както никой друг. Не само, че не умре Христос, но даже възкръсна. Когато дойде въпрос до Петра, запитаха го: И ти да не си от Неговите ученици. Той се отказа. Ама ние те видехме там. - Не сте ме видели. Но после, като пропе петелът три пъти, Петър казва: Господи аз повярвах. Най-после се намери и един ученик материалист, какъвто беше Тома. Той казваше: Аз не съм от тези, които вярват в халюцинации. Докато не си туря пръста в раната, не мога да повярвам. Като дойде Христос, каза на Тома: Тури си пръста в раната ми. Тома си тури пръста в раната на Христа и каза: Сега вярвам вече. Господи, вярвам вече. Както виждате, човек може да

се върне от другия свет. Силата на Христа седи в това, че Той ходи в онзи свет и се върна от там, като проповядваше на учениците Си евангелие, което никъде не е писано. И след това им каза: Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всеки, който мисли, той може да види Христа. Който не мисли, той никога не може да види Христа. Ако ти мислиш, тогава онзи, когото обичаш, ще се отвори пред тебе. Който мисли, той не е човекът, когото ти можеш да излъжеш, помнете това. Човек, който мисли, в когото умът е започнал да действа или на религиозен език казано: Човек, в когото Божественото работи, той никога не може да бъде излъган. Щом се лъжеш, това не е мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, то е мисъл, то е реалното в света. Там, дето има лъжа, илюзии, това не е никаква мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, никога не се разочароваш, това е реалното, това е мисъл. Това, в което се разочароваш, това не е Божественият свет, това е човешки свет. Аз съм наблюдавал как кучето се разочарова. То седи и мисли, казва си: Остарех вече. Едно време господарът ми даваше това-онова, а сега не иска да знае за мене, остарех. Това са разсъждения. Кучето се разочаровало, че няма голем кокал. Тези разсъждения ги има в животинското царство. И животните остаряват. Остарява значи не само човекаът но и животните. Старостта се дължи на преживяване в чувствата на човека. Чувствата състаряват човека. А онова, което подмладява човека, това е човешката мисъл. Мисълта носи безсмъртието на човека. Това, което състарява човека, това е животинското в човека, това е зверското в човека, това е птичето в човека. А онова, което осмисля, това е човекът, това е човешката мисъл, това е мощното, силното в човека. Това наричат изкуство, музика в живота. Мисълта е силата в света.

Та казвам: Които са на правата страна. Трябва да разсъждавате. Сега ще ви превода един пример. Двама души, американци, видни хора, спорят за една картина кой от тях да я купи. Те се набиват здраво, по американски, боксира се. Дават се под съд. Съдията пита: Кой рисува тази картина? - Един художник. - Викайте художника. Викат художника и той се явява пред съдията. - Ти ли рисува тази картина? - Аз я рисувах. - Кой ти даде право да я продаваш? Всеки художник, който е рисувал картина с човешката мисъл, той няма право да я продава на никого. Тази картина е отлична. Никой няма право да купува тази картина. Такава картина нито се продава, нито се купува. Тази картина може да ходи от един дом в друг, да прекарва във всеки дом по 10-15

деня и пак да се върне при своя господар. Никой няма право на собственост върху картина, която е рисувана с човешката мисъл. Когато една картина е от животинско състояние, тя може да бъде собственост, но когато е от човешката мисъл, тя е великолепна картина и трябва да пътува из целия свят. И светите в църквите трябва да пътуват из света. Ще ви превода един пример за некой от князете. Кой е бил той, няма да кажа името му, но вие можете да го намерете в историческите книги. Това не се отнася сега до нас, да знаем името му. Един от неговите заместници имал некакъв часовник, който биел на всеки час. На всеки час от дванадесетте излизал по един апостол да се покланя. Този княз, като видел часовника, извадил апостолите и ги стопил, понеже те били направени от злато. Когато го запитали: Къде са апостолите, той отговорил: Изпратих ги да проповядват. Всички трябва да ходите в света да проповядвате. Това, което седи на едно място, не е мисъл. Това, което не седи на едно място, то е мисъл. Ний виждаме, че целата вселена, целата земя не седи на едно място. Нашата земя е във вечно движение. Слънцето, звездите, всичко е във вечно движение. И ние се движим, отиваме некъде, но къде, не знаем. Благодарение на това движение, ние се качваме в един възвишен свет. Според нашите възгледи, до сега вселената е слизала надолу, но според новите възгледи, вселената се движи по една спирала и се качва нагоре, нагоре върви. Едно повдигане става. И колкото по-нагоре отиваме толкова, у нас ще дохождат по-светли мисли и чувства. И нашата земя сега върви нагоре. Светът ще се оправи само за онези хора, които мислят. А за онези, които не мислят, няма да се оправи.

Христос казва: “Не съдете по лице, но по права съдба съдете”. Не се спирайте върху тези, които заблуждават света. Кой е този, който заблуждава хората? Кога се заблуждават хората? Ако на един болен кажа, че след 4-5 деня ще оздравее, а не оздравее, аз го заблуждавам. Това е вече заблуждение. Ако кажа на един сиромас, че след една година положението му ще се подобри, а не се подобри, тогава аз го заблуждавам. Ако на един млад човек кажа, че е способен и след една две години ще стане от него нещо, а не стане, аз го заблуждавам. Ако кажа на болния, че 4-5 дена ще оздравее, и той оздравява, това е истината. Ако на сиромаса кажа, че след една година той ще изплати дълговете си, и стане според както съм казал, това е истината. Всеко нещо, което казвам и става, то е реално. Ако кажеш, че ще направиш нещо, а не го направиш, ти заблуждаваш хората. Каквото кажеш, трябва

да го направиш. Казваш: Аз вярвам в Христа. Какво значи да вярваш в Христа? Ето какво разбирам под думите да вярваш в Христа. Да вярваш в Христа, това значи да мислиш като Него. Както Той е мислил и мисли, така и ние трябва да мислим. Христос казва: "Както ме е Отец научил, така и аз говоря." Вие трябва да кажете, както ме е Христос научил. Когато наричаха Христа "Учителю благи", той казваше: "Никой не е благ освен един Бог". Само Бог е благ. Значи, онзи, който мисли, той е всекога благ. Мислящото същество се познава по това, че в него няма никакви противоречия. На религиозен език казано: Дето е духът, там е свободата. А мисълта е онази мощна сила, която разрешава всички въпроси в света. Сега на ваш език да ви кажа нещо. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не работи за тебе. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не мисли добро за тебе. Невъзможно е значи, да обичаш един човек, който не работи за тебе. И той не може да те обича, ако и ти не работиш за него. Следователно, ако между хората има спор и ако те се мразят, това е защото не работят един за друг. Днес всеки работи за себе си. Това е животинско състояние. Там, дето всеки работи за себе си, там няма мисъл. Има мисли, които носят смърт. Това не е никаква мисъл. Човек трябва да мисли не само за едно малко общество, но за всички трябва да мисли. Вие трябва да работите за разумните хора в света. Тогава и те ще работят за вас. Щом престанете да мислите за тях, и те ще престанат да мислят за вас. Когато те работят, и ти ще работиш заедно с тях. Когато те мислят, и ти ще мислиш заедно с тях. Така само ще вървите по техния път. Това е великото в света. По какво се отличават великите хора? Те се отличават по това, че са работили за човечеството и са казали неща, които са верни.

"Не съдете по лице". Да съдите по лице, това е външната страна на живота, това е външно разбиране на нещата. Вий седите и казвате: Остаряхме вече. Които вярват в прераждането, казват: Като се преродим втори път, тогава ще се подмладим. Които вярват в Христа, ще кажат: Христос ще ни очисти. Които вярват в света, казват: Баща ни ще ни остави наследство, и ще си поживеем по-спокойно, по-добре. Не уповавайте на баща си, нито на друг някой човек, но опававай на онова, което Бог е вложил в душата ти. Мисли само за онова, което е вложено в ума, в сърцето ти и във волята ти. Мисли за него и то ще стане. Не мисли само за това да станеш пръв министър в България, или да заемеш некакъв висок пост в обществото. Това не е мисъл - това е последна работа. Не мисли първо да станеш светия. - И това е последна работа.

Не мисли първо да станеш министър. И това е последна работа. Най-първо мисли да бъдеш човек и като човек да мислиш да постигнеш нещо. А пък това за светийство, за ученост, това са второстепенни работи. Щом станеш човек, и почнеш да мислиш, тези неща са прерогативи, възможности за напредналите духове, не са още за вас. Когато мислиш, ти всичко можеш да станеш: И цар, и светия, и учен, и богат, и здрав - всичко можеш да бъдеш. Не мислете, че както сте сега, всичко можете да станете. Не, за да станеш човек, ти трябва да бъдеш в съгласие с целокупната разумност, с всички разумни същества и да мислиш като тях. Човек трябва да бъде в унисон с тия същества, нема да има вече разлика между него и тях. За него всички тия разумни същества ще бъдат братя, с които той ще се слива в едно. Всички ще бъдат като едно тело. Тогава техните мисли, ще бъдат твои мисли, и твоите мисли, ще бъдат техни мисли. И тогава много реформи ще могат да се прекарат на земята. Какво ви липсва на вас? Липсва ви онова съгласие, липсва ви онова единство, чрез което да се реализират нещата. Сега какво става? Един мисли нещо, дойде друг да го коригира, после третия коригира втория и т. н. - всички се коригират.

В старо време некога си в България направили в един град една хубава баня. Обаче гражданите се разделили помежду си по въпроса как да бъде послана банята. Едни от тях поддържали, че банята трябва да бъде послана с нерендосани дъски, за да не (се) плъзгат хората по нея. Другите пък поддържали, че дъските трябва да бъдат гладки, рендосани, да не бодат. Спорът се продължил цели 8 години, следствие на което банята останала незавършена и хората не могли да се къпят. Най-после дошъл в града един инспектор и всички отнесли въпроса до него, той да се произнесе. Тогава инспекторът казал: Подът на банята ще бъде направен от една дъска хириндосана и една нехириндосана. При това решение всички граждани се задоволили и банята била отворена да се къпят хората. Следователно, щом хората се разделят между две убеждения, турете и двете убеждения на работа, та всеки да върви, по което иска убеждение. Така е и в природата: На всякъде има по една гладка и по една неизгладена дъска. Важно е банята да се отвори, да се къпят хората. За предпочитане е банята да се отвори, макар и с две убеждения, отколкото да седи затворена и хората да спорят помежду си, кой има право. И при това да се дават различни научни доказателства за правото на този или на онзи. Отворете тази баня да се къпят хората, макар че едната дъска на пода ще бъде гладка, а другата неизгладена.

Важно е да мислим, важно е хората да се окъпят. Че как ще мислим? Как ще ядем? Чудна работа! Как ще спим? Че кой учи хората как да ядат, как да спят? Всеки сам знае как да яде, как да спи. И без да те учат, ти знаеш как да спиш, как да яде, как да мислиш. Учението иде отпосле. Ти няма да внесеш нищо ново в света, но много нови работи ще научиш. Ти не си дошъл в света да внесеш нещо ново, но си дошъл да възприемеш нещо ново от света, да видиш, че светът носи нещо ново за тебе. Този свет може да влезе в тебе и тогава твоят вътрешен свет да се обнови съобразно външния свет. Като отидеш при един велик музикант, а не знаеш да свириш, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Разбира се, че ти трябва да се учиш от великия музикант. Ако отидеш при един художник, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Ти ще се учиш от него, разбира се.

Казвам: Ние трябва да се учим от великите хора в света. От това, което те имат в себе си, а не от това, което ние имаме. В какво седи културата? Културата седи в това, което е. Ние трябва да придобием това, което е. Ако речеш да придобиеш най-малкото от това, което е, то значи да придобиеш Любовта, която внася новия живот. Тази Любов ще осмисли твоето съществуване на земята, ще разбереш какво е твоето предназначение и защо си дошъл на земята. Ти трябва да имаш ясен поглед за нещата. Като погледнеш, трябва да знаеш защо е всичко това. Човек трябва да знае какво е неговото предназначение на земята и да може да се ползува от това. Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте много богати, но живеете в голяма беднотия. Като ви гледам, виждам, че сте заобиколени от щастие, но в себе си се считате нещастни. В това отношение вий мязате на мишката. Докато мишката е в полето, тя свободно си ходи, яде си, диша си чист въздух. Един ден започва да се върти около хората, отива тук-там и попада на един капан, в който е закачена малко пъстърмица. Тя подушва тази пъстърмица и започва да изследва капана, започва да души, приятно ѝ е и си казва: Да мога да взема това парче пъстърмица, ще си уредя живота. После тя се качва на капана, започва да го изследва, прави си научните изследвания и мисли, че е много учена, като няма пред вид, че този, който е направил капана, е много по-умен от нея. След това наблюдавам каква е психологията на мишката. Като се хване в капана, тя започва да движи муцунката си, да стърже пръчките на капана, да се качва нагоре, надолу, иска да излезе и си казва: Тази работа не излезе, както мислех. Пастърмицата седи до нея, но тя вече не я поглежда. Казва мишката:

Изгубих вече свободата си. Тя се спре, мисли си защо тази работа не излезе според нейните научни изследвания. Не трябваше да пипа пастърмата. Тя трябваше да каже: Не ми трябва нито пастърмата, нито капана. Като ви гледам сега, виждам, че и пред вас има един такъв капан. Вие мислите, че като влезете в капана, ще придобиете нещо. Не, правя едно приятелско предупреждение: Пазете се от капани, които са поставени пред вашите врати. Приемете това приятелско предупреждение и го изследвайте, помислете върху него, без да отивате да изследвате капана отвътре. Не правете това. Не се самозаблуждавайте да мислите, че всичко ще ви се нареди добре, като влезете в капана. Казваш: След една година ще направя това или онова. - Нищо няма да направиш след една година. Казваш - тогава втората година ще го направя. И втората година минава, без да си направил нещо. Казваш: След една година ще науча френски. - Нищо няма да научиш. Минават година, две, три, и ти все още говориш: Парле ву франсе? Според закона на мисълта, като хванеш една работа, трябва да я свършиш. В една година ти можеш да научиш езика, стига да не туряш никакво препятствие на мисълта си. В една година можеш да научиш в толкова, че поне хляба да си изкараш. Не казвай какво можеш да научиш в толкова малко време. Аз имам един лигвафон, който говори много добре на английски, с точно отмерено произношение. Вътре говори един професор, с който често се разговарям, но не може да излезе вън от плочата. В първата плоча е предаден първият урок. Колко пъти туря тази плоча, все един и същ урок предава. После турям втора, трета, четвърта, и уроците стават все по-сложни. Като дойда до 32 плоча, вече можем да се разговаряме на английски, самият професор като че ли говори. Доста сложен е последният урок. Сега турете и вие вашите плочи на работа. Като дойде едно обезсърчение, кажете му: Сега ще те окача на гвоздеа на къщата си. Като се насърчиш, ще те снема от гвоздеа. Като дойде безверието у вас, окачете го на гвоздеа и му кажете: Като повярваш, ще те снема от гвоздеа. Като дойде безлюбието, също така го окачи на гвоздеа и му кажи: Като възлюбиш, ще те снема от гвоздеа. Щом имаш какво и да е отрицателно чувство, щом чуеш отдалеч, че мъжът ти иде, веднага закачи това чувство на гвоздеа, та като влезе мъжът ти вътре, да се зарадва и да каже: Отлична жена имам! Или, ако мъжът ти носи отрицателно чувство, жената да закачи това чувство на гвоздеа. Тогава той ще благодари и ще каже: Умна е моята жена, освободи ме от големата тежест. Господ да я поживи! Дано ме не чуе

дяволът, да умре преди мене. - Не, щом тази жена е умна, тя не умира.

“Не съдете по лице, но по права съдба съдете!” Сега приложете това, което имате у вас, което е вложено, което е вродено. И почнете да реализирате това, което мислите. От това гледище целият живот е една възпитателна школа, но за онзи, който разбира, за умния човек. Когато умния човек дойде в едно общество, той трябва да бъде свободен. Умните хора, могат да оправят света. Ето, умните хора създадоха железниците, аеропланите, параходите, писмената реч, книжнината, фабрики, законите, всичко в света е създадено все от умните хора. Следователно, ако и вие вървите по техния път, бъдещето е ваше. Новият човек, който иде в свет(а), иде с една нова мисъл. Та и вие трябва да започнете да мислите като този нов човек. А не както е мислил старият човек. Този Христос, който иде сега, нема да се остави сега да го разпнат. Той иде между хората да ги научи как да мислят. Това значи идването на Христа - да научи хората как да мислят. - И мъже, и жени, и учени, и прости, и господари, и слуги, и управляващи, и управляеми. Той казва на съдията, право съди! На стражара: Благороден бъди! Каквата служба заемаш, изпълни службата без никаква лъжа. Добре изпълни своя дълг. Малката служба, добре изпълнена, е за предпочитане пред големата служба, но не добре изпълнена. Ако си цар, в една година ти можеш да направиш хиляди престъпления, които с хиляди години не можеш да изплатиш. Това, което един цар в един живот може да направи, един обикновен човек в хиляди години не може да направи. Но и доброто, което един цар може да направи в един живот, обикновеният човек в хиляда години не може да го направи. Умният цар, на място поставен в един живот, може да направи това, което обикновеният човек в хиляда години не може да направи. Та в сравнение с животните, вий сте царе. И като царе, не можете ли сега да подобрите живота си? Ако не направите това, знаете ли какво ще бъде вашето положение. Но аз сега не искам да ви покажа опаката страна на живота, искам да ви покажа светлата страна. Стойте на положението като царе, с онези светли мисли, с онези благородни чувства и с онези възвишени постъпки. И тогава всеки, който ви срещне, да каже: Ето един човек, който мисли. Това е човекът. И тогава, като се срещнете, да се радвате едни на други, че сте срещнали хора, които знаят да мислят. Като срещнете една жена, да знаете, че мисли. Като срещнете един мъж, да знаете, че мисли. Като срещнете един слуга, да знаете че мисли. Като срещнете един съдия, да знаете, че мисли. Като срещнете един военен, или един стратег да знаете, че мисли.

Най-после всички трябва да мислят. В това е спасението на света. Това е, което носи бъдещето.

**Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.
17 беседа от Учителя,
държана на 12 януарий 1936 г.
София - Изгрев.**

ВСИЧКО КОЕТО ЧУХ

Отче Наш.

Бог е Любов.

Ще прочета само един стих от

15 глава от Ев. на Йоана, 15 стих.

Мисли, право мисли.

Ще взема само думите “Всичко що чух”. Слушането в света е едно висше сетиво. Зрението и слушането, това са висшите сетива на човека. Осезанието се занимава с физическия свят, вкусът със света на чувствуванията, мирисът е малко съединителна нишка между умствения и чувствения свят. Слушането и зрението те са висшите сетива, или така наречения духовен свят. Хората нямат представа за духовния свят. Казват, духовен човек, имат много погрешни схващания. Те мислят, духовният свят е особен, обича само човек да седи в някоя килия, да съзерцава и да мисли, да е пожълтял, побледнял, само живее в една мистификация. Всички материалисти в света живеят една мистификация. По-голямо заблуждение не съм виждал от хората, които живеят в сегашния свят. И ако искате заблуждения, там е заблуждението. Защото мислят, че имат всичко, а нищо нямат. Материалният свят няма нищо реално, абсолютно нищо реално няма. След туй като остане някоя кост от един светия, току я носят. Когато говорел светията, никой не е слушал, като умре, всички вярват в неговата кост. Вярват, че като я турят някъде, ще оздравеят. Ако не вярваш в това, ще те разпънат на кръст. Ако вярваш в този светия като жив, минаваш за еретик.

Сега ще ви говоря върху една мисъл, която е съществена. Пробуждане на съзнанието. Не то си има свои методи. Пробуждането на съзнанието на физическото поле става чрез една голяма катастрофа. И след туй наставка едно друго състояние, което аз наричам мистично. Аз го наричам музикално състояние, в което човек запява вече. Той пее и певец става. Ще си тури китарата, започва да свири. Умрял някой, пей, родил се някой, пей. Оженил се някой, пее му. Накъдето ходи все пее. Вие ще кажете, че то тъй да се пее, как ще стане. Този човек, на когото съзнанието се е пробудило, той е учен човек. Когато види червея умрял, казва: Горкият. Той не е умрял, но виждам пеперудата и казвам: Как се освободи от онова голямото робство? Добре стана, че си се

изменила. И когато някой умре, казват: Отиде горкият, отиде нашият възлюблен. Излюпил се, разхожда се някъде, сега станал човек, досега каквида беше. Навсякъде ходи по треновете, не плаща, в къщи излиза, влиза без да му отворят вратата. Не се изисква много да стават. Като откrehнат вратата, влиза вътре, не го виждат, чака, като отворят излиза. Някой път и в тях има учтивост. Ако е затворена вратата, чакат, не искат да излизат така.

Сега ние вярваме в своите сетива. Ти, казва, видял ли си нещо? - Но виждане има, само когато е пробудено съзнанието. Аз съм съгласен, че когато види човек, но то е съзнанието. Който вижда, съзнанието му е пробудено. И ако у някой човек съзнанието не е пълно, той не е пробуден човек. Защото съзнанието диша чрез музика. Музиката това е дихание на съзнанието в човешкия ум. Музикалният свят, това е една среда, чрез която душата на земята се проявява. То е, в което висшият свят може да се прояви. Средата за рибата е водата. Рибата без вода не може да живее. Тъй както е устроена птицата, без въздух не може да се прояви. Човешката душа, висшето в човека, ако съзнанието не се е пробудило - като среда - човешкият дух не може да се прояви. Музикалната страна това е активната страна, в която съзнанието се проявява. В свет(а) всичките нещастия произтичат, че хората не знаят какво нещо е музика(та). Не мислете, че това, което един цигулар може да ви свири, е музика. Това е предисловие за музиката. Музиката, за която говоря, като засвирят, умрелите да скочат. Умрелите ще бъдат кротки при обикновената музика, но при музиката на съзнанието умрелите възкръсват, нищо повече. Единственото, силното нещо е музиката. Искат да възпитават съвременното поколение. Съвременното поколение без музика не може да се възпита. Туй да го знаете. Всичко може да положите, всички усилия и пари, и книги да пишете, но възпитание, култура да създадете, не може без музика. И виждам, че от няколко хиляди години всичките усилия на човечеството все са допринесли нещо. Но човек съзнал, че музиката в първите времена имало една епоха, когато музиката играла важна роля. Те мислят, че в музиката се е събудило човешкото съзнание. Нещо преди 1500, 2000, 1500-2000 години преди Христа музиката се е събудила в една тясна област, както сега. Човешкото съзнание в тази тесната форма, както съществува, то е около 3500 години, то е, както сега живеят хората. Казвам: Съвременните описатели, както говорят, те създават нещо, те, те турят, казват: Любов да имаме. Ти не можеш да имаш любов, докато нямаш среда. Любовта изисква среда. Средата за Любовта това.

е човешкият ум, а средата за ума е човешкото съзнание, а средата за съзнанието е музиката. Те са неща, скачени като верига. А за да може да надделееш, в музиката има всичките сили, за да надделееш всичките препятствия, които съществуват. Ако ние при сегашните условия сме музикални, бихме надделели хиляди препятствия, мъчнотии, които сега ни се случват. Сега туй е човешко. Ще кажете - затова вече се изисква опит. Опит може да се направи, изисква се известно условие. При възпитанието на децата може да се направи един опит с музиката. Музиката си има свои методи, свои формули. За пример аз определям основния тон в музиката. Той е онзи момент, когато съзнанието се пробуди. Когато човек започне да се самосъзнава, първият момент на самосъзнанието, че той е човек, той е основният тон на музиката. Той е до или (си). Не сега този тон, който имате на камертона, той е далече. Основният тон е, когато умът се пробужда и съзнанието започва да функционира. Съзнанието се качва по тази музикална стълбица, която има 25 хиляди тона. 25 хиляди тона има. Сега имаме осем октави в пианото. Даже последната октава, човешкият слух, ухото не е в състояние да я схване. Ние още нямаме певици, които да вземат тези тонове на пианото. Няма нещо музикално, но развива се твоето съзнание постепенно.

Та казвам: Музиката борави с едни къси вълни, които проникват навсякъде. За да се избавиш от песимизъм, трябва да оперира с късите вълни на музиката. Когато някой човек става песимист, то е болезнено състояние, с много дълги вълни оперират песимистите. Тяхният ум е така заоблачен, че им трябва проветрение на излишните впечатления и мисли. Защото мисълта, това е един сбор. Мисълта представлява долина, в която се събират мислите - втичане на мисълта на едно място. А пък чувствата на човека представляват хора, които са на едно угощение, на ядене и пиене. Туй, което чувства човек, то е ядене и пиене - банкет. После като се наядат хората, няма кой да плаща. Да ядат мнозина - да плащат малцина. Всичкото нещастие е, че хората ядат, без да плащат. Природата не обича безпорядък. На всеки по одного, тя му дава средства достатъчно, като се наяде да си плати. Ти трябва да платиш. Най-първо ти трябва да мислиш, трябва да чувствуваш, трябва да постъпваш. Или другояче казано: Трябва да туриш ума си на работа, сърцето си на работа и волята си на работа. Или другояче казано: Духът трябва да вземе управлението вътре на онези вътре в душата и да стане пръв Министър. Тогава умът ти, сърцето ти и волята ти ще бъдат слуги на тази държава,

да тръгне работата наред. Понятие за пример, за духа, то е отвлечено. Хората спорят сега за духа и за душата - какво нещо е духът, какво нещо е душата. За пример, те обясняват душата с нещо материално, когато самите учени хора не са произнесли какво е материя. Материята е нещо неопределено. Душата не е тело, душата е нещо неопределено. Телата, които виждаме, те са триизмерни, а в природата има повече от три измерения. Душата не може да бъде триизмерно тяло, не може да бъде четириизмерно, не може да бъде и петоизмерно. Защото чувственият свят е четириизмерен, или духовният свят, умственият свят е петоизмерен, причинният свят е шестоизмерен. Тия неща са параметафизика. Сега мнозина искат да знаят какво нещо е духът. Пък там, дето душата функционира, е седмоизмерен свят. Искат да уподобят духовния свят на обикновения. Тогава ние ще попаднем в положението на животни, които мислят. Какъв е вътрешният живот на хората? - Точно като нашия. Има нещо, с което ние мягаме на животните. Ядем като тях, но малко по-другояче. Те още нямат вилици и ножове и трапези нямат. Ние имаме трапези, вилици, чинии, кърпи, туряме, после имаме тенджери, огън, на който готвим. У тях това още го няма. В животните няма никаква книжнина. Имат си стара книжнина, която носят със себе си, една библиотека, но то е от вътрешен характер, туй което и човек има.

Сега ние питаме какъв е онзи свят, към който отиваме. Онзи свят, който иде след този свят, е точно такъв, както нашият свят е за животните. Нашият свят за животните е точно такъв, както този свят, който иде след човешкия. Светът на млекопитаещите, който дошъл след тях, то е човешкият свят. Следователно, онзи свят ще има такова отношение, ще бъде нещо по-величествено. Сега човек за онзи свят, който иде, той ще бъде почти на същото стъпало. Сега ние минаваме за много културни, но не знаем в какво седи културата. Културата седи във вътрешното, което е вътре в човека. Културен човек е онзи, който като изчезне самата култура, може да я създаде. Той е културен. Като изчезне като една семка, която може да произведе цялото растение. Човек ако може да произведе, той е учен.

Сега в съвременната математика казват, че частта не може да бъде по-голема от цялото. Обаче, има една математика, която казва, че частта може да бъде по-голяма от цялото при дадени условия. При някои условия нали частта може да произведе цялото, както една семка може да произведе цялото дърво. Това са разсъждения. Дали ги разбирате, е друг въпрос. Не е необходимо да ги разбирате, понеже се изисква голямо

въображение. Цял математически процес трябва да минете, проекции на плоскост, на отсечки, на ъгли, сечения, движения. Вземете един физиогномист, той има тия плоскости. Той като види пресичанията на линиите, по пресичането на плоскостите и телата, които се пресичат в него, чете по твоето лице. Не само чете какъв е характерът на миналото, но чете и сегашният характер и донякъде може да предскаже какво ще бъде твоето бъдеще. Както един астроном може да предскаже след колко години една планета може да направи едно обръщение, даже сега се мъчат да изчислят движението на слънцето, изчислява движението на звездите. Човек има хубава задача. Онези, които не разбират, казват: Това е лъжа, никой не може да разбере живота. Ако животът не се проявяваше никой няма да разбере, да знае, но проявеният живот го знаем. Няма скрити работи в природата. Скритото и потайното е само за онези, които са слепи, които са глухи, но не за онези, които виждат. Не мислете, че изведнъж можете да станете учени. Вие не знаете колко години има цялото човечество, как е дошло на земята. Библията туря 8 хиляди години. Окултната наука туря идването на човека от 18 милиона години, туй е повече, 18 милиона години откак човек има сегашната форма. Сегашната форма, която човек развива, е била по-голяма. Той постепенно се е смалявал, понеже, видял, че тази грамадна форма не е практична. Представете си, ако човек беше 15 метра висок, економически би бил затруднен. Един баща да има един син 15 метра висок, взема 3000 на месец, ще трябва 30 метра плат, за да му скроиш един костюм, 30 метра плат по 100 лева, много средства ще трябва. Природата видяла, че туй състояние не е практично и тя започнала да намалява. Тя е започнала да смалява от економическо гледище, понеже условията ще се влошат. Не е необходимо да имат толкова голямо тяло. После колко време взело, докато му напълни главата. Човек искал много голяма глава. Тя го убедила най-първо да живее в една къща, която има 19-21 сантиметра дължина. От 15-16 см широчина и 15-16 сантиметра височина. Едва можела сега да го убеди да живее в тази къща. В голяма къща не живее той, направил друга къща казва: Тази къща е моя. Аз бих предпочел да живея в една къща от 19 сантиметра дължина, 16 см височина и 15.5 см широчина, отколкото една такава глава, пък нищо да не разбирам. Сега учените хора спорят върху голямата глава, върху тежестта на мозъка. Съгласен съм с тях. Какво разбират те под голям мозък? То е площта, която мозъкът заема, после браздите, какви долини, какви планини има. Мозъкът е нашарен. Мозъкът има точно такива

равнини, както земята. Както е устроена земята, така е устроен и мозъкът на човека според правилата на земята. За в бъдеще земята ще има точно формата на главата, така ще бъде набраздена. Някои мислят земята да стане гладка. Тя е била гладка, но не обла - била практична за човешкия живот. Гладките работи не вървят гладко. Сега малко трудно е да се говори на сегашните хора, които мисля, че имат реалността. Тия неща тия условия, през които сега минаваме, те са условия на един органически живот, който иде. В природата влиза една нова материя, в която човекът трябва да бъде направен. Сегашната материя не е така пластична. Сегашният човешки мозък не е така пластичен. Лесно се изтриват образите, които имаме, и следствие на това тя създава един нов тип. Тук там в света имаме тия новите типове, които сега се появяват. Те са бъдещите господари. Всички от тях са все музикални. Сега аз искам вие да се освободите от вашите предубеждения. Вие казвате: Ние сме християни. Оставете се от вашето християнство. Християнинът е човек, който е завършил своята еволюция. Христос е човек, който завършил своята еволюция, който разбира законите на природата, законите на битието. Един човек, който казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Този човек знае как да постъпи в своята власт. И в това вярване на света няма да употребяваме тия старите методи. В по старите методи има два начина за живеене: Единият метод е ограничението, то е законът, то е механическото. Другият закон е по закона на Любовта. Онзи човек, който трябва да функционира с любовта ѝ, трябва да бъде запознат с тия закони, които съществуват, казваме: Каквото Господ даде. - Криво схващане е това. Даването е от Бог, то не е процес отвън. Каквото Господ даде, онова, което Той вложи в мене, то е онова, което Бог даде по един нов начин. Когато Бог даде, ние се плашим от новото. Казвате: Да не би да ме заблуждаваш. Аз съм виждал много православни и евангелисти, които казват: Ще ни възлюбиш. Казвам: Никога не сте били в пътя на истината. Ще ме извините. Ако разбирате, вие никога не сте били в пътя на истината, не разбирате. Вие вярвате в Бога, но не разбирате езика. Когато ви говори, съмнявате се в Него. Аз не ви се сърдя. Вие с Бога не може да говорите, с мене ли ще говорите? Аз говоря същия език. Него като не можете да разберете, мене ли ще разберете? Казват, ти ни считаш за невежи. - Не, считам ви за хора неспособни да учите езици. Знаеш ли, ние говорим френски. - Радвам се. Френски е един език. Римляните като дойдоха учиха гръцки. Гърците не бяха голям народ, но римляните изучаваха гръцкия език, гръцката култура, те бяха

на мода. В древността на мода е бил санскритският език. Преди санскритския език на мода е бил ватанският език, от който всичките езици черпят своето начало. Сега на мода е английски, френски, германски и на опашката иде славянският език. Когато се говори за езици, казват, кой език е изразителен. Изразителен език е този, който е среда за съзнанието да може човек да се изразява, да може да мисли той. Ние, съвременните хора, не можем да имаме висока култура, тъй както мислим. Каквото и да говорим от своето гледище, ние, както чувствуваме, както мислим, не можем да имаме висока култура. При сегашните условия умните, силните хора, те имат право. Правото си пробива път. Но туй право може да се установи само кога? Не когато се налага на един човек, да му говориш, че след един час той да признае да се убедя. Няма какво да му говоря. Този човек в съзнанието трябва да знае говоря ли аз истината или не, може ли да се разберем. Ти още в началото да имаш правилна обмяна. Ние, съвременните хора, имаме криво понятие за човечеството. Ние мислим, че всичките хора са одарени. Всеки трябва да мисли за себе си. Не е така. Отчасти можем да мислим за себе си, но всички в природата съставляват един организъм велик, в който цялото се грижи за частите. Но понеже частите не функционират правилно, някой път дълго време взема на цялото, докато изправи погрешките на органите, които зле функционират. Запример ние виждаме тялото. Ако вие нарушите функциите на стомаха, дълго време взема, докато се поправи. Ако нарушите функциите на вашите дробове, дълго време докато се поправят. Ако нарушите функциите на вашия мозък, дълго време дълго време взема докато се поправят. Дълго време, докато се възстанови равновесието в ума. Равновесието човек трябва да разбира. Те са два полюса. Сегашните развиват мозъчната система. Туй верно е. Но(в)мозъчната и симпатичната нервна система те са два полюса. Единият полюс е магнетичен, другият полюс е електричен. Мозъкът се нуждае от една среда, която да е суха; симпатичната нервна система се нуждае от среда, която трябва да е влажна. Преплитането на тия двете среди дават условията да има обмяна между човешката мисъл и човешките чувства. Някой път и вие ще забележите, може всеки един от вас да направи един опит. Не искам да ви разправам някои работи да не би да влезе някой бръмбар в главата ви. Щом пипнеш ръката и е суха, то е признак, че (у) вас електричеството има надмощие. Следователно, кожата ви започва да се бели. Щом ръката е много влажна, нервната система има надмощие. За да има правилна обмяна, ръката

трябва да бъде мека и топла и малко влажна. Защото мекота не може да се образува там, дето няма влага. Не можеш ти да мислиш правилно, не можеш да имаш едно разположение, ако няма влага. Ако има сухота, ще бъдеш рязък във всичко, в чувствата ще бъдеш рязък, в мислите. Тогава проповедници, които имат сухота в нервната система, режат така, режат, режат. Които имат голяма влага, те са магнетични, казва, моля, братя, да се обърнете, ние сме много разположени към вас, че ние се обичаме, ние сме готови да се пожертвуваме за вашето добро. Другите казват: Вие там, трябва да идете на бойното поле, да умрете, за отечеството. Нито едните нито другите разбират закона. Единият би накарал хората да умрат на бойното поле, без той да умре. Единият, който казва. Другият, който казва да се жертвуваме, той ще накара другите да се жертвуват, без той сам да се жертвува. То са методи. Един човек от новия тип той трябва да бъде тъй справедлив, както към себе си. Аз турям едно правило: Не да се отречеш от баща си. Ще обичаш баща си, както себе си. Ще обичаш майка си, както себе си. Ще обичаш братя си, както себе си. Ще обичаш приятеля, както себе си. Ще обичаш слугата, като себе си. Всички живи хора ще ги обичаш като себе си. То е правилото "Като себе си". Понеже, любовта към себе си тя вече е вторичен извор. Сега някой казва: Какво нещо е Господ? Кажи ми къде е Господ? - Аз не мога да ви кажа, защото ще ви заблудя, ако ви кажа къде е Господ. Но ти казвам: Това, което е в тебе, е от Господа. Туй сърце е от Господа. Туй, което чувствуваш. Тази воля, всички хора наоколо дишат, живеят, стремят се, добро и зло като правят все е от Господа. Вие казвате защо Господ ги кара да правят зло? Господ ги кара всичките да правят добро, но те като не го разбират, правят зло. Най-първо му каза на човека: В деня, в който направиш първото зло, ще умреш. Първото зло седи в това непослушание. Като го правиш, ще умреш. Първото зло е непослушанието. Щом не слушаш закона на Любовта, в тебе всичко е свършено. Сега ние мислим, че всички неща са отживели. Казва: Те са стари работи.

Новият човек трябва да бъде силен и мощен да си поправи положението. Хубаво. Ако един се бие и ако сто хиляди се бият, в какво седи разликата. Кажете ми. То е все същото нещо. Мислиш тия хора, които отиват на бойното поле, ще оправят света? Не ни трябва воюване. Ние сме против войната, против онези криви методи, против кривите схващания за воюването в света. Ние не сме против религията, но сме против онези криви разбирания, против онова, което не е религия. Ние не сме против науката, но сме против онези криви методи, които се

разбират за научни.

Христос казва: “Всичко каквото чух”. Той казва на Своите ученици, че говорил неща, които не могат да се изнасят. И за да се изнесат, непременно трябва да бъдете музикални. Ако някога бих говорил на когото и да е от вас, ще му кажа да ми изпее едно музикално парче. Тъй както съм, да ми изпее. Ще кажеш: Аз зная някое парче от Бетховен. - Няма да мине. - Ама някое парче от Моцарт. - Няма да мине. - От Шопен. - Сега няма да мине. Не че сега от туй трябва да ви се даде да се развие. Музиката във вас да стане нещо насъще. Аз наричам музика, ако се разболея и като запея, да стана от леглото, болестта да си замине. Няма болест, на която аз съм пъл, че да не си заминала. Тя не може да издържа на тия трептения. Или ще си замине или ще ми стане приятелка. Много болки има, които (са) ми станали приятели, вече живеят на земята, до едно време бях банка, сега работят с мене заедно. Всички болести в света се произвеждат от немусикални същества. Те са най-грубите същества. Щом научиш туй живото същество, то се привързва към тебе, казва: Ти за мене си всичко, научи ме да живея. Сега дойде някоя болест, ще викат лекар. Ще каже, че кръвта се отровила. Болестта не е в кръвта. Едва сега модерната наука съзнава, че всичките болести в организма се дължат на известни микроорганизми, някои даже са толкова малки, че с най-големите микроскопи едва се виждат. Те се размножават толкова бързо, много нечисто живеят и всичките извержения остават в нас, в нас остават лайнушините. Те тъй се размножават, че ти и да чистиш отиде вече. Предпочитай да напуснеш къщата, отколкото да изчистиш къщата. Законът тогава е: Ще турите филтър. Тия неканени гости ще ги турите на карантина отвън. После като ги турите на карантина, ще турите най-добрите певци да им пеят. Като попееш на чумата, тя трепери вече. На холерата като попееш и тя трепери.

Сега вие може да попитате, туй, което говориш, истината ли е? Аз ви питам: Туй, в което вярвате, истина ли е или не? Ако вие ми кажете не вярвате и аз ви казвам: Моето е толкоз верно, колкото вашето. И моето твърдение е толкова верно, колкото вашето. Че какво може да се постигне с това, което ти казваш? - Кажете: Но какво се постига с вашето? След като ми каже какво се постига? Казвам: Ето какво се постига с туй учение, с туй верую. Музиката като стане метод, ще имате по възможност в десетте години едно заболяване. Като дойде един лекар ще ви направи преглеждане от любов. Вие ще му платите от любов. Не е въпрос до парите. Аз може да му дам пари. Той, лекарят, като дойде,

ще си носи цигулката. Ако аз съм го поразболял малко, той ще изсвири едно парче. Той, лекарят, ще бъде артист. Музикално ще изсвири едно парче, той знае рецептата. Една формула като изсвири и ако страдаш от чума, като ти посвири 10-15 минути музикално, ще станеш. После имаш да вземаш пари от някого. Ще идеш, ще изпееш една песен, и той ще ти плати дълга. Няма да ходиш да го обиждаш, да държиш изпит в училището. Ще изпееш една песен и учителят вече знае, че си учил. Щом можеш да пееш, той казва, е научил и му туря бележка. Ако си подсъдим, ще изпееш една песен, съдията щом пее хубаво, тогава една резолюция, оправдава го. Във всичките положения, като изпееш една песен, работата става. Подозираш жена си, изпей една песен. Той ще каже, жена, която така пее, не може да прави престъпления. Синът дойде, ще каже: Я сине, попей ми. Щом ти изпее, ще имате доказателство, че вие имате вече един истински живот. Ако хората станеха музикални в света, ние можехме да спестим голяма част от времето си и да вършим работата много по-лесно, отколкото сега. Сега цялата нощ ще мислиш какво да правиш със сина си, в лош път върви, много пари харчи. Тогава няма да имаш тия безпокойства. Сега някой, от вас се интересуват като слушат, казват: Кажи ни сега да се освободим. Трябва да се образува опитна школа. Може някой да се насърдчи да пеете един, два дни, ще кажете то и с пеене не става. В музиката човек трябва да има голямо постоянство. При най-неблагоприятните условия ти ще намериш пет минути време. Вечерно време, когато спите, ще станеш 5-10 минути ще попееш, ще посвириш, ще си легнеш. Преди да си започнал да се молиш на Бога, ще попееш. Ако можеш да пееш, ще се молиш, ако не можеш да пееш молитвата, ти няма да бъде приета, нищо повече.

Та казвам сега. Този, новият човек, трябва да бъде музикален. Ще диша нещо светло. Ти като го срещнеш още отдалече от 10-15-20 километра като приближава, ти ще усетиш нещо със своята аура. Като иде такъв човек, светът го посреща и ще носи такъв един хубав ден като днешния. Кога на Богоявление е било така хубаво, както днес? - Времето показва, че това, което говоря, е истина. Българинът казва, че когато на Богоявление е така хубаво, няма да има берекет, трепери българинът. Но днешният ден носи нещо хубав; носи онова новото съзнание за българите. За мъже, за жени, за деца, за животни, ако те разбират, Богоявление носи туй. Аз го виждам. Ние казваме, че от много ядене хората боледуват. Защото каква е максимата на яденето? Има едни нови изобретения в машините, че с малко гориво използват всичката енергия

сега. Така се економисва енергията. Тъй че от малко количество вещество, много енергия може да се произведе. Казвам, какви трябва да бъдат нашите схващания? Едва сега хората на науката говорят какви са нашите схващания в света. Казват сега, че атомите разлагат и йоните. Те имат три състояния на материята, които учените хора не са ги разложили. Атомите, както сега са създадени, те са произведения на разумни същества, които са работили. Тези тухли, с които светът е съграден. Това е градивото, с което светът е създаден. Както намираме камъните и правим къщи, така и тия същества от вечността намират туй вещество и образуват атомите, с които е построена цялата наша земя, слънчевата система, звездите. И светът е нареден тъй разумно. За тази музика, за която ви говоря, не мислете, че тя скоро е влязла. Един ден ние ще приемем по радиото музикалните творби от слънцето. И може би няма да се минат повече от хиляда години, някои ще слушат музика от слънцето. Колко чувствително трябва да бъде радиото, да имате тези плочи. Ако един виртуоз от слънцето пее и слънчевата плоча, ако турите ще произведете една слънчева мелодия. Тя ще се отличава по това, че ако вие подложите тази слънчева мелодия на опит, ако имате анемичен човек, веднага ще се поправи неговото положение.

Аз ще ви приведа един пример. Казвате: Някои работи трябва да се докажат. Мисля сега има един съд, който доказва една задача. Ще ви приведа примера. Мисля, че това се случва с един унгарец - вестникът съобщава това. Купува си той един лотариен билет, записва номера му и понеже не бил богат човек, за по-сигурно го зашил в шапката си. Турил го там и забравил. Дошъл веднаж един просяк и жена му като нямало какво да му даде, взела, че дала шапката на мъжа си. Той я отнесъл. След време вижда, че неговият билет печели десет хиляди унгарски крони, около милион и половина български пари. Казва на жена си: Къде е шапката? - Поправи се нашето положение. Тя казва, че дала шапката на един просяк. Но, билетът, щастието е там! Заинтересува се той от просяка, намира просяка. Просякът пък се намирал в трудно положение, заложил шапката на един търговец-вехтошар. Казва той на просяка, че ще му даде голяма сума за шапката, понеже му трябва. Просякът се усъмнил, намира търговеца, взима шапката и намира вътре билета. Сега се съдят кому се падат парите - на просяка или на другия. Съдиите след три седмици ще се произнесат. Казват, че жената като дала шапката, тя дала и билета. Онзи казва, че жена му подарила шапката, но не и билета. Билетът е негов. Питам сега, ако вашата жена даде онзи

билет, който печели, вие какво ще направите? Аз не зная дали една жена има право да подарява шапката на мъжа си. Никога това аз не бих направил, ако съм една жена. Сега вие ще ми възразите, (нима) трябва да се прави добро. Вземи плат, скрой една шапка, подари я. Никога не подарявай вехтата шапка. Вехтите работи са ценни работи, те са за учени хора. Ако е някой философ, мъдрец, подари му тази шапка. Щом е един просяк, дръж си шапката за себе си. Той не ти носи никакво щастие. Мислите ли, че ако на един просяк вие дадете най-хубавата книга, той би я разбрал? Той ще я продаде. Той заложил шапката. Та това, което ние, съвременните хора, правим. Онова знание, което Бог ни дал, което вложил в нас, ние залагаме някъде. Всички ние вървим по един крив път. Мъжът мисли като намери една жена, да си оправи работите. Жената мисли, като намери един мъж, да си оправи работите. След като се оженят, двамата мислят, че като им се роди дете, ще се оправи работата. Съдията мисли, че като има престъпници и съдии, ще се оправи светът. Адвокатът мисли, че ще оправи света: Всички мислят да оправят света. Оправят го, но светът не функционира правилно.

Слушам един български писател казва, че тия съчинения, които пишат, те може да го кажат в няколко листа, в 5-10 страници да го кажат. Нека кажат нещо разбрано сега. Те най-първо започват да описват една мома, била стройна като мотвила. Веждите ѝ тънки като копринен конец, очите ѝ черни, клепачите такива, устните тънки червени, пръстите ѝ заострени. Описват неща, които не са съществени. Това е външната страна, то не е човекът. Че е стройна като мотвила. Ако е момък, ще кажат, че е снажен (строен), като планина. Каква стройност има в планината? То са фигури. Стройността на момъка и стройността на момата седят другаде. Стройността на момата седи в онази мекота, която тя носи, тя носи влага. Там, дето има мома, има плодове, ябълки, всичко има. Там, дето има мъж, вятър има, проветрение, духа, лъха, всичките хора почиват. Вятърът и влагата, като се съединят, дават общото изобилие. Но всичко това не може да стане без музика. Влагата без музика не може да се (прояви). Слънцето без музика не може да грее. Човекът без музика не може да мисли. Човекът без музика не може да бъде щастлив. То е немислимо. Нито религиозен, нито учен може да бъде. Той може да бъде учен, но той не е в тази смисъл, както ние приемаме учените хора.

Сега Христос какво учеше? Той слезе от един свят и донесе хубави работи. Казва: Ако ви казвам земните работи и не ги разбирате, как ще

ме разберете, ако ви кажа небесните? Аз ви говоря за неща, които са обикновени, ако река да говоря за отвлечените, ще кажете: Тия неща не са верни. Всяко нещо, което ние не можем да видим, казваме, не го виждам. Че виждането е функция на съзнанието. Човек, който има пробудено съзнание, той вижда в Америка какво има. Един човек, който има такова пробудено съзнание, той вижда в слънцето какво има. Той вижда в млечния път какво има. Достатъчно е на човека съзнанието да бъде музикално, ти няма да разправяш за месечината, той ще види. Тогава ще имаш друго понятие за месечината. Не такова, каквото учените хора имат, както те я схващат. В месечината има един живот, който учените хора не го схващат. В месечината има най-хубавите условия за научни изследвания, каквито другаде няма. В месечината няма условия за болести. Много малко болести има. В тази месечина живеят най-напредналите учени хора. Един ден, когато завършите вашия курс на земята, най-малко 10 години ще живеете на месечината. Десет години ще стажувате на месечината и ще ви подпишат паспорта. Оттам ще тръгнете и ще идете на Венера. И там ще седите 10 години и там ще ви подпишат паспорта. Венера вече е Любовта. Месечината ще даде простор, Венера ще подпише, че чувствата ви са нормални. След туй в Меркурий 10 години, там ще подпишат, че вие може да разсъждавате. След туй ще влезете в слънцето. Сега в слънцето ще ви оставят да живеете, колкото искате. На месечината няма условия за много хора. И във Венера и там не допускат. Там всичко е покрито, откъде произтича светлината, вътрешното светило. Отвън те са покрити, никой не знае. Сега това са научни данни. Може да кажете, това нас що ви трябва? Важно е за нас сега как ще прекараме живота си. Въпросът за мене стои другояче. Ние сме дошли на земята как да изпълним Волята Божия на земята. Нима ние сме създадени от сутрин до вечер да се безпокоим? Или ние сме създадени целия ден да се спорим кой какъв възглед има? Музиката хубаво нещо. Седне един свиря, седне други, пее. Ти не можеш да не слушаш хубавото, което пеят. Казвам, ако вие бяхте пели, какво щеше да бъде? Много трудна работа е тази музика. Гласът ви трябва да бъде над 18 октави. Като вземете 8 октави и над 10 трябва да вземете тоновете и може да пеете като един ученик, който стъпва в музиката. С тази широка амплитуда вие като седите, казвате: Тия неща са непостижими. Тъй както сега мислим, е непостижимо, защото вие искате да разберете, както са. Те съществуват вече, те съществуват тия работи. Може да се направи един опит. Човешкият глас може да се подигне. Туй, което аз зная, е

приблизително така: Ако един човек се постави в един музикален, магнетичен сън, в пета степен, може приблизително до седем октави да му се подигне гласът. Но то ще бъде недостъпно за вас. Този, като се събуди, изгубва всичко. Докато спи, може да пее, след като се събуди, не може да пее. Трябва да го приспиш на сцената да пее. То ще бъде един феномен. В литературата съм срещал само един пример, който приблизително изяснява тази идея. Един даровит музикант, той е от миналото столетие, много даровит музикант, но имал обикновен глас, намира една мома, която не е толкова музикална, но с отлично развит ларинкс. Той влага в нея своята магнетическа сила и тя пее. Той седи скрит на сцената и тя пее. Всичката публика ръкопляска. Влюбва се един младеж и вижда този обикаля около нея, мисли, че е неин любовник. Един ден иска да се освободи и го застрелва на сцената. Като го убива и тя спира, вече не може да пее нищо, всичкото знание изчезва.

В човека туй го наричат новото съзнание, новият човек носи тази дарба. Представете си, че вие може 4 октави може да пеете. Много рядко се случва това. В историята мисля има един пример само една италианска певица 4 октави могла да взема. 4 октави да можеш да пееш с трели, че ти може ли да бъдеш беден човек? Дето минеш, всеки ще те слуша. Ние сега туряме тия работи за бъдеще. Казва, кой ще се занимава с тия илюзии, взема една поза на живота. - Трябва да бъдем добри, трябва да си помагаме това - онова. Че досега не сме ли работили? - Хиляди работи сме работили. Накарали сме аеропланите да хвъркат, железниците, параходите да се движат, но липсва нещо съществено в човека. Тия работи са хубави. Ако музиката може в света да управлява, тогава щеше да има много малко потъвания на параходи, много малко аеропланни катастрофи. Ако дойде този музикален свят най-малко 70 % от всички тия катастрофи щяха да се намалят. Че статистиката показва, че такива катастрофи всякога се случват при едно немусикално състояние, когато изгубят своята музикалност. Когато човек престане да се моли, той се умори, не мисли, той не е господар на нервната си система, той ще даде криво направление, всички се изменят. Някой казват: Дотегна ми, не ми се живее. В този момент ще се случи нещо. Умният човек като дойде при големите изпитания изгубва присъствието на своя дух и казва: Не ми се живее. От тебе не зависи да живееш. Животът на тебе е наложен. И ти трябва да бъдеш честен и справедлив - да оправдаеш вярата, да оправдаеш Любовта, която е вложена в тебе. Да оправдаеш себе си пред онези, които са те кредитирали. Когато дойде

отчаянието, има нещо, което казва: Ще се оправи тази работа. - Ама как ще се оправи? Ще се оправи работата.

Казвам: Онези от вас, които искате да се подигнете, започнете да пеете. Който пее, нека пее за рисуването си. Който е чиновник, нека пее за чиновничеството си. Който е банкер, да пее за банкерството си. Който е женен, да пее за женитбата си. Който има деца, да пее за децата. Ако неговото пеене е много правилно, ще ви кажа децата ще бъдат много добри. Неговото пеене ще се отрази. Ако пееш, ще видиш с по-малко дразги, всичко ще тръгне напред. Ще има по-малко болести най-първото нещо. После ще има хармония в къщи, една атмосфера много приятна.

Аз гледам сега всички започват немусикално. Казват: Както е писано. Христос казва: Да се отречете от себе си. Христос е казал да пееш хубаво. - Ама Той казва: Да любиш Господа. - Христос казва, преди да възлюбиш Господа да му попееш. Ако ти хареса пеенето, Той ще те възлюби. Ти не можеш да бъдеш възлюблен на един човек, ако не знаеш да пееш. Защото този разумният човек няма среда да се прояви. Той има желание да ти даде нещо, но ако не знаеш да пееш, ти ще внесеш в душата му една тъга, че не може да ти помогне. Той ще те повика и ще ти каже: Искам на тебе да ти направя едно добро, но ще започне да пееш. Казва Писанието: "Пейте и възпийте в душата си Господа! Казват: Нима за спасението нам ни е потребно пеене? Потребно е пеене. Потребно е, ти не може да се спасиш без пеене. Аз не вземам пеене в обикновен смисъл. Ако в твоето съзнание пеенето не стане среда, в която съзнанието да функционира правилно, ти не можеш да поддържаеш спасението. Този дух на спасението ти не можеш да поддържаеш, ти ще се обезсърчиш. Един човек, който има това музикално чувство в себе си, той никога не се обезсърчава. Музикантът най-мъчно се обезсърчава. Между музикантите престъпници, убийци няма. В статистиката няма. Така аз зная. Музикантите някой път обичат да попиват, но престъпници няма между музикантите. Понякога попиват, понеже не ги разбират хората. Но има нещо благородно в тях. Ако в света имаха тази музика, за която ви говоря, те щяха да преобразят света. Той като тегли лъка, всички слушат. Ти като теглиш лъка в едно заведение, дето хората пият, онези чаши да спрат да се дигнат. Виждал съм в България, наблюдавал съм български гъдулари - родени, гениални ги наричам. Като влязат в кръчмата, всички пият, говорят. Той като тегли лъка, всички оставят чашите, оканиците слушат. И казват, свиря този човек! Като запее, всичкото тракане на чашите престане, всички слушат. Кръчмарят току

гледа по-скоро да го изчушка навън. Той като не пият, става щедър. Някои кръчмари са много умни. 30-40 лева му даде и казва: Иди на друга кръчма. Като иде там и посвири, всички престават да пият и го слушат. Онзи кръчмар му даде нещо и го прати на трета кръчма. Това са ред наблюдения. Много лоши навици у нас бихме победили, ако знаехме как да взимаме основния тон на музиката. Щом се колебаеш, тонът не е верен. Щом вземаш един тон правилно, обертоновете се раждат, става едно съединение, обединение между ума и чувствата. Ако в себе си имаш противоречие в ума, в сърцето си имаш някакво противоречие. Щом запееш, всички противоречия изчезват. Вече ти влизаш в един нов свят. Аз имам само един пример, който ми го разказваше един мой познат, американец. Той слушал Камила Русо, която била ученичка на Паганини, една от най-добрите ученици. Той богат човек беше, слушал, я когато свирила "Сънят на живота". Казва: Когато слушах, бях готов с всичките си врагове да се примиря, да раздам всичкото си богатство. Съжалявам, че изгубих туй чувство, бих желал да я намеря и да ми посвири. Туй е приблизително влиянието на музиката.

Питам сега: Ако Христос дойде втори път, трябва да намери света немусикален ли? Не. Когато Христос дойде, във всяка една къща трябва да се чува песен. Във всяко училище трябва да се чува песен. Не обикновена песен. Та на вас някой път може да ви дадем едно предметно учение. Ако някой път сте готови можем да ви дадем само отчасти едно предисловие на такава музика. Може да бъде след години, след 10, 20. Изисква се специфично време. Тя не може да се пее между хора, на които съзнанието не е пробудено, които казват: Чакай да видим туй. Пробуждането е едно високо състояние. Онези, които поддържат този възглед, те знаят, че когато вече туй музикално чувство се пробуди, ние вече ще се простим с настоящия порядък на нещата. То ще бъде началото на Царството Божие на земята. Разбирателство ще има между хората. Хората ще кажат: Сбогом сиромашии, сбогом бедноти, сбогом болести, сбогом недоразумения. На всичко туй ще кажат сбогом. Сега всички казваме, че като дойде Христос - те го представят, че ще дойде ангели да тръбят. Архангел Михаил ще дойде, ще затръби. Той няма да затръби с една бория, той ще засвири така, че като чуят хората, ще кажат: Това е музика. Като засвири, ще дойдат да слушат. Той ще засвири и мъртвите ще възкръснат. Ще възкръснат, разбира се. Човек, като чуе тази музика, не може да не възкръсне. Ще възкръсне. То са евангелски образи, които са верни. Казват: Те са алегии, мистични работи. Те са сбъднати

работи. Те са неща, които хората не са ги слушали. От хиляди и милиони години са сбъднати, които са ги слушали. Вие казвате: Защо ние не знаем. - Вие останяхте малко назад. Че как тъй. - Когато те пеят, вие спяхте.

Та именно, каквото и да ви се говори, новото учение ще влезе с дикция в света. Тази наука ще бъде основа, ще има единство на съзнанието. Във всички, в които има туй чувство, ще имате туй чувство и на братство, и на единство, че всеки ще се радва на другите и всеки ще обича другият да му попее. Сега остава само да чуете: "Всичко, което чух". Ако вие можете да чуете всичко. Казвате, задавате въпроса: Кога ще чуете? - Зависи от вашето музикално чувство. Вземете в света влюбените - те чуват туй, което обикновените хора не чуват. Аз съм виждал влюбени хора единият при вратата говори, другите при другия край, каквото му говори, разбира. Другите казват: Онзи там какво ли говори? Никой не чул, но тя, неговата възлюблена, чула. Онзи ѝ казва на кое място да се срещнат и тя всичко чула. Туй е музикално чувство, което в живота на земята там го виждат. Виждам почва има (за)развиване на новата музика. Ако този момък говори на единия край, тя го чува на другия край. Какъв развит слух има. Другите казват: Каквото каза, нищо не чух. Тя казва: Аз го чух. В тази област необходимо е човек да почне с Любовта, която е въплотение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплотение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплотение на една реалност, чрез която човек може да постигне онова, което желае.

Той желае три неща: Той желае да бъде свободен. Той желае да има светлина. Той желае да има живот. Това е то въплотената Любов. Ако човек не може да придобие своята свобода, не може да придобие светлината и знание, и живот не може да придобие. Ако в него не се пробуди неговото съзнание, не дойде музиката, той и другите работи не може да добие. Музиката взимам във висок и широк смисъл, като един преходен период. Тя е диагонал в един квадрат. Или това са двата диаметъра в кръга, които отделят кръга. Всичките части на окръжността са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център. Казвам: Бог е вложил във вас една сила, за която вие не мислите. Вие мислите за много работи, но за същественото не мислите, за музиката не мислите. Казвате: Кой е музикален. Вашата свобода зависи от музиката. Вашето знание зависи от музиката. Вашият живот зависи от музиката. Ако вие сте музикални, вие ще имате всичко това. Казвате, много музикални

хора умират. Аз не споделям този възглед. Човек, който умира, той не е музикален. Той е само напръскан с музика. Не да ми разправя за музика, но да ми свири. Музикантът като иде отдалече, аз го чувствавам, че е музикант. Той е музикален. Той може да не свири. Той носи нещо музикално в себе си. Той има разбиране. С един музикален човек ти не може да влезеш в противоречие. Ами, че как мислите, Бог, Който е толкова търпелив. Астрономите казват, че има хармония на сферите. Всяка звезда има свой път, има една хармония. Колко произведения е писал Бетховен. Колко симфонии е писал. - 9. Значи една симфония на битието. Един ден, ако вашият ум се развие, ще слушате симфонията на вселената, когато всички разумни светове пеят. Че ако достигнат до вашия дух, всички те ще разправят за онова, което става в тяхните светове. Знаете каква радост ще бъде да чуете как пеят жителите на слънцето. Каква радост ще бъде да чуете жителите на Венера или на Меркурий, или жителите на Марс - те са малко войнствени. Да чуете жителите на Юпитер, на Сатурн. Всички пеят. Там, дето има жители, те пеят. И жителите на месечината и те пеят. И жителите на месечината и те пеят. Ние предполагахме, че има жителите на луната. Ще кажете: Как живеят, там условията са лоши. Но умните хора живеят и при най-лошите условия. Но лошите условия на луната, падането на луната се дължи на падането на земята. Че температурата на луната е по-ниска причината е на земята. Сега научно може да го докажем, ако дойде до научно доказателство. Причината е на земята. Понеже земята е изтеглена влагата от месечината, следователно, там стават големи изпарения. Жителите на луната имат много малко влага и онази влага, която останала на месечината, те я пазят и по малко те употребяват. Страхуват се от хората на земята и затова живеят под повърхността на луната. Водата теглят по-малко, защото на земята им я открадват. Сега научно може да ви докажа, защо именно месечината останала без вода. На нея преди милиони години преди още да е имало живот на земята, там имало един отличен живот, културен живот. Окултната наука проповядва, че сегашните жители на земята слезли от месечината. Понеже, там било недостъпно за тях, карали се, биели се, пратили ги с парашут, с аероплан през пространството не в тази форма, че като слезли на земята им съградили такива подходящи тела. Те били такива пионери, които дошли на земята. Жителите на месечината се върнали пак на месечината. И сега отдалече ги наблюдават. Понякоя път хората от месечината слизат да наблюдават хората и нищо не казват. Сега аз не искам да вярвате

във всичко това. Може да го считате като хиляда и една нощ. Аз ви говоря за това, което е. Вие може да вярвате, че не е. То е безразлично. Аз знам, че онова, което е - и онова, което не е, не е. Както и да говориш, не е. Аз считам това е едно криво заключение. Не може да има жители на земята и да няма жители на месечината, не може да няма жители на слънцето. Температурата ни най-малко не пречатства на живота. Защото топлината, температурата, която има в една планета, причината е животът. От самия живот зависи. Тя е една среда, която зависи от живота. Животът произвежда топлина. Не може да се изгуби, не може да се разложи. Той образува топлина, той е господар. Истинският живот е господар на топлината. Следователно в слънчевата система има същества, съобразно с конструкцията с естеството на самата планета. На земята има такива хора като нас. Земята е най-ниското положение, до което човек е слязъл. Земните типове са крайни материалисти. Носът, челото, цветът, залостени са на земята. Казват, че слънчевите типове са весели, оптимисти. Хората на месечината са с широко въображение. Типовете, върху които Юпитер влияе на земята, те имат достойнство, религия, ред, порядък. Хората на Сатурн са хора на ума, на критиката. Много подозрителни. Старите астролози, които разбирали тия закони, турили тип на Сатурн, Юпитер, месечината, на Марс, венерианци, меркурианци, слънчеви типове.

Съвременните учени хора турят 6 хиляди градуса на слънцето. На слънцето има повече от 25 хиляди градуса. Според моите изчисления има 25 хиляди градуса и това е пак малко. 25 милиона градуса не е и това е пак малко. 25 милиона градуса не е разрушителна. Ако вие прекарате 1000-2000 волта в един организъм, туй електричество убива. Ако прекарате един волтаж от 50-60 хиляди волта, не само че не умира, но чисти. Един физик, който е още жив, мисля, че е славянин, поддържа една теория, според която частиците на този волтаж са толкова дребни, че минават през тялото и не разкъсват тъканите. Тия от 2000 волта са по-дълги, че разкъсват тъканите и вследствие на това умира човек. Следователно, има един огън, частиците на който са толкова ефирни, че този огън от 25 милиона градуса той не може да се измени. Нямаме такива уреди. Тази топлина като мине през телото, чисти, пречиства, човек светва и става гениален. Ако тази топлина мине през тебе, ще бъдеш първокласен гений. Умът ще се пречисти, всички микроби ще се пречистят и нашият живот, лицето ти ще светне като ангел.

Музиката, именно, въвежда в тази нова област, там дето огънят не

разрушава. Музикалният огън не разрушава. Единственото нещо, което не разрушава, то е музиката. Любов без музика руши и то са страстите. Любов с музика никога не руши. Мисъл с музика никога не руши. Мисъл без музика руши. Морал без музика руши. Морал с музика не руши. Всичките неща, в които музиката влиза като съставен елемент, не рушат, съграждат. Живот без музика се руши, живот с музика не се руши. Това е основното положение, в което трябва да вярвате. За да ви се докажат някои работи, трябва да ги приемете, докато дойде във вас да се отвори. Защото реалността аз може да ви кажа, пък, ако вие не ме слушате, ако не сте заинтересовани. За да ви говоря истината, аз не трябва да съм заинтересован от вашата личност. Аз като музикант свиря за себе си. Свиря онова, което обичам. Ако вие слушате, вие не може да не оцените. Аз не ви искам нещо, аз свиря за себе си. Че вие ме слушате, приятно ми е, че вие може да ме слушате. Вие не може да бъдете в разногласие с мене, нито аз с вас. Ако вие пеете по същия начин, вие не можете да бъдете в разногласие с хората. Аз не съм заинтересован. Но щом вие искате да завземете, каквото и да е място, че може да ви плащат повече, че хората може да ви почитат, тогава се състезаваме за глупави работи. Щом пееш и почнеш да четеш някоя книга, някоя научна книга като пееш, ще започнеш да разбираш. Ако не пееш, нищо няма да разбираш. Ще срещнеш някой свой приятел, искаш да знаеш ще можеш ли да живееш с него или не. Ще изпееш една песен и веднага ще знаеш, ще можеш ли да живееш или не.

Един гадател, оракул, че той турил около 40 кръга разделени. Ще пуснеш зрънце на кръга и ще видиш, ще се ожени ли човек или няма да се ожени. Че като падне зърното в средата, онзи чете. За всяко кръгче има обяснения дадени и според това в кое кръгче ще се падне зърното, ще знаеш, ще бъдеш ли щастлив или няма да бъдеш. Не е лошо. Аз още като видя човек, спущам своето зрънце и веднага показва по същия закон. Тия кръгове са много хубаво наредени и показват, според гадателите на Египет, Индия, Вавилония, Асирия. Това сега е модерно, нагласено. Наричат ги оракули на бъдещето. Верни работи. Но тия работи са сенки на реалността. Ти сега може да се колебаеш. Като пуснеш зрънцето и не ти хареса, ще каже, не го пусна добре. Човек все трябва да направи нещо. Ако ти туриш ръката отгоре и започне да трепери ръката, знаеш какво има в тази ръка? Сега чувствителните хора като вземат един уред за намиране на метали и този уред показва къде какви метали има в земята. Ако има злато, той прави елипсовидни кръгове. Ако има злато, върти се

в елипса. Щом дойде до златни предмети, ръката не се движи в кръг, но в елипса. Значи има два центъра златото, по които се движи. Този уред сега използват да намират къде има метали. Тия хора, които са чувствителни, като дойдат до туй място, дето има някой метал, правят най-силни амплитуди, установява се на едно място и може да намери златото. То е външната страна. То е механическата страна.

Щом ти в себе си развиеш това музикално чувство, ти като стъпиш, ще знаеш, че под краката има злато. Вече не ти трябва този уред да се върти. Ти като стъпиш, ще кажеш: Тук е златото. Та някой казва: Кажими къде има пари. Аз зная всичките пари къде са заровени в света, в България къде има заровени пари зная. - Защо не ги разровиш? Всяка банка е заровено имане. Ако ти идеш по този закон на музиката при един банкер само като бутнеш ръката, той веднага ще извади, ще ти даде. Щом ти си музикант, щом туриш ръката на главата, той веднага ще каже: Да дам нещо за Господа, досега нищо не съм дал, 20-30-50 хиляди ще даде. Някой път за благотворителни работи може да дадат и сто хиляди даже. Такъв човек като Хаджи Калчо и той даде 500-600 хиляди лева. Пипнал го е някой музикален човек. Сега ви казвам на вас. Ако искате да тръгнете по новия път, започнете да пеете, че втори път като дойдете да пеете, да използвате живота си и да възкръснете. Сега не е време да се прераждате втори път. Сега е време за възкресение. За да възкръснете, трябва да станете музикални. Научно препоръчвам на всинца ви. Не ви казвам да бъдете религиозни, не ви казвам да бъдете учени, не ви казвам да бъдете силни, най-реалното е да станете музикални. Пейте сутрин, когато станете една песен 5 минути, на обед 5 минути и вечер 5 минути - 15 минути на деня да ви бъде като Отче наш пеене. Не да пеете еднообразни песни. Някъде сами ще съберете 3, 4, 10 думи в песните, и те са свестни, да няма две значения. Онази песен е хубава, в която думите са еднозначни. Истината е истина, не е лъжа. Любовта е любов, не е нещо друго. Гладът е глад, не е нещо друго. Жаждата е жажда, не е нещо друго. Имат само едно значение думите.

“Всичко, което чух, ви го казах”. Отчасти ви го казах”. И виждам, вие отчасти ме разбрахте и предвиждам, че отчасти ще изпълните. Но все таки се радвам, че отчасти сте чули и отчасти ще изпълните. Пак е хубаво.

БЛАГОСЛОВЕН ГОСПОД НАШ.

Тайна Молитва.

18 неделна беседа гържана от

Учителя на 19 януарий 1936 г. Изгрев

ТИ КОЙ СИ?

Отче Наш.

Духът Божий.

Ще взема само 21 стих от

Евангелието на Йоана

„В Начало бе Слово“

“Ти кой си?” Илия ли си или някой от пророците? Запитаха го: Ти Илия ли си? - Не съм. Някой от пророците ли си? - Не съм. В живота има два възгледа: На силните и на слабите хора. Илия представя силните хора в света, които мислят, че всичко могат да направят. Пророците, това са гадателите, предсказателите, които мислят, че всичко, каквото предсказват, ще стане. Някои мислят, че като чуят една беседа, животът ще се изясни. Не може лесно да се изясни животът. С говорене работите няма да се оправят. И с работата на един ден нищо не се постига. Даже и след една година усилена работа, и след 10 години, и след хиляда години работа пак нищо не се постига. Някой казва: Да съм учен, все ще постигна нещо. - Учеността е само средство. - Да съм силен. - И силата е само средство. Когато някой човек пътува като екскурзиант, той мисли, че с един обед нищо не става. Той мисли, че един обед не е толкова важен. С този обед се придобива сила. Пътят, който предстои да мине, зависи от този обед, именно. Това ядене ще бъде условие за друго ядене. Някои мислят, че всички работи могат да се изяснят.

- Всички работи не могат да се изяснят. Обаче пътят, който трябва да изходиш, непременно трябва да ти бъде изяснен.

Съвременните хора имат различни възгледи. Съвременните музиканти вършат лесно работите си. Те имат написани хиляди ноти, вземат едни ноти, свирят. После взимат други и от тях свирят. Каквото са писали великите музиканти, те го свирят. Като го слушате, все велики работи свирят. Те повтарят това, което преди тях музикантите са писали и гледате, че нищо ново няма. Ще вземат една стара българска песен и ще я свирят. Колкото и да свирят или както и да я свирят, все е стара песен. Най-после на хората дотягат тия стари работи и казват: Няма ли нещо ново? Има нещо ново в света. Новото е в това, че домакинът не може да разполага с изядения хляб. Когато един музикант е изсвирил едно парче и друг някой свири същото парче, те могат взаимно да си

помагат. Как ще си послужи домакинът с хляба, който хората са изяли вече. Но трябва да се съгради нещо ново. Има вярващи хора, които постоянно си служат със стари парчета, както музикантите. Старите молитви нищо не допринасят. От две хиляди години все Отче наш се чете и работите пак не вървят. Казвате: Знание трябва да имаме.

- Имате знание, но работите пак не вървят. Не че не вървят работите, но онова, което светът постига, нито със знание се постига, нито с вяра - с нищо не се постига. Защо? Защото и като имаме вяра, умираме. И като нямаме вяра, страдаме. Сега аз говоря само за живота на земята. Някои могат да кажат, че за бъдеще хората няма да страдат. Вярвам, че е така. Не е въпрос сега да спорим кое учение е право и кое не е. Нямаме право учение в света. Или кое е верно и кое е неверно учение. Няма верно и неверно учение в света. Кой е правоверен човек? - И правоверен човек няма. Всички хора искат да бъдат Илиевци. Какво ще направиш, ако си като Илия? - Нищо няма да направиш. Илия изби 400 души пророци и най-последно трябваше да бяга. Той беше толкова голям герой, че можа да избие 400 пророци, а като видя една жена, уплаши се от нея и избяга. Той сръза главите на 400 пророка да им покаже, че е пророк, че е силен човек. Като дойде да се състезава с една жена, хукна да бяга - толкова силен беше той. Значи една жена е по-страшна от 400 пророци. Сега разбира се аз не говоря за сегашните жени. Защо? Понеже сегашни жени няма. Аз бих желал да намеря поне една сегашна жена. Всичките жени това са жените, които са живели преди две хиляди години. Всички жени са все силни. Казвате: Младото поколение. Няма нито едно младо поколение, всички са стари поколения. Младо поколение, а живее като старото. Млад вълк, а живее като стария, яде агънца. Млада овца, но живее като майка си, пасе трева. Следователно няма млади хора в света.

Сега аз не искам да ви създавам противоречия, да кажете, че животът няма смисъл. Аз не поддържам тази мисъл. Животът има смисъл, но вие още не сте разбрали смисъла на този живот. Вие търсите щастието в света, но не знаете как се постига това щастие. Вие търсите богатството в света, но не знаете как се постига това богатство, нито знаете как се задържа. Не е въпросът само да станеш богат човек, нито само да станеш учен човек. Целта не е само в това постижение, но каквото постигнете, трябва да го задържите. Сега като говоря така, аз не искам да създавам натегната атмосфера, понеже вие и без това живеете в една натегната атмосфера. Следователно, като говоря по този начин, аз искам да ви направя няколко отдушници, понеже, всички се нуждате от

отдушници. На всинца ви трябва един, два, три, четири отдушници, нищо повече. Ако не си направите отдушници, има опасност да умрете. Машините могат да се пукнат. Следователно, трябва да си направите няколко отвора, да не се пукнат котлите ви, защото тогава и машините ви няма да вървят. Щом машините ви не вървят, и работите ви няма да вървят. Мислите ли, че един човек, на когото възгледите изневеряват, не се пукат неговите котли? Мислите ли, че един човек, който губи вярата си, не се пукат котлите му? Мислите ли, че един човек, който губи Любавта си, не се пукат котлите му? Пукнати са тия котли. Тогава каква философия ще разправяш на онзи с пукнатите котли и машини? Какво ще му разправяш това-онова. Каквото и учение да му проповядвате, всичко е безпредметно. Тази машина трябва да върви, да се постигне нещо. Крайната цел, която имаш, трябва да се постигне. Колата ти трябва да върви. Това е веруюто. Човек трябва да работи. Има някои коли, които седят на едно място, въртят се само, но не подемат. Това не е никакво движение. При въздушното плаване някога се случва толкова силен вятър, че при един аероплан, който е с малка бързина, само перките се движат, седи на едно място, не може да пътува. Той едва успява да даде отпор на вятъра. Също така и вие в живота си едва успявате да противодействувате на силите, които излизат насреща ви. Някога по мода отстъпваме своите позиции и мислим, че сме постигнали нещо. Можете да мислите, не е лошо да мисли човек, че е постигнал нещо. Но човек трябва да знае, че между едно и друго постижение има разлика. Постигание има и във възгледите. Някой има постижения в какво? Постигнали са го загуби, постигнали са го и печалби. Ако ти изгубиш равновесието на своя ум и на своето сърце, а спечелиш пари, дали загубата на равновесието ти се равнява с печалбата на твоите пари? Не, ти си изгубил повече, а си спечелил по-малко. А когато се печели по-малко, а се губи повече, това е всъщност загуба. Сега да оставим въпроса за загубите, понеже вие разбирате този въпрос много добре. Вие разбирате загубите по-добре от печалбите, понеже няма някой от вас, който да не е загубил нещо или когото загубите да не са го сполетели. Щом е така, няма какво да ви говоря за загубите. Загубили сте баща си, майка си и се безпокоите. Вие се безпокоите, че сте изгубили сина си, дъщеря си, брата си, сестра си, изгубили сте знанието си, добротата си, Любавта си. Но не знаете какво нещо е загубата, какво може да се изгуби. Какво разбирате под думите, че сте изгубили баща си? Аз не зная как можеш да изгубиш един баща. Да изгубиш една монета разбирам, но да изгубиш

един баща, това не разбирам. Питам тогава: Какви са тези ваши майка и бащи, които така лесно може да изгубите? Какви качества сте дали на тези ваши майки и бащи, които могат да се губят? Казвате: Майка ми е това. А след това казваш, че майка си си изгубил. Това са същите въпроси, които някога са задавани на Христа: "Ти кой си?" Илия ли си?" - Не съм. - Някой от старите пророци ли си? - Не съм. Това значи: Ти силен човек ли си? - Не съм силен човек, нямам никаква (сила) в ръцете си. - Ти пророк ли си? - Не съм, нямам никакво знание, не мога да предвиждам нещата, които ще станат. Чудни са хората в своите искания. И при мене дохождат хора с различни въпроси и искания. Дойде някой, иска да се срещне с мене, казва, че бърза много, да го приема по-скоро. Казвам: Не мога да го приема. - Не, изгубил съм толкова време, той непременно трябва да ме приеме. Най-после приема го. И след като отнеме един час от времето ми, Той казва: "Благодаря" и заминава. За какво благодари? - Той казва: Не можахте да ми кажете нещо за болката ми. Не можете да ми дадете цяр за нея. - Че каква е болката му? Той има да дава 100 хиляди лева и ме пита ще може ли да си плати дълга? - Казвам му: При сегашните условия не можеш да си платиш дълга. Пък, ако не си доволен от това, което казвам, намери някой, който да ти каже, че ще можеш да си платиш дълга. После дойде друг някой, и той иска да му кажа нещо. Какво да му кажа? Той пък ме пита, ще може ли да вземе онази мома, която обича? - Не можеш да я вземеш. Идва трети: Ще мога ли да живея добре с жена си? - Не можеш. Идва четвърти. Мога ли да стана Министър Председател на България? - Не можеш. - Че какво знаеш тогава? Онзи, който ще те избере за министър председател, той знае това. - Кой е той? - Народът. - Иди питай него, те всички са гадатели, ще ти кажат дали можеш да станеш Министър. Защо трябва мене да питаш може ли да се ожениш за младата мома? Аз не съм пророк. Той е страхливец, няма смелост да пита нея, а дошъл при мене, мене да ме пита. Аз не приемам страхливи хора. - Аз не съм страхлив. - Страхлив си, че гащите ти даже треперят. Иди питай, нея може ли да те вземе. Иди, питай нея може ли да те вземе. Ти с една мома не можеш да се разправиш. За какво да те взема? - За мъж. - Не може да те взема за мъж. Ами за какво да ме вземе тогава? - За слуга. Ами идея има в това. Защо да се спирате върху това изопаченото? На какво е мъж той? На какво е слуга той? Чудно нещо! Де е това мъжество най-напред? В него няма никакво мъжество. Мъжеството е нещо възвишено. Да бъдеш мъж на една жена, това значи да имаш отличен ум, да ѝ дадеш направление и

след това да я оставиш свободна. Сега вие жените ще кажете: Ето такива мъже искаме. - Да, но и мъжете искат достойни жени, да ги разбират. Ако вие не можете да разбирате мъжете си, защо ще си пукате главите?

Казвам: Ние не разбираме живота така, както мнозина го разбират. Понякога ние сами си създаваме теории за живота и казваме, че животът е тежък, такъв или онакъв. Не, животът още не е проучен биологически. Така, както учените разбират живота, това са тяхни предположения, тяхни гадания. Някой философ казал така или иначе за живота. Аз съм правил изследвания толкова време и съм дошъл до заключение, че това, което учените казват за живота, ни най-малко не е такъв, какъвто те си го представят. Защото, ако учените биха се домогнали до истинските положения на биологическите закони на живота, те биха дали правила, по които животът да се оправи. Много учени са дали ред правила, но те нищо не са допринесли. Такива правила всеки може да даде, но тези правила трябва да имат приложения в живота и да дадат добри резултати. Мога да ви приведа ред факти, да видите, че ония животни, които вие считате за низши, много пъти постъпват по-целесъобразно, отколкото вие постъпвате и отколкото вие можете да си представите. Една малка пчеличка разбира промените, които ще настанат с времето, и ако е отишла на работа, ще се върне 4-5 часа по-рано в кошера си, преди да е заваляло дъжд или преди да е настанала някаква промяна. А един човек, който е отишъл на нивата, ни най-малко не предвижда промените, които ще настанат в най-скоро време. Не, че този човек е невежа, но човешкият ум се занимава с второстепенни работи. Съвременната култура минава през една опасна зона, пълна с мъгла. И моряците на парахода трябва постоянно да свирят със свирките си, да не стане някакво сблъскване на парахода. Това не показва, че капитанът на парахода е прост, невежа човек, но условията вън са такива, че той трябва постоянно да проверява, да следи за пътя, по който върви. Много неща, които са отделили хората от истинския път, по който трябва да вървят. Вследствие на това, вие се занимавате с въпроси странични, които нямат нищо общо с живота.

“Ти кой си?” - Тези, които създадоха този въпрос, те се интересуваха, понеже знаеха, че първо трябва да дойде Илия, този силният човек, а след него ще дойде Месия. Ако дойде този пророк, след него ще дойде Месия, който ще донесе новите закони, които трябва да се приложат в живота. В какво се заключава мисията на един Месия? Неговата мисия е много малка. Мъчни са подготвителните условия. Щом се подготвят

условията, къщата трябва да се съгради. Щом къщата се съгради и коминът трябва да се направи. След това трябва да се турят дърва, да се приготви за огъня. След това ще дойде Месия, ще донесе една клечка кибрит, ще цъкне, ще запали огъня, ще пламнат дървата и хората ще почнат да си гледат работата. Ако разбирате, това е нужно, но ако не разбирате, нищо не може да придобиете. Кибритената клечка разбира да знаеш как да запалиш в себе си твоя ум, твоето сърце, твоя дух от Божествения огън на Любовта. Това е музика. Такъв човек не се занимава с материални работи. Материалните работи съществуват в света. Ние не страдаме от глад, ние не страдаме от безпаричие; ние не страдаме от болести; ние не страдаме от сиромашия - от нищо не страдаме. Ние страдаме само от безлюбие. Това е същественото в живота. Любов няма в света. Същественото го няма в света. Вие не можете да имате сила, ако нямате същественото. Същественото е животът, а щом животът се яви, тогава може да имате хиляди форми. Щом дойде животът, може да имате безброй форми. Каквата форма искате, ще я имате. Каквата форма искате, животът ще я създаде. Ако нямате живота, никакви форми не могат да съществуват - външни или вътрешни. Първо животът трябва да дойде, а после формите за този живот. Каква полза, ще има, ако създадете пелените на детето, а детето още не е дошло? Каква полза, ако вие ушите булчинските дрехи на една мома, а булката я няма още? Какъв смисъл има животът, ако вие съградите църкви, а богомолци няма? Или какъв смисъл има една държава без поданици? Значи същественото е животът, а другото е условие за този живот. Условията трябва да предшествуват живота, а като дойде животът, той ще ги организира. Като казваме, че животът ще дойде, не разбирам механическото проявление на живота, явяването му от една малка клетка. Клетката, от която животът е произлязъл, представя проява на живота. Малката капка показва, че зад нея седят безброй други капки. Сам по себе си, животът е нещо силно, мощно и разумно. Няма нещо в света по-съществено от самия живот. Няма по-разумно нещо от живота. Философите могат да говорят различни неща, могат да създават различни теории, могат да цитират различни неща, но всичко, каквото говорят, остава за тяхна сметка. Всеки философ е прав за себе си, той има свои разбирания. Всеки човек е прав сам за себе си, но не е прав спрямо другите хора. Един човек може да е прав спрямо себе си, спрямо двама души, спрямо един народ, но никога една теория не може да бъде в хармония с цялото човечество. За сега няма една теория, която да е в хармония с цялото човечество. Но има една

теория, която всички хора искат да търсят. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не търси живота. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не иска да го обичат и което да не иска да обича. Може да има някъде същество, което да не иска и да не търси това, но поне аз не знам такъв случай. Аз съм преброял цялата литература, аз съм чел всички писатели и никъде не се споменава такъв случай. Когато човек е неразположен духом, той може да има особено състояние, да не желае да обича и да го обичат, да казва, че жените са лоши, или жените да казват, че мъжете са лоши, но това са временни състояния. Слушате някой мъж да казва, че жените са лоши, че са змии, скорпиони и какво ли не още говори по техни адрес. Но гледаш го утре пак търси тези скорпиони. Освободиш го от един скорпион, той търси друг. Това е неразбиране на въпроса. Има случаи, когато нещо наподобява на жена без да е жена. Има нещо, което наподобява мъжа, без да е мъж. Пазете се от това нещо. Като говоря за човека, аз познавам неговите качества. Човек има точно определени качества, по които се познава. И всяко нещо, което няма тези човешки качества, това не е човек. И всяко животно си има свои точно определени качества. Щом това животно няма своите качества, то не е животно. Има някои животни, които мязат на коне, но не са коне. Всичко друго са, но не са коне. Има една наука, която класифицира нещата точно, както са, а така, каквито не са. В природата има много неща, които са изопачени, които са извратени, но те не са на природата. Те могат да съществуват, но ще ги наречем по особен начин. Съществениите неща в живота си имат свои определени качества. Любовта си има свои качества. Като говорим за човека и той си има свои определени качества. И всеки, който няма тези качества, той не е човек. Пророкът по какво се познава? И той има свои качества. Пророкът вижда далечното бъдеще ясно. Той знае нещата много добре. Малко такива пророци има в света. Не е лесна работа да бъдеш пророк. Силен човек е онзи, който всичко може да направи. Аз бих нарекъл силен човек онзи, който би дал направление на земята. Онзи, който не може да даде никакво направление на земята, той е слаб човек. Следователно, той се занимава със странични работи. Аз говоря за съществениите неща. Ако вие искате да преобразите живота си с тази сила, която имате, и с това знание, с което разполагате, вие това не можете да направите по никой начин. С тази сила и с това знание, вие ще си създадете един живот като сегашния, като този, който имате. Аз нямам нищо против вашия живот, но казвам: Носете си вашите страдания.

Вие с хиляди години ще можете да носите този си живот, но нищо няма особено да придобиете. Защото колкото се увеличават страданията, толкова ще се увеличават и несгодите на живота. Тогава вие ще извадите логическите изводи: Да не работим. Не е въпросът да не се работи. Работата има свои качества. Когато дойде въпрос до работа, трябва да знае(те), че само Бог работи. Единственото същество, което работи, това е Бог. Единственото същество, което работи, това е природата. Хората не работят, те се мъчат. Съвременните хора се мъчат, те разискват върху порядъка на природата, разсъждават, защо това е така, защо онова е така. Ако майката роди един идиот, кой е виновен за това, природата или самата майка? Когато майката се готвеше да стане майка, тя трябваше да знае условията, при които да зачене това дете, а не да роди идиот. Някои деца се раждат с идеални способности. Аз взимам думата идеал в друг смисъл. Според мене всяка изопачена мисъл, всяко изопачено верую, всяка изопачена вяра, всяка изопачена любов това са идиотски. В това отношение аз съм безпощаден. Ще ми философствува някой какво означава думата идиот. - Ама аз съм умен човек. - Щом си умен човек, аз съм първият, който те ангажирам за работа. Светът очаква учители, светът очаква майки и бащи, служители, които знаят да работят. Светът очаква умните хора, със свещ ги търси. И когато тези умни хора дойдат, тогава работите ще тръгнат напред. Сега не мислете, че аз критикувам нещата, аз съм вън от всякаква критика. Според мене да критикува човек, това е идиотско положение. Аз не искам да вземам положението на един идиот. Аз никого не критикувам и няма защо да критикувам. Ако водата, която иде от Рила, се прекара през тръби по три см широки и искате с тази вода да напоите цяла София, мислите ли, че ще успеете да направите това? Това е идиотска инсталация, с която нищо не можете да постигнете. Според мене тези тръби трябва да бъдат най-малко два метра в диаметър. Нека тръбата бъде толкова широка, че да мине в София изобилно вода. Като бъдат тръбите широки, няма да има никаква спънка, никакво препятствие при преминаване на водата. А така като е широка тръбата, тя ще може да понесе и най-голямото напрежение на водата, което често се случва.

Съвременните хора представят такава една канализация с много тясни тръби. Много хора имат такива тесни тръби за социалния живот, за семейния живот, за обществения, за личния, за религиозния, за научния живот, вследствие на което не могат да издържат на външните условия, не могат да разрешат въпросите си. Като погледнете такъв учен, той е

толкова дребнав, като барбунезяк. Аз употребявам думата барбунезяк в смисъл на човек, който мисли тясно, който има тясни възгледи. За мене барбунезякът представя много тясна тръбица, през която едва може да прекарате малко водица. Не че той нищо не знае. Много неща знае, но той иска да прекара своето мощно знание през една малка тръбица. Тогава вие ще се намерите в положението на онези двама изобретатели, за които се говори в един анекдот. Доколко този анекдот е верен не зная, не съм го проверявал. Ще ви го дам така непроверен, а вие сами ще го проверите. Като го проверите, ще ми дадете по-точни сведения. Разправя се за тези двама изобретатели, че единият от тях направил един много тънък тел. Той го представил на другия да му покаже колко тънък е телта. Вторият го пробил. Дал го на трети и той го пробил. С това те искали да кажат, че телта може да бъде още по-тънка. Важното е, че те не направили друга тел, по-тънък от дадения, но пробиха първия. Питам: Какво създадоха тия двамата? Какво допринесоха на първия, който направил телта? Те само я пробиха. Те създадоха благо на човечеството. Първият, който направи тънкия тел, създаде струните за разните инструменти. А вторият, който проби тази тел, направи тръбите, през които водата да минава. Да, тези хора създадоха нещо, но през тези струни ние не можем да проявяваме човешката любов, нито през тръбите можем да прекараме човешкото знание. Ние можем само да подкрепим знанието, можем да подкрепим живота, но не можем да прекараме през тези тръби нито знанието, нито живота.

Питам: Каква е насоката сега, в която човек трябва да върви? Ако разсъждавам за себе си, това е друг въпрос, но когато се отнася до вас, казвам: Вие можете да четете всички писатели, всички учени, но има смисъл да четете онзи писател или учен, който внася нещо ново във вас. Ако той внася нещо ново у вас, добре дошъл. Не казвам да не четете. Четете, но не преповтаряйте старите работи. Ако преповтаряте старите работи, това е безполезно. Колкото работи съм чел досега, нито един от тях не носи някаква нова идея. Какво ще четете? Че главните герои били млад момък на 21 година и млада мома на 19 години. По едно време един възмъжал човек на 50-60 години ще се влюби в тази млада мома и ще се създадат ред интриги. После този романист ще постави героинята в такива условия, че да припадне. Според мене не е героиня тази, която припада. Нито е герой този, на когото сърцето се пука. Това не са никакви герои. И после тази героиня напуснала дома на баща си, отрекла (се) общественото мнение само за един мъж, когото обичала. Тя се отказала

от всичко заради него и тръгнала в неговите стъпки. След 5-6 години този мъж ще я напусне и тя ще търси друг мъж. Или авторът ще постави и двамата герои в положение да умрат. И това били герои. Аз не съм против страданията, но идеята, която авторът прокарва, носи лоши последици. Не е въпрос човек да умира. Всяко умирање трябва да има разумни резултати. Защо съвременните хора не могат да изправят своя живот? Защото животът, който сега живеят, е резултат на живота, който те са минали преди 5-6 хиляди години. Те сега носят последиците на своя минал живот. Най-малко те живеят живота, който са минали във времето на Христа. Каквото хората са мислили във времето на Христа, това живеят и днес. Ето защо те не могат да изправят своя живот днес. Каквото сега мислят, това ще бъде за в бъдеще. Че как ще изправиш живота си? Една кола е спусната по релсите отгоре. Как ще я спреш? Ако я спреш, ще стане катастрофа. По-добре я остави да слезе долу, в полето, по линиите и след като слезе долу без никаква катастрофа, тогава да вземеш мерки предпазителни, какво трябва да правиш в бъдеще. Ако сме разумни, така трябва да постъпим. Два възгледа има в света: Единият възглед е, че светът не е разумен и ние трябва да го направим разумен. А другият възглед е, че светът е разумен сам по себе си. Значи всичко, каквото досега е създадено и съществува, според първия възглед, е неразумно и ние разумните хора трябва да го изменим. Едни писатели приемат, че светът е разумен, а други приемат, че светът е нера разумен. Тогава трети правят своето възражение: Как е възможно един нера разумен свят да го направиш разумен? Те намират тази работа много трудна. Че как е възможно от един нера разумен свят да излезе нещо разумно? Или как е възможно от разумността да се роди нещо нера разумен? Това е несъвместимо. Това са две логически заключения. При възгледа, че светът е нера разумен, ние отчасти виждаме нещата. При втория случай, че светът е разумен, ние виждаме само началото, а не виждаме какъв е крайт. Следователно, ние виждаме само, че началото е разумно, а не знаем какъв ще бъде крайт. Ние трябва да чакаме да видим какви ще бъдат резултатите. Доколко един учен човек е разумен, това може да се види от неговия живот. Доколко един художник е гениален, това се вижда от неговите картини. Доколко един музикант е музикален гений, това може да се види от неговите творби. Един виртуоз можеш да го познаеш по неговото свирене. Всеки може да се познае по това свирене. Всеки човек може да се познае по това, което е вложено в него.

Сега, за пример, като говорят така, у мнозина от вас, може да се

зароди мисълта: Всичко, което говоря, право ли е? Вие нямате търпение да дочакате нещата. И казвате тогава: Не е право това, което се говори. Защо? Защото у вас се извършва реакция. Като гледат нещата, някои казват, това не е братско учение. - Какво е братското учение? Кажете вие, подложете го на опит. Всяко нещо трябва да се опита и провери. - Ама вяра нямат. - В какво се изразява вярата? В какво седи братството? - Е, да живеем за Бога. - Това е много общо казано. - Да живеем за човечеството. - И това е много общо казано. Не че тези работи не са верни, но принципите, върху които градим, трябва да бъдат разбрани. Твоето разположение, което имаш, да го наричаш любов, това не е на място. Каква любов е тази, която след три месеца ще се измени? Това, което се изменя, не е реалност. Реалността прогресира. Реалността така се изменя, че при всяка промяна ще имаш някакъв придаък. Тогава как ще оправдаете положението, при което един човек е бил даровит, но като остарее всички казват за него, че е изветрял. Питам: Каква реалност има в един стар човек? Той нито в младините си е бил гениален, нито в старините е запазил нещо от своите дарби и способности. Ако младият в старините си нищо не е придобил, той не е бил в реалността на живота. Това не е никаква реалност. Ако на младини сте имали вяра в Бога, която на старини сте изгубили, вие сте вървяли в един крив път. Това е безпредметно за мене, няма какво да ви доказвам има ли Господ или няма. За мене този въпрос е ясен, той е разрешен. И вие трябва да го разрешите. Няма какво да доказвам на хората има ли слънце или няма, имаш ли очи или нямаш. Отвори очите си и нищо повече. - Ама разправи нещо за светлината. - Това е друг въпрос. Това се отнася до научната страна на въпроса. Аз няма какво да убеждавам хората има ли светлина или не, но важно е защо те бягат от светлината. Аз никога не искам да убеждавам хората в това, за което те нямат никакво знание. Не мога да говоря на човека за светлината, ако той няма очи да я види. Не мога да говоря на човека за звука, ако той сам няма уши да го чуе. Тъй щото аз не мога да говоря на човека върху един предмет, за който той няма никакво знание. Аз не мога да говоря на човека за реалността, ако той няма никакъв опит върху този предмет. Не се самоизмамвайте да мислите, че като ви се говори върху предмет, който не познавате, може да ви се хвърли светлина в ума. Много доказателства има затова. Представете си, че срещате един момък, който води непорядъчен, порочен живот. Достатъчно е да се влюби в една мома, да измени живота си. Той престава да пиянствува, започва да работи, да се облича добре, да се обхожда с

близките си внимателно и учтиво. Той се реформира. Момата мисли, че той се изправил. Обаче, като се ожени, пак започва старият живот. Питам: Това не е ли един позлатен предмет? Това наричам аз актьорство и игра. Това не е никаква любов. Ако страдаш, ако се жертвуваш за това, което мислиш, има смисъл тази жертва. Но когато си рекламаджия за една идея и се жертвуваш за нея, аз не разбирам какъв смисъл има тази жертва. Не знам дали трябва да се жертвуваш за тази идея.

Казвате: Какво е актьорът? Той е човек, който действа. Но като действа, човек трябва да има зад себе си една реалност, която да поддържа. Онова, което човек обича, според моите разбирания, след време трябва да израсте. Никога не трябва да измениш своята идея заради един приятел, когото имаш. Щом идеята ти се изменя, ти не разбираш приятелството. Ти никога не трябва да измениш своята идея заради баща си. Ти можеш да измениш идеята си, но щом я измениш, той не е бил твой баща. Защото твоята идея седи в баща ти. Каквото и да ми говорят за закона на наследствеността, майката и бащата създават сина. Музикалното чувство те му създават. За да бъде човек гениален, талантлив, непременно майка му и баща му трябва да са били гениални, талантливи. Ако майката е талантлива, а бащата не е, синът ще бъде обикновен музикант, но не и гений. За да бъде гений, и майката, и бащата трябва да бъдат талантливи, те заедно да го създадат. Този закон се отнася не само до музиката, но и до всички отрасли на науката и изкуствата. За да се създаде един гениален човек, непременно баща му и майка му трябва да бъдат гениални. Тогава синът ще представя събраните качества на бащата и на майката. И тогава той ще може да постигне онова, което майка му и баща му не са могли да постигнат. Майката и бащата не са постигнали известно свое желание, но синът ще го постигне, защото те са му дали съответни благоприятни условия. Това не е унижение за бащата и за майката, че те не са могли да постигнат своите желания. Сега кривото схващане у вас, което ви прави всякога недоволни, е това, че вие не сте постигнали своите желания. Тогава вие имате едно частично схващане. Вярвайте, че всеки може да постигне някое свое желание и радвайте се на неговите постижение. Какво може да постигне един човек? За да постигнеш всички свои желания, ти трябва да имаш една велика идея в себе си. Ти трябва да придобиеш онова качество в себе си да живееш едновременно за всички хора. Като живееш в себе си, да можеш да живееш и в другите хора. Но, ако живееш само в себе си, ти не можеш да живееш и в другите хора, и ако другите не могат

да живеят в тебе, въпросът е решен. Казано е в Писанието: "Ние живеем и се движим в Бога". Значи ние живеем и се движим в Бога и Бог живее в нас. Понякога ние цитираме този стих, за да покажем, че имаме някакво достойнство. Не, това е величието на Бога, с което доказваме, че ние живеем в Бога и Той живее в нас. И ако ти можеш да живееш във всички, и те могат да живеят в тебе, това показва, че ти имаш единството на Бога и ти си едно с Бога. А всичко друго, че вярваш в Бога, че ще отидеш в рай, това са измислици, против които нямам нищо. Това са човешки понятия, които не дават разрешения на човешката душа. Ние ставаме дребнички като се жертвуваме за една и друга теория; казваме, че се жертвуваме за нещо. Има хора, които се жертвуват. За кръщението се говори, че трябва да се кръстят. Има хора, които стават мъченици само затова, че като са в една църква не се кръстят, не се кръщават в нея. Където и да влезете в света, в каквото и общество да влезете, все трябва да вярвате на едно верую. Кое е онова верую, което ще съедини всички хора в едно? Кое е онова верую, което трябва да съедини хората да им покаже пътищата? Не е въпросът да се отказвате от кръста, да казваме, че кръстът е наука (на) страданията. Да знае човек как да се справи със страданията. Кръщението пък е метод за пречистване, да знае човек как да се пречисти. Мога да ви дам тълкуване на всички идеи, които хората поддържат в същност. Не е само до външната форма. Всичко, каквото хората поддържат, е хубаво. Сега да оставим въпроса за идеите, да излезем от това напрегнато състояние. Искам да кажа, че възгледите, които имате сега, са неверни. Те са неверни още от преди 2000 години, вследствие на което вие сте вървяли в един крив път. Казвам ви, че по този път вие скоро ще навлезете в морските дълбочини, дето има подмоли. И може корабът ви да се блъсне в тях. Значи не може да продължавате по пътя, по който сега вървите.

Сега въпросът е, като умрете, къде ще отидете, като знаете толкова? Вие, които защитавате вашето право и казвате, че аз съм такъв, аз имам право, къде ще отидете, като умрете? Къде са вашите права? Казвате, че като умрете, ще отидете в черната земя, там червеи да ви ядат. Че какво от това? - Ама трябва да страдаме. - Какво достойнство има в това страдание? Страданието не е цел. Страданието е само метод за чистене. Страданието не е препятствие в живота. В какво седи смисълът на живота? Смисълът на живота седи в простора, в свободата. Животът седи в свободата, която може да се постигне. Има само три пътища, чрез които свободата може да се постигне. Първият закон е чрез закона

на Любовта. Ще каже някой: Оставете тази женска работа. - Не е женска работа, тя е човешка работа. Любовта е най-голямата топлина, с която вие може да разрушите всички препятствия, които сте срещнали (по)пътя си. Онзи, който разбира този път, за него препятствия не съществуват, не може да има. Целият ад да излезе на среща ви, всички демони да се опълчат против вас, тази сила е в състояние да ги разтопи. С Любовта ще минете свободно по пътя си. Вторият закон е по пътя на знанието и Мъдростта. Със знанието вие ще имате светлина, няма да има кътче от вашия живот, което да не е осветено. Третият закон е законът на Истината и свободата. Значи не е въпросът само да се говори, но в свободата ти ще бъдеш, ти ще бъдеш силен човек. И тогава аз свеждам работите по следния начин. За да вървиш по пътя на Любовта, това значи да намериш майка си в света. За да вървиш по пътя на Мъдростта, това значи да намериш баща си в света. Да вървиш по пътя на Истината, значи да намериш себе си в света. Това е смисълът на живота. Ако ти в пътя на Любовта не намериш майка си, това не е любов. Ако по пътя на Мъдростта ти не можеш да намериш знанието и светлината, не можеш да намериш баща си, ти не си в този път. И ако в пътя на Истината не можеш да намериш себе си, да знаеш какво си, ти не си намерил този път. Ти трябва да знаеш кой си, да знаеш, че си едно с Любовта и Мъдростта. Това е истината. Що е истина? Там, дето Любовта и Мъдростта, дето животът и знанието, и светлината действуват съвокупно, това е истината. Според този научен език истината е крайният резултат на вечността. Това не значи, че тя е един резултат свършен, но е резултат, който има център в себе си. Той не се изгубва, той е непреривен резултат. Тя е като течението на реката. Това е едно ново схващане. Щом дойде до вашето старо схващане, аз нямам нищо против него, вие можете да си го държите като светиня. Старите схващания може да си ги държите, но казвам: Един ден, когато се обезсърчите, когато вашите лодки не могат да отидат далеч в морето, качете се на този голям параход, който ще мине покрай вас. С него само ще можете да преплавате океана. Не искам да ви обезсърчавам, вие можете да излезете с вашите малки гемийки, но трябва да знаете, че с тях главите ви ще побелеят четири пъти. С тях 4 пъти ще побелее косата ви и четири пъти ще почернее. Като минете този океан ще кажете: Втори път не го минавам. Но сега да се върнем към въпроса, към онова, което може да донесе новото в света. Сега в какво седи новото? За да дойде до новото, аз пак ще си послужа с момите и с момците. Някога аз ще се отплатя на момите и на момците, задето често

си служи с тях като примери. По този начин аз често ги турям на работа и като ги туря на работа, аз трябва да им се отплатя. Така аз трябва да им бъда признателен. Някой момък не иска да живее, не му се учи, не му се работи, животът за него няма смисъл, иска да се самоубие. Лекуваш го по някакъв начин, не хваща, лекуваш го по друг начин, пак не хваща, докато най-после му доведат един млад доктор, 19-годишен. Като сложи ръчичката му на главата му, той веднага отваря очите си и започва да се радва на живота. Вече му се живее, иска да работи, иска да учи. И като го погледне този млад лекар, казва му: Лека е болестта ти, не се бой, скоро ще мине. Този млад лекар го потупва по главата, по рамото и казва, че скоро ще му мине. И наистина младият момък скоро оздравява. Още на другия ден той става, облича се с хубави дрехи, с лачени обуца и в знак на благодарност пише на младия лекар: Господи(н) докторе. Много ви благодаря за визитата. От първия път още болестта ми изчезна и аз се чувствам добре. Готов съм вече да пожертвувам живота си заради вас, за вашето изкуство, да помагам на цялото човечество. Можете ли да ме приемете ученик на вашата школа. С отлично почитание. Чакам отговор. Сега ще оставя на вас да видите какво ще отговори лекарят на това писмо. Такова е състоянието на човека, който е обезсмислял живота си. Щом намери Любовта, веднага в него става смяна на състоянието му. Аз не съм съгласен с онези, които казват, че вън от човека, Любовта не съществува. Любовта съществува и вън от човека. Ако тя не е била в човека, не може да се каже, че е вън от човека. Любовта има свое проявление. Човек е проявление на Любовта, но не е любовта проявление на живота. Та погрешката е у нас, когато казваме, че Любовта вън от човека не съществува. Това е само по отношение на нашето съзнание. Ако аз нямам това съзнание, Любовта няма външно проявление. Аз мога да нямам никакво горящо чувство в душата си, това ни най-малко не показва, че Любовта не съществува вън от мене. В това време сърцата на други същества горят. Ако в моето сърце не гори Любовта, нямам право да мисля, че и в други сърца не гори. Вие ще кажете, че искам да ви докажа, че съществува Господ в света. Според мене, ако седна да ви доказвам, че Господ съществува, това е светотатство. А пък да взема да отричам Бога това пък е безумие. За Абсолютната реалност всички ние имаме само едно понятие. Ние, живите хора, и всичко живо в света съществува, благодарение на тази реалност. Каквото и да мислят философите по този въпрос, това остава за тяхна сметка. Всичко в света съществува въз основа на тази реалност, която е дала живота. Тя е

причина за всичко съществено, за всичко видимо и невидимо. Като говорим за видими и невидими неща, имаме предвид и онези по-напреднали същества, за които видимият свят съществува така, както за нас видимият. Има неща, които за някои прости същества са невидими, но за други са видими. Та като говорим за видими и невидими работи, ние разбираме степени на съзнанието, както има и степени на музиката. Сега това са отвлечени работи. Ако река да сравнявам степените на музиката със степените на живота, ще видя, че има едно подобие. Само по себе си животът е най-голямата музика, която съществува в света, но същевременно в живота има и най-големите дисонанси. Този дисонанс в живота не произтича от самия живот, но той произтича от самите нас. Когато някой музикант има дисонанси в свиренето, те не се дължат на неговата цигулка. Онзи, който свири, той произвежда дисонансите. Ще кажете, че се дължи на цигулката. Не, дисонансът не се дължи нито на цигулката, нито на струните, а на самия майстор, който свири. Като дойде истинският майстор и вземе цигулката, всякакъв дисонанс изчезва. В него всичко е хармонично. Сега вие се обезсърчавате и казвате: Аз не съм даровит човек. Според мене, всички вие страдате от чрезмерни дарби, които не съзнавате. Аз не знам как сте се заблудили да мислите, че нямате никакви дарби. И другото заблуждение е, че мислите какво нищо не можете да направите. И третото заблуждение е, че мислите какво сега не му е времето и всички хора трябва да мислят еднакво. Красотата е именно в това, че всички хора мислят различно. Едно е важно: Всички хора да имат един стремеж, а как ще мислят, това е тяхна работа. Нека всеки мисли, както разбира. Дайте свобода на човека да диша, както той знае, и ще видите, че няма никаква опасност в това. Дайте свобода на всеки човек да мисли, както той знае. Понеже, аз приемам, че светът е разумен, казвам: Нека всеки мисли и се проявява, както намира за добре. Сега аз говоря за човека, който според мене има определени качества. Под думата човек аз разбирам нещо много определено. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши една неправда. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши едно безлюбовно дело, който никога не може да каже една лъжа. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши едно нечестно дело. Това са няколко качества, които характеризират човека. Според мене човек е онзи, който при всички условия на живота не може да покаже една слабост. Той никога не може да се поколебае. Той външно може да се разколебае, но вътре в себе си

никога няма да се поколебае, вътре всякога ще има едно свято убеждение. Той е готов да пожертвува всичко. Той върви към една определена цел. Той върви строго към онова, което разбира и схваща. За истинския човек смисълът на живота не е само тук на земята. За нас земята е едно хубаво училище. Но сама по себе си земята не притежава всички ония качества, с които човек може да бъде щастлив. Ако вземете слънцето, което съдържа, може би, 10 пъти по-добри условия за човека, отколкото земята, но и при това положение, човек пак не може да бъде щастлив. И слънцето не съдържа всички ония условия, които могат да направят човека щастлив. Ако вземете цялата вселена с всички милиарди слънца, които тя съдържа, едва ли и те притежават всички ония условия, при които щастливият живот може да се прояви. Всички вие имате възможност чрез вашия дух и вашата душа да посетите всички тия системи и един ден като се върнете, да се разговаряме, да видим какъв е смисълът на живота. Социалният смисъл на живота това е пътешествие на земята. Това са го разбирали и старите, древните, учените са знаели за слизането си на земята и са разбирали в този смисъл живота. А ние имаме едно преимущество, че знаем вече, че сме слизали и сега вече възлизаме. Ние познаваме слизането и сега понеже вървим към възлизане, разбираме, че смисълът на живота е във възлизането. Възможностите са в слизането, а постиженията във възлизането. Следователно онези, които са слезли, те имат възможности, а ние, които сме във възлизането, имаме условия в постиженията. Та сега ние имаме и възможности, и постижения. По това се отличава нашата епоха. Има нещо в природата, което е отредено за нас и ние трябва да (се ползваме от него). Онзи, който е роден музикант, за него (е) отредено да свири. Онзи, който е роден с едно прекрасно тяло, отредено му е да прояви силата на своето тяло. Силният трябва да прояви своята сила. Умният трябва да прояви своя ум. Добрият трябва да прояви своята доброта. Това са възможности, взети в много широк смисъл. Че не е така, това е друг въпрос. Аз за него не говоря. Аз казвам какво е бъдещето, към което всички трябва да се стремим. Ние не трябва да се обезсърчаваме! В какво положение се намираме сега, защото не сме отговорни за сегашния си живот. Ние сме отговорни дотолкова, доколкото за нашите разбирания имаме една малка отговорност, но няма защо да носим тежестите на света. Какво може да направи един човек? Ето Италия и Абисиния се бият. В Женева Обществото на народите заседава, но какво може да направи? Те не могат да им кажат да не се бият. Бият се тези хора. Значи цяла образована Европа не може да им се наложи. И

те не са съгласни, но въпреки това се бият. - Ама не трябва да има война. - Не трябва да има война, но има. Хората трябва да живеят добре. Трябва да живеят добре, но не живеят. Разбиранията на хората са такива. Разбирането е едно, страна сега. Болният, който лежи на леглото си, питайте го де е неговото щастие? Питайте и онези, които му шетат де е тяхното щастие? Чудни са хората. Ние питаме де е нашето щастие. Ние сме дошли на земята, мислим за небето и очакваме да дойде отнякъде нашето щастие. Болният, който лежи в болницата, там ли е неговото щастие? Казвам: Твоето щастие е там, дето е щастието на онези, които ти служат. Дето е щастието на здравите, там е и твоето щастие. В здравето е щастието на човека. Ти трябва да отидеш при тях. Ти трябва да вземеш от тяхното здраве. Ти боледуваш, защото нямаш прави отношения към природата. Щом оправиш отношенията си към природата, ти няма да боледуваш. Сега ние искаме да изменим света. Ние не можем да изменим света, но трябва да изправим отношенията си към природата. И тогава, както онези, които ни шетат са здрави, така и вие ще станете здрави. Само по този начин здравето ще влезе у вас. Това показва, че съществуват разумни отношения в природата. Съществуват разумни условия в света. Това са ред опити, които вие може да направите. Затова мога да ви наведа ред примери, но те ще ви се видят малко невероятни. Невероятни са и затова не искам да ви ги дам, защото, ако направите опит и не успеете, ще се обезсърчите. Аз мога да ви приведа няколко примера, които са изключителни. За мене изключителни примери не са доказателства. Американците вярват в едно окултно учение, според което, каквото иска човек, може да го постигне. Според него, ако ти трябва, запример десет хиляди долари или 50 хиляди франка, достатъчно е да ги държиш в ума си и тези пари по някакъв начин ще дойдат. Отде и как ще дойдат тези пари, не ти казват, но казват, ти ще мислиш за тях, ще си мърдаш ръцете, ще блъскаш, но отнякъде тези пари ще дойдат. Теорията е такава. В първо време ти ще правиш всички тези упражнения и ще ти се вижда смешно, но ще настояваш, ще хлопаш. Който се запише в тази школа, ще тури в ума си мисълта за тези 10 хиляди долара и ще тропаш, ще настоява, докато ги получи. Един ученик от тази школа се заел с това упражнение. Цяла година настоява в мисълта си, но парите не дошли. Тогава той си казал: Лъжливо е това учение. Един ден той си купил един билет и тръгнал за Сан Франциско. По едно време като стигнал в Сан Франциско, той легнал близо до пристанището да си почине и задремал. В това време пристигнал един голям параход,

който го засегнал с една голяма гредка и счупил крака му. Като се събудил от силната болка, той видял пред себе си един чек от 10 хиляди долара. Ще кажете като турците: И верно да е, пак не вярвам. Пък и аз, който ви го разправам и на мене се вижда малко невероятно. Мъчно е да стане такова нещо. Кой ще му тури този чек от 10 хиляди долара? И за мене това е един изключителен пример, който нищо не доказва. Сега да ви приведа друг един изключителен пример, който е малко по-вероятен. Човек трябва да бъде доста лековерен, за да повярва. В хората се развива едно чувство, за да предвиждат нещата. Някои хора даже така са родени да виждат нещата. Ако им се тури един плик с някакво писмо вътре, те могат да четат съдържанието, а могат да четат и характера на човека, който е писал това писмо. Ето какъв опит бил направен. Той не е някакъв научен сеанс, но все таки интересен. В един плик турили един пръстен и го занесли на този човек, който могъл да чете по предметите и го помолили да разкаже нещо за историята на този пръстен. Отгоре на пръстена имало един бисер. Този човек започнал да разправа: Във Великия Тихи океан виждам една лодка, от която един човек се съблича, хвърля се във водата и изважда един бисер. Този бисер е сега на пръстена, който е в плика. Сега това нещо може да се вижда изключително. Но по нататък следва другото положение. И второто положение е изключително и малко невероятно, но третото положение е доста силно. Виждам, казва този човек един златар, който прави пръстена и туря бисера върху него. Пръстенът бил на един лекар. Този лекар бил повикан от една фамилия, която имали три деца - едно момиче и две момчета. Лекарят бил повикан, защото средното момче и момчето заболяли. Момчето умряло, та момчето било спасено от този лекар. В знак на признателност бащата дава този пръстен на лекаря. Сега за първите две положения можете да се съмнявате, но за третото положение няма никакво съмнение. Наистина, този пръстен принадлежал на тази фамилия, която после подарила пръстена на лекаря.

Сега това са неща, които могат да се проверят. В една голяма книга има изложени ред такива факти, които могат да се проверят, пък са и проверени. Ако питате как става това, и аз не зная. Като казвам, че не зная, аз разбирам съвсем друго нещо. Когато нещо не ми отърва, аз казвам, че не зная, но когато ми отърва, казвам, че зная. Тъй щото като казвам, че не зная, това значи не ми отърва да ви разправам. Лекарят разправял това. Ако вие имате интимни връзки с една мома, отърва ли ви да разправяте? Ако вие сте един дипломат, който има оплетени връзки,

отърва ли ви да разпразете за тях на хората? Има неща, които не ви отърва да разпразяте. Не ви отърва, запример да разпразяте де какво има в своята глава. Ти отварял ли си сърцето или главата да видиш какво има в тях? Казват, че разтворили сърцето на някого. Но след като разтворили сърцето му, този човек умира. След като разтворят и главата на човека, и той умира. Има неща, които трябва да пазим в тайно, в човешката мисъл. Като казвам, че трябва да се държат в тайно, разбирам да се пазят свещено. Такива неща трябва да се пазят в сърцето и в ума на човека. Не, в обикновен смисъл тайно да се държат. Сърцето не се отваря и мозъкът не се отваря. Като запитали Йоана, той казал: Аз съм глас на Едного, който вика: - Прави правите пътищата Господни! Та и на вас казвам: Мислете, разсъждавайте право, за да намерите истинския път към Господа. Това е онзи път, който ще внесе Любовта в света като един от силните методи, по който нашият живот се развива. Ако всички хора приложат Любовта, както сега се приема, ние ще имаме началото на Царството Божие. Какво ще бъде Царството Божие? Всеки ще има това необходимото за него, всеки ще има един нов подтик. После голяма част от мъчнотиите ще се махнат. Пак ще има мъчнотии, но животът ще стане поне 75 % по-лек, отколкото е сега. Все пак ще остане една част от мъчнотиите, разбира се. Ние не искаме хората да бъдат еднакво богати и еднакво сиромаси. Това са неща, които в развитието на хората постоянно ще дохождат. На всички хора трябва да се дадат условия да имат еднакви възможности и еднакви постижения. Как ще употребим възможностите? Това ще зависи от нас. Това ще зависи от степента на нашето развитие и от умението да ги употребим. И тогава ще има една разлика между хората, но няма да има никакви спънки. Всеки ще бъде свободен. И тогава от постиженията, които ще има, той ще може да съгради своя живот. Тогава всеки ще бъде свободен, няма да зависи от никого ще зависи само от себе си. Като дойдем до това положение, ще се радваме на постиженията на всички. Тогава няма да завиждаме на другите, но постиженията на всеки човек ще бъдат твои постижения и възможностите на всеки човек ще бъдат твои възможности. Това, в което ние можем да участвуваме, това е нашето щастие. Какво по-голямо щастие от това да знаеш, че можеш да участвуваш във възможностите и в постиженията на всички живи същества в живота? Тази вяра трябва да бъде непреодолима, а постижението е в Любовта. Това постижение е в Мъдростта, това реализиране е в Истината. Този е пътят, по който, ако вървите, ще можете да постигнете нещо. Като имате време, вие можете

да четете всички книги, които досега са написани, можете да изучавате всичко, каквото хората са писали. Но казвам: Ако не внесете Любовта в живота си според това ново разбиране, вие нищо няма да постигнете. Ако не внесете в себе си онова знание, което е основано на справедливостта, нищо няма да постигнете. Светлина трябва да има в знанието. Ако в свободния си живот не можете да внесете Истината, вие нищо няма да постигнете. Свободата не позволява никаква лъжа. За да бъде човек свободен, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Всякаква лъжа е ограничение на човешката свобода. Дето започва ограничението, там е лъжата. Следователно всички други ограничения в света са произлезли от онази лъжа, с която хората си служат. А тази лъжа не произвежда нищо друго, освен ограничения.

Глас на едного, който вика в пустинята: Прави правете пътищата Господни! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете Любовта в сърцата си! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете светлина и знание в ума си. Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете истината и свободата във вашите души и свободни бъдете!

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва.

СМЕЛИ БЪДЕТЕ И НАПРЕД ВЪРВЕТЕ!

19 неделна беседа от Учителя,

гържана на 26 януарий 1936 г.

София, Изгрев

ЗНАЙНОТО И НЕЗНАЙНОТО.

„Вие се кланяте на онова, което не знаете,
ние се кланяме на онова, което знаем“.

Отче Наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само 2 стиха от четвъртата
глава на Евангелието от Йоана, 21 и 44 стих.

“Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем”. В света има две веруюта: Едното верую е това, което хората не знаят. Другото верую е това, което хората знаят. В света има две служби, на които хората служат: Едната е законът на необходимостта, а другата е законът на Любовта. Единият служи на страха, а другият служи на вярата. И всичките безпокойства в света произтичат от това, че ние служим на онова, което не знаем. Аз взимам принципа общо. Щом се безпокои човек, в дадения случай той служи на онова, което не знае. И наистина човек всякога се смущава от онова, което не знае. За това, което знае, той никога не се смущава. Казваш: Как да не се смущавам? Този разбойник иде да ме обере, как да не се смущавам? Ти ни най-малко не знаеш това, ти само предполагаш, че той ще те обере и се смущаваш. Този човек може и да не те обере. Много пъти вие сте минавали през гората и през всичкото време сте се плашили, очаквали сте от някъде да излезе мечка или вълк и да ви нападне. Никаква мечка, никакъв вълк няма в гората, няма да излезе насреща ви. Значи, в дадения случай ти служиш на това, което не знаеш. И мечка има в ума ти, и вълк има в ума ти, а в същност това са въображаеми неща. Следователно ние минаваме от едно верую, което не знаем, към едно верую, което знаем. А веруюто на знанието ще оправи света. И ако целият свят е забъркан, това се дължи на онова условие, че ние служим на онова, което не знаем. Вземете, запример бащата. В най-ранната си възраст той служи на онова, което не знае. Той служи на своята сила и казва: Аз съм баща, и синът ми трябва да ми се подчинява. Той мисли, че е силен, че всичко знае. И синът казва: Няма какво, аз съм слаб, ще се подчинявам. Няма какво да се прави, ще се подчинявам на баща си. Но след време взната се изменя; синът израства, става по-силен от баща

си, и бащата, който вярваше, че може да заповядва, дохожда до едно положение да вярва, че не може да заповядва. Питам: Как се обърна едното верую в друго? По-рано синът вярваше, че трябва да се подчинява на баща си, а сега бащата вярва, че трябва да се подчинява на сина си. Как стана тази работа?

Сега да направя предмета малко по-ясен. Вие се покланяте пред един богат търговец, милионер, банкер, който разполага с милиони. Ти си сиромаш човек, имаш нужда от пари, кланяш му се, той седи. Обаче, по някакъв начин той изгубва своето богатство, а ти ставаш богат. Тогава той почва да се кланя пред тебе. Питам сега: “Къде е прогресът тук?” Прогрес може да има само в това, което знаеш. Значи в онова, което знаеш, всякога има прогрес, а в онова, което не знаеш, всякога има регрес. Аз взимам думата знание в положителен смисъл. Според мене знание е само онова, което дава светлина на човека! Според мене знание е само онова, което дава и носи здраве на човека; според мене знание е само онова, което носи щастие на човека. Всичко е в знанието. Носи ли едно знание щастие, то е знание; носи ли сила, то е знание. Сила е това, което не се изменя до 10 пъти в годината, но която постоянно расте и се развива.

Сега да минем към чистата мисъл. Ние, съвременните хора, сме се навикнали да мислим по купешки. Казвате това е то: Две и две прави четири, свършена работа. Какво от това, че две по две прави четири. Или казвате 5 по 5 прави 25. Какво от това, че пет по 5 прави 25? Обаче, аз мога да осмисля числото 4. Двама души като ми дадат по две хиляди лева, аз ги умножавам и получавам четири хиляди лева. Като умножавам двете хиляди по две хиляди получавам четири хиляди лева. Като умножа две по две кой се ползува сега? Разбира се, че четирите се ползва, четири хиляди лева имам на разположение. Казвам: Ако ти умножаваш едно число и ако умножаваш своите страдания, какво печелиш от това? Ти казваш: Не зная как ще прекарам този живот, няма да го прекарам добре. По този начин ти умножаваш страданията си. Знание ли е това? - Не е никакво знание. Отде знаеш, че няма да прекараш добре? Казваш: Аз предчувствам това. Отде го предчувстваш? Мъчно е да се обясни това. Но виждаш нещо на Витоша. Как го виждаш? А физикът като види нещо, той веднага го обяснява със закона за пречупване на светлината. Но това е един доста сложен закон. Да кажем, че този въпрос можеш да го обясниш по някакъв начин. Но как ще си обясниш това, че ти можеш да предскажеш какво ще ти се случи след години, какви страдания ще прекараш? Ти казваш: След пет години еди-кой си месец, еди-кой си

ден какво нещо ще ми се случи. Къде е казано това нещо? Или казваш на някого, че след 10 години последния месец, последният ден от месеца ще му се случи някакво голямо нещастие. От де знаеш това? Някой пророк или някой гадател ли ти е казал това? Значи тези работи трябва да съществуват някъде. Сега да ви дам едно малко изяснение. Представете си едно същество, което може да движи предметите без пара, без електричество, само като изменя наклона на тяхните ъгли. Представете си една голяма площ, която има хиляда километра дължина и хиляда километра широчина и тази площ се държи от хиляди хора в равнината. Но след това дойде друго едно същество с грамадна сила. Достатъчно е само това същество да наклони малко площта към екватора на земята, за да започнат всички предмети, които са върху тази площ, да се движат. Значи движението на тези предмети зависи от наклона. Ако искат да им дадат малко движение, малко ще ги наклонят, т. е. ще дадат малък наклон. Това същество може да си играе с тези предмети. Като наклони площта, току виж всички предмети се наклонят на една или на друга страна и започват да се движат. Как ще си обясните това явление? Каква е тази сила, която кара предметите да се движат? Вземете за пример съвременните астрономи не могат да си обяснят това. За пример, има някоя комета, която се движи в пространството, дойде до едно място и се завърти около слънцето. Защо? Защото слънцето я привлича. След това се отдалечава в пространството и може би, след 10 или след сто хиляди или след две хиляди години тя пак ще се върне на същото място и ще се завърти около слънцето. Коя е онази сила, която привлича тази комета около слънцето? И каква е онази сила, която я отблъсква от слънцето? Това е един отвлечен предмет. Вие мислите, че този въпрос няма никакво отношение към вас. Вие мислите, че слънцето, месечината нямат никакво отношение към вас. Вие мислите, че планетите, че звездите, нямат никакво отношение към вас? Вие мислите, че съществата от другия свят, от разумния свят нямат никакво отношение към вас? Но дали знаете или не знаете светът упражнява известно влияние върху вас - нищо повече. Ако си умен, ти ще служиш на онова, което знаеш и животът ти ще бъде щастлив. Ако си глупав, ти ще служиш на онова, което не знаеш и животът ти ще бъде пълен с нещастия. Нещастията в живота не са нищо друго, освен стълкновения. И невежите хора в света не са нищо друго, освен слепи хора, които са в постоянно стълкновение със самата реалност. Някой път ние искаме да изменим своята съдба. Вземете за пример, една красива мома се е влюбила в

един красив момък. Тази мома се е влюбила в един богат момък, но не е богатството, което може да донесе щастие на момата. Богатството има две страни. В ръцете на един добър и умен човек, богатството ще има един резултат. Обаче, богатството в ръцете на един човек, който не е господар на положението, ще донесе обратни резултати. Сега изобщо, според както е писано, едни хора казват, че тъй както светът е създаден, със своите лоши страни, е създаден от Бога. Това е едно криво предположение. Кой е създал светът, не знаем. Тепърва го учим. Да кажем, че природата го е създала така, това е законът на необходимостта. Това са външните условия. Това нищо не разрешава. Сега да направим едно сравнение. Аз искам да ви заставя да мислите, да излезете от сегашния си живот. Не мислете, че животът, че положението, което сега имате, е най-важно. В дадения случай тази станция, на която сте се спрели, е най-важна, но има по-важни станции от тази, на която сте се спрели. Първите същества, които дойдоха на земята, живяха 4-5 километра под кората на земята. Те се намираха под много висока температура и след време се превърнаха в скъпоценни камъни. Тези същества, които се превърнаха в скъпоценни камъни, останаха долу скрити под земята, дето забогатяха. Те казаха: Ние трябва да излезем на повърхността на земята. Наистина, след време, те излязоха на повърхността на земята, но се превърнаха на растения. За да се скрият от нещастията в света, те заровиха главата си в земята, а краката си оставиха навън, нагоре. Растенията са много умни същества. В това положение те казваха: Какъвто ритник ни даде съдбата, такъв и ние ще ѝ върнем. Затова те оставиха краката си навън да ритат съдбата. Обаче, те видяха, че с ритане работа не става. След време растенията се превърнаха в риби, скриха се във водата, но видяха, че и по този начин не могат да избегнат от съдбата. И във водата животът им стана толкова неносен, и те видяха, че от това положение не могат да излязат и потърсиха изход да се освободят от тежките условия на своя живот. Затова те се превърнаха на птици и започнаха да хвъркат из въздуха. След време те видяха, че работата и във въздуха не става. После те слязоха на земята, превърнаха се в млекопитающи, докато най-после се превърнаха в хора, в положението, в което днес ги виждаме.

Сега вие ще направите едно възражение, ще кажете: Нали Господ създаде света? Така е писано в Библията. Когато се казва, че Господ е създал света, подразбираме, че Той само разграничи нещата. Светът е бил създаден много по-рано от времето, за което Мойсей пише. Мойсей

само е описал създаването на света. Казва се там, че на растенията е казал да живеят половината в твърдата почва, а половината във въздуха; на рибите е казал да живеят във водата; на птиците да живеят във въздуха; на млекопитаещите да тичат по земята, а на човека е заповядал да живеят между всички живи същества. Сега съвременните хора протестират и казват: Защо са дошли страданията върху нас? Аз пък задавам въпроса: Защо ние причиняваме страдания на другите същества? Кой не причинява страдания на другите? Вие ще кажете, че е верно това, но е оправдателно. Запример, хората създават страдания на птиците, но и птиците едни други си създават страдания. Много страдания си създават птиците сами, но и хората им създават страдания. Много страдания си създават рибите сами, но и хората им създават страдания. Питам: Кой създава страдания на нас, разумните същества? Половината страдания са наши, а половината страдания са на дявола. На много от страданията, които ние сами си създаваме, дяволът се чуди. Ще ви приведа един пример, с който да потвърдя горната си мисъл. Четири млади моми отишли в един манастир, дето решили да се посветят в служение на Бога. Тези моми имали разположение към печени яйца, обичали от време на време да си хапват по едно две печени яйца. В първо време игуменката им позволява по един път в седмицата да си пекат яйца. Понеже била голяма скъперница започнала и това да забранява. Тя не казвала направо, че не позволява да си пекат яйца, но забранили по килиите да се кладе огън, под предлог, че без огън по-лесно може да се постигне светийство отколкото с огън. Целта ѝ обаче била не да няма огън, но да не пекат яйцата. Тези моми се изхитрили, намерили начин да си пекат яйца и без да кладят огън в килиите си. Като чували някоя кокошка да кудкудяче, че е снесла яйце, те скришом от игуменката отивали на полога на кокошката и си взимали по едно яйце. После те си купили по една свещ и решили да пекат яйцата на свещ. По едно време игуменката забелязала, че от време на време сметката на яйцата не излизала, някъде се губели по четири яйца. Решила да види какво правят четирите моми в килиите си. За тази цел тя ги издебнала една вечер и какво било учудването ѝ когато видяла, че всяка една от тия четири моми седела пред свещта, държала в ръцете си по една тел и на него държала по едно яйце. Въртели яйцето и го пекли на пламъка на свещта. Игуменката останала учудена от това, което видяла и си казала: Чудна работа на какъв мурафет ги научил дяволът. В това време дяволът бил там, чул какво казвала игуменката и се обърнал към

нея с думите: Не ме обвинявай в тази работа. Като гледам това нещо и аз сам се чудя, отде им е дошло на ума да го направят. Това нещо и аз го виждам за пръв път. Казвам: Това е един пример, който нищо не показва, но все таки донякъде обяснява нещата.

Христос казва: “Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем”. Сега спорът в света е между вярващите кой има правата вяра. Правата вяра седи в онова, което ти знаеш. Кривата вяра седи в онова да се кланяш на това, което не знаеш. Онова, което знаеш, включва в себе си Божественото. А онова, което не знаеш, включва в себе си човешкото. Защото човек се отличава по своето незнание. Какво приложение може да има сега този стих? Че трябва да знаем нещата. И светът е създаден като едно велико училище, в което трябва да се учим. Като е дошъл на земята, човек трябва да се учи, да придаде нещо към онова, което е имал в себе си. Той трябва да изучава законите, върху които почива неговото щастие.

Сега ще направя един превод. Преводът се състои в следното: Съвременните хора се кланят в това, което не знаят. Това, което не знаят, е смъртта, а това, което знаят, е животът. Един българин, учен човек, който ми правеше възражения, казваше: Като умре човек, къде отива? Питам го: Ти умираш ли си да говориш за смъртта? Ти нямаш никаква опитност за смъртта, а говориш за нея. Ти говориш за онова, което не знаеш. Че живееш ти имаш опитност от живота. Ти вярваш в смъртта, която не си опитал. Когато опиташ смъртта, тогава се върни да ми разправяш за нея. Сега няма какво да ми говориш затова, което не си опитал и не познаваш. За мене е важно, че вярвам в това, което зная и на него се кланям. А ти вярваш и се кланяш в това, което не знаеш. Някои ме питат има ли други живот? Чудно нещо има ли друг живот? Аз живея сега. Колко живот ще има, кажете ми вие. Чудни са хората. Някой направи една голяма къща от 45 стаи и като влезе в една от стаите, веднага пита: Има ли още стаи. И след като извърви всичките 45 стаи, пита има ли друг свят? - Има друг свят, разбира се, има къщи по-големи и от вашата. Ти си се затворил в една човешка форма и питаш: Като изляза от тази форма, има ли друг живот. Ако в тая къща, в която си влязъл, има живот, то като излезеш отвън, има два пъти по-широк живот от този, който е вътре. На същото основание и моралът може да пита има ли друг живот вън от моралския? Има друг живот вън от моралския, той е малко по-горен. И след всичко това хората казват: Човек като умре, с него всичко се свършва. Да, след като умре, всичко се

свърши, но след като се родиш, всичко отново се започне. Сега въпросът е, животът ли излезе от смъртта или смъртта от живота. Смъртта излиза от живота. По какво се отличава животът от смъртта? Като умре човек хората говорят около него, а той мълчи. А като се роди човек, и той говори, и хората около него говорят. Ако само хората говорят около тебе, а ти мълчиш, ти си мъртъв. Ако ти говориш и те говорят около тебе, и ти си жив, и те са живи. Сега някои казват, че трябва да мълчим. Не, аз не съм за мълчанието. Да мълчиш, значи да мислиш, а да мислиш, това е онова високо положение на живота. Казвате, че някой мълчи, казвате на някой: Мълчи. Не говори, преди да си мислил. Живей в онзи широк умствен свят, схвани работите добре, разбери ги и тогава говори. А вие мислите, че трябва да се мълчи т. е. каквото ви се каже, да вярвате в него. Аз съм съгласен наполовина с това. Ако мислите така, вие ще изпаднете в голямо противоречие, ще се намерите в положението на един княз от древността.

Един богат княз от древността пожелал да му се ушийт дрехи, които да не са пипани от човешки ръце, да се опредат, да се изтъкат, да се ушийт, човешка ръка да ги не пипне. Князът казал: Който се наеме да ми направи едни такива дрехи, ще получи много голямо възнаграждение. Най-после явил се един мъдрец при княза и казал: Аз съм готов да ви приготвя такива дрехи, но ми е нужен само един стан. Дали му един стан и той започнал работата. Започнал той мислено да снове. Князът изпращал от време на време слугите си да видят какво прави мъдрецът. Те го виждали все на стана да снове. Казвали на княза: Снове, работи нещо на стана. Обаче мъдрецът нищо не тъкал. Той само прехвърлял мислено сновалките от едната и другата страна. Като изтъкал плата, той го приготвил за шиене, но без да хване човешка ръка. Така той мислено изпрел, изтъкал плата и го ушил. Като бил съвсем готов, занесъл го на княза съвсем готов, готови дрехи за обличане. Князът хвърлил старите си дрехи и се облякъл с новите, приготвени от мъдреца. Всички, които били около него, се възхищавали от дрехите на княза и казвали, че били много хубави. Князът излязъл из града с тези дрехи и кой как го виждал, казал: Много хубави са дрехите на нашия княз. Като минал князът покрай едно дете, то извикало: Я, нашият княз е гол.

Сега и ние, съвременните хора, поддържаме, че някои неща са голи. В това няма никакво знание. Ти казваш, че вярваш в Бога. Но, ако ти си един нещастен човек, каква е тази вяра? Ти казваш, че вярваш в баща си. Но, ако си нещастен човек, каква е твоята вяра в баща ти? Или ти

вярваш в науката, вярваш във всичко, в света вярваш, а въпреки това си нещастен. Каква е тази вяра тогава? Питам: Какво допринася тази празна вяра? Значи в дадения момент ти служиш на онова, което не знаеш. Питам тогава: Какъв е изходният път от това положение? Ние можем да заменим две величини една с друга, а именно: Ние можем да заменим онова, което не знаем, с онова, което знаем. И тогава ще кажем ние: Кое знаем в света? Разсъждавали ли сте вие някога да си отговорите на въпроса какво знаете. Има ли нещо, на което да разчитате и да знаете на какво разчитате? Първото знание е движението. Животът се отличава с движение. Движението е резултат. Та какво е резултатът, движението на живота. От движението се раждат после ред други сили. От движението се ражда светлината. Значи светлината е елементарното проявление на движението. Движението е изходният пункт, когато едно същество излиза от вечността от онзи вечен център на живота. Значи първият изход се обуславя с движението, а понеже излиза извън орбитата на този център, на него му трябва светлина в пътя, за да се движи. Трябва му светлина, трябва му знание. И забележете всяка майка иска, като се роди детето да се движи. Първият подтик на живота е движението. Повечето от вас сте били майки, знаете това. Вие не искате ръцете и краката на детето ви да са сакати, но да се движат. Не само ръцете и краката му искате да се движат, но и неговите очи, уши, уста, мозък, всичко в него искате да бъде в движение. И наистина едно тяло е здраво само тогава, когато всички частици в него са в движение. И когато ние изучаваме човека ще видим, че за да бъде абсолютно здрав, всички частици в неговото тяло трябва да са в хармонично движение помежду си. Щом се наруши това хармонично движение, човек е вече болен. Когато се изследва човешката аура, ще видите, че колкото човек е по-здрав и по-духовно издигнат, от него излиза една бяла, приятна светлина. Има хора, на които тази светлина е толкова голяма, че като ходят вечер, те хвърлят светлина наоколо и си осветяват пътя. Когато човек заболее, става пречупване на тази светлина и тя потъмнява. Това потъмняване може да стане частично или цяло. Всяка заболяла част е тъмна, а здравите части са светли. Значи, ако те заболи главата, главата ти е тъмна; ако те заболи стомахът, стомахът ти е тъмен. Ако те заболи крак, кракът ти е тъмен. Следователно, какво се изисква от вас? Да възстановите светлината на тъмното място, да възстановите светлината на главата си, на стомаха си, на крака си и т. н. Как ще стане това? Като усилиш мисълта си. Как ще усилиш мисълта си? - Като почнеш

да мислиш за това, което знаеш. И в Писанието е казано: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се увеличи", ще се измени. Сега ние мислим, че реални неща са тия, които са близо до нас. А онези неща, които са далеч от нас, не са реални. Но реалните, разумните неща, дали са близо или далеч от нас, те се отличават с едно свойство. Това свойство е следното: Разумните същества всякога отговарят на нашите нужди, а неразумните - никога не отговарят на нашите нужди. Следователно, ние считаме Бог онова същество, което всякога отговаря на нашите нужди. Бог е единственото смислено същество, което отговаря на нашите нужди. Той не отговаря на нашите навици, които имаме, на нашите несъществени нужди, но Бог винаги отговаря на онези силни нужди на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух.

Сега няма какво да доказвам това нещо. Аз не искам да го доказвам. Това е нещо, което вие сами можете на опитате. Много неща мъчно се доказват. Това е нещо, което вие сами можете да опитате. Много неща мъчно се доказват. Те трябва първо да се опитат, да имате опитност от тях. Никога не мога да ви доказвам неща, за които вие нямате никаква опитност. Запример, аз минавам за учен човек, имам познания не само за земята, но и за слънцето и за всички останали планети. Ако аз започна да ви разправям, че на слънцето има също така хора, както и на земята, вие ще се усъмните и ще кажете, че на pewno ми е мръднала дъската. Защо ще се усъмните, защото нямате никаква опитност по това. Прав съм, че на слънцето има хора, но те не са устроени така, както тия на земята. Съществата, които живеят на слънцето, живеят при температура по-голяма от 30 милиона и не изгарят. Това нещо е недопустимо за хората от земята. Ще кажете: Кой е измервал тази температура да знае колко градуса е тя. Съвременните учени казват, че материята се състои от милиарди малки частици, които са в постоянно движение. Те доказват, че атомът съставлява една 25 милионна част от милиметъра. Как е доказано това? Кой е измервал големината на атома? Значи, ако разделим милиметъра на 25 милиона частици и в една от тях се съдържа атома. Това нещо съвременните учени не са доказали по физически начин. Те са го изчислили по съвсем друг начин. Тези явления не спадат към физическия свят. И когато някой човек казва, че е видял как ще станат нещата за в бъдеще, това показва, че нашият свят е по-голям, отколкото ние си го представяваме и предполагаваме. Някои окултисти твърдят, че астралният свят е 10 пъти по-голям, отколкото ние си го представяме. Той е 10 пъти по-голям от физическия свят, според тяхните твърдения.

По обем е 10 пъти по-голям. Умственият свят е 100 пъти по-обемист от физическия свят, а причинният свят е хиляда пъти по-обемист от физическия. Как ще си представите това нещо? Всичко онова, което за нас, на физическия свят ни се вижда невъзможно, за Бога е възможно. Всички неща, които ще ви се случат, съществуват някъде. Ако един човек ви предскаже, че един ден ще паднете в дълбок трап и ще счупите крака си, мислите ли, че това е въображаемо. Този човек вижда, че такъв трап съществува някъде и вие ще паднете в него. Този човек вижда, че след 10 години вие ще направите една екскурзия, ще вървите по направление на този трап, ще паднете в него и крака ще си счупите. Ще кажете, че това е небивалица. Не, не е небивалица. Този трап съществува, пък и пътят съществува. И вие ще тръгнете по този път, дето ще се случи това, което е предсказано. Този човек предвижда всичко това. Казвате: Как могат да се предвидят тия работи? Има начин, по който те могат да се предвидят. Как ще обясните факта, че в някои животни обонянieto е силно развито и с него могат да откриват много неща. В някои кучета обонянieto е толкоз силно развито, че те могат между хиляди хора да подушат стъпките на своя господар и да го намерят по стъпките му. Как ще си обясните това? Имате едно куче, което не е свършило никакъв факултет, обаче, по стъпките си намира своя господар. Вие можете да сте свършили четири факултета, но не можете да имате това чувство. Има хора, които се раждат с такова чувство да могат да предвиждат нещата, които ще станат след десетки и повече години. Има хора, които виждат какво става зад тях. За тях няма прегради, няма стени, които да им пречат. Малцина от тия хора не са събудени в тях тези чувства. Те са високо организирани хора.

И тъй животът не е такъв, какъвто ние си го представяме. Сега ние живеем в един ограничен свят и по този начин си създаваме излишни страдания. Ние мислим, че сме изхвърлени на един остров, дето никой не се грижи за нас, като че е станало някакво коработушение. Не е така. Тогава как ще си обясните това, което е писано в Свещенната книга? Там се казва, че Господ е направил райската градина, а после се създал човекът, когото поставил да живее в тази градина, дето го подложил на изпитания и наказания. И след всички тия доказателства съвременните хора се съмняват във всичко това. Може да имат право да се съмняват, но казвам: Всичко това са човешки изобретения. Ако всичко е човешко изобретение, съгласен съм с хората. Ако наистина всичко, каквото съществува в света, е човешко изобретение, изобретение на

човешкия ум, тогава ние, които съществуваме, на кого сме изобретение? Как може човек да изобрети себе си преди да е съществувал? След като съществува човек, той може вече да изобрети едно верую, но кой е изобретил самия него? Не, това е кривото положение. И понеже, ние, съвременните хора, не можем да виждаме проявлението на разумното в света във всяко явление, то ние мислим, че този свят не е разумен. От какво зависи разумността? Представете си, че един човек взима житното зърно, туря го на ръката си, изучава го и после го туря в джоба си. Така той го носи ден, два, три, години и това житно зърно си остава в същото положение. Друг господин взима едно житно зърно и го посажда в земята. Като израсте, това зърно дава вече 20 стръка. Всеки стрък дава по 40 зърна. Питам: Кое е разумното? Като се посее житното зърно, ще кажа, че в него има нещо разумно. Дайте условия на житното зърно и то ще покаже своята разумност. Следователно, и в нас има известна разумност, но трябва да ѝ дадем условия да се прояви. Ние мислим, че със закона на безверието ще можем да обясним всичко. Това не е никаква наука. Като разумен човек, ти трябва да вярваш. Аз правя едно възражение. Аз отричам всякакво безверие в света. Безверникът не вярва в Бога, но вярва в това, че Бог не съществува. Значи все вярва и той в нещо. Това е по-мъчна работа. Кое е по-мъчно: Да вярваш в това, което е или да не вярваш в това, което е? Кое е по-правилно от двете положения? Едната вяра е фиктивна. Да вярваш в това, което не е, това е фиктивна вяра, това е вяра на сенките. Вяра на сенките на нещата. Само при реалността може да има учение. Само при Бога може да има безверие / ?/. Но при безверието не може да има Бог. Вярата в Бога може да роди безверието, но безверието не може да роди Бога. Следователно, безверниците всякога ще се върнат в своето първо положение, понеже те са родили нещо, което е безплодно. Безверството е нещо безплодно в света.

Сега, аз не искам да ви убеждавам в това, което не съществува. Това е глупост. Аз съм за онова, върху което вашият живот почива. Аз съм заинтересован само от истината, която е всичко за мене. Истината, в която живея, тя е всичко за мене. Дали вие ще вярвате или не, това е за вас. Аз живея в тази истина и съм щастлив с нея. Като ви гледам нещастни, казвам: Живейте и вие в тази истина. Нищо не ви продава, пари не ви искам. - Ама може да ни заблуждаваш. - Ами ти щастлив ли си? - Не съм. Тогава ти си в заблужденията. Здрав ли си? - Не съм. Тогава ти живееш в заблуждението. - Живееш ли добре в дома си? - Не.

- Тогава ти си в заблуждението. - Учен ли си? - Не съм. - Тогава ти живееш в заблуждението. Изобщо, всички отрицателни качества и прояви в света се дължат на безверието на хората. Аз не взимам това, което материалистите казват, онова крайно безверие. Хората искат да отрекат реалността на нещата, и в това отричане те си създават нещастieto и всеки ден хората насила си създават своите нещастия. Какво им коства да вярват? В какво ще вярвате? Аз не искам да вярвате в едно верую, което сами ще формулирате. Аз не искам да вярвате в едно слънце, което аз ще ви описвам. Аз искам да вярвате в слънцето, което кара земята да се движи, аз искам да вярвате в слънцето, което кара всичко да расте; аз искам да вярвате в слънцето, което дава живот на земята, което дава всички блага. Аз не ви говоря за въображаемото слънце, но затова, което сами виждате. Аз не искам да ви говоря за един Бог, Когото вие не знаете. Казвате: Къде да видим този Господ? Чудни сте, че преди всичко това, което вие виждате, не е реално. Че какво виждаш ти? За да виждаш, ти трябва да виждаш и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу. Това, което съвременните хора виждат, то е слепота. Чудни са съвременните философи, които са започнали да разискват логически от причини към последствия и от последствия към причини. Но самата причина, която носи последствията, те не я знаят. Те не знаят истинските положения. Те казват запример, че слънцето притегля земята към себе си. В дадения случай слънцето е причината, но и това слънце се притегля от друга някаква причина. В този случай слънцето не е една причина, но е последствие. Слънцето тегли земята, понеже и него теглят. Ако то седи на едно място, без да се движи, разбирам, но слънцето се движи с една голяма бързина. Неговата орбита е много по-голяма от тази на земята. Земята употребява 365 дена, докато обиколи един път слънцето. На слънцето пък са нуждни 25 милиона години, докато обиколи около своето слънце.

Сега аз ще ви помоля малко да се отворите, да не би моята реч да накваси малко вашата захар. Има неща, които лесно се топят. Вие трябва да им турнете една гумена обвивка, да не би да се стопят, да не би да направи пакост на вашата захар. Сега като ви говоря, това е едно поливане, което може да развали хубавите ви костюми. Това поливане може да развали вашите схващания за живота. Те пак ще окапят, но аз не искам това да стане преждевременно. Макар че животът е кратковременен, но аз казвам: Нека поне малко, колкото живеят хората, да си поживеят, макар и лъжливо, но щастливо. Разправях на едного

следния пример. Един човек бил осъден на смъртно наказание. Той казал на съдиите: Хайде, ако ще ме бесите, бесете ме, че да си изям поне тараханата, която майка ми ми приготвила. Той иска да го обесят, че да излезе свободно да си хапне тараханата, която майка му направила. Не поставяйте настоящия живот за мерило на бъдещия. Той е само едно проявление на живота. Настоящият живот е временен. Мерилото на живота се намира във вашето съзнание, във вашия дух, във вашата душа, във вашето сърце и вашия ум. Значи имате четири мерки, с които можете да мерите реалността. Реалността не е нещо външно, обективно, но тя е нещо вътрешно обективно. Има една обективна реалност в света, която малцина я знаят. Тя е несъизмерима и се нарича вечност.

Христос казва: "Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем". Ние вярваме в разумното начало на света, което е създало всичко. В Неговия план е предвидено нещо много добро за всички същества, колкото малки да са те. И ако тия същества, колкото малки или големи да са, страдат, причината за това са тяхните погрешки, които те сами правят. След като минат всички страдания и изпитания за тия същества, той е определил нещо хубаво. За в бъдеще всички ви очаква нещо добро. Сега аз не искам да вярвате. Дали вярвате или не вярвате. Това е ваша работа, но не можете да не вярвате в това. Защо? Защо е така? И всички страдания, които хората минават, те ги минават въз основа на това верую, именно, въз основа на този вътрешен импулс. Ако човек не вярваше, че го очаква нещо добро, той не би живял на земята. Когато всички нещастия, всички дяволи се струпат върху човека, той все пак ще има някаква надежда, знае, че го очаква нещо добро и казва. Все таки Господ е определил нещо добро за мене. Като умира, пак вярва, че има нещо добро за него. В това седи силата на човешкия дух. И животните, които изстребват, и те имат същата вяра. И растенията, които растат, и те имат едно верую. Всички живи същества, в това отношение имат едно общо верую. При всички страдания, които претърпяваме, ние пак вярваме дълбоко в нашата душа за една идея има един импулс, че нещо добро ни очаква. И благодарение, че е така. Това е красивото, това е Божественото у нас. Вярвайте в това малкото, което знаете и дръжте се за него. И когато Писанието казва, че Бог ще изпрати духа си, подразбираме, че този дух ще почне да работи върху нас, така както светлината работи върху земната повърхност. Малкото добро, посято в човешката душа, ще възрастне във всичката своя красота. Това са външни, Божествени условия, които възрастват. Ние ги наричаме

дарби, дарования Божии блага, които Бог е вложил в душата. Това е, което принася щастие на човешката душа.

Сега вие трябва да измените своите възгледи, да усилите вярата си. Не, че нямате вяра, но вярата ви е слаба. Като казвам, че вярата ви е слаба, ето какво разбирам: Не можете да изпратите детето да следва университет, защото мозъкът му е слаб, не може да издържи на това напрежение. Ако рече да се занимава с тия трудни въпроси, мозъкът му ще се повреди. Мозъкът му трябва да уякне, да стане силен, да издържи на това голямо напрежение. Мускулите, симпатичната му нервна система трябва да си хармонизират, че като излезе на училище, да издържи на големи напрежения. Детето трябва да свърши първо, после второ, трето, четвърто отделение, след което да постъпи в прогимназия, в гимназия и най-после да свърши университет. Като свърши университет, той ще може да влезе в живота подготвен да носи тяжестите. Този човек е вече силен, учен човек е той. Добрият човек е още по-силен. Святият е още по-силен и от добрия. Силни хора са тия, на които тялото е калено, може да издържи на големи тяжести и напрежения. Някой казва, че не му трябва знания. Не, трябва му знания, неговият мозък трябва да бъде кален, да може да издържи, як трябва да бъде той. Човек трябва да признава погрешките и заблужденията си и всеки ден да се разкайва. Не е въпросът да се осъжда, но така да се разкайва, че да е готов да изправи погрешките си. Не да се каеш, че си направил погрешки, но да изправяш погрешките си. В какво седи възпитанието на човека? Когато бащата бие сина си, синът трябва да изложи гърба си и да каже: Бий, татко! Не е въпросът да се брани. Щом започне този син да се брани, той счита вече баща си за безумен. Когато синът положи гърба си, това значи смирение. Той трябва да каже: Аз зная, че всеки удар носи за мене смирение. Този удар, тази интелигентност като минава хиляди години през гърба на сина, най-после ще го направи смирен. Обаче, този син, който винаги се противи на баща си, който не иска да бъде бит, от него човек няма да стане. В Писанието е казано, че ако сте без наказание, вие сте изоставени. Ако Бог ви наказва, чрез своята ръка, Неговото благословение, Неговата мисъл, Неговата възвишена Любов минава през нас и вие ставате хора. Аз виждам някой син като го понабие баща му, той кипне, бяга от дома си, бяга и от майка си, и от баща си. Не бягай. Тури гърба си и кажи: Удряй! След това целуни тази ръка. Благословена е тази ръка. Като те набие баща ти, целуни ръката му. Каква друга философия ще ми разправят? Всички други философии за мене са

попара, тарахана. Че ако ти не вярваш в баща си, който ти е дал всички блага на живота, как ще вярва твоят син в тебе? Ти трябва да кажеш на сина си, когото си родил: Синко, ти трябва да вярваш в мене така, както едно време аз вярвах в своя баща. Ти ще полагаш гърба си, както аз едно време го полагах на баща си и ще целунеш ръка така, както аз едно време целувах на баща си. И майката трябва да каже на дъщеря си: Дъще, аз искам да следваш моя пример. Тъй и синът, и дъщерята трябва да полагат гърба си. Те не трябва да се бранят, не трябва да хапят майка си и баща си. Аз съм виждал деца, които като ги бие майка им, те хапят, вливат зъбите си. Не, без хапене всичко трябва да става. Ако не подлагате гърба си на ръката на вашия баща, от вас хора няма да станат. Аз не казвам, че някоя мечка трябва да ви бие. Аз съм против мечките. Ако те бие, умен човек ще те бие, а не някой глупав. Ако ви рисува, да ви рисува някой гениален човек, който знае да рисува. А да те рисува някой невежа, да изкара от тебе една карикатура, какъв смисъл има това рисуване? Ако те бие умен човек, умен ще станеш, ако те бие добър човек, добър ще станеш, ако те бие любещ човек, любещ ще станеш.

Питам ви сега: Защо роптаете против страданията? Вие трябва да различавате откъде и от кого идат страданията? Ако страданията идват от хората, имате право да роптаете. Вие трябва да различавате дали страданията идват от онова, което знаете, или от онова, което не знаете. Ако идат от онова, което знаете, това е благословение; ако идат от онова, което не знаете, това е страдание. Това е истинско мъчение. И тъй, ние вярваме в живота. Ние знаем живота. Ние знаем Любовта; ние знаем Мъдростта; ние знаем Истината. Ние знаем всичко онова, което е в света и го учим. Като казваме, че ние всичко знаем, ние имаме предвид прогресивното. Ние не обхващаме всичко, но дето и да се намерим, в каквато и област на битието да се намерим, ние можем да използваме тази област. Ние после знаем онзи език, с който природата си служи. Природата не иска много да ѝ говориш. Като ѝ кажеш една дума на нейния език, тя престава да те бие. Ако ѝ говориш на твой език, тя дълго време ще те бие. Тя ще те бие, докато се научиш да четеш и да говориш на нейния език. Ще ми кажете сега, че сте чели "Отче наш". Казвате: Отче Наш, Който си на небесата. Ако можеш да прочетеш Отче Наш, както трябва, ти си направил много нещо. Представи си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоб си. Три деня си гладувал, обиколил си много къщи, но никой нищо не ти дал и ти започваш да четеш Отче наш. Ти започваш с "Отче наш". Подир малко отвориш очите си и какво

виждаш. Хлябът е готов вече на трапезата. Продължаваш..."Който си на небето". И след това чуваш глас, който ти казва: Нека жена ти, децата ти и ти седнете на трапезата и ядете от този Отец, Който е на небето. Който е на небето, това е разумното. Господ казва: Яж от този хляб и остави съмнението настрана. И в най-големите противоречия на живота си, като Го срещнеш, вярвай, че всичко ще се нареди. Представете си, че една сестра се оженила за един мъж, когото не харесва. Понеже е силен, от време на време той я понатупва. Човекът обича хигиената. Като вижда, че жена му набрала малко прах на гърба си, той иска да я потупа. Това е алегория. Да допуснем, че мъжът иска да бие жена си. Ако той я бие, тогава тя трябва да се обърне към Господа с думите: Господи, ако това е Твоята Воля, ако Неговата ръка се движи от Твоята, тогава аз подлагам гърба си да ме бие. Но ако той от само себе си иска да ме бие, тогава Отче Мой, нека се укроти. При тези думи, мъжът ще се усмихне и ще каже: Миличка, прости ми, без малко щях да направя едно престъпление. И след това ще започне да ѝ целува ръката и да се извинява. Ще ме простиш, че не постъпих добре. Че ако това верую не влезе в света, светът да ни преобрази индивидуално, семейно, обществено, какво верую е то? Ако това верую не влезе навсякъде в света да ни преобрази коренно, какво е това верую, какво е това вярване, какво е тази вяра в Христа и в Бога? Каква е тази безразборна вяра, че този такъв, онзи бил такъв?

ОТЧЕ НАШ

Благословен Господ Бог наш.

Добрата Молитва

20 неделна беседа от Учителя

гържана на 16 февруарий 1936 година

София-Изгрев

Забележка: На 02.02 и 09.02.1936 г. в

каталога няма беседи в неделя

ЗА ДА БЪДЕТЕ СИНОВЕ.

Отче Наш.

Духът Божи.

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матей.

Бог е Любов.

„За да бъдете Синове на Отца Вашего, Който е на небеса“.

“За да бъдете Синове”. Има един важен въпрос за разрешение, той е въпросът за синовете. Има въпроси, които никога няма да бъдат разрешени; има въпроси, които никога не могат да се приложат в този живот. Идеалите, които човечеството има, могат да се реализират в далечното бъдеще, но сега не. Има неща, които могат да останат само като идеали, но сега не могат да се реализират по единствената причина, че хората нямат съответни разбирания.

Ето какво аз разбирам под тия думи. Сега днес ти не можеш да направиш от камъка почва. За да може от този камък да се получи почва, пръст, изискват се милиони години, докато могат да се извадят соковете от него. Засега, каквото и да се прави, от този камък може да стане само вар, нищо повече.

“Да бъдете синове на Отца Вашего”. Син и баща. Бащата, това е началото на нещата. Синът, това е крайт на нещата. Следователно, крайният резултат на нещата, това е синовността. Някой пита: Какъв е крайт на живота? - Да бъдеш син. Какво е началото на живота? - Да бъдеш Божествен. Под думата Божествен мнозина разбират това, което не е. В света няма много богове, има само един Бог. Бог е несъвместимото, несъизмеримото, което вмести всичко в себе си и дава живот на всички. Той не се нуждае от никакви поклонници, от никакви служители и, той не се нуждае от нищо. Това е философско разбиране, а не какво хората разбират. Какво хората разбират, това е друг въпрос. Бог не се нуждае от нищо. А хората и по-дребните животни от тях от всичко се нуждаят. Какво нещо е човек? - Същество, което от всичко се нуждае. Казвате, че човек трябва да мисли. Нуждите, които има, го заставят да мисли. Ако нямаше нужди, човек никога не би мислил. Има една научна страна. Наука е това което дава права посока на човека и го учи как да живее. Така, както сега живеем, ние не живеем своя живот, който искаме. Без да

искаме ние живеем един живот, който никак не ни е приятен. Този живот ни е наложен от някакви минали поколения. Някога хората са мислили по някакъв начин и днес ние сме заставени да живеем тяхния живот. Дървото е заставено да живее като дърво, половината заровено в земята, а другата половина над земята. Животното е заставено да живее като животно, да ходи на четири крака, а човек е заставен да живее като човек и да ходи на два крака. Но има отношение между животните, има отношения между растенията, има отношения и между човека. Каквито възгледи имате, аз искам да си ги държите. Казано в най-добър смисъл. Всеки ваш възглед е подобен на въздуха, който имате в стаята си. Колкото и да е добър и чист този въздух, след 24 часа непременно трябва да го изхвърлите навън. Сегашните ви възгледи траят само 24 часа. След 24 часа възгледите ви ще се изменят. В детинството си вие мислите като деца. Като станете възрастни, мислите по съвсем друг начин. Младият мисли едно, а старият мисли друго. Работата е, че бащата стар не може да бъде, и синът млад не може да бъде. Защото, този, който остарява, той е изгубил силата си. И този, който се подмладява, той е възстановил силата си. Но, който възстановява силата си, той може пак да я изгуби. Това са философски работи. Философите разсъждават така. Някога ние се стремим единично да разрешим дълбоките противоречия, които съществуват в душата на всеки човек. Някой път се стремим да ги разрешим колективно, но с хиляди години ние сме ги разрешавали, и пак неразрешени са останали. И колко хиляди години още можем да ги разрешаваме, не се знае. Много хиляди години още се изисква, докато дойдем до един идеален живот, в който всички хора да са свързани в един общ организъм и да се разбират. Ето какво разбирам аз под думите да се разбират. Това значи, ако сте в едно общество, това общество да ви разбира и ти да го разбираш, а не да живееш в това общество, като един натрапник. Най-идеалното положение е да бъдеш като син в един дом. В този дом бащата държи децата си в онова положение, в което той се намира. Каквото желание има бащата, той казва и на синовете си: Аз ще го доставя и на вас. За земята поне е така. Когато бащата иска да остави нещо на синовете си, той трябва да умре и тогава да го остави. Това е една изопачена идея. И синът очаква баща му да умре и тогава да му даде наследството, което му се пада. Защо бащата остава наследството на синовете и на дъщерите си като умира? Защото от дългата си опитност бащите са се убедили, че синовете им не устояват на обещанията си. Затова бащи(те) казват: Докато сме живи, ние ще

разполагаме с това, което имаме. Като умрем, тогава вие ще разполагате. Обаче, в Божествения, в съвършения свят, отношенията между бащата и сина са съвсем други. Там синът всякога може да добие наследството на баща си, няма защо да чака баща му да умре, че тогава да се ползува от наследството. Когато искаш, ще вземеш наследството и ще го употребиш както искаш. Никой нищо няма да ти каже.

Сега, за да разберем законите на природата, ние трябва да се освободим от много наследствени черти, които ни пречат за едно правилно разбиране, понеже сме заинтересовани. Всички хора имат добро желание, но когато дойде да се приложи едно учение, те нямат методи, по които да го приложат. Запример, проповядва се едно учение на братство, но ти, който имаш един слуга пред себе си, не можеш да се отнасяш към него като към брат. Но и слугата ти няма нужното доверие към тебе. И следователно и слугата ти, който работи и той в душата си, не работи като твой син. Той е дошъл при тебе като човек, който иска да поправи своите работи. Господарът го е страх от слугата, а слугата го е страх от господаря. После вземете най-благородните занятия, които имаме. Защо проповядва проповедникът? Той не проповядва за своите убеждения, но за прехраната си. Свещеникът е станал свещеник за прехраната си. Той трябва да се прехранва. Не е лошо това. Земеделецът работи, защото е заставен да се прехранва. Всички ние работим, защото сме заставени да се прехранваме. Ние се раждаме, защото сме заставени да се родим. Не сме свободни и в раждането си. Засега свободата е един стремеж, но не сме свободни. Ние живеем без да сме свободни. Раждаме се без да сме свободни. Умираме без да сме свободни. Ето какво разбирам аз под думата свобода. Да бъдеш свободен, това значи, което имаш, да можеш да го употребиш свободно, според своите най-добри разбирания. Да си свободен, това значи всички окръжаващи, които са свободни, да ти съдействуват и ти да им съдействуваш. Онези, които изучават живота, казват, че такъв живот засега е невъзможен. Невъзможно е братски да живеем с животните; невъзможно е братски да живеем с растенията; невъзможно е братски да живеем даже и със себе си. Човек не е в спор само с окръжаващата среда и със своите ближни, но той е в спор и със самия себе си. Като дойде до известно положение, той иска да се самоубие, не иска да живее, раздвоен е в себе си. Едното същество в човека мисли, че трябва да живее, а другото мисли, че трябва да умре. Вследствие на това има ред писатели, които казват, че човек не трябва да живее, но трябва да се самоубие, за да бъде свободен. Те имат свои

възгледи. Други пък поддържат, че човек трябва да живее. Едни, които не могат да изправят живота на земята, поддържат един живот извън земята, духовен живот, дето хората ще живеят братски. Идеята е отлична, но в приложението на тази идея има нещо криво. Защото земният живот е част от духовния живот на човека. Ако ти на земята не можеш да живееш добре, в духовния свят съвсем не можеш да живееш добре. Ако стомахът ти не функционира правилно, мислиш ли, че мозъкът ти ще функционира правилно? Аз взимам стомаха в смисъл на по-нисш живот от този на ума. Всички песимисти в света, които са имали криви възгледи, стомахът им е бил в анормално състояние. Такива са научните данни. Сега няма какво да доказвам това нещо. Важно е, че тия хора са все страдали от нещо. Сега ще ви приведа един пример за потвърждение на тази идея. В Америка, в града Ню Йорк един знаменит проповедник започнал от един месец да проповядва. Един ден той проповядвал една такава проповед, че всички хора ги направил на прах и пепел, направил ги престъпници. Така проповядвал той една, две, три седмици, всички се чудят каква е тази проповед. Той говори за приближаване на второто пришествие, за вечния огън, за смъртта на хората. Всички се изплашили от неговите проповеди. Най-после един лекар го изследвал и какво се указало? Той страдал от стомашно разстройство. Взимат го лекарите в болницата, направят му няколко промивки и като се върнал в дома си, стомахът му бил в нормално състояние, свършено здрав. Като се качил на амвона, сега започнал да проповядва за Царството Божие, за братство и равенство между хората. И вие можете да направите същия опит. Дръжте един човек три дена гладен и ще видите как той ще ви проповядва за второто пришествие. Нахранете го с една хубава баница и той ще проповядва за Царството Божие. Тъй щото да разберете природата, както трябва, да имате ясна представа за нея, вие трябва да си представите едно такова положение на гладен човек и на сит. За да бъдем в нормално състояние, ние трябва да имаме ясна представа за природата. Представете си, че влезете в една фабрика, дето не виждате нито един човек, но четете само надпис: Пазете се, понеже, тук никой за никого не отговаря. Всичко е в движение, та тази фабрика, но никой за никого не отговаря. Ако ти бутнеш някъде нещо, и ти се случи някакво голямо нещастие, ще знаеш, че никой не отговаря за тебе. Кой ще отговаря за тебе, ако някое колело те хване и ти откъсне ръката или крака? Писано е, че там никой не отговаря и затова няма кого да съдиш, няма от кого да искаш обяснение, защо е станало така. При това положение кого ще

съдиш? Такова нещо е природата. Всички нейни колела са в движение. Тя пише: За никого не отговарям. Никой за никого не отговаря. Когато стане едно земетресение, понякога падат 40-50-100 хиляди хора убити, а някога и до един милион. Струва ми се, че в четвъртото столетие чумата посетила Европа и взела около 25 милиони хора. Щом чумата е очистила толкова милиона хора, кого ще търсят отговорен? Ако днес някой убие един човек, веднага завеждат дело за убийство, а когато чумата очистила толкова милиона хора, никой не я съди. Такива са законите на природата: Пазете се, никой за никого не отговаря тук. Обаче, в човешките общества законът е съвсем друг. Там, където отговаряш, някъде не отговарят. Има случаи, когато някога не си отговорен, но в повечето случаи си отговорен. Ако в мирно време нараниш или убиеш някого, ще те накажат най-малко с 10 или 20-годишен затвор, но ако във военно време отиваш на бойното поле и се биеш за отечеството си, можеш да убиеш десетки и стотици хора, никой не те държи отговорен. Защо? Защото там никой за никого не отговаря. Даже два народа като се бият, пак не отговарят. Ето, какви бяха последствията от всемирната война: Някои философи, писатели и учени пишат за добрата страна на войната, а други пишат за лошите последствия на войната. Аз приемам и двете страни: И лошата, и добрата страна на войната. Във време на война ние не казваме кого ще държим отговорни. Ние, личните хора, не можем да държим никого отговорен. Защо сме дошли на земята? Кой е отговорен за това? Ще кажете, че баща ви е отговорен. Нито майка ти, нито баща ти са отговорни. Ами за тяхното идване на земята кой е отговорен? Те ще кажат, че не са искали да дойдат, но дойдоха. Ако хванете дядото и бабата и те ще ви кажат, че не са дошли по свое желание. И колкото по-нататък отивате, ще видите, че никой не е отговорен за идването на човека на земята. Сега вие казвате: Като дойде младото поколение, ще му дадем ново направление. - Какво направление ще му дадете? Вие не трябва да разсъждавате с философията на мишките. Това не е доказателство, че правя това уподобление, но това е един мит, една басня. Мишките не могат да говорят, нито на събрание да се събират, нито да разсъждават. Много мишки живели в един хамбар, пълен с жито и свободно се разхождали из него, свободно си църкали. Те живяли братски помежду си, понеже, всичко имали на разположение. Един ден един котарак влязъл в хамбара, цял ден се разхождал там. Мишките се изпокрили из дупките си, никоя от тях не смеяла главата си да покаже. Един ден мишките се събрали на събрание да се разговарят помежду си. Те си казвали: Какво

да правим? Дотегна ни този живот да се крием из дупките. Едно време живеехме братски помежду си. И този синко майчин, котаракът, не си поплюва, днес задигне една, утре задигне друга, не се търпи това. Какво да правим по-нататък? Една млада мишка излязла и предложила: Братя и сестри, да турим един звънец на котарака, че отдалеч да го чуваме. Всички ръкоплескали, приели единодушно предложението на младата мишка. След нея излязла една стара мишка и казала: Идеята е отлична, но кой ще бъде героят, който ще окачи звънца на котарака? Хубава е идеята да са нареди котарака със звънца, но няма герой, който да направи това, т. е. да изпълни решението на мишето събрание.

Сега да ви приведа друг анекдот. Това се случило в Сърбия. В една кошара влязъл един вълк, но овчарът, който бил голям юнак, хванал вълка. Във вестниците писали за него като за анекдот. Този овчар погледнал вълка, но решил да не го убива. Затова той взел един голям звънец и го вързал на врата на вълка, но така, че той да не може да го прегризе. След това го пуснал на свобода. Не зная дали досега този вълк се разхожда свободно из Сърбия, но този овчар е бил човеколюбив, затова постъпил с вълка по този начин. Пък той бил и голям юнак. Дълго време този вълк не е могъл да отиде до някоя кошара, защото обръща внимание на всички с този звънец.

Сега аз говоря за всички онези идеи, които са неприложими. Всички идеи са добри, всичко можем да мислим, всичко за човека е позволено. Няма нещо, което да не е позволено на човека. Но не всички мисли са приложими. Това, което мислиш, може да го мислиш за себе си, но има мисли, които са неприложими в природата. Защо? Защото и природата си има свое вето. Ние не сме дошли по наша воля и не можем да направим една промяна. Запример, ние не можем да изменим тарифата на земята в нейното движение. Ние не можем да изменим и наклона на земята. Ние не можем да изменим и течението на нейните сили, да изменим ветровете, бурите и ураганите. Ето от 4 века насам земетресенията постепенно се увеличават. От 200 земетресения досега са станали до две хиляди годишно. Те прогресивно се увеличават. Учените хора казват, че ние се намираме в един период на прогресивно увеличаване на земетресенията. Според някои учени, това се дължи на факта, че земята постепенно изстивала. От изстиването на земята ставало постепенно свиване на земната кора, вследствие на което се явявали земетресенията. Сега аз не искам да ви представям песимистичната страна на въпроса. Аз не съм нито за песимизма, нито за оптимизма. В

природата съществуват разумни закони, според които нещата могат да бъдат приложими или неприложими. Кои неща са приложими? Това, което за човека е приложимо, за вола е неприложимо. Защо? Защото волът няма такава форма, каквато човек има. За вола е приложим онзи живот, който животните имат. Волът не може да има формата и живота на човека. Формата обуславя живота. Най-първо човек трябва да знае какво може да направи във формата, която му е дадена. Формата е една възможност. Всяка функция се проявява в известна форма. Всяка функция има известно отправление. Както функцията на стомаха е за храносмилането, на дробовете - за дишането, на мозъка - за мисленето, така и всеки най-малък уд има определена функция. Това не значи, че мозъкът произвежда мисълта. В това отношение учените са разделени. Едни поддържат, че мозъкът произвежда мисълта. Не, мозъкът възприема мисълта, той не я произвежда. Мозъкът е нещо подобно на радиото. Както радиото отдалеч схваща звуковите вълни и ги предава, така и мозъкът възприема мислите и ги предава. Значи мозъкът възприема мисълта от друг свят. Чрез мозъка ние се влияем от един свят много по-висок от нашия. Сега аз не искам да доказвам неща, които са недостъпни. Има прости хора, на които няма какво да се доказва, колко звезди има в пространството и на колко милиона километри разстояние се намират от земята или една от друга. Човек може да има всичкото добро желание да слуша, но като му се разправят тия неща, той ги намира съвсем недостъпни за неговото разбиране. За него те са непостижими, не са достъпни за неговия ум. Какво ще разправяш на един човек за висши математически проблеми, щом неговият ум не е подготвен за тия въпроси? Или какво ще му разправяш за някои дълбоки социални въпроси. Умни хора се изискват за разрешаване на социалните въпроси. Социалните въпроси са като един механизъм, трябва да се разбират законите на този механизъм. Затова се изискват добри, опитни техници. Ти можеш да бутнеш един часовник и той да спре. Но, ако опитният часовникар бутне един часовник, той може да го поправи. Сега аз не искам да ви проповядвам, но ще ви кажа онова, което се е проповядвало. За песимизма оставям вие сами да си пишете, сами да се занимавате. За оптимизма също така оставям на вас, вие да го разрешавате. За несретите ви, за неуспехите ви, оставям вие сами да се занимавате. И да искам да ви помогна, не мога. Вие сами можете да си помогнете. Никога не се помага на един човек затова, за което той сам може да си помогне. В учението мога да ви услужвам, но не мога да ви

помагам. Вие сами можете да се учите и сами можете да имате едно специфично разбиране. Аз ни най-малко не искам хората да мислят и да разсъждават като мене. Това е невъзможно, понеже, хората се намират при различни обстановки. Младият се намира в една обстановка на нещата. И той е прав затова, което мисли. Старият се намира в друга обстановка на нещата. И той е прав в това, което мисли. Но от живота на младия ти не можеш да извадиш закон за стария и от живота на стария ти не можеш да извадиш закон за младия. И младият си е прав за себе си, и старият си е прав за себе си. Ако търсите знание, търсете го в стария, ако търсите сила и живот, търсете ги в младия, който е здрав. За да има живот и сила в себе си, младият трябва да бъде здрав. За да има знание, старият не трябва да е глупав, трябва да е живял добре и разумно.

Сега аз искам да ви занимава отчасти с онзи възвишен живот, който е скрит в човека. В човека има четири прозорци, чрез които той може да наблюдава живота. Те са неговото подсъзнание, неговото съзнание, неговото самосъзнание и неговото свръхсъзнание. Ако иска да разгледа живота на своето подсъзнание, човек трябва да се върне в своето минало, понеже подсъзнанието съдържа всички опитности на миналото, векове не само на неговия живот, но и на безброй същества. Не само на човешките раси, но и на растенията, и на животните. Всичко това е складирано в подсъзнанието и онези, които разбират тези закони, могат да се ползват от неизчерпаемото богатство на миналото. Съзнанието пък е една област, в която специфично е вложена опитността на животинското царство. Човек, който иска да изучава животните, той трябва да има съзнание. Някой път ние казваме, че трябва да се живее един съзнателен живот. Аз съм за това. Най-високата точка, до която животните са дошли, това е съзнанието. И най-великото нещо, което съзнанието на животните роди, това е страхът. Животните разрешиха всички противоречия чрез страха. За основа на своето царство те поставиха закона за насилието и казаха: Докато имаш дълги и здрави крака, бягай. Пази се, страхувай се и бягай. Те казват: Слабият да бяга, а силният да го гони. Така правят всички животни. Ако силният хване слабия, той има право да постъпва с него, както иска. Ако пък слабият изпревари силния и той не може да го хване, тогава слабият е свободен, може да прави, каквото иска. Когато човек се яви на земята, в него се събуди тъй нареченото самосъзнание. Самосъзнанието донесе на хората почти непоносимо страдание. Когато се казва, че човек (е) бил създаден

по образ и подобие Божие, това е само едната страна. Самосъзнанието се роди в човека от момента, когато той почувствува, че е съгрешил. До това време човек не знаеше какво нещо е грехът. Той беше свободен. От момента, когато съгреши, той започва да чувствува в себе си две състояния, едното тъмно, а другото светло. Сега той усеща, че има друго нещо в себе си. Съвсем се измени неговото състояние. Самосъзнанието е една област, през която трябва да минем. И тя си има своите граници. Там човек няма да остане вечно. Следващата фаза е, когато хората ще излязат от състоянието на робството. Те от състоянието на самосъзнанието ще влязат в свръхсъзнанието. Ние сме близо до тази граница. Дотогава, докато човек е в самосъзнанието, той всякога ще прави погрешки и ще ги поправя. Той ще прави погрешки и ще ги поправя, ще прави и ще ги поправя. Защо? Защото условията, при които живее, са такива, че той не може да не прави погрешки. Ти си, запример, благочестив човек, но ядеш нещо, което е горчиво или отвратително и започваш да плюеш на земята. Плюенето не е хубаво нещо. Някога можеш да се секнеш, но и то не е хубаво. Носните жлези са създадени да намазват носа, да го държат влажен, а не да отделят такива вещества, които трябва да изтриваш с кърпа. Някой страда от хрема и се секне пред окръжаващите, но и то не е хубаво. Който го гледа, не му е приятно. Значи, има неща, които човек прави, въпреки че не иска да ги прави. Друг път те хване кашлица и се отделят от гърлото ти големи слюнки. Човек не иска да прави това, но дошла кашлицата, ще се тегли. В живота има такива положения, че каквото и да прави човек, не може да ги избегне. Знание трябва. И тогава (ще) не ще човек прибегва до лекари, търси лекарства да се освободи от тези състояния.

И тъй всичко се заключава в това да бъдем синове Божи. Под думата човек или син на Отца се разбира само онзи, който има в себе си развито свръхсъзнание. Сега ние се готвим за Синове, но още не сме Синове Божи. Ако сме Синове, ние нямаше да правим такива грехове, каквито днес правим. Ние правим неща, които не са хубави. Казваме, че Бог е благ. Благ е Бог, защото прощава греховете на всички страдащи. Казвате: Защо Господ не помага на хората? Аз ще ви отговоря по следния начин. Представете си, че при мене дойде един човек, на когото стомната е пукната и иска да му услужа. Трябва ли да му услужвам? Аз ще се откажа да сипя вода в стомната му, защото водата ще изтече. - Ама човещина няма ли в тебе? И да има човещина, невъзможно е в счупена стомна да наливам вода. Ако наляя, след 5 минути тази вода ще изтече

навън. - Ти налей и не мисли повече. - Не, така не мога да постъпвам. Той тури ръката си отдолу и мисли, че я запуши. Не, в пукната стомна вода не наливам. Съвременните хора са пукнати стомни, затова Господ не им помага. Може да ви се види чудно защо да е така? Щом не разбираш Божиите закони, ти си пукната стомна. Ти не си създал света, нито разбираш законите, които функционират в този свят, а искаш от Бога и казваш: Защо Господ ме създаде по този начин, да страдам и да се измъчвам. Защо другите са богати, а аз съм сиромас? Кой ще ти даде отговор на този въпрос? Като направиш една погрешка, турят те в участък и ти ударят 25 тояги. На кого ще се оплакваш? Ако се оплакваш, ще ти ударят още 25. Или викат те войник. Ще отидеш тогава на бойното поле да се биеш.

Сега ще ви наведе на едно противоречие в живота. Жената следи мъжа, иска да знае къде ходи. Тя морализира мъжа си, иска да води морален, добър живот, да не погледне тази или онази. По едно време викат мъжа ѝ на война. Ако остане доброволно да го пусне, тя ще направи цял скандал, но сега държавата издава закон, че всички мъже на определена възраст трябва да отидат на война, и тя не прави въпрос, пуца го на бойното поле. Същият този мъж изпълнява от началника си заповед да закара няколко провинени жени. Те вървят напред, а той след тях. Заповядват му да ги закара на еди-кое си място, и ако се случи някоя от тях да избяга, ще си послужиш с пушката или с шашката. Ако питат жената мъжът ѝ убиец ли е, тя ще каже, че не е убиец, но държавата го заставя да постъпи така. От де произтича това противоречие? Бог ли го изисква? И след това някои ще ми цитират Мойсеевия закон. Това е разбиране на Мойсея. Казвате, че Мойсей е писал така. Че и аз мога да пиша така. Каквото пиша, то е моя работа. Ама така е казал Бог. Това е въпрос. Всеки може да каже, че така е казал Бог, но какво в същност е казал, това е въпрос. Аз мога да кажа, че Господ ми е говорил. Но говорил ли ми? Ако кажеш, че Господ ти е говорил, а не ти е говорил? Или, ако кажеш, че Господ ти е говорил, а хората не ти вярват? Какво ще правиш тогава? Ако четете пророк Йеремиа, ще видите, че той е проклел деня, който го е направил пророк. Да е проклет онзи ден, когато са казали на майка ми, че мъжко дете се е родило. Бял ден да не види този човек, който е занесъл тази новина. Защо е казал така? Защото до гуша му е дошло от страдания. "За посмешище на хората станах", казва пророкът. Всичко е отдал на своето пророчество.

Сега да оставим настрана миналото, миналите неща. Има неща,

на които ние трябва да разчитаме в себе си. Ние трябва да разчитаме на малкото в себе си, които някои наричат интуиция, аз наричам свръхсъзнание. То е един Божествен зародиш, който сега се развива в човешката душа. Всеки, който е слушал Божественото в себе си, глава не го е боляла. И да го боли глава, ще го боли много малко. От каквато болест и да страдате, това съзнание у вас ще ви покаже как да се излекувате. Каквато мъчнотия и да имате, ще ти покаже как да я разрешиш. В каквото и социално затруднение да се намирате, то ще ви покаже изходния пункт. Хората не вярват в него. Всички християнски апостоли имаха това съзнание в себе си в по-голяма или в по-малка степен. Апостол Петър, който беше хванат от управниците на Ерусалим и очакваше да го екзекутират, имаше свръхсъзнанието в себе си. На другия ден, когато щяха да го екзекутират, дойде ангел при него и му каза: Хайде, ставай и излез навън! Не мисли много, никаква философия! Облечи дрехата си и скоро вън. Той не знаеше дали е буден или не. Ангелът му каза: Хайде, скоро се обувай. После ангелът бутна оковите му и те паднаха. Той го поведе. Вратата на килията му се отвори и те дойдоха до стражата, която спеше. Ангелът го изведе навън и му каза: Хайде да си вървиш и да не казваш къде отиваш. Като излезе на улицата, Петър се огледа да види дали не е сън това. И като видя, че е действителност, отиде при братята си. Казва се, че в това време братята му били на молитва, молили се по някакъв начин да му помогне невидимият свят. Всеки човек има помощници от невидимия свят, които идват да му помагат. Много хора имат такава опитност, но те не се хвалят. Те никъде няма да пишат за това, няма да пишат във вестниците. Те считат тези свои опитности за свещенни. Има един въпрос който се разрешава само с помощта на свръхсъзнанието. Всеки човек у когото трябва да се развие свръхсъзнанието, докато дойде до това положение, той непременно трябва да мине през Христовите страдания. Христос, който дойде до свръхсъзнанието, до космическото съзнание, в последния ден трябваше да умре. Той трябваше да бъде разпнат на кръста, и третият ден да възкръсне. В него функционираше в пълен размер космическото съзнание. След това вече Римската империя не можеше вече да Му заповядва. И еврейските равини и учители не можаха вече да му се налагат. Той се явяваше където искаше и свободен беше. Той говореше свободно. Силата на Христа се криеше в свръхсъзнанието, в което действа Божественото начало. На това се дължи прогресът на християнството, не количеството, но качеството. Онази идея, която

прониква в цялата бяла раса, това е Любовта Христова. Християнството е носител на тази идея, значи, то представя идеята на бялата раса. Христос е Учител на бялата раса, за да се развие в нея свръхсъзнанието. И ако някои християни още не са християни, причината за това е, че те имат развито самосъзнание, не са дошли още до свръхсъзнанието. За да дойде до свръхсъзнанието, човек трябва да се откаже от всички стари неща, от миналото и да възприеме новото, и да възприеме новото, което носи свободата в света. На ваш език казано: Ще се откажете от стария, от мухлясалия хляб, ще се откажете от старото ядене, ще се откажете от разваленото ядене, ще се откажете от онези пари, които не могат да функционират. И тогава ще разчитате на онова, което носи живот в себе си, което носи простор. И тогава, не след години, ами само след няколко часа вие може да проверите онази истина, която искате да знаете. И сега цялото брожение, в което се намира съвременното човечество, съвременната култура или бялата раса, аз ги определям с няколко думи, а именно: Бялата раса сега е бременна. Големите мъчнотии, които човечеството днес прекарва, аз ги считам като бременност на бялата раса, както е бременна една жена, която предстои да ражда. Днес цялата бяла раса се мъчи да роди и ще роди. Мъчнотиите, които минава, говорят за раждането на новото. Това е, което окултистите наричат идването или раждането на новата, на шестата раса, на онези хора, които идат да оправят света. Ще ви представя ясно кои ще оправят света. Представете си, че се намирате в северния полюс, без огън. Онзи, който ще може да направи живота ви сносен, е този, който донесе една кутия кибритени клечки, да ги запали и да измени условията на живота ви. От огън се нуждаят хората там. Според мене, Божественото е само онова, което внася мир, сила и свобода на човека. Или всяка мисъл е Божествена, която внася в човека живот, знание и свобода. Всяка мисъл, която не носи в себе си живот, която не носи знание и която не носи свобода, тя не е от Божествен произход, тя е човешка мисъл. Сега да се определи. Човешките мисли не са лоши, но те не носят в себе си живот, знание и свобода, на тях не може да се разчита. Досега вие сте градили с човешките мисли. Благодарение на тях вие днес имате тези хилави тела, които след 40-50-60 години остаряват и започват да се подпирате с тояжка. И вие се чудите какво ще стане с вас. Ще имате една идея, че онзи свят е като този, като живота на земята.

Сега, питам ви: Как е възможно човек, който е създаден от Бога, да се родят от него толкова противоречиви същества, които днес виждаме

на земята? Хората се изопачиха, деформираха се само. Ако погледнете един съвременен човек, навсякъде ще намерите тази деформация. Това се дължи на едно отклонение. Хората са дошли до положение да вярват вече на човешкото, отколкото на Божественото. Щом дойде до Божественото, който ви срещне, все ще ви пита: Ти вярваш ли в Божественото? Вярвам, разбира се.

Сега ще ви приведа един пример, който се е случил във варненско с един евреин. Той носел със себе си една чанта, в която имало няколко турски лири. Той ще отива за Добрич, но ще минава през Батово. Но се е страхувал да мине през тези места. По едно време той видял, че един турчин седи на колене, моли се на Бога, с тояжка в знак на това, че се моли. Като се видял в това положение, той си казал: Слава Богу, намерих един набожен човек, който може да ми помогне в случая. Той седнал с чантата си близо до него и седи, чака турчинът да свърши молитвата си. Турчинът го забелязал, но се правел, че не го вижда, не му обръща никакво внимание. Като довършил молитвата си, турчинът се обърнал към него и му казал: Хожгелдин, ефенди. - Добър ден, казва евреинът. Видях казва, че си набожен човек. Страх ме е сам да мина през тези места, а отивам в Добрич, нося в чантата си богатство. Можеш ли да ме придружиш до Добрич, за което ще ти платя. Турчинът се съгласил да го придружи и тръгнали двамата. Като дошли до Батово, турчинът посегнал към чантата на евреина и казал: Чантата е моя, ще ми я дадеш, иначе ще платиш с живота си. - Че нали си набожен човек? Какво правиш? - Да съм набожен човек, това е моя длъжност, а да обирам хората, това е мой занаят. Това е до самосъзнанието на човека. Да се моли на Бога е негова длъжност, а да обира хората, това е негов занаят.

Та сега и вие все на същия закон лежите. Все по старому постъпвате. Гледате някой фабрикант има около 2000 работници, на които редовно плаща. Като дойде да им плаща, виждате, че на този задържал половин лев, онзи задържал половин лев, почти от всички задържал по малко. От две хиляди души по половин лев, това правят хиляда лева, които той прибира в своя джоб. Той им казва: Като се поправят работите ми, аз ще ви платя. Това се отнася до самосъзнанието. Този човек не влиза в положението на работниците, че и тези хора като него се нуждаят от пари. Каквото право има той да живее по-добре, такова право имат и те. Така трябва да мисли той, за да го считат свой брат. Те не могат да го считат за свой брат, но и той не може да ги счита такива. Причината затова е, че свръхсъзнанието в

него още не функционира. И те имат същото желание като него, искат да станат като него. Един ден и те ще правят като него. Всички търговци са станали все от бедни хора. Но като станат богати и те постъпват като богатите - нямат разбирания. Като осиромашеят, тогава им идва ума и казват: Като станем втори път богати, тогава ще знаем как да постъпваме с бедните хора, с работниците. Българинът казва: От много обещания глава не боли.

Сега другото положение, на което трябва да се спра, е следното: Съществува един закон, според който никоя човешка мисъл, каквато и да е тя - положителна или отрицателна, не може да се спре. Тя трябва да се опита непременно. Сегашният строй трябва да се изживее докрай, да се опита. Всички човешки желания трябва да се изпълнят, защото има смяна на енергиите. Запример, ако човек спре известно движение, то може да се превърне в топлина. Топлината може да се превърне в светлина. Светлината може да се превърне в чувствуване. Чувствуванието може да се превърне в мисъл, но обратното може да стане. Ако спрете в мозъка на човека една негова мисъл, тя ще се превърне в чувствувание. Чувствуванието ще се превърне в постъпка. Постъпката ще се превърне в светлина. Светлината ще се превърне в топлина. И най-после тя ще слезе съвсем долу.

Та казвам: Ако човек не даде ход на своите възвишени благородни мисли, тази мисъл непременно ще се изроди, ще дойде в своя противоположен полюс. Сегашният свят страда единствено от това, че всички проповедници казват, че идеите на Христа са неприложими. Всички проповедници казват, това, което Христос е учил, е неприложимо за нашия век. То се отнася за бъдещето, за нещо високо, възвишено. Донякъде те са прави. Но Христос не е проповядвал едно учение, което не е приложимо. Приложимо е Христовото учение. Казвам: Учението на Христа всеки индивидуално може да го приложи. Всеки може да го опита, но трябва да изучава законите на това учение. Всеки може да опита механиката, но трябва да изучава нейните закони и правила. Всеки трябва да разбира законите на математиката. Всеки може да изучава някой език, но трябва да изучава законите на този език. Всеки може да изучава музиката, но трябва да разбира нейните закони. Всеки може да изучава художеството, но трябва да разбира неговите закони.

“За да бъдете синове”, казвате: Това, което сега ни говориш, верно ли е? Аз пък ви казвам: Съзнанието, в което сега живеете, така ще си умрете, нищо повече. Сега, когато ние говорим, че трябва да се стремите,

нямам предвид, че няма да умрете. Вие пак ще умрете, има едно умиране, една смърт, която обезсмисля живота, при която вие ставате индеферентни, не искате за никого да мислите, в която смърт вие се озлобявате и мислите, че всички хора са причина за вашето нещастие. Това е умиране, от което хората се страхуват. Но, за да се избавите от това положение, вие трябва да дойдете в свръхсъзнанието, да разберете, че в света има други сили, които работят за повдигането на човека. И тези сили трябва да се употребят, именно за това. Учените хора налучкват това нещо във физическия свят. Те казват, че в пространството, на 500 километра над земята се намира един грамаден океан от електрическа енергия. И ако може да се прекара една жица до небето, до тази височина целият свят ще може да се отоплява от това електричество. Но въпросът е, как ще се снесе това електричество. Един ден ще може да се използва това електричество, но сега се добива електричество от водата и по други някакви начини, при което се изискват големи разходи. Който има свръхсъзнанието в себе си, той разполага вече с една такава инсталация. Мога да ви приведа един пример да видите какво човек може да постигне със свръхсъзнанието, което има в себе си. Един от старите светии, който живял във времето на християнството, искал да има една опитност, затова отишъл в Гърция и сам се продал за роб. Той намерил един грък и му казал: Аз се продавам за роб и то много евтино. - За колко се продаваш? - За хиляда лева само. - Добре. Гръкът купил този светия. Светията бил заведен в домо на атинянина и започнал много добре да слугува. Така прекарал в този дом цели 4-5 години, през което време успял да обърне целия дом към християнството, да им покаже как трябва да живеят. Атинянинът имал две красиви моми, които също се обърнали към Бога. Като видял, че мисията му се свършила, светията отишъл при атинянина и му казал: Както сам се продадох за роб, така сам се освобождавам. Аз свърших своята мисия и сега съм свободен. И атинянинът започнал да живее като светията. Казвам: Ето един човек, който имал развито свръхсъзнание или Божествено, космическо съзнание. Той може навсякъде да влиза и да излиза. Човекът на свръхсъзнанието е с непоколебима вяра. Той има вяра във всички хора и ги познава такива, каквито са. Аз не съм имал нито едно изключение в това отношение. И животното, колкото и да е лошо, колкото и да е ниско неговото съзнание, ако го погледнеш с разположение, и то може да измени своето естество. То може да бъде куче или друго някакво животно. Обаче, това не може да го направи всеки. Защо? Защото, ако

ви срещне някое куче, вие можете да се уплашите като ви залае, да не ви ухапе и търсите камък да го ударите. Ако изпратиш мисълта си към кучето, то няма да ви хапе. Ако този закон го разбират животните, колко повече хората трябва да го разберат. Ние се нуждаем от това, хората да ни вярват. Но и ние не вярваме нито в себе си, нито в тях. Ако вярвате в човека, той се разполага към вас, и внася нещо хубаво във вас. Достатъчно е само да разбере, че ти имаш едно добро разположение към него, той ще внесе онази Божествена светлина във вас, чрез която дарбите, които Бог е вложил в душата ви, ще започнат да се развиват. Свръхестественото в тебе се развива и ти започваш да виждаш, че невъзможните работи, стават възможни. От какво страдат хората днес? От своето самосъзнание. Със своето самосъзнание те образуват около себе си една неприятна атмосфера, ние гледаме критически, с недоверие на всичко. А при свръхсъзнанието се образува една приятна атмосфера, една приятна аура, та като влезете във връзка с един добър човек, вие се усещате разположени. Този човек ни най-малко няма намерение да ви използва. Отдалеч още като ви види, той иска да ви направи някаква услуга. Той си казва, ще направя една услуга на този мой брат. Тогава вие чувствувате, че има един човек в света, който ви разбира. Вие ходите натук-натам никой не ви разбира, никой не може да ви направи някаква услуга, а този човек веднага ви се притича на помощ, услужва ви и вие казвате: Има добри хора в света. Добри хора са ония, у които Божественото съзнание се е въздигнало и въздига. Следователно, да имаме вяра в онова, което е вложено у нас. Цялата земя представя възможности, за да учи човек. Който не знае това, мисли, че земята е място на мъчение. Има някои тесни религиозни хора, които наричат земята "юдол". Не е така, земята не е място за мъчение, но за учение. За онези, които разбират, земята е отлично училище. По своето място в слънчевата система земята заема най-долно място. Не че земята е ниска по естество, но когато човек трябва да мине през най-големи изпитания, прашат го на земята. Когато напусне земята, очаква го нещо хубаво, друг свят. Земята не е единственото училище, през което човек трябва да мине. При това тя е временно училище. Сегашните хора не са научени да мислят така. И затова, като ме слушат да говоря, казват: Кажи ни как да изкараме хляба си. Кажи ни къде да подслоним довечера главата си? Казвам: Птичките кого питат къде да подслонят главите си? Ама ние имаме деца. - И птичките имат деца. Не е въпросът само да мислим за нас, или да разглеждаме въпросите само от наше гледище. Нека помислим

и за животните. Къде подслоняват главите си те? Дърветата къде подслоняват главите си? Хората мислят къде да подслонят главите си. Ще ги подслонят там, дето животните ги подслоняват, дето растенията ги подслоняват и най-после, дето разумните хора ги подслоняват.

Бъдете синове. Сега ако сте синове, този въпрос лесно ще се разреши. Вяра се иска от всички. Ако си син, ако вярваш. Сега аз не съм за онази глупава вяра, но за онази вяра, която сега иде в света. Аз съм за онази вяра, която иде сега до обед, и която още днес можете да опитате. Аз наричам любов този закон, който може да отваря сърцата на хората. Вяра, която не отваря сърцата на хората, не е вяра. Божествената вяра отваря сърцата. Друг ключ не ми трябва. Мене не ми трябва любов, която не разтопява. Мене ми трябва любов, която разтопява всичко в света. Тази любов трябва да се приложи. Тя иска приложение във всички области на живота. Тази любов трябва да има приложение във всички царства на природата. Тя има затова своите методи. На всяко място трябва да знаете как да приложите Любовта, а не както вие си я разбирате. Любов, която разтваря човешките умове и сърца, която внася ред и порядък навсякъде, която внася свобода, това е Божествена Любов. Всяка друга любов, която не внася това, е човешка. Щом дойде до човешката любов, въпросът е друг. Там има порядък, но временен, а в Божествената Любов порядъкът е вечен. Бъдещето е за хората на свръхсъзнанието. Бъдещето е до обед. Така е според мене. Сега колко е часът? Часът е 11 и четвърт. Значи до свръхсъзнанието остават още 3/4. Малко време още остава до 12 часа. За онзи, който знае как да използва условията, за него е малко само три четвърти от часа, но за онзи, който не може, за него са нуждни хиляди години, докато придобие свръхсъзнанието. Той ще отлага, ще отлага, ще минава от една система в друга. И това е полезно, но има една къса процедура. Има една спирала, в която ще се въртиш. Има асансьори, по които може лесно да се качите. Има едно копче, ще бутнете там и веднага ще вървите по права линия. Иначе, ако речете да се качвате по тези големи американски здания, трябва ви най-малко половин час, докато се изкачите горе.

И тъй, законът на Любовта, това е правият път. Аз наричам прав път онзи, по който хората минават. Той е единственият път, по който хората минават и се развиват правилно. Когато хората се развиват правилно, това е любовта, която подхранва човешкото свръхсъзнание. Човешкото свръхсъзнание подхранва човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта прави всички хора Божествени.

“За да бъдете Синове”. Сега желая на всинца ви да се сдобияте със свръхсъзнанието, което да подхрани вашите духове, да подхрани вашите души, да подхрани вашите умове и да подхрани вашите сърца. Днес до обед да имате тази опитност, че страхът, който имате, да остане долу, за животните, а вие да влезете с обнадеждването, че всичко може да се постигне. Кога? - Когато Любовта царува в човешката душа.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва.

**21 неделна беседа от Учителя,
гържана на 23 февруарий 1936 г.
София, Изгрев.**

ТАЗИ ЗАПОВЕД ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ.

Отче Наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко гуми от 10 глава на
Евангелието от Йоана от 18 стих:

„Тази заповед приех от Отца си“.

Духът Божи.

“Тази заповед приех от Отца си”. Заповедта, която е външен израз на нещо разумно. Законът е израз на заповедта, той е нещо установено. Обаче, законът може да се измени. Законът търпи тълкувание. Има хора, които специално са определени да изучават законите, обаче, заповедите не могат да се изучават. Една заповед не подлежи на никакви правила, тя не може да се изменя. Законът може да се измени, но заповедта не може да се изменя. Защо? Защото заповедта се дава при специални условия.

Сега аз искам да говоря върху здравословните състояния на човешката душа. Всяко здравословно състояние е естествено състояние. В български език на думата естествено състояние не се дава това съдържание, което аз сега ще употребя, ще вложа. В Писанието се казва, че естественият човек не може да разбере духовните работи, но и духовният човек не може да разбере естествените работи. Тъй щото и двамата са невежи, но в известни случаи естественият човек има подобри разбирания за нещата, отколкото духовният. Духовният човек е само въздух, той носи вятъра, а оттам нататък да става, каквото ще. А естественият човек обработва градините, навсякъде туря ред и порядък. В някои отношения и духовният човек туря ред и порядък. Духовният човек в някои отношения мяза на модерния човек, който се води по последната парижка мода. Като го видите, той е добре облечен, добре причесан, с хубави обувки, със здрава, нова шапка, поклоните му са на място, той внимателен, вежлив, всичко в него е свършено по-духовно. В него нищо излишно - всичко е на място, духовно. Всичко е толкова духовно в него, че целият си живот е издухал, нищо не е останало. Така

тълкувам на български език думата духовен. Същевременно тази дума означава още и думата дух. Тъй както се взима, тя тепърва има да расте. Тази дума още не е осмислена. Сега това ни най-малко не е за упрек, но езикът е такъв. Сега като се каже, че някой човек е духовен, това разбира, че той не трябва много да яде, не трябва много да спи, това не му трябва, онова не му трябва. Очите трябва да му са малко хлътнали, лицето да е пожълтяло, не трябва да си позволява такива работи, каквито другите хора си позволяват, изобщо всичко в него да е отмерено. Като видят, че някой духовен човек постъпва като обикновените, веднага му казват: Ти си духовен човек, не ти се позволява да правиш това. Това не ти подобава, онова не ти подобава. Естественият човек е свободен да прави каквото иска. Духовният човек навсякъде се ограничава. Ако духовността може да ме ограничи, де е тогава моята духовност? Казано е, обаче, че дето е духът, там е свободата. Следователно, каква свобода е тази, ако на всяка крачка съм ограничен? В друго отношение пък естественият човек е ограничен в това, че той не върши Волята Божия. Така се счита поне. Понеже, естественият човек е свободен, духът по-лесно обитава в него. Сега аз не говоря за същината на духовния човек, но вие като говорите за духовен човек, разбирате тъкмо това, което не е. Под думата духовен човек ние разбираме човек, който е свободен във всяко отношение. Той е свободен и в чувствата, и в мислите си, и в постъпките си, и в яденето си, и в спането си - той навсякъде е свободен. Това значи духовен човек в пълния смисъл на думата. Свободен навсякъде. Ако така разбирате духовния човек, това има смисъл, но ако не разбирате така, не се ползвате много. Духовният човек трябва да се отличава с една черта: Той трябва да носи светлина поне за себе си.

Сега това е една свободна мисъл. Аз искам временно поне да ви освободя от всички ограничения да не мислите дали сте духовен или не сте духовни, дали сте естествени или не сте естествени, дали сте светски или не сте? Аз оставам това нещо настрана. За мене и светският, и духовният човек живеят на една почва, разбиранията им са еднакви, само че имената им са различни. Все пак има едно малко различие. Кой създаде имената духовен и естествен човек? Онези, които създадоха тези имена, туриха ли в тях това значение, каквото ние прилагаме? Ни най-малко. Когато един музикант пише едно музикално произведение, той сам поставя нотите и пише. Ако някой вземе криво една нота, ту я понижава или повишава, това е точно определено в нотите, не могат да се взимат произволно. Че друг е изменил гамите и това не е позволено.

Всичко е точно определено. Ако е въпрос за до мажор гама или С-дур, така трябва да се изпълни. Обаче, обикновените хора са понаучили нещата отгоре, отгоре и така ги изпълняват. Опасността е от духовните хора, които, като не знаят нещата, поставят разни знаци, с които преувеличават нещата. Обаче, всяка дума трябва да има само едно значение. Вземете за пример в български език думата любов има 4-5 значения. За пример каква е любовта на младите хора? Всички я знаете каква е, всички сте я опитали. Каква е любовта на майките и нея познавате, опитали сте я. Ако дойдете до любовта на майката, на бащата, на сестрата, на брата, на приятеля, на слугата и на господаря - това са все степени на любовта, които вие познавате. Като ги сравнявате, не можете да кажете, че едната любов означава другата. По какво се отличава любовта на бащата, за пример? Бащата обича душата на дъщеря си, а възлюбленият обича тялото на възлюблената си. Тази е разликата, че единият обича тялото, а другият - душата. После, приятелят обича сърцето на приятеля си, а не неговото тяло. Братът пък обича ума на сестра си. Това са все области на любовта, които се различават една от друга. Така поне аз разбирам нещата. Дали вие ги разбирате така, това е друг въпрос. Това е моето разбиране. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато един момък умира за една красива мома, той умира за нея, защото тя е праведна - това е в реда на обикновената любов. Аз бих желал да видя един момък да умира за една грозна мома, за една грешница. Такова е моето разбиране, не казвам, че то е и ваше разбиране. Ако има някаква грешка в разбирането, то се дължи на мене, не и на вас. Та когато някой казва, че е готов да умре за красивата мома, казвам: Да, за красивата мома всеки е готов и десет пъти да умре. Въпрос е дали ще се намери един, който поне един път да умре за грозната мома. Десетте умирения едва ли ще се равняват на половина от едното умиране за грозната мома. Защо? Защото, като умре за красивата, за праведната мома, ще му направят паметник за няколко милиона лева, а като умре за грозната, за бедната мома, едва ли ще му турят един кръст на гроба му. В първия случай този момък ще минава за благодетел, всички ще говорят за него, а във втория случай ще мине като един прост, глупав човек.

Сега аз ви говоря тия неща за изяснение. Когато дойдем до

истинския културен живот, ние ще имаме отлично разбиране за нещата. И тогава като говорим за мъжа, ще разбираме любовта на един господар. Като говорим за жената, ще разбираме любовта на господарката. Мъжът е господар, той е цар. Като издаде един закон и го прекара през камарата, този закон непременно трябва да се изпълни. Горко томува, който се противи на този закон. И когато господарката издаде един закон, той непременно трябва да се изпълни. Горко на този, който се противи на този закон. И най-после ние дохождаме до елементарната любов. Най-елементарната любов, това е любовта на човека към себе си. Първо човек обича себе си. После човек ще се покаже малко щедър, ще даде любовта си на одного вън от себе си, когото ще нарече възлюблен или възлюблена на своето сърце. Това е любовта на двамата. След това иде любовта на тримата - на майката, на бащата и на сина, и на дъщерята. Числото 4 е произволно. Когато човек влезе в закона на числото четири, той вече не може да остане сам, не може да остане на едно място, той непременно трябва да пътува - път му предстои. Сега, като ви говоря така, вие искате да знаете повече нещо. Не се смущавайте, ще дойдете и до онези неща, които днес не разбирате. Запример, ние говорим за слънцето. Не мислете, че слънцето може да се опише. Как можете да опишете слънцето? Представете си, че сте ходили на слънцето, но както и да си го представите, вие си въобразявате само, че сте ходили на слънцето. Аз не съм ходил на слънцето. Според сегашните учени, слънцето има шест хиляди градуса топлина. Според други някои, то има топлина около 24 - 25 хиляди градуса топлина. Според други има повече, даже до 25 милиона градуса топлина. Най-малката топлина на слънцето е около шест хиляди градуса. При тази топлина жителите на слънцето орат, женят се, раждат им се деца, пращат ги на училище и т. н. Ще кажете как е възможно при тази температура при тази толкова голяма топлина да има живот, да могат хората да се размножават и развиват добре? Прави сте да питате. Факт е, че на слънцето има живот при шест хиляди градуса топлина най-малко. Обаче животът на слънцето не е такъв, какъвто е животът на земята. Като говорим за тази висока топлина на слънцето, ние разбираме такива условия, при които може да се прояви един висш живот. Нашият живот е нисш живот, защото едва ли може да издържи на топлина около 42 градуса. Какво може да се иска от човек, който, който не може да издържи топлина повече от 42 градуса? Казват, че даден човек бил велик, светия бил. Благодарим за такъв светия, който при 42 градуса умира; благодарим за такъв гений,

който при 42 градуса умира. И благодарим за такъв професор, за такъв учен, който при 42 градуса умира. Де е учението, де е святостта на този човек? Като турите едно яйце при топлина от 42 градуса, то изплува, не умира. Като го поставите на още по-голяма топлина, то може да се опече, а човек като го поставят на топлина от 42 градуса умира. Казват някои: Представете си този човек има висока температура около 42 градуса. Какво ли ще стане от него? - Нищо няма да стане освен, че ще се излупи. С това аз ни най-малко не искам да измервам вашите възгледи. Когато говоря на една мечка или на един вълк, аз се съобразявам с тяхните възгледи. Аз искам само да измеря неговия начин да видя свободна ли е мисълта на човека. Запример, когато говоря на един вълк, ще говоря на неговия език. Вълкът и лъвът се различават кардинално. Вълкът мисли дълбоко. Вълкът е от съвсем друга епоха, той принадлежи към една сатурнова епоха. Вълкът е станал вълк, когато Сатурн е царувал. Лъвът е станал лъв, когато месечината е царувала. Вълкът е подозрителен, той критикува, той е като философите. Като вземе една овца, той първо я анализира с ръцете си, със зъбите си и после иска да опита месото ѝ. Той е учен човек, т. е. постъпва като учените хора. Той има своя лаборатория. Казвате: Вълк е това. Не, той от голямо напрежение да мисли е проточил муцуната си. Сега аз виждам, че можете да направите едно възражение, да кажете: Вълкът може ли да мисли? - Мисли, разбира се. Вълците имат голяма стратегия. Когато искат да нападнат някое стадо от здрави овци, на които кучетата са големи и здрави, те се събират по няколко заедно, с цел, когато кучетата погнат двата вълка, останалите два да влязат в кошарата, да грабнат две от най-хубавите овце и да бягат. Стратегия е това. Те имат голям и добре обмислен план. Ще кажете, че вълкът не мисли. - Не е така, мисли вълкът. Под думата мисъл аз разбирам човешката мисъл. Единственото същество между животните, което е способно да мисли, както трябва, това е човекът. Да мислиш, това значи да мислиш как да направиш добро. Според мене това е права мисъл. Ако ти мислиш като вълка, как да заграбиш една овца, това не е мисъл. Така и банкерът мисли. Банкерът мисли от кого да вземе повече пари. Така мисли и земеделецът колко повече да изкара от земята. Така мисли и търговецът. Така мислят и животните. Ако и човек мисли така, той мисли като животно. Щом мислиш да направиш добро, това е мисъл, това е човештина. Щом искаш да обичаш по човешки, това е мисъл. Щом търсиш Божествения свят, това е мисъл. Щом търсиш разрешението на безсмъртието, това е мисъл.

Щом търсиш едно здравословно състояние на живота, това е мисъл. Щом търсиш обикновения начин на живот и мислиш само за ядене и за пиене, това търсят и животните. Значи по нищо не се различаваш от тях. Вижте пеперудите какво ядене имат. Те ядат по царски. Те дават хубави угощения. Нима мислите, че яденето на пчелите не е хубаво? Влезте между тях да видите какви хубави угощения се дават. Те имат за царицата специална храна, най-изящната храна. После за тяхните певци пак имат специална храна. Те са тяхните големи лордове. Когато положението на един кошер е естествено, там всички пчели си разпределят работата, съобразно това си разпределят и храната. Те имат около 400 души певци. Когато кошерът забогатее, певците се увеличават. Щом кошерът осиромашее, веднага певците се уволняват, остават само една малка част от тях. Обикновеното число е 400. Те са любовниците на царицата. Те са нейните придворни. Един цар на земята има придворни дами, а една царица в кошера има придворни кавалери. Вдъхновението на царицата иде именно от тия певци. Като погледне към тях, тя придобива вдъхновение да работи. Извадете тези лордове, от кошерите, или както ги наричат бръмбарите и всичкото вдъхновение на царицата ще изчезне. Сегашните пчелари току хващат в капани тези лордове, мислят, че щяли да ядат много мед, та повече дял да остава в кошерите. Но те не разбират психологията на пчелите. Вие можете да отстраните бръмбарите, така наречени по човешки брам, бък, но няма да подобрите състоянието на кошера. Думата брам значи големи. Ако отстраните всички тия бръмбари, след няколко години кошерът става все по-слаб, работничките стават все по-малки и по-малки, кошерът се изражда и след време съвсем изчезва. Следователно, здравословното състояние на тия кошери зависи именно от бръмбарите.

Сега това не са твърдения, но това са мои наблюдения, които са много верни. Аз правих тези наблюдения, когато правих изследвания върху човека. Тогава аз правех сравнение между минералното царство, между растителното царство, между животинското царство и между човешкото царство. Имам едни голям сбор на данни и изводи, които са много верни. Тия данни могат да се проверят. Затова има специални начини. И в бъдеще, може би, след 100 години, животът на пчелите може да се внесе в социалния живот на хората и така да подобрят семействата. Съвременните хора не разбират онзи велик Божествен ред на нещата, вследствие животът не може правилно да се развива. Запример, на младото поколение са поставени ред ограничения, които не допринасят

нещо добро. И при това във всеки дом има специални правила и закони, точно диаметрално противоположни на ония, които съществуват в другите домове.

Какво ще кажете, ако в един дом бащата издаде заповед, че братът няма право да срещне сестра си или че няма право да целуне сестра си? И братът трябва да иска разрешение да целуне сестра си. Или какво ще кажете, ако майката издаде закон, че сестрата няма право да срещне брата си или да го целуне? Какъв дом е този? Това са закони, които сега съществуват. Казват: Мъж с жена не трябва да се среща. Ако жената е толкова опасна, защо Господ я създаде? Или ако мъжът е толкова опасен, защо Господ го създаде? Лошото не е в това. Лошото седи на друго място. Това е един духовен живот, който осакатява хората. Така се осакатяват и семействата. Проследете да видите как работи законът в семейството. Онези семейства, които имат повече момичета, отколкото момчета, там бащата умира винаги по-рано. Семейства, в които има повече момчета, там майката умира по-рано. Обаче, когато се уравнивят и в дома има толкова момчета, колкото и момичетата, става едно правилно прекръстосване. Тогава майката и бащата живеят до дълги старини и домът е по-добре устроен. Щом се измени този закон и притесните мъжкия елемент, в дома ще започнат да се раждат повече момичета, вследствие на което ще се усили мекият елемент, а това ще създаде една по-голяма разпасаност, една по-голяма ленност, едно по-голямо чревоугодничество. Запример, готварството се създаде от мекия елемент, от преобладаващото влияние на момичетата. Ако в един дом преобладават момчетата, ще се яви гордостта. Същото нещо се забелязва и в природата. Същото се забелязва и при създаването на света. Бог първо създаде мъжкото дете, Адам. Второто дете, което Бог създаде, беше Ева - женското дете. Адам беше първият син на Бога, а после Той създаде Ева. Тъй щото и Адам беше създаден от Бога, и Ева беше създадена от Бога. Бог направи Адама от червена пръст, но той взе тази пръст от животните. Те създадоха, те направиха червената пръст. Бог направи Адама от най-ранната пръст, която животните направиха, а после създаде Ева от най-финната материя на Адама. Той извади от него две ребра и създаде Ева. Сега човек има 12 ребра, а от 13-тото направи жената - Ева. Според Писанието всичкото нещастие на човека седи в това, че бил направен от едно ребро само. Не, двойни са били ребрата, от които Бог създал жената. Тогава Адам имал всичко 13 ребра, от едната страна имал шест ребра, а от другата седем. В него имало

едно разногласие. За да освободи Адама от разногласие. Бог извадил седмото ребро от една му страна и по този начин извадил разногласието на Адама отвън, да може по-лесно да се справя с него. Следователно, числото 13 е преодоляващото влияние на мъжкия принцип. Че е така, това се вижда от факта, че Ева се съблазни с втория принцип. Когато в рая влезе един млад момък, един кавалер като Адама, Ева се влюби в него. Там е грехът. Грехът се роди с преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това се вижда от факта, че след като Адам и Ева се задохнаха, трябваше да излязат вън от рая и родиха тогава две мъжки деца. Те нямаха синове и дъщери, но родиха само момчета, с което дадоха преимущество на мъжкия принцип и по този начин изопачиха нещата, спънаха човешкото. Това се дължи на една грандиозна идея в първия човек да бъде като Бога. Значи, първите хора нямаха доверие на онова, което Бог им даде, те искаха да станат като Него. Те станаха като Бога външно, но откак излязохте от рая, те създадоха сегашния свят. Тъй щото, сегашният свят е направен от първите хора. Всички вие, които излязоха от рая, сте направени по метода на Адама. Сега вие искате щастие от един плод, който е чисто човешки. Този плод е Адамов плод. Този плод е Адамов плод. В него не може да има никакво щастие, в него не може да има никакво съвършенство, в него не може да има никакво блаженство. Това е едно училище, от което ние тепърва трябва да излезем. Сега от жената трябва да се вземе едно ребро и да се тури на място. При това трябва да се тури още едно, че вместо 12 да станат 14 ребра. Сега вие разглеждате въпроса по вашето, но аз ви давам обяснение. Сега аз ви казвам, че трябва да излезете от този порядък на нещата, но не ви казвам, че трябва да напуснете живота. Вие трябва да дойдете до същото състояние, до което аз съм дошъл. Младият не разбира състоянието на стария, но той трябва да дойде до същото състояние да го разбере. Невежият не разбира състоянието на учения, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Слабият не разбира състоянието на силния, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Ако пък силният не спазва законите, той ще слезе до положението на слабия. Ако и ученият не спазва законите, и той ще слезе до положението на невежия. Тъй щото, за човека има качване, има и слизване. Някой казва: Аз не искам да вървя напред. - Ако не искаш да вървиш напред, ще се върнеш назад. - Ама лошо ме очаква. - Назад те очаква още по-лошо. И напред те очаква лошо, но ако се върнеш назад, очаква те нещо още по-лошо. И напред има мъчности, но за предпочитане

е напред с мъчнотните, отколкото назад с мъчнотиите. Сегашният порядък ви е наложен не по ваша воля. Вас ви викат за войник, и вие трябва да се явите. Вие не отивате доброволно, но се подчинявате, викат ви да служите за благо, за доброто на отечеството си и ставате войник. Ще станете войник и ще служите 2-3 години. Така и на училище не отивате доброволно, пращат ви и вие ставате ученик. Никое дете не отива на училище доброволно. Майка му и баща му го завеждат и то трябва да свърши основно образование, четири отделения. После три прогимназиални класа. След това да свърши пет гимназиални класа и най-после четири години да следва в университета. Така щото от ученика се искат цели 16 години да изслужи повинност в училището, за да получи един диплом. Всички хора не се подават доброволно на своите повинности. Не е въпрос само да придобиеш знание, но ти трябва да се ползуваш от това знание. Ти трябва да разбираш това знание.

Сега аз не казвам, че това е лошо. Но казвам, че в света е допуснато едно криво разбиране. Човекът внесъл нещо криво в Божествения свят и иска да застави цялото човечество да измени възгледите си. От дългата опитност на човечеството ние виждаме, че хората искат да изправят своята погрешка. Но, като дойде Христос, Той казва така: "Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие". Или другояче казано: Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в рая. Първо Бог създаде човека, а сега това става не чрез създаване, а чрез раждане. И затова е казано: "Роденото от Духа, дух е. Роденото от плътта, плът е". Аз не казвам, че плътта е едно грешно състояние, но тя е едно по-нисше разбиране, едно по-ниско състояние на живот. Едно по-ниско разбиране на Божиите закони. Докато е само в плътта си, човек не може да разбира Божиите пътища. Докато е в плътта си. За него това е най-ужасното, най-тягостното състояние, затова той трябва да стане духовен, да разбира, както духовните хора разбират. Затова хората трябва да станат духовни, поне на стари години. И те казват, докато сме млади, да си поживее(м), като остареем, тогава можем да станем духовни. Там е кривото разбиране на хората. Такъв живот не е духовен, той е живот на робство. Какъв духовен живот може да води един стар човек? Той се намира в едно неестествено състояние, което е несносно за него. Според мене, на стария човек именно е нужна свобода.

Питам какво ще ви ползуват сега новите възгледи? Днес всички хора и светски, и религиозни се борят с въпроса кой има по-правилни възгледи. За мене не важат възгледите на хората. За мене важи

количеството и качеството на живота, който имаме. В какво вярвам, какви са моите разбирания, това е друг въпрос. За мене е важен животът, който имаме, качеството на този живот, онези среда, онези условия, които имаме. Това е важно за мене. Според мене е важно качеството и количеството на живота, който имаме. Следователно Христос казва: "Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди". Той не е разбирал онези заповеди, които сега имате. Казвате: Да работим за хората, за човечеството. Когато някой иска да работи за човечеството, за хората, първо той трябва да знае тяхните нужди. Не е въпрос да му давате на болния едно и друго лекарство, докато умре и после да казвате, че сте го излекували. Благодарим за такова лекуване. Забелязано е, че дето има повече духовни събрания или общества, или секти, там има повече безбожници, отколкото дето няма толкова духовни общества. Там се изучават науки, които нямат нищо общо с Божествените. Така е, например, в Америка. Мнозина поддържат мисълта: Вярваме в Троеличието на Бога. Какво нещо е троеличният Бог? Казвам: Аз вярвам в Любовта и живея в Любовта. Вярвам в знанието и живея в знанието; вярвам в Истината и живея в Истината. Защото за мене Истината е свободата; Мъдростта е знанието и светлината, а Любовта е животът. Това е според мене троеличие. Или ще кажете: Аз вярвам в Отца. Какво е Отец? Ти вярваш в Отца. Кой е Отец? Отец, това е Любовта. Ти раждал ли си тези хора? Когато говорим за Отца, ние разбираме тази любов, която обхваща всички хора. Ако не познавате Любовта, вие не можете да вярвате в Бога. Човек не може да вярва в това, което не знае. Щом дойдем до живота, човек може да вярва само в онова, което има и което знае. То може да е микроскопическо, но ти имаш едно схващане, едно духовно схващане, едно усещане за това, което имаш. Само в това ти можеш да вярваш. А ако вярваш в неща, за които нямаш никаква опитност, тази вяра е празна, тази вяра е суетна. Сега ще ви запитам: Всички хора, които вярват в Отца, познават ли Неговия ум? Кой е езикът на Отца? - Езикът на Отца, това е Любовта. Ако знаеш да обичаш и минералите, и растенията, и рибите, и птиците, и животните, и човека, ти ще говориш на Божествен език и всички ще те разбират. Този език си има своя граматика. Следователно не говорете само за Любовта. Това е празна работа, щом езикът не й знаете. Това са илюзиите. Няма по-реално нещо в света от Божествения език на нещата, който осмисля всички неща в живота, който носи всички блага. Всички хора в света, били те светии, гении, талантиливи трябва да работят с единствената

цел да познаят Любовта, да научат нейния език. Стремезът на цялата култура, на напредналите души, е да изпълнят заповедите на Отца си. Гениалните хора не влизат в числото на обикновените. Друго нещо ги занимава тях. Светиите, които са идвали и които идват в света, също така друго ги занимава. Те познават човечеството и неговите нужди. Светиите не се интересуват от това дали ще бъдат признати от някоя църква за такива. Гениите не се занимават и не се интересуват от това дали имената им ще бъдат написани на земята. Те искат да изпълнят Волята Божия. Те искат да изпълнят заповедите на Отца си, за да бъде името им записано на друго място, горе някъде. Какъв светия ще бъдеш между говедата? Или какъв светия ще бъдеш между грешниците. Ние наричаме светия онзи, който като погледне на хората около себе си, счита ги свои братя и да си каже: Трябваше да дойда по-рано да помогна на тези хора, които са закъсали толкова много. Той разбира нуждите им и си казва: Аз трябваше по-рано да дойда, да ги спася, да им помогна. Като ги гледа, душата му се къса за тях и казва: Аз трябваше по-рано да дойда. Така трябва да разбираме светиите. Така е и с гениите, така е и с талантливите хора, така е и с всички добри хора на земята. Така трябва и вие да съзнавате нещата. И ако не ги съзнавате така, вие не разбирате живота. Направете опит и вижте, че е така. Ако влезете при един болен и му говорите по този начин, той ще оздравее. Аз съм опитвал това нещо. Аз съм правил ред опити. Като влезете при някой болен, вие казвате: Аз ще се помоля за тебе. Не, така не се прави. Влез, помоли се и кажи: Братко, ти ще оздравееш. Както съм здрав аз, така и ти ще бъдеш здрав. Ставай сега от леглото. Аз съм проверявал това нещо много пъти. Тъй щото като влезеш при един болен, не му казвай, че ще се помолиш заради него. Болният ще започне да ти разправя какво виждал, като че се готви за онзи свят. Ти ще му кажеш: Не разправяй сега тия неща, но мисли. Не е въпрос, че не трябва да се готвиш за онзи свят, но ако отидеш в онзи свят, ти трябва да бъдеш там полезен. Болният започва да разправя, че кракът му бил схванат, че гръбнакът го болял. Не ми разправяй тези работи. Но хайде заедно да излезем да се разходим. Най-напред излизаме само из коридора. Той не вярва, че ще може да излезе вън от стаята си. И така постепенно увеличавахме разходките. Така аз излекувах един български офицер, който после замина за онзи свят по своя грешка. Той беше ходил на бойното поле и там се разболял. Казвате: Защо умря? - Защото той не трябваше да ходи на бойното поле, не трябваше да се бие, но преди това той беше заболял от някаква болест

и не можеше да става от леглото си. Не можеше да ходи никак. Един ден аз го взимам със себе си и тръгваме да вървим. Първият ден изминахме заедно един километър, на втория ден изминахме два километра. На третия ден изминахме три километра. На четвъртия ден, четири, на петия ден - 5 и така увеличавахме, докато в продължение на 10 дня изминахме 25 километра. Така отидохме до Погановския манастир. А той носеше даже и раница на гърба си. Отиване и връщане ни взе около 70 километра. И всичко това той постигна само в десетина дня. И той се чудеше как е станало това нещо. Казах му: Както аз ходя, така и ти можеш да ходиш. Но затова трябва да дойде при вас един брат и не да се моли за вас, но да каже: Както аз може да ходя, така и ти можеш да живееш. Както аз мога да живея. Вие трябва да разчитате на този болен и да го кредитирате. Как ще го кредитирате? Ще го кредитирате така, както кредитирате овцата. Като слушала една овца, че се свири и пее, и тя поискала да свири. Казвали й, че за това трябва кожата й да се одере. Тя казала: Стига да свиря, както трябва, аз съм готова да одерете кожата ми. Одрали кожата й и направили една българска гайда. Гайдарджията е взел и я надул, тя започнала да свири. Гайдата има един по-дълъг крак и един по-къс, а същевременно тя има и един пискун. Значи тя има три крака. Докато надувате гайдата и вкарате в нея въздух, тя свири. Щом престанете да я надувате, тя преставя да свири. Както можете да вкарате въздух в гайдата и да я направите да свири, така можете да вкарате и живот в кой и да е болен човек и да го направите съвършено здрав. Как е станало и става това, има ред научни методи и обяснения, но по-практично е да се вкара живот в болния човек и да се излекува. Накарали един богат човек, добре облечен, да премине една река. Реката нямала мост и затова богатият започнал да обикаля около брега, да прави измервания, изчисления, откъде е най-лекият път, отде трябва да премине реката. Така изминали един, два, три и повече дня и той все още не намирал начин как да премине реката. По едно време разбойници се научили, че този човек е богат, разполага с големи богатства и отишли да го нападнат. Като се видял в голям зор, той хукнал да бяга и не забелязал как прескочил реката. Зор, зор, голям зор трябва да има човек, за да премине реката. А тъй, научни изследвания и изчисления нищо не помагат. Жена му го питала: Как премина реката? Докато нямах никакъв зор, не можех да я премина, правех ред изчисления, но като ме назориха разбойници, преминах я и видях, че била плитка. И научният начин е хубав и не го отричам, но по-сигурен е начинът на вярата. Има един

начин, с който ние схващаме нещата. Той е Божественият начин, който е вложен във всяка душа. Във всяка душа е вложено едно знание и върху това знание всички учени основават своите теории. След като цели 20 години някой учен изучава един въпрос, изследва го коренно, най-после в него се отваря нещо, той започва да вижда онова, което по-рано не е виждал и започва тогава да пише. Така правят и астрономите. Десятки години наред нощ след нощ наблюдават небето, изучават го, докато един ден дойдат до положение да се пренесат на слънцето и започват да виждат нещата така, както никога не са ги виждали. Има нещо особено в това виждане. Друго нещо има в този учен, за да може той да вижда. Този човек говори, пише с увереност, а не така както само на теории. Учените хора са много положителни. Този учен не е открил това нещо в един два дена, но е посветил на даден въпрос десетки години.

Сега пътят, в който сте тръгнали, иска учение. За да учите, ще си кажете в себе си: Така Отец иска. И както Той иска, така ще постъпи. Той иска да посрещнете в дома си бедните братя и сестри, да им услужите така, както Отец им услужва. Някои пък искат да знаят докъде са достигнали до развитието си. Те се ревнуват помежду си, че единият бил по-голям светия, а другият по-малък. Ще ви приведа един пример за степента на светиатството. В едно планинско място двама светии се подвизавали заедно. По едно време, както се разхождал единият от тях, видял нещо на земята и бързо подскочил, избегал далеч от това, което видял на пътя си. Вторият светия си казал: Какво ли видя другарят ми толкова страшно, че трябваше да избяга? Досега аз мислех, че той е смел, безстрашен човек, но не било така. Нека отида да видя от какво се е толкова уплашил. Като приближил до мястото, видял една дупка в земята и вътре един голям казан със злато. - Гледай будала човек! Трябваше ли да бяга от богатството? Тогава той извадил казана от земята и започнал да се разпорежда с тия пари: Направил болници, съградил сиропиталища, построил църкви. И част от парите задържал за себе си. Като свърши всичката си работа, той започнал да се моли на Бога, да види дали Господ е доволен от това, което е направил с парите, от неговия труд. Тогава Бог му отговорил: Добрините, които ти направи, не струват толкова, колкото подскачането, избягването на другаря ти от тях. Ако ти направиш едно сиропиталище и без да искаш станеш причина хората в това сиропиталище да се карат, какво много си допринесъл за тяхното повдигане? На какво мяза сегашният семеен живот? Мислите ли, че когато бащата умира и остава след него

наследството на синовете и на дъщерите си, че добре прави? Това не е семейство. Семейство, в което бащата умира и синовете им очакват това, за да получат наследство, това не е семейство. Това е обирничество. Като им остави наследството, те след неговата смърт ще спорят на кого дал повече, на кого дал по-малко. Те ще се скарат помежду си. Бащата трябва да им даде образование и кой каквото може да направи от него. Той трябва да им каже: Както баща ми нищо не ми остави, така и на вас няма да оставя нищо друго, освен образованието, което ви дадох. Това е достатъчно. Синът не трябва да очаква на баща си, но да се опретне да работи. Майките какво правят? Работят непрекъснато, не искат да карат дъщерите си да им помагат, за да не им огрубят ръцете, кожата им да бъде мекичка, че няма да ги харесвали кавалерите. Майките казват, че ако ръцете на дъщерите им били груби, нямало да се оженят. Докато се оженят, ръцете им трябвало да бъдат меки, че като пипне кавалерът да му бъде приятно. После като се оженят могат ръцете им да бъдат груби. С това аз изнасям един факт, който не е преувеличен. Така трябвало да бъде! Защото не било приятно на човека да пипа груба ръка. Момъкът прави един крив извод. Той казва: Ако ръцете на момата са груби, и тя ще бъде груба. Ако ръцете ѝ са нежни, и тя ще бъде нежна. Но в същност не е така. Момъкът се лъже, той мисли, че като пипне меката ръка на момата, и сърцето, и умът ѝ са такива. Не, не е така. Обаче, като се ожени, момъкът сам разваля закона. Той казва: Слушай, тези ръце бяха мекички, гладки заради мене. Но сега пак заради мене ще готвиш, ще переш дрехите ми. И като върши тази работа, ръцете на момата постепенно загрубят, кожата става груба, корава. По същия закон, на неговата логика, като започне жената да пере, да глади, да готви, заедно с огрубяването на кожата започва да огрубява и сърцето ѝ. Ако момъкът обича момата да има меки ръце, и като се ожени за нея, пак трябва да пази ръцете ѝ, да не огрубят, за да не огрубее заедно с това и сърцето ѝ. Такива са моите изводи, моите заключения, не ви ги налагам на вас. Ние работим повече отколкото трябва, ядем повече, отколкото трябва, но мислим по-малко, отколкото трябва. Ние чувстваме по-малко, отколкото трябва. Наистина, съвременните хора се трудят много, те искат да станат богати. Всеки трябва да има желание да стане богат, но богатството ни най-малко не зависи от големия труд. Богатството зависи от умението на човека, от неговата любов. Ако ти работиш, окръжаващата среда ще ти съдействува, защото ще знае, че ти си полезен за тях. Но, ако някои същества знаят, че ще забогатееш, те

ще ти турят примка да те оберат.

Сега да се върнем към предмета. Не подпушвай в себе си Божествената Любов, с която Бог те е създал. Или не подпушвай в себе си онези велики влияния на твоя ум, на твоето сърце. Ако имате някаква мисъл, или някакво чувство към баща си или към майка си, или ако имате някакво чувство към сестра си или към брата си, те са твои близки. Имай еднакви чувства и мисли към баща си и към майка си или към брата си и към сестра си. Защото баща ти е първият син, ти си вторият син. Майка ти е по-голямата сестра, а другият (сестра ти) е по-малката сестра. Майка ти е по-голямата сестра от тебе. Значи, първият син е баща ти. Втората по-голямата дъщеря е майка ти. Ти си вторият, по-малкият син, а четвъртата е по-малката сестра. Следователно такива трябва да бъдат твоите отношения в дома ти. Ако тези отношения съществуват в един дом, той ще има Божието благословение. Ако дойдат известни болести, лесно могат да се лекуват. Следователно, всички страдания, всички нещастия в природата, на която е изложен човек, се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това, дето хората сега се приготвят за тази велика война, се дължи на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Всички държави искат да воюват, за да уредят работите си. Те насила искат да воюват, за да подобрят живота на своите поданици. Стремезът на тези хора е правилен, но методът, който избира, не е Божествен. Ще бъде смешно в един дом братята и сестрите да воюват, за да подобрят положението си. Било братята искат да подобрят положението си, било сестрите. Дотам е дошло сегашното разбиране на хората. Обаче, религиозните и духовните хора са дошли до положението да доказват, че войната е несъвместима със закона на Любовта. Извън Любовта войната е съвместима, но в закона на Любовта тя не е съвместима. Ама не трябва ли да воюваме? Извън Любовта можете да воювате, но в Любовта вътре не е възможно да се воюва, не е позволено в закона на Любовта да се воюва. Същото може да се каже и за злото. Извън Любовта злото е несъвместимо, но в закона на Любовта той е несъвместимо. В закона на Любовта злото не съществува. Несъвместимо е злото в Любовта. Казват, че човек бил така създаден, че може да греши. Не, човек не е създаден така, че да греши. Грехът е предпоставка. Логически това не е правилно. Човек е създаден в света, за да прави добро, да учи доброто. Той се е родил, за да научи доброто в света. Такава е нашата цел. Такъв е смисълът на живота. Следователно, смисълът на живота седи в това да се запознаем с

основните принципи на Божествената Любов. Ако искате да знаете, това е задачата на цялото човечество, това е задачата на самите вас. Казвате: Какво нещо е Любовта? - Какво е Любовта не знаем, но това, което наричаме Любов, е само едно предисловие на Любовта. Любовта на вашата възлюблена, Любовта на вашия баща, на вашата майка, на вашата сестра, на вашия брат, на вашия приятел, на всички хора в света не е нищо друго, освен предисловие, встъпление във Великата Божия Любов, която осмисля живота. Когато влезете в тази област, вие ще влезете в областта на безсмъртието, там е смисълът на живота. Няма какво да се обезсърчаваме. Там всичко е в ред и порядък. Не че човешката любов не е реална. Тя е реална, но е най-елементарна. Тази любов не че не е чиста. Тя е чиста, но тя не може да разреши всички задачи. Тя разрешава най-малките задачи, личните интереси, но не и великите задачи, великите интереси на човечеството. Любовта, която имаме към майките, към бащите разрешава само семейни въпроси. Любовта, която имаме към народа, към Отечеството си, също така разрешава само някои въпроси, но тя не е Божествената Любов, която разрешава въпросите на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тя разрешава тия въпроси на земята. Ако ти на земята не можеш да живееш и не можеш да разрешиш тия въпроси, горе по никой начин не можеш да ги разрешиш. Сега ние ще живеем така, както растенията живеят - половината ще бъдат в материалния свят и другата половина в духовния свят. Това е поставено и в Евангелието, в думите на Христа: "Аз съм лозата, а вие пръчките". Значи, половината е в земята, а другата половина е отвън - изкарва стъбло и листа, клончета и най-последва дава плод - това е външната страна, т. е. духовният свят. Казва се нататък: "Отец ми е земеделец и разумно обрязва пръчките". Защо трябва да се обрязват пръчките?". За да даде тази лоза плод. Така разбран животът, той има вече смисъл. Човек има за тил, може да живее. Ти влизаеш в един свят на мъчности, няма да те посрещнат с финикови вейки, да кажат: "Благословен, който иде в името Господне. Няма да те посрещнат като Христа. Христа го посрещнаха с думите: Осана, Осана но какво излезе след три деня? Кисело излезе това посрещане на Христа. След три деня казваха: Разпни го! Разпни го! Тъй щото и ти не можеш да кажеш какво ще стане с тебе? И като беше на кръста, Христос каза: Така е писано. Като видя Йерусалим, Той заплака. Христос се обърна към равините и към Израилския народ и каза: Ако вие разумни равини и ти Израилю, не можахте да разберете Божия Закон, не може да ви се помогне. Колко

пъти досега исках да ви се помогне, но отнема се отсега нататък благословението. И няма да ви се каже: Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Отсега нататък няма да ме видите, докато сами не кажете: Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Аз пък казвам: Докато хората не почнат да живеят в Любовта, те няма да видят Бога. Христос ще дойде на земята само когато Любовта започне да царува, между хората. Когато Любовта сближи хората, и те почнат да си отстъпват едни други, тогава ще дойде Христос на земята. Днес Христос се проявява само тук-там. Той не иска да дойде втори път между хората, да го разпнат пак.

Сега мнозина от вас се смущават как ще преживеят живота си. Защо трябва да се смущават? Вие сте дошли на земята да учите. Вие сте изпратени на земята като в училище, за да учите заповедите на вашия Отец, Който ви е пратил да учите. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще дойдат другите благословения. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще имате възлюблена, ще имате майка, ще имате баща, ще имате брат и сестра, ще имате и приятели - всичко ще имате. Ако не изпълнявате Волята на вашия Отец, всичко ще изгубите. Тъй седи въпросът в света. Така само могат да се решат социалните въпроси в живота. Колко култури са се образували досега, но понеже не са изпълнили Волята Божия, всички са отишли по вятъра. И сегашната култура, ако не възприеме Божиата Любов и не изпълни Неговата Воля, също ще отиде по вятъра, нищо няма да остане от нея. Ако съвременната цивилизация, ако съвременната култура и ако цяла Европа не възприема Божиата Любов, цялата култура ще бъде изгорена, ще бъде пометена. Ако пък всички народи възприемат Божиата Любов, тогава те ще минат от смърт в живот. Сега аз не засягам физическото възкресение, защото то ще стане по един явен начин. Затова, именно на сегашните народи се проповядва едно учение на Любов, за да могат всички хора не да се ядат помежду си, били те религиозни или светски, нито да се наричат еретици. Кой не е еретик днес? Всички хора са еретици. Кой са правоверни? Правоверни са тези, които изпълняват заповедите на Отца си. Само този, който може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си, само той е правоверен. Този, който може да каже: Тази заповед приех от Отца си да обичам всички - той е правоверен. Онзи, който не обича всички хора, той не е правоверен. Той не е човекът, той няма закон. Той може да направи, каквото иска, но той няма бъдеще, той не може да влезе в Царството Божие. А Онзи, Който е изпълнил заповедите на Отца си, той може да влезе в Царството Божие и да получи

всичко онова, което Той е приготвил заради него. Защо? Защото може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си. Този е най-лесният закон, който можем всички да изпълним. Досега аз не съм намерил по-лесен закон от закона на Любовта. Всичките закони, които сме изпълнили, започват все от там. Следователно няма по-лека заповед от заповедта на Любовта. И няма по-лек закон от закона на Любовта. Няма по-лесен закон за изпълнение от закона на Любовта. И всички хора го намират и изпълняват лесно. Забележете, когато обичате някого, лесно и с приятност вършите всякаква работа. Когато не обичате някого, и пари да ви дадат, не ви се работи. Като вършите нещата с любов, вие придобивате живот в себе си. Всеки човек, на когото правите добро, като го обичате, вашето богатство е и негово богатство. Казвате: Братко, каквото аз имам, то е и твое. Казвате: Кога ще бъде това нещо? - Днес, до обед, до 12 часа най-много може да стане това нещо. От 12 часа нататък пак сте в света. До 12 часа всичко можете да направите. Всеки ден ви се дават по няколко часа да бъдете в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето до обед, вие сте в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето, до обед вие сте в Царството Божие. От обед до вечерта сте в света. Тъй щото сега още колко минути ви остават да бъдете в Царството Божие. Остават ви още 3/4 от часа. И вие можете да имате това. Вие можете още сега да прогледате. Ако не прогледате, тогава ще ослепеете. Утре, като изгрее слънцето, пак имате шанс да прогледате. Вие можете за 3/4 да прогледате и да извършите чудеса. В 3/4 от горе мога с една кибритена клечка да запаля мястото, има суха трева и да накарам всички животни в тази местност да бягат. Достатъчно е да запаля една кибритена клечка, за да бягат всички.

Казвам: Турете в ума си мисълта, че трябва да мислите право, здраво да мислите. В света има една атмосфера, един въздух, който трябва да турим в действие. Като влезе чист въздух в стаята на болния, той оздравява. Сега и на вас казвам: Като влезе в стаята ви чист въздух, вие ще оздравеете. Вие сте болни хора. Щом се съмнявате, вие сте болни хора. Щом се сърдите на този, на онзи, вие пак сте болни хора. Вие имате всичко, но единственото нещо, което ви липсва, това е Любовта. Вие разчитате на Любовта, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която може да ви помогне, а не на онази, която не може да ви помогне. Тя е Любовта на предисловието. Любовта, която може да ви помогне, тя е Божията Любов. Божията Любов е, която единствена може да ви

помогне. Аз не искам да употребявам Божието Име често, понеже той е свещено. Единственото нещо, за което съжалявам, е когато употребявам Божието Име, когато говоря за Господа. Считайте, че това семе, което е хвърлено на земята, е израсло и е дало своя плод. От това семе хората можаха да израснат, да станат щастливи и да придобият знания. В това семе те ще придобият богатство, но, за да дойдат до тези придобивки, те трябва да страдат. Казвате: Светът трябва да се оправи. - Как трябва да се оправи? Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Добър е този начин, но по този начин светът не може да се оправи. Новият начин за оправяне на света е предвиден, приготвен е вече, но той се отнася до бъдещето. В онзи свят на Любовта, друг е начинът, там действа доброто. Там слугата няма да ти бъде слуга, но брат ще ти бъде. Жената няма да ти бъде слугиня, но сестра ще ти бъде. Като я видиш, ще имаш един трепет, ще се радваш, че виждаш баща си, майка си, сестра си или брат си. Това е Божественото сега.

Казвам: Царството Божие е само до обед. Като мине само една минута от обед, вече не е Царството Божие. Тъй щото сега имате още половин час на разположение до обед, до времето, когато сте в Царството Божие. Който влезе вътре, ще излезе. Който не влезе, ще чака другия ден това време.

Благословен Господ Бог Наш.

Тайна молитва.

22 неделна Беседа от Учителя,

гържана на 1 март 1936 г.

София, Изгрев.

ЕТО МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДЕ.

Отче наш.

„Изгрява слънцето, праща светлина“.

Ще взема само един стих от 25 глава
на Евангелието на Матей:

„Ето младоженецът иде!“ - 6 стих.

ДУХЪТ БОЖИ.

Думата младоженец е позната на всички. Тя представя една нова епоха. Младоженецът представя новия живот. Младоженецът представя новите разбирания в света. Следователно, за да се разбере тази дума, изисква се едно щателно проучване на нещата. В ежедневиия живот ние се отдалечаваме от едно правилно разбиране на нещата. За прехраната си, за всички нужди на физическия, на ежедневиия живот, с който сме заети, ние трябва да изживяваме по осем, десет дори до 12 часа дневно и вечерта се връщаме уморени, неразположени. Как може да се учи при това положение. На другия ден пак ставаме и пак започваме същата работа. В това отношение съвременните хора се намират в много неблагоприятни условия. И цялата съвременна култура се бори именно да подобри това положение на човечеството. За тази цел съществуват различни системи. И религията се бори, работи, за да подобри положението на човечеството. И държавата работи в това направление, да подобри положението на човечеството. Разни социални, философски системи се създават с единствената цел да се подобри до известна степен положението на човечеството, да подобрят човешкия живот. Създават се различни възгледи. И като проследим историята на човечеството, виждаме, че все има известен прогрес, известен успех, направен в разбиранията на хората. И действително, има грамаден успех, грамаден прогрес, направен в живота. Ако разгледаме живота на кристалите в сравнение с този на растенията, има грамадна разлика в развитието на последните. От растенията до рибите също така има грамадна разлика. От рибите до млекопитающите също така има грамадна разлика. От млекопитающите до човека също така има грамадна разлика. Обаче, индивидуално, лично животът не е много подобрен. Всяко едно същество е изложено на ред разочарования и нещастия. Радостите са мимолетни

в сравнение със скърбите и страданията. Разбира се, философът разбира страданията по един начин, обикновеният ги разбира по друг начин, но и единият, и другият страдат. Ако вземем в музиката: Един обикновен музикант се различава от един талантлив. Талантливият се различава пък от гениалния. Обикновеният музикант само представя музиката. Талантливият изразява музиката, а гениалният я създава. Талантливият ще изрази музиката така, както гениалният я написал, а обикновеният ще я представи така, както талантливият я е изразил. Но това още не е правилно разбиране на музиката. Обикновеният музикант е малко дете, още не е проходило или едва проходило. Талантливият музикант е дете на 10-15 години, а гениалният музикант е възрастен човек. Така разглеждаме ние нещата, така делим и музиката: музиката на детето, детинството на музиката, младенчеството на музиката и пълна възраст на музиката. Обикновените музиканти са деца, талантливите са юноши, а пълновъзрастните са гениалните музиканти. От гениалните хора, от гениалните музиканти може да се очаква нещо.

“Ето, младоженецът иде!” Всеки човек желае в живота му да настане нова епоха. Казва се в Евангелието, че когато очаквали младоженеца, на всички се додрямвало и заспали. Кога спят хората? - Вечер. Забелязано е, че когато настава някаква нова епоха, тя всякога се предшества с много неблагоприятни условия. Ако се върнете назад, пет-шест милиона години, преди създаването на настоящата епоха, в която живеем, ще видите, че са ставали големи катастрофи и катаклизми. Докато се приготвят сегашните условия на земята, тя е преминала през големи промени, през големи катаклизми. Какви промени са станали тогава? Ние понятие нямаме даже. Учените хора ни разправят това. Тези катаклизми са отбелязани в пречупването на земните пластове. Ако къщите тогава са били като сегашните, ни помен не би останало от тях. Такива големи катастрофи са ставали тогава. Значи в тази отдалечена от нас епоха не би било възможно да се строят къщи като нашите. Сега земната кора е по-устойчива. Сегашните смущения и раздвижвания, които стават със земната кора и по земята, се дължат пак на идването на една нова епоха. Идването и на една нова епоха се отличава по това, че всички хора са ангажирани с нея, те мислят само за нея, за по-скорошното ѝ настъпване. Без да я знаят, те мислят за нея. Тя не засяга само един човек. Към нея имат копнеж не само един човек, но всички хора копнеят за нея, понеже, тя представя нещо ново, от което всички могат да се ползват.

И тъй, когато очаквали идването на новата епоха, на младоженеца, някои хора заспали. Те не са заспали буквално, но това спане подразбира нещо друго. Тези думи са взети в преносен смисъл. Естественото спане е това, което хората минават. Понякога, когато страданията на хората са много големи, причиняват им известни удоволствия, да забравят страданията си. Това наричат заспиване. И това е един вид сън. Когато някой длъжник има да дава голяма сума на своя кредитор, той мисли, мисли, търси начин как да излезе от това трудно положение и като не намери никакъв изходен път, той отива в някоя кръчма да се напие, да забрави дълга си. С пиенето, обаче, нищо не се разрешава. Това е временно отлагане на нещата, колкото да освободи човек ума си от известен товар. Всичките философии, които сега съществуват в света, са все едно лекарство за хората; религиите, които съществуват, също са лекарство за хората; социалните въпроси, с които се разрешават проблемите на живота, също така са лекарство за хората. Държавата, училищата, музиката, науката, това са все временни положения в живота. Това са все лекарства за човека. Ние още не сме дошли до реалното в живота, до онова, което очакваме. Ние очакваме онова време, когато ще дойде изобилието в живота, при което всички хора ще бъдат доволни от живота си. Най-малко 120 години човек да не бъде обезпокояван в живота си. Днес човек не може един ден спокойно да си почине от данъци. Какви ли не данъци трябва да плаща той; данъци за къщата, данъци за вода, за осветление, за боклука, данъци за военна повинност, пътна повинност, който не може да си плати данъците, ще му продадат и това, което има и пак ще ги плащат. Колкото и да се възмушавате от тези работи, те си вървят. Колкото и да се възмушавате от лошото време, лошото време си е лошо. Ти можеш да се възмушаваш от дъжда, колкото искаш, но дъждът си е дъжд. Той ни най-малко не мисли, че твоите дрехи може да се намокрят. Той си има съвсем друга работа. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище, индивидуално, а животът си върви по друг път. Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че много хора са влязли в едно голямо здание, в което всички прозорци са така затворени, че от никъде не идва въздух. Същият този въздух отначало им е давал живот, правел ги е весели и разположени, но в последствие, когато тези хора седят с недели затворени в това здание, дето не става никакво проветрение, дето са се събрали задушливи газове и постепенно забелязват, че въздухът става непоносим, тежък за дишане. Представете си, че след това дойде някой и ви донесе едно шишенце, пълно с въздух.

Какво ще бъде положението на този човек? Той ще подиша малко чист въздух и ще се почувствува добре. После пак ще му донесат шишенце с въздух и т. н. Който има шишенце в банката, добре му е; който няма шишенце с въздух в банката, зле му е. Който си плаща данъка, добре му е; който не си плаща данъка, зле му е. В това здание се иска коренна промяна. Всички прозорци на зданието трябва да се отворят, да нахлуе отвън чист въздух в изобилие, че всички хора да могат свободно да дишат. Като предвижда това нещо, природата ни е поставила в такова здание, дето прозорците никога да не се запушват. Небесните прозорци постоянно се отварят и през тях нахлува чист въздух. Но въпреки голямата инсталация, която съществува в света, хората пак умират. Гледаш някой човек едва диша. Той бързо, бързо поема въздуха. Той е богат човек милионер, всичко има на разположение, но въздухът не може да приема, вследствие на което умира. Другаде виждаш един беден човек, нищо няма на разположение, по десет пъти на ден се моли да умре, не иска да живее, но живее, свободно диша. Богатият иска да живее, но се мъчи. Бедният не иска да живее, но не умира. Богатият умира, а иска да живее. Бедният не умира, а не иска да живее. Той казва: Господ ме остави на земята само да се мъча. Питам: Богатият не се ли мъчи! Като умира и той се мъчи. Кое е за предпочитане: Да си богат, но да умреш или да си беден, но да живееш? И двамата се мъчат. И богатият, който умира се мъчи. И бедният, който не умира, но е беден, и той се мъчи: Обаче за предпочитане е положението на бедния, който и да се мъчи, поне живее. Сега това са положения, които отчасти илюстрират живота, на който ни навеждат към това, да бъдем доволни от всичко, каквото имаме. Не е въпрос само да философствуваме какво трябва да се прави. Едно е важно за човека: Да знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да живее морално, нито как да мисли правилно. Съвременните хора имат известни понятия за морал, но когато тяхният морал, който те препоръчват, ги засегне, те сами са недоволни от своя морал. Запример, богатият казва, че бедният трябва да работи, но ако той изпадне в положението на бедния, не се съгласява с този морал, който сам той е проповядвал.

Един български чорбаджия, кмет в село, издал заповед: "Който сгреши нещо, веднага да го наложат на общо основание. Селяните били недоволни от него, но той казал: Който иска да не го боли, да не греши. По едно време станало смяна в общината и вместо него избрали друг

кмет. Този богат чорбаджия паднал от власт, изгубил правата си. Случило се нещо, че и той сгрешил. По силата на въведения от него закон, трябвало да му наложат бой. Като го налагали, той казал: Много боли, бре. До това време той нямал никаква опитност да знае как боли. Но като дошло до него, тогава разбрал, че боли. Когато въпросът се отнасял за другите, той казвал да ги бият, за да не грешат. Като дошло до него, той разбрал колко много боляло. Този чорбаджия употребил боя като метод за изправяне на хората, да се научат да не грешат. Защо грешат хората? Понякога хората грешат от недоимък, а по някога грешат от голямо изобилие. Който има, в него се явява желание да има повече. Който няма, в него се заражда едно отрицателно чувство, завист, че другите имат. В сиромаша се явява завистта, в богатия - алчност. Единият е реализирал злото, а другият е в процес да го реализира. И тогава виждаме, че богатият със своето богатство е реализирал доброто, той прави добро. Сиромашът, който очаква да стане богат, казва: Да имам пари, това ще направя, онова ще направя, обещава да прави добро. Той прави доброто в проекция, в обещания, а богатият го реализира. Следователно, има два вида хора в света: едните, които завиждат, а другите, които са алчни. Едните правят добро, а другите мислят за доброто. Сега от ваше гледище какво можете да направите? Вие искате да оправите живота. Има неща, които вие по никой начин не можете да ги оправите. Защо? Запример вие сте на северния полюс, вие по никой начин не можете да заставите земята там да създава голями, високи дървета. В северния полюс не можете да изкарате никакво жито, царевица или други зърнени храни. Те там не могат да станат. Ние сме ходили на Рила, на височина около 2000-2200 метра, и сме правили опити да садим плодни дръвчета. Едно лято насадихме около 100-200 кокички от сливи, и едва можа да изкара едно малко издънче, което на следната зима измръзна. На другото лято пак направихме опит, но видяхме, че не могат да виреят там плодни дръвчета. Колкото силно да е желанието ни, не може да се реализира. Хората трябва да се запитат защо понякога доброто не може да вирее в някои хора. Причината за това е, че умовете на някои хора са толкова студени, че каквото и да се посее върху тях, веднага измръзва, не може да вирее. Такова нещо представляват лошите хора. Ти им разправяш, разправяш, но нищо не излиза. Той казва: Тези работи не могат да растат тук.

Сега аз разглеждам въпроса от гледището на природата, а не от гледището на хората. От гледището на хората въпросът не може да се разреши. От гледището на хората земята е по-голяма от месечината, а

месечината е по-малка от земята. Слънцето е най-голямо от всички небесни тела. От човешко гледище може да се вижда несправедливо това, но така е. Понеже, месечината е по-малка от земята, тя се върти около нея. И понеже, земята е по-малка от слънцето, тя се върти около него. Земята е зависима от слънцето. Слънцето има желания да привлече земята към себе си, но има един закон, според който земята бяга от слънцето, вследствие на което слънцето и земята се намират всякога на еднакво разстояние едно от друго. Ако не съществува този закон, вследствие на което земята бяга от слънцето, тогава слънцето би я привлекло към себе си и един ден земята би паднала върху слънцето и би се стопило всичко върху нея ще изчезне. Тогава всички хора ще изчезнат от лицето на земята. Когато земята падне на земята (слънцето), всички противоречия ще изчезнат. Питам по този начин въпросите разрешават ли се? Не се разрешават. В същност природата има един грандиозен план, който иска да реализира. В аналиите си тя е писала така: "Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде". Който изтърпи докрай, той ще има най-големи постижения. Следователно, всеки който се научи на законите на природата, които тя е поставила и ги изпълнява, тя ще му даде най-добрия живот. Това са обещанията, които тя е писала. Дали ще ги изпълни или не, това е друг въпрос. Обаче тя е писала така в своите аналии. Няма нещо, което природата да е написала и да не го е изпълнила, защото има всички възможности за това. В нейните книги е писано, ако вие сте верни към мене и аз ще бъда верен към вас. Ако вие сте неверни към мене и аз ще бъда неверен към вас. По човешки гледано, когато някой не може да постигне нещо, казва: Няма защо човек толкова много да се труди. Трудът това е човешко понятие. Вие можете ли да кажете на земята, която се движи, да спре движението си? Земята върви с голяма бързина. Нашите тренове се спират по гарите, но земята не се спира на никакви гари. В това отношение земята е подобна на американските тренове, понеже американците са много практични, тяхните тренове не губят време да се спират по гарите. Когато трябва да събират пощите, треновете минават покрай гарите и с помощта на някои лостове, взимат пощата, без да спират и продължават да се движат. Когато някой трен дойде до една гара, на която трябва да се свалят писмата, пощата, изобщо затова чиновниците хвърлят пощата на гарата и продължават пътуването си. Какво ще стане с пощата, те не искат да знаят. Затова си имат грижа чиновниците по пощата. В Америка не постъпват с пощата, както у нас. У нас има специална грижа върху

пощата и писмата. В Америка сандъците или кутиите, в които се събират писмата, биват около три пръста дебели, че като се хвърли такъв един сандък на земята, да издържи, да не се счупи. Те нямат време да спират на всяка гара и да предават и приемат поща. Англосаксонската раса казва: Времето е пари. Те оценяват колко струва времето.

“Младоженецът иде”. Когато навсякъде се разчуло, че младоженецът иде, онези, които го очаквали, половината от тях били готови и влезли след него, а другата половина не били готови и не могли да влязат след него. Те останали навън. Значи всичките гости не могли да влязат след младоженеца. Сега да оставим настрана онези, които не са могли да влязат с младоженеца, защото те имат надежда, че ще дойде ден, когато младоженецът пак ще слезе на земята и ще влязат с Него. Въпросът е защо всички онези хора, които сега са готови, трябва да влязат с младоженеца заедно?

Сега ще ви приведа един анекдот за сегашния английски крал Едуард осми. Той обичал да посещава крайните квартали в Лондон да види как живеят хората там. Същевременно той посещавал и различни места, дето се свири, да види как хората се веселят и живеят. Той се интересувал от тия работи, защото в царските палати тия работи не съществували и нямал възможност другаде да ги види. По този начин той искал да проучи живота на хората. Той отишъл в един ресторант, дето свирела някаква музика. По едно време едно от парчетата на този музикант му харесало. И той се доближил до музиканта и му пошепнал: Можеш ли да ми изсвириш това парче? Музикантът се замислил да го изсвири или не, защото когато гостилничарят го кара да свири, той същевременно плаща. Но в дадения случай едно частно лице иска да му свири. Дали това лице ще плати за свиренето? Най-после той решил да изсвири това парче. Като свършил парчето, господинът му дал една златна английска лира. Очите на музиканта се отворили. Но веднага след това се разчуло, че този господин бил английският престолонаследник. Всички хора започнали да се стичат в този (ресторант) да чуят парчето, което английският престолонаследник харесал. Един ден той присъствувал на един бал на бедните. Там присъществувала една млада мома аптекарка, с която той играл. Като играли, аптекарката пожелала да ѝ отиде някой ден на гости. Той ѝ казал: Когато се разболея, ще пратя да купят лекарство от вашата аптека. Обаче и до днес не са пратили да купят лекарства от аптека на младата мома. Тук англичаните не могат да отидат в аптеката, защото не знаят

какво лекарство би купил престолонаследникът. Ако биха знаели какво лекарство е купил, всички щяха да започнат да се стичат към тази аптека, да видят какво лекарство е купил. Кой знае какво щеше да бъде в тази аптека, ако знаеха какво лекарство е купил престолонаследникът.

“Младоженецът иде”. Сегашният строй, при който живеем, трябва едно правилно разбиране на живота. Не е въпрос за едно правилно разбиране, каквото днес хората имат и за каквото всички пишат, но едно правилно, вътрешно разбиране. Всеки човек има едно вътрешно чувство, с което може правилно да разбира живота. Ти четеш една книга, но вътре в тебе нещо ти казва, че това, което четеш, това чувство, на еди кое си място, не е право написано. Логически ти не можеш да докажеш неговата правота, но вътрешно някъде чувствуваш, че има нещо, което не е право. Виждаш, че някой човек не е постъпил право. Нещо вътре в тебе ти е доказало това нещо. Всеки човек има това чувство в себе си, с помощта на което може да разбере кое е право и кое не е. Това чувство се нарича интуиция или Божествено чувство. То показва истинския път на човека. Когато това чувство в човека се поквари, животът му става нещастен. Това чувство понякога ни казва, че и нашите мисли не са прави. Понякога това чувство ти казва, че това, което чувствуваш, това, което мислиш, не е право. Това чувство подсказва на човека, че животът е поставен другояче в сравнение с това, което ние разбираме.

Представете си, че срещате един човек, който е одрал кожата на сто хиляди агнета и волове, за да търгува с тях, и вследствие на тази търговия е станал милионер, какво е допринесъл с тази търговия за културата на човечеството? Той е допринесъл нещо на модерните дами и кавалери, че ще имат здрави и хубави обуца. Допринесъл е нещо и на туристите, че ще имат здрави обуца за планините, но не могат ли такива здрави обуца да се приготвят и по друг начин? Има ред други начини. Ако животните са намерили начин, по който да приготвят своята кожа, не можем ли и ние по някакъв начин да намерим същото това вещество, от което животните си правят кожите и от него да направим своите дрехи и обуца и по този начин да бъдем в приятелски отношения с всички животни? - Може. А ние, без да мислим много, одираме кожите на животните, за да си правим обуца. Много хора се оплакват, че имат страдания. Те още не са опитали какво нещо представляват страданията. Представете си, че вашата кръв е нужна за ядене нужна на някои същества и за тази цел ви турят в една бъчва и ви повъргалят с бъчвата по земята, докато започне да тече кръв от вас. След това ви изкарат от

бъчвата, поохранят ви малко и пак ви турят в бъчвата, пак ви потъркалят с нея по земята, да потече още кръв. Какво ще бъде вашето положение, ако трябва често да ви турят в тази бъчва и ви търкалят, докато потече от вас кръв? Какъв живот е този? Ще кажете, че обществените условия са такива. Да, вашият живот е като този на прасенцата, които хранят с единствената цел да заколят и изядат. Ще кажете, че обществените условия, че разбиранията на хората са такива. Какво ти разбиране. Това е истинско мъчение. Сега като наблюдавам хората виждам какви идеи са се загнездили у тях. Хората в известно отношение са дошли в положението на хищните птици и животни, да мислят, че имат право на по-малките от тях. Птиците възприемат тази тяхна мисъл, вследствие на което са силно наплашени. Ще ви приведа един пример да видите каква магическа сила се крие понякога в малките птици даже.

Ще ви приведа един пример да видите, каква сила имат вибрациите на някои животни или на някои птици. Един ден бях в Търново и седях на едно място. По едно време близо някъде на около един километър разстояние се чува един голям шум. Чудя се коя е причината за този шум. Изведнъж ставам и поглеждам нагоре. В пространството някъде се вие един сокол, а на близкото дърво, на един метър от мене седят много врабци, но така съсредоточено гледат нагоре, така неподвижно, като изтукани, не мърдат от мястото си. Всички гледат нагоре ококорили се, но в пълно мълчание. Като ги видях в това положение, казвам си: Чудна тишина! Трябва някой да им проповядва някакъв урок. Гледам сокола отгоре, така наострил погледа си към тия врабци, иска да извади едното от тях навън, да го прислуша, да види знае ли си урока. Обаче, всички врабци седят на щрек, да не би соколът да се доближи до тях и с крака си да бръкне, да извади едного от тях. Аз седя и казвам на този сокол: Остави тия деца, нека си седят мирно. Той си завъртя главата и хвъркна. Като видяха, че соколът си отиде и те се освободиха, и се разпръснаха. Казвам си, ако аз отида при тези врабци, те няма да седят така спокойни като ученици, но ще си хвърчат свободно, а пред този сокол всички се събират на едно място и гледат право в очите му, мълчаливи като ученици. Те са яли попарата на този сокол, знаят, че ако влязат в оковите му, смъртта е неизбежна. Затова всички седят внимателни, концентрирани в мисълта си пред него. Питам: Какво е допринесъл соколът за тези птички? Все е допринесъл нещо. Тогава аз разрешавам въпроса за себе си и казвам: Бих желал да имам качества на този сокол, с изключение на едно от тях - да не ям птичките. Те нека

мълчат пред мене, но аз да нямам желание да грабна нито една от тях и да им кажа: Много се радвам, че от как дойдох при вас, вие млъкнахте. Добре е в мое присъствие да мълчите като ученици, но не е добре, както е днес отношението на сокола към птичките, едва да дочакат да се махне и веднага да се разпръснат, и да кажат: Слава Богу, че се махна от нас. Обаче, соколът остава недоволен, че не може да ги издебне, да си грабне една от тях. Соколът си отиде недоволен, а птичките се разпръснаха и то доволни, че нито една от тях не пострада. Обаче, това не е отношение, това не е разрешение на въпроса. Между врабците и сокола няма приятелско отношение. Те се страхуват от сокола, но между тях няма никаква любов. Нито соколът влиза в положението на врабците, нито врабците влизат в положението на сокола. Той ги гледа и казва: Не знаете ли, че аз три дена нищо не съм ял? Гладен съм. Ето Евангелието казва: Че всеки трябва да се жертвува за своите ближни. Няма ли някой от вас, който е готов да се жертвува заради мене? Те са користолюбиви, всяка птичка мисли за себе си. Те пак му привеждат стих от Евангелието, дето е казано: Силният да не изнасилва слабите. Соколът пак им отговаря евангелски: Нали знаете, че когато човек е в беда, в нещастие, сам трябва да помисли за себе си. Сега аз съм гладен, рискувам да умра от глад. Какво трябва да правя?

Казвам: В живота има един човешки порядък, който хората сами са вмъкнали в живота си и от който те сами трябва да се освободят. За да се освободят от този порядък, те трябва сами да елиминират човешкия порядък и да дойдат до Божествения. При Божественото разбиране, ние имаме правото разбиране за Божественото начало, за Божественото начало в човека. Всеки човек ще намери Божественото разбиране в себе си - никъде другаде. Колкото и да е гладен човек, той никога няма да си позволи да отреже от прасето на крака си малко месо или отдето и да е другаде. Никога човек не би си позволил да яде от собственото си месо. Ако отреже от собственото си месо и се опита да го яде, той ще изпита голямо отвращение. Щом за себе си ще почувствува такова отвращение, защо и по отношение на другите да не изпита същото отвращение? Защо, ако около някой гладен човек, когато няма никой, може да умре гладен, без да посегне върху своето тяло? Защо и когато има хора около него, пак не може да умре гладен? И в единия, и в другия случай човек не трябва да посяга на месото на своя ближен, бил той самият или някой друг човек или животно. Това е Божественото разбиране. Ако ги приложим в живота си, смърт няма да има. Ако не го

приложим, смъртта ще дойде. Смъртта произтича от човешкото разбиране на нещата. Божественото казва. Както не можеш да ядеш себе си, така и другите не трябва да ядеш. Както не можеш да ядеш от своето месо, така не трябва да ядеш и от месото на другите. Има неща, които Бог е приготвил за ядене на човека. Има неща, които Бог не е приготвил на човека за ядене.

“Ето младоженецът иде” - Кой е този младоженец, който ще дойде. Аз го наричам “истината”. Истината е, която ще дойде в човешката душа. Докато тя не дойде, мъчно може да се разбира живота. Младоженецът не е любовта, младоженецът това е истината. Когато истината проникне в човешката душа, само тя е в състояние да го направи безсмъртен. Само истината е в състояние да оправи човека да го научи как да излезе от онези неносни условия на живота, в който той е попаднал. Съществата в природата не умират от недоимък. В природата има изобилие навсякъде, едно изобилно изливане. Ако ние бихме следвали Божествения път, то сегашните неща, които имаме и които преживяваме, не биха съществували. Преди всичко ние сме нарушили закона на равновесието. Първо рибите, животните нарушиха закона на равновесието, защото раждаха деца повече, отколкото трябва. Тогава какво е това разбиране за живота? Запример, една риба ще роди 200-300-400 хиляди деца. Защо и са толкова деца? Преди няколко години в Австрия пренесоха няколко вида зайци, които днес се размножили толкова много, че държавата усилено се бори против това размножаване, против тези зайци. Голямо нашествие е настанало от зайци. Сега всяка година избиват около 30 милиона зайци и въпреки това те се развиват много. Става чрезмерно разплодяване, с което държавата продължава да се бори. По същия закон и човек има в себе си чрезмерно желание, които не може да изхрани. Какви ли желания човек няма в себе си! Но той няма да изхрани и изгледа всички свои желания. Всички хора искат да станат богати, но за колко души има условия да станат богати? Милиарди хора не могат да бъдат богати. На земята има около 2 милиарда хора. Могат ли толкова души да бъдат богати? На земята има условия за няколко души да бъдат големи богаташи. - Милионери и милиардери. За повече хора няма условия. Най-после както ние разбираме смисъл на живота, той не седи в богатството, във външното богатство. Клетките, от които нашият организъм е съставен, едно време се намирали в нещастно положение. Сегашният ни организъм е съставен от противоречиви същества, които са съществували някога на земята. Всички тия клетки природата ги съди

чрез нас, като ни казва: Турете ред и порядък, научете тия клетки как да живеят. Учените хора изчисляват, че в мозъка има около 3 билиона и 600 милиона клетки. Колко клетки има цялото тяло, можете да си представите? В това отношение населението, което живее в човешкото тяло, е толкова голямо, че населението на земята не представлява нищо. В човека има повече клетки, по-голямо население, отколкото във всички животни, във всички растения, във всички минерали и скъпоценни камъни. В това отношение човек представя цар. И всички клетки, както в него, както гражданите в едно царство, си имат свои желания, свои изисквания. Понякога вие се чудите как да се справите с тия клетки. Всички тия клетки гласуват, дават си мнението по различни въпроси. Те са като в една камара, дават си мнението за едно или за друго положение. И вие като тяхен цар, понякога се чудите как да постъпите с това общество, с тази голяма държава от клетки. Вие се чудите как да ги задоволите. Ако в света се намери само един умен човек, който да е разрешил въпроса със своите поданици, със себе си, той ще внесе един нов порядък в себе си и ще покаже на хората, как трябва да се спаси света. Христос е казал: "Не противи се на злото". Но това е негативната страна на въпроса, с която се разрешават другите въпроси в света. Цялото си съчинение Толстой положи именно върху този стих: "Не противи се на злото". Прав е Толстой като казва да не се противим на злото, но положителната страна на този закон е следната: Любете враговете си, любете ближните си, любете Бога. Значи главното разрешение на въпросите седи в Любовта към Бога, Любовта към ближния и Любовта към враговете. Врагът това си ти сам на себе си. Най-големият враг в света, това е човек сам на себе си. Че е враг сам на себе си, се вижда по това, че когато изпадне в отчаяние, той е готов вече да се самоубие. Или щом не може да постигне едно свое желание, той веднага взема нож или куршум и се самоубива. В Япония имат обичай, когато не може да стане нещо и се излага честта им, те взимат нож и си разрязват корема, да изтекат червата им и умират. Щом някой се провини в нещо, вместо да го съдят, казват му да си разреже корема, сам да се самоубие, сам да се осъди на смърт. В Европа, например, в Англия, в Германия, във Франция, когато някой засегне честта на някого, те се дуелират и често един от тях умре при дуела. Там дуелът е на мода.

Та казвам: Една от съществените страни, която трябва да изучаваме, е да се спрем на научната страна на въпроса. Всички хора трябва да се предадат на изучаване на научната страна на въпроса,

искрено да го разрешат. Този въпрос трябва да се разреши от всички. Въпросът не е в недоимъка в живота, защото в природата няма недоимък. В природата има храна за всички живи същества, но тя не е правилно разпределена. Това разпределение зависи от самия човек. Най-после човек е създаден, за да тури ред и порядък в живота. Затова е дадена власт на човека в животинското царство да тури ред и порядък на своите мисли и на своите чувства. Човек трябва да тури ред и порядък във физическия живот, дето той живее. На физическия живот човек е напълно господар, но не абсолютно господар. Той е демократичен монарх. И бащата в семействата е монарх, но демократичен, а не абсолютен, понеже, той обича децата си. Когато умира, той ги остава свои наследници. Казва се, че съществува монархическа свобода и демократическа свобода, които се различават едни от други. Бащата отдава право на своите деца. Та всяко негово дете има свобода според степента на неговото развитие. Значи всяко дете ще се ползува с толкова свобода, колкото е степента на неговото развитие.

Казвам: В този кратковременен живот ние не можем да нямаме това, което искаме, понеже животът ни се постоянно изменя. В детинството си мислим едно, в пълната възраст мислим друго, а като остареем мислим по трети начин. Кой живот трябва да хванем? Нито животът на младия, защото той има нужда от два елемента, от баща и от майка; нито животът на стария, защото и той има нужда, нито животът на децата, защото и те се нуждаят от всичко. Значи и децата имат нужди и възрастните имат нужди, и старите имат нужди. Питам: Тогава кой ще оправи света. Нито децата ще го оправят, нито възрастните, нито старите. Като сме с възгледите на децата, ние сме в един свят на прогрес; докато сме с възгледите на възрастните, ние сме в един свят на прогрес. И най-после, докато сме с възгледите на старите, ние сме в един свят на прогрес. Ние не сме намерили още онзи истински път, по който можем да придобием щастието. Както и да изпълняваме, все ще остане нещо тъмно. Аз не наричам щастие онова, което отвън ти носят с шишенце, но щастието трябва само да тече. То трябва да представя един непреривен процес. Щастието не седи в онази вода, която ти сам отиваш да си наливаш, но водата само трябва да минава през твоя живот. Щастието не седи в онази светлина, която ти сам трябва да си купуваш, с кибритените клечици или с електрическите жици, но тази светлина, която направо да иде от слънцето. Изобилие да има в света. Ако ние разбираме закона на това изобилие, ще разберем и самото

щастие. В това седи новото разбиране. Съвременните писатели, новите писатели се стремят към новото психологическо разбиране на нещата. Под психологическо разбиране имам предвид не онова двойно разбиране на нещата, с онзи двоен морал, с онази двойна мярка. Има търговци, които си служат с двойна мярка, когато купуват с една мярка, а когато продават, продават с друга мярка. Когато купуват, мярката им е по-голяма. Когато продават, мярката им е по-малка. Следователно, в по-малката мярка всякога остава един излишък. Представете си, че ти си един богат човек, който отиваш за другия свят. Какво ще бъде положението ти, когато там те държат отговорен за изобилието, което не си използвал на земята, както трябва? Там ще те държат отговорен не толкова за погрешките, които си направил на земята, нито затова, че си измъчвал хората, колкото за богатата, с които си разполагал, а не си ги раздал на хората да се ползват и те. Тъй щото на небето ще те съдят за богатата, които ти се дадоха, а ти ги задържа за себе си, не ги даде на хората да ги използват. Сега от онзи свят са дошли хора на земята да изправят погрешките ви, да ви покажат как трябва да раздадете излишъка от богатата, които ви са дадени в изобилие, а вие сте ги задържали за себе си. Там е културата, там е любовта. Това значи да обичаш един човек като себе си. Това е мярката. Да не го обича повече от себе си, нито себе си повече от другите. Това е Божественото. Любовта обича еднакво. Да обичам детето и възрастния не в еднаква степен, но не в еднаква физическа смисъл, но в любовта към детето да съзнавам нуждите, които има то и да му отдам всички възможности, които са отредени заради него. Не трябва да използвам неговото благо заради себе си. Никога не използвайте чуждото благо заради себе си. Нека всеки да се ползува от определеното благо за него. Друго разрешение на любовта няма. Хилядите опити, които са правени в различните култури от паметта века насам по отношение проявите на любовта, все са допринесли нещо, все са внесли известно подобрене. Новата култура, която сега иде, тя има предвид това благо, колкото е възможно по-правилно да се разпредели между хората, между повече същества. Така трябва да мислят всички хора. Сегашният ни живот се дължи на мисълта на нашите деди и прадеди, които и ние сме наследили от тях. Каквото те са мислили на времето си, това и ние мислим сега. Сегашният ни живот е следствие на нашия минал живот. Затова, ако турим за основа новата мисъл, тя ще създаде бъдещите условия за нов, правилен живот. Хубавите мисли ще създадат бъдещето. Бъдещето се създава от хубавите

мисли, а мисълта е, която създава добрите условия. После ще дойдат хубавите чувства, които ще преработят старите чувства и най-после ще дойдат добрите постъпки. След всичко това ще дойде реализирането на новото и разрешаване на трудните въпроси в живота. От наше гледище подобряването на света няма да стане така, както някои мислят. И да искаме ние не можем и в бъдеще да задържим този порядък, който днес съществува. Порядъкът в света ще се измени. Има един Божествен порядък на нещата, който вече се налага на хората. Има нещо, което хората по никой начин не могат да задържат Божественото постоянно изменя човешкия порядък на нещата. Младият защо остарява? Защото в този смисъл, както той разбира нещата, това не е младост. Да си млад в този смисъл, както днес хората разбират, това не е Божествено. Да си възрастен в същия смисъл и това не е Божествено. И да си стар в същия смисъл и това не е Божествено. Младият става възрастен, възрастният остарява, а старият умира. Защо? Защото Божественото не е у тях. Божественото носи в себе си мир. Божественото носи със себе си сила. Божественото носи със себе си възможности. Божественото носи разрешение на всички въпроси. Който има Божественото в себе си, той може да се спогажда с всички хора. В Божественото няма никакъв недоимък. Божественият човек с нищо не може да се ограничи. Вие сте още в положението на първата епоха. Ако не се справите със страданията, и ви е страх от страданията, вие не можете да влезете в Божественото. Божественият човек първо трябва да се освободи от страха. Преди всичко страданията са външната страна. Човек не трябва да страда. Заради себе си човек трябва да се освободи от този неестествен страх. Всичкото насилие в света съществува все по причина на страха. Човек може да убие някого само да се запази, от самосъхранение. Всички престъпления в света стават все от страх. Всички хора, които вършат престъпления, са все страхливи хора. Човек върши престъпление от страх. Само слабият върши престъпления. Силният човек никога не върши престъпления. Според мене слабият човек не трябва да желае да стане силен. Слабият трябва да стане умен, а силният трябва да желае да стане добър. Това е философията на живота. Каква друга философия може да съществува? Когато слабият стане умен, а силният - добър, те ще се съчетаят. Силният добър е разпоредителен, в него няма желание да изнасилва никого. А слабият умен, като разбира законите, никога няма да има желание да лъже.

Сега на слабите препоръчвам силен ум, а на силните, велика

доброта. Това е правилното разбиране. Ще ми кажете, че човек трябва да обича народа си. Това е второстепенно нещо. Всички хора принадлежат към един народ. Ти си човек, който трябва да мислиш. А човек е слабо същество. Няма по-слабо същество на земята от човека. И в Писанието е казано, че всичката сила на човека седи в носа някъде. Има едно място на гръбначния стълб около врата, дето ако бутнете човека с една игла, той моментално умира. И най-големият герой, ако го бутнете на това място, той моментално умира. Не мислете, че човек е голям герой. Тъй както е устроен човешкият организъм, както седи на два крака, той не е много устойчив. Най-малкото изгубване на равновесието и той може да падне на земята. Колко пъти на ден човек може да се прекатури и да падне на земята? За да не падне, той трябва да мисли. Докато мисли, човек не може да падне. Щом престане на мисли, веднага пада на земята. Тук падне човек, там падне, докато дойде най-после до известен стабилитет. Бъдещото положение на човека няма да бъде като сегашното, той ще представя сфера. Като влезете в духовния свят, няма да виждате хората с такава форма, каквато днес имат. Те ще представят сфери, големи или малки, от които ще излиза светлина. Всяка сфера ще се движи като земята. Тези сфери ще светят като големите електрически кълба. Когато един ангел слезе на земята и той се проектира в същата форма, каквато човек има, но на небето, той е сфера. Като сфера накъдето се обърне, не може да падне. Но като човек неговата форма е неуравновесена. Сферата не може да падне и да се счупи. Тя се върти, сама се докосва до земята и после се повдига нагоре. Тя е в пълна безопасност. Ти никога не можеш да завладееш една сфера, ти никога не можеш да бъдеш господар на сферата. И човешкият ум е сферообразен. Това, което не може да се победи, е човешкият ум. Чувствата на човека не са сферообразни, те са плоски, а телото е продълговато. Само главата донякъде е сферообразна, подобна на ума. Понеже чувствата са плоски, ние имаме гърди. Каквито са чувствата на човека такива са и неговите гърди. Тялото на човека е продълговато. Сега има ред заключения от новите опити и наблюдения, които се правят. Като прави ред опити и наблюдения, най-после човек ще дойде до друго разрешение на живота. Понякога човек седи и размишлява, като се намира в някое трудно положение, в съзнанието му наставя тъмнина и той казва: Никой не мисли за мене, никой не се грижи за мене. Ти си изгубил вярата в цялото човечество, но от де е дошла тази мисъл в ума ти, че никой не се грижи за тебе? Може ли да бъдеш уд на едно тяло и това тяло да не мисли

заради тебе? Докато ти си уд на едно тяло и функционираш правилно, това тяло не може да не мисли за тебе. Ако дойде някакво страдание на този уд, цялото тяло се притича на помощ. Следователно, ако ние сме удове на едно цяло, тогава има кой да мисли заради нас. Най-първо у хората трябва да се възстанови живата вяра. В това отношение вие може да правите ред опити. Индусите правят ред опити за усиляване на вярата си. Те имат особени инструменти, и като видят някоя кобра или друго някое животно, започват да свирят. Като чуе тези тонове, кобрата постепенно се приближава при него, без да го хапе. С това свирене той ѝ заповядва. Също така той може да укротява тигри, лъвови и други свирепи животни. Когато някой лош човек идва при тебе, започни да му свириш и той ще се смекчи. Когато някой иде да те обира, пак му засвири. Като дойде стражар при тебе да те арестува, засвири му. Не се изисква много. Извади пищялката си и започни да свириш.

Ще ви приведа един пример с един религиозен човек, който се е случил преди десетина години. Залавят този религиозен човек, защото проповядвал на хората. Завеждат го при началника на един участък. Казват: Господин началник, намерихме този маниак, че проповядва на хората и ги заблуждава. Началникът му казва: Как смееш да заблуждаваш хората? Знаеш ли, че ей сега ще те смажа. - Преди да смажеш мене, тебе ще те смажат. Аз ще се оплача на Господа, от Когото съм изпратен да проповядвам и Той ще ти даде да разбереш с кого имаш работа. Мълчи, че ей сега ще те уволня. - Сега ще накарам да те арестуват. - Преди да ме арестуват и уволнят, тебе ще уволнят. - Заведете го на ареста скоро. Стражарят го арестувал, затворил го в една стая, но не се минал и половин час, началникът извикал стражаря и му казал. Виж там освободи онзи маняк, пусни го на свобода, да не ми прави никаква беля. От невидимия свят е казано на началника да пусне този човек, защото той има убеждения и заради които не трябва да се преследва. Това значи: "Всяка власт е от Бога дадена". Началникът има власт, но тя е дадена от Бога. И религиозният човек има власт, пак от Бога е дадена. И като дойдат страданията, пак казваме, че Волята Божия е такава. Да, но Волята Божия е да мисли човек. И като страдаме, трябва да знаем защо страдаме? Ако страданието е несправедливо, напишете едно заявление до Бога и го пуснете да върви. В това отношение всички трябва да бъдете смели и решителни, да имате качествата на детето, на слабия, да бъдете умни. Същевременно да имате качествата на силния човек, да бъдете добри, това е нужно на всички. Такива трябва да бъдат и българите, и

французите ,и англичаните, и германците, и американците, и китайците, и японците. Такива трябва да бъдат и мъжете, и жените, и децата. Такива трябва да бъдат и господарите, и слугите. За всички хора се налага едно правило. Това, което носи младоженецът, който иде сега в света. Това носи младоженецът.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва

23 неделна беседа от Учителя,

държана на 8 март 1936 год.

София-Изгрев

ТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА.

Отче Наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само една част от 5-тата
глава от Евангелието на Матей.

Духът Божи.

Съвременното човечество трябва да се благодари, че се намира в сегашната епоха, при сегашните разбирания, при сегашната култура, която има много възможности. Никога в света не е имало толкова училища, толкова университети, толкова музикални академии, толкова библиотеки, толкова църкви, толкова религиозни общества, толкова места за забави, както сега. Днес всичко е в изобилие. Пък и злото и доброто и те са показ. Днес злото не е толкова голямо, защото е на показ. То е затворено като в някоя менажерия, че всички го виждат във вид на вълци, мечки, змии и т. н. Доброто е във вид на птиченца, които хвъркат нагоре, надолу. Едно време злото съвсем другояче са го виждали. Понякога вие имате един неестествен страх, боите се, но то е остатък от миналото. Заякът запример е наследил страха от миналото. Като пукне нещо, той веднага се стряска, мисли, че някакъв враг го дебне. В същност никакъв враг няма. Не че е страхлив заякът, но той е много умен. Като прескочи един храст, той казва: Кой може като мене да прескача? После пак седне някъде, пак прескочи.

Сега на всички ви трябва едно правилно разбиране на живота. Не се запитвайте защо животът е такъв. Не се занимавайте с вашата сиромашия. Не се занимавайте с вашето богатство, нито с вашата личност. Учете - нищо повече. Сиромашията, богатството, това са възможности, които днес ги имате, утре няма да ги имате, понеже, животът постоянно се изменя. Сегашният живот се е изменил. Той не е бил какъвто е сега. Той се е изменил много. В миналия живот е имало същества, дървета например, които са били високи по 500 метра с голяма широчина. Днес всичко това го виждаме под земята дълбоко, всичко се е превърнало на въглища, с които ние си служим. Големи дървета е имало някога. Но за да разберете всичко това, изисква се отлична философия за живота. Лесно е да се каже: Това е животно, това е дърво, това е камък. Проследете историята на човечеството в далечното минало,

ще видите как хората са се кланяли на различни животни, като аписа, които считали за свещенни, за божества. Те са се кланяли на свещенни къщи, на свещени дървета, на свещени крокодили, на какво ли не са се кланяли тогава. Да, всичко в света е свещено. Ако един апис е свещен, тогава всички други животни ще бъдат свещени. Това е човешко разбиране на нещата. Много обикновени хора мислят, че са божества. А божествата мислят, че са обикновени хора. Това, което един китайски мъдрец е казал, преди него много други са казали много по-умни работи. Сега мнозина искат да им се каже нещо ново. Аз се радвам, че те искат да им се каже нещо ново. Новото е Божественото. Вехтото е човешкото. Да си млад, това е Божествено. Да си стар, това е човешко. Да се раждаш, това е Божествено. Да умираш, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да правиш грехове, това е човешко. Да се учиш, това е Божествено. Да останеш невежа, това е човешко. Да си здрав, това е Божествено, да си болен, това е човешко. Да живееш в мир с ближните си, това е Божествено. Да живееш в постоянни карани(ци) с ближните си, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да крадеш, това е човешко. Сега мога да ви изредя хиляди такива работи, паралелно Божествени и човешки. Хубаво е понякога да има контрасти в нещата. Животът не може да се прояви без контрасти. Сега аз не искам да обяснявам злото и доброто в света. Аз не искам да обяснявам какво е злото, защото то е едно взривно вещество. То е мощно, силно, и всеки, който го бута, той ще понесе последствията му. Ако се съприкосновиш със злото, ти се намиращ в една лаборатория с взривни вещества, с избухливи вещества. Затова ти трябва да вземеш предпазителни мерки. Иначе животът ти ще коства. Някой казва, че трябва да се занимава и със злото. То е взривно вещество. Учен трябва да бъде човек, когато иска да борави със злото. В злото има такива киселини, такива отрови, каквито човек не може да си представи. А доброто, това е най-хубавото, при което хората могат да ходят. Доброто представя онези, чисти, кристални извори, хубавите плодни дървета, приятните цветенца, както и чистият свеж въздух. Та затова трябва да се наследи доброто от всички. Има два вида наследственост: Едната е естествена, а другата е изкуствена наследственост. Ние унаследяваме естествени неща, които са създадени от природата. Когато се наследяват човешки работи, това е изкуствено унаследяване. Но има и едно Божествено наследство. Казва евангелистът: “Кротките ще наследят земята”. Земята е велико съкровище, което като наследи човек, ще има какво да учи. Земята е

един начин. Ако човек разбира законите на земята, той ще може да превръща всички елементи, той няма да ходи немил-недраг. Няма да боледува, няма да страда. Такъв човек трябва да бъде щастлив. На земята човек има всички условия да бъде щастлив. Но трябва да знаеш как. Преди години една майка от голяма любов към детето си, че му израстли зъбички, дала му една ябълка да яде. Това било някъде в Юч Бунар. Като не могло да я разкъса със зъбите си, то я нагълтало почти на парчета и разстроило стомаха си. Като се върнала дома си, майката намерила детето си почти примряло. То било около 2-годишно. Идва при мене, казвам ѝ да викат лекар. - Не искам да викам лекар. - Защо? Защото те умориха първото ми детенце. Тя търси причината в лекаря. Питам я: Ти дала ли си нещо на детето да яде? - Нищо не съм дала. - Не може да бъде. - Не, спомни си какво си му дала. - Дадох му малко ябълка. - Там е всичката ти погрешка. детето не могло да изяде ябълката, вследствие на което се задавило, и стомахът му се разстроил. Сега ще му дадеш малко рициново масло, ще му направиш една клизма - нищо повече. След два, три часа детето беше по-добре. Иначе, детето щеше да умре. Друг един случай имаше вече не с едно дете, но с един учен господин, голям окултист беше той. Той идва у дома ни и излиза из града да се разходи. Това беше около Великден, по Заговезни, когато най-много се продаваше из града халва с орехи. Той имал голяма слабост към тази халва и си купил от нея да се наяде добре. Понеже я обичал много, бързо я ял. Ял, гълтал, ял, гълтал, докато се задоволил. Връща се вечерта, но по едно време усеща големи болки в стомаха, просто ще умре. Гледам, ще ми направи някаква беля. Казвам му, какво си ял? - Нищо не съм ял. - Кажи си истината, изповядай се тук. - Право да си кажа, купих си халва с орехи, която много обичам и си хапнах доста от нея. Пък и бързо ядох, че не можа добре да се смели. - Няма какво, трябва да вземеш рициново масло. Той взе рициново масло и постепенно му полекна. Като му олекна, зарече се вече да не яде такава халва. Сега и вас ще посъветвам като си купувате от тази халва, да гледате орехите да не са сурови, но да са добре опечени. Този човек е унаследил чертата да бърза във всичките си работи. Затова казвам: Ако бързате да ядете такава халва, работата ви ще бъде опасна. Той бързал да се наяде с халва. Майката бързала да даде на детето си ябълка да си хапне. И двамата бързат. С бързане работите на стават. И вие в живота си често страдате от неестествени работи. Турете в ума си мисълта да се пазите от неестествени работи. Нашият ум не може да се справи с неестествени

мисли. Нашето сърце не може да се справи с неестествени желания, вследствие на което се явяват противоречията. Не мислете, че желанията са нещо празно. Желанието е една тънка материя, взривно вещество, което като влезе в човека, ако не може да го асимилира, тя създава в него ред неприятности и нещастия. И мисълта е такава материя, още по-тънка, която ако не знаете как да я поставите и как да използвате, ще ви създаде ред нещастия и неприятности. Училището е животът. В него човек учи как да се справи със своите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че Господ ще нареди работите. - Господ е наредил работите много добре, но като влезете в Божествения свят, вие трябва да сте готови, да сте изучили законите на този свят и да знаете как и къде да ги прилагате. Ние не трябва да оставаме на това положение, на което сме сега. Не трябва да остава и това, у което сега имаме. Учението, което имате, е само заради вас. Силите, които имате, трябва правилно и на място да използвате. Вие се хвалите с известни дарби, но тези дарби не са ваши. Вие можете да се хвалите с вашия ум, не умът не е ваш. Можете да се хвалите с духа си, но духът не е ваш. Ти не можеш да считаш ума си за своя собственост. Радвай се на ума си и с това, което си постигнал с него, но всякога помни, че този ум не е твой. Остави умът ти сам да те хвали. Напиши една книга. Книгата сама ще те хвали. Самата книга хвалили се, когато е хубаво написана? Тя самата мълчи, но който чете хубаво написаната книга, той я хвали. По-важен е онзи, който е написал книгата, отколкото хубавата книга. Всеки човек е една хубава книга, която трябва да четете. Ако знаеш как сам да четеш книгата си, ти си наследил хубавите работи. Ще дойде ден, когато хората ще ви четат. Сега сте затворена книга, но един ден ще ви четат, отворят, и тогава искаш, не искаш, ще ви четат. Като прочетете няколко глави от това, което някой автор е писал, какво ще кажете тогава? Авторитети са писали вашите книги. Ако някой иска да изучава любовта, той ще дойде при някоя майка и няма да я запитва какво нещо е любовта, но ще чете нейната книга. Мене не ме интересува как майката гледа детето си, но аз като погледна в лицето. Любовта се пише на лицето на човека. Ако има нещо написано на нея, тя има любов. Ако няма нищо написано на лицето тя няма никаква любов. Ако на лицето на майката няма нищо написано, колкото и да разправя за любовта, нищо не хваща. Музиката, която е отпечатана върху някоя плоча, не седи в същност в самата плоча. В този смисъл аз не бих желал да бъда написана една плоча. По-добре е да произведа един звук върху една струна, отколкото да произведа

цяло парче върху една плоча. Музиката е по-добра, там, дето човешката ръка пипа, отколкото дето пипа една желязна пластинка. И тази музика е хубава, но тя е за забавление. Съвременната музика на грамофоните е отлична за децата, но на възрастните тя разваля очите. Това съскане разваля слуха. Казвате вие, че е отлична музика. Да, за децата е отлична, но не е отлична за моя слух. Често аз турям на ушите си пластинки, когато слушам грамофони, за да моделирам тоновете. Такива запущалки употребяват и военните на бойните полета, когато си служат с дългобойните оръдия. Понякога тези звукове могат да произведат голям взрив за онези, които са музикални.

Сега аз не искам да изнасям външната страна на въпроса, но казвам, че има едно неразбиране на нещата. Всяко нещо трябва да се тури на своето място. Хубави са и грамофонните плочи, но липсва им още нещо. Всеки човек иска да направи нещо. Хубаво е това изобретение грамофонът и фонографът. Тук се вижда гениалността на човека. Като влезете в една фабрика, като видите онова движение на колелата, вие се учудвате на човешкия гений, на неговите изобретения. Като гледате как пътува един съвременен параход, не можете да не се учудвате на гениалността на хората. Но ние не трябва да се спираме върху тия гениални работи. Гениалността на човека и неговите гениални изобретения в сравнение с тия на природата са детински работи. Като погледнете само на земята, като на един грамаден параход, с 54 комина, които димят, вие не можете да не се учудите на великата гениалност на нейния Създател. При това този параход се движи из пространството с грамадна бързина. Като се спрете пък върху слънцето, то е друг още по-голям параход. Сега англичаните са направили друг един параход, наречен Куин Мери, който е дълъг триста метра. Обаче, и той, в сравнение със земята като параход, или в сравнение със слънцата, като параход, той представя една микроскопическа прашинка. Обаче, разгледа(но) като човешко изобретение, той представя нещо грамадно.

В едно от своите съчинения, Волтер, който се отличава с голям хумор, което се вижда в неговото чело, представя един разказ какво нещо е съвременният човек в сравнение със съществата на другите звезди и планети. С този разказ той осмива съвременната цивилизация. Той разправя, че от съществата на съзвездиято Сириус дошло на земята. Първо слязло да разглежда слънцето, и от там слязло на земята. Като стъпило на един от океаните на земята, водата дошла едва до глезените му. Толкова грамадно било това същество. Отишъл в Европа в същото

време една френска експедиция, правила своите изследвания на северния полюс. Като видял цялата експедиция в парахода, той с двата си пръста само вдигнал целия параход във въздуха. После взел един от французите със своите шипци, толкова малък бил той за него и започнал да го изследва, като се чудил как е възможно толкова малко същество да говори толкова умни работи и да върши такива чудеса даже. Тъй щото не е в големината на нещата, но в разумното, което е скрито в човека. Човек е малък, но разумност има в него. Той има възможности да се развие (в) бъдеще. Той ще стане наследник на земята, на този голям параход, на който пътува. Човек ще стане наследник, капитан ще стане на земята. Онези хора, които ще наследят земята, като един човек ще станат капитани на земята и ще я направляват. Щом я доведат до местоназначението и те ще спрат на пристанището и ще влязат в новата земя. Това е малко поетически израз. Наследствеността предполага известно качество, което човек трябва да развива в себе си. Всяка придобивка, която има човек, или която е придобил, се дължи на известно наследство у него. Във всяко идване на земята човек е унаследил придобитото. Както словослагателът буква по буква нарежда материала, който му е даден, така и човек буква по буква трябва да нарежда онова, което му е дадено. Като го нареди, той ще го отпечата в себе си. За да може спокойно да нарежда, човек трябва да добие онези положителни качества в себе си. Той не трябва да има отрицателното качество в себе си да се обезсърчава. Който се обезсърчава, той се е натоварил много - нищо повече. Обезсърчаването иде от голямата натовареност, нищо повече. Който се е обезверил, и той се е натоварил. Който е дошъл до разлюбването, и той се е натоварил. Когато и да е, човек все ще дойде до разлюбване. Разлюбването иде от голямата любов. В какво седи Любовта? Любовта е една от мощните сили, която е неделима в себе си. Тя разрешава всички въпроси. В края на краищата, за да разрешите противоречията в живота си, вие трябва да оперирате със силите на любовта. Любовта разтопява всички твърди вещества. С нея можете да правите, каквото искате. Всички противоречия, които съществуват в света, вие може да ги изправите със закона на Любовта. Ако не можете да ги изправите, това показва, че вие не разбирате закона на любовта. Не че нямате желания, но вие не разбирате закона на Любовта. Кой няма желание да има любов? Кому не трепти сърцето за любов? Мъжът иска любовта на другарката си, на децата си, на приятелите си, на съседите си и т. н. Същото може да се каже и за жената, и за всеки човек.

И затова, за да придобият любовта, хората са дошли до разни положения, до разни методи. Да добие любовта, човек трябва да бъде умен, силен и богат. Какви ли не средства не употребявали хората, за да придобият любовта? Какви ли не разочарования не са претърпявали хората в любовта? Нито с наука, нито с богатство, нито със сила може да се придобие Любовта. Тогава какво трябва да се прави? Аз не говоря за сегашния живот на хората. Сега трябва да приемем новото. Новото е Божественото. Не ви говоря за бъдещето. Някои неща може да се придобият в бъдеще, но има такива, които още сега могат да се придобият. Аз мога да направя опит с когото и да е от вас. Ако някой е нещастен, за една минута мога да го направя щастлив. Каквото искам, той може да го направи, но и аз може да направя нещо заради него. Идва при мене един стар богаташ, голям аристократ, който ми разправя за своето минало положение. Колко бил богат, какви къщи имал, с мрамор, колко слуги имал, как живеел и т. н. Но сега изпаднал, изгубил всичко това, не му се иска да работи. Казвам му: Слушай приятелю, аз имам едно правило в живота си, което строго спазвам; то е следното: На никого не давам пари, ако той не иска да работи. Това правило е свещенно за мене. Ако си готов да направиш нещо заради мене, аз съм готов да ти дам, колкото пари искаш. Повече от три часа не можеш да работиш при мене, но ако не работиш 3 часа, нищо не ти давам. Нали знаеш? - Зная. Аз бях по-богат от тебе. С колко фалирах? - С 10 милиона. - Аз пък фалирах с два милиарда. И аз фалирах едно време, но сега ти показвам пътя, по който се избавих. Като работиш по три часа на дена, ти ще подобриш положението си. Този е пътът. Само че правя следната разлика: На по-простите давам да работят с железни лопати, а на такива от високо произхождение, какъвто си и ти, давам сребърни лопати за работа. Дръжката ѝ е сребърна. Дръжката ѝ е сребърна. На простите давам обикновени дрехи за работа, а на тебе ще дам дрехи от лен, да работиш, но да не се пресилваш. Такива са законите в нашата държава. Който не изпълнява тези закони, за него има 10 години затвор. Докато ме разбере, той взема сребърната лопата и тръгва на работа. Питам го колко пари ти трябва? - Трябват ми 10 хиляди английски. Имаш. - Вземи сега чука. Гледам го след това той взел чука, взел лопатата, работи и свири. Казвам: Мисълта за 100-те хиляди лева сега свири у него. Питам: Кой не би копал при мене за 100 хиляди английски и със сребърна лопата, с ленени дрехи облечен? Вярвам, че всеки българин би се съгласил да копае при мене. За 100 хиляди английски, но няма ги

тия пари, много рядко се дават. Те са изключения. Сега аз говоря за изключенията. Като ви привеждам този пример, той се отнася за Божественото, което иде, а не за човешкото. Когато човек дойде до Божествения живот, до Божествените възможности, той трябва да се ръководи в живота си от следното правило: Човек е почетен, когато мисли, когато чувства и когато постъпва добре, когато работи. Той е почтен и когато почива, когато копае и когато яде. Във всяко положение човек може да бъде почетен, каквато работа и да върши. Той не е почтен, когато не работи нищо.

Сега аз говоря за положителни работи. Няма по-красиво нещо в живота на човека от това да работи, да се храни и да съзнава онова, което влиза в него. Аз мога да ви кажа много правила, но каквото съм казвал, всякога е оставало неизползувано, благодарение на безверието, което съществува у вас. Като кажа някому нещо, той излиза вън и си казва: Дали е верно всичко това, което се говори? Като ги чуя да си говорят така, тогава аз изпадам в положението на онзи български богаташ от Пловдив, няма да му кажа името, вие го знаете. Един бедняк отишъл един ден при този богаташ да му иска на заем 100 турски лири. Той му дал парите и си турил лихвата, която му се пада за определеното време. Беднякът благодарил, взел парите и тръгнал да си отива. Богатият веднага се усъмнил в него, помислил си, как ли ще употреби този човек парите? За тази цел той тръгнал след него да го следи какво ще прави с парите. Той видял, че бедният човек се отбил в един от магазините да купи от най-хубавия черен хайвер. Веднага влязъл в дюкана и му казал: Слушай, приятелю, аз направих някаква грешка в броенето на парите. Я дай да ги прочета пак. Бедният му дал парите, като ги взел, богатият му казал: Който взима на заем пари, за да купува черен хайвер, той не мисли да плаща. Щом дойде Божественото в тебе и вложи нещо, ти ще направиш един хубав обед и ще благодариш за него в душата си. Кой е този обед? - Първият хубав обед, това е обедът на Любовта. Като дойдеш до този Божествен обед, ще седнеш пред масата на Любовта и любовно ще ядеш. На тази маса ти ще изпиташ такова разположение, че ще се свържеш с цялото битие и ще видиш, че всичко в света е любов. Даже и самото ядене ще ти проговори. И ти ще се зарадваш. В любовта противоречия няма. Вън от любовта противоречия има и добро, и зло, но в любовта зло не съществува. Любовта е единственият плод на Духа. И Писанието казва, че Любовта е първият плод на Духа. В Любовта е безсмъртието. Често хората говорят за еликсира на живота, за водата,

но първо те трябва да се научат да любят, да обичат. Който иска да стане безсмъртен, той трябва да се научи да люби. В Любовта седи тайната за подмладяването, в любовта седи тайната за Вечния живот. В Любовта седи тайната за придобиване на всички блага, които човек търси. Но трябва да знае как може да постигне тия неща. Любовта се проявява по два начина: Любовта, която произтича от тебе към мене, и Любовта, която произтича от другите и се влива в тебе. Значи любов, която произтича от тебе и се влива в твоите близни, и любов, която произтича от твоите близни и се влива в тебе. Ако можеш да схванеш тези два момента на Любовта, и ги съединиш в едно, ти ще намериш онази връзка, от която започва безсмъртният живот. Съединиш ли тези два момента с еднакви знаменатели, а с различни числители, ти ще намериш връзката на безсмъртието. Това е наука. И тогава човек вижда, че има смисъл за какво да живее. Сега вие очаквате да умрете и тогава Христос да ви съживи. Как ще ви съживи? Казано е: "Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си." Значи в яденето е плътта. Казано е още: "Словото, което аз ви говоря, то носи живот". За кой живот разбирате? Не за някакъв живот на небето. Какво понятие имате за небето? Небето е място на разумни същества. Дето има разумни хора, там има небе. Дето има глупави хора, там има земя. Земята е за глупавите хора, а небето е за разумните. Следователно, първо вие ще бъдете наследници на земята, на глупавите хора. Защо? - За да ги учите. После ще станете наследници на небето. Защо? - За да ни учат там. Следователно, за мене небето е място, дето ще се уча. А земята е място, дето аз ще уча другите. Така е за мене. Аз поддържам тази философия. Като отида на небето, там аз ще се уча, нищо повече. Като слеза на земята, ще проповядвам. Това е Божественото, това е законът. Всички хора, като дойдат на земята, казват: Научи ни нещо, научи ни нещо. А това, което човек е научил горе, него ще проповядва на земята.

Казвам: Вие трябва да се освободите от всички ваши стари, унаследени вярвания. Вие вярвате в много работи, които в миналото, на своето време са били меродавни, но сега не са меродавни. Едно време е било меродавно богатството, но сега не е: Едно време е била меродавна силата, но сега не е. Някои неща са били меродавни на времето си, не че сега са безполезни, но има нещо ново в света. Някой казва, че разбира любовта. Ти разбираш тази любов, от която хората умират; ти разбираш тази любов, от която хората страдат. Ти разбираш тази любов, която днес те радва, но утре почваш да скърбиш. Аз разбирам онази любов,

при която при всички условия оставаш тих и спокоен. Един от гръцките философи, наречен Епиктет, който не е бил християнин, имал много по-правилни схващания за любовта, отколкото християните. Той бил роб при един римски патриций, който обичал да бие и наказва слугите си, да бъде груб към тях. Между всичките си роби, той често наказвал и Епиктет, но последният всякога оставал тих и спокоен. Това силно дразнело господаря му. Един ден господарят му натиснал крака на Епиктета и го повалил на земята. Епиктет му казал: Господарю, внимавай само да не счупиш крака ми, защото не ще мога да ти служа. И така станало, господарят му счупил крака на Епиктета, след което поразен от неговото самообладание, той го пуснал на свобода. От този момент Епиктет прекарал в Гърция, дето писал доста много философски съчинения. Философията на Епиктета произлязла от неговото голямо самообладание. Съвременните християни, които вярват в Христа, като се намерят пред едно малко изпитание, изгубват ума и дума. Това са фиктивни вярвания. Те не вярват в Господа, в смисъл нямат правилни възгледи и понятия за Господа. Имайте предвид следното правило: Не може човек да е пред извора и да е жаден. Не може човек да бъде близо при хляба и да е гладен. Това са невъзможни неща. Ако съм далеч от извора, аз съм жаден. Ако съм гладен, далеч съм от хляба. Разсъждавайте добре. Мнозина мислят, че като поплачат или поскъръбят малко, всичко ще се нареди добре. Хубаво е човек да плаче. Моите почитания към плача. Според мене плачът, това е измиване на пода, мазане. Или когато някой плаче, той е изчистил очите си, но ако не ги изчистиш, тогава ще ти кажа да не си хабиш водата напразно. Въздишането пък е проветряване. Въздишаш един, два, три пъти и като се проветриш, трябва да дишаш правилно. Някой път човек се поразсърди. Що е сръдната? Затопляне, стаята. Когато стаята на човека се разхлади, той трябва да я стопли. Когато човек се разсърди всякога става топъл. Това можете да проверите с термометър. Турете термометъра преди да сте се разсърдили и вижте каква е температурата ви. След това измерете температурата си, когато сте сърдити, гневни и вижте каква е топлината ви. Непременно ще има известно повишаване на температурата. Следователно, не е лошо да запалите малко собата ситно (зимно) не лятно време. Ако я запалите лятно време, не е разумно. Ето защо, хората трябва да имат правилни схващания за нещата. Англичаните, които минават за хора с установен характер,..... или 18 столетия са издали един крайно строг закон, а именно: За един откраднат

хляб, те са обесвали човека. За едни откраднати чорапи или обуца, или едно агне, те са обесвали човека. Затова има един анекдот, в който се вижда колко е бил практичен англичанинът и каква е била неговата съвест. Този анекдот се отнася до един богат и до един беден англичанин. Богатият имал много овце, а бедният нито една. Бедният имал нужда от пари. Ако рече да открадне една от овцете на богатия, могат да го хванат и тогава не може да се спаси от въжето. Той откраднал от богатия англичанин две овци и един овен и отишъл в друго село, дето ги продал на един земеделец. Като се върнал дома си, съвестта почнала да го измъчва. Той отишъл сутринта при земеделеца и откраднал от него продадените две овци и овен и ги занесъл на богатия англичанин. Така той се успокоил и могъл да спи спокойно. Обаче, парите, които взел за овцете и за овена, не върнал назад. Това е съвременният морал. В друг един анекдот се изнася педантността на англичаните. Една работничка работила в една фабрика за чорапи. Като си отивала дома, тя откраднала един чифт чорапи от фабриката, но я уловили и завели дело против нея. Когато разглеждали делото, указало се, че чорапите били различни. В бързината си, работничката взела два различни чорапи. Съдиите не осъдили работничката на обесване, защото казали, че тя нямала никакъв интерес да вземе тези чорапи, понеже били различни. Ако имала намерение да краде, тя би взела два еднакви чорапа. Ако двата чорапа бяха еднакви, тя щеше да отиде на въжето. Днес този строг закон е изменен. И в природата съществуват такива строги закони, през които човечеството минава. Природата е обесвала човека за една плюнка, отправена към някого или за един крив поглед. Не природата налага тези закони, но хората. Какви ли закони са съществували и досега съществуват на земята. Неестественият страх на хората се дължи на строгите закони на Мойсея. Тези закони и досега са оставили отпечатъци в човешкото съзнание. И тях ги наричат сега съвест, съзнание и т. н. Днес хората се намират под една благодат. Днес не обесват човека за едно плюване или за един крив поглед. Но и сега се случва да теглят куршума на човека, който е казал една лоша дума.

Та в новите идеи, в новото учение се изисква нова наука. Днес не е въпрос само да вярва човек. Вярата е само едно условие, което трябва да се тури в действие, да му се даде ход. Човек трябва да знае какво да направи във всеки даден случай. И при многото знание, което имаме, ние искаме нещата да станат по един лесен път. Сега ще ви прочета няколко китайски изречения, мъдри изречения, от някой си Джувани,

да видите през каква призма гледат те на живота. в сравнение с един европейец. Човешкият живот се движи в едни тесни граници. Хубави са тези изречения, но питайте един философ как могат да се приложат. И едно дете може да декламира едно стихотворение. но въпросът не е в декламирането, а в прилагането на нещата. Ти четеш Евангелието и казваш: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е, това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: “В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без Него не стана”. /Учителят чете/. Когато чете, човек от време на време трябва да се спира. В начало бе Словото в моята душа. Словото бе у Бога и в моя дух. Словото бе у Бога и то у мене. В начало бе Словото, то в начало бе у Бога с добро и разум. Всичко чрез него стана и каквото е станало, нищо без него не стана. И аз бях там, в него бе животът и аз бях в живота. Животът бе виделина на човеците и аз бях виделина. Но тъмнината не я обзе и аз не я обвзех.

Добрата Молитва.

24 неделна беседа от Учителя,

държана на 15 март 1936 г.

София-Изгрев

Забележка: На 22 март 1936 г. е държана беседата “Отец ми ме люби” в неделя от 10 ч. Същата е отпечатана в брошура “Отец ми люби”.

АКО СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Отче наш. Бог е Любов.

Ще прочета само трети стих от трета глава на Евангелието от Йоана: „Истина, истина ви казвам: ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Духът Божи.

Сега аз ще направя превод на този стих в положителен смисъл: Ако се роди някой изново, може да види Царството Божие.

В света има епохални времена. Онова великото в живота, то е епохалното, от което зависи целия развой на човешкия живот. Да се роди човек изново, това е цяла една епоха. Човек не може да разбере онези скрити тайни в природата, ако той не се роди изново. Това е една вътрешна връзка, едно вътрешно разбиране. Без това раждане на хората днес светът, който те искат да разберат, ще остане непонятен. Умствено те могат да се занимават с него, но той ще остане недостъпен. Понеже хората сега са заети с материалните условия на живота, те мислят, че този живот, който сега живеят, е най-важен. Важен е този живот, но временно само. Той не представя най-главното предназначение. Той представя онази станция, на която той ще се спре. Той не е най-главната станция в неговия живот. Нито пък светът, в който той ще остане да живее, е най-главен. В сегашните гимназии, когато един ученик остава три години наред в един и същ клас, дават му пътя от гимназията. Също така и земята е едно училище, в което човек няма да остане за всички животи. Същият закон се отнася и за земята. Ако човек остане три епохи наред на земята, ще го изпъдят оттам. Определено е колко време човек трябва да седи на земята. Ако остане повече от три епохи на земята, ще го изпратят в един по-низък свят.

Сега някои хора искат да им се докажат нещата и казват: Как ще докажете това? - Няма защо да се доказват нещата. Нещата се доказват само за слепи хора. За хора, които имат очи, нещата не се доказват. За

глухия човек трябва да кряскаш, но на умния, на онзи, който чува, трябва да му се говори тихо и разбрано. Онзи, който вижда, с малки указания, той лесно ще те разбере. Не че доказателствата не са на място. И те са добро нещо, но са губене на време. Запример, какво ще аргументираш, какво ще доказваш на хората, че има Господ? Един знаменит проповедник в Америка слуша една сказка на друг един, който проповядва как пророк Ион бил глътнат от кит. Той разправял цял час и половина на публиката как станало това нещо, как китът глътнал Иона и след като давал големи обяснения по това, Ион бил глътнат. Този виден проповедник казал: Бре, трябваше Ион да седи цял час и половина вън, докато най-после китът го глътнал. Каква нужда има да се аргументира това нещо? То става изведнъж. Щом Ион падне във водата, китът веднага го глътнал. Защо е трябвало Ион да седи час и половина вън, докато китът го глътне? Какво ще се доказва тази теория? Да се предаде факта, както е в действителност - нищо повече. Ако китът го е глътнал, глътнал го е: ако не го е глътнал, не го е глътнал. И сега ще се спори дали китът е глътнал Иона или не го е глътнал. Това не е толкова важно. Какво ще се ползуваме ние от това, че китът е глътнал Иона или не го е глътнал? В дадения случай ние се ползуваме от този факт до толкова, до колкото Ион описва една своя опитност, че се е молил на Бога да го извади по някакъв начин от този затвор, от утробата на кита. Той казвал в молитвата си на Господа: Господи, извади ме от този затвор и тогава ще отиде не само в Ниневия, но и зад Ниневия. Като му е казал Господ да отиде в Ниневия да проповядва, той се е срамувал да отиде да каже на хората, че Ниневия ще погине, ако те не се изправят. Той си философствувал: Какво ще кажат ниневските проповедници и учители, ако не се сбъдне това, което проповядвам? Утре Господ ще се смили над тях, и аз ще мина за лъжец. Сега като ви говоря и на вас, може да се зароди и у вас същата мисъл, като у Иона, и трябва да ви доказвам всичко. Как ще ви доказвам, че може да се родите? Ако можете да се родите, може; ако не можете да се родите, не можете. Едно пясъчно зрънце не може да се роди, но дайте условия на едно кокоше или на едно човешко яйце, и то ще се излюпи, ще се роди нещо от него. Сегашните учени изчисляват, че когато предстои да се роди една душа на земята, в това време около пет милиона още души чакат да се въплотят, да се родят. Всеки си дава кандидатурата, и от всички се избира само един, една душа, едно дете се ражда на земята, а останалите чакат друг момент, те остават "за понеделник". Това е пет

милиона души! Значи, за да дойде някой на земята, трябва да се бори с пет милиона кандидати, и който от тях се избере. Тъй щото, и вие, за да сте дошли на земята, това показва, че трябва да сте били един от способните ученици, за да можете да дойдете на земята да се учите. Сега какво ще ви аргументирам, ако не бяхте издържали изпита. Щом сте дошли на земята, вие сте го издържали - нищо повече. Че сте го издържали, това е факт, защото сте дошли на земята в училището да учите. - Докажи, че съм в училището. - Има ред философи, които доказват, че ти съществуващ. Казват: Докажи, че съществувам. Аз пък казвам: Докажи, че не съществуващ. Ако можеш да докажеш твоето, и аз мога да докажа своето. Сега ще кажете пък: Кои аргументи са по-силни? В дадения случай плюсът и минусът са относителни. Всяка отрицателна величина е минус е вгълбната величина, тя приема. Всяка положителна величина е изпъкналост, която дава. Следователно във всяка положителна величина, това е един извор, който дава; всяка отрицателна величина, това е едно езеро, което възприема това, което изворът е дал. Това трябва да има човек пред вид, когато говори за положителни и за отрицателни величини. Понякога ние считаме грехът за отрицателна величина, но той е едно отрицателно разбиране в живота. Грехът не е отрицателна величина, но той е резултат на отрицателно разбиране на живота. Грехът е един несполучлив опит в живота. Вземете на английски език думата "син" означава грях. На български език, обаче, ни най-малко думата "син" не означава грях. Тя означава възлюбения син на някого. Значи, същата дума на английски означава нещо греховно, а на български - възлюблен син. Значи, там, дето англичанинът вижда грях, българинът вижда своя възлюблен син. Тогава как ще докажете това нещо? Как ще си го обясните! Майката казва на сина си: Синко, от тебе човек няма да стане. Ти няма да въртиш къща. Майката плаче, съжалява сина си и казва: Синко, синко, от тебе човек няма да стане. Един ден синът се напил, и като се върнал в къщи, виждал как цялата къща се върти пред него и казва: Мамо, както виждаш, сега въртя къща, а ти казваш, че не мога да въртя. Питам: Какъв смисъл има в такова въртене на къщата? Това ви се вижда смешно. Положителните, религиозните или духовните хора ще кажат, че този човек се е напил. Те считат, че когато един човек се напие, или пие вино, това е някакъв грях. Не, по-малък грях от пиенето на виното няма. Някои ще пиете една чаша днес, утре две чаши и така ще увеличават все повече и повече, докато започне да се напива. Днес хората са се захванали за пиянството, за най-малкия грях, а другите

хора са останали назад. Има грехове, които са хиляди пъти по-опасни от пиянството, от пиенето на виното. Има слабости в хората, които са много по-опасни от винопийството. Вземете, запример, лихварството. Ще вземете пари под лихва от някого от 24 или 35 или 45 на сто, а понякога и сто на сто лихва. А това, че някой се напил, той става даже много искрен във време на пиянството си. Този човек се отваря де кого види, все поздравлява. Пияните хора са много искрени. Среща те някой пиян и казва: Господине, ще ме извиниш, малко се напих, тъй прекалих го, но ще си отида да си легна. Като изтрезнее този човек, виждам го, сериозен. Във Варна преди години имаше един българин, който знаеше много добре френски и арабски. Когато беше трезвен, той мълчеше много, думите му не можеха с куки да се теглят от устата. Толкова малко говореше, обаче, когато дръпнеше едно килце винце, той започваше да декламира на френски, на арабски - какво ли не правеше тогава. Какво е по-хубаво: декламирането му, говоренето му на френски или на арабски, игрането му, или философското му мълчание.

Сега аз разглеждам въпроса от органическо гледище на разумните хора, как трябва да гледат те на всички прояви в света. Като дойде въпрос до греха, грехът е един анахронизъм. То е нещо изостанало от незапомнени времена. Каква е историята на греха, не искам да се спирам върху това, но много от прегрешенията са изостанали от преди хиляди години. Преди хиляди години някой си ял една ябълка, която заседнала на гърлото му и сега има остатък от нея, наречен адамова ябълка. Не зная доколко е верно това предание, но казва се, че когато Адам започнал да яде тази ябълка, дошло му на ум, че Господ му забранил да яде този плод и когато решил да я повърне, не могъл. Тя се спряла на гърлото дето и до днес е останала под названието Адамова ябълка. Тогава той казал на жена си: Ти ме тикна в беля. Тази ябълка няма да ни донесе нищо хубаво, няма да видим от нея никакъв хаир. Ти казваше, че ако ядем от тази ябълка, ще станем като Бога, богове ще станем, а ние не само че не станахме богове, но оголяхме. Интересно е, каква връзка съществува между тази склонност в първия човек да яде от забраненото дърво, която и до днес, от осем хиляди години се преповтаря в човечеството, само че в разни форми и степени. Тази склонност се предава даже и в религиозни, и в светски хора - във всички хора. Казано е в заповедта: "Не убий". Въпреки това, всички хора, учени, философи, се събират и изказват желание да се бият, като викат даже Бога на помощ.

Той да им помага в тяхната победа. Как ще си обясните това нещо

Господ казва да не се убиват, а те се убиват. След като правят това нещо, какво ще кажете: Тези хора трезви ли са или пияни? И след това ще дават образци, пример от живота на героите, или ще оправдават войната, че била за благо на човечеството, за неговото повдигане и т. н. Такова е тяхното гледище, но въпрос е какво е гледището на онова, което съществува в природата, какво е гледището на възвишения свят, който не мисли така, както ние мислим. Един човек може да ти извади окото и не дава никакви аргументи за това. Обаче, като ти е извадил окото, той ти е направил вече една голяма пакост.

Сега аз не искам да се спирате върху отрицателната страна на живота. Отрицателната страна на живота, отрицателните величини в живота са потребни само като метод да заставят човека да разсъждава, да започне да мисли. Има една възможност и за най-напредналите същества да грешат, ако искат, разбира се. Престъплението и грехът е изключение само за Бога. Всички други същества извън Бога имат възможност да грешат и да вършат престъпления. Обаче, Бог няма никаква възможност да греши. Той абсолютно е извън всякаква възможност за правене на грехове. Няма защо да греши Той. Всяко същество, което иска да придобие нещо, има възможност вече да сгреши. Тъй щото, грехът се явява от желанието на човека за придобиване. Когато някой иска да стане силен, да направи нещо в света, в него се ражда грехът. Грехът се явява в яденето, в пиенето, в мислите, в изказването на нещата - навсякъде се явява грехът. Грехът се явява като една възможност в света, като дадена възможност за извършване на нещо. Има и други причини за раждането на греха, които аз не искам да засягам. Ако ги засегна, всички трябва да бягат от салона навън. Как мислите? Не е лесно да се борава с материята на греха. Представете си, че някой иска да ви направи няколко експеримента със задушливите газове. Как мислите, можете ли да останете безопасно на местото, дето тия експерименти се произвеждат. Всички ще изскочат навън. Някои казват: Разкажи ни нещо за греха. Не, братя, грехът е един задушлив газ, една отрова, която не трябва да се бута. Днес и най-простият може да се занимава с греха. Не, остави го затворен в шишенце, не го бутай. Не прави с него експеримент. Това е научената страна. Грехът е достояние само за онези, които разбират неговите свойства и знаят как да го пипат. Това са философски, научни работи, които трябва да имате пред вид. Както грехът, така и в музиката има песни, написани на такива гами, които рушат. Има ноти, които както и да пеете, те са пълни със

съдържание от взривни вещества. Духовният свят образува вътрешното съдържание на музиката. Всеки тон е затворен в известна форма. И ако по невнимание вие разрушите формата на един тон, вие можете да причините без да искате, голяма пакост. Ако се пукне един тон, човек веднага може да избяга. Някои хора са умирали от пение на сцената. Щом тонът се пукне, и човек се пука. Но благодарение, че формите, в които са облечени музикалните тонове, по някога са толкова устойчиви, че много рядко стават нещастни. Само една смъртоносна гама има. - Коя е тя? - Това не е ваша работа. Някои искат да знаят кога се пукат тоновете. Има известни мисли и известни чувства, които произвеждат същия ефект, както и тоновете в музиката. Тези чувства и мисли не трябва да се бутат, те са в сила да произведат цяла експлозия. И те имат своя форма, както и музикалните тонове. Ако формата, в която е затворена тази интензивна мисъл или това интензивно чувство, се пукне, с него заедно ще се пукне и човекът. Затова, като се натъкнете на една мисъл или на едно чувство, които не ви харесват, оставете ги на страна.

Та казвам: За да може човек да създаде този велик Божествен свят, както Бог го е създал, той непременно трябва да се роди изново. Само така той ще може да види Царството Божие, в което се намират всички най-добри условия. Сега за мене не е важно, в какво вярвате вие. То е ваша работа. В какво вярвате, какво знаете, какви са понятията ви за Бога, това остава за вас, ваша работа е това. Обаче, ние трябва постоянно да видоизменяме своите възгледи за Бога. Вашите възгледи за Бога не трябва да бъдат детински. Обикновено децата първо време имат голямо, високо мнение за баща си, мислят го за божество, във всичко му вярват. Колкото повече израстват, те постепенно започват да губят това понятие за баща си, и той постепенно започва да се снижава пред тях. Вие вървите по обратен път на вашето развитие. В първо време сте почитали баща си, а после изгубвате всякакво уважение към него. Същото нещо се забелязва и по отношение понятието ви за Бога. Сега като възрастни, хората дохождат до положение да отричат Господа. Вие не се запитвате, по какъв начин сте дошли на земята? Щом няма Господ за вас, тогава вие заемате Неговото място, поставяте се в положението на божество. Тогава защо се оплаквате? Наистина, за всеки човек, който се оплаква, че няма Господ в света, за него Господ не съществува. Щом страдате, Господ то няма там. Дето има страдания, дето има престъпления, Господ не е там. Това са нечисти места, а Бог в нечисти места не живее. Казано е в Писанието: Свети бъдете! Обаче, философите ще кажат, че Господ

живее навсякъде. Не, трябва да знаете, че нечистите места не заемат никакво пространство. Щом ти си грешник, трябва да знаеш, че не заемаш никакво място, никакво пространство. Ти си като един кираджия, като един откъснат лист. При това положение и княз да си, и цар да си, щом си грешен, ти не можеш да измениш съдбата си, нищо не можеш да постигнеш. Въпреки това някой иска да докаже, че най-големият грешник могъл да стане чадо Божие. Не е така. Праведният, който е станал грешник, пак праведник може да стане. Но грешният да стане праведен, това е невъзможно. Праведният, който е станал по някакъв начин грешник, пак може да се върне в първото си положение, но грешникът по никой начин не може да стане праведен. Това е невъзможно за него. Питам: Вие можете ли да осиновите едно даначе, да го направите ваш син и да го пратите на училище да учи? Можете да го осиновите, но това няма да бъде в полза и на самото даначе. Така са правила, запример, някои англичани, като са оставили всичкото си богатство в наследство на своите котки.

Сега това е един метод за разсъждение. Преди всичко човек трябва да има една трезва мисъл. Вие сте дошли до едно място, дето трябва вече да се откажете от старите си мисли. Старите мисли представят една мъглива област, в която ако влезете, вие няма да имате ясна представа за живота. Запример, като ви дойде едно малко страдание, вие веднага почервенеете, потъмнеете, ставате недоволни. Ако видите един по-богат, по-учен, човек от вас, вие пак ставате недоволни. Защо? Какво е станало с вас? Тогава вие не разбирате какъв е смисълът на живота. В живота има голямо разнообразие, в което разнообразие имате една обща цел. На дървото има много клончета, хиляди листа, но всички тия клончета, всички листа имат един общ идеал. Те всички се намират на един общ дънер. Единият клон е отишъл на север, другият на изток, третият на запад и четвъртият на юг, но всички трябва да имат една обща цел, една обща идея. Така е с хората. Колкото да са разнообразни, всички хора трябва да имат един общ център, една обща идея. Ако нямат тази обща идея, нищо не може да се постигне. Ако един цар минава като екскурзиант и при пътуването си седне някъде да си почине, като дойде някой беден, уморен човек, той веднага ще стане, ще му отстъпи. Ще си каже: Аз седнях половин час на почивка, сега нека си почине този човек. Той няма да каже: Нека чака. Не, той ще му каже: Заповядай да си починеш. Този цар няма да минава за цар. Значи, всички хора са равни. Числителите на дробите могат да бъдат различни, но знаменателите

им трябва да бъдат еднакви. Всички хора трябва да дойдат до положение да имат един общ знаменател, при различни чистители. Общият знаменател е Бог, а чистителите са хората. Чистителите могат да бъдат единица, двойка, тройка, но знаменателите трябва да бъдат общи за всички - всички хора трябва да имат един общ знаменател. В този смисъл, ако вие нямате една обща вяра, с която да мерите реалността на нещата, вие нищо не можете да постигнете. Запример, има неща, които са важни за вас, но има неща, които не са важни. Болният, като ме слуша да говоря, ще каже: Какво ме интересува, че човек трябва да се роди изново? Това, което сега ви говоря, разрешава всички въпроси изведнъж. Но ако ви говоря за болестите, този въпрос ще разреши специфично въпроса за болестта ви. Запример, аз мога да ви покажа по математически начин кой номер от някоя лотария печели, да знаете дали този, който има числото едно, или две, или три, или четири, пет, шест, и т. н. Как и де ще намерите този билет? Каква е възможността да го купите? Представете си, че са пуснати в лотария двеста хиляди билета. Всеки човек иска да купи един билет, който има едно определено число, един определен номер. Ако всеки иска да купи именно този номер, каква ще бъде вероятността, че ще може да попадне на този номер?

Ако се родите изново, вие ще добиете много повече. Добре ще е, ако всички хора имаха идеал да се родят изново, но те не се стремят към това, понеже мислят, че са родени вече. Те са родени, наистина, но има много раждания. Човек може да се роди физически, той може да се роди духовно най-после, може да се роди умствено. Но това раждане, за което се казва, че тогава човек може да види Царството Божие, е особено раждане. Като говоря така, някои от вас могат да мислят, че са родени така, че са видели Царството Божие. Нямам нищо против това. Ако това е една истина, аз бих се радвал, не бих я оспорвал. Аз оспорвам всички неща, които не са реални. Това, което е реално, не може да се оспорва. Онзи, който е роден, той е видял вече Царството Божие. Това се оспорва. Онзи, който се е родил изново, то е видял вече Царството Божие - то е свършен факт. Няма какво да се спори. Онзи, който има очи, той вижда. Очите на онзи, който е роден от Бога, имат особени свойства. Роденият по човешки вижда само на един километър разстояние. А роденият от Бога вижда какво става на слънцето, какво става на месечината: На където насочи погледа си, всичко вижда. Сега мога да ви туря малко на тесно. Колцина от вас виждат какво става на слънцето? Можете да кажете, че не е дошло още времето за това, или че

не сте дошли още до там. Съгласен съм с това, че още не е дошло времето. Сега вие можете да обърнете въпроса към мене: Ами ти виждаш ли какво става на слънцето? Сега аз говоря за вас, не е въпрос за мене дали виждам или не. Ако виждате, това е за вас; ако не виждате, пак е за вас. Ако аз виждам, за мене е; ако не виждам, пак е за мене. Аз не турям въпроса дали вие виждате или не. Загубата е ваша, ако не виждате. Ако вярвате, печалбата е ваша. Ако аз зная, печалбата е моя; ако не зная, загубата е пак моя. Сега аз не искам да правя сравнение, какво ти знаеш. Аз не искам да се меря с хората. Нито се меря с хората, нито тях меря. С никого изобщо не се меря. Като дойде малкият, аз ставам малък, като дойде големият, аз ставам голям. Ако слънцето ме повика на гости, аз ще отида, няма да чакам то да ми дойде на гости. Аз не мога да го поканя. Когато големите хора те ме канят на гости, аз им отивам, не смея тях да ги поканя. Малките хора, обаче, аз ги каня на гости, а големите хора, те ме канят. Ако слънцето ме покани на гости, ще отида и ще мълча, няма да се осмеля да го викам на гости, защото нито място имам за него, нито храна подходяща, нито дрехи и обуца за обличане. Жителите на слънцето имат такава култура, че аз просто се срамувам от тях. Като им отида на гости, аз оставам само картичката си при тях и казвам: Един ден, когато и аз дойда да живея на слънцето, ще ви дам един обед. Понеже сега съм на екскурзия, ще ви дам обедата си в бъдеще, а за сега ще ви оставя да ме почакате. Сега ще се върна на земята.

Това е само за разсъждение. Каквото ви казвам, можете да го приложите и на земята. Не угощавайте големите хора. Защото ще се намерите в положението на Наполеона, който е казал: Още една такава победа, и аз съм изгубен. Та и вие, като Наполеона, можете да спечелите толкова, че още малко ако спечелите, ще бъдете изгубени. Христос е дошъл на земята с единствената цел да отвори нов път, едно ново разбиране, едно ново прилагане на бъдещата философия, че роденият от Бога може да види Царството Божие. Щом може да види Царството Божие, той ще може да реши мъчните въпроси, които го спъват. Следователно, за да се родиш, трябва да има някой, който да ти помага. Ти не можеш да се родиш, ако Божият Дух, ако Бог не вземат участие в твоето раждане. Ако не се родиш изново, без това раждане нищо не можеш да направиш. Следователно, за да видиш Царството Божие, ти трябва да се родиш изново. Това е новото положение: Че само роденият от Бога може да види Царството Божие, да види красотата там. Едното положение: Христос казва: Търсете първо Царството Божие и неговата

Правда, а всичко друго ще ви се приложи. Другото положение: Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие. Следователно, първо трябва да се родиш изново, а после да търсиш Царството Божие и Неговата Правда, за да ти се приложи всичко. Второто положение е по-лесно - да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. За да се родиш на земята, ти трябва да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. Тогава всичко друго ще ви се приложи. Сега да ви приведа това на ваш език. Търсете първо да се запознаете с Бога и приятели с милионери. Не само да се запознаете с тези богати хора, с милионерите, но те трябва да ви обичат. Ако тези ваши приятели са около 20-30 души и ви обичат, няма ли да уредят вашите работи? Ще ги уредят, разбира се. В дадения случай те представят за вас Царството Божие, което търсите. Какво е Царството Божие? То е място, дето живеят великите души. Като търсите Царството Божие и Неговата Правда, както и всички онези закони, с които там се оперира, всичко друго ще ви се приложи. Царството Божие го уподобяват на една държава. На всяка държава се управлява от разумни души, от най-добрите души. Всичките най-добри майки и бащи, всички слуги и господари, всички най-добри учители съставят живота, т. е. те съставят вътрешната страна на една държава, на един народ, но този народ си има и една външна страна. Обаче, съществената негова страна е вътрешна. Като се натъкват на известни мъчнотии, мнозина казват: Какво ни интересува нас вярата? Важно е, ще отидем ли ние на небето или няма да отидем? Този въпрос никак не е засегнат в Евангелието? Как знаете има ли някакъв стих, в който да се засега този въпрос? Христо е говорил за Царството Божие, говорил е за рая, но за небето нищо не е говорил. Някои искат да знаят ще отидат ли в небето. - Че сега къде сме? И сега сме в небето, само че нашето небе не е толкова свършено, както другите небеса. Много небеса има в света. В окултната наука се говори за първо, за второ, за трето, четвърто, пето, шесто до 12-то небе. Това са все идеи. Тези идеи трябва да се разбират като определени величини. Казвате: Сто милиона злато. Знаете ли колко са тия сто милиона? Знаете ли каква сума те представят? Или казвате: Един милиард. Вие знаете какво нещо е един милиард, но нямате ясна представа. Казвате: (Десет), сто милиарда, но все таки нямате понятие, какво представят тия милиарди. Казвате, че откак земята съществува са се изминали 250 милиарда години. Това не е само едно понятие, но движение на едно съзнание. Това е едно понятие, което разширява, обхваща човешкото съзнание. И тия същества, които са работили от

250 милиарда години насам за създаването на цялата вселена, са имали план, правили са свои изчисления. Като са създавали кръга на слънцето, те са имали предварителен план, правили са предварителни изчисления и след това са пристъпвали към устройството на света. Учените хора много лесно обясняват създаването на света с образуването на някакви мъглявини и с тяхното въртене. Значи, материята се е въртяла по някакъв начин и е създавала световите. Верно е, че материята се е въртяла по някакъв начин, но първоначално тази материя е заемала цялото пространство и е била в етерно състояние. Тя е заемала милиарди, милиарди километри пространство. После, по някакъв особен начин тази материя е почнала да се налага отвън и отвътре, като постепенно се е сгъстявала. След това се е започнала една пертурбация на тази материя и всяка пертурбация е образувала своя център. Всеки център пък представлял едно възвишено разумно същество. Тъй щото всяка пертурбация е създавала по един център, създаден от едно разумно възвишено същество. Значи, разумното същество е образувало този въртеж. Въртенето на едно колело показва въртенето, движението на човешкия ум, който всъщност се движи по-бързо и от самото колело. Всяко колело се движи, върти се и по този начин параходът пътува. Всъщност това е човешката мисъл, която движи колелото, а оттам движи и парахода. Виждате един аероплан, който хвърчи, движи се из въздуха, но в същност този аероплан се управлява от човешката мисъл. Тя го движи и тласка из въздуха. И нашата земя се движи, но това движение се обуславя от един ум, който седи като капитан на парахода и направлява нейното движение. Капитанът си има своя каюта, отдето наблюдава пътя, по който параходът земя трябва да мине. Нашата земя минава сега през едно хубаво море. Понякога морето не е толкова кротко, както външно изглежда. Понякога е много бурно, какви ли катаклизми не са ставали. Сега ние не сме на това място, на което първоначално земята е слязла. Първоначално земята е слязла до една дълбочина, и оттам насетне е престанала да слиза. Само до едно място е могла да слезе. Сега цялата земя като аероплан постепенно се вдига в пространството. След хиляди и милиони години ние ще бъдем в едно цветущо море, повърхността на което е гладка, а не така бурна, както е сега. Сега ние сме на земята като между диваци. Сега това са разсъждения, не искам да вярвате абсолютно. Всички вие сте чели романи, знаете, че всичко не е верно. Много неща в романите не са верни, но се пишат, и вие ги четете. Ето, аз чета сега приказките от "Хиляда и една нощ", но не взимам всичко така, както е

писано. Аз ги чета като един роман, не считам, че всичко е верно. То е толкова верно, колкото и вие мислите, че е верно това, което ви говоря. Среща ме един познат, който наскоро се оженил и ми казва: Тази е моята другарка. - Господ да ви поживи! После се приближавам към него и на ухото му пошепвам: Тя ще пристане на някого. - Не казвай така! - Да, след десет години ще пристане. - Е, тогава поне да ми нареди деца, че да ми остави поне една дъщеря. Не му казвам, че още след една година ще го напусне, ще пристане. Тя се влюбила някъде и си замина. Заминала е за онзи свят. Че любовта не е само на земята, тя съществува и в онзи свят. Казвам: Пристанала е тази жена. Дойде някой при мене и ме пита дали мисля за него. - Ни най малко не мисля. Сега аз не искам да вярвате и в това. Аз не искам да се откажете от вашите вярвания. Дръжте си вярванията. Когато хората умират, това подразбира друго нещо. Какво ще кажете за онази мома, която казва на момъка: Аз ще умра заради тебе. Не мога да живея без тебе. Значи тя умира от любов. Така и мъжът пристава. До тогава докато хората пристават, Провидение не може да има. И тогава всеки ще остане на земята до толкова, доколкото другият иска да остане. А сега, като тръгне някой да си заминава за другия свят, всички му казват добър път и му пожелават да живее с другия по-добре, отколкото е живял на земята. Като заминава, той се радва, че ще обиколи друг един свят. Аз не съм против любовта, всеки може да отиде там, дето я намери. Но като напуснеш този свят, ще кажеш: Ще ме извиниш, аз отивам при своя възлюблен. Човещина е това. Няма да питам, защо напускаш този свят. Защото и да питам, тя или той пак ще напусне този свят, пак ще си замине. Като реши веднъж да си замине, тя ще замине - нищо повече. Това не става произволно. Ще ви кажа едно нещо верно сега: Когато двама души истински се обичат, те заминават за онзи свят едновременно, заедно отиват и двамата. Ако не се обичат, единият заминава по-рано, а другият по-късно. Това показва, че между тях има хър-мър. В любовта им има нещо, което не си хармонира. И когато детето в едно семейство умира, това показва, че родителите му не са го обичали, и то не ги е обичало. Когато детето им не умира, и родителите са го обичали, и то ги е обичало. Децата умират от безлюбие, и мъжът умира от безлюбие, и жената умира от безлюбие. Всички хора в света умират от безлюбие. Помнете това нещо. Дали вярвате или не вярвате, това трябва да се постави като основа на живота - Любовта трябва да се тури като основа на живота. Казвате, че е писано: Да възлюбиш Господа Бога Твоего - това е живот вечен. Като възлюбим

Господа, като възлюбим и ближния си, тогава Божията Любов ще проникне в нас, и ние ще станем безсмъртни. Така седи истината. Казвате: Да вярваме. Вярата е условие за безсмъртието. Любовта носи безсмъртието, а вярата е условие за безсмъртието. Надеждата е условие за знанието. Когато казваме, че някой е роден изново, разбираме, че любовта му е подействувала и му е създала една нова дреха, нова форма. Любовта трябва да създаде една нова форма, чрез която ти можеш да видиш Царството Божие. Щом видиш Царството Божие, всички дребнавости, които днес ни занимават, ще изчезнат. И тогава не само, че няма да се спъваме на физическия свят, но и духовният свят ще се осмисли. Безлюбието в света произтича от материалните несгоди в живота. За да се създаде един духовен или семеен живот, затова се изисква широк простор, изискват се место, условия, храна и т. н. Изискват се още въздух, светлина, книги и т. н. Човек има хиляди хубави желания, хиляди хубави мисли и постъпки, които трябва да задоволи. Другояче не може. Всеки ден човек трябва да чете, да напише нещо, да нарисува нещо, да яде нещо. Като започнеш да ядеш, трябва така да ядеш, че да си във връзка с всички хора, които ядат. Знаете ли колко хубаво се яде, когато всички хора са здрави? Яж със здрави хора да станеш и ти здрав. Никога не яж с болни хора. Ако искате да излекувате един болен човек, турете го да яде между десет души здрави хора, които никога не са боледували, и като прекара между тях три месеца най-много, той съвсем ще оздравее. Нека яде всякога с тях. В тяхното ядене ще се почувствува една музика, като симфония на Бетховена. В една приказка се разправя за девет братя, които яли с една лъжица, лъжицата минавала бързо през устата им, че те не могли да изхукат на един заяк, който минал покрай тях. С голяма бързина минавала лъжицата през устата им.

Сега мнозина се стремят и казват, че човек трябва да бъде концентриран, да мисли за Бога. Съгласен съм, че човек трябва да мисли, но той трябва да знае как да мисли. Не е лесна работа човек да мисли. Как ще мислите за Господа? Има един начин за мислене. Сега хората ги е страх да се приближат към Бога. Когато започнат да се приближават, те виждат, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Ако се приближаваш при Него такива, каквито не сте, ще Го видите страшен - дърво има Той. Ако отивате за знания при Господа, ще кажете: Господи, аз съм невежа. Ще си признаеш невежеството и ще бъдеш готов да се учиш. Вие трябва да имате вярата на разумните деца, та като се приближите при Господа, да сте готови да четете. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя:

Господи, дойдох при Тебе. Досега съм научил много малко нещо, но съм готов, колкото малка задача да ми дадеш, да я направя, както трябва. Няма да казвам дали мога дали не мога, но ще кажа: Опитай ме, Господи. И когато Господ ми даде задачата, ще почна да я решавам. След това ще я занеса да я прегледа. Като намери, че съм я решил добре. Той ще ми даде втора задача. После ще ми даде трета. След това ще ме потупа по гърба и ще ми каже: Слез сега долу на земята да предадеш тези три задачи на ония, които не ги знаят. Минават се няколко години и като предам тези задачи, ще се върна отново при Господа да ми даде четвърта задача. Човек трябва да има в себе си онази вътрешна готовност да се учи. В това, именно, седи красивият живот. Сега някой се обезсърдчил, не му се живее. Защо? - Защото никой не го обичал. Че как да те обичат? Преди всичко как трябва да се обича човек? Най-мъчното нещо е да се обича човек. Да обичаш човека е лесна работа, но да изявиш любовта си, това е много голямо изкуство. По-мъчно изкуство от това аз не съм намерил досега. То е най-мъчното нещо - да изявиш любовта си. Както да изявиш любовта си, все е трудно. Ще се намериш пред трудна беда. Веднага ще те обвинят, че не си казал някоя дума на място, че не си държал ръцете си, както трябва, че устата ти била много голяма, че плюнката ти пръскала, като говориш и т. н. После ще ти кажат, че мисълта ти не била толкова чиста, че чувствата ти не са така чисти, че не мислиш, както трябва и т. н. Аз го мислих, че бил по друг, а то не излезе така. - Че как си го мислил? - Чувствувах го. Къде го чувствувахте? - В слънчевия възел. Или пък ще кажеш, че той не мислил като нея или като него. Сега аз се отдалечавам малко, настрана, за да направя нещата ясни, главно Божествените неща трябва да се изяснят. Ние трябва да разбираме сегашния си живот, да го осмислим. Ако ти не можеш да разбереш сегашния си живот, ако не можеш да използваш малките благоприятни условия, които сега ти дават, как ще разбереш онова, което не е от този свят? Че ако вие не можете да предадете малките задачи, които сте научили на другите, какво ще използвате по-нататък. Вие мислите, че човек е сам. Не, вие сте сбор, колективно същество е човекът. Вие сте голямо съдружие, не само от няколко души, но от пет, десет, до сто хиляди същества, сте съставени, и всички тия същества живеят на едно място. И за да извършиш нещо, ти трябва да прекараш това нещо през цялото събрание. И всички трябва да си дадат съгласието си за подписването на това нещо дали трябва да се извърши или не. Ако не дадат съгласието си, или ако се яви разцепление, явява се противоречие

във вас. Някога човек е радостен. Защо? Защото всички тия същества са дали съгласието си за извършване на някоя работа, и ти започваш да вършиш тази работа.

Казвам: Сега предстои за разрешаване една велика задача - задачата за самоусъвършенствуването на човека. Ако този въпрос би се разгледал, както е в същност, светът би тръгнал добре, но сега хората се възпитават малко по старата мода. Христос представя нов начин, нов избор трябва да се направи, защото по стар начин не върви работата. Трябва ново разбиране за това. Човек трябва да се роди изново, да види Царството Божие, да види какъв е новият ред и порядък на нещата. За да вярва човек, за да се развива правилно, всички ония същества, които са в него, трябва да мислят по нов начин, правилно трябва да мислят. Понякога човек казва: Струва ми се, че Господ не съществува. После казваш: Струва ми се, че Господ съществува. - Защо един път Господ съществува, а друг път не съществува? Защо на едно място Го няма, а на друго място Го има? Или казваш, че едни са прави, а други не са прави. Има причини за това. Сега аз не ви навеждам тия мисли, тия неща, за да се обезсърдите. Сега вие имате много опити, много опитности, но ако не внесете вашите опитности в Божествената банка, вие ще ги изгубите. Всички придобивки, които имате досега, непременно трябва да ги внесете в Божествената банка, за да не ги изгубите, да не ви оберат. Ако не внесете придобивките си в банката, поне купете нещо с тях, че да имате черно на бяло. Когато се говори за Любовта, за Мъдростта, за Истината, това са ценности, които трябва да имате на земята. Всички хора на земята, това са условия, чрез които вие можете да придобивате. Казвате: Какво ме интересува да проповядвам, за да обръщам този дебеляк? - Като проповядвате, вие ще печелите души, а това е необходимо за всички. Когато обърнете един човек към Бога, с това вие внасяте капитала си в Божествената банка. Това е оборот. Ако не го обърнете, ти си голям будала. Всеки човек е капитал, той е един скъпоценен камък. Щом ти падне, разгледай го, обърни го натук-натам, продай го и парите му внеси в Божествената банка. Апостол Павел казва: "Горко ми, ако не проповядвам!" Пък аз казвам: Горко ви, ако не печелите души! Да печелите души, това е благородното. Не е въпросът да печелите души и да ги употребявате като говеда, но да ги считате като братя и като сестри, за да могат един ден те да ви кажат: Много ви благодарим, че ни въведохте в правия път. Само 12 души са в състояние да вкарат целия свят в Божествената банка и да поправят своите прегрешения.

Ако на година обръщате по един човек само, това е достатъчно. Ако този, когото сте обърнали, обърне по един всяка година, така ще се обърне цялото човечество към Бога. Сега вие искате да убедите някой човек да вярва в Бога. Оставете този занаят, той е стар занаят. Вие ще мязате на онези от бит пазар, които продават и купуват стари дрехи. Когато отивате на онзи свят, Господ гледал сам ли отивате или водите някого със себе си. Ако ви види, че сте двама, Господ ще се зарадва, но ако види, че отивате сам, ще каже: Този е много закъснял. Ако е въпрос за блудния син, аз никога не бих желал да бъда на неговото място. Ще кажете, че се е смирил. - Хубаво е неговото смирение, но Христос не е предал цялата му история. Вие знаете само половината история. Знаете, че баща му заклал за него най-хубавото теле, турил му пръстен на ръката, но този син после пак се върна в света да учи. Като отиде в света и пак се върна, той вече не се върна сам, но доведе друг един със себе си. Той се върна с още един свой възлюблен. Разбирайте ме право. Този син имал една възлюблена душа, която доведе при баща си. Това е възвишеното, това е благородното в човека. Всеки човек, който има възлюблена на душата си, той грях не прави. Който няма възлюбената на душата си, в нейно отсъствие той прави много грехове. И затова казваме: В Любовта грях не се прави. Докато хората се обичат, грях не правят. Щом любовта отсъствува само за един момент, в този промеждутък вече грехът влиза. Щом Любовта не действа, веднага могат да се направят грешки. Затова има малки и големи погрешки, които зависят от степента на любовта, която функционира в човешката душа. И сега, като сте дошли на земята, не съжалявайте, радвайте се, че сте дошли на земята. И като страдате, пак се радвайте, макар че страданията не са приятни. Страданията показват отклонението, което сме направили. Като знаете отклонението, ще знаете как да се изправите. По степента на страданието ще се определи и степента на отклонението. Колкото страданията са по-големи, толкова и отклонението е по-голямо. Колкото повече чувствуваш това отклонение, толкова и страданието ти ще бъде по-голямо, но и толкова по-скоро и по-лесно ще се върнеш в правия път. Колкото по-малки са страданията на човека, толкова помъчно може да се върне. Който много страда, той лесно се връща, лесно изправя своето отклонение.

Ако се родите изново, можете да видите Царството Божие. Та казвам сега на всинца ви: Истина ви казвам, че ако се родите изново, ще видите Царството Божие и ще разберете Божиите пътища. И тогава знанията

на вашия учител, на вашата майка, на вашия баща и на всички около вас ще имат смисъл. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на земята и защо трябва да отидете на онзи свят.

**Благословен Господ Бог Наш.
Добрата молитва.
26 неделна беседа от Учителя,
държана на 29 март 1936 год.
София-Изгрев**

ПОНЕЖЕ ВИ ИЗКАЗАХ ТОВА.

„Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърдцата ви“.

Отче наш. Бог е Любов. Ще прочета 16 глава
от Евангелието на Йоан, от 1-10 стих.

Духът Божи.

Христос казва: “Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърдцата ви”. Аз наричам авторитет това, от което зависи всичко. За земята авторитет е слънцето. Каквото слънцето каже, става. Движението на земята зависи от авторитета на слънцето. Развитието на живота зависи от същия авторитет.

Сега аз не искам да се спирам върху онези противоречия, които произтичат от кривото разбиране на хората. Сега някой ще каже, че има Господ в света. Колкото хора има на земята, толкова и Господовци има. Това е особено понятие. Когато някой философ или религиозен говори за Господа, това е негово понятие, това ни най-малко не съставя никаква реалност. Понеже този Господ, в когото ти вярваш, другите хора не вярват. Ако хората вярваха в този Господ, Когото проповядват, на земята щеше да има радост и мир. А понеже няма радост и мир на земята, това показва, че хората нямат едно определено понятие за Бога. Сега някои могат да кажат, че вярват в еволюцията. И аз съм съгласен с еволюцията, само че тази еволюция ще донесе нещо на хората едва след хиляди години, когато те имат едно верую. Обаче, според сегашните условия на живота ние говорим на различни езици. Вземете, запример, на английски, на френски, на немски, нареждането на думите не върви по един и същ начин. Англичаните, французите и германците турят члена отпред, а българите го турят отзад, на опашката. Французите произнасят буквата Н през носа си. Англичаните - през небцето си, германците - през гърлото си, а що се отнася до това как българите го произнасят, вие сами ще го намерите.

Сега това е встъпление. Аз не искам да ви давам закуска. Не е въпроса да се съобразявам с вашите вярвания, нито пък вие искам да се съобразявате с вашите (чуждите) вярвания. Аз казвам една истина, която е обща за всички, без изключение. Дали съзнавате тази истина или не, вие вървите по нейния път, но криво я разбирате. Във всинца ви тече един живот, но във всички този живот не е еднакво чист. У някои от

вас този живот е примесен с много други елементи, вследствие на което вие страдате от този живот. Казвате: Защо Господ даде този живот? Животът у всички е един и същ, не се различава. Кои са причините да бъдете недоволни от живота, няма да обяснявам, вие сами ще ги намерите. Важно е, че животът е един и същ във всички хора, но не е еднакво чист.

И тъй, един живот има само. Мисълта съставя атмосфера на земята, атмосфера на този живот. Следователно, за да пречисти своя живот, човек трябва да мисли. Мисълта е дишане в живота. Ако не мислиш, ти не дишаш. Следователно, мисълта в живота е същото нещо, каквото представя дишането за кръвта. Дишането пречиства кръвта. Така и мисълта пречиства живота. Сега аз искам да се обуслови животът, но животът не може да се определя. Както и с каквото да се сравнява, той пак не може да се сравни. Христос каза: "Аз съм пътят, истината и животът". Значи животът няма с какво да се сравнява. Той е един. Понеже по степента на чистотата си животът не е еднакво чист, то смалява се неговата чистота. Това вече е друг въпрос. И животните имат същия живот, както и хората, Но той се различава по примесите в него. Атмосферата у животните е много нечиста. И животните си имат един установен ред и порядък. Без да имат закони, както човешките общества, и те имат ред. Там всеки е на своето място. Без да имат закони, всеки си знае местото, къде е. Между хората, обаче, не е така. Между животните първият стол се заема от най-силния. На второ място седи по-слабият от него. На трето място седи още по-слабият и така нататък се нареждат, докато се дойде до най-слабият, който обикновено заема опашката. Този закон съществува и в умствения свят. Най-силният в умствено отношение заема първо място. След него иде по-слабият, после още по-слабият, докато се дойде до най-глупавия, който заема последно място. Най-добрият заема първото място, а най-лошият последното място. Защо слабият трябва да седи на последно място? Ето какви изводи правя. Докато слабият седи на последно място, той започва да мисли какво да прави, как да стане силен или как по-лесно да се справя със силния. По този начин постепенно той става все по-умен и започва по някакъв начин да му маже колата. Насам-натам, да му услужва с това-онова, та по някакъв начин да привлече вниманието му. Така той привлича силния на своя страна. Глупавият пък, като не е умен, той иска да стане добър. Тъй щото, глупавите имат възможност да станат добри. Следователно, слабите хора трябва да станат умни, а глупавите, за да обърнат

внимание на хората, трябва да станат добри. Значи докато не оглупее, човек не може да стане добър. Значи, слабият силен не може да бъде, но умен може да бъде. И глупавият умен не може да бъде, но добър може да бъде. Тъй щото, ще имаме три категории хора, които ще заемат все първо място: Пръв по сила, пръв по ум и пръв по доброта. За всинца ви има шанс в света да бъдете първи: Ако не сте първи по сила, можете да бъдете първи по ум; ако не сте първи по ум, можете да бъдете първи по доброта. Има и още една категория за първо място, но ще се спрем сега само върху трите споменати категории.

Сега аз не искам да засягам живота, както сега е устроен, другояче го разглеждам. Всички несполуки, които човек сега преживява, не са нищо друго, освен вметнати неща в живота му, които нямат нищо общо със самия живот. Безпорядъкът, който виждаме в природата, е вметнат или от хората, или от ангелите. Ангелите вметнаха известен безпорядък; хората вметнаха известен безпорядък и животните вметнаха известен безпорядък. Когато забелязваме, че в природата има известни отклонения, това се дължи на онези същества, които населяват световите. В този свят, в тези светове, обаче, прониква Божественото, което регулира всички неща. Божественото постоянно примирява и корегира нещата. Божественият свят корегира отношението между силните и слабите. Божественият свят корегира отношението между умните и глупавите. Божественият свят корегира отношението между добри(те) и лошите хора в света. Какво понятие имате вие за лошия човек, това е друг въпрос, но от гледището на природата, лош човек е онзи, който не се подчинява на Божиите закони, който не изпълнява Божиите закони. Че не изпълнява закона, това е за негова сметка. Който не изпълнява Божия закон, той не може да бъде силен, той не може да бъде добър, той не може да бъде умен. Тази мисъл трябва да залегне дълбоко у вас. Вие мислите, че може някой светия да се моли за вас да свършите училище. Не, вие сами трябва да учите, и тогава можете да свършите, колкото училища искате. Аз не поддържам, че трябва да бъдете невежи. Ни най-малко не трябва да бъдете невежи. Целият свят, който е създаден от Бога, не е нищо друго освен едно голямо Божествено училище. Светът, в който живеете, има известни възможности първо за вашето подобрене. Какво ви е нужно за живота, в който сте влезли. Вие се нуждате първо от здраве. Мнозина от вас сте изучавали физиология и знаете на какво почива здравето. До известна степен здравето почива на храната, после на въздуха, на светлината. Това се отнася до физическия свят.

Съвременните учени разглеждат въпроса за създаването на света и предполагат, че първоначално светът е представлял някаква много рядка мъглявина. Първичната материя, от която светът е бил създаден, е била хиляди пъти по-рядка, отколкото водородът. Водородът, който е един от най-леките газове, в сравнение с тази първична материя, представя нещо подобно на каша. От там учените хора правят своите изчисления. Учените твърдят, че за да се създаде само един грам от тази първична материя, от която светът е бил създаден, трябвало цели три хиляди години да работят всички фабрики по целия свят. Какво ще направите, ако имате само един грам от тази първична материя. Какво ще направите, ако имате само един грам от сегашния радий? Той е много опасен. Опасно е да боравите днес с този радий? Съвременните хора са се опарили от този радий. На същото основание питам ви: Какво ще правите с един грам от първичната материя? Сега да оставим този въпрос настрана. Аз не искам да напрегам ума ви. Но казвам: Аз поставям този въпрос пред вас като клин в работата ви. Не се мъчете да разрешавате този въпрос. Вие не можете да разберете всичко, каквото срещате в света, за това трябва да се примирите. Вие минавате, запример, покрай едно растение, но не можете да знаете като един ботаник какво е произхождението на това растение, нито знаете как е създадено това растение, но казвате: Растение е това - нищо повече. Че и в Библията е казано, че Бог е създал света, Бог е създал човека. Той взел пръст и направил от нея човека. Но как именно го е създал - не знаете. Учените хора говорят по този въпрос едно, а религиозните хора говорят друго. Бог не е такъв като нас, Той не е човек. Има нещо, по което мязаме на Бога, но не сме напълно подобни на Него. Ние мязаме на Него само в това, че можем да мислим. Едно качество има в човека, че отчасти е започнал да мисли, отчасти е започнал да чувства. Отчасти го е засегнала любовта. Човек има само едно качество засега, което го отличава от животните, може да мисли, но той трябва да развива още две качества в себе си. Любовта у хората още не е развита, Тя тепърва трябва да се развива. Това, което хората наричат любов, още не е любов. Казвате, че Бог е Любов. Любовта носи живот. Следователно, там дето смъртта съществува, няма никаква любов. Любовта изключва всякаква смърт. Дето има смърт, там любов не съществува. Децата умират от безлюбие; мъжете умират от безлюбие; жените умират от безлюбие. Всички хора умират от безлюбие. На какво се дължи това безлюбие? - Това се дължи на неестествените желания в човека. Казва се в Библията:

Че първоначално хората били безсмъртни. Един ден в първата жена, първата девица, която не е била женена, се явило едно неестествено желание. От този момент тя станала смъртна. Ева е била дъщеря на Адама. Там, дето се казва за Адама, че се произнесъл за Ева: Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми, това подразбира, че тя е била дете на Адама. Така се произнасяте и вие за вашите деца. Той е родил Ева. В Библията се разправя една цела история, която ние знаем, но не искам да ви я разправам, защото криво ще я разберете. Тази история е много интересна. Ева е била дете на Адама, който ѝ преподавал уроци в рая. В рая тя е живяла като царска дъщеря, разхождала се е в градината. Но след грехопадането, след излизането си от рая, Адам е станал жълт. Първоначално той не е бил такъв, каквото учените го считат. Всъщност учените казват едно нещо за Адама, а религиозните - друго. От Адама произлезла черната раса; от него е произлязла жълтата раса, после червената раса, и най-после бялата раса. В бъдеще от Адама ще произлезе и шестата светящата раса. И тогава Адам ще се върне в първото си положение, какъвто е бил първият човек. Той ще се яви в своето знание, Любовта се проявява само чрез светлината. Там, дето има светлина, има и любов. Дето няма светлина, няма никаква любов. Следователно, огънят на Любовта носи светлината, Само светлината на Любовта носи живота. Тя се отнася само до онзи, който може да се нагрее в тази светлина. Безсмъртието се отнася само до онзи, който може да живее в пламъка, огъня на Любовта.

Сега, за да ме разберете право, трябва не само да ме слушате, но да правите ред опити. Казват: Покажи, че е така. Тези работи не се доказват. Ще дойдеш при мене, и аз ще ям, и ти ще ядеш. Като ядеш, ще те питам: Приятно ли ти е като ядеш? - Като ядеш, ти сам ще докажеш какъв е хлябът. Ще ядеш от този хляб и така ще го опиташ - нищо повече. Това е първото доказателство. Ти си болен. Ще ядеш от този хляб и ще видиш, ще оздравееш ли или не. Ако оздравееш, хлябът е добър. Ако не оздравееш, хлябът не е добър. Ако се разболееш, хлябът не е добър. Давам ти вода да пиеш. Казваш: Докажи, че тази вода е добра. Нищо не доказвам. Пий от водата и сам ще се увериш. Ако пиеш от тази вода и оздравееш, водата е добра. Ако пиеш и се разболееш, водата не е добра. Същото може да се каже и за въздуха. Това са доказателства на физическото поле. Да докажем своята честност. В какво седи вашата честност. Вие трябва да бъдете справедливи спрямо всички ваши слуги. Вие честни ли сте, справедливи ли сте спрямо хилядите слуги, които

Бог ви е дал? Вие честни ли сте спрямо овците, спрямо говедата, спрямо млекопитающите? Казвате: Ние живеем за една чест. За каква чест говорите? Днес у всички хора има едно общо небивало насилие. И след всичко това минавате за културни хора, казвате, че вярвате в Бога, че и минавате за културни хора. Един ден видях един български селянин, че ореше с бивола на нивата си. Гледам, задницата на неговия бивол съвсем надраскана, като писмо, от неговия остен. Този човек ми разправя, че бил добър, че се отнасял добре с бивола си. Казвам му: Доколко си добър, и доколко добре се отнасяш с бивола си, това се вижда по надрасканото писмо на неговата задница. Учи се да пишеш на друго място, а не на задницата на бивола. Слушай да ти дам един добър съвет. Научи се да пишеш на друго място, а не на това място. Местото, на което досега си писал, е едно от най-лошите места. То носи всички нещастия след себе си. Ти си избрал да пишеш отзад. Но отсега нататък трябва да пишеш отпред, а не отзад. Ще кажете, че това са маловажни работи. - Не, не са маловажни.

Както и да е, да се върнем сега към въпроса за Ева. Един ден, като се разхождаше из рая, тя срещна до дървото за познаване на доброто и на злото един учен човек, слязъл от небето, който ѝ се представи като голям авторитет, с много знания и започна да ѝ разправя, че ако вкуси от забранения плод, тя ще стане учена като Господа, ще почне да създава светове. По този начин той събуди в нея любопитството да придобие това знание, да стане господарка на света. Тя му повярва и хапна от забранения плод. Мислите ли, че ако се зароди една такава амбиция в една жена, като в Ева, може да се нарече проста? Не, Ева не беше проста жена. Тя искаше да стане учена, знатна, и затова се реши да опита този плод. Като погледна към плода, тя си каза: Действително, има нещо особено хубаво, скрито в този плод. И тогава се яви в нея желание да го опита. Опасността, на която се изложи Ева, се заключаваше главно в това, че Ева изяде плода цял, без да хвърли семките му навън. Така беше я посъветвал черният адепт. Той ѝ каза, че този плод е свещен, и затова не трябва да се изхвърля от него нищо навън. Щом го изяде със семките, от този момент плодът се насади в нея и почна да расте. От този момент в човека се насади семето от дървото за познаване на доброто и на злото. И днес всеки човек си носи това семе в себе си. Всеки човек плаче от него, но не може да се освободи. Като отиде при Адама, Ева започна да му говори за този учен човек, но усети, че с нея стана нещо, тя зачна. За да не остане сама, за да скрие това, което стана с нея, Ева предложи и на

Адама да яде от забраненото дърво. И той яде, и усети, че и с него стана нещо. И той разбра, че има нещо в това дърво. Те мислеха, че това дърво е свещено, както им бе казал адептът. Като яде от този плод, и Адам зачна от него. Не, нищо няма да излезе от това дърво, от този плод. И двамата, и бащата, и дъщерята зачнаха от този плод. Но като дойде Господ в рая и разбра, че са яли от забранения плод, изпъди ги и двамата вън от рая. Бог беше снисходителен към тях. Направи им дрехи за пътешествие и им каза: Хайде сега, излезте вън от своята бременност, вън да народите деца, да понесете последствията на своето положение и един ден, когато повярвате, пак ще се върнете в рая. Бог им даде раници, даде им пари за път, и ги изпрати в света, като им каза, че остава света на тяхно разположение. Обаче, за да не се върнат обратно в рая, Той остави ангели да го пазят, докато те придобият това, което им трябва и се върнат отново в света. По-нататък да оставим другите работи настрана, вие сте ги чели сами. Казват, че човек не трябвало да има много желания. В рая имаше много желания, хиляди желания, но само едно от тия желания беше забранено. Хиляди дървета имаше в рая, от които можеше да се яде, но само от едно дърво не можеше и не трябваше да се ядат плодовете му. То беше забранено дърво. В живота само едно нещо е забранено. Следователно, желаете само онова, което не е забранено. Значи, само едно нещо има, което е забранено. Щом го пожелаеш, ще станеш бременен. Щом станеш бременен, никой вече не може да ти помогне. Знаете ли какво нещо е бременността? Тя представлява една връзка, в която никой не може да ти помогне, освен Бог. Този въпрос никое друго същество не може да го реши, освен Бог. Има едно предание, че след грехопадането Бог изпратил един милион ангели да помагат на хората. Като слезли на земята, и те загазили. Като видели тяхните дъщери, те се оженили и си наредили деца. Онези ангели, които се оженили, наплодили се, размножили се, и останали на земята. И в Писанието се казва, че Христос дошъл първо да помага на падналите ангели, които някога дошли на земята да помагат на хората. Христос искал първо тях да събуди, а после хората. Това е предание. Аз не искам да вярвате в това предание. Аз не съм за сляпата вяра. Това е суеверие. Според мене, вярата, това е най-великия закон на човешкия ум. Когато човек работи с вяра, в него се заражда голяма светлина. Когато работи с вярата, човек е във връзка с всички светове, в които живеят разумни същества. Вярата не е произволен закон. Ако хората имаха развито чувство на интуиция, те биха могли да влезат в пряка връзка с тия

разумни същества от другите светове. Ако астрономите се занимават с въпроса има ли жители на Марс или няма, и някои от тях даже са забелязали, че през известни число-години на Марс се явява известна светлина, колко повече могат да влезат във връзка с тия същества, всички по-напреднали хора от земята. Това показва, че марсовите жители искат да влезат в съобщение с хората на земята, затова изпращат като сигнали своята светлина. Но хората, като не разбират техните закони, не могат да влезат в съобщение с тях. Светлината, с която хората на земята си служат, не е още толкова силна, че да може да отговори на жителите на Марса. Сега хората са намислили да могат да влезат в съобщение през радиоактивните вълни в съобщение с жителите на Марса. Колко години ще им вземе това време, не се знае. Този въпрос, обаче, има ли жители на Марса или не, и децата могат да го разрешат. А умните хора и досега още не са го разрешили. Защо? Ето как гледам аз на въпроса. Детето е ясно небе, и при такова небе то лесно може да види звездите. Обаче, учените хора, поради мъглата на своя ум, не могат да видят звездите на небето. За тях небето е облачно, те нищо не могат да видят. Човек трябва да се освободи от мъглата на своя ум. Това значи: Човек трябва да се освободи от онези желания, които се наплодиха от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Какви ли желания не се явяват у човека? Запример, всеки от вас понякога иска да бъде красив. Защо искате да бъдете красиви? Защо искате понякога да бъдете силни? Какви са подбудителните причини за това? Понякога искате да бъдете умни, да бъдете добри. Кои са подбудителните причини за това? Причините се различават. Ако подбудителните причини, които раждат силите, не помагат за развиване на ума, нито помагат за вашето добро, вие ще хванете крив път. Всеки човек е изложен на едно отклонение от правия път.

Сега това, което ви смушава, е, че вие се чудите как е могъл Господ да създаде такъв свят. Помнете, че светът не е създаден само заради вас. Вие гледате много тесно на нещата.

Преди вас са съществували и други светове, не е само вашият свят. Преди хората са съществували и други светове, други същества. Тъй щото, човек е десети поред. Десет категории разумни същества са били създадени преди човека. Този свят е създаден и за човека. Не значи създаден само за човека. А човек пък е обект за духовния свят. Всеки човек е предмет, с който се занимават ангелите. Те се занимават с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и с неговия дух. Ангелът вижда и

най-малките същества, които хората едва с микроскоп наблюдават. Учените поставят тия малки същества, микроби наречени под микроскоп и наблюдават какво правят. Като влезат в човешкия организъм, те го разрушават. Често ангелите наблюдават под микроскоп вашите мисли, чувства и желания, гледат ги как се движат, какво правят. Това съставя предмет за изучаване. Така и вие седите понякога пред някоя каса и наблюдавате, мислите как да отворите касата. Турите един ключ, не става. Турите втори ключ, пак не става. Вие седите, мислите как да разрешите въпроса. Най-после турите един ключ, и касата се отваря. След това започвате да вадите от нея малки търкалца. Като ви гледа, ангелът се чуди защо ви са тези търкалца, какво ще правите с тях. Те разбират най-после, че вие се интересувате от златото. Ангелът вижда, че туряте това злато във вашата торба. Но ето идват двама стражари, хващат този човек, завеждат го при прокурора и там започват да пишат различни книги. Този човек вижда, че няколко души около него започват да му образуват съдбата. Те са го хванали и започват да цитират закони, членове, загдето си позволил да отвори касата. Сега ангелът седи, вижда всичко това и намира, че всичкото престъпление се заключава във факта, че парите са извадени от касата и са турени в друга някаква каса. Според него това не е престъпление. Според ангела престъплението седи в кривата мисъл на човека, че мисли какво като извади парите от касата, ще уреди работите си, ще уреди живота си. Там е всичкото заблуждение. Заблуждението и грехът на Ева не е в това, че хапнала от плода на забраненото дърво, но като хапнала, тя помислила, че по този начин ще може да уреди живота си, ще може да придобие повече знания.

Досега съм слушал много българи да ми казват: Ти остави тази философия, не ми разправяй за нея, но пари, пари ми трябват мене. Остави ти философията на парите. Ако е въпрос за пари, аз мога да ти кажа къде има заровени пари, заровено злато в земята. Аз съм богат човек. Как? - Аз зная едно голямо богатство около десет тона, около десет милиона тона злато има заровено. Къде е то? - То е разтопено в океаните. За да извадиш това злато от водите на океаните, трябва да изпариш всичката вода и златото ще остане свободно. Можеш ли да ми кажеш за колко милиона години ще извариш всичката вода и колко въглища и дърва трябва да имаш на разположение, за да освободиш всичкото злато от океаните? Според някои учени, златото във водите на океаните възлиза над десет милиона тона, а според моите изчисления е

повече, но не искам да споря с тях, съгласен съм, че златото в океаните е десет милиона тона. За мене е важно, че трябва да знаете какво някои от вашите желания са толкова постижими, колкото е възможно да извадите златото от водите на океаните. Като знаете това, щом се натъкнете на някое подобно свое желание, не си губете времето с него, да го постигнете. Това желание е толкова постижимо днес, колкото е възможно реализирането на идеята за перпетум мобиле. Преди години един господин, който се занимавал с идеята за перпетум мобиле, беше дошъл в нашето братство. Той беше станал толкова подозрителен, че се страхуваше от всичко. Един наш приятел го закачил, като му казал, че ако делото му успее, трябва да даде нещо на братството. Като чул това, той се уплашил, че ще му откраднат откритието и се отдалечи от нас. Толкова беше станал подозрителен. Той се боеше да не го изиграят. Според мене казвах му, че малко още не му достига, за да реализира идеята си. Трябва му само един грам тежест на едната страна, за да се завърти колелото, да се измени равновесието. За мене лично този въпрос е разрешен. Братът не направи добре, че смути духа на този човек. Трябваше да го остави свободен, да не усилва повече неговото подозрение. Този човек е на около 60 години. Добър човек е, добре работи. Мнозина считат, че този човек е изгубил времето си с тази идея. Но той е прекарал досега един целомъдрен живот, (изглеждаше) като момък на 30 години. Цели 30 години вече как се занимава с тази идея, вследствие на което лицето му е светло, хубаво, очите бистри. Той така (е) погълнат от идеята си, че нито жените го интересуват, нито парите го интересуват. Той е зает с мисълта си. Той мисли, че като реализира идеята си, ще спаси света, ще подобри неговото състояние. И за него е добре, защото тази идея за перпетум мобиле го спасява и от жените, и от парите. Той казва: Аз не се страхувам от страдание. Всичко това той е постигнал благодарение на този свой труд. Той казва: "За нищо не давам своите идеи". За никакви пари, за никакви жени не я давам. Този човек е на около 60 години, но изглежда на около 30 години. Казвам му: Всичко хубаво, което имаш, се дължи на тази идея перпетум мобиле. Не му казвам, че тази идея е непостижима, но казвам му, че когато и да е, той ще я постигне. Според мене, да откриваш перпетум мобиле, то е все едно да се обновиш, или да се подмладиш, или да възкръснеш. Това са все синонимни думи. Перпетум мобиле означава възкресение на душата. На земята тази идея се изразява като машина перпетум мобиле, а в умствения и в чувствения свят, това са процеси, които трябва да станат.

Това е един важен процес, важен въпрос.

Христос казва: “Понеже ви казах това, скръб изпълни сърцата ви”. Когато кажете на един човек, че това, което той мисли, не може да го изпълни, става му мъчно. Една сестра ме питаше: Защо казвате, че не можем в този живот да станем светии? Казвам ѝ: Аз още не съм станал светия, че вие искате преди мене да станете светии и светици. Вие трябва да постъпвате свято, а що се отнася до светийството, това не е лесна работа. Да постъпвате като свети хора, и това даже е голяма работа. За вас е важно да постъпвате право, няма какво да мислите за светийството. При това светите са много смирени хора. Цялата история няма по-голям светия от Христа. Той казва за себе си, че като се намерил в рабски образ, смирил се, подложил си гърба на удари, като обикновен човек. Ние виждаме Неговото голямо знание, но като дошли римските войници при Него, Той приема всичко. Той се подчинява на римските войници и се оставя да го заковат на кръста. Где се крие силата на Христа? В Христа има една особена силна характерна черта. Със своето смирение Той се показва на духовете на земята слаб, немощен. Те казаха: Слаб е Той, няма какво да се плашите. Ние Го вързахме. Да се приготви една арка за Него. Ние Го водим в нашето царство и ще Му дадем да се разбере как смее да идва в нашето царство. В онзи свят имаше голямо знамение. Те водеха вързан Христа, но Той даде такъв ритник на вратата на ада, че изпокърти всичко. Христос нямаше камшик, но с ръката си удари този-онзи и им каза: Какво седите още тук? Хайде навън. Елате с мен, в три дена всичката работа ще се свърши. И така стана. Всички дяволи се изпокриха. Дяволът знае какво нещо е ударът на един светия. Като те удари един път, ти ще помниш този удар цели десет хиляди години наред. Като те удари един път светията, ти няма да се спреш дори до слънцето. След тази победа Христос трябваше да слезе и подолу от ада, дето намери затворниците и ги освободи. Щом ги освободи, Той го поведе към небето. След това Той отиде при Отца си и показва, че спечели победата. На земята хората мислеха, че победиха Христа, а Той замаскира положението и свърши работата. Христос е колективно същество. Той имаше един плам, даден от Бога, който духовете не можаха да разберат. След като победи всичко, Той се качи на високо и каза: Свобода на всички! И всички онези духове, които бяха из въздуха, Той ги катурна, свали ги долу. Колкото лоши духове имаше по света, Той ги очисти. Колкото останаха свободни, крият се из горите, из пещерите и тук-там измежду хората.

Сега у вас се заражда мисълта дали всичко това е верно или не. Аз не искам да вярвам, но гледайте на това като на един разказ, като на забавление. Не мислете, че е верно, но не мислете, че не е верно. Ако мислите, че не е верно, грешите; и ако мислите, че е верно, пак грешите. Не казвате, че съм дошъл да ви говоря неверни работи. Ако съм дошъл да ви лъжа, кажете ми какво ще спечеля от това? Какво ще придобия, ако ви излъжа? Аз не се нуждая от нищо. Сега и аз казвам на всички: Хайде навън. В три дена никой да не остане тук. Какво означава това? Хайде, излезте от тези гробища, в които страдате. Освободете се от всички пъшкания и охкания, от всички сълзи и страдания? Какво ще плачете, че мъжът ви умрял? Кога е умрял мъжът ви? Ако наистина е умрял, това не говори добре за вас. Ако дъщеря ви е умряла, това не говори добре за вас. Това показва, че вие сте ги уморили. Баща ни умрял. Защо? Вие го уморихте. Христос защо умря? Вие Го уморихте. И сега ще седнат да плачат, че Христос умрял. Хайде всички навън! Навън старият ред! Човештина се изисква от всички. Мисъл, доброта, сила се изисква от всички. Какво ще ми разправяте вие? Това е свещената религия. Трябва да се освети името Божие на земята. Ние не съдим никого, защото дето има съдба, там няма спасение. Мнозина очакват да настъпи деня на второто пришествие, когато светът ще бъде съден. Ако чакате съдът да дойде да ви съди, вашата работа е изгубена. Преди да дойде страшният съд да ви съди, за вас има спасение. Щом дойде страшният съд, опасна ви е работата. Грешните ще отидат на вечен огън и мъчение, а праведните ще отидат горе. Праведните, които са правили добро, тяхната работа е свършена вече. Какво очаквате повече? Грешният не може да бъде праведен, и праведният не може да стане грешен. Време е още сега да решите, преди да е дошъл съдният ден. Ако сега решите въпроса, във ваша полза ще бъде всичко. Ако решите отпосле, времето е изгубено. Какво се иска сега от вас до Великден, запример? Какво показва днешният ден? Той показва онази велика Любов, която имал Христос към своите братя. Към кои свои братя? - Към всички онези страдащи души, които са отпразвили ума си към Бога и са Го молили да им помогне. В каквата форма и да са молили, това не е важно. Те са вярвали в Бога и са Го търсили. Сега вие трябва да бъдете свободни от всички предубеждения. Спасението седи в Божията Любов, в нищо друго, а тя е плод, който спасява. Любовта е храна за душите. Духът ражда Любовта. Той е нещо непознаваемо. От Него иде животът, от Него иде светлината, от Него иде свободата, от Него иде знанието. Но без Любовта нищо не

можете да направите. Ако вие не възприемете тази любов, която иде от Духа, вие не можете да бъдете спасени. Ако не пиете вода, ще умрете, ако не дишате, ще умрете; ако не приемете светлина, ще умрете. Ако не мислите, ще умрете. Ако не любите, ще умрете.

Сега аз се спирам на онова време преди създаването на света. И тъй, както сега го виждам, и тогава е съществувала Божията Любов. И тогава е съществувала Божията мисъл. Под влиянието на тези две сили светът е започнал да се строи. Това, което сега виждате, не е нищо друго, освен резултат на Божията мисъл и Божията Любов. Бог е изпратил своята любов и мисъл в света. Тъй щото, сега на вас не ви остава друго, освен да изучавате тази любов и мисъл, които са действували. Сега вие всеки ден сте недоволни от нещо. Някой е недоволен, че не е свършил училище, не е свършил гимназия. Хубаво е било да свърши, но не е свършил. Друг е недоволен, че не е свършил университет. Трети е недоволен, че баща му не е богат. Четвърти е недоволен, че не е виден проповедник или музикант, или художник. И това е хубаво, но не е най-важното. Най-важното за вас е спасението. На всинца ви трябва Любов, да се запали у вас свещеният огън на Любовта. И тогава старият ще се подмлади. Старият трябва да стане умен, а умният трябва да стане добър. Който е силен, той се нуждае от ум. Който е умен, той се нуждае от доброта. Ако имате и трите качества, нужна ви е Любов. Вие трябва да разбирате Любовта, защото чрез Любовта иде силата в света, иде знанието, иде и доброта. Доброто е плод на Любовта. Това е великият закон в света. Вие ще кажете, че любовта е измама, измама на сърдцето. Не, това не е никаква любов. Любовта освобождава. Тя носи радост за всички хора, за всички ония, които мислят. Вие можете да направите опит в това отношение. Вие можете да направите ред опити по отношение на любовта. И аз мога да ви приведа ред примери, но те няма да бъдат такива, каквито опити вие можете да направите. Доколкото човек вярва в Бога, дотолкова може да Го познае. Вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. Не може първо да Го познаете, и тогава да Го любите. Този, когото познаваш, ти трябва да го любиш. Ако ти не любиш брата си, когото виждаш, как ще любиш Бога, когото не виждаш.

Сега мисълта, която искам да остане в умовете ви, е следната: Всичко, каквото имате, каквито опитности сте придобили, е ценно, но всичко това трябва да мине през Божествения огън, да се претопи и да остане ценното от него. Сегашният ви живот ще мине през огъня на Любовта, и всичко, което остане след този огън, то е ценното. На него

можете да разчитате. Това е вашето богатство. И онова, което можете след това да организирате, в него седи вашият живот. След това вие ще влезете в света на Любовта. Има един свят, в който всичко е постижимо. Това е светът на Любовта. Там всички човешки желания се постигат. Апостол Павел, който имаше тази опитност, казва: “Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят”. И затова казвам: Търсете първо Божиата Любов. Като срещнете един човек, не е мъчно да го познаете. Вие не познавате ли една свещ дали хубаво гори или не познавате? Познавате. Значи, ако имате една свещ, вие ще я познаете дали гори хубаво или не, а като срещнете един човек, не го познавате дали гори хубаво или не гори. Тогава къде седи вашето знание? Аз не казвам, че не познавате нещата, но вие имате една крива мярка за нещата. Какво нещо е човекът? Когато добрият човек влезе в един дом, дето има болен, без да го познавате, вие ще разберете, че то е добър човек по това, че вашият болен ще оздравее. Ако работите ви са били заплетени, ще се подобрят. Ако времето е било облачно или задушно, непременно ще стане някаква промена: Страна, или град или село, дето има добри хора, там винаги ще има плодородие, винаги хората ще живеят по-добре помежду си, там винаги небето ще бъде по-ясно, по-хубаво и по-приятно. Добрият човек е като извор, от водата на който всичко расте и се развива. Потребни са добрите хора в света. Не че всички трябва да го знаят. Добрият човек не се нуждае от това да бъде познат на всички хора. Изворът, който извира от планината, не иска да го знаят хората, но без да иска всички го знаят. Той се проявява без да иска. Той образува цяла река. Дето мине, на всякъде се проявява. Но този извор, като започне да слиза от планината, няма да бъде вече така чист, както е бил в самата планина, в началото. Като дойде до морето да се влее, той ще бъде мътен. Погрешката не е негова. Погрешката му седи в това, че той е поел нечистотиите на всички хора. Като е услужил на всички хора, той е станал нечист. Водата ни най-малко не съжалява, че е станала нечиста. Тя казва: Аз искам всички хора да бъдат чисти. Въздухът пък казва: Аз искам всички хора да дишат, всички хора да мислят право; водата, която прием, ни показва, че всички трябва да бъдем чисти. Светлината, която възприемаме, ни показва, че всички трябва да бъдем любящи. Така казват, водата, въздухът и светлината. Писанието казва: Чистите по сърдце ще видят Бога. “Онези, които ме търсят, ще ме намерят”. Значи, онези, които мислят, ще ме намерят. За онези, които любят Бога, е казано, че Бог ги е написал на своята длан. Дето ходи, Той ги носи със себе си,

написани на Неговата длан. Достатъчно е да погледне на дланта си, за да си спомни за тях. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш написан на дланта на Бога. И като погледне на дланта си, да каже: Имам едно дете, което ми е приятно, защото живее така, както искам. Какво по-хубаво от това в света, да мязаме на Господа, да живеем като Него в мир. Какво правят сегашните хора? Като се съберат няколко души, веднага започват да спорят кой в какво вярва. Оставете вашите вярвания. Когато някой добър човек дойде в къщата ви, за вас е важно дали ще станете здрав, ако сте били болни. Като дойде в къщата ви един човек, вие не трябва да го питате в какво вярва, но ако е жаден, дайте му вода да пие. Ако е гладен, дайте му да се нахрани. Ако е уморен, оставете го да си почине. Запитай го откъде иде, посрещни го добре, а после вече кажете да си поговорите и за други работи. Това значи любов. Нека този човек ти бъде като брат. Вие ще започнете да го питате: Ти от нашите ли си? Всеки, който върши Волята Божия, е от нашите. Всеки, който е силен, е от нашите. Всеки, който е умен, е от нашите. Всеки, който върши добро, е от нашите. Това са нашите братя и сестри. Това е малко меко казано. Така и вие можете да говорите. Сега аз искам да ви остане нещо днес от това, което говорих. Аз искам да ви дам нещо и да взема от вас нещо. Какво можете да ми дадете? Най-първо от вас искам да посветите своята сила на Бога. После искам да посветите своята мисъл на Бога. Искам да посветите своята доброта на Бога. Искам да посветите своята любов на Бога. Готови ли сте за това? - /Готови/, това не искам за себе си, искам го за Бога. Аз искам да посветите всичко това не за онзи Бог на разногласието, но за онзи ваш Баща, Който ви е давал, давал досега живот, Който ви е давал сила, Който ви е давал всички радости. Аз искам да посветите всичко за Онзи Бог, за Онзи ваш Баща, на Когото всичко дължите. Като излезете вън, ще видите всичко, каквото този ваш Баща е създал за вас. Той е създал небето, звездите - всичко е създал за вас. Щом сте дошли на земята, в това велико училище вие трябва да учите, да видите какво е създал вашият Баща заради вас. Вие не трябва да бягате от това велико училище. Много хора искат да се освободят от земята. Те казват, че земята била "юдол плачевен". Казва се в Писанието, че Дух Божий се носеше над земята. И като погледна Бог на земята, на тази своя дъщеря, Той каза: Да бъде виделина на нея. И стана виделина. Земята е дъщеря на Бога, а вие сте нейни деца. Казвате: Нима земята може да ражда? Ражда земята. Но ако приемете това нещо по човешки, вие съвсем ще се объркате. Аз не искам да мислите, че земята е точно

такава, каквато я виждате отгоре. Това, което отгоре виждате, никаква земя не е още. Очите ви трябва да се отворят, да видите какво нещо е земята. Материята, от която е направена земята, е толкоз чиста, че се равнява почти на онази първична материя, за която ви казвам, че ако искате да получите един грам от нея, трябва всички фабрики по света да работят цели три хиляди години, за да създадат този грам материя. Това, което виждате отгоре на земята, това е човешкото и животинското. Вътре в тази материя прониква Божественото, което постоянно организира човешкото и животинското. Божественото постоянно подтиква тази мъртва, неорганизирана материя още и я подбужда към живот. Така подтиква Той и умрелите хора. Бог отива от време на време над гроба на някой умрял и го пита: Защо те туриха тук? - Крадах и убивах на земята. Е, повече да не крадеш и да не убиваш. После отива на гроба на някоя невеста и я пита: Защо ти си тука? - Изневерих на мъжа си, и той ме уби. Стани и повече да не изневеряваш. После той отива на гроба на някой слуга и го пита, защо е заровен на това място? - Крадох господарите си. - Друг път да не крадеш. След това отива на гроба на някой съдия, и него пита, защо са го заровили в земята. На всички Бог казва: Станете и повече не грешете. Мнозина искат да знаят как ще бъдат погребани. Съжалявам, че не мога да им отговоря. Аз повече бих желал да се интересувате от това, как ще възкръснете, от колкото как ще бъдете погребани. Хората се интересуват как ще бъдат погребани, като умрат, а не знаят, че те и сега не са живи. Мислите ли, че вие сте живи? Като наблюдавам хората, виждам колко са слаби във вярата си. Един евангелски проповедник проповядвал пред своите пасоми, че не трябва да се плаче за умрелите. За тази цел той си послужил с различни стихове от Евангелието. Както проповядвал, идват да му съобщят, че неговият шурей умрял. Като видял жена си разплакана и той заплакал заедно с нея. Това било тъкмо след проповедта му.

И аз се чудя защо трябва да се плаче за умрелите. Сега, аз не искам да ви огорчавам, но задайте си въпрос, защо плачете, когато някой от вашите близни умре. Жената плаче за мъжа си, че умрял, главно поради това, че няма кой да работи за нея, няма кой да я гледа. Бащата плаче за сина си, защото няма кой да работи за него. Като разгледате скръбта на хората от психологическо гледище, ще видите, че в нея се крие нещо користолюбиво. С това аз не искам да кажа, че е добре да умре човек, но трябва да си дадете отчет защо плачете за своя покойник. Според мене, човек умира, защото няма кой да го обича. Когато видя някой умрял,

приближа се при него и го питам иска ли да възкръсне, но той казва: Не искам да възкръсна, защото ще ме бият хората. Е, тогава върви си. Добре, че се освободих от жена си, от дълговете си. Имах много дългове на земята. Ако ме върнеш да живея, ще продължиш страданията ми. Когато някой иска да го възкръся, аз го питам: Готов ли си да служиш на Господа, да проповядваш Словото Божие? - Трудна работа е тази. Какво ще проповядвам? По-добре да си вървя. Мнозина ме питат: Защо не възкресиш някого? - Досега аз не съм срещал нито един човек, който да (е) пожелал да възкръсне, да служи на Господа. Питам: Като възкръсна Христос, кои повярваха? Еврейският народ повярва ли във Възкресението? Колко души повярваха? Отначало повярваха само 500 души. След това повярваха 3000 души и едва след 2000 години се увеличиха вярващите, силата на Христа дойде. Христос проповядва вече не чрез една уста, а чрез хиляди. Днес Той навсякъде проповядва. Когато Христос проповядва, Той ни изпитва. Той ни изпитва. Той ни изпитва в Любовта.

Питам: В какво седи вярата? Вярвайте в онова, което ще стане. Ще кажете: Може ли? - Опитайте. В Писанието е казано: Потърсете ме в ден скърбен. Но това не значи, че трябва да се изолираме от хората. Не е правилно да се изолираме. Може да се изолираме, но от кого? От всички лоши хора. А да се свържем с всички добри по лицето на земята, дето и да се намират те. Ако искаш да успяваш в живота си, трябва да се свържеш с всички добри хора по лицето на земята. Трябва да се изолираш от всички лоши мисли и желания на хората, понеже те ще те спънат. Лошите хора не трябва да мразиш, но трябва да се изолираш от тях, за да се свържеш с всички добри хора. Свържи се с добрите хора. Иначе вие няма да намерите в живота си това, което търсите. Сега аз да ви представя как трябва да бъде това, как трябва да се свържете с добрите хора. Някой казва, като се оженим. Аз не съм против женитбата, но казвам: Да не се разлъчва това, което Бог съчетал. Това значи да се ожени човек, да има една другарка, с която през целия живот да не са си разменили нито един остър поглед, да не са си казали нито една обидна дума, нито да са си отправили едно лошо чувство, било то явно или тайно. Така трябва да бъде и от двете страни. Пък и синът, и дъщерята трябва да живеят по всичките правила. И слугите трябва да живеят по всичките правила. Вие трябва да обичате слугите си. Не е лошо човек да бъде слуга. И синът е слуга, само че той служи без пари. Той се учи на Божия закон. Баштата казва: Синко, изпълни моята воля от любов, както

и аз изпълнявам Волята Божия. Един ден моят успех ще бъде твой успех. И твойт успех ще бъде мой успех. Ако работим за Бога, ние работим и за себе си. Ако не работим за себе си, ние не работим и за Бога. Питам: Де са отишли онези, които са работили изключително за себе си? Те са отишли на гробищата. Всички онези, които имат паметници на гробовете, са все от онези, които са работили само за себе си. На тия паметници аз бих поставил следния надпис: Прости ни Господи, че сме работили само заради себе си. Възкреси ни, и след това ще работим само заради Тебе. Който служи на Бога, в бъдеще няма да има никакви гробища. Ако отидете на някой гроб, вие четете: Тук лежи един млад и зелен, който погина за своето Отечество. Кое е нашето Отечество? Ако нашето Отечество е Земята, или е ако е Царството Божие, към него именно ние трябва да се стремим. Ако всички ние служим на Царството Божие, ще бъде добре за всички народи и държави, за всички общества и за всички домове. Този закон ще подобри положението на всички. Това не трябва да бъде само за одного, но за всички. Българската поговорка казва: С един камък къща не става. Всички хора трябва да служат на този велик закон. Гробищата съществуват, понеже ние не служим на Бога, но служим на себе си само. Който съзнава, че е сиромас, той служи на себе си. Който съзнава, че е богат и той служи на себе си. Който съзнава, че е умен, той служи на себе си. Който съзнава, че е силен, той служи на себе си. Който съзнава, че е добър, той служи на себе си - нищо повече. Това е моята максима. Пред моя ум седи друг един (в)сеобемаш ум. Пред моята сила седи друга една по-велика сила и пред моята доброта и любов седи друга една доброта и любов. И затова като погледне човек към тази сила, трябва да си каже: Колко е велика, Господи, Твоята сила. На нея принадлежи всичко в света. Така казвам аз на себе си, така трябва да кажете и вие в себе си. Господи, аз посвещавам своята сила, своя ум, своята доброта и своята любов за служене на Тебе. Всичко това иде от Тебе и го посвещавам за служене на Тебе. Не искам да го задържа за себе си. Аз взимам това като един велик закон.

Сега пожелавам на всинца ви да служите на Бога. Това е едно благо за всички.

Сега ще прочета няколко мисли от един учен човек от книгата "Светът на великите души".

Благословен Господ Бог наш. Тайна молитва.

27 неделна беседа от Учителя,

гържана на 5 априлий, 1936 година.

София-Изгрев

ЗАВЕДОХА ИСУСА.

„Заведоха Исуса“

Отче наш. Бог е любов. Ще прочета само
две думи и върху тях ще говоря. „Заведоха Исуса“.
Духът Божий.

В български език има една поговорка: „С един камък къща не става“. С два камъка може да се постави основа на къщата, но с един камък основа на къщата не може да се постави. Тази поговорка е относителна. Тя се отнася до сегашните камъни, на физическия свят, но има камъни, от които един само е достатъчен да се направи къща. Едно малко житно зърно не може да изхрани цял свят, но дайте му време на порасне, в продължение на 12 години той ще може да изхрани цял свят. Невъзможните неща са мъртви, а възможните са живи неща - нищо повече. Когато казваме, че нещо е невъзможно, ние разбираме, че там е смъртта. Когато казваме, че нещата са възможни, там е животът. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е невежеството, там знанието не прониква. Когато казваме, че нещо е възможно, там е знанието. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е безсилието; когато казваме, че нещо е възможно, там е силата. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е злото; когато казваме, че нещо е възможно, там е доброто. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е справедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е възможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Така вървят работите. Това показва, че нещата биват възможни и невъзможни.

„Заведоха Исуса“. Това завеждане не беше приятно на Христа. По добра воля ли отиде Той? Той не отиде по добра воля. Това желание му беше наложено отвън. Това завеждане стана по стечение на известни обстоятелства. Според индуската философия ще кажат, че това е карма. Според християнската философия ще кажат, че така е било определено от Бога. Според сегашните учени ще кажат, че това се дължи на важни социални условия. По какъвто и да е начин, нещата донякъде се обясняват, но все необяснени остават. Не е въпросът само да се обяснят нещата. Аз мога да обясня на един човек защо някой е богат, а друг - беден, но какво ще се ползува той от това обяснение? Какво ще се

ползвате от това, че един човек е добър. Каквото обяснение и да се даде защо един човек е добър, а друг - лош, вие няма да се ползвате нищо от това обяснение.

Казвам: Вие трябва да се спрете на научната страна. Аз харесвам учените хора в едно отношение: те правят малките работи ценни. Те не се занимават с големи работи. Богословите, запример, искат да знаят дълбоки работи за Бога. Учените хора, обаче не искат да се занимават с такива големи работи. Те казват: Тези работи не са за нашия ум. Те се занимават с атомите, с малките реакции, с растенията, с буболечките. Що се отнася за големи работи, те не се занимават с тях. Богословите се занимават с много големи философски работи. Учените хора не се занимават с въпросите, кой е прав и кой крив. Религиозните хора се занимават с въпросите, кой е прав и кой е крив. За да знае човек кой е прав и кой е крив, той трябва да бъде умен, силен, добър и справедлив. Ако човек е безсилен, ако няма никаква доброта в себе си, ако не е умен и ако няма никаква справедливост, как ще знае, кой е добър и кой не, или кой е прав и кой е крив? Сега не мислете, че това, което ви говорят, ще влезе в контраст с вашите възгледи. Има неща, с които не можем да влезем в контраст. Ние не можем запример, да влезем в контраст, в противоречие с водата, с въздуха, със светлината или с храната. Как ще влезете в конфликт със светлината? Как ще се карате със светлината? Невъзможно е да се караш със светлината. Това, което ти каниш, което само не идва при тебе, реално ли е или не?

“Заведоха Исуса”. Реално ли е това нещо или не е? Мислиха Христа за виновен, намираха, че не върви в правия път, както другите хора. Според еврейската философия евреите намираха, че Христос не върви в правия път, не работи в интереса на тяхното въздигане. Това е разбиране. Но аз не искам да се спирам върху социалната страна на въпроса. Аз не искам да говоря за последствията. За мене не е важно кой е прав и кой крив. Сега не му е времето да се търси кой е прав и кой е крив. Ще дойде ден, когато ще се знае кой е прав и кой е крив. Сега (е) важно човекът да яде от обета, който се приготвява. Кой го е купувал, кой го е правел, кой го е солил, това не е важно - важно е обетът да се възприеме. Представете си, че вие имате една дарба, добре развита, която може да ви спаси от всички злини. Представете си, че при днешните социални въпроси, при днешната немотия и сиромашия вие имате такова знание, че каквото пипнете с ръката си, всичко става на злато. Ако имате такова знание, не можете ли да разрешите с него всички социални въпроси и

всички социални мъчнотии? Представете си, че съм гладен. Влизам в една гостилница, но нямам пет пари в джоба си. Обаче, имам на разположение няколко камъчета, всяко от което тежи от 100 до 250 грама. Взема си едно, две яденета, нахрана се добре и след това стисна едно от камъчетата в ръката си. То веднага се превръща в злато. Давам тогава на гостилничаря това камъче, т. е. това парченце злато, и излизам вън от гостилницата. С това аз си представям случаи, които стават много рядко, почти невъзможни случаи. Тези случаи са почти изключения. Аз си ги представям в най-добрата страна. Представете си друго нещо: Вие имате такова знание, такова прозорливо (око) ако, с което можете да предвиждате нещата, които ще станат след сто години. Какво ще бъде вашето положение, ако имате такова знание? Или представете си, че сте такъв певец, че като запее, всичко наоколо ви млъква. Или представете си, че сте такъв музикант, че като засвири, всичко наоколо ви млъква. Наистина, такива певци и музиканти още няма по света, но ще дойдат някога. Ще има такива певци и музиканти из света. В гръцката митология се разправя за един от гръцките герои, Орфей, който бил такъв певец, че като запявал, всичко наоколо млъквало. Доколко това е верно, дали е така или не, върху него не се спирам. Това оставам на историята. Но казвам: Има нещо в човека, което можете да проверите. Има нещо, на което вие можете да разчитате. Вие говорите за вашата душа, но никога не сте опитвали какво можете да направите с вашата душа. Вие говорите за вашия дух, но никога не сте опитали какво можете да направите с него. Едва сега хората говорят за своя ум, какво могат да направят с него, или какво друго могат да създадат с него. Обаче, никой не е опитал своя дух или своята душа. Даже и вярващите не се спират върху своя дух и своята душа. Те казват: Тези работи са високи, не са за нас. Те разрешават въпроса по един странен начин. Те казват: Този вярва в Бога или онзи не вярва в Бога. Първо аз искам да зная в кой Господ трябва да се вярва. - Ще кажете, че един е Спасителят на света - Христос. Те и будистите имат един спасител. Като отидете при мохамеданите, и те си имат един Мохамед. Християните пък казват, че Христос е техен спасител. Преди Христа имало и други учители, водители на човечеството. Учениците на тези вери могат да спорят помежду си, но от този спор нищо не може да излезе. Християните казват, че Христос казал, какво всички, които са дошли преди него, са крадци и разбойници, какво ще кажат тогава за онези, които ще дойдат след Него? Онези, които разсъждават буквално, те казват, че всички преди Христа са били

крадци и разбойници. Обаче, Христос съвсем друго нещо е разбирал под думата крадец и Той описва какво нещо е крадецът. Христос казва: "Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби. Аз, обаче, дойдох да дам живот, и то преизобилно". Значи, всички, които са дошли преди Христа, са дошли с идеята да си намерят овце и да ги ядат и доят. Че и Мойсей дойде преди Христа. Ако разсъждават така буквално ще излезе, че и Мойсей беше крадец и разбойник. Не е така. Всички онези, които са дошли на земята да научат хората на доброто, те не са крадци и разбойници. Онези, обаче, които са дошли да научат хората на злото, за тях се казва, че са крадци и разбойници. Те постъпват по друг начин. И след всичко това ще разправят за страданията на Христа. Няма какво да ми разправят хората за страданията на Христа. Днес Христос пак страда, но вътре в човека. Няма какво да ми разправяте как измъчвали Христа. Важно е какво ще правите сега. Не е въпрос за този Христос, Който е дошъл да страда, да изкупи човечеството. Важно е какво трябва да направите с този Христос, Който е у вас? Той е личен въпрос, който можете да разрешите като Пилата, да си измиете ръцете и да махнете от себе си всякаква отговорност. Най-лесно е да кажете: Такива са условията. Майка ми ме е родила такъв, баща ми ме е родил такъв, повече не можа да направя. В Пилата няколко пъти се яви желание да освободи Христа и по случай празника на Пасхата, когато се освобождаваше по един престъпник или затворник, той запитва народа: Искате ли да пусна Христа? - Не, искаме да ни пуснеш Варава, един от най-големите престъпници. Еврейският народ искаше да пусне Варава на свобода, но не Христа. Те намираха, че Христос не е благонадежден. Кой беше прав: Исус или Варава? Евреите обаче, викаха да им пуснат Варава, а Христа да задържат. Първоначално Христос беше при Пилата. След това мина една дълга процедура: коронясаха Го, туриха на главата Му трънен венец, скипър и всички римски войници Му се покланяха. На другия ден Му дадоха един голям орден за храброст - кръста, който Той носи до едно място и после казва: Не искам повече да нося този кръст. Сега вие го носите. Като стигна на Голгота, римляните му дадоха друг кръст. Те Му казаха: Този орден вече щеш нещеш ще го носиш. Заковаха Го на кръста. Войниците се гавреха с Него и Му казваха: Ще знаеш, че този орден се дава в знак на голямо достойнство.

Сега като ме слушат да говоря, някои може да разберат нещата криво. Какво представлява орденът? Той представлява една добродетел. Човек, който може да носи такъв един орден, той е добродетелен човек. Що е

кръстът? - Това беше едно от най-позорните наказания, с което римляните наказваха някого. Сега аз няма да се спирам повече върху този въпрос, защото днес около 200-300 хиляди проповедници говорят по същия въпрос. Друго не ви трябва, освен четете техните проповеди - те ще ви опишат подробно страданията на Христа. По този въпрос при разпитванията от страна на Пилата Христос прояви особена черта. Каквото Пилат Го питаше, Той все мълчеше. Той се учеше на мълчание. Пилат Му казваше: Ти цар ли си? - Ти казваш. - Ама твойт народ те обвинява, че си се представял за цар. - Това е тяхна работа. - Ти за какво си дошъл? - "Дойдох да свидетелствам истината". "Моето царство не е от този свят". От две хиляди години насам се проповядва за Христа, и всички Го съжаляват. Питам: Какво е по-хубаво да Го съжаляват, или да следват Неговия път? Ако само половината от християните биха решили да изпълнят Христовото учение, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Но това нещо с насилие не става. То става с дълбоко убеждение. Светът не може да се поправи по човешки. Не мислете, че лесно светът се поправя. Той не може да се поправи в една или в две, а даже и в хиляда години. И в две хиляди години светът не може да се поправи. Той ще се поправи само по Божествен начин. След десет хиляди години светът може да се поправи. Тези десет хиляди години представят десет Божествени дни. Колко са десет дена? - Една седмица и три дена. Много ли е това? Ако кажем, че светът ще се оправи след 20 хиляди години, това са двадесет Божествени дни. Много ли е това? За 20 дена може да стане пътешествие навсякъде. Сега ние искаме да пресилваме нещата, но трябва да знаем, че за да станат нещата по Божествено, изисква се затова знание. Нещата могат да станат бързо, но затова се изисква голямо знание. Сега християните очакват Христос да дойде втори път на земята да съди света. Те очакват някаква привилегия от Него, да ги заведе в рай. Идеята, по която те искат да се домогнат до рай, е крива. Но ако един професор не го назначат в университета по законен начин да преподава своя предмет, и ако той не знае добре предмета си, ще го държат ли в университета! Най-много една година ще го държат, и след това ще го уволнят. Всички студенти ще кажат: Не ни трябва да слушаме този професор. Той не е сведущ по предмета. Изкуството трябва да се владее. Не е достатъчно човек да има хубава цигулка, но той трябва да знае да свири.

И тъй, сега аз се силя на една страна, а именно да опитате душата си и да опитате духа си! Има един начин, по който можете да ги опитате.

Преди няколко дни дойде при мене един господин, на когото майка му умряла. Той ми показа нейния портрет - жена с хубави черти, с отличен ум и с отлично сърдце, със силна воля. Синът така обичал майка си, бил почти влюбен в нея и сега казва, че не може да живее без нея, готов е да отиде след нея. Той ме питаше: Какво ще стане с него, ако тури край на живота си? Казвам му: Ако рече да се самоубие, да тури по някакъв начин край на живота си, той ще спъне и себе си, и майка си. Е, тогава съветваш ли ме поне да се ожена, че да създам поколение, да се прероди майка ми чрез мене? - Можеш да се ожениш! Да родиш деца, да ги възпитаеш. Мога ли да възпитавам децата си? - Можеш, разбира се. Ако вълкът може да възпитава децата си добре, че ти ли не можеш да ги възпитаеш? Аз вярвам във възпитанието на човека. Човек може да се възпита. Обаче, хиляди години преди да дойде на земята, той трябва да се възпитава, че като дойде, тогава да прояви качествата си. Така е от мое гледище. Той трябва да живее хиляда години в умствения свят, хиляда години в астралния свят, и най-после да слезе на земята. Сегашните хора бързат. Като поживее някой около 45 години в онзи свят, току бързат да дойдат на земята. Някои остават в онзи свят за около 250 години, някои остават за по-дълго време. Тези, които са по-напреднали, остават на онзи свят за две и повече хиляди години и тогава слизат на земята при хората. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Те са отвлечени, защото вашето съзнание не ги схваща, но явленията в живота са тесно свързани, те представят нещо цяло. Вие мислите, че хората от другия свят и хората от този свят се коренно различават. Те се различават само по своите стремежи. Разликата е такава, каквато е разликата между малкото петгодишно дете и стария дядо на 120 години. Такава е разликата между съзнанието на човека, който живее на земята и този, който влиза в духовния свят. Във втория има нещо ново приложено. Който е влязъл в духовния свят, той разполага вече със своята душа, със своя дух. Той е напълно свободен.

Какво нещо представя пълната свобода? На човешки ние нямаме пример, с който да представим какво нещо е свободата. Според нас свободен човек е онзи, който е умен, силен, добър и справедлив. Ние още нямаме понятие за онази сила, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази интелигентност, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази доброта, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази справедливост, с която човек може всичко да направи. Силата, доброта, разумността и

справедливостта са свързани заедно. Който е силен, той е едновременно умен, добър и справедлив. И обратното е верно: Справедлив, добър, умен и силен. Човек не може да бъде умен, без да е силен. Думата слабост подразбира, че слабият човек има възможност да се усилва. Когато човек е слаб, той развива своя ум. Той пренася енергията на силите си в своя ум. Когато стане слаб, човек пренася енергията на ума в своята доброта. И най-после той пренася енергията на добротата в своята справедливост. Не че става по-лош, но той пренася енергията, силата си от едно положение в друго. И с това той усилва последните си качества, с които работи в дадения случай. Вземете от хиляда и от две хиляди години насам хората говорят за себе си, че могат да четат какво написано има по тях. Питам: Колцина от вас са написали книги, по които може да се чете? Досега нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Колко пъти досега сте се стригали, но нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Казвате: С това ли ще се занимаваме? Ако бихте прочели колко косми имате на главата си, както трябва, щяхте да имате някакво щастие. Нито знаете колко косми имате на веждите си. Някой път погледнете на пръстите си, виждате на нектите си някакви петна, лунички и не знаете, какво значение имат. Друг път погледнете към пръстите си, виждате че те са заострени, не знаете какво представлява това заострене. Погледнете се в огледалото, намирате, че сте красиви. В какво седи красотата? Красотата не е външно нещо. Тя има динамическа сила. Красотата крие в себе си сила, разумност, доброта и справедливост. Като погледнете красивия човек, забелязвате, че от него излиза нещо. Казвате, че някои хора са грозни. Има два вида красота (грозота): външна и вътрешна. Някои хора външно са красиви, а вътрешно - грозни. Други път са външно грозни, а вътрешно красиви. Кое наричате вие грозно? Черната земя не е ли грозна? Тя е черна, грозна, но ражда хубаво жито. Понякога ви се вижда отвратително, но вие си правите от нея тухли и керемиди. С яките камъни пък пукат главите на хората. Хората не използват тези хубави камъни за направа на къщи, но пукат с тях главите си. Понякога те правят с тях чешми, шосета, здание. Това показва, че известен живот е добре използван в миналото. Хубостта всякога показва, че известен живот е добре използван в миналото. Грозотията показва само историята на човека. Грозотията не се дължи само на човека, който я носи, но тя показва, че известен живот от миналото не е бил добре използван. За ангела не може да се каже, че е грозен. Тъй както е изразил своите условия, ангелът е красив.

Ако ангелът се яви като човек, той има отлично тело, една голяма съразмерност в своите черти. Така поне ги рисуват художниците. За Христа казват, че бил красив. Не е въпрос за външна красота, но по строежа на главата, на ръцете, на всички черти и линии в Него имало нещо хубаво, съразмерно. Той имал отличен схватлив ум. Той бил толкова досетлив, че всички равини, всички учители се бояли от Него. За всичко се досещал. Когато искали да го хванат в нещо, не могли. Той всякога ги разбирал. Той имал прозорлив ум във всяко отношение. Че е бил прозорлив се вижда от това, че Той е предсказал някои неща, които са станали. Христос предсказал какво ще стане в света. Той казвал на евреите: Ето, съборете този храм до основи, и аз в три дни ще го възстановя. Той обяснявал много неща, предсказвал много работи с една отривиста реч. В цялата история можете да четете, да видите, как Христос е предсказал какво има да се случи. Но да оставим това настрана. Онова, което предстои да се случи, ще се случи.

- Заведоха Исуса при Пилата - един отличен съдия. Наскоро бяха дали описание за характера на Пилата. Това, което го характеризира, е че той е човек с прозорлив ум, елегантен в обходата си. Той няколко пъти влиза и излиза пред народа, като му казва, че не намира никаква вина в този човек. Пилат не искаше по никой начин да наложи смъртно наказание на Христа, но като се засегнал личният му интерес, той отстъпил. Това се вижда в неговите очи. Когато срещна Исуса, Пилат води с Него следния разговор. Много съжалявам, че направиха така евреите с тебе. Искам да те пусна, да те освободя, но не мога. Виждам, че си праведен и невинен. Но ако те освободя, ще ме обвинят, че не зачитам законите, че се обявявам против Кесаря. Ще ме обвинят в някакъв заговор. И тогава Пилат се обърна към народа и каза: "Аз измивам ръцете си. Правете с този човек, каквото искате. Понеже ви е дадена власт, постъпвайте, както искате". Този разговор на Пилата с Христа и с евреите никъде не е писан. Като казвам, че е воден такъв разговор, с това аз не считам, че приписвам на Евангелието неща, които не са съществували. За мене това е верно, а как е за вас - не зная. Така вие ще бъдете правоверни, а аз неправововерен. Дето аз говоря за онова, което зная, пък вие няма какво да влизате в размишление дали това което зная, е верно. За мене е верно. Може да излезе и неверно - това са второстепенни работи. Много пъти в живота ви ще ви водят там, дето не искате. Казвате: Защо съм поставен при такива лоши условия? Вземете, Христос, Който беше поставен при такива лоши условия, какво

трябваше да направя, какво трябваше да покажа да хората? Силата на Христа беше взета. Той нямаше сила да направи това, което искаха от Него. Всичко излезе така, както не е.

Сега някой път вие искате да се проявите, да търсите своето право. Не търсете своето право. Никога не търсете своето право. Христос не търсеше своето право. От кого ще го търси? От Пилата ли? От еврейския народ ли? Но правата страна е, че Христос получи своето право. Тогава от невидимия свят изпратиха един пратеник до Христа, който да Му каже, че след две хиляди години всички хора на земята ще знаят, че Той е бил прав, а те са постъпили неправилно. И всичкият позор, който сега претърпиш, ще се превърне за твое благо. Какво искаш сега, да те пуснем на свобода или да те опозорят? - Да ме опозорят, нищо повече. Сега и на вас ще кажат същото, а именно, че след две хиляди години и вие ще придобиете всичко, каквото желаете, но сега още не. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи български разсилен, който спечелил един милион лева и станал милионер. Според мене, вие трябва да дойдете до положението, като станете един камък, да го превърнете в злато, но не в книжно злато, а в истинско злато. Това е истински милионер. Питам: Кое е най-важното - да има човек един милион книжни пари, един милион златни пари или знание и добродетел? Кое е по-хубаво: Да имам един милион лева или да бъда справедлив? Сега ще оставите онова, което е съблазнително. Ако питате мене, аз бих предпочел да бъда умен, добър и справедлив. Даже и един милион не ми са потребни, а още повече сто милиона. Веднъж аз правих едно изчисление. Това беше преди повече от 25 години. На едно място падна голям дъжд, на едно пространство около сто километра квадратни. Дъждът вали около час и половина непрекъснато. Аз направих следното изчисление: За да се пренесе тази вода, която падна на около десет километра пространство, изискват се много коне. Всеки кон да носи на гърба си по една бъчва, която да събира около 200 кила. Тъй щото, за да се свърши тази работа, изискват се работници около две хиляди коне. Това е цяла армия. И наистина, това, което природата може да направи за половин час, на нас ще ни отнеме цяла година най-малко. Често хората се заблуждават от мисълта, че могат да поправят живота си. Оставете това на природата, на провидението, а вие работете като земеделец. Земеделецът мине само с оралото си, разоре земята, хвърли семето върху нея и остава всичкото друго на червейчетата и на природата, тя да свърши работата. Значи, след работа на земеделеца, идат въздухът,

водата, светлината и завършват работата.

Сега всички хора искат да бъдат щастливи извън това, което Бог е създал. Например, срещате една млада мома, която иска да се ожени за един момък, с когото да бъде щастлива. Тя иска той да бъде добър, умен, силен и справедлив. Добрият, умният, силният и справедливият момък от Бога се дава. И хубавата, добрата, умната, силната и красивата мома, и тя от Бога се дава. Питам: Какво очаква момата от момъка? Сега, трябва да ви обясня тази мисъл, за да не изпаднете в крива посока. Какво иска ученика от учителя си? - Да го научи, знания да му даде. Какво иска гладният от гостилничара? - Храна. Той иска да се нахрани. Какво иска болният от лекаря? - Здраве да му даде, да му помогне. На същото основание питам: Какво иска младата мома от момъка или момъкът от младата мома? С други думи казано: Какво ще иска човек от душата или от духа си? Според мене духът е младият момък, а душата е младата мома. Какво иска душата и какво иска духът? Душата не иска сила, тя иска доброта. Духът иска справедливост. Следователно, за да бъдат хората на земята щастливи, за това се предполагат противоположни типове. Момата, била тя млада, или стара, важно е, че жената трябва да бъде добра, а мъжът, стар или млад, трябва да бъде справедлив. Щом мъжът е справедлив, той непременно е умен, и каквото пожелае, може да го постигне. А в жената той ще вижда Божествената доброта въплотена. Следователно момата представя Божествената доброта, а момъкът - Божествената справедливост. В този смисъл какво представя старостта? Старостта е въплотената мъдрост в Бога. Ако в лицето на стария човек вие не можете да видите Божиата Мъдрост въплотена, това не е никаква старост, това не е стар човек. Какво трябва да виждате в майката и в бащата? В майката и в бащата трябва да виждате Божиата Любов, Божествената топлина. Ако любовта не е въплътена в майката и в бащата, те не са никакви майка и баща! В това отношение съзнанието на майката и на бащата представя двете страни на въплотената любов, те представят игра на сцената. Момъкът трябва да представя въплътената справедливост, а момата - въплътената доброта. Когато момъкът ходи, той е левент. Когато красивата мома ходи, тя трябва да се отличава с целомъдрие. Следователно, жената в света е в конфликт с Бога. Любовта е в конфликт с омразата. Справедливостта е в конфликт с безправието. Това са две противоположности. Момата разрешава въпроса за доброто, а момъкът - въпросът за справедливостта. Младите разрешават въпроса за любовта,

а старите въпросът за мъдростта. Майката и бащата са въплътената любов в света, които дават импулс на всичко в света. Земята се движи по силата на майката и на бащата. Ако извадите всички майки и бащи от земята, последната ще спре движението си около своята ос. Ако земята се движи около своята ос и около слънцето, това се дължи единствено на Божията Любов, която функционира в майките и бащите. Защо изгрява слънцето? - За да се радват техните деца - доброто и справедливостта. Защо изгрява слънцето? - За да се радват и старите със своята мъдрост, защото те са служители на майката и на бащата. Старият човек трябва да бъде служител. Ще каже някой, че не е женен. Какво иска той? На земята ли иска да се жени? Щом си дошъл на земята, ти вече си женен. Ти имаш душа и дух - женен си вече. Ти трябва да носиш тази идея в себе си, да познаваш Бога. Като познаваш Бога, ти ще познаеш и своята душа, и своя дух. Като познаеш своята душа, чрез душата си ще познаеш своята майка. Като познаеш своя дух, чрез него ще познаеш своя баща. А като познаеш доброто и справедливостта, в тях ще познаеш своите братя и сестри, които се подвизават в този свят заедно с тебе.

“И заведоха Исуса”. Христос казва на Пилата: Ако можеш да бъдеш справедлив. Това учение е високо, казва Пилат, не е засега. Това учение може да се приложи едва след хиляда години, то не е за сега. Той си изми ръцете и с това отне всякаква отговорност от себе си. Христос му каза, че той трябва да даде един добър пример на света, да покаже, че може право да отсъжда. Пилат казва: Светът е лош, но и аз не съм подобър. Това е един процес. Ако ти в даден случай постъпваш несправедливо, не си ли един Пилат? Ако ти не си добър, можеш ли да се наречеш девица? Или ако ти не изявяваш Божията Мъдрост, можеш ли да се наречеш стар? С какво ще се препоръчате? Казвате, че Христос ще прости греховете ви. Не, няма защо Христос да прощава греховете на хората. Всеки сам трябва да изправи своите погрешки. В написаното Евангелие е казано, че всички онези, които имат сила да победят злото, да победят греха, да превъзмогнат всички несгоди на живота, които имат сила да премахнат несправедливостта, те ще бъдат спасени. На тях е Царството Божие сега и за бъдаще. Това е проповядвал Христос. Силни трябва да бъдат хората. За какво? - За греха. Хората трябва да се справят с греха, а не с външните условия. Грехът е нещо живо, с което човек трябва да се справи.

Сега мнозина искат да турят в света ред и порядък. Добра е тази

идея, трябва да се тури в света ред и порядък. Всички хора трябва да бъдат носители на Божиите блага. Друго положение: Никога не оставайте в ума си една отрицателна мисъл. Грехът започва от малките работи. Като сгрешите нещо, вие казвате: Вижда се, че аз съм наследил тези лоши черти от майка си и от баща си. Господ не ме е надарил като другите хора, не съм способен. Питам: Как е възможно едно дърво да е надарено, а ти, като човек, казваш, че не си надарен, че нямаш никаква дарба, нищо не можеш да направиш. Ти по този начин си внушаваш сам и си създаваш ред нещастия. Казваш, че нямаш пари, че този е лош, онзи е направил някаква пакост и така нататък. Това са все човешки работи, които не трябва да допускате в ума си. Това са примамки, това са спънки във вашия живот. Това, което волът не може да направи, птицата може да го направи. Волът не може да излезе през един прозорец, но птицата може. Следователно, това, което волът не може да направи, птицата може, но и това, което волът прави, птицата не може да го направи. Ама аз не искам да ставам птица. Знаете ли какво е предназначението на птицата? Какво е предназначението на вола? Като човек ти ще изучаваш търпението от вола. От коня ще изучаваш ума, а от слона - благородството. Едно дете може да се качи на главата на слона и той да го води навсякъде. Той се подава на едно дете. Това е благородство в слона. Слонът казва: Няма нищо, дете е то. Като го мачка по носа, слонът изпълнява волята на детето.

Като четете Евангелието, вие казвате: Блажени са тези времена, в които апостолите са живели. - Обаче, в първите времена апостолите не бяха толкова блажени, както вие си представяте. В първо време и апостолите мисляха, че Христос ще стане цар и те ще заемат министерски места. Те мислеха, че Христос ще управлява всички народи, ще настане навсякъде братство и равенство. Като хванаха Христа, те се разпръснаха. Свърши се тази работа, казаха си те. После когато Христос възкръсна, Той им се яви, и им каза: Не се страхувайте. Всичко, каквото съм казал, ще стане. Трябва да знаете, че преди всичко и вие трябва да минете по същия път, през който и аз минах - ще минете по пътя на страданията. След това вече те станаха смели и решителни. Възкресението се отнася само за Христа. Той е проява на Божията Любов, на живота, проява на любовта изобщо. Значи, когато Любовта дойде в човека, той оживява. В Божията Любов е силата. Силата на Христа дойде при възкресението. Следователно, сегашните условия, при които се намирате, вашата немощ ще се превърне в сила. Кога? - Когато възкръснете. Днес можете да

умрете, но след три дена ще възкръснете. Ако сега умрете, следната седмица можете да се явите на вашите близни. Сега, понеже сте дошли на земята, аз искам да ви насърдча. Всички сте изпратени с една мисия. Мисията ви може да е много малка, не е голяма мисията ви. Колкото малка да е мисията ви, тя е важна. Днес светът се нуждае от подготвени хора, които да имат не официална вяра, не, жива вяра, която да произтича от Любовта. Като проповядвам, мнозина са ме питали: Ти вярваш ли в това, което проповядваш? - Не, аз не вярвам в него. - Ами вярваш ли в Бога? - И в Бога не вярвам. - Ами какво тогава? - Аз живея в Бога. - Ами в онзи свят вярваш ли? - Че аз и сега съм в онзи свят и в този свят. - Че какъв е онзи свят? Аз съм едновременно и на този, и на онзи свят. Онзи свят е лицето на този свят. А този свят е opakото на онзи свят. Този свят е гърбът на онзи свят, а онзи свят е лицето на този свят. Като влезеш в онзи свят, ще видиш лицето на този свят и тогава ще се заблудиш. Сега вие още нямате идея нито за този и онзи свят, нито за самия човек. Човек е троеличен. Като видя някой човек, например Петко Стоянов, аз виждам три такива лица: На физическия, и на духовния, и в мистичния свят. Казвате: Видях своя побратим. Къде го срещнахте? - На земята, малко се колебае. - Да, но той има още две лица. Вие не вярвате в това, но така е. Като не вярвате, питам ви: Къде седи вашата душа и вашият дух? Ще кажете, че това са глупости. - Нека да е така, аз ги приемам върху себе си, но питам: Къде седат вашата душа, вашият дух и вашият ум? Ако не приемете душата и духа, то поне ума приемете. Духът е горе, в Божествения свят. Душата е в духовния свят, а умът е на физическото поле. Това са трите начала в човека, които са свързани на едно, както са свързани корените и клонищата на едно дърво. В това отношение човек на земята представя едно растение.

Казвам: Оставете сега тези работи. Един ден вие ще ги проверите. Като не ги разбирате и приемате, не измъчвайте ума си. Един ден ще ги проверите. Вие ще дойдете до високата планина, ще проверите и ще видите кое е верно и кое не е верно. Правете опити с вашата душа и всякога я слушайте. Душата ви е вашата майка. Това възвишеното и благородното, което вашата душа ви диктува, слушайте я. Всичко онова благородно, възвишено и Божествено, което Духът ви диктува, слушайте го. И това, което умът ви диктува, и него слушайте. Кой е човекът? Човекът е на земята. Човекът е този, който се ръководи от своя ум на земята. Човекът според мене е Аз-ът, който слуша своя ум, своята душа, и своя дух. Човек не може сам да се възпита, без своя ум, без своята

душа и без своя дух. Само когато човекът се намира под влиянието на своя ум, на своя дух, на своята душа, това е азът, който се ръководи от своята майка, от своя баща, от своя ум, това представя вече неговият Учител, Който го учи в света.

“И заведоха Исуса”. - Къде го заведоха? При Пилата. Насила го заведоха, Той не искаше сам да отиде там. После, когато една от жените искаше да отиде при Христа, Той ѝ каза: Не се приближавай още при мене, не съм отишъл при Отца си. Като се върна, тогава можеш да дойдеш при мене. Същото може да се каже и за вас. Един ден, искате или не искате, ще ви закарат при Пилата. Там нямате думата дали искате или не. След това ще бъдете готови да се представите доброволно. Но ще отидете с всичкото си смирение, с всичката си любов, с всичката си мъдрост, с всичката си доброта и с всичкото си знание, които сте придобили. Вие ще се представите пред Баща си с всичката си справедливост, да види, че сте извършили Неговата Воля. Това е велико нещо в човешкия живот. Какво представя човешкият живот? Вън от тия неща, умът, душата, и духът, човешкият живот нищо не представя. Че сте имали някакви богатства, някакви блага, всички тия блага имат смисъл само при човешкия ум, човешката душа и човешкия дух. Вън от тия неща, никакви земни блага не са на мястото си. Само при духа, при душата и при ума и земните блага се осмислят.

Сега аз не ви препоръчвам сиромашията. Според мене сиромаси хора са ония, които са лишени от влиянието на своята душа, от своя дух, на своя ум. Според мене те са най-големите безделници, най-големите бездарници. А всички ония, които са под влиянието на своя ум, на своята душа и на своя дух, те са богатите хора на света. При това положение техните сърдца трябва да бъдат отворени, и като погледнат на най-големите несправедливости, да са готови да проповядват с живота си, със своите дела. Вървите, за пример, по пътя си и виждате, че един човек мушнал някого с нож, и последният се намира пред смъртта си. Какво трябва да направите? Спрете се, плюете малко плюнка на раната му, покрийте я с малко памук, и тя ще оздравее. Срещате едно дете паднало на пътя, ударило се. Спрете се малко, пак намажете болното място с плюнка и продължете пътя си. То скоро ще оздравее. Срещате мъртви, възкръсвайте ги. Срещате болни, оздравявайте ги. Възкръсвайте хората. Днес има много правоверни в света. Няколко проповедници хванали един наш приятел, искали да го направят правоверен. Те му казали: Ти си голям грешник, трябва да се покаеш, да се обърнеш към Христа. Ако

съм на мястото на този наш приятел, ето какво бих казал на тези проповедници. Братя, аз съм съгласен да ви слушам, но да излезем малко на разходка. По пътя, като срещна някой умрял, ще им кажа: Хайде, като проповядвате Словото Божие, възкръсете този човек. Ако можете да го възкресите, аз съм готов да изпълня всичко, каквото ми кажете. Не можете ли да направите това, аз съм свободен да не ви слушам и да не изпълня вашите съвети. Сега, запример, аз не искам нищо да ви налагам. Защо? - Защото тъй, както християните живеят днес, те живеят в безлюбие, а не в Любовта Христова. Като проследявам живота на всички християнски секти, виждам, че те имат и знание, и богатство, и всичко имат, но едно само нямат - Любов нямат. На тях им трябва само една клечка кибрит. Като се запалят, могат да свършат отлична работа. Те имат и отлични разбирания, но остава да разберат Любовта и да я приложат. Щом приложат Любовта, нищо повече от тях не се изисква. Новото учение иде сега в света да запали сегашните християни. Само една клечка кибрит им трябва, която да ги запали и отпред, и отзад, от всички страни. Те трябва да пламнат и всичко у тях да изгори.

Казвам: Време е вече не да чакаме Христос да дойде при нас, но ние да отидем при Него. Сега ние трябва да отидем при нашия Баща, да Му изкажем великата благодарност, за великото дело, което се извърши. Това се изисква сега от нас.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

28 неделна беседа от Учителя,

гържана на 12 априлий 1936 г.

София-Изгрев.

СВЕТИЛО НА ТЕЛОТО.

„Светило на телото е окото“.

Отче наш. Бог е любов.

Ще прочета няколко стиха от 11 глава
от евангелието на Лука, от 33 стих.

„Светило на телото е окото /34 ст./.

Духът Божи.

В цитирания стих не се говори за две очи, но се говори за едно око. Външните, физическите очи са създадени по образ на това око. Сега вие не трябва да разбирате, че енергията произтича от окото. То е като посobie. Както имате лампа, с която осветлявате ношта, такова нещо е и окото. Разни са съмненията върху това око. Ясновидците имат това око, което наричат интуиция. Това око се намира някъде в мозъка. Някои определят неговото място, някъде в тъй наречения “пензовия възел”. Можете да изучавате анатомията и физиологията, но там не се споменава за това око. В старите времена научно са изучавали човека, и сега го изучават, но човек не е така просто създаден, както външно изглежда. Той няма само едно тело, както го виждате. Той има три основни Божествени тела, с които живее. Освен тези три, човек има и четвърто тело. От развитието на тези тела зависи неговата еволюция.

Сега аз ще ви говоря за неща, които ще ви бъдат полезни. Човек се нуждае от много неща. Много въпроси са важни за него. Въпросът за яденето е важен, за дишането - също е важен, за гимнастическите упражнения е също така много важен. Всичко в живота зависи от гимнастическите упражнения. Ако ти не си гимнастик в живота си, ти не си човек. Не е въпрос само за външните упражнения, но ако ти не знаеш как да движиш мозъка, сърцето и волята си, ти нищо не можеш да постигнеш. Аз гледам сега и в Америка, и в Англия, и в Германия, и във Франция, в Русия - навсякъде правят гимнастически упражнения. Обаче те нямат една научна основа, върху която да се поставят техните упражнения. Има упражнения, които събират, акумулират (енергията), но има движения, които разпръсват енергията. Има движения, които са здравословни; има движения, които са болезнени. Виждали сте как болният се упражнява. Ако на един учен човек, който е свършил четири

факултета, кажете, че трябва да се упражнява, той казва: Това е игра работа. Оставете ме мене, аз съм учен човек, няма защо да се упражнявам. Но утре като заболее този учен човек, ще го видите как се упражнява. Той е учен човек, но и той като обикновения, като простия, човек се упражнява върху кревата си. На кревата си се учи как се играе гимнастика. Това е един контраст, но изобщо, духовните, религиозните хора, както и тия, които минават за християни, като не разбират дълбокия смисъл на живота, те се стремят към седящ живот. Седящият живот много се практикува на изток, между факирите в Индия. Някои факири седят по десетки години на едно място, не се движат, не се упражняват. Те не правят физически упражнения. По този начин, обаче, някои органи се атрофират. Това е до разбирането. Обаче, целият човек трябва да се упражнява. Всички удове, всички мускули, цялото тело трябва да се упражнява. Цялото тело трябва да се упражнява. Тези движения трябва да бъдат научни, а не само така, да прави човек упражнения, каквито иска и както иска. Когато религиозните видят някой религиозен или духовен човек да играе хоро, те казват: Този човек трябва да е полудял, той не е с всичкия си ум. Той е светски човек. Че ако момата не играе, тя не може да си избере момък за себе си; и ако момъкът не играе на хорото, той не може да си избере мома. Чудни са хората! Все таки те трябва да правят упражнения. Първо ще правят упражнения на очите си, на ръцете си, на цялото си тело. Те трябва да отварят и да затварят очите си, да ги упражняват. Човек трябва да маха ръцете си на една и на друга страна, да свива пръстите си, да прави с тях ред упражнения.

Съвременните хора не искат да им се говори отвлечено. И ние не говорим отвлечено. Ние говорим реални неща, така както са. Някой казва, че иска да му се говори конкретно. Той взима думата конкретно, вместо думата реално. Конкретно е едно нещо, а реално е друго нещо. На български език като турите думата (съществено), тя няма същото съдържание. На български език думата (съществено) и реално се различават. Реално е това нещо, което можеш да хванеш с ръката си, да туриш в действие. Като се каже съществено, българинът излиза от буквата С, която означава нещо, което взимаш близо до сърцето си. Съществено нещо е за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Една жена може да ти бъде съществена за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Нещо е съществено, може да те обича, но не е практично, не е реално. Тъй значи да се говори конкретно. Казват за някоя мома: Много е добра, знае да готви, всичко прави, но няма парички, не е реално. Ако имаше

парички, щеше да бъде по-реално. Или ще кажат, че е много деликатна, не е пълничка, лицето ѝ не е мускулесто, не е така реално. Ако си мускулест, това е реално, а същественото е, че е деликатна. Сега, това са понятия, но това още не е човекът. Стяжението е телото. Човек има много стяжения. Човек не е минал само през човешка форма. Човек е живял и във формата на същество, с два рога на главата и с опашка. Изобщо, човек е минал през разни форми. Той е минал през много жилища. Ще кажете - няма човек е минал през формата на животните? Не, той е живял в къщите на различните животни. Тия къщи той сам ги е построил. Той е живял в малки, микроскопически къщи и след като е забогатял, той казвал на слугите си: Оставям тази къщичка за вас, а аз отивам в по-голяма къща. И тогава, по-малки от него същества влизат в колибката му. Като е минавал през цялото животинско царство, човек си е оставил наследници на по-малките си къщички, защото си е съградил по-голяма, по-хубава къща. И в тази къща той не мисли да остане за дълго време. Като е забогатял, той не знае сега, от мрамор ли ще си прави къща или от друг някакъв материал.

Сега онези, които не разбират законите, взимат Библията за авторитет, и казват: Така е казал Господ. Човешката душа, човешкият дух, са резултатите на тази написана книга. Обаче, тази написана книга едни тълкуват по един начин, други - по друг начин. Где е авторитетът? Това е един написан закон. И после казват, че това е откровение. И Христос има някои откровения, но где са те? Няма ги написани. Има едно писмо от един от доста напреднали християни, но аз се чудя на неговите възгледи. Той ми се оплаква, казва ми: Имах един доста добър приятел, който много пъти ми е помагал, но сега сърдцето му някак е изстинало към мен. Той не показва никакво съчувствие към мене. Аз му пиша, а той ми е изпратил една книга да я чета. Не ми трябва книгата му. Аз имам нужда от нещо - по-реално. Той се страхува да не попадне под някакво заблуждение, а ни най-малко не се страхува от образа на Кесаря. Страх го е да не пипне някакво заблуждение, а ни най-малко не го е страх да пипне образа на Кесаря. Той служи на Кесаря, а току вади пари от джоба си и казва: Аз служа на Господа. Че ти служиш на Кесаря. Но това е до разбирането. Опасността не е в парите външно, но опасността е в любовта към парите. Опасността не е в жените, но в любовта към жените. Опасността не е в мъжете, но в любовта към мъжете. Опасността не е във виното, но в любовта към виното. Това са положения. Ще кажете: Каква опасност може да има в любовта? - Голяма опасност

може да има. Като залюбиш някого, после ще го намразиш. Или, като залюбиш някого, ще почнеш да му търсиш сметка, къде е ходил, с кого се е срещал, как се е ръкувал, как е стиснал ръката му и т. н. Тези неща стават все от любов. Хората казват, че трябва да се обичат. До известна степен това е право. Любовта е сила, с която трябва да знаем как да се разправяме. Тя е огън, който носи голяма топлина в себе си. Досега никой не е измервал топлината на любовта. Любовта започва от най-малката топлина и стига до най-голямата, която всичко разтопява и унищожавя. Зависи, как ще се прояви тази любов. Опасността не е от огъня на любовта. Опасността е в твоето приближаване или отдалечаване от огъня на любовта. Ако много се отдалечаваш от любовта, ще замръзнеш, ако много се приближаваш, ще се стопиш. Следователно, човек трябва да намери онова нормално положение, или разстояние от огъня на любовта, на което нито да замръзва, нито да се разтопява. Това наричам аз мярка на любовта. Какво нещо е любовта? - Любовта е онова положение, при което човек, като застане, нито ще замръзне, нито ще се разтопи. Това положение ние наричаме донякъде идеална любов. Това е местото, отдето животът иде. Който пази това положение, животът му се благославя. Който пази това равновесие, животът му се благославя. Ако изгубиш това равновесие на любовта, оттам ще се зародят всички нещастия.

Сега няма да говоря за нещастията. Да се говори за нещастията, това е човешко схващане. Вие мислите, че сте нещастни, но това нещастие зависи от самите вас. Вие се считате нещастни само затова, че някой от вашите слуги ви е задигнал сто хиляди лева златни. Вие считате това за (не)щастие, но то е ваше разбиране. Представете си, че вашият слуга е внесъл тия сто хиляди лева на ваше име в някоя банка. И като се научите, че той е направил това нещо, след 20 години отивате да вземете тези пари от банката. Какво лошо има в това? Да мислите, че това е някакво нещастие, това говори за вашите заблуждения. Вие не сте познавали вашите доброжелатели, вследствие на което сте страдали. Кое е Бог? Този, Който, като вижда, че вашият ум не е толкова прозорлив и не можете да предвидите какво бъдаще ви чака, Той взима някое от вашите блага и го туря в някоя банка на ваше име. След 20 години Той ви дава това благо. Вие казвате: Толкова години вече как се моля на Бога, и Той нищо не ни дава. Законът е такъв. Ние трябва да се молим, трябва да дишаме. Дишането поддържа здравето. Като дишаш, богат няма да станеш. Въздухът пари няма да ти даде. Въздухът ще стане посредник

на вашето здраве. Здравето пък трябва да ви сближи с хората. То ще донесе парите. Преди всичко, за да може да става това сближаване, човек трябва да има едно око, което да бъде светило на неговото тело. Аз съм слушал как някои се произнасят за телото. Те казват: Като умра, да става с телото ми, каквото ще. Не искам да зная за него. Не, не е така. Когато светията умира, той взима големи грижи за телото си. Той го поставя някъде, така го скрива, че никой да не го види, да не знае къде е телото му. Желателно е даже да не ни погребват, както погребват всички хора. Тъй както днес се погребват хората, в това няма никакво благо. Да турят умрелия в кола, да го носят на гробищата, там да го опеят и след това да го заровят в черната земя, това е една голяма погрешка. Желателно е никой умрял да не отива на гробищата, да не го изпращат близки и приятели, но като дойде на човека времето да заминава, той да каже на ближните и на приятелите си: Сбогом, аз отивам у дома си при своя баща. Вече се изминаха 70 години откак съм дошъл на земята. Време е вече да отида на гости при баща си за няколко години. След това давам един банкет на приятелите си и си излизаш - ни глас, ни услишание повече. Като заминеш при баща си, направиш едно писмо на приятелите си и го изпращаш по пощата.

Сега аз говоря на всички онези от вас, които искат да живеят. Свещено е вашето чувство за живот. Всички вие имате право да живеете и то щастливо трябва да живеете. Щастието няма да дойде така, както предполагате. Щастливият живот няма да ви го донесе някой отвън. Вие трябва да спазвате законите и правилата, които Бог е поставил в света. Не е въпрос, какво вие мислите, какви теории си създавате за света и за живота. Как вие мислите, това е друг въпрос. Но вие трябва да разбирате същественото, което трябва да проповядвате и което ви се проповядва. Като разбирате същественото, вие ще знаете как да поправите живота. Всяко знание, с което човек не може да си помогне, не е съществено знание. Същественото знание, това са фалшиви пари. Защо ми са сегашните пари? Представете си, че с тези фалшиви пари вие отивате в една държава. Като извадя една монета, веднага ми я връщат назад и казват: Тази монета е фалшива. Извадя втора, трета, всички се оказват фалшиви. Всички наши знания, които имаме днес, са фалшиви и като такива, нямат никаква стойност. Вземете за пример, медицината. Как са постъпвали досега и как постъпват съвременните лекари. Те прегледат някой болен и веднага констатира, че той има язва в стомаха. Наистина този болен има язва в стомаха. Но не е достатъчно само да се констатира

болестта. Трябва да се знае причината на тази болест. Причината на болестта не се крие в самия стомах. Тя е на съвсем друго място. Изследванията на най-новите лекари са показали, че причината на всяка болест се дължи в човешката мисъл. Ако поставят човека в хипнотично състояние и чрез внушение му се предаде мисълта, че той има язва на лицето си, или на гърба си, той веднага ще започне да усеща съответни болки. Като извадят този човек от хипнотичното състояние, той вижда, че няма никаква язва. Тази язва е дошла у човека по закона на внушението, как е станало? Този човек или е видял някого, който има язва в стомаха, или сам си е внушил тази мисъл, че може да се разболее от същата болест. Ако приложи обратно действие, в няколко месеца той ще се излекува. Но преди да дойде болестта, мисълта понякога може да действа цели четири-пет години в човека. За да се излекува, болният ще се маже със зехтин, с това-онова, докато се излекува. Не, с мазане само работата не става.

Сега, за потвърждение на мисълта си, аз мога да приведа ред примери, но няма защо. Човек трябва да постави в ума си положителна мисъл, че той е създаден здрав следователно, всяко болезнено състояние се дължи на нищо друго, освен на мисълта, която човек е допуснал в ума си, че е болен. Бог е създал човека да бъде здрав, а не болен. Щом е здрав, той ще може да се освободи от всички ония внушения, които хората са му внушили. Внушенията се дължат и на хората от земята, както и на ония грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни, те не са могли да отидат далеч от земята, а остават да се движат между небето и земята, в състояние на пихтии, които лесно се вмъкват в телата на хората и на онзи свят. Такива грешни същества ги наричат вампири, или вампирясахи хора. За да се освободят от тия вампири, българите имат обичай да набождат такива вампири на колове. Като ги набождат, оттам насетне тези вампири изчезват. Като говоря по този въпрос, някои от вас ще повярват, но има материалисти, които по никой начин няма да повярват и ще кажат, че това са само заблуждения. Те казват: Възможно ли е човек да умре и да стане вампир? Сега да оставим този въпрос настрана, да не спорим по него. Спорът (те) става до убежденията. Двама братя спорят. За какво спорят? - Че единият взел повече, а другият взел по-малко. Спор става между вярващи и невярващи. Защо? Делят имението на майка си и на баща си. Онези, които са невярващи, са взели по-малко от бащиното си имане, а онези, които са вярващи, са взели повече от бащиното си имане. Какво трябва

да се направи? Вземи част от онова, което имат вярващите, и го дай на невярващите. Тогава невярващите ще станат вярващи, а вярващите - невярващи. Следователно, когато срещнете някого, вие казвате: Този човек е вярващ. - Взел е повече от бащиното си имане. Срещате друг, който казва: Аз не вярвам в баща си. - Този човек е взел по-малко. Щом той не ти е дал, колкото на брата ти, той не ти е баща. Въпросът трябва да се постави конкретно, реално, съществено. Сега, не е въпросът да спорим. Ние разглеждаме въпроса и казваме: Дали съществуват такива неща? Не, ние не можем да отказваме неща, които не съществуват. Ти не можеш да твърдиш и да отричаш неща, които не съществуват. Ние можем да спорим само върху неща, които съществуват. Но ако нещата по принцип не съществуват, ние не можем да имаме никакъв спор върху тях. С този въпрос ние ликвидираме. Следователно, дали Бог съществува или не, този въпрос за нас е изключен. Ние говорим за една реалност, която различно се разбира. Единият разбира по един начин, а другият - по друг начин. Това е безразлично. Единият вярва в материята, а другият вярва в духа. Един вярва в Бога, а в материята не вярва. Че и материята е създадено от Бога. Един вярва в жена си, друг - в децата си и т. н. В каквото и да е, човек все трябва да вярва. Който вярва в жена си, това показва, че жена му е божество заради него. Някои вярват в парите си - парите са божество заради него. Друг вярва в силата си - силата е божество заради него. Това са все степени на вярата. Парите са един идеал. Жените са жив идеал. Значи, има живи идеали, има и мъртви идеали. И мъжът може да бъде идеал за жена си. Обаче, когато жената се разболее, или когато мъжът се разболее и дойде до смърт, макар че са идеал един за друг, той или тя казва: Обичам те, но не мога да ти помогна. И като умре жена му, неговият идеал, той наскоро се оженва за друга. Ако втората жена е по-добра от първата, какво ще кажете на това отгоре? Няма какво да се говори, това е в реда на нещата. Най-първо Бог е пратил човека на земята като ученик, да се учи. Той не го е пратил да се жени. А всичко друго, което прави на земята, това не е съществено, това са относителни неща. Това не е реалното. Женитбата е училище. Аз взимам женитбата като училище, то не е място за щастие или за развлечение. Затова трябва да се мисли. Жената е едно пособие, един учебник. Мъжът е друго пособие, друг учебник. Детето, било дъщерята или синът, са други пособия, други учебници. Един ден, когато човек свърши това училище, с тези учебници, той минава в по-високо училище. След 50-60 години жената заминава за онзи свят, децата - също, и ти

оставаши сам на земята. Какво ще правите тогава?

Сега аз не искам ни най-малко да влезете в стълкновение със своите мисли. Считайте, че вятърът, който иде, е едно благословение за вас. Помнете, че ако някой се разболее, ще му платя всички визити, ще му платя разходите за цяла година. Прозорците са така направени, че както влиза вятър, човек по никой начин не може да се разболее. Лятно време като вее вятър, това е добре.

Казвам: Хората на новото трябва да разбират всички тия положения. Казвате: Как ще се създаде бъдещето общество? Хората трябва да изменят своите форми. Техните мисли, техните чувства и постъпки трябва да се изменят. Формите, в които сегашните (хора) форми живеят, са остарели. Всички наши форми, всички убеждения са остарели. Всяко старо нещо трябва да се измени, както се изменят старите дрехи, а всяко ново нещо трябва да се носи. Има много неща, които са остарели. Казвате: С всяко старо нещо така ли трябва да се постъпи? Разбира се. Как ще носи детето своите пелени, когато той израсне? Пелените на детето са старото, което трябва да се измени. Как ще облечете 20-годишния момък или мома в стари дрехи? Някое верую е подобно на пелените на детето. То непременно трябва да се измени. Това старо верую трябва да се изхвърли и да се облечеш с нова дреха от лен, от коприна. Това е в реда на нещата. Това иска и Бог, Той не иска нищо, което е извън реда на нещата, но Той иска нещо трезво.

Христос казва: "Светило на телото е окото". Окото е онова, с което ти разбираш нещата. Някои приемат, че това е човешкото съзнание, човешкият ум. Така е, но съзнанието е екран, върху който нещата се отразяват. Окото, това е съзнанието, чрез което светлината на ума преминава. Сега през най-новите времена съзнанието го прекарват през четири степени. Съзнанието на хората и това на животните се различават. Най-обикновеното съзнание у хората е така нареченото самосъзнание, което много рядко се събужда у животните. Когато самосъзнанието се събуди в някои животни, то се събужда само за няколко секунди, през което време нещо човешко се проявява в него, и после животното отново заспива, пак се връща в своето животинско съзнание. Сега, ако се спра върху тези въпроси, които са преплетени и които нямат нищо общо с вашето състояние, те ще ви доведат в стълкновение с вашите възгледи и вие ще кажете: Какво да се прави сега? Запример, обикновеният религиозен човек, като отива на църква, прави ред поклони. Поклоните не са нищо друго, освен гимнастически

упражнения. Един ден срещнах един светогорски калугер. Казвам му: Ти си много набожен човек. - Отде знаеш? - Не зная, но виждам по пръстите ти, на които има мазоли от поклоните, които си правил. Ти правиш по сто-двеста поклони на ден. - Отде знаеш това? - Вижда се по мазолите ти. Казвам: Добре е болният от треска да прави на ден по сто-двеста поклони, за да се излекува. Ако прави десет дни наред по сто поклони, треската му веднага ще изчезне. С тези поклони ще се подобри и кръвообращението му. Ще кажат някои, че в поклоните има известна сила. Това е гимнастика. Аз съм за гимнастическите упражнения. Всяка сутрин, като ставате, но трябва да правите такива упражнения, които да раздвижват цялото ви тело, клетка да не остане (не)раздвижена в телото ви. Трябва да упражнявате врата, ухото си - цялото си тело. Ако не можете да упражнявате ухото си, ще мислите четири-пет дена наред за него. Когато не мислиш, ще хванеш ухото си, ще го разтърсите няколко пъти и ще си кажеш: Слушай, трябва добре да мислиш.

Сега вие не можете да си представите какво влияние може да упражни ухото върху човека. Някои бащи не могат да се справят с децата си, които са много своенравни. Те не са лоши, но са страхливи, предпазливи, своенравни. Ако бащата не знае как да постъпи с детето си, той ще го бие. След него майката ще го бие, големият брат и сестра ще го бият, а по този начин ще заставят детето да се затвори още повече. Ако бащата разбира законите, той ще хване детето за меката част на ухото и слабо ще го стисне. Това стискане на ухото ще накара детето да се разсмее и то ще се отвори. Ако го стисне повече, отколкото трябва, детето ще се ядоса и ще се разплаче. Ако се стисне слабо ухото на детето, то ще се засмее и ще отстъпи от своето. Казвам: В най-стари времена още, в старите религии, всички хора са правили ред упражнения. Сегашните хора искат да бъдат религиозни, без да правят упражнения. Религиозният, духовният живот е живот на упражнение. Който не прави упражнение, той ще се намери в голямо затруднение, в големи грешки ще попадне. Защото доброто в света е онова вечно хармонично движение на телото. В здравото тело всички части се движат. Те имат достатъчно храна, достатъчно въздух, достатъчно сила, намират се в едно здравословно, хигиенично положение. Не считайте, че каквото движени(е) и да направите, всичко е на място. Сега аз не искам да ви дам правилните упражнения, защото за това съществува цяла школа. Време трябва да имате за това. Ако сега дам тези упражнения на хората, те ще изпаднат в друга крайност. С това не искам да кажа, че всички упражнения, които

хората правят, не са на местото си. Изобщо, едно трябва да знаете: Че всяко упражнение е един изблик на енергията на човешкия ум, на човешкото сърдце и на човешката воля. Като говоря за упражненията, аз имам предвид не само упражнението на телото, но и на всяка клетка на телото, които са безброй. Упражненията трябва да се правят така, че всяка клетка да вземе участие. За да бъде здрав, човек трябва да се научи да диша през цялото си тело. Вие учили ли сте се да дишате през цялото си тело? Вие учили ли сте се да дишате през краката си, през ръцете си, през ушите, през очите - през всичко да дишате? Това е здравословно. Индусите дишат по този начин. Това дишане те наричат пълно дишане. Дишане през цялото тело. Тогава те съзнават, че имат пълна сила. Това наричат те възприемане на прана, или на жизнена енергия. Аз пък го наричам нормален живот, който изтича от здравето. Когато диша пълно, човек се намира в такова състояние, че ако знае как да се постави, животът ще мине през него. И тогава хората, които се съмняват в онзи свят, ще станат като акумулатори или проводници. Ето защо добре е човек да дружи с добрите хора, защото не всеки човек може да бъде проводник на този естествен, Божествен живот. В този смисъл човек трябва да бъде егоист, да избягва хората, защото ще се натъква на ред болести, пък и сам ще разнася болестите. Следователно, когато казвам, че човек трябва да обича ближните си, ние разбираме онзи закон, през който Божественото трябва да мине. С други думи казано: Човек трябва да стане проводник на Божественото. Казвате: Защо трябва да обичаме ближния си? Ако го обичате, той ще ви възнагради десет пъти повече заради любовта, която имате откъм него. Той ще стане проводник на Божественото да мине от него към вас. Той няма да го даде от себе си, но от Бога. Ако той те обича, ти ще станеш проводник на Божественото. Ако обичаш някого, той ще стане проводник на Божественото. Ако ти го обичаш, ти ще станеш проводник на Божественото. Затова трябва и ти да го обичаш, и той да те обича. При това положение любовта има смисъл. Ако те обичат, ти си проводник; ако ти обичаш, другите са проводници. Когато Бог ни обича, ние ставаме проводници. Когато ние обичаме Бога, Той става проводник за нас. Защо трябва да обичаш Бога? - За да се освободиш от всички нещастия в този свят. Ти не можеш да премахнеш греха, не можеш да се освободиш от болезнените състояния, които мъчат човешката душа, ако не обикнеш Бога. Ти трябва да обикнеш Бога, за да се освободиш от злото в света. Любовта освобождава хората от злото в света. Любовта има любовен

характер. Тя не е егоистична. Когато обичаме Бога, ние дохождаме до най-голямата висота на живота. За Бога вие имате смътно понятие. Сега, какво е вашето схващане за Бога, аз не искам да го определяте. Не изобщо, ние схващаме Бога по особен начин. Онзи, който има истинско схващане за Бога, се познава по това, че той придобива вътрешен мир, вътрешна сила, вътрешна светлина в ума си. При това човек става прозорлив. Като обикнеш Бога, сърдцето ти започва да трепва. Не е въпрос във външното богатство, но тогава човек забогатява вътрешно и той преставя да се нуждае от много работи на земята. Той има всичко в себе си. От какво се нуждае човек? Човек се нуждае от ежедневната си храна. Щом човек има ежедневната си храна, това вече му е достатъчно. Щом човек има ежедневното си жилище, облекло и храна осигурени, какво повече му трябва? - Нищо повече не му трябва. Така поне няма да има излишен багаж. Щом един ден си осигурен, ти си осигурен за цялата вечност. Щом днешния ден не си осигурен, ти прекъсваш връзката за цялата вечност.

“Светлина за тялото е окото”. Ако мислиш другояче, всичко ще ти стане тъмно. Всичките нещастия в живота произтичат от вътрешната тъмнина. Не е въпрос в какво трябва да вярва човек, но той трябва да учи. В сегашните времена, всички учения, които съществуват, трябва да се изпитат. Сегашните хора правят много малко упражнения. Много жени са ми разправяли, че те се движат постоянно. Обаче, това движение в къщи, из стаите е еднообразно движение. Че си мърдал краката си, или че си се качвал по стълби, и това е движение, но еднообразно. Някой е шивач, цял ден движи краката си, като шие с машината. Друг пък движи ръцете си само. Разните занятия представят различни движения, но който разбира смисъла на движенията, той ще събере движенията на всички занятия в едно и така ще ги прави. Той ще прави всеки ден упражненията на всичките занаятчии: на музиканта, на художника, на свещеника, на съдиите, на адвоката, на военния и т. н. Следователно, човек трябва да приложи всички тия упражнения, ако иска да бъде гимнастик, или ако иска да бъде здрав. Всичките занаятчии имат хубави упражнения. Вие трябва да правите всичките упражнения, за да придобиете абсолютното здраве. Ще кажете, че ако правите всички тия упражнения, няма да имате време за работа. По-добре да работиш три часа съзнателно, с умение и да имаш резултат, отколкото да работиш цели 12 часа и нищо да не свършиш. Срецам един господин, който ми се оплаква, че цял ден работил. Каква ти е работата? - Градил една къща, но три пъти събарял

това, което направил. Тъкмо я издигнал до едно място, но направил една грешка, и я съборил. После пак я издигнал донякъде, пак сгрешил - съборил я. Най-после я изкарал до едно място. И затова той казва, че нищо не е изработил. - Това не е работа. Това е незнание. Някой казва: Аз художник ли ще бъда? - Ще се упражняваш като художник. Или, аз музикант ли ще бъда? - Ще се упражняваш като музикант. Ще се упражняваш и като певец, и като писател, и като учен.

.....ви държа една лекция, да ви дам да напишете сто формули, и като ви доде някаква болест, приложете тези формули, да видим, ще остане ли нещо от болестта ви. Като направите опита, формулите ще останат само за вас. Но това, което ви се каже, вие не ще можете да го приложите затова, именно, този начин за лекуване е само за светиите. Само те се лекуват по този начин. Когато един светия сгреши нещо, той веднага прилага този начин на лекуване. Обикновените хора се лекуват по сегашните начини на лекарите, с губерки и с хинин. И тези методи са на местото си. Ще благодарите и за тях. Лекарите правят доста упражнения. Съвременните лекари вършат една голяма работа в света. Лекарът дохожда при един безверник, който не признава Бога, не признава живота, но щом лекарът му препоръча някакво лекарство, да взима по една лъжичка на всеки половин час, той вярва в неговото предписание, и най-точно изпълнява всичко, каквото му е казано. Той взима часовника си в ръка и следи: На всеки половин час по една лъжичка от даденото лекарство. Ако си религиозен и ти кажат, че трябва да изпълниш Волята Божия, ще кажеш: Нямам време за това. Но ако лекарът ти каже *в продължение на няколко дена да употребяваш известно лекарство*, ти ще го употребяваш с голяма вяра и точност. Лекарите в това отношение създават вяра в безверниците и послушание. Някой казва: Ти минавал ли си през дисциплината на лекара? Който е минал през тази дисциплина, той е изпълнявал всичко, каквото лекарът му е казвал. Прав е лекарът, упражнения трябва. Човек трябва да бъде концентриран, там е неговата сила. Лекарът казва: Ако не изпълниш моето предписание, след десет дена ще умреш. И болният ще изпълни точно, каквото му е казано. Сърдцето му започва да трепти, да се смущава, казва: Ако не изпълня, ще замина за оня свят. И по този начин умът му се концентрира. Ако е мъж, той забравя и жена, и деца, само за здравето си мисли. Или ако има да дава или да взема от някого, всичко забравя. Той гледа само часовника и лъжичката. След като си почине десетина дена, и болестта изчезва. Това е практическа, докторска хигиена.

Та казвам: В сегашния век, при тази култура, която имаме, ние не можем да живеем така, както са живели хората едно време. Сега условията помагат много. Старият не може да живее така, както е живял като пет или десетгодишно дете. Старият не може да живее и като възрастен. Кое е онова, което изменя живота? Причината за това е, че нашето съзнание се е обременило с възгледите на старото минало поколение. Като срещна някой стар човек, той първо ми разправя, че е остарял. Че как познаваш, че си остарял? - Имам признаци: Краката не ме държат, започнах да забравям, светът не ме интересува вече. Едно време всичко ме интересуваше. Какво те интересуваше? Дали знаеш? - А сега не го интересувало. Казвам: Ако едно време го е интересувало нещо, което аз не го знам, и ако това нещо е било Божествено, защо и днес същото да не го интересува? Едно време той е бил във връзка с това, което дава живот, а сега е във връзка с това, което дава смърт. Той се е откъснал от хората. Той казва: Тези хора не са за мене, те са малко зли. Той постепенно почва да се отдалечава, да се отдалечава, докато дойде до положение да се откъсне от живота. Този човек не е разбрал живота. Човек трябва да работи и до 120 години и като дойдат ангелите, да не го намерят на леглото, но на нивата, там да работи. Казано е в Евангелието: "Единият ще се вземе, а другият ще остане". Старият и на 120 години трябва да бъде като млада мома, която мисли да се жени. Старите хора са млади моми, които се женят. Как ще разберете тази мисъл? Как могат старите да се женят? Старите се женят за смъртта, за Смъртников. А децата се женят за Животников. Децата пристават отгоре, те идват от небето за земята, а старите пристават на смъртта. Следователно едните се женят за Животникъв, а другите - за Смъртников. Аз искам да схванете разликата. Няма защо човек да се срамува от едно Божествено положение. Няма защо човек да се срамува от едно тело, което Бог е направил. Когато срещнеш една жена, била твоята слугиня, твоята жена, твоята майка или твоята сестра, в това тело ти ще видиш Божественото, което Бог е вложил. Когато срещнеш един мъж, в него ти трябва да видиш Божественото, което Бог е вложил. Било в мъжа или в жената, вие трябва да виждате благородното, възвишеното, което в същност ви привлича. Това значи разчиташ на един човек, който през целия си живот да не те излъже нито веднъж. Той не трябва да ти каже нито веднъж една неверна дума. Всека дума, която излиза от устата на човека, трябва да бъде верна. Това разбираме ние под думата благороден и Божествен живот. Ние имаме доверие само в онези хора, за които

положително знаем, че няма да ни излъжат. И към тях ние имаме особено уважение. Такъв е законът. Само така ще се упражни и техният ум, и тяхното сърдце. Умовете и сърдцата на тия хора са така насочени, че те всякога желаят нашето добро. Следователно, ние не можем да не обичаме онзи човек, който ни желае доброто. Този човек е готов да работи на всякъде, дето му се дадат добри условия. Той е готов навсякъде да каже по една сладка дума и да направи по една добра постъпка. Вие не можете да не обичате такъв човек. Казвам: Достатъчно ни е онова, което Бог е създал у нас. Щом сме дошли на земята, ние сме дошли да се учим. В това отношение земята е едно училище. Сега някои хора искат да ни убедят, че има Господ. Други искат да ни убедят, че Господ не съществува. Питам: Трябва ли да убеждаваме хората, че има въздух, че има светлина, че има вода, че има земя? Представете си, че пред мене седи един философ, който ми доказва, че земята не съществува. Казвам му: Докажи, че е така. - Ти докажи. Добре, взимам го, дигам го високо и го блъскам в земята. Пак го питам: Има ли земя? - Няма. Пак го вдигам във въздуха и от високо го блъскам в земята. Като потрета този опит, той вече сам казва, че има земя. Друг пък отказва, че има вода в света. Взимам го, гурна го във водата един път, но той не се съгласява, че има вода. Като го гурна още два пъти, той най-после се съгласява с мене, че има вода в света. Трети отказва, че съществува въздух. Стискам го три пъти за гръцмуля, докато и той се съгласи, че има въздух в света. Остават сега доказателствата за светлината, които са малко по-идеални, но и тя може да се докаже по същия начин. Но понеже светлината се доказва по-мъчно, няма да започна с нея, но ще започне първо с топлината. Питам го - съществува ли топлина? - Никаква топлина не съществува. Ще взема една пиростия, ще я нагореща силно и ще го поставя на пиростията. - Има ли топлина? - Няма топлина. Добре, нагорещявам пиростията още по-силно. - Има ли топлина? - Има, има топлина. Това са доказателства, реалности, с които се доказва съществуването на битието. Земята съществува, понеже можеш да се удариш в нея. Водата съществува, понеже можеш да се удавиш в нея. Въздухът съществува, защото без него ще се задушиш. И Бог съществува, понеже в Него не можеш да се удавиш. Ако отречеш в ума си, че Бог не съществува, ти ще полудееш, умствено ще заболееш нищо повече. Полудяванията на съвременните хора се дължат на онази безверническа тенденция, че Бог не съществува. Понякога полудяват не само тия, които не вярват, но и тия, които вярват. Много от тия, които се стремят към изпълнение на

Волята Божия, били те религиозни или светски, са безверници. Всички хора вярват, но в идеали вярват. Не, ти трябва да имаш една дълбока вътрешна опитност. Ти трябва да вярваш в Бога. Вярата не подразбира да вярвам в това, което съм слушал от баща си за Бога. Аз зная какво той ми е говорил и какво има да ми говори. Това е реално за него. Аз не искам да ми казват, че това, което се говори, е верно или не е верно. Това, което досега сте научили, е много хубаво, но трябва да се справите с него. Ако кажете, че повече не ви трябва, вие ще изгубите. Във време на обшоевропейската война един българин от Варна спечелил на лотария 50 хиляди германски марки. Той казал: Сега се осигурих. Войната може да продължи, колкото иска, аз няма за какво да се безпокоя, всичко ми е осигурено. Обаче, след две години той умрял. Вие не поставяйте парите като условие за живот. Те са само средства в живота, но те не могат да поддържат самия живот. Не поставяйте парите като условие за живот. Вие трябва да знаете, че като спечелите, тогава именно, вие сте кандидати за смъртта. Като осиромашеете, вие сте кандидати за живота. Трябва ли тогава да считате сиромашията за нещастие? Сиромасите живеят повече, отколкото живеят богатите. Деца, които са боледували, живеят повече от деца, които са били здрави. Това се вижда от ред статистически данни. Хора, които са минали през големи изпитания, имат по-дълъг живот от тези, които не са минавали през големи изпитания. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Всичко е предвидено според законите на икономията в природата. Сегашните изпитания в живота показват, че вие сте в положението на растенията в природата. Изпитанията не са нищо друго, освен бурите в природата, които идат да подобрят кръвообращението, теченията във вашия живот. Ако тези бури не дойдат, вие бедствувате да изсъхнете. Само, че тези бури не трябва да бъдат толкова силни, че да изгубите и телото си. Те само трябва да подобряват положението ви, но не и да го влошават. Следователно, страданията в живота не са нищо друго, освен една икономика на природата за подобрене на вашия живот. Радостите и веселието пък е за растение в живота. Когато животът расте и строи, това е здравето. Огъването, разрушаването, това са болестите и страданията. Страданията и болестите, това са вътрешният строеж, а радостите и придобивките, това са външният строеж. Като разбере така нещата, човек ще бъде готов да се примири, да заработи в света. Казвате: Тогава кой ще ми помогне? - Има кой да ви помогне. Първо да ви помогне вашият ум, после - вашето сърдце, на трето място - вашата воля и на

четвърто място - вашето тело: ръцете, краката, очите, ушите, носът и т. н. Всичко това ще дойде да ти помогне. И като имаш толкова много работници на разположение, твойт ум ще представя връзка между Бога и тебе. Твоето сърдце също е връзка между Бога и тебе. Най-после и волята ти представя връзка между Бога и тебе. Следователно, човек има три връзки с Бога. Сегашното състояние на хората се дължи на това, че някои от тях имат само една връзка, други - само две, а малцина имат три връзки с Бога. Добрите хора имат и трите връзки. Онези пък, които имат само едната или двете връзки, те се намират в несгодите на живота, в неестествено положение. Който няма тези три връзки, той се намира в малко опасно положение. И вярващи да сте, вие трябва да знаете дали имате тези три връзки в себе си. Вие се страхувате да обичате, или да направите добро. Някой е женен, иска да направи едно добро, но се страхува от жена си, да не го напусне. - Ти направи доброто, не се спирай какво мисли жена ти. Ако се сърди, нека се сърди, колкото иска. Сега аз не говоря против мъжете, но казвам, че мъжът няма право да пречат на жена си да направи някакво добро. Когато човек върши Волята Божия, никой няма право да му пречат. Когато мъжът или жената има връзка с Бога, никой няма право да му пречи. Той трябва свободно да изпълнява Волята Божия. Жената няма право да пречи на ума, на сърдцето и на волята на мъжа си. Тя няма право да изопачава неговия ум, неговото сърдце или неговата воля. Ако се опита да ги изопачи, тя сега ще се натъкне на големи страдания. Също така и мъжът няма право да изопачава ума, сърдцето и волята на жена си. Силата на човека седи в неговия ум, а не в неговата воля. Волята е за укрепяване на ума, но умът е силата на човека. Никой няма право да се наложи на човешката мисъл. Човек всякога е свободен да мисли. Кой има право да забрани на човека да мисли? Някои ме питат, имат ли връзка с Бога. Човек има връзка с Бога. Той трябва така да очисти своя ум, така да пречисти своите мисли, че в главата му да не останат никакви облаци, никакви затъмнения. Човек има връзка и със сърдцето си, затова трябва да пречисти сърдцето си, да пречисти своите чувства, да не остане в тях никаква тъмнина, никакви облаци. Човек има връзка и с волята си, която също така трябва да пречисти. Всякакви облаци трябва да се махнат от човека. Във всяко отношение човек трябва да следи дали има достатъчно проветряване в своите мисли, чувства и постъпки. Следователно, когато искате да знаете дали имате връзка с Бога, вие трябва да гледате, да нямате никакви облаци във вашето небе. Ако небето ви е мрачно, това

показва, че имате някакви заблуждения, от които мъчно можете да се освободите.

Христос казва: "Светило на телото е окото". Окото, това е една връзка. Ако ти нямаш тази връзка, тогава ще се съмняваш. Когато се намирате в съмнение, вие трябва да знаете, че това се дължи на някакви натрупвания от миналото. Тези натрупвания не сте ги създали вие. Съмненията често се предават от човек на човек. Идете сам в една гора и ще забележите, че ви хваща страх. Този страх не е ваш. Той се дължи на много хора, които са минали по този път и са изпитвали страх. Те са оставили този страх и вие го възприемате. Тъй щото, този страх не е само ваш, но и на хората, които са минавали пред вас. Вие вървите и очаквате да ви срещне някоя мечка или вълк. Но не трябва да се страхувате, защото мечките в тази гора са много миролюбиви; като минавате покрай тях, мечките се сгущват. Мечките са кротки животни, те не са толкова лоши, колкото вие си представяте. Като я видиш, още отдалеч се отбий на десетина крачки. Тя не обича да пресичате пътя ѝ. Мечката върви бавно, тя се клати, като някой стар български чорбаджия. Тя не е като вълка, тя е концентрирана. Очите ѝ са близо. Ако някой се опита да наруши нейните философски мисли, понеже чувствата ѝ са много интензивни, тя ще се нахвърля върху него, ще го нападне. Тя не обича да я смущавате.

И тъй, приложете всичко това в живота си, във вашия духовен свят, в който живеете. Там има много гори, има и много мечки. Като минавате през една от тия гори, за какво ли няма да мислите, от какво ли няма да се плашите. Не се плашете от нищо. Оставете този страх настрана. Всеки, който е минал през живота, все се плаши и казва: - Как ли ще преживеем? Как ще преживееш? Ходи всеки ден на гробищата и ще видиш как ще преживееш. - Но какъв ще бъде краят ми. Един български чорбаджия, като му проповядвали върху едно или друго, той все казвал: Не разбирам това нещо, не мога да го направя. Не вярвам в това. Един ден той заболял и отишъл при един лекар. Лекарът му казал: За да се освободиш от тази болест, има само един начин. Какъв е този начин? - Да отиваш три години наред на гробищата. Всеки ден ще придружаваш по един умрял. И ще видиш, че след три години нищо няма да остане от болестта ти. До това време той на нищо и на никого не вярвал. Като ходел три години наред на гробищата, той съвършено оздравял. Тогава той отишъл при лекаря и му казал: Много ти благодаря за съвета. Сърдцето ми се оправи. Разбрах, как трябва да се живее. Като ходих три години на гробищата

да изпращам хората, разбрах много неща, разбрах как трябва правилно да се живее. Или другояче казано: Научих се да влизам в положението на хората. Когато животът ви се обезсмисли, намерете един човек, който страда повече от вас и го посетете. Като ходиш три години наред при страдащите, ти ще дойдеш до едно правилно заключение в живота и ще разбереш, че другояче трябва да се живее. Само по този начин ще разбереш, че има нещо дълбоко в живота. Само така ще разберете каква роля играе Любовта в света. Има една любов, която никога не се мени. Има една любов у нас, която не се мени, докато дойдете до устоите, или до положението на нормалната любов, която ще внесе друга светлина. Тази любов ще ви свърже с всички хора, които ще ви станат близки. При обикновената любов, като видите един човек, вижда ви се странен, не можете да влезете в положението му, не виждате нищо хубаво в него. Плашите се от него. А във великата, в неизменната Любов, като видите един човек, вие веднага се зарадвате и влизате в положението му. И този човек е разположен към вас и казва: Аз съм готов да направя всичко заради вас. Тази любов отваря сърдцата и умовете на хората, за да могат едни други да си помагат, или за да бъдат проводници на великите Божии блага, които циркулират из целия свят. Сега ви пожелавам и вие да бъдете проводници на Божественото и да ви благослови Бог.

**29 неделна беседа от Учителя,
държана на 19 априлий, 1936 година
София-Изгрев**

КОЕТО ЧОВЕК СЕЕ.

Отче наш. „Изгрява слънцето“.

От 14 глава на евангелието от Йоана

ще прочета няколко стиха само от 25-30.

Духът Божий.

“Което сее човек”. С други думи казано: Новото и старото.

Ще дам определение на думите: Що е ново? - Новото се отличава от противоречие, а старото - с промени. Понеже вие живеете и срещате разни противоречия в живота си - това е новото. А щом умрете, щом ви заровят в гроба, това са измененията. Кое е по-хубаво: Противоречията или измененията? Да се изменяш, това значи да умираш, а да имаш противоречия в живота си, това значи да живееш. Така ви говоря според живота на земята. Трябва ви едно ново разбиране, а не да се забавлявате със старото, което е мъртво. Но ако мъртвите не възкръснат, безпредметна е тяхната смърт. Ако пък хората умират, за да възкръснат, тогава ще се явят противоречията в живота. Вие питате: Защо са противоречията в живота? - За да възкръснете. - Защо са измененията? - За да умрете и да се освободите от старото. Значи, човек не може да се освободи от старите навици, освен чрез смъртта.

Сега аз не искам да ви проповядвам едно учение на “усул”, което значи начин, или едно учение на “тертип”, което значи условие. Усул подразбира най-добрия начин. Казват: Усулно трябва. Значи, трябва да му намериш времето, за да направиш една работа. Тя е турска дума, която се произнася различно. Всеки народ си има особен начин за произнасяне на думите. Произношението на думите зависи от културата на всеки народ, както и от културата на отделните лица. Англичаните, запример си имат едно произношение; французите - друго, германците - трето, българите - четвърто - всичко според степента на развитието си, кой докъдето е достигнал. Ако се качите между народите с по-висока култура, ще видите, че те имат съвсем друго произношение. Често от произношението на една или друга дума зависи съдържанието на думите. За тази цел ще ви приведа един анекдот. Един богат, но прост,

неграмотен българин, изпратил сина си да следва в странство. По едно време той пише писма само на баща си: Татко, моля те да ми изпратиш пари да свърша образованието си. Като получил писмото, понеже не знаел да чете, бащата срещнал един познат касапин и му казал: Слушай, моля ти се, я прочети това писмо от сина ми, да видим какво е научил от толкова време. Касапинът започнал да чете писмото със свойствения си груб, касапски тон: Татко, прати ми пари да свърша образованието си. Като слушал така прочетено писмото, бащата останал недоволен от грубото писмо на сина си и казал: Синко майчин, нека чака, няма да му пратя никакви пари. Да знае как да иска от баща. Той не се научил още да говори. След това бащата отива при един хлебар, своя познат, човек с мек и добър характер и му казва - Моля ти се, я прочети какво ми пише синът. Хлебарът чете с тих, мек глас: Мили татко прати ми малко пари, че ми трябва. - А, така кажи, да те разбере. Като ми говориш така меко, ще ти изпратя пари, разбира се. Ако вие разбирате криво живота, това е касапинът у вас. Ако добре разбирате живота, това е хлебарът у вас.

Сега да дойдем до новото разбиране на живота. Да оставим настрана всички противоречия. В света съществуват три вида противоречия: на физическия свят противоречията са по отношение на физическото тело. Вторият вид противоречия са по отношение на нашите чувства и третият вид противоречия са по отношение на нашата мисъл. Противоречията могат да се премахнат, само ако ние можем да ги изменим и да ги турим в действителния живот. Всички вие сте учили в училището за точката, за правата линия, за плоскостта и за телата. Що е точката? - Точката е сила в движение. Що е правата линия? - Правата линия показва, че точката е в движение. Тъй както вие схващате правата линия, тя е точката в покой. Следователно, щом точката е в движение, тя представя вече права линия. Щом точката е в покой, вие не виждате никаква права линия. Същото може да се каже и за плоскостта. Когато линията се движи, тя образува плоскост. Линията в покой не е нищо. Що е тело? Когато плоскостта се движи, тя образува тело. Телото е третото измерение. Докато телото е в покой, вие не можете да го виждате, но щом телото се движи, тогава то образува четвъртото измерение, тесеракта. Следователно, тесерактът е движение на третото измерение. Когато едно тело се движи, това е тесерактът. Когато третото измерение се движи в пространството, образува четвъртото измерение. Значи, четвъртото измерение не е нищо друго, освен третото измерение в

движение. Това е една дълбока философска мисъл. За да се докаже тази мисъл, изискват се ред формули. Не казвам, че трябва само да мислите, но трябва да разберете тази идея. Някои хора искат да разберат всички неща. Има едно разбиране, което не ви ползува нищо. Запример, вие не можете да разберете какво нещо е животът, какво нещо е произходът на живота. Никой не го е разбирал, нито вие можете да го разберете. Нито Боговете разбират живота. Това е една отвличена мисъл. Животът не е произлязъл от никъде, а щом казвате, че животът е произлязъл, значи той е резултат на нещо. Той е един резултат, който е произлязъл от повисши същества. Има един такъв живот. И детето носи живота на майка си и на баща си. Детето е произлязло от майка си и от баща си. Той е резултат на майка си и на баща си. Следователно, майката и бащата могат да се огледат в своето дете. Що е детето? Детето е един завършен резултат на майката и на бащата. Що е физическият свят? Физическият свят е един завършен процес на мисловия и на духовния свят. Следователно, вие не можете да разберете мисловния и духовния свят, докато не разберете физическия свят. Друго едно положение. За да разберете една истина, вие трябва да я освободите от временните й заблуждения. Това значи, че не трябва да сте в покой. Човек, който е в покой, той е мъртав. По-добре е страданието, отколкото удоволствието. В страданието ще научиш нещо, а в удоволствието ще похарчиш нещо; по-добре е печалбата, отколкото загубата. По-добре е да спечелиш крака си, отколкото да го загубиш; по-добре е да спечелиш окото си, отколкото да го загубиш; по-добре е да развиеш ума си, отколкото да го изгубиш. Това са все нови положения. Вие искате светът да се създаде по друг начин. За да се създаде светът, върху него е действувал цял един процес.

Сега като ви говоря по този начин, аз не ви говоря като на прости хора. В едно отношение за мене вие сте нещо повече от гениални. Че вие имате най-същественото. Вие имате много повече неща от растенията и от животните. Следователно, сега аз ви говоря като на учени хора, но в сравнение с по-напредналите същества вие сте деца, които трябва да се учите. По отношение на вашето минало вие сте гении, но по отношение на вашето бъдаще вие сте деца, вие сте ученици. Следователно, заради мене ученикът е емблем на бъдащото, и той трябва да се учи. Какво трябва да прави човек в света. Той трябва да учи какво нещо е мисълта, какво нещо е онова възвишено чувство у човека, той трябва да учи как да постъпва добре. Според мене, човек не може да постъпва добре, ако не знае да говори добре. Човек не може да бъде отличен музикант или

художник, ако не знае да мисли. Без права мисъл никакъв художник или никакъв музикант не можете да бъдете. За да имате добри музиканти или добри художници, вие трябва да бъдете гениални хора, които мислят добре. Вие не можете да бъдете гениални в никакво изкуство, ако не можете да мислите право, ако нямате права мисъл. Вие не можете да дадете израза на това изкуство, ако нямате едно право чувство. Картините на много художници са изопачени по единствената причина, че чувствата им са изопачени. Щом чувствата им са изопачени, т. е. щом нямат духовен живот, какво изкуство могат да дадат? Това не е изкуство. Че и бръмбарите рисуват много добре. Ако е за такова изкуство, бръмбарите рисуват даже по-добре. И растенията се опитват да рисуват. При това вие в живота сте се явили не за рисувачи, но за скулптури. Всеки човек, който живее и обработва в своето тело, той обработва скулптура. Той постоянно моделира своето тело, своите очи, своите ръце, своите крака и т. н. Той моделира и своята глава. Следователно, каквото е вашето тело, такова е и вашето знание. В това отношение човешкият живот не е един завършен процес. Той е един незавършен процес и трябва да се радвате за това. Това е новото. Човешкото тело, това е новото в света. Противоречията в живота, това е новото в света. За да се разбере всичко това, обаче, се изискват знания. Не е лошо, че има противоречия, но трябва да се намерят гениални хора, които да пресъздадат и да организират тия противоречия. От противоречията в света се създава хубавото. И Писанието казва: "И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната". Значи, преди създаването на света, имало е такива големи противоречия, каквито светът никога не може да си представи. Но когато е дошъл Духът, това разумното начало и почнал да твори, още като казал първата дума, веднага се явила светлината. Следователно, появяването на светлината, това е резултат на една мисъл. Мисълта е резултат на Божия ум. Следователно, ако във вашия ум има светлина, вие мислите и сте в движение. Ако във вашия ум няма светлина, вие не мислите и сте в покой. Значи, в покоя всякога има тъмнина; в покоя всякога има размирне; в покоя всякога има противоречия. За да се премахнат противоречията, непременно трябва да дойде светлината, която твори. Със светлината заедно иде топлината. Това е на човешки език казано. Мисълта и чувствата трябва да вървят заедно ръка за ръка.

И тъй, сега аз няма какво да обяснявам противоречията, които съществуват в живота. Това (са) (е) временна обстановка на нещата.

Това отношение природата ни е дала хиляди доказателства, за да ни убеди в това, че тя е наредила нещата много по-хубаво, отколкото ние предполагаме. Виждате един червей, който се движи по земята, едва пъпли, всеки може да го стъпче. Условиата не са благоприятни за него. Този червей може да попъпли така три-четири години, докато един ден виждаме, че условиата стават по-благоприятни за него, изменят се, и той се превръща в пеперуда. И в Писанието ще срещнете, че пророците са уподобявали човека на червей. Това подразбира неблагоприятните условия, при които този човек се намира. Но един ден тези условия ще се изменят за него. Значи от противоречията, които съществуват в живота ви, от тяхната материя един ден вие ще създадете такава материя, която ще подобри живота ви. Вас ви очаква едно по-велико бъдаще от сегашното, в което се намирате. Червеите ги очаква положение да станат пеперуди. Пеперудите са идеал за червеите. Какъв е идеалът за хората? - Да станат светии или ангели. Що са ангелите? Ангелите са светии в движение, т. е. светии, които мислят. Що са ангелите. Това са светии, които чувствуват, светии, които знаят да говорят. Тъй както сега ги рисуват художниците, ние нямахме нищо против това. То е добре от педагогическо гледище, но между една видима реалност и истинската реалност има голяма разлика. Едно тело в движение има една форма, едно тело в покой има друга форма. Когато Адам престана да мисли, той оголя. Когато престана да чувствуваш, изпъдиха го от рая. А когато престана да говори хубаво, накараха го да оре земята. Следователно, когато Господ иска да те научи хубаво да говориш, ще те направи земеделец. Когато иска да те научи да разбираш, да чувствуваш живота правилно, ще те направи градинар. Когато иска да те научи да мислиш правилно, ще те прати на училище да учиш. Следователно, вие сега сте изпратени на училище да учите, за да изправите своята грешна мисъл, която сте имали в миналите си съществувания. Така седи философията. Ако вие мислите, че в десетина години ще можете да изправите живота си, вие сте в погрешен път. Животът няма какво да се поправи. Сам по себе си той е съвършен, но ние трябва да изучаваме онези велики закони, които Бог е положил. Вие сте носители на този живот. Всинца вие сте в заблуждение, че се мислите стари. Как ще ми докажете, че сте стари? Аз мога всякого от вас да направя стар. - Как? - Като ви туря една маска и ви завържа. Веднага ще станете стар човек. Пък и стария мога да направя млад. Като му туря една маска. Сега всички вие сте дошли тук като маскирани, но аз ще хвърля маските (ви). За да се правите на

стари, вие имате някакъв интерес. Онези от вас, които се представяте за стари, това показва, че те имат да дават. Онези от вас, които се представяте за млади, това показва че те имат да взимат. Който е млад, той има да взима. Който е стар, той има да дава. Старият се оплаква от живота, казва: Какво ще се прави с тези кредитори, има да се дава. Трябва да се изплаща. Младият казва: Ще си наредя работите, ще уредя живота си, защото имам да взимам оттук-оттам. Това е новото разбиране на живота. Така трябва да се разбира. Какво трябва да прави старият? - Да плати дълговете си. Ако са умни, старите лесно могат да уредят работите си. Щом имат да дават, ще отидат при своите кредитори и да им кажат: Братко, признаваме, че имаме да даваме, но не можем да изплатим всичко наведнъж, не може ли да намалиш малко от дълга? Нямаме достатъчно средства да ти платим. Тогава кредиторът ще се съгласи да намали дълга им, и те ще оправят работите си. Тогава кредиторът да каже: Хайде, дай тогава половината от дълга си. И така положението ще се измени. Пък и младият, като отива да събира дълговете си на своите длъжници, и той трябва да постъпва право, да намалява малко от дълговете. Питам сега: Как ще махнете маските си? Сега аз искам да ви говоря като на ученици. Сега аз не искам да сте при мене млади, нито стари, защото ще се дигне цял скандал. И онези, които имат да дават, както и онези, които имат да вземат, са цели скандалджии. Аз искам такива ученици, които нито имат да дават, нито имат да взимат, да са съвършено свободни. Защото много религиозни хора искат да бъдат добри, свети, за да угодят на Господа. Господ не е пратил никой човек на земята да става светия. Светийството е трудна работа. И ангелите, които са живяли милиони години преди хората, едва са дошли до първата степен на светийството. С това не искам да унижа хората, но казвам: Радвайте се, че имате да учите. За мене, по хубаво нещо от ученето няма. Затова радвайте се, че има какво да учите. Това, което ангелите са постигнали, както и това, което боговете са постигнали, това е за бъдещия стремеж на хората. Човек, който иска да постигне всичко в живота си, той не разбира живота. Това е крайно користолюбие. Не заемайте крайното, последното място в живота. Онези от вас, които изучават пение, какво означава тонът до? Всичките ноти представят елементи на музиката. Тонът си е край на музиката. Значи, тонът до е алфа, а тонът си е омега на музиката. Думата сила на български език започва с тона си. Какво означава този слог си? Всеки език си има свои слокове. Силата на езика седи в неговите слокове. Силата на езика зависи от

произношението на слоговете. Ако човек знае как да произнася слоговете, той ще има един резултат. Ако не знае, как да ги произнася, ще има друг резултат. В български език слогът си има двойко значение. В пението си-то е завършен резултат, то е последната нота от гамата. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не си умен и добър. Значи, силен човек е само онзи, който има една права мисъл, който има прави духовни чувства. Ако някой мисли, че може да бъде силен без права мисъл и без благородни чувства, той е на крива посока в живота си. Силата е необходима в света, като един последен резултат. Чрез силата човек ще може да премахне всички препятствия в живота си. За да може да ги премахне, човек трябва да разбира законите на живота.

Сега като ви говоря по този начин, вие се обезсърдчавате и казвате: Че какво знаем ние тогава? - Не е въпрос какво знаете. Каквото и да знаете, това е човешко знание, човешко щастие. Вие сте в положението на децата, които влизат в първоначалното училище и започват с елементарни работи, с азбуката. Вие не сте нито гении, нито философи. Децата се отличават с голяма възприемчивост. Каквото учителят каже, те всичко възприемат. По някога срещаме религиозни и учени хора, които мислят, че всичко знаят. Преди години аз правих своите музикални опити, и до днес съм изследвал силата само на три тона. След като изучих цялата философия на музиката, спрях се върху силата на три тона. За мене аз си реших задачата, защото започнах опита тъй, както аз си мислих. Тези три тона са основните тонове в музиката. Когато взема инструмента, на когото свиря, и взема тези три тона, каквото и да е вън времето, веднага се изяснява. По това съдя, че тези тонове са правилни. Ако не взема правилни тонове, времето, даже ако е било хубаво, става мрачно и се заоблачава. Всеки крив тон е в състояние да развали времето. Сега аз не искам да ви заставам да вярвате, но ви давам това за обяснение. Дали ще вярвате или не, за мене това е безразлично. За мене е така, а за вас, как е, не (ме) интересува. Когато мисълта е права, небето се изяснява; когато мисълта е крива, небето се заоблачава. Тъй щото, тези три тона, които съм изследвал, според мене съответствуват на мислите, чувствата и постъпките на хората. Когато мисълта на човека е права, небето непременно ще се изясни; когато мисълта му не е права, небето ще се заоблачи. Когато чувствата на човека са прави, небето се изяснява; когато чувствата му не са прави, небето се заоблачава. Когато постъпките на човека са прави, небето се изяснява; когато постъпките му са криви, небето отново се помрачава. Сега, като говоря върху този предмет и

времето вън показва каква е мисълта ви. За мене външното време всякога показва каква е мисълта на хората, както и вашата мисъл. Не че това е грях, но времето всякога доказва каква е мисълта ви, какви са чувствата ви и какви са действията ви. Времето показва реалността на нещата. Ако времето не е хубаво, това показва, че не мислите, кой както трябва, че не чувствувате, както трябва и че не постъпвате, както трябва. Откровено ви говоря в случая. Ако сега ви изведе навън и изсвиря моята песен, времето веднага ще се изясни, но какво ще ви ползува това вас. Ако ви изведе сега навън и да ви покажа този опит, това е престъпление вече. Друг път може да направя този опит. Но сега да оставим този въпрос на страна, защото той предизвиква човешкото щестлавие. Не че времето е лошо, защото и то си носи своите блага. Но за мрачния, за болния човек времето трябва да бъде ясно. За здравия човек облачното време е полезно, но не и за болния. За болния човек тихото време е полезно, но не и за здравия. За здравия човек е бурното време.

И тъй, противоречия съществуват и в човешка(та) мисъл, и в човешките чувства. Аз не искам да кажа, че те не трябва да съществуват, или че не трябва да имате противоречия. Противоречията във вашия живот са условия за нашето развитие. Без противоречия вие не можете да имате никакъв прогрес. Това трябва да го помните. Ако искате друг някакъв живот, без противоречия, вие сами трябва да си ги създадете. Не е въпрос да угаждаме на хората. Има известни проповедници говорители, които знаят истината, но не я проповядват, защото, като принадлежат към известна църква, която си има точно определени правила, искат да угодят на тази църква. Някой проповедник или държавник като говори, иска да угоди на държавата. И това е хубаво, но, онзи, който говори в полза на църквата, или на държавата, той ни най-малко не може да намери истината. Защо? Защото всички държави, всички църкви, всички домове, както и всички хора имат отношение към Онзи, Който е създал живота, към Бога. На първо място трябва да се имат пред вид нашите отношения към Бога, а после и отношенията към другите хора. Сега мога да ви дам следния афоризъм. Частите са условия за съществуването на цялото, и цялото е условие за съществуване на частите. Как ще разберете това нещо вие? Кое се роди първо - частите или цялото? Органите на тялото не са нищо друго освен самото тело в движение. Когато тялото се движи, то образува своите органи. Когато цялото се движи, то образува своите органи, а когато цялото е в покой, то образува себе си. Когато органите са в движение,

образуват цялото, а когато органите са в покой, образуват себе си. Тази мисъл е неразбрана. Аз не искам да ви я обяснявам тази мисъл, защото, колкото и да ви я обяснявам, то е все едно да ви показвам колко съм богат. Какво ви ползува това? В дадения случай Бог работи в света. Следователно, в този процес на движение, на работа, аз имам своето проявление. Докато Бог работи в света, и ти трябва да работиш. Това, което човек мисли, това, което човек чувствава, и това, което човек прави, и този импулс, който го тика към учене, това е Божественото в него. Христос казва: "Отец ми работи, и аз ще работя". Докато Бог работи, и ти трябва да работиш. Като престанете да работите, и условията за работа ще се изгубят. Хората имат тази слабост, че като се отказват да работят искат по този начин да заставят и Бога, Той да работи за тях. Това е невъзможно. Бог няма нужда от външни импулси. Той си работи съвършено, и всички хора трябва да бъдат в съгласие с Него. Както мисли Той, така трябва да мислим и ние. Бог няма чувства като нашите. В Бога няма чувствувания като нашите. В Бога има любов, но няма поляризиране. Той няма две страни. Бог всичко дава. Има един стих в Писанието, който казва: Каквото човек посее. Бог, който не е смъртен като хората, всичко дава и само наблюдава какво сееш. Каквото посееш, това ще пожънеш. Ако живееш добре, добро ще ти даде; ако живееш зле, зло ще ти даде. Бог не може да наруши този закон. Понякога хората се сърдят на Бога, защо не им дава добър живот. Не може Бог да даде на добрия човек зло, а на лошия - добро. Понякога вие можете да носите големи страдания, това е доброволно. Някои хора искат да носят страданията на Христа, или страданията на светиите - това е доброволно поето. Всеки доброволно може да носи известни страдания, а не на сила да му се наложат. В това отношение законът е верен и по отношение на мислите, на чувствата и на постъпките на хората. Каквото човек мисли, каквото чувствава и както постъпва, това ще му се даде. Ако мислите добре, добро ще ви се даде; ако чувствувате добро, добро ще ви се даде и ако постъпвате добре, добро ще ви се даде. Това трябва да го знаете. Ако мислите зле, зло ще ви се даде; ако чувствувате, ако чувствувате зле, зло ще ви се даде и ако постъпвате зле, зло ще ви се даде. Сега можете да кажете друго нещо, да философствувате: Светът не може ли да се създаде по друг начин? - Не може. Ако някой е по-умен, нека си даде програмата, проекта за създаване на нов свят и този проект ще го изпратим в невидимия свят, или във висшия свят, дето има място за проекти. В невидимия свят се приемат от всички светове и

кой какъвто проект изпрати ще се приеме на гласуване. Ако се одобри, ще се приложи. Но в края на краищата, каквито загуби и печалби има от този проект, те ще бъдат за ваша сметка.

“Каквото човек посее”. Каквото човек посее, това и ще пожъне. Сега аз искам да ви насърдча и ви казвам: Не се обезсърдчавайте от онези мъчни условия, при които сте се родили. Някои жени съжаляват, че са родени жени. Някои мъже съжаляват, че са родени мъже. Има шанс за жените да се родят в бъдаще мъже, както и за мъжете да се родят в бъдаще жени. Някои майки и бащи съжаляват, че им се родило мъжко или женско дете. Те не са очаквали мъжка (рожда), а се роди такава и обратно. Никой не трябва да съжалява за това. Ако се роди мъжко дете, радвайте се; ако се роди женско дете, пак се радвайте. Когато се роди мъжко дете, Бог (го) е посетил със своята мисъл. Когато се роди женско дете, Бог го е посетил със своята любов. Какво има в това? Ако не разбирате закона, поне не говорете. Не съжалявайте онези, които са влюбени. Не съжалявайте онези, които страдат от любов. Блажени са, които страдат от любов. Че страдат от любов, не се смущавайте. Не ги утешавайте, любовта ще се погрижи за тях. Никакво утешение на влюбените. Любовта сама ще ги утешава. Вие искате да утешавате влюбените. Оставете ги. Ако любовта не може да утешава влюбените, кой друг ще ги утешава? Любовта само ще оправи живота на влюбените. Досега аз не съм намерил нито един случай, нито едно изключение, в което любовта да не е можала да утешава живота. Много хора са пострадали от любов, но в края на краищата, всички хора, които са пострадали от любов, работите им са се оправили. Онези, които са били влюбени, главата им е побелявала. Главата им е побелявала от любов към сина си, или на любов към дъщеря си, или към майка си, или баща си, или към приятеля си, или към този, онзи. Не е лошо да има човек бяла коса. Сега ако се спра да обяснявам добрите резултати от побеляването на косата, ще се отдалеча от предмета. Не съжалявайте, че имате бяла коса, защото бялата коса, белият цвят е цвят на покой. Белият цвят събира енергия. Един ден, когато събере достатъчно енергия, той отново ще почернее. Тогава ще ги турите на работа. Онези от вас, които имат бели коси, показва, че са на печалба. С белите коси се печели. Белите коси показват, че сте станали много богати, но за да се избавите от даване, казвате, че сте остарели и че няма какво да дадете. Човек, който има черни коси, той трябва да работи, той трябва да сее. А онзи с бели коси, той трябва да раздава. Той има достатъчно средства,

той е прибрал капитала си.

Казвам: Освободете се от това разбиране на старостта. Ако човек е хилав, ако човек е болен, ако е неразположен, той при каквото нещастие и да се намира, той трябва да се обърне към своята мисъл, към своите духовни чувства и към своите добри постъпки и тях да приложи в живота си. По този начин само той ще се освободи от тягостните състояния на своя дух. Ако мислите и чувствата му не са прави, те ще станат причина за неговото нещастие. Вие можете да проверите това, което ви говоря. Каквато болест и да имате, каквото неразположение и да имате, достатъчно е да измените вашата мисъл, вашите чувства и вашите постъпки, за да премахнете болестта или неразположението си. Аз съм правил това нещо всеки ден и продължавам да го правя. И аз имам своите неприятности в живота. Като дойде една неприятност, като й туриш една запетая, какво става. Какво означава неприятността? Неприятността се дължи на това, че ти считаш, че нещо ти е дошло не на време. Приятно е това, което ти е дошло на време. Тази е разликата. Ние ги делим на приятни и неприятни неща. Когато ни дойде някоя неприятност в живота, това показва, че трябва да учим, да работим над себе си. За всяка неприятност, която ни се случва, казвам: Имам доста да уча, да работя над себе си, има неща, които не съм научил добре. Така разбирам аз философията на живота. При тази философия на живота има едно положение отвън, при което Бог помага. Същевременно всички наши напреднали братя и те помагат, и учителите помагат, и народът помага, но ако човек сам не учи, никой не може да му помогне. Сега онези от вас, които искат да бъдат даровити, могат да бъдат даровити, но трябва да се научат да мислят. Мнозина от вас се считате за стари и казвате: Остаряхме. Какво да правим със старостта? За да се подмладите, вие трябва да започнете да мислите. Като мислите право, вие ще се подмладите най-малко с десет години. Направете опит да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право и ще видите, как ще се подмладите. За да познаете дали сте млади, дали сте подмладени, правете следния опит, когато най-малко сте пригответи за някаква изненада, накарайте някой ваш познат да ви устрои една далавера и вижте как ще я посрещнете, ще останете ли тих и спокоен, или ще се смутите. Ако можеш да издържиш и да посрещнеш всичко тихо и спокойно, ти си млад. Ако се смутиш, не си млад. Та всичко това, което сега преживяват отделните народи, общества и хора, не са нищо друго, освен тези далавери, които ви устройват приятелите ненадейно. Чрез

противоречията днес се изпитват всички хора, да се види доколко знаят нещата, доколко всичко това е истина, което знаят, и до колко могат да издържат. Някой казва, че имал любов към Бога. Ще дойде нещо отвън, което ще раздруса твоята любов, да видиш доколко можеш да издържиш. Така се изпитваха и учениците на времето на Христа. Христос казва: “Който издържи до край, той ще спасен да бъде”. Че ако за твоето убеждение ти ударят десет тояги на задницата, и убеждението ти стане на прах и на пепел, какво убеждение е това? Има един анекдот за един светия, когото изпитвали за убежденията му. Турили го в една чутура и го грухали отгоре. Като излязъл от чутурата, той казал: Право е моето учение. После пак го турили в чутурата и го грухали. Като излязъл от чутурата, пак казал: Право е моето учение. Най-после казали: Престанете да го грухате, защото всички, които го грухали, повярваха в неговото учение. Нека и вас ви груха, в света, докато всички, които ви грухат, станат като вас герои. Това е правото учение. Не е въпросът да се бяга. Нека всички ви чукат, и като ви чукат, най-после да кажат: Право е това учение. Прав е този човек. Когато приковаха Христа на кръста, Той извика и цялата земя се разтресе. Тогава всички около Него казаха: Прав е този човек! Праведен е Той! Голямо геройство имаше в Христа. Вие не сте претърпели такива страдания като Христа, да ви приковат на кръста с четири гвоздеа, да се подиграват с вас и след това да ви дадат да пиете оцет и вода смесени. И на всичко това Христос издържа и показва, че това е правото учение, тази е правата мисъл. Христос доказва, че това учение е право, че то е учение за спасение. И ако това учение се приложи, светът ще се спаси. Всеки ще бъде поставен на този кръст. Вие не искате да ви поставят, но искате или не, всеки ще бъде поставен на този кръст. Ако служите на света, няма ли да ви поставят на кръста, на изпитания? Пак ще ви поставят. Докато имате известно убеждение, известно верую, все ще ви гонят. Ами онези, които отиват на бойното поле, за какво умират? Че в света хората нямат ли страдания? Даже по-големи страдания имат. Тъй щото, дали на Бога служите или на Мамона, все ще имате страдания и изпитания, все ще ви турят на кръста. И заравянето на човека в гроба е едно изпитание. Когато праведният умре и го заровят в земята, той казва: Колкото и да ме държиш тук, това, което проповядвам, е право. Като го груха дълго време, земята най-после ще каже: Хайде, върви си сега. Земята ще се разтърси и той ще излезе вън от гроба си. Това наричат хората възкресение. “Кое то човек сее”. Посейте онази велика, Божествена мисъл във вашия ум. Посейте онази велика,

Божествена Любов във вашите чувства. И най-после посеете разумното начало във вашето слово. Казано е в Писанието: Никакво гнило слово да не излезе от устата ви. Това значи: Всичко, каквото човек говори, трябва да е сам доволен от него. Като говориш, небето да не се заоблачава, но да се изяснява. Когато обичате, небето се изяснява. Когато мислите право, небето пак се изяснява. Когато мъжът влезе в къщи, всичко се изменя. Когато децата чуят, че бащата иде в къщи, майката казва: Деца, баща ви иде. И те веднага се сгушат, умълчават се. И като влезе бащата, той тропне с крака, казва: Да знаете, аз съм бащата тук! Не, той не е баща. Аз съм виждал как иде бащата в някои семейства. Като дойде бащата, децата отдалече още се спускат да го посрещат, радват се, че бащата иде, казват: Мамо, татко иде. И докато не е бащата в къщи, навсякъде е тъмно, мрачно. Щом бащата влезе вътре, всичко става светло, изяснява се. Аз виждам, когато някой религиозен влезе в едно общество, всичко около него потъмнее. Той току цитира стихове. Слуша да се говори и казва: Дали е право това, и пак цитира стихове. Казвам на този религиозен човек: Аз не цитирам стиховете право, но ги живея право. А ти ги цитираш право, но не ги живееш право. В такъв случай аз предпочитам криво да цитирам, но право да живея, отколкото право да цитирам стиховете, а криво да ги живея. Онзи, който живее право, той ще може да изправи стиховете, но онзи, който криво живее, правото цитиране на стиховете няма да му помогне. По-добре е и двете неща да бъдат на мястото си: И право да цитираш стиховете, и право да живееш. За предпочитане е, обаче, право да ги живея, а криво да ги цитирам. Защото някога съм ги живял криво, а сега поне право ги живея. Всяко слово трябва да бъде чисто. Някои хора ми казват: Ти не ме обичаш, че как да те обичам? Искаш да те лъжа ли? Обичам те. Ама колко ме обичаш? - Мога да ти дам един самун хляб. Една вечер мога да те държа в къщата си. Че разни изпитания има в света. Сега аз не искам да се спирам върху изпитанията на света. Изпитанията са многобройни. Хората могат да бъдат изпитвани по много начина. Любовта на хората ще бъде изпитана по много начини. Любовта на хората ще бъде изпитана по хиляди начини. Когато човек издържи на всички изпитания, това е любов. Ти си млад момък, влизаш в една богата къща, дето има малки момичета и момчета. Но бащата няма доверие в тебе. Може ли бащата да повери децата си на тебе за няколко години, и ти да развиеш в тях доброто? Какво значи човек да изпълни Волята Божия? Това значи: Никога човек да не злоупотребява с онова доверие, което Бог му е дал.

Никога човек да не злоупотреби с онези добродетели, които Бог е вложил в него. Никога човек да не злоупотреби с доверието на баща си, на майка си, на сестра си и на брата си, нито с доверието на приятеля си. Никой да не злоупотребява с доверието на кого и да е. Никой говорител няма право да злоупотребява с доверието на слушателите си. Да се злоупотребява с доверието на слушателите, това е престъпление. Не злоупотребявайте с доверието на никого. Това е общо правило. Пазете това правило свещено. Казва някой: Пет пари не давам за хората. Не, това доверие, което хората влагат в тебе, е свещено, Божествено. Ти трябва да пазиш това правило. Не разваляй Божественото у хората, които мислят за тебе. Защото ако развалите това доверие, няма да има на кого да уповавате.

Сега ще ви приведа онзи пример за Мойсей, който отивал един ден на Синайската гора да получи законите. В това време Мойсей бил дълго време овчар и пасъл овцете. Като пасъл овцете, той срещнал един овчар, който бил много весел. Мойсей го запитал: Защо си толкова весел? - Господ ми каза, че ще ми дойде на гости, затова аз заклах едно от най-хубавите си агнета, ще го сготвя заради него. - Тъй ли? Остави се от тази работа. Господ не яде агнета. Ти си на съвсем крив път. Трябва да се откажеш от това си заблуждение. Като чул тези думи, овчарът съвсем се омърлушил и лицето му потъмняло. След това Мойсей отишъл на планината да получи закона от Бога. Гледа, лицето на Бога е строго, недоволено. Мойсей си помислил: Какво ли е сгрешил пред Бога, че не е доволен от него? Когато Бог му казал: Какво направи ти с овчара? Ти не му каза истината. Иди сега да му кажеш, че ще му отида на гости. Мойсей се върнал при овчара и му казал: Слушай, аз не ти казах истината. Бог ще ти дойде на гости, щом ти е обещал; като му казал тези думи, овчарът пак се зарадвал и започнал да пее, да се приготвя за идването на такъв скъп гост. Мойсей се скрил някъде да гледа как ще дойде Господ на гости при този овчар. Овчарът сложил трапезата и след това заспал; в това време Мойсей видял, че слязъл огън от небето, който изял, изгорил агнето. По този начин Мойсей разбрал, че който изял, който изгорил всичко. Така, именно Мойсей разбрал, че всички неща имат свой вътрешен принцип. Това, което Мойсей разбрал, е следното: Да не се дава тълкувание как трябва да бъде устроен животът. На всеки одного животът е устроен по най-добър начин. Затова вярвайте в този ум, който носите в себе си. Вярвайте в това сърдце, което носите в себе си. Вярвайте в това слово, което имате в дадения момент. Това е

правото за вас. Ако вие сте верни в малкото, за в бъдаще ще бъдете верни във великото.

„Който човек посее, това ще пожъне“.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

30 неделна беседа от Учителя,

гържана на 26 априлий 1936 г.

София-Изгрев

ЗАЩО Е ПОЗВОЛЕНО НЯКОЙ ДА ПРАВИ ДОБРО.

„Защо е позволено на човека да прави добро съботен ден“.

Отче наш. Изгрява слънцето.

Ще прочета само 12 стих от 12 глава

от Евангелието на Матей.

Духът Божий.

“За то е позволено някой да прави добро съботен ден”. Една дума или един стих може да послужи само като повод за един разговор. Една клечка кибритена може да послужи само като повод за разгоряването на огъня. Целият огън не седи само в кибритената клечка, но тя дава само повод. Мнозина могат да кажат: Нима всичко седи само в един стих? Не, стихът е само един повод. Всички имате познания, но има един процес в природата, който аз наричам процес на обновяване. Този процес се нарича още освежаващ. Има процеси, които не създават нещата, но само ги обновяват. Следователно, при самовъзпитанието или при самообразованието, човек непременно трябва да разбира процеса на обновяването. Ако не разбира този процес, човек ще изхарчи всичкото си време напразно. Много пъти хората правят ненужни процеси и упражнения за постижение на нещо, но нищо не могат да постигнат, защото у тях не работи процесът на обновяването. Такъв процес е, например, духането на вятъра, който обновява водите в моретата и в океаните. Мнозина не могат да си обяснят защо морето се вълнува. Ако морето не се вълнува, водата му не може да се опресни, не може да се освежи. Никога човек не може да принесе тази влага из пространството, както я пренася вятърът, който същевременно опреснява водите. Въздухът, вятърът не създава влагата, но то обновява, раздвижва водата. От друга страна пък водата освежава, обновява земята. Ако водата не обновяваше земята, последната щеше да се превърне в пустиня. В това отношение ние считаме въздуха за нещо по-високо от водата, а водата за нещо по-високо от твърдата почва. Следователно, въздухът и водата служат като средства за обновяване в природата. И затова, когато хората питат защо са страданията в света, казвам: Според мене, страданията служат като обновителен процес в живота на човека. Те представят

въздуха, който размърдва водата. Страданията са размърдване на водата в човека. Защо трябва да се размърдва водата? Ако водата не се размърдваше, тя не би могла да се обнови. Следователно, човек страда, за да се обнови. Щом се обнови морето, водата в него отново утихва. След като е страдало дълго време, морето нищо не е изгубило от себе си, то пак си остава. На скоро дойде един господин при мене и ми каза: Соковете на моя живот изсъхнаха. Пресъхна вече моят живот. Аз виждам нещо добро в това изсъхване. Изсъхването е един от обновителните процеси. Ако житното зърно не изсъхне, то непременно ще мухляса. Ти трябва да го изсушиш. Ако искаш да запазиш хляба за по-дълго време, ти трябва да го направиш на песмет, да го изсушиш. Не го ли изсушиш, той ще мухляса. Ако не изсушиш ризата си, тя ще мухляса. Тъй щото, ако ти не се изсушиш, човек няма да станеш. Както виждате, аз взимам думата изсушаване в съвсем друг смисъл, а не тъй, както хората я разбират. Тя представя известна фигура, която аз тълкувам. Плодът, за да бъде полезен, трябва да изсъхне. Обаче, дървото, което расте и се развива, не трябва да изсъхне. Растението и развиването са други процеси, те представят процес на възрастване, а не на обикновеното съхнене, за което вие говорите. Тези два процеса не трябва да се смесват. Ако растеш и възрастваш, сушата не е необходима за корените ти. От сушата корените съвсем ще изсъхнат, а оттам и цялото дърво ще изсъхне. Корените трябва да имат повече влага.

Казвам: Съвременното човечество, както и вие отделно трябва да изучавате всичко онова, което природата е създала. Всички трябва да изучавате процесите на природата и да се ползвате от тях. Често хората имат съвсем повърхностни понятия за това, което става в природата. Те си мислят дали светът не е могло да бъде създаден по друг начин. - Не, светът по никой друг начин не би могъл да бъде създаден, освен по начина, който Бог го е създал. За да се създаде светът такъв, какъвто днес го виждаме, се е мислено дълго време, и най-после, за дадените условия то(й) е създаден в най-добрата му форма, с всички най-добри възможности за развиване на всички живи същества. Така създаден светът, той може да донесе най-добрите резултати за всичко живо, както и за цялото човечество. Тъй както днес е създаден вашият организъм, с всички свои органи - мозък, сърдце, дихателна система, пищеварителна система, както и с предвиждане на всички спънки и мъчнотии в живота ви - всичко това е най-доброто, което може да се помисли за дадения момент. Следователно, ако продължавате да се питате защо сте така

създадени, вие сами ще се спънете. Каквото и да казвате, каквото и да правите, вие не можете да измените естеството си. Вие сте създадени да ядете. - Ама по-малко трябва да ядем. Колко по-малко трябва да се яде? - Ама по-много трябва да ядем. - Колко по-много трябва да се яде? Има една пропорция, според която е определено колко трябва да яде човек в различните възрасти на своя живот. Дете, което тежи четири килограма, колко трябва да яде? За това съществува цяла математика. Като казвате, че човек трябва да яде много, трябва да знаете колко е това много. Колко трябва да яде една пчела? Сега, аз няма да ви дам моите сметки. Определено е колко трябва да яде един комар или една малка бубулечка. Природата е определила точно колко трябва да яде всеки човек. Донякъде тази мярка е в зависимост от тежестта на човека. Всеки ден невидимият свят определя за всеки човек колко трябва да яде и какво меню трябва да употребява. Ако човек не яде толкова, колкото му е определено, той ще си нанесе голямо зло. И ако яде повече, отколкото му е определено, също ще си нанесе едно голямо зло. От сутринта още се определя за всеки човек известен бюджет, който трябва да изразходва. И той трябва да благодари за определения му бюджет. Ако човек си позволи свръхсметен кредит, той ще трябва да отговаря за него. Природата обича точната математика: Нито повече, нито по-малко. Всички съвременни хора са загазили със свръхсметните си кредити. Те току си отпускат от касата и после казват: Надминат е определеният бюджет. И след това ще кажете, че животът е тежък. Не е тежък животът, но ние искаме да го изменим. В това седи тежестта. Ти работиш повече, ядеш повече, а не трябва да ядеш и да работиш толкова много. Колкото повече работиш, толкова повече ще се изтощаваш. Или ще започнеш да мислиш как да наредиш живота си, как да отгледаш децата си, какво ще стане с тях след 20 години. Ако си момък, мислиш как да намериш богата мома, каква служба да заемаш и т. н. Кроиш, кроиш, докато най-после обувката ти станат много тесни. До сега не съм видял нито един обувкар, който има хубави обувки. Нито съм видял един дрехар, който да има хубави дрехи. Те правят на хората хубави обувки и дрехи, а за себе си минават, както и да е. Природата не търпи никакви дефекти. Когато от невидимия свят ти дадат някакъв занаят, ти трябва да изработиш за себе си най-хубавото нещо. Ако ти върви като фирмаджия, ти ще можеш да препоръчваш най-хубавото си произведение и пред другите хора. Какви са вашите понятия за живота? Вие, например, мислите, че трябва да се ожените, да родите няколко деца. Какво

разбиране имате вие за женитбата? Вие мислите, че като се ожените, ще родите няколко деца и с това всичко се свършва. Вие не разбирате какво нещо е женитбата. Не разбирате какво значи раждане. Вие говорите, че някой човек е учен или поет, или философ, но не разбирате тия думи. Знаете, че искате да станете такива, но как ще станете, какво означава думата поет, учен или философ, не разбирате. Хубаво, отлични неща са тия, но вие не ги разбирате. Говорите за музиката, но не знаете, какво представлява музиката. Музиката е едно възпитателно средство за човека. Музиката е същевременно и лечебно средство. За в бъдаще, когато някой човек заболее от треска, няма да му се предписват никакви лекарства от аптеката, но като дойде лекарът, той ще носи със себе си своята цигулка или друг някакъв инструмент и ще започне да пее и да свири на трескавия. От звуците на тази музика треската ще започне да игра(е) и след малко време болният ще се почувствува по-добре. След това лекарът ще прати болния да отиде сам в някоя музикална аптека да си купи едно ново парче и сам да го свири. Като се върне от аптеката, трескавият ще започне да свири и да пее, докато отново разиграе своята треска. Като ѝ се изсвирят няколко парчета, тя съвършено ще напусне болния и ще си замине. Сега аз ви представям работата в много лека форма. Казвате: Смешна работа е тази! Лекарът да свири и да пее на болния, и по този начин да го лекува. За онези, които не разбират процесите на природата, това е смешно, разбира се. Това е само за изяснение. То е един от най-хубавите методи. Не се знае кога ще дойде това време, но все таки ще дойде. По-хубаво ли е да дойде лекарът при болния и да му каже, че след няколко дена ще замине за оня свят? А тъй, като влезе лекарът при болния, ще извади цигулката си и ще му каже: Ти се нуждаеш от класическа музика и започва да свири. Като изсвири парчето, ти му даваш сто лева. Лекарът благодари и ти пожелава и втори път да го извикаш. И ти благодариш и пожелаваш втори път да дойде да ти посвири едно класическо парче. Какво правят сегашните лекари? Дойдат при болния, препоръчат му един горчив хап, и дълго време след отиването си болният ще плюе, да се освободи от тази горчивина. Питам: Ако сегашните хора могат да търпят тази система на лекуване, защо да не могат да търпят бъдащата, която ще бъде само музика и песен? Ако можем да търпим лошия живот, защо да не можем да търпим бъдащия? Това показва, че не разбирате живота.

Сега да се върнем към същественото. Щастливият живот се заключава в малките работи. Запример, вие не знаете още как да дишате

правилно и как да се храните. Запример, мнозина говорят за дишането, за (храненето) на йогите, на индусите, но те сами нямат една мярка, в която да се заключава правилното дишане и ядене. Самите индуси, самите йоги не знаят точно в една минута колко вдишки трябва да се направят, после каква поза трябва да вземат във време на дишане. Също така те не знаят какво положение трябва да заеме умът, сърдцето и душата на човека. Какви трябва да бъдат мислите и чувствата на човека във време на дишането, също не знаят. Мислите, чувствата и постъпките са три фактора, които определят здравословното състояние на човека. Казвате, че човек трябва да има вяра, но вие не разбирате какво нещо представлява вярата, какви са нейните елементи. Вярата е един външен резултат. Тя има три елемента: Мисъл, чувство и действие. Ако човек не мисли правилно, ако не чувства правилно и ако не действа правилно, той не може да има никаква вяра. Същевременно той не може да има един основен тон на живота. Вярата е един процес, който отпосле ще дойде. Вярата е нещо материално. Някой вярва в неща, които може да постигне. Вярата е обективен процес. Някой вярва, че ще отиде в рая при светиите, при ангелите, при баща си и при майка си. Разправят за един американски проповедник Муди, който разправял: Едно време, като мислих за рая, представях си само Бога, ангелите и светиите. Нищо друго не можех да мисля. Къде е раят, нищо друго не мислех. По едно време умря и баба ми. Като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите и за светиите, още и за баба си. Така мислих вече и за баща си, защото ми казаха, че той отишъл в рая. По този начин раят ми стана малко по-понятен. След време умря и майка ми. Тогава, като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите, за светиите, за баща си, и за майка си. После умря жена ми, умряха и децата ми, и някои от моите приятели. И като мислех за рая, едновременно с Господа, с ангелите, със светиите, започнах да мисля и за майка си, за баща си, за децата си, за приятелите си, които са жители на рая, че постепенно раят ми стана толкова близък и познат, та взех да мисля, че и аз ще отида там. Толкова много жители, мои близки от земята заминаха за онзи свят, че и на мене вече стана близък раят. Раят е нещо материално, не е нещо, което виси във въздуха. Раят е място, дето душите живеят. Там има училище, там има песни, хор, музика. И в рая на (има) обществен строй, както на земята. Едно нещо само няма в рая: Прах няма там. В рая няма още гробища, затвори, одумвания, вестникари, като нашите. Там няма още и зурли, и тъпани, там няма никакви обявления, никакво

лепене на реклами по улиците, че еди къде си се дава някакъв концерт или представление. Там не се дават обявления, че еди кой си се жени за еди коя си жена. В рая не се съобщава, кой се развел, кой умрял, защото там няма нито женитби, нито разводи. Там не се съобщава, както тук, че с еди каква си заповед еди кой си е назначен на служба. Там всеки се ражда в службата си, няма какво да го назначават и уволняват. Там не се съобщава, че някой го опопили, другиго разпопили. Там който е роден за поп, поп става направо. Но там няма никакви раса, никакви килимјавки, както нашите попове носят. Ще кажете, че това е подигравка. Не, така, както хората мислят, това е най-голямата подигравка на света. От мое гледище, така, както аз разбирам нещата, това е най-голямата подигравка, която съществува в света. Като се каже истината на някого, той казва, че се подигравам с него. Не зная, дали аз се подигравам, или той се подиграва. Както и да е, един ден вие сами ще влезете в рая и ще видите, какво представя той от своя страна. Всички вие имате понятие за рая, не е съвсем чужд за вас. Някои даже са ходили в рая, познават го. Мнозина от вас са ходили в райската градина, познават я, виждали са и ангели, и светии, но като се върнат, забравят всичко и казват: Кой знае, дали сме ходили някога в рая. Това е илюзия. Не, ходили сте в рая, но сте забравили. Казвате: Как може да забравим? Забравили сте, нищо повече. Когато момата се влюби в някой момък, тя забравя вече баща си и майка си, които по-рано е обичала. Тя носи в ума си младия момък като някой светия, всичко забравя наоколо си. Когато майка ѝ я пита: Къде ходи? Тя казва: Ходих да гледам светията. Ще кажете, че и това е подигравка. Не, никаква подигравка не е това. Според мене, когато кажете, че някоя жена е жена на някой мъж, това е по-голяма подигравка. Или когато кажете, че еди кой си е мъж на някоя жена - това е по-голяма подигравка. А така, една мома ходила да гледа един светия, какво лошо има в това. И когато момъкът ходи да въздига една светица, какво лошо има в това? Той иска да я извади от калта. Този момък иска момата да стане светица като него. Сега вие ще кажете: Ти жениш и светиите, като обикновените хора. Ами вие като жените глупавите хора, какво лошо има в това? Ето, апостол Павел казва: Сгодих се за Христа. Значи, той сгодил

простите, грешните хора за Христа, за Първородния син на Бога. Та вие трябва да имате правилно, възвишено схващане за живота. Това схващане, което сега имате, не е лош(о), но то не е състояние да осмисли живота ви, то не е в състояние да даде импулс на сегашния ви живот.

При сегашното ви развитие се изисква ново, високо разбиране на живота. При сегашните си разбирания за живота вие непременно ще изживеете голями разочарования. Дръжте вашите си разбирания, но временно само, докато съградите нови разбирания. Някои от вас ще кажат: Ние, които сме женени, можем ли да станем свети хора? Разбира се, и вие можете да станете светии, но това ни най-малко не значи, че като станете светци, трябва да напуснете мъжете си. Сега, ако някоя жена стане светица, тя напуска мъжа си и отива в манастиря. Мъжът казва: Не ми трябва такава светица жена. И мъжът, като стане светец, напуска жена си. Ама обвързват ни. - Така, както съвременните хора живеят, това не е свобода, това е робство. Ако мъжът в рая може да си позволи да мисли нещо лошо, както мъжът на земята мисли лошо за жена си, той веднага ще се *намери на десет километра вън от рая. И ако жената си позволи да помисли или да каже лоша дума в рая, както на земята прави, тя моментално ще се намери километри разстояние вън от рая.* Там няма изключение за никого. А в този свят, както виждате, Господ е толкова снисходителен, че колкото лошо и да мислите един за друг, пак ви държат на земята. Но помнете, че ако отидете такива на онзи свят, непременно ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят от рая. Един ден ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят навън. Това значи, че ще умрете. Днес всички хора умират по единствената причина, че мислят лошо - нищо повече. Ще кажете, че хората умират по причина на различните микроби или по причина на лошите условия. Това са второстепенни работи. Причината за смъртта на хората се дължи на лошото ядене и лошото пиене. Смъртта на хората се дължи на лошото мислене, на лошото чувство и на лошите постъпки. Това е факт. Лошите, външните условия не са причина за смъртта. Външните условия са външни. С това аз не искам да ви кажа, че вашият живот е лош. Добър е вашият живот, но вие не го разбирате, нито го оценявате. Една жена има един мъж, когото Господ обича. Заради Господа и ангелите го обичат, а тя го счита за последен негодяй. Той е знатен на небето, там има около десет жени при него. Какво да се прави? Отде накъде да минава този човек за знатен? И мъжът мисли същото за жена си. Той не може да си представи, че тя е знатна, че е обичана от Бога. Питам: Какъв живот е този, когато сестрата подозира брата, и братът подозира сестрата? Или какъв семеен живот е този, когато мъжът подозира жена си и жената подозира мъжа си? Какъв живот е този, когато и религиозни - православни, католици,

евангелисти, теософи, окултисти, всички мислят едни за други лошо? Какви хора могат да бъдат с такива мисли, я ми кажете? Какъв човек ще излезе от тебе, ако цял ден каляш ума си с такива мисли? Двама души се влюбили, Бог е и в единия, и в другия. Въпреки това те калят Господа със своите мисли.

Съвременните хора са си създали един много лош навик, с който нарушават свободата си. Вземете, запример, свещеникът и владиката, създали си навик да им се целува ръка. Преди всичко този свещеник или владика трябва да има високо съзнание, да е високо просветен. Той може да е извършил нещо лошо, да е направил някакво престъпление, и след това хората ще му целуват ръка. Нека всеки сам да целува ръката им, по любов, а не по задължение. Свещеникът току подложи ръката си да му я целуват. Че никой не му е длъжен да му целува ръката. Нека остави всекиго свободен като човек, който мисли, да се прояви, както иска. Ако в ръката на този свещеник има нещо, човек с любов ще му я целуне. Ако няма нищо в ръката си, няма защо да се целува. Ако ръката на някой свещеник е нечиста, защо трябва да се целува? С това се нарушава Любовта. Как трябва да се целува ръката на владиката? С любов трябва да се целува ръката му. Един стар 82-годишен дядо ми разправяше следното нещо. Той казваше: Аз съм умен човек. Един ден отидох при владиката и той веднага ми даде ръката си да я целувам. Аз се наведох и целунах своята ръка. Както виждаш и аз съм владика. И после се смее този стар човек. Владиката го погледнал, но дядото му казал: Дядо владика, ако целунеш моята ръка, и аз ще целуна твоята. Ако не целунеш моята ръка, и аз няма да целуна твоята. Оттук аз вадя следното заключение. Всички неща в света да стават по свобода и то по свобода, която произтича от Любовта. Сега, като ви говоря по този начин, искам да изнеса един факт, или да изнеса нещата така, както са в действителност, не искам да се подигравам с вас. Всяка постъпка, която произтича от закона на Любовта, тя е свещена, тя е Божествена. Каквото направи човек, ако го направи по любов, от сърдце, то е право. В Бога няма никакво престъпление. Но ако направи човек нещо без любов, той непременно ще съгреша. И като направиш погрешка, ще се сърдиш. Ако не целунете ръката на свещеника или на владиката, той ще ви пита защо не сте му целунали ръка? Ако свещеник не иска да целуне ръка на владиката, той после ще види и ще пати. Както и да целуне ръката му, все ще му намери някаква погрешка, някакъв (ким).

Сега да оставим владиците на страна. Вие можете да си образувате

такъв навик, като тях, владишки навик. Пазете се от вашите владишки навици. Владиката трябва да бъде образец на любовта. Когато дойде някой човек при владиката, последният трябва спокойно да го погледне и мислено да му каже: Ако ме обичаш от сърдце, можеш да ми целунеш ръката. Не ме ли обичаш, свободен си, няма защо да ми целуваш ръката. Не трябва да ти става тежко. И аз съм човек, като всички хора. Не мисли, че съм някакъв голям светия. Светия не съм станал още. Да не мислиш, че като туря расо и килимявка, че изведнъж мога да стана свят човек. Нима като примигва човек с очите си, че е светия? Не, в живота не е нужно актьорство. Сърдцето на владиката трябва да бъде чисто, безкористно. Каквото правят хората, той трябва да ги оправдава, да намира, че са прави и да е готов да носи техните грехове. Ако той говори лошо за хората и те ще говорят лошо за него. Понякога хората ме питат, как мога да търпя тия около себе си. Питат ме, как понасям всичко това? - Че как да не ги търпя? Как да не нося? Аз имам методи за лошите езици, не ме е страх от тях. Лошият език изпуска лоша вода навън. За тази вода аз имам пясъчни пластове, през които я прекарвам. Като филтрирам водата през десет пясъчни пластове, тя става чиста, годна за пиене. Тази вода е вече чиста, освежена. Когато един човек говори лошо за някого, това показва, че той го обича. Това е любовта. Когато един човек те обича, той може да те изяде. Когато друг човек те обича, той може да те посади в земята да растеш. И единият, и другият ще ти създадат страдания. Когато някой те посади в земята, ще помниш през целия си живот. Такива страдания ще ти причини, но и когато те изяде, пак ще ти причини страдания. Сега аз искам да разберете смисъла на тия неща. Искам да ви кажа, че всичко, каквото в света става, е на местото си. Когато хората говорят или правят лошо, това не е хубаво, но и то си има своите причини. Лошите мисли си имат свои причини; лошите чувствувания си имат свои причини и лошите постъпки си имат свои причини. Ние така трябва да разбираме живота, за да се освободим от всички несгоди от постоянните смущения. Защо се смущават хората? Защото нямат любов. Животът без любов е немислим. Любовта, като възпитателна сила, вие тепърва трябва да я проучавате. Вие търсите смисъла на живота си там, дето той не може да се намери. И затова искате да се заобиколите с добри хора. Вие не разбирате живота, ако искате това. Всички хора, които сега съществуват на земята, те са на местото си. Между каквито хора живеете в дадения случай, бъдете благодарни за тия условия. Човек във веки веков не може да остане при

едни и същи условия. Условията на всеки човек ще се сменят постоянно. За в бъдеще и да иска някой човек да бъде в същите условия, няма да може. Следователно, бъдете доволни, че живеете при и между такива хора, каквито са сегашните. Нали казвате, че всички хора са от Бога създадени? Защо тогава не можете да ги търпите? Защо не можете да ги обичате? Коя е причината, че не обичате всички хора еднакво? Преди всичко не е необходимо да обичате всички хора еднакво. Да мислите, че трябва да обичате всички хора еднакво. Това е криво разбиране. Да обичате хората в най-прост смисъл, това означава да не спъвате процеса на прииждане на техните блага. Когато човек усети, че вие спирате пътя на неговите блага, той непременно ще ви намрази. Следователно, всяка умраза е резултат на една мисъл, дали е права тази мисъл или е крива, то е друг въпрос. Когато чувствувате, че някой човек работи за вашето благо, вие го обичате. Но тази любов още не е Божествена Любов, тя е частична любов. Дали ще те обича един човек, дали ще те обичат десет души или най-после дали ще те обича Бог, в това има грамадна разлика. Човешкият живот се отличава по това, че в началото ще страдате, в края ще страдате, само в средата ще имате малко радости. Значи, в човешката любов в началото и на края ще опъваш конеца. В ангелската или в идеалната любов, в началото ще опъваш конеца, а в края и в средата ще ти бъде добре. В Божествената Любов и в началото, и в средата, и на края ще ти бъде добре. Значи, всички хора се нуждаят от Божествената Любов. Нещастията на човешката любов представят почва за Божествената Любов. Корените на Божествената Любов са спуснати в почвата на човешките страдания и нещастия. Тази Божествена Любов превръща всички човешки страдания, мъчнотии и несгоди за бъдещото добро на човечеството. И оттам виждаме, че Лазар, който страдал на земята, като отишъл на небето, там намерил своето щастие. Богатият, който на земята благувал, живял в охолност и щастие, като отишъл на онзи свят, там бил подложен на големи мъчения, да се научи как трябва да се живее, та като дойде втори път на земята, да живее правилно. Казвате: Че кой е ходил на онзи свят? Аз пък ви питам: Как можете да ми докажете, че сега сте на този свят, на земята? Ти спиш и си мислиш, че си на този свят. Можеш ли да ми докажеш, че си на този свят? Ти мислиш, че си женен, но това е въображение. Ти мислиш, че си богат, че си учен човек, но и това е предположение. Ти мислиш, че си остарял и това е предположение. Ти живееш и мислиш, че баща ти е в гроба. Като погледнеш в гроба, нищо не е останало от него. Мозъкът му го няма,

главата му е изкуфяла, останали са от него само едни кости. Ти казваш: Баща ми е това. - Какъв е този баща? Де е в същност твоят баща? Къде отиде той? Но вие, като не разбирате този общ закон, веднага ще се погнусите и ще погледнете другояче на въпроса. Това е защото криво разсъждавате. Вие не сте се научили да мислите право. Сега ще ви представя една фигура. Какво правят красивите моми в света, когато искат да се освободят от момците, които често ги задяват. За да не ги безпокоят момците, те си турят на лицето една тънка грозна маска, та никой да не им обръща внимание. Като дойде нейният избраник, тя веднага маха маската си и му се усмихва. Щом дойде друг някой, тя веднага туря маската си. На чуждите момци показва маската си, а на своя избраник показва лицето си без маска. Сега не искам да вярвате в това. Това са мои тълкувания, в които не искам непременно да вярвате. За мене те са една реалност. Аз така виждам нещата, но за вас това не е необходимо да го приемете. Вие можете да мислите, както искате, и ако можете да ме убедите във вашето, аз съм готов да го приема. Казвам ви, че този е пътят, по който трябва да вървите. Вие искате да се разкриете на всички хора. Това е немислимо. Вие гледате другояче, не, казвам: Няма какво да разкривате душата си на своя приятел, няма какво да се разкривате на носа на своя приятел, няма какво да се разкривате на краката на своя приятел, няма какво да се разкривате на пръстите, на ръцете на своя приятел, нито пък трябва да се разкривате на космите на своя приятел. Той не се нуждае от това разкриване. Вашият приятел не е нито в носа си, нито в краката си, нито в ръцете си, нито в космите си. Това не е приятелят ви. Важна е душата на вашия приятел. Вашият приятел не е във външността си. Следователно, няма какво да угаждаме на неговия нос. Други неща има, към които човек трябва да се стреми. Казвам: Многото хора, това са удове, органи на идеалния човек. Всички хора остават едно цяло. Те живеят заедно. Когато додете до идеалния живот, там ще видите, че всички отделни удове, като краката, запример, които са ви помагали, и те имат свои органи. И краката на човека в невидимия свят имат криле, те са ангели. Аз не искам да вярвате в това, но като влезете в невидимия свят ще видите, че вашите ръце, крака, очи, уши, както и всички останали удове от телото ви, са ангели, с крила. Като сте били на земята, вие сте карали тия ангели да ровят из тинята на живота и да слушат и гледат вашите прегрешения. В това седи вашето прегрешение. Вие казвате за езика си: Език е той, трябва да помага при храненето и му давате, каквото ви попадне, без да искате да знаете, че

той е ангел. Вие не трябва да го цапате. Очите, ушите, устата, краката, ръцете ви, всичко това са ангели, дошли да ви служат, вследствие на което вие трябва да бъдете много внимателни към тях, да не ги цапате. Казвате: Ръце са това те са създадени за работа. Вие взимате всички ваши удове за ваша частна собственост и искате да разполагате с тях, както намерите за добре. Не измъчвайте ръцете си, не измъчвайте краката си. Онези, които са писали Писанието, те знаят това и са го предвидили. Другите, които отпосле дойдоха, започнаха да коментират Писанието и по този начин го изопачиха. Те са профани, невежи хора. Невежите развалиха света. Те изопачиха всичко онова, което учените преди тях създадоха. Сега ви боли кракът. Защо? - Защото вашият ангел се отказва да ви служи. Болят ви гърдите, не можете да дишате. Защо? - Защото вашият ангел се отказва да ви служи. Мозъкът, главата ви боли. Защо? - Защото ангелът, който е свързан с мозъка ви, се отказва да ви служи. Един ден, когато всички тия ангели се откажат да ви служат, вие съвсем ще фалирате. Те казват: Ние не можем повече да живеем при тези условия. Вие ни направихте роби, отнехте ни свободата. Ние ще ви напуснем и ще си заминем. Ръцете ви не работят, краката ви не работят. Казвате какво трябва да правим тогава? - Ще мислите право, с любов ще мислите; ще чувствате право, с любов ще чувствувате. Ще постъпвате право, с любов ще постъпвате. С това аз не искам да кажа, че непременно трябва да живеете според онази възвишена идеална любов. Казвам: Всичко правете с любов.

Христос казва: "За то е позволено на човека да прави добро съботен ден". Съботният ден е Божествен ден. Това подразбира онова състояние, при което, като дойдеш до онзи предел на нещата, да започнеш да правиш добро. Затова е позволено да прави човек добро съботен ден, а не през другите дни. Защо се говори само за съботния ден? Ако човек може да направи доброто в съботния ден, той ще може да го направи и през другите дни. Ако съботния ден не може да го направи, не ще може и през другите да го направи. Така трябва да се разбере стихът. Ако не се разбере стихът така, могат да произлезат големи недоразумения. Недоразуменията в живота се дължат на неразбиранията му.

Сега ще ви приведа един пример, да видите какво ражда неразбирането или недоразумението. В едно персийско царство персийският цар заболял от една неизцерима болест. По едно време при царя дошъл един знаменит лекар, който успял да го излекува. От признателност, персийският цар поставил този лекар за пръв лекар в

държавата си и му определил през целия живот една голяма заплата. Окръжаващите царя започнали да завиждат на този лекар и търсили начин как да му напакостят. Лекарът се казвал Дубан. Неприятелите на лекара започнали да интригуват против него и затова често казвали на царя: Ти допусна този човек близо до себе си, но не знаеш, че той е голям шпионин и ще предаде държавата, ще я съсипе и тебе ще свали от престола. В първо време царят не вярвал на думите им, но после повярвал и решил да екзекутира лекара. Един ден той го извикал при себе си и му казал: Наистина ти ми направи едно добро, но по този начин иска да се доближиш до мене и да предадеш царството ми, да отнемеш и моя живот. Затова аз съм решил да те премахна. И тогава лекарът му казал: Слушай, искам да ти направя поне още едно голямо добро. Имам една голяма книга, в която са написани много хубави работи. Като вземеш книгата, внимателно ще прелистиш първите 19 страници от нея, и като дойдеш до последната от тях, ще отрежеш главата ми. Тогава ще туриш главата ми отначало на всеки лист и ще четеш. Главата ми ще ти открие някои тайни, тя ще ти проговори. Но пак те питам, не искаш ли да ми подариш живота? - Не, аз искам да чуя какво ще ми говори главата ти. Отрязали главата на лекара и я донесли на царя. Той турил главата на първата страница на книгата и започнал да чете. Така прелиствал страница след страница, докато дошъл до последната, деветнадесетата. На всеки лист главата казвала: Обърни първия лист, обърни втория лист, докато стигнал до 19-ия. Всички листа на книгата били отровни. Царът започнал да се мъчи, отровил се от листата на книгата. На последния лист тя проговорила: Така се плаща на всеки, който е непризнателен за направеното му добро. С това главата престанала да говори. Един ден и вашата отрязана глава ще проговори. Така се плаща на всеки, който не е благодарен и признателен за доброто, което Бог е направил на света. Ако ти не цениш великото добро, което Бог ти е направил, тогава, като обръщаш листовите на живота, така ще се гърчиш, както персийския цар. И ако те питат защо се гърчиш, ще кажеш, че се гърчиш понеже не разбираш смисъла на живота.

Казвам: Животът, който сега минава, ние го делим на светски и на духовен. И светският живот, и духовният живот е добър. И светските хора са добри, и духовните хора са добри, но човек трябва да разбира работите. В какво седи доброто? Само умният човек трябва да оценява добрите работи в света. Сега вие трябва да проучавате и най-неприятните процеси в света, но трябва да престанете да мислите, че

сте нещастни, че никой не се грижи за вас. Престанете да мислите за това. Сега, онези от вас, които искате да вървят в пътя, ще ви дам следната формула. Казвайте си в себе си: **БОГ Е ВЛОЖИЛ ВСИЧКО В МОЯТА ДУША. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯТА ВОЛЯ. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯ ПЛАН. КАКВОТО БОГ Е НАМИСЛИЛ ЗАРАДИ МЕНЕ. ДА БЪДЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ! АЗ ЩЕ РАБОТЯ ТАКА, КАКТО БОГ Е ОПРЕДЕЛИЛ.** Ставате сутрин с неразположение на духа си. Кажете си тази формула няколко пъти на ден: Сутрин, на обед и вечер. Продължавайте да си казвате тази формула най-малко три месеца наред, после шест месеца, после девет месеца, една година, две години, три години, пет години, десет години, до 12 години наред. И след това ще видите какви постижения ще имате, какви разбирания, какви богатства ще се открият пред вас. Като видите онова съкровище пред вас, вие ще си кажете: Струва да се живее на земята. Като гледате така на живота, вие ще си кажете: Струва си човек да се ожени, струва си да има такава жена, такива деца, струва си човек да си има такъв господар. Както е дадено, всичко си струва така да бъде. Отдето минаваш, ти ще усетиш една радост. И от всеки човек ще излезе едно благоухание. Кой как те срещне, ще се усмихне. И ти ще се усмихнеш. И в тази усмивка ще има преливане на живота от тебе към него. Ти ще бъдеш силен и мощен и в сила да помагаш и на себе си, и на окръжаващите.

“За то е позволено на човека да прави добро съботен ден”. Знай, че онзи, който ти прави най-голямото зло, той може да ти направи и най-голямото добро. И онзи, който ти прави най-голямото добро, той може да ти направи и най-голямото зло. Това са относителни неща на земята. Доброто и злото са две относителни величини на земята. Представете си, че вие имате богат баща, от който ви се пада голямо наследство. Но по някаква причина баща ви отнема наследството от вас и го дава на друг някой. Ако вие истински обичате баща си, ще останете тих и спокоен, няма нито на йота да измените поведението си към него. Ще останете благодарен и на това ново положение, в което се намирате. Това значи да обичате баща си. Това значи любов към Бога. И наистина, който обича Бога, той ще остане верен през всичките условия на своя живот. Така ви изпитва Бог. Така Бог изпитва вашата любов. Бог те постави в положението на последния бедняк, но ти искаш да станеш най-големия богаташ, да управляваш света. Щом искате да управлявате света, той ще ви изпрати на месечината, да я управлявате. Щом сте гладни за

земя, в света има толкова земя, стига да можете да я управлявате. Но вие няма да вярвате това и ще искат да ви докажа. Вие ще проверите това нещо, само когато отидете там, дето ще ви изпратят. Христос казва на учениците си: "Отивам да ви приготвя място, и като ви приготвя ще дойда да ви взема". Вие не можете да отидете на онзи свят, докато нямате място за душите си. *В онзи свят няма никакви нещастия по единствената причина, че за всеки има определено място и всеки има какво да работи.* Той няма какво да се грижи за ежедневния си хляб, защото има какво да работи. Там няма труд, но има работа. Най-приятното нещо е работата. И тогава, като ви стане мъчно на онзи свят, ще ви изпратят на земята за разтуха. Земята е място за разтуха. Земята е място за разтуха и за всички напреднали същества и духове. Когато няма какво да правят, прашат ги на земята, да се развлекат. Земята е за тях щастие. Като няма какво да правят, изпратят одного от тях на земята, при някой грешник, при някоя страдална душа, и той започва да я утешава. Тя се оплаква, че никой не се грижи за нея, че никой не я обича. И този напреднал дух започва да я утешава, да ѝ говори, че Господ я създал, и че се грижи за нея, обича я и т. н. Вярвайте в това, че Господ е приготвил жилище за вас. Пък бъдете доволни и от това, което ви е дал на земята. Той е промислил всичко за вас. Колко години ще работите на земята? Ще прекарате на земята 10-15-20-40-60 години, какво ще се карате помежду си? Че някой бил православен, друг протестантин, трети - католик. Какво от това? И на небето има православни, само че православните там не носят кръстове. Там няма попове, няма владици. Там не носят черни дрехи. Много ядат, не постят. Там няма нито петък, нито сряда, нито велики пост. Тук има дълги постове, четири пъти през годината. Сега някой може да ми възрази: Ти ходил ли си на онзи свят? - Ами вие, които установихте този закон, ходили ли сте на онзи свят? Кой владика е ходил на онзи свят, да знае какво има там. Или ще кажете, че така е писано. Кой го е писал? - Ще кажете, че светиите са казали така: Това, което светиите са казали, и то е важно, и то е добро, и това, което аз казвам, е пак добро. Ама ти си един самозваник. Че и ти си самозваник. Ако е въпросът за възражение, лесно е да се възрази на човека. Че и ти не си толкова праведен. Вие не сте по-праведни от мене, но не е въпросът там. Това е неразбиране на Божиите закони - нищо повече. Всеки, който е дошъл на земята и живее само за себе си, той е самозваник - нищо повече. Така аз определям думата самозваник. Всеки, който е дошъл на земята и живее изключително само за себе си, той е самозваник. А всеки,

който е дошъл на земята, и живее за Бога, за своите ближни и после за себе си, той е пратен от Бога - нищо повече. Ако аз работя за себе си, самозваник съм. Ако работя за другите, изпратен съм от Бога. Ако живеете само за себе си, самозванци сте. Ако живеете и за другите, вие сте изпратени от Бога - нищо повече. Не е въпросът как живея и какво ям. Че ям по три или четири пъти на деня, това е моя длъжност. Че се моля, това е моя работа, не е някаква привилегия.

“За това е позволено на човека да прави добро съботен ден”. Вие трябва да изучавате онези закони на природата, които регулират и управляват човешката мисъл. Вие никога не трябва да допускате една отрицателна мисъл да ви обсеби. Не е въпрос, че една отрицателна мисъл не може да дойде в човека. Тя може да дойде, да мине през него, да му говори обективно, но той не трябва да я допуска в себе си, не трябва да я задържа в своя ум. (Свирките) на мислите са живи, затова оставете ги да си изсвирят каквото носят, като на някоя грамофонна плоча. Не ги допусчайте в себе си за дълго време, не оставяйте да ви обсебват. Ако ти хареса една от грамофонните плочи на някоя от мислите, остави я да се изсвири още веднъж. Ако не ти хареса, остави я настрана. Ако речеш да опиташ и да направиш всичко, каквото е написано на грамофонните плочи, ти ще си създадеш най-големите пакости. Ако опитате всяка една плоча на мисълта си, вие не можете да се развивате правилно, не можете да имате правилна мисъл. Ако искате правилно да се развивате в живота си, ако искате да работите лично върху себе си, вие трябва да имате правилни чувства и правилни мисли. Защото вие можете да бъдете здрави, само при хубави и правилни мисли и чувства. Хубаво е като ставате сутрин да имате светла мисъл и да се усещате бодри и весели. Ако пък сте неразположени и се чувствате в окаяно положение, ще изпитате едно свиване на капилярните съдове. Това свиване се отразява на целия ви организъм. От доброто състояние на капилярите зависи здравословното състояние на целия ви организъм. Капилярните съдове регулират целия човешки живот. Когато състоянието на тия съдове не е правилно, човек се пригърбва като че носи някакъв товар на гърба си. Ако си пригърбен, изправи се, дръж главата си перпендикулярно, и помисли за центъра на земята, за центъра на слънцето, помисли и за Бога, Който е определил тези центрове. Бог живее между тези два центъра. Като мислиш за Бога, ти ще бъдеш здрав. Помисли за слънцето и виж, че Бог те обича чрез него. Всички същества, които те обичат, са наклали този огън на небето заради

тебе. Мисли за Бога и разбери, че ако Го обичаш, ти ще вършиш Неговата Воля. Защо трябва да вършите Волята Божия? Защото онова, което имате сега, се дължи на Онзи, Който е работил и продължава да работи заради вас. Едно време, когато вие сте спали и после, когато сте минавали през най-големите страдания и никой не е мислил и работил заради вас, тогава Бог е работил за вас и е създал това, което днес виждате. Той е създал вашия ум, създал е вашето сърдце, създал е телото ви. Днес вие сте господари на това, което Бог е създал. Той ви е дал таланти и казва: Работете сега. Но вие заравяте своите таланти и казвате: Защо трябва да се прави добро? Доброто е най-голямата сила, чрез която човек може да работи на земята. Човек едва сега трябва да учи доброто. Божествената Любов е непоносима за сега. Тъй както сте сега приготвени, ако Божествената Любов мине през вашата система, вие не можете да издържите на нея, съвсем ще се разтопите. Трептенията на вашето тело трябва да се нагодят за Божествената Любов, за Божествените чувства. За сега ние имаме само едно лъхване на Божествената Любов, но когато дойде тази любов в своята пълнота, тогава ще дойде и възкресението. Когато хората възкръснат, тогава ще дойде между тях Божествената Любов. Тогава ще функционира между хората Божествената Любов, а това сега е само едно лъхване, като един топъл, свеж вятър. Това е едно предзнамение, че иде тази любов, и тогава всички хора трябва да бъдат готови за Божията Любов, да я възприемат, да разберат вътрешния смисъл на живота. Да бъдат свободни от вечния страх, както днес ви е страх от сиромашията, от негодите, от болестите, от смъртта и от какво ли още не. Тогава ще бъдете в положението на синовете на един много богат баща, който е промислил всичко заради тях. Който им е определил работа във всички направления на техния живот.

“За това е позволено на човека да прави добро съботен ден”. На кого е позволено да правите добро? На вашите братя и на вашите сестри, на вашите слуги. На кого ще правите добро? На по-малките ваши братя, на животните, на растенията и на всичко онова, което диша живот. На всички трябва да правите добро. Като дойдете до живота, с всички трябва да се справите. Не минавайте през някоя река без да се спрете там. Вслушайте се в гласа на реката, там е Божият глас в най-низката форма. Шумът на гората, това е музика. Вятърът, това е зов на Божиите мисли. Страданията, това е гласът на Бога. Бог говори чрез страданията, чрез нещастията, чрез радостите - Бог говори чрез всичко. Отворете ушите и слушайте. Отворете ушите си и кажете: Господи, ние те слушаме

и чрез страданията си. Като чуеш някой да пъшка, потупай го по гърба и му кажи: Братко, поговори ми малко. Той ще пъшка, ти ще слушаш и няма да се минат пет или десет минути, и той ще ти благодари, че му е олекнало малко. Това е доброто. А вие казвате: Дотегна ни този живот, не можем повече да търпим. И тогава търсите някой ангел с китара. Че и в онзи свят има ангели, които свират с китари. И на онзи свят трябва да имате китара. Ако отидете на онзи свят и не знаете да свирите и да пеете, няма да ви пуснат. Там не пущат хора немусикални. Ако мислите, че можете без пеене и без свирене да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Като отидете на онзи свят, каква песен ще засвирите? Цвете мило, цвете красно ли ще свирите? Като идете там, вие ще кажете: Много се радвам, че мога да видя Онзи, Който ме обича, и когото мога да обичам. Радвам се, че мога да видя онзи, който ми даде живот. Така ще пеете и ще свирите. Това е поезията на живота. Някои мислят, че така е само на земята. Не, като влезете в онзи свят, ще свирите и ще пеете на Господа. Сега аз ви представям тия неща по земному, така, както не са, за да имате представа за това, което е там. Ако имам една китара, ще мога да ви представя положението, както е. Сега съм като актьор, вижда ви се малко смешно. Тогава, като взема един акорд с китарата, ще чуете поне нещо, а сега нищо не чувате.

Затова е позволено да пееш, да свириш, да мислиш, да чувствуваш, да правиш всичките добрини, за да бъдеш човек, да бъдеш Син Божи на земята.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

31 неделна беседа от Учителя,

гържана на 3 май, 1936 г.

София-Изгрев

Забележка: Следва побоя върху Учителя и беседите се преустановяват на 10, 17, 24, 31 май.

На 5 юлий 1936 г., неделя, беседа има.

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ.

Добрата молитва. В Начало бе Словото.

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матей.

Духът Божи.

От всички хора се иска разбиране. Всеки човек трябва да разбира нещата по особен начин, както той е създаден. Не е въпрос, как другите хора разбират, но как той разбира. Това разбиране е частично заради него. Той не може да наложи своето разбиране на другите. Защото, ако знанието можеше да се предаде по този начин на всички хора, те щяха да бъдат еднообразни. А животът седи в разнообразието, а не в еднообразието.

“Идете в Галилея”. Думата Галилея показва най-високото състояние, което всеки човек може да има на земята. Тази дума означава едно вътрешно разбиране. Сега ние оставаме материалните работи, като второстепенни. Колко голямо трябва да бъде телото на човека? Колко богат трябва да бъде човек? Колко учен трябва да бъде човек? Ние виждаме, обаче, че всички хора, и учени, и прости, и богати, и бедни, всички умират еднакво. В края на краищата никой нищо не занася със себе си. Богатството, учеността, това са временни пособия, с които хората си служат. Свободата, която хората търсят отвън, не е истинска свобода. Свободата е отвътре. Всички хора трябва да търсят онази свобода, която е поставена у тях вътре, която им е дадена като залогба. Не е въпрос за онази свобода, която те могат да си извоюват. Защо? - Защото ние виждаме, че досега хората все свободата си извоюват, но все още не са освободени.

Казвам: Има две разбирания в света. Едното разбиране е временно, а другото - вечно, постоянно. Някой казва, че човек трябва да държи на своето разбиране. Прав е той, не е нужно всички хора да имат еднакви разбирания. Разбиранията на хората се определят от степента на техните съзнания. Казва се, че човек трябва да има духовни разбирания. Въпросът не е за духовните разбирания на хората. Духовното разбиране подразбира съдържанието на нещата, а смисълът на живота седи в онова съдържание, което човек може да приложи. Сега, като разглеждате живота така, както е създаден, какво ще кажете от ваше гледище за всички ония многобройни форми, в които животът се проявява? Тези форми са

неустойчиви. Един ден те ще се изменят и от тях нищо няма да остане. Тогава, за какво ще воювате в света? Има нещо, за което човек трябва да воюва, но това, за което той ще воюва, трябва да бъде неизменно, да има една устойчива цена. Има хора, които разбират живота, но никой не може да знае кой как го разбира. Само гладният може да разбере какво нещо е гладът. Ситият не може да разбере глада. Само жадният може да разбере какво нещо е жаждата. Само страдащият може да разбере какво нещо е страданието. Освен това, като се спирате пред въпроса за формите, чрез които животът се извява, трябва да знаете, че всички тия форми са все живи същества. Как ще примирите сегашното положение, при което хората се намират? Те все за свобода воюват, а въпреки това никаква свобода нямат. И между религиозните, и между вярващите няма никаква свобода. Според мене свободата трябва да бъде достъпна за всички. В телото цялото може да бъде свободно, но не и отделните части. Какво ще стане с това тело, ако краката, ръцете, очите са свободни? Свободата на отделните части се заключава в това да няма никакво пресилване във функциите, които те изпълняват. В света има един план, който трябва да се изпълни. Които не разбират този план, казват: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота не е тук на земята. Ако смисълът на живота беше на земята, тогава всички хора щяха да остават на земята, нямаше да умират. Но понеже всички хора умират, смисълът на живота не е на земята. Тогава къде е смисълът на живота? Къде е смисълът на един цвят? - В неговото разцъвяване. Къде е смисълът на неговото разцъвяване? - В неговото завързване и после в неговото узряване. Къде е смисълът на плода? - Плодът трябва да се изяде от някого. Това са все ред разсъждения, които искам да оставя във вашия ум. Казвате, че животът няма смисъл. Не, животът има смисъл за умните хора. Що се отнася до децата, смисълът на живота е съвсем друг. Децата трябва да живеят като деца; възрастните трябва да живеят като възрастни и старите трябва да живеят като стари. Богатите трябва да живеят като богати, в прав смисъл на думата и бедните трябва да живеят като бедни. Аз не говоря за бедните, както вие ги разбирате. Беден човек е онзи, който не е обременен. Богат човек е онзи, който е натоварен. Привидно той може да показва, че няма нищо, но вътре в себе си има нещо, което го смущава, и от което той иска да се освободи. Тази е причината, дето той иска да се осигури. Значи, има две положения в живота: едното положение е, когато бедният иска да се избави от сиромашията си, и второто положение е, когато богатият иска да осигури

своето богатство. Това са две положения, в които човек се самозаблуждава. Тъй както хората разбират сиромашията и богатството, това са две положения, две разбирания, които те сами са установени. Това не е Божествен порядък на нещата. От човешкия порядък се раждат ред въпроси, ред противоречия. Казвате: Как ще се оправи животът? Всеки човек трябва да работи върху себе си. Ти никога не можеш да разрешиш един въпрос, който в себе си не си разрешил. Най-първо въпросът трябва да си разрешил вътре в себе си и после този въпрос да има приложение отвън. Всичкото нещастие на хората седи в това, че това, което те не са разрешили отвътре, в себе си, искат да го разрешат отвън. Там е всичката погрешка на хората. То е все едно един човек без глава да тръгне да разрешава въпросите на живота. Основата на християнството седи в това, че има един живот извън този на земята. Не този живот, на който учениците познаха Христа. Христос трябваше да умре за този живот. Като видяха това, те разбраха, че извън този живот на земята има друг един живот. Казвате: Как можете да ни докажете това? - На онези, у които зрението е силно, и които имат зрение, лесно може да се докаже това, но на слепия нищо не може да се докаже. На онзи, който мисли, лесно можете да докажете нещата, защото лесно се поставят за него въпросите. Нужно е една вътрешна опитност, за да се докажат нещата, защото всички хора не са еднакво умни. Запример, вие нямате понятие за един музикант, който развива своята теория в хармонията. Какво ще разберете, ако четете една книга по музика? Нищо няма да разберете. В нея има специални работи. Какво ще ви ползува тази книга? Ако сте един виден музикант, разбирам, да я четете. Но ако не сте виден музикант и не разбирате нищо от музиката, тази книга няма да ви ползува нищо. Какво ще ви придаде вашата музикалност? В дадения случай, музикалността все придава нещо на човека. От Божествено гледище животът без музика остава неразбран. Ако в даден случай, при едно надвиснало тежко положение на главата ти, ти не можеш да си създадеш било с музиката, било с друго нещо такава философия, с която да се освободиш от нещастieto си, какво те ползува твоята музика или твоето знание? Представете си, че вие пътувате през една планинска местност. В това време една голяма канара се търкаля по пътя, през който вие трябва да минете. От какво зависи вашето спасение? Вие трябва да се отдалечите 20-30-40 крачки от пътя си и да дадете път на тази канара да мине. Вие ще си починете малко и канарата ще мине своя път. Трябва да впрегнете ума си на работа. Там, именно, ще ви

дойде ума на място. Ако вие не можете да си послужите с ума си в този критически момент, защо ви е той?

Съвременните хора се спъват от своите вярвания. Срещат се някои и се питат: Какво вярваш за Христа? - Това са отживяли работи. Какво ще говорите за Христа? В каквото и да вярвате, един ден всички хора ще измрат. Един ден и земята ще се стопи. Какво ще питате, как ще се поправи светът? - Това са въпроси, които се отнасят за онези, които разбират нещата. За онези, които не разбират, те все едно, че задават въпроса защо водата се изпарява, защо ледът се топи и т. н. Стопяването на леда ни най-малко не подразбира неговото изчезване. Със стопяването си ледът е минал в по-високо състояние. Това означава подобряване на условията в живота. Христос казва: "Идете в Галилея!" Галилея - Той подразбира онова вътрешно просветление, през което всеки човек трябва да мине. Някой ще каже, че е чел Евангелието. Не е въпросът в четенето на Евангелието. Ако въпросът може да се разреши само с четене, това е най-лесната работа. Човек може да знае много работи, които стават в природата и да разправя за тях, но ако той няма общение с онези сили в природата или с живот, той нищо не може да постигне. Има един живот, който протича през всички животи и който постепенно тече през всички живи същества. Днес всички хора искат да се освободят и питат защо Господ е създал света така. Отде е дошла тази мисъл в ума на тия хора да питат защо Господ е създал света така? Когато Господ е създал света, Той викал ли е тези хора при себе си? Ако в това време никой не е бил при Господа, тогава и никой няма право да запитва за въпроси, които не се отнасят до него. Никой няма право да пита защо този човек е толкова богат и защо онзи е толкова беден. Впрочем, човек може да си задава и такива въпроси, но то е само губене на време. С това ние не искаме да примиряваме нещата и противоречията в живота. Ние не се нуждаем от примиряване. И да примиряваме нещата и да не ги примиряваме, те ще си останат такива, каквито са. Каквото и да се говори, нещата ще си останат по един точно определен план. И много лекари да има, и малко лекари да има на земята, в края на краищата хората все ще умират. Че някой умрял един ден по-рано или по-късно, или една година или десет години по-късно, какво печели той? Ако така разбираме живота, както и да е, но има неща, в които човек непременно трябва да участва. Човек трябва да участва в живота на възкресението. Най-първо ние трябва да се освободим от онези връзки, които ни спъват. Не е въпросът изведнъж да се освободим, но да ги

оставим те да се разрешат тъй, както са в природата. Как разбирате това нещо? Ето как се разбира тази мисъл. Каква промяна можете да направите вие в явленията, които стават в природата? - Никаква промена. Щом дойде пролетта или лятото, вие не можете да направите никаква промена в тях. Те ще се изявят така, както са в природата без никаква разлика. Никой не може да измени оста на земята или нейния наклон. Значи, и пролетта, и лятото ще дойдат, но по който начин са дошли, по същия начин и ще си отидат.

Питам сега: Какво се ползвате вие от вашето знание? - Вашето знание ще ви помогне дотолкова, доколкото можете да се съобразите с пролетта, с лятото, с есента и със зимата. Следователно, трябва да знаете, че всички несгоди и страдания в живота се дължат все на едно вътрешно неразбиране на живота. Всички страдания, всички мъчности в живота се дължат все на това вътрешно неразбиране у човека на дълбокия смисъл на живота. Ето какво аз имам предвид, като говоря за неразбирането на хората. Всеки трябва да знае, че е дошъл на земята с една строго определена цел. Кое е най-важното за човека? - Да намери защо е изпратен на земята и да свърши дадената му работа. Казвате: Ама аз съм свободен. - Да, ти си свободен, но за да работиш. - Какво трябва да работя? - Ти трябва да работиш онази работа, която ти е дадена. Ще кажете. - Отде да знаем каква работа ни е дадена? - Всеки човек знае каква работа му е определена да извърши. Птиците знаят да хвъркат, рибите знаят да плават, а човек знае да мисли. Има работи, които хората сгрешават. Не че не знаят. Те знаят какво им е дадено да свършат, но има неща, които те не знаят. Запример, хората нямат понятие за онези възвишени същества, които са създали вселената. Те нямат понятие за онези възвишени инженери, които са създавали земята и които днес я карат да върви. Учените хора казват, че слънцето привлича земята, а слънцето пък се привлича от друго някакво слънце. Значи, съществува едно кръгообръщение. Да, съществува един разумен свят, в който по-високото съзнание ограничава по-ниското. Навсякъде трябва да съществува този закон: Висшето да ограничава нисшето. Следователно, успехът на човека зависи от подчиняване на нисшето му съзнание на висшето в него. Всичкото нещастие на човека седи в това, когато висшето му съзнание се подчинява на нисшето. Ние можем да разрешим този въпрос практически по следния начин. Човек трябва да влезе в себе си, да познае какъв е Божественият план, какво му е дадено да свърши. Дойде ли до това положение, той никога няма да бъде в

стълкновение с висшето в себе си. Представете си, че един баща има десет сина. Първият от тях е станал учен, а последният не е придобил никакво знание. Де е погрешката? У кого е вината? Причината за това се дължи на възможностите, които съдържат всеки от тях и които могат най-разумно да използва. От десетте сина всеки ще развие своите способности дотолкова, доколкото е могъл да използва възможностите в себе си за тяхното развитие. Значи, всеки е постигнал повече или по-малко, според степента на своето съзнание. Представете си, че някой религиозен човек, който има знания, се моли на Господа. Как мислите, като има това знание и като се моли по цял ден на Господа, де ще отиде той с това си знание? Ще отиде ли при Господа? Има неща, които за вас сега са непотребни. Например, защо ви са опитностите на миналите векове? Трябва ли пак да повтаряте онова, което сте преживели в миналото? Даже и най-хубави работи да са, щом са били в миналото, те днес не са потребни. Всеки човек трябва да се стреми в дадения случай към Божественото начало, което може да го освободи. Божественото начало в човека е онова, което го освобождава отвътре, а не отвън. Това, което освобождава човека отвън, и то е приятно, но истинската свобода на човека иде от Божественото начало отвътре. Бог освобождава човека, и то не така, както той иска, но както Бог го е създал първоначално. С това вие влизате в едно малко противоречие. Казва Христос: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Как може да ядете един човек и той да бъде свободен? Има една свобода, която зависи от вътрешната обмяна между всички живи същества, от каквата категория и да са. Между всички хора трябва да става вътрешна Божествена обмяна, от която ще зависи и тяхното щастие. Тази обмяна се заключава в разумните отношения, които трябва да съществуват между хората.

Христос казва: "Идете и научете хората така, както аз съм ви научил". Не е въпрос да седите в бездействие, но научете хората на онова вътрешно разбиране, което да даде път на Божественото. Ако сегашното разбиране на хората не е право, тогава и вътрешното им разбиране не е право. Следователно, вътрешното разбиране на хората трябва да се измени коренно, за да се измени и външното им разбиране. Външното разбиране зависи от вътрешното. Най-първо човек трябва да научи себе си. Затова аз изнасям следния закон: Човек не може да бъде свободен, докато не се научи да дава. Свободата първо зависи от даването, а после от взимането. Взимането е процес на даване. Взимането е вторият,

крайният процес. Сега всички хора в света са се спрели върху взимането - всички искат да взимат. Всички казват: Добре е да имаме, добре е да е оставил баща ни нещо. Да, но това е крайният процес. Ти не можеш да взимаш, докато не си давал. И Божественото начало се заключава в това, че от онова, което Бог ни е дал, от онова, което е вложено у нас, то иска да вземе. Когато ние искаме да вземем нещо от някого, това е Божествен процес. Бог иска, щото всеки човек, който е дал някъде нещо, да може да вземе. А онзи, който нищо не е дал, не може да вземе. Който нищо не е дал, той нищо не може да вземе. Казвате: Как трябва да разберем това нещо? - Този въпрос е един от най-лесно разбираемите въпроси. Вие имате известни разбирания за Христа, как е дошъл на земята, как е пострадал, но това знание нищо няма да ви помогне. Единственото нещо, което в даден случай може да ви помогне, това е любовта, която ние проявяваме. Следователно, първият процес на живота седи в даването. Бог ни е дал живот, а ние трябва да даваме от себе си. Бъдещето учение седи в това, че всички живи същества трябва да имат желание да дават. Не е въпрос да се изнасилват хората, но всяко живо същество трябва да има желание доброволно да дава, според възможностите, които то съдържа в себе си. Когато нещата не се налагат на човека, те (не) са Божествени. Там, дето има човешки ред на нещата, това е временен процес. При временните процеси, участвуват човешки закони. Сега аз говоря за онзи велик закон на даването, дето и нисшите, и висшите Божествени процеси стават еднакво. Нисшето там познава, че животът иде от висшето.

Сега да дойдем до другата страна. Казвате: Като умрем, тогава всичко ще научим. В какво седи умираването? Умираването седи в разбирането. Ти не можеш да умреш, ако не си разбрал нещата. Истинското разбиране седи в минаване от смърт в живот. Дали ще възприемеш това или няма да го възприемеш, но в края на краищата ти ще дойдеш до същата опитност. Когато почнете да умираете, вие викаете в онези, които ви обичат. Могат ли тия, които ви обичат, да ви помогнат? - Могат. Обаче, ти не можеш да помогнеш на някого, докато той не е умрял. Докато човек не умре за своята болест, ти не можеш да му помогнеш. Под думата смърт аз разбирам всички ония неблагоприятни условия, през които човек е минал от хиляди години насам. Той трябва, следователно, да се освободи от всичко онова, което е минал от хиляди години насам. Вземете боата, онази голяма змия, която знае само да хваща жертвите си и да ги души, за да живее. Какво разбиране има тази

боа? Тя знае само да хване животното, но ни най-малко не влиза в неговото положение. Казвам: От всички се изисква онова същинско разбиране, което носи сила в себе си. Ако нямате това разбиране в себе си, вие нищо не можете да направите. Ще кажете, че някой иска да ви заблуждава. Не, всеки човек, който не прилага Божиите закони, той сам се заблуждава. От резултатите на своя живот той ще изпита и своите заблуждения. Ако аз не се храня, както трябва, правилно, ще опитам резултатите на моето хранене. Ако не се уча, както трябва, ще опитам резултатите на моето учение. Ако силата, с която разполагам я изгубвам всеки момент, ще опитам какво представя тази сила. Божественото седи в това, че туй, което печелиш, никой не може да ти го отнеме. Щастieto на хората седи във вечния живот. Щастieto на хората седи в онези малки придобивки, които те имат по отношение на Божественото в себе си. Тъй както в даден случай можеш да се радваш и да бъдеш полезен за себе си, така трябва да се радваш и да бъдеш полезен и на другите. И тъй, ние идваме първо до онова положение да разбираме формите на живота, в които седи ограничението, после трябва да дойдем до съдържанието на живота и най-после идваме до крайния предел, до смисъла на живота. Що се отнася до смисъла на живота, всички хора не могат да го разберат по един и същ начин. Често ние говорим за любовта, но любовта на хората не е една и съща. Един разбира от любовта едно, друг-друго, но в на края на краищата, кой както разбира любовта, той е прав за себе си. Той не е разбрал пълната любов - пълната любов е в степени. В материалния свят любовта е една, в духовния свят - друга, а в Божествения свят - съвсем различна от първите две. Всяка любов има свои граници, в които се проявява, за да може да се разбере. Човек трябва да мине от едно състояние в друго, за да разбере всичките видове любов. Сега всички хора търсят свободата, но къде ще я намерят? Ако вие не придобиете вътрешния живот, ако не влезете във връзка с Онзи, Който ви е изпратил на земята, и ако не чувате Неговия глас, ако не Го разбирате, вие не можете да придобиете свободата. В това седи смисълът на живота. Не е въпрос какво хората могат да ви учат отвън, но важно е да намерите онази вътрешна връзка с Бога. С това човек не трябва да мисли, че не се нуждае от другите хора.

И тъй, като ви говоря за вътрешната свобода, разбирам единението за изпълнението Волята Божия при тези условия, при които сега се намирате. Запример, някой казва: Защо съм дошъл при тези бедни условия? Казвам - който иска да разбере живота, той трябва да го приеме

такъв, какъвто му е даден. При този живот, който ви е даден, при онова, което е вложено у вас, седи разрешението на вашия живот. По човешки ще ви кажа: Вашето щастие седи в онова, което майка ви е вложила още при раждането ви. В това ваше богатство седи и вашето щастие. Ще кажете: Не може ли да бъде създаден по друг начин? - Как трябваше да бъдете другояче създадени? Да бъдете другояче създадени, това значи да имате други разбирания. Не, така не може да се разсъждава. Често хората, като искат да се издължат, правят известни погрешки. Погрешките им седят в това, че те искат да минат по един лесен път. Когато Адам и Ева съгрешиха, техният грях се дължи именно на същата погрешка. Те казваха: Може да се живее и по друг начин, по-лесно. Вследствие на това тяхно разбиране дойде изкушението в рая. Те си казваха: Човек не трябва да слуша, той трябва да бъде свободен, да прави, каквото иска. В рая се явиха две разбирания: Едното разбиране беше на Бога. Той каза на първите човеци: От всички дървета можете да ядете, но няма да ядете само от плодовете на дървото за познаване доброто и злото. Другото разбиране дойде отпосле. То беше разбирането на змията, която им каза: Ако ядете от забраненото дърво, вие ще придобиете всичко, каквото желаете, ще станете като Бога. Съвременните хора живеят според второто разбиране. Те са опитали всичко в света и какво придобиха в резултат на това разбиране? - Те научиха какво нещо е страданието. Днес всеки човек страда. Казвате: Кога ще се освободим от страданията? - Престанете да ядете от плода на забраненото дърво - нищо повече. - Ами от кои да ядем? - Хиляди дървета има в света, яжте от техните плодове. Не яжте само от забраненото дърво. Кои са плодовете на това дърво? Често в човека се явяват такива мисли, чувства и постъпки, които не му подходат. Според Божия закон, има една крива мисъл, едно криво чувство, една крива постъпка, които човек никога не трябва да приема в себе си, нито да ги извършва. Всичко друго човек може да прави, но не и тази крива постъпка. Хората искат да знаят какви резултати ще произведат именно тази крива постъпка, това криво чувство и тази крива мисъл. Какво ще произведат? Те ще създадат ред нещастия и страдания на хората, което всеки ден виждаме.

Христос казва: "Идете в Галилея". Той казва на учениците си: Вие видяхте онзи опит, който направих. Ще знаете, че и вие ще минете по същия път, по който и аз минах. Никой няма да се освободи от този път, но той трябва да бъде герой - геройски да умре. Човек трябва да умре като герой. И тогава животът придобива друг смисъл заради него. Днес

от всички хора се изисква геройство във всички области на живота. И в материалния свят се иска герои, и в духовния, и от умствения свят. Това са три свята, свързани в едно. Защо? Защото материалното богатство е резултат на умственото богатство на човека. И духовното богатство зависи пак от ума на човека. И добрите постъпки на човека пак зависят от неговия ум. При сегашните условия хората искат да избегнат страданията. И възпитанието на човечеството върви все в това направление. Казвам: Никога не избягвайте страдания, които сам си създад, за които сам си причина. Ако искаш да избегнеш страданията, не трябва да грешиш - нищо повече. Веднъж си направил една погрешка, бъди герой да я изправиш. Погрешката може лесно да се изправи. - Как? - Не яж. И наистина когато някой човек се разболее, лекарите му препоръчват да не яде. Той е бил богат човек, ял кокошки, агънца, но лекарът веднага му забранява да яде всичко това и му казва, че трябва да яде само много лека супица, малко млечице и нищо повече. Като оздравееш един ден, пак можеш да ядеш. В това седи философията. Всички хора разполагат със своята съдба и казват: Какво трябва да се прави сега? - Ще съграждаш живота си според онези мисли, които са вложени в тебе. Ще съграждаш живота си според онези чувства, които са вложени в тебе. И най-после ще съграждаш живота си според онези материали, които имаш в себе си. Не както другите хора могат да те учат, но както ти разбираш нещата. Ние имаме хиляди начини за живеене. Рибата може да живее риба, при съвсем други условия от тия, при които другите животни живеят. Птицата може да живее при съвсем други условия. И човек живее при особени условия. Това са степени на живот, през които човек някога е минал.

Христос казва: "Идете в Галилея". Човек трябва да отиде в Галилея, да се повдигне на тази степен на съзнание. казвате: С беднотия живее ли се? Беднотията е само едно условие. Не, човек трябва да има вяра в онова, което Бог е създал. Той трябва да вярва и в хората. Ако вие нямате вяра в хората, с които живеете, и се пазите от тях, като от вълци, какъв е смисълът на живота? Не е въпрос да разчиташ само на майка си и на баща си. Ти трябва да разчиташ на всички онези хора, които те обичат. Те не са един, двама или трима Те са милиони хора, които ти не познаваш. Цялото щастие на човека седи в онези хора, които го обичат. Дали съзнава това той или не съзнава, не е важно. Бъдещето учение в света се заключава в това да разчиташ на онез хора, които те обичат. Другояче казано: Разчитайте на любовта на Бога. - В какво седи тази любов? Да отидем

на църква и да се молим? Не, всичко е в любовта на Бога. Вие трябва да видите тази любов във всички хора. Ако можете в даден случай да видите тази любов, вие сте придобили нещо. Индусите правят различни опити за усиляване на своята вяра. Един англичанин разправял, как един индус го учил да усилява своята вяра. Той го поставял на един камък, и то на такова място, отдето минавали всички най-свирепи зверове: тигри, лъвовете, боа и др. Като седял на камъка, той трябвало да държи ума си толкова съсредоточен, че да забрави всичко около себе си. Най-малкото раздвояване на ума коштувало живота му. Докато умът му е бил съсредоточен, всяко животно, което минавало покрай него, чувствувало, че този човек живее някъде високо и си казвало: Ти не си заради мене. Обаче, ако умът му се раздвои и слезе долу някъде, животното веднага ще го нападне. Днес хората изучават закона за усиляване на тяхната вяра. Те правят опити, като този англичанин, но понякога хвъркват от този камък, на който живеят. На какво се дължат страданията на хората. На това, че умът им се лесно раздвоява. Не само вяра се иска от човека, но той винаги трябва да се подчинява на великото в себе си. Докато той се подчинява на висшето начало, нисшето всякога ще му служи. Разправяха ми един пример за един градинар в Пазарджишко някъде. Той имал в градината си много гъсеници, не знаел какво да прави с тях. За тази цел той извикал един дервиш и го запитал как да се освободи от гъсениците. Дервишът прочел нещо от някаква книга и всички гъсеници се събрали на куп на края на градината. Градинарът запитал дервиша: Да ги убия ли? - Няма защо да ги убиваш. Тури ги в една кошница и ги занеси далеч някъде, вън от градината си. Сега и вие искате, като градинаря, да се освободите от всички паразити в себе си. Не, в избиването на тия паразити не е разрешението на въпроса. Всичко седи в онази мисъл, която имате в живота си. Казвате, че животът е непоправим, че не можете да се справите с живота си. Не, това е криво заключение. Това е заблуждение. Бог, Който обгръща нещата, е дал възможност на всяко живо същество да се справи по някакъв начин с мъчнотите си.

Сега да дойдем до разумното разрешение на нещата. Питам: В какво седи правото верую на сегашните християни? Въпросът не се разрешава с това кой колко дава, но кой колко взема. Един свещеник разправял на своите пасоми по какво се познава правоверният човек и казал: Онзи човек е правоверен, който повече дава. Като дойде въпрос за самия свещеник, нека той приложи своята философия към себе си, да види колко и той е правоверен. Ако той взима повече, а по-малко дава,

въпросът не може да се разреши. Та силата на човека седи в онова, което той в даден случай може да даде. Това е Божествената заложба в човека. Онова, което даваш, е Божествено, но и онова, което взимаш, то пак е резултат на това как си използвал Божественото. Казвате: Где е човекът? - Дето е Бог, там е човекът. Дето не е Бог, там и човек не е. Докато човек мисли, че във всеки даден случай той може да постъпва, както иска, в това няма никаква свобода. Често рибарите са забелязали, като разпорят една риба, че в нея има друга някоя. Значи, една риба е погълнала друга. Втората пък е погълнала трета, но човек със своята мрежа улавя тази последната, и той най-после я поглъща. Навсякъде става такова поглъщане, но кой е спечелил най-много. Първата, която е погълнала втората риба, нищо не е спечелила. Втората, която е погълнала третата, също нищо не е спечелила. Но и човекът, който е погълнал последната риба, пак нищо не е спечелил. Докато хората поддържат тази теория на изстреблението едни други, те не могат да осмислят живота си. - Е, няма какво да му мислим. Не е въпросът в това, но вие трябва да знаете, че печалбите и успехите в живота на човека се заключават само в даването. По-блажен е, казва се, онзи, който дава. Всички свършени хора трябва да дават. Какво да даваме, като нямаме нищо? - "Идете в Галилея" и там ще ме срещнете". Обаче, някои от учениците на Христа се усъмниха и казваха: Тази работа няма да излезе на добър край. Съмнението води към придобиване на вътрешно знание. Силата на човека седи в това, което той може да провери, а не в това, което не може да провери. Всеки въпрос, който в даден случай човек може да провери, е верен. Но всеки въпрос, който той не може да провери, не е верен. Щом дойдете до Божествения свят, всички въпроси на живота имат своето разрешение. Изпитанията и на бедния, и на богатия са еднакви, и резултатите са еднакви. Богатият трябва да даде всичко, а бедният трябва да съзнае, че не му трябва богатство. Богатият трябва да се откаже от своето богатство, а бедният трябва да каже, че не му трябва никакво богатство. Сега като се разиграват лотарии, мнозина се питат: Ако ти се падне един милион лева, какво ще правиш с него? - Не е въпрос в парите. Да разчитате на парите, това е заблуждение. Сега аз не искам да проповядвам едно учение човек да се откаже от богатството си, но казвам: За да разреши правилно основните въпроси на живота, преди всичко човек трябва да реши правилно основните въпроси на живота, човек трябва преди всичко да провери в себе си. Той не трябва да учи хората, че не трябва да бъдат богати. Напротив, той трябва да им казва, че те

трябва да бъдат богати, но за себе си трябва да знае, че и богатството, и сиромашията са едно и също нещо. Така е за свършения човек, а за обикновения не е така.

Казвам: Сега трябва да се приложи законът на даването или изявяването на Божията Любов. Къде седат мъчнотиите в живота? - В просията. Дохожда някой и казва: Ти за Господа няма ли да дадеш нещо? *Докато има просия в света, никакво Божествено учение не съществува.* Дойде някой в дома ви и започва да се оглежда натук-натам, да иска помощ. Това не е Божествено учение. Когато дойде някой у дома ви, той трябва да почувствува, че у вас има любов. Дето има любов, там има готовност на услуги, на помощ. Някой влезе у дома на своя ближен и веднага казва: Тук няма ли любов? Когато човек постъпва по Божествен начин, той има съвсем други прояви. Един дервиш среща един богат турчин. Спира го и му казва: Можеш ли да ми направиш една малка услуга. Имам нужда от малко пари. Турчинът веднага изважда кесията си, в която имал златни, сребърни и медни пари. Казал му: Вземи си, колкото ти трябва. Дервишът бръкнал в кесията и взел само един грош. Защо взе толкова малко? - Толкова ми трябва. Това значи проява на любовта. И двамата имат любов в себе си. Никой никого не използва и всеки има доверие в брата си, в своя ближен. Този пример има и друго приложение. Ти можеш да опитаеш човека в неговата малка любов. Човек трябва да се изпитва в малката любов. Ако изпитвате любовта на човека в многото, което той може да даде, това не е никаква любов. Важно за вас е, че любовта цари навсякъде.

Христос казва: "Идете в Галилея". Това значи: Повдигнете със съзнанието си. Това не значи, че ще можете да приложите казаното, но казвам какъв е законът. Ако не приложите този закон на даването, вие не можете да се освободите от страданията си. Такъв е Божественият закон. Вие ни най-малко не мислите за Бога, а трябва да изпълните Неговата Воля. Не изпълните ли Волята Божия, вие ще имате опитността на света, ще се родят толкова нещастия в живота ви, че мъчно ще се освободите от тях. Най-после ще дойдете до положение да се оплаквате от живота си и ще казвате, че всичко ви е дотегнало. Казвате: Какво трябва да правим? - Ще се върнете по обратния процес. Хиляди дела има заведени против вас. Какво трябва да се прави? - Ще започнеш да се разплащаш. Този си обрал, онзи си обрал - ще им върнеш това, което си взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш да се разплатиш. Този си обрал, онзи си обрал - ще им

върнеш това, което си им взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш от всички престъпления, които те ограничават. Мнозина казват, че това учение не може да се приложи. Единственото учение, върху което почива животът, това е учението на Любовта. Когато хората казват, че това учение не може да се приложи, те изхождат от аномални състояния в себе си. Щом това учение е неприложимо, нека приложат онова, което е приложимо. Не е въпрос да се опитват само нещата, но след като е опитал човек едно учение, нека опита и друго, да види какви резултати ще има. Не е достатъчно да се каже, че хората трябва да живеят добре. Добрият живот седи в изпълнението на Волята Божия. Лошият живот, според мене, седи в изпълнението на човешката воля. Да се върши Волята Божия в света, това е добро. Да се върши човешката воля, това е злото в света. Тогава не остава нищо друго, освен или на хората, на себе си да служиш, или на Бога, т. е. на Божественото. Това е един вътрешен опит, на който всеки трябва да се подложи. И като опитате, няма да казвате, че вие сте го намерили. Когато опитвам това учение, аз го зная вече, понеже върху него съм съградил своя живот. И като приложам това учение, аз ще добия възкресението, ще влезе в живота, а не в смъртта. Така само ще се освободя от всички страдания и мъчнотии. Това е правото учение. Така не можете сами да постигнете нещо, поне не ставайте спънка едни за други. Някой се е нагърбил да приложи това учение. Вие му казвате: Не прави даже опити, това учение не е за сега, то е неприложимо още в живота. То е за другото прераждане. За това време го оставете. Аз пък казвам: Оставете настрана закона за прераждането. Има един закон по-велик от този за прераждането. Той е законът за изпълнение Волята Божия. Щом изпълните Волята Божия, вие ще бъдете Син Божи и ще кажете тогава, че животът има смисъл. Казвате: Какво трябва да правим тогава? Трябва да служите на Бога, като Синове Негови. Ако един ден само служите на Бога, целият свят ще се оправи. Кога ще стане това? - За него няма срок. Колко години ще минат, докато се приложи това учение, и свършените хора не се занимават с този въпрос. Те го остават като въпрос за вечността. Обаче, има един пункт, в който всички хора могат да се примирят. Този пункт е Любовта. Щом всички хора се примирят ще настане едно блажено състояние. Колко години трябва, за да дойде това време? - Цяла вечност. След това ще дойде един нов порядък на нещата, при който хората ще могат да приложат повече неща.

Христос казва: "Идете в Галилея и учете това, което сте научили от

мене". И ако го приложите, като влезете в небето, ще го проверите. Като влезете в небето, само тогава ще проверите дали това, което сега ви говоря, е верно. Само там ще проверите вашето верую, вашата любов. Любовта не може да се провери на земята. На земята няма никаква проверка. Проверката става само в онзи свят. Няма човек, който да не провери това, но ще го провери на онзи свят. Само там става истинското проверяване на нещата. Идете, казва Христос, в Галилея и там ще ме срещнете. Там ще проповядвате учението за Любовта. Това учение се заключава в братство между всички хора да живеят братски, хората трябва да си прощават. Ти не можеш да простиш на човека, докато не го обичаш. Ти не можеш да простиш и докато не те обичат. Следователно, и двата закона ще прилагате: ще обичате и ще ви обичат. Не мислете, че можете да простите на някого без да го обичате. Без обич няма прошка. Докато единият, и другият не приложат Божия закон, не изпълнят Волята Божия, никаква прошка не съществува. Та при всички условия на живота си дръжте дълбоко в себе си това учение, защото дали сте учени или ще бъдете учени, това зависи от учението, доколко сте го приложили. И силата ви зависи пак от него. Мнозина мислят, че трябва да бъдат силни. Не, в изпълнението на Волята Божия не влиза силата. Бог не се нуждае от силни хора. Единственият силен човек, това е Бог. Единственият силен в света е сам Бог. Бог не се нуждае от силни хора. Той знае какво може да произведе силата без любовта. Единственото нещо, което Бог изисква от своите деца, е послушание. Не робство, но послушание. Понеже има всичко в себе си, Бог знае какво ще допринесе послушанието на хората. Той знае какви резултати ще има послушанието. Той казва: Ако ме слушате, ще се освободите от всички ограничения. Ако вие мислите, че вън от Бога можете да бъдете свободни, да имате свобода, вие сте на крива посока.

“Идете в Галилея и там ще ме срещнете”. Сега и на вас казвам: Приложете учението на онази беззаветна Любов, не да се проповядва само на думи, но и да се живее. Всеки човек, който е дошъл до това учение, той ще върви в света и ще знае причините, защо съществуват нещастията. Този човек е в състояние да се оправи с всички мъчности.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

32 неделна беседа от Учителя,

гържана на 5 юлий 1936 г.

София-Изгрев

Уточнение: В текстовете на беседите в скоби са букви и думи, които липсват в оригинала, но са дадени за пояснение.

В началото на 30-та беседа е допусната стенографска неточност в посочване на стиховете.

СЪДЪРЖАНИЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ 1935/1936 година

1. Защо им говориш с притчи?.....	5
22 септември 1935 г.	
2. Изтълкувай ни тази притча!.....	25
29 септември	
3. Кристализиране на човешката душа.....	41
6 октомври 1935 г.	
4. Ще хвърля мрежата.....	48
13 октомври 1935 г.	
5. Забравените неща.....	65
20 октомври 1935 г. 10 ч.	
6. Омих се и гледам.....	82
27 октомври 1935 г. 10 ч.	
7. Кротките ще наследят земята.....	102
Движение, приложение и постижение	
3 ноември 1935 г.	
8. Роденото от плътта.....	121
10 ноември 1935 г.	
9. Плевели.....	141
17 ноември 1935 г.	
10. Захвее сляз скоро.....	163
24 ноември 1935 г.	
11. Иди повикай мъжа си.....	180
1 декември 1935 г.	
12. Дванадесетия час.....	197
8 декември 1935 г.	
13. Да се не изгуби нищо.....	218
15 декември 1935 г.	
14. Да имат живот.....	238
22 декември 1935 г.	
15. Вас ви нарекох приятели.....	262
29 декември 1935 г.	
16. Онова което дава живот.....	287
5 януари 1936 г.	
17. Не съдете по лице.....	305
12 януари 1936 г.	

18. Всичко което чух.....	326
19 януарий 1936 г.	
19. Ти кой си.....	347
26 януарий 1936 г.	
20. Знайното и незнайното.....	368
16 февруарий 1936 г.	
21. За да бъдете синове.....	384
23 февруарий 1936 г.	
22. Тази заповед приех от отца си.....	402
1 март 1936 г.	
23. Ето младоженецът иде.....	421
8 март 1936 г.	
24. Те ще наследят земята.....	439
15 март 1936 г.	
25. Забележка: Липсва 25 беседа от 22.03. 1936 г. "Отец ме люби", която е отпечатана в едноименната брошура "Отец ме люби" 1936 г., поради което оригиналната беседа е измъкната от цялата годишнина оригинали 1935-36 г.	
26. Ако се родите изново.....	451
29 март 1936 г.	
27. Понеже ви изказах това.....	468
5 априлий 1936 г.	
28. Заведеха Исуса.....	486
12 априлий 1936 г.	
29. Светило на телото.....	501
19 априлий 1936 г.	
30. Коего човек сее.....	519
26 априлий 1936 г.	
31. Позволено е на човека да прави добро.....	534
3 май 1936 г.	
32. Идете в Галилея.....	552
5 юлий 1936 г.	

I. Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ (по реда на издаването)

1. Сила и живот, I серия (1914), София 1915, 1924 г.
2. Сила и живот, II серия (1914-1917), София 1915, 1927, Пловдив 1933 г.
3. Сила и живот, III серия (1917-1919), София 1920 г., Русе 1929 г.
4. Сила и живот, IV серия (1921-1922), София 1922 г.
5. Сила и живот, V серия (1922), София 1922 г.
6. Двата природни метода, VI серия (1923-1924), София 1924 г.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924-1925), Русе 1925 г.
8. Заведоха Исуса, VIII серия (1925-1926), Русе 1926-1927 г.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926 г.), София 1929 г.
10. Влизане, IX серия, II том (1927 г.), София 1930 г.
11. Праведният, IX серия, III том (1927), София 1930 г.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927 г.), София 1931 г.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927), София 1933 г.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927-1928), София 1933 г.
15. Синове на възкресението, X серия, III том (1928), София 1934 г.
16. За съдба дойдох, XI серия, том I (1928), София 1929 г.
17. Учителю Благ, XII серия, том I (1929), София 1934 г.
18. Който има невестата, XII серия, том II (1929), София 1935 г.
19. Голямото благо, XII серия, том III (1929), София 1936 г.
20. Крадецът и пастирят, XIII серия, том I (1929), София 1938 г.
21. Да ви даде, XIII серия, том II (1929-1930), София 1938 г.
22. Делата Божии, XIII серия, том III (1930), София 1940 г.
23. Условията за растене, XIII серия, том IV (1930), София 1949 г.
24. Да възлюбиш Господа (1914-1920), София 1946 г.
25. Все що е писано (1917), София 1942 г.
26. Дали може (1917-1918), София 1942 г.
27. Великите удоволствия на живота (1919), София 1944 г.
28. Новият човек (1921), София 1947 г.
29. Ще управлява всички народи (1920-1922), София 1948 г.
30. Живият Господ (1922), София 1948 г.
31. Поучаваше ги (1923), София 1949 г.
32. Петимата братя (1923-1938), София 1949 г.
33. Каквото дойде при мене (1924-1925), София 1950 г.
34. Условия за растене (1930), София 1949 г.
35. Новото човечество (1920-1945), София 1947 г.
36. Вечно подмладяване (1943), София 1949 г.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя Петър Дънов (27.XII.1944 г.), се издава произнесеното от Него Слово през последната година - 1943/1944 г. Така се издават окултните лекции на Младежкия и на Общия окултен клас, както и Неделните беседи от 1943 г. ("Вечно подмладяване"), както и сборните беседи "Заветы на Любовта" I, II, III том, произнесени в Мърчаево и в София през последните Мудни. Печатницата на Ийрева "Житно търно" е затворена през 1950 г. по нареждане на властите.

II. Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ по оригинала:

1. Неделни беседи 1930-1931 г. - неиздадени
2. Неделни беседи 1931-1932 г. - неиздадени
3. Неделни беседи 1932-1933 г. - неиздадени
4. Неделни беседи 1933-1934 г. - неиздадени
5. **Този е живият хляб 1934-1935 г. – Кърджали 1998 г.**
6. **Вас ви нарекох приятели 1935-1936 г. – Кърджали 1998 г.**
7. Неделни беседи 1936-1937 г. - неиздадени
8. Неделни беседи 1937-1938 г. - неиздадени
9. Неделни беседи 1938-1939 г. - неиздадени
10. Неделни беседи 1939-1940 г. - неиздадени
11. Неделни беседи 1940-1941 г. - неиздадени
12. **Благословен (1941-1942), Кърджали 1998 г.**
13. Проявление (1942-1943), том I, София 1998 г.
14. Оживяване (1942-1943), том II, София 1998 г.
- (15. Неделните беседи от втората половина на 1943 г. от 10.X.1943 - 28.XI. 1943 са издадени в томчето "Вечно подмладяване", София 1949 г., редактирани и променени.)